



# BRISINGR

ATEŞ KILICI

Christopher Paolini



# Brisingr

Ateş Kılıcı

Kitap III

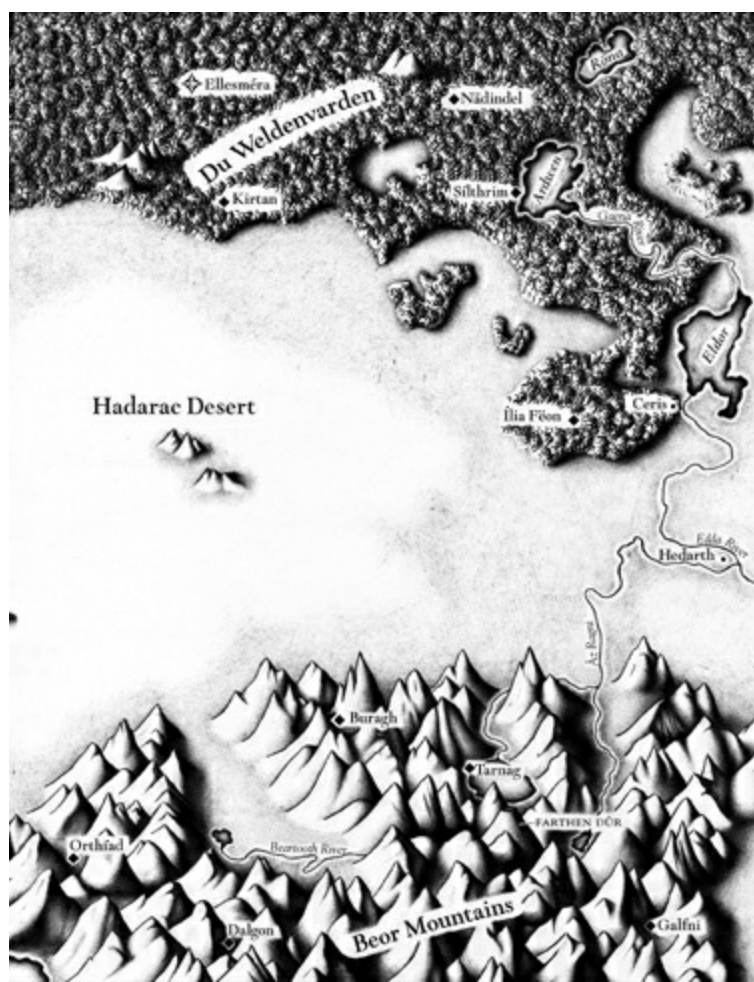
Christopher Paolini

İngilizce aslından çeviren: Zeliha İyidoğan Babayığit

Altın Kitaplar

Her zaman olduğu gibi bu kitabı da aileme ithaf ediyorum.  
Ayrıca yeni neslin parlak ışıkları olan Jordan, Nina ve Sylvie'ye.  
Atra esterni ono thelduin.





# Eragon ve Eldest'in Özeti

On beş yaşındaki çiftçi Eragon, Spine diye bilinen dağlarda önünde beliren mavi taş görünce çok şaşırır. Eragon taşı dayısı Garrow ve kuzeni Roran'la birlikte yaşadığı çiftliğe götürür. Eragon'u Garrow ve merhum karısı Marian büyütüştür. Babası hakkında hiçbir şey bilinmemektedir; Garrow'un kız kardeşi olan annesi Selen ise, Eragon'un doğumundan beri görülmemiştir.

Daha sonra taş kırılır ve içinden bir ejderha çıkar. Eragon ejderhaya dokununca avucunda gümüşü bir iz belirir ve zihinleri arasında kopmaz bir bağ oluşur, Eragon efsanevi Ejderha Süvarilerinden biri haline gelir.

Ejderha Süvarileri, binlerce yıl önce, Elflerin ejderhalarla yaptıkları büyük savaştan sonra, iki ırk arasında bir daha anlaşmazlık olmaması için yaratılmıştı. Süvariler, barışı sağlayan eğitimci, şifacı, doğal filozof ve en büyük büyücüler olmuşlardı, çünkü bir ejderhayla bağlanmak kişiyi büyücü yapmaktaydı. Onların rehberliği ve koruması altında ülke altın çağını yaşamaktaydı.

İnsanlar Alagaesia'ya gelince bu seçkin düzene eklendiler. Yıllarca süren huzur döneminden sonra savaşçı Urgallar, Galbatorix adlı genç süvarinin ejderhasını öldürdüler. Kaybıyla ve yaşlıların onun yeni bir ejderha talebini geri çevirmesiyle birlikte deliye dönen Galbatorix, süvarileri devirmek için harekete geçti.

Başka bir ejderhayı –Shruikan– çalıp, çok sayıda karabüyüyle kendisine hizmet etmeye zorladı. Etrafında on üç hainden oluşan bir grubu topladı; Tövbekârlar. Bu acımasız müritlerin yardımıyla Galbatorix, süvarileri devirdi; liderleri Vrael'i öldürdü; ve kendini Alagaesia'nın kralı ilan etti. Galbatorix bu konuda kısmen başarılı oldu, çünkü Elfler ve Cüceler gizli yuvalarında bağımsız olarak kalmaya devam ettiler ve bazı insanlar Alagaesia'nın güneyinde Surda adında bağımsız bir ülke kurdular. Bu hizipler yirmi yıl boyunca eşit kaldılar, sonra süvarilerin tahribatının neden olduğu seksen yıllık açık çatışma dönemi geldi.

Eragon bu hassas politik ortamın içine itilmişti. Ölümcül tehlikede olduğundan korktuğu için – Galbatorix'in kendisine sadakat yemini etmeyen bütün süvarileri öldürdüğü bilinen bir gerçektir– ejderhasını ailesinden gizlice büyütür. Bu süre içinde Eragon yaratığa, köyün hikâyecisi Brom'dan duyduğu Saphira adını verir. Kısa süre sonra Roran, kasabın kızı Katrina'yla evlenmesine yetecek kadar para kazanmasını sağlayacak bir iş bulmak için çiftlikten ayrılır.

Saphira'nın boyu Eragon'u geçince, Ra'zac adında, kötü, böceğe benzer iki yabancı Saphira'nın yumurtasını aramak için Carvahall'e gelir. Korkan Saphira, Eragon'u kaçırarak Spine'a uçar. Eragon, onu geri dönmeye ikna eder, ama o zamana kadar evi Ra'zac tarafından yok edilmiştir. Eragon enkazda işkence görmüş ve kötü biçimde yaralanmış Garrow'u bulur.

Garrow kısa süre sonra ölür ve Eragon, Ra'zac'ın izini bulup öldürmek için yemin eder. Saphira'nın varlığını bilen Brom, Eragon'a yaklaşp kendi nedenleri yüzünden ona eşlik etmek ister. Eragon bunu kabul ettikten sonra Brom, bir zamanlar bir Süvari'nin kılıcı olan Zar'roc'u ona verir, ama nereden bulduğunu söylemez.

Eragon yolculukları sırasında Brom'dan çok şey öğrenir, kılıçla dövüşmek ve büyü yapmak gibi. Sonunda Ra'zac'ın izini kaybederler ve Brom'un eski dostu Jeod'un, Ra'zac'ın inlerini bulmalarına yardım edeceğini düşünerek Teirm'e giderler.

Teirm'de, şifalı otlar satıcısı olan garip Angela, Eragon'a fal bakarak kaderini kontrol etmek için mücadele eden büyük güçlerin olduğunu; soylu doğan biriyle efsanevi bir aşk yaşayacağını; bir gün Alagaesia'dan ayrılacağını ve asla dönmeyeceğini; ailesinden birinin ihanetini söyler. Angela'nın arkadaşı kedi adam Solebum da ona birkaç tavsiyede bulunur. Sonra Eragon, Brom ve Saphira, Ra'zac'ı bulmayı umdukları Dras-Leona'ya doğru yola çıkarlar.

Brom sonunda Varden'in –Galbatorix'i devirmeye kararlı bir asi grup– bir ajanı olduğunu ve Eragon'un köyünde gizlendiğini, yeni bir Ejderha Süvarisi'nin ortaya çıkmasını beklediğini açıklar. Brom ayrıca yirmi yıl önce, Jeod'la birlikte Saphira'nın yumurtasını Galbatorix'ten çaldıklarını da söyler. Bu olay sırasında Brom, Tövbekârlardan ilki ve sonuncusu olan Morzan'ı öldürür. Yalnızca iki ejderha yumurtası daha vardır ve ikisi de Galbatorix'in elindedir.

Dras-Leona yakınlarında Ra'zac, Eragon ve arkadaşlarını pusuda beklemektedir. Brom, Eragon'u korurken ölümcül şekilde yaralanır. Ra'zac, esrarengiz genç bir adam olan ve Ra'zac'ı takip ettiğini söyleyen Murtagh tarafından uzaklaştırılır. Brom ertesi gece ölür. Son nefesinde, bir zamanlar Süvari olduğunu ve adı yine Saphira olan öldürülen ejderhasını anlatır. Eragon, Brom'u bir kumtaşı mezarına gömer, Saphira mezarı saf elmasa dönüştürür.

Brom artık olmadığı için Eragon ve Saphira, Varden'e katılmaya karar verir. Kötü bir şans eseri Eragon Gil'ead'da yakalanır ve Galbatorix'in sağ kolu olan Shade Durza'ya getirilir. Murtagh'ın yardımıyla Eragon hapisten kaçır, yanında başka bir esir olan baygın Elf Arya'yı da getirir. Bu noktaya kadar Eragon ve Murtagh iyi dost olurlar.

Arya zihni aracılığıyla Eragon'a, Saphira'nın yumurtasını Elfler ve Varden arasında taşıdığını anlatır. Ama son yolculuğu sırasında Durza tarafından pusuya düşürülmüştür ve yumurtayı büyüyle başka bir yere göndermek zorunda kalmıştır. Eragon da yumurtayı bu şekilde bulmuştur. Şimdi Arya ciddi biçimde yaralıdır ve Varden'in tıbbi yardımına gereksinim duymaktadır. Zihinsel görüntülerini kullanarak Eragon'a asileri nasıl bulacağını gösterir. Efsanevi bir kovalamaca başlar. Eragon ve arkadaşları, sekiz günde neredeyse altı yüz kırk üç kilometre kat ederler. Bir Urgal grubu tarafından takip edilirler ve Beor Dağlarında tuzağa düşerler. Varden'e gitmek istemeyen Murtagh, Eragon'a Morzan'ın oğlu olduğunu itiraf etmek zorunda kalır.

Ama Murtagh, babasının işlerini eleştirmektedir ve kendi kaderini aramak için Galbatorix'in himayesinden kaçmıştır. Eragon'a, Morzan'ın kılıcı Zar'roc'u yalnızca bir çocukken kendisine fırlattığı sırada sırtında açılan büyük yarayı gösterir. Bu yüzden, Eragon kılıcının bir zamanlar Murtagh'ın babasına ait olduğunu, onun da süvarilere ihanet edip Galbatorix'e teslim ettiğini ve pek çok eski arkadaşını öldürdüğünü öğrenir.

Eragon ve arkadaşları, Urgallar tarafından yenilmeden hemen önce bir taşın altından çıkmış gibi görünen Varden tarafından kurtarılırlar. Sonradan öğrenirler ki asiler, Farthen Dûr adındaki on altı metre yüksekliğinde ve on altı metre genişliğinde olan bir dağ boşluğunda yaşamaktadırlar. Burası aynı zamanda Cücelerin başkenti Tronjheim'in de evidir. Eragon içeri girdikten sonra Varden'in lideri Ajihad'a götürülür, Murtagh ise babasının kimliği yüzünden hapse atılır. Ajihad, Eragon'a pek çok şeyi açıklar. Yeni bir süvari ortaya çıktığında onun başta Brom tarafından eğitilmesi, ardından eğitiminin tamamlanması için Elflere gönderilmesi gerektiği konusunda Varden, Elfler ve Cüceler bir antlaşmaya varmışlardır. Eragon bu yolu izleyip izlemeyeceğine karar vermek zorundadır.

Eragon, Cüce Kral Hrothgar'la ve Ajihad'ın kızı Nasuada ile tanışır; Ajihad'a hizmet eden kel kafalı oldukça kötü iki büyücü olan İkizler tarafından test edilir; iyileştikten sonra Arya'yla dövüşür;

Varden'e katılan Angela ve Solembum'la tekrar karşılaşır. Bu arada Eragon ve Saphira, Varden'in yetim bebeklerinden birini kutsarlar.

Eragon'un orada kalışı, Urgal ordusunun Cüce tünellerinden yaklaştığı haberiyle bozulur. Takip eden savaşta Eragon, Saphira'dan ayrılır ve Durza'yla yalnız başına dövüşmek zorunda kalır. Herhangi bir insandan çok daha güçlü olan Durza, Eragon'u kolayca yener, sırtında kalçasına kadar inen bir yara açar. Tam o sırada Saphira ve Arya odanın tavanını –yirmi metre genişliğinde yıldız safır– kırıp Durza'nın dikkatini dağıtırlar ve Eragon kılıcını onun kalbine saplamayı başarır. Durza'nın büyülerinden kurtulan Urgallar tünellere geri dönerler.

Eragon savaştan sonra bilinçsiz yatarken kendini Togira Ikonoka –Sağlam Olan Sakat– diye tanıtan biriyle telepatik olarak bağlantı kurar. Eragon'un bütün sorularına cevap verir ve Eragon'un Elflerin yaşadığı Ellesmera'yı araması için ısrar eder.

Eragon uyandığında, Angela'nın bütün çabalarına rağmen sırtında Murtagh'ın kine benzer dev bir yara kaldığını öğrenir. Büyük bir korku içinde Durza'yı yalnızca şans eseri öldürdüğünü ve daha fazla eğitime umutsuzca ihtiyacı olduğunu fark eder.

Birinci kitabın sonunda Eragon, Togira Ikonoka'yı bulmaya ve ondan ders almaya karar verir. Gri gözlü kader hızla örülür, ülkede ilk güçlü savaş sesleri yankılanır ve Eragon'un öne çıkıp gerçek düşmanı ile karşılaşmak zorunda olduğu zaman hızla yaklaşır: Kral Galbatorix.

Eldest, Eragon'un Durza'yı öldürmesinden üç gün sonra başlar. Yarden, Farthen Dûr Savaşı'nın yaralarını sarmakta; Ajihad, Murtagh ve İkizler, savaştan sonra Farthen Dûr'un altındaki tünellere kaçan Urgalları yakalamaya çalışmaktadır. Bir grup Urgal, onları hazırlıksız yakalayınca Ajihad öldürülür, Murtagh ve İkizler de kargaşada kaybolur. Varden'in Yaşlılar Konseyi, Nasuada'yı babasının yerine Varden'in lideri olarak atar. Eragon, efendisi olarak ona sadakat yemini eder.

Eragon ve Saphira, Sağlam Olan Sakat'la eğitimlerine başlamak için Ellesmera'ya doğru yola çıkmaları gerektiğine karar verirler. Onlar yola çıkmadan önce, Cüce Kral Hrothgar, Eragon'u klanı Dûrgrimst Ingeitum'a dâhil etmek ister, Eragon da kabul eder. Bu ona, Cücelerin bütün yasal haklarını verir ve Cüce Konseyi'nin yolunu açar.

Arya ve Orik, Elflerin ülkesine yaptıkları yolculukta Eragon ve Saphira'ya eşlik eder. Yolda Cüce şehri Tarnag'a uğrarlar. Bazı Cüceler dostça davranır, ama Eragon özellikle bir klanın, onu ve Saphira'yı istemediğini öğrenir. Bunlar, Tövbekârlar, klanlarının büyük bir bölümünü katlettiği için süvarilerden ve ejderhalardan nefret eden Az Sweldn rak Anhûin'dir.

Grup, sonunda Elflerin ormanı Du Weldenvarden'e gelir. Eragon ve Saphira, Ellesmera'da, Elflerin kraliçesi ve Arya'nın annesi olduğunu öğrendikleri Islanzadi ve Sağlam Olan Sakat'la tanışır: bu, Oromis isimli yaşlı bir Elftir. O da bir süvaridir. Oromis ve ejderhası Glaedr, son yüz yıldır varlıklarını Galbatorix'ten gizlemişlerdir.

Oromis ve Glaedr'in dövüşmelerini engelleyen eski yaraları vardır. Glaedr'in bir bacağı eksiktir, Oromis ise yeterince büyü yapamamakla birlikte nöbetler geçirmektedir.

Eragon ve Saphira, birlikte ve ayrı ayrı olmak üzere eğitimlerine başlarlar. Eragon, Alagaesia'daki ırklar, kılıç ustalığı ve bütün büyücülerin kullandığı antik dil konusunda daha fazla şey öğrenir. Antik dili öğrenince Saphira'yla birlikte Farthen Dûr'daki yetim bebeği kutsarken korkunç bir hata yaptığını



fark eder: "Talihsizliklere karşı korun," demek istemiştir, ama yanlışlıkla, "Talihsizliklere karşı kalkan ol," demiştir. Bebeği başkalarının acı ve talihsizliğine karşı kalkan olması için lanetlemiştir.

Saphira, Glaedr'in derslerinde hızla ilerleme kaydeder, ama Eragon'un Durza'yla yaptığı dövüşün sonucu aldığı yara, eğitimini yavaşlatmaktadır. Sırtındaki yara, görünüşünü bozmakla birlikte, beklenmedik zamanlarda korkunç ağrılarla gücünü yitirmesine neden olur. Bu ağrılar devam ederse iyi bir büyücü ve kılıç ustası olamayacağı endişesine kapılır.

Eragon, Arya'ya duygusal anlamda bir şeyler hissettiğini fark etmeye başlar. Bunu ona da itiraf eder, ama Arya, onu reddeder ve hemen Varden'e dönmek üzere yola çıkar.

Elflerin, Agaeti Blödhren olarak bilinen Kan Yemini Kutlamaları sırasında Eragon sihirli bir dönüşüm geçirir: Eragon artık Elf-insan olmuştur, ama ne tam olarak insan, ne de tam olarak Elftir. Sonuç olarak yarası iyileşir ve artık Elflerle aynı insanüstü güçlere sahiptir. Yüz hatları da değişmiş, Elflere benzemeye başlamıştır.

Eragon bu sırada Varden'in İmparator'la savaşın eşiğinde olduğunu ve kendisiyle Saphira'ya ihtiyaç duyduğunu öğrenir. Eragon uzaktayken Nasuada, Varden'i Farthen Dûr'dan Surda'ya taşımıştır. Surda, imparatorluğun güneyinde bulunan ve Galbatorix'e karşı bağımsızlığını hâlâ korumaya devam eden bir eyalettir.

Eragon ve Saphira, Oromis ve Glaedr'e eğitimlerini tamamlamak için geri döneceklerine söz vererek Orık'le birlikte Ellesmera'dan ayrılırlar.

Bu arada Eragon'un kuzeni Roran da kendi macerasını yaşamaktadır. Galbatorix, Eragon'a karşı kullanmak amacıyla Roran'ı ele geçirmek için Ra'zac'ı ve askerlerini Carvahall'e gönderir. Roran en yakın dağlara kaçmayı başarır. O ve diğer köylüler askerlerle mücadele eder. Bu arada birçok köylü ölür. Roran'dan nefret eden ve kızı Katrina'yla evlenmesine izin vermeyen köyün kasabı Sloan, Roran'a ihanet ederek onu, Ra'zac'a teslim eder. Böceğimsi yaratıklar Roran'ı bulup, gecenin bir yansı saldırırlar. Roran kaçmayı başarır, ama Ra'zac, Katrina'yı ele geçirir.

Roran, Carvahall halkım köylerini terk edip, Surda'daki Varden'e sığınmaya ikna eder. Surda'ya gemiyle gidebilmeyi umarak batıya, sahile doğru yola çıkarlar. Roran kendini bir lider olarak kanıtlayıp köylüleri güvenli bir şekilde Spine'dan geçirerek sahile ulaştırır. Teirm şehrinde Jeod'la karşılaşılır. Jeod, ona, Eragon'un bir süvari olduğunu söyleyip Ra'zac'm, Carvahall'de ne aradığını, yani Saphira'yı anlatır. Jeod, Surda'ya ulaşmaları için Roran'a ve köylülere yardım etmeyi önerir. Köylüler Varden'e sığındıktan sonra Roran'ın Katrina'yı kurtarmak için Eragon'dan yardım isteyebileceğini söyler. Jeod ve köylüler bir gemiyi ele geçirip Surda'ya doğru yelken açarlar.

Bu arada Eragon ve Saphira, savaşa hazırlanan Varden'e ulaşmışlardır. Eragon yanlış kutsadığı bebeğe ne olduğunu öğrenir: Elva hâlâ bir bebek olmasına rağmen dört yaşındaki bir çocuk görünümüne, yorgun bir yetişkinin sesine ve tavırlarına sahiptir. Eragon'un sihir güçleri, onun gördüğü bütün insanların acısını duymasına ve kendini onları korumak zorunda hissetmesine yol açmıştır; eğer bu isteğe direnirse kendisi acı çekmektedir.

Eragon, Saphira ve Varden, yeraltı çukurları yüzünden dumani tüten Yanan Ovalar'da imparatorluğun askerleriyle buluşmak için ilerlemektedirler. Kırmızı bir ejderhaya binmiş başka bir süvari ortaya çıkınca şaşkına dönerler. Yeni süvari, Cüce Kral Hrothgar'ı öldürerek Eragon ve Saphira'yla dövüşmeye başlar. Eragon, süvarinin miğferini çıkardığında onun, Murtagh olduğunu

görür ve çok şaşırır.

Murtagh, Farthen Dûr'un altındaki Urgal tuzakta ölmemiştir. Her şeyi İkizler ayarlamıştır; İkizler, Ajihad'ı öldürebilmek ve Murtagh'ı yakalayıp Galbatorix'e teslim etmek için tuzağı planlayan hainlerdir. Galbatorix, Murtagh'ı antik dilde kendisine sadakat yemini etmeye zorlamıştır. Şimdi Murtagh ve yeni yumurtadan çıkmış ejderhası Thorn, Galbatorix'in köleleridir. Murtagh, yemini yüzünden ona itaatsizlik yapamayacağını söylemesine rağmen Eragon, Galbarotix'i bırakıp Varden'e katılması için ona yalvarır.

Murtagh açıklanamaz bir güçle Eragon ve Saphira'yı yenmeyi başarır. Ancak, önceki dostlukları yüzünden onları serbest bırakır. Murtagh gitmeden önce Morzan'ın büyük oğlu olarak kılıcını kendisine miras kaldığını iddia ederek Zar'roc'u Eragon'dan alır. Sonra Eragon'a Morzan'ın tek oğlunun kendisi olmadığını söyler. Eragon ve Murtagh kardeştir, ikisi de Morzan'ın metresi Selena'nın oğludur. İkizler, Farthen Dûr'a geldiği gün Eragon'un anılarını incelediklerinde bütün gerçeği görmüşlerdir.

Murtagh'ın açıklamasıyla şaşkına dönen Eragon, Saphira'yla birlikte geri döner. Sonunda, Varden'e yardım etmek için Yanan Ovalar'a gelen Roran ve Carvahall'li köylülerle karşılaşır. Roran kahramanca savaşmış ve İkizleri öldürmeyi başarmıştır.

Eragon ve Roran, Eragon'un Garrow'un ölümündeki rolü konusunda uzlaşmaya varırlar ve Eragon, Roran'a Katrina'yı Ra'zac'ın elinden kurtarmaya yardım edeceğine söz verir.

# Ölüm Kapıları

Eragon, dayısı Garrow'u öldüren canavarların saklandığı karanlık taş kuleye baktı.

Çimen, diken ve güle benzer tomurcukları olan küçük kaktüslerin bulunduğu kumlu tepeye karınüstü uzanmıştı. Dünyanın karnından fırlayan bir hançer gibi etrafındaki toprakların arasından yükselen Helgrind'i daha iyi görebilmek için milim milim ilerlerken geçen yılın sert bitki örtüsü avuçlarını deliyordu.

Akşam güneşi, alçak tepeleri uzun ve dar gölgelerle boyayarak, uzak batıda bulunan Leona Gölü'nün yüzeyini aydınlatıyordu, ufuk ise dalgalanan altın bir çubuk gibi görünüyordu.

Eragon sol tarafında uzanmış olan kuzeni Roran'ın soluklarını duyabiliyordu. Eragon güçlenmiş iştme duyusu nedeniyle hava akımının sesini dahi iyi duyabiliyordu. Elflerin Kan Yemini Kutlamaları olan Agaeti Blödhren sırasında yaşadığı çok sayıdaki değişimden biri de buydu.

Eragon, millerce uzakta bulunan Dras-Leona'dan yürümekte olan insanların oluşturduğu konvoyun Helgrind'in derinlerine doğru ilerleyişini seyrederken rüzgârın sesine aldırıyordu. Kalın deri kaftanlar giymiş olan yirmi dört adam ve kadın, bu konvoyun başını oluşturuyordu. Bu grup pek çok garip ve çeşitli yürüyüş şekilleri sergiliyordu; topallıyor, ayak sürüyor, kambur yürüyor veya kıvrılıp bükülüyordu; bir kısmı kol değnekleriyle yürüyor, ilginç derecede kısa bacaklarını ileri itmek için kollarını kullanıyordu. Eragon, bu yirmi dört kişinin her birinin kolu veya bacağı ya da her ikisi birden eksik olduğu için, bu tür çarpıklıkların normal olduğunu düşündü. Liderleri, altı yağlı kölenin taşıdığı bir tahtirevanın üstünde dimdik oturuyordu. Eragon, başında doksan santim yüksekliğinde deri bir sorgucun bulunduğu adamın ya da kadının –hangisi olduğunu göremiyordu– yalnızca göğsü ve başı olduğu düşünülürse oldukça şaşırtıcı bir başarı duruşu sergilediğini düşündü.

"Helgrind rahipleri," diye mırıldandı Roran.

"Büyü yapabiliyorlar mı?"

"Olabilir. Onlar gidene kadar Helgrind'i zihnimle incelemeye cesaret edemem, çünkü eğer aralarında büyücü varsa, ne kadar hafif olursa olsun dokunuşumu hissederler, böylece varlığımız anlaşılır."

Rahiplerin arkasından altın örtülere sarınmış genç adamlar geliyordu. Her biri dikdörtgen biçiminde metal çerçeveler taşıyordu. Bu çerçeveler on iki dikey çubukla bölünüyor ve üzerlerinden turp büyüklüğünde çanlar sarkıyordu. Genç adamların yarısı sağ ayaklarını ileri atarken çerçevelerini şiddetle sarsıyor, diğer yarısı sol ayaklarını ileri atarken çerçevelerini sallıyor, hüzünlü bir gürültü çıkarıyorlardı. Takipçiler, tutkulu bir coşku içinde kendi çığlıkları, iniltileri ve haykırışlarıyla çanların sesine katkıda bulunuyordu.

Bu grotesk alayın arkasından kuyruklu yıldızın kuyruğunu oluşturan Dras-Leona halkı geliyordu: soylular, tüccarlar, üst rütbeli askeri komutanlar, işçiler, dilenciler ve sıradan askerler gibi daha az şanslı olanlar.

Eragon, Dras-Leona'nın valisi Marcus Tâbor'un da kalabalığın arasında bir yerde olup olmadığını merak etti.

Helgrind'i kuşatan uçurumun kenarında duran rahipler, üstü cilalı olan pas rengi bir kayanın iki yanına toplandılar. Bütün grup, basit sunağın karşısında hareketsiz dururken tahtirevanın üstündeki

kişi kıpırdanıp çanlar kadar akortsuz bir sesle ilahi söylemeye başladı. Yüksek Rahip'in sözleri rüzgârla sürekli kesiliyordu, ama Eragon araya Cüce ve Urgal sözcüklerinin karıştığı, garip şekilde çarpıtılan ve yanlış telaffuz edilen antik dili seçebildi. Bütün bu karışım Eragon'un kendi dilinin arkaik lehçesiyle birleştirilmişti. Anladığı şey ürpermesine neden oldu, çünkü vaiz kendi haline bırakılmasının daha iyi olacağı şeylerden, yüzyıllardır insanların kalplerinin karanlık kuytularında gelişen, süvarilerin yokluğunda daha da zenginleşen kötücül nefretten, kan ve delilikten, kara ayın altında sergilenen kötü törenlerden söz ediyordu.

Bu kötücül konuşmanın sonunda daha aşağı seviyede bulunan iki rahip ileri atılıp efendilerini kaldırarak sunağın yüzüne oturtular. Sonra en Yüksek Rahip kısa bir emir verdi. İki çelik kılıç yükselip inerken yıldızlar gibi göz kırptı. Yüksek Rahip'in omuzlarından kan fişkırıp deri kaplı göğsüne indi ve kayanın üstünden aşağıdaki çakıl taşlarına aktı.

İki rahip, kırmızı kanı doldurmak için kadehlerle koştı ve ağzına kadar dolan kadehler, hevesle içen cemaat üyeleri arasında dolaştırıldı.

"Igghhh!" dedi Roran alçak sesle. "Kan içerek midelerini dolduran bu aşağılık ettüccarlarımın, sapkın, ahmak ibadetçi yamyamlar olduğunu söylemeyi unutmuşsun."

"Pek sayılmaz. Eti paylaşmıyorlar."

Bütün cemaat boğazlarını ıslattıktan sonra hizmetkârlar, Yüksek Rahip'i tekrar tahturevana koyarak, omuzlarını beyaz bezle sardılar.

Yaraların Yüksek Rahip üzerinde bir etkisi yok gibiydi, çünkü uzuvsuz figür kızılıcak kırmızısı dudaklarıyla müritlerine dönüp konuşmaya başladı. "Artık benim gerçek kardeşlerimsiniz, çünkü yüce Helgrind'in gölgesinde damarlarımın suyunu içtiniz. Kan kanı çağırır ve eğer aileniz yardıma ihtiyaç duyarsa, kilise ve Korkunç Lord'un gücünü kabul edenler için elinizden geleni yapın.. Üçlüye sadakat yeminimizi yeniden doğrulamak için benimle birlikte Dokuz Yemini tekrarlayın. Gorm, Uda ve Fell Angvara ile, ayda en az üç kez, şafaktan önce bağlılığımızı gösterdikten sonra Yüce ve Korkunç Lord'umuzun ebedi açlığını bastırmak için kendimizden bir şeyler sunmak için yemin ediyoruz... Tosk kitabında sunulan kurallara uymaya yemin ediyoruz... Bregmir'imizi her zaman üstümüzde taşımaya, on ikinin on ikisinden ve çok düğümlü ipten sonsuza dek uzak durmaya yemin ediyoruz, böylece..."

Rüzgârın şiddeti Yüksek Rahip'in listesinin geri kalanının duyulmasını engelledi. Sonra Eragon dinleyenlerin küçük, kıvrık bir bıçak çıkardığını ve herkesin teker teker dirseklerinin kıvrım yerini kesip kanlarını sunağa akıttığını gördü.

Birkaç dakika sonra öfkeli rüzgâr dindi ve rahibin sesi tekrar duyuldu: "...özlediğiniz ve arzu ettiğiniz şeyler itaatinizin ödülü olarak size bahşedilecek... İbadetimiz tamamlanmıştır. Ama içinde inancının gerçek derinliğini sergileyecek kadar cesur biri varsa kendisini gösterson!"

Dinleyenler gerildi ve yüzlerinde bir huşu ifadesiyle öne doğru eğildiler; belli ki bekledikleri an buydu.

Uzun, sessiz bir duraklamanın ardından düş kırıklığına uğramış gibi göründüler, ama sonra müritlerden biri safını bozup bağırdı. "Ben yapacağım!" Kardeşleri bir sevinç kükremesiyle çanlarını hızlı ve vahşi darbelerle sallamaya, cemaatin hezeyan içinde aklını kaybetmiş gibi zıplayıp bağırmasına neden oldu. Haşin müzik Eragon'un kalbinde de bir heyecan kıvılcımı yaktı –bu törenden tiksinesine rağmen– içindeki ilkel ve zalim duyguları uyandırdı.

Koyu renk saçlı genç, altın kaftanını çıkardı. Üzerinde yalnızca deri külotu kalınca, sunağın üstüne çıktı. Ayaklarının iki yanından yakut renkli taşlar sıçradı. Genç adam çanların sesine uyum sağlayarak, Helgrind'e döndü ve sara nöbeti geçiriyormuş gibi titreyip sallanmaya başladı. Başı gevşek bir şekilde bir tarafına düştü, ağzının kenarında köpükler toplanırken kolları yılan gibi kıvrıldı. Kasları terle yağlanırken solan gün ışığında bronz heykel gibi parlıyordu.

Çanlar kısa bir süre içinde çılgınca bir tempoya ulaştı. Bir nota diğerine çarparken genç adam elini geriye uzattı. Rahip eline garip bir alet aldı. Bu, tek kenarı keskin, yetmiş beş santimetre uzunluğunda, kabzası pullu, ejderha kanadına benzeyen düz bıçaklı, uca doğru genişleyip kıvrılan bir silahtı. Yalnızca tek bir amaç için tasarlanmıştı, bir vuruşta zırh giymiş bir insanın kemiklerini kolayca kırabilirdi.

Genç adam, silahı kaldırdı, Helgrind'in en yüksek tepesine doğru eğimli bir şekilde durdu. Sonra bir dizinin üstüne çöküp acı bir feryatla bıçağı sağ bileğine doğru indirdi.

Kan, sunağın arkasındaki taşlara fişkırdı.

Eragon yüzünü buruşturup bakışlarını kaçırdı, ama genç adamın kulakları sağır edici çılgılığınan kaçması mümkün değildi. Bu Eragon'un savaşlarda görmeye alışkın olduğu bir sahneydi, ama kendini böyle bilerek sakatlamayı onaylamıyordu.

Roran kıpırdanırken otlar birbirine sürtündü. Alçak sesle savurduğu küfür sakallarının arasında kayboldu. Tekrar sessiz kaldı.

Bir rahip, genç adamın yarasıyla ilgilenirken –kanamayı büyüyle durdurmaya çalışıyordu– bir mürit Yüksek Rahip'in tahturevanındaki iki köleyi serbest bıraktı, ama ayak bileklerindeki zincirleri sunağa gömülü demir halkaya bağladı. Sonra müritler, cüppelerinin altındaki paketleri çıkarmaya başlayıp kölelerin ulaşamayacağı bir yere yığıldılar.

Törenleri biten rahipler ve müritleri, Helgrind'den ayrılıp ağlayarak inleyerek Dras-Leona'ya doğru yola çıktılar. Artık tek kollu olan fanatik, Yüksek Rahip'in hemen arkasında sendeleyerek yürüyordu.

Hayvanın yüzünü bir gülümseme süslüyordu.

"Ee..." dedi Eragon. Kalabalık uzak tepenin ardında gözden kaybolurken tuttuğu nefesini bıraktı.

"Ee... ne?"

"Cüceler ve Elflerin arasında yolculuk yaptım, ama onların yaptıkları hiçbir şey bu insanların yaptıkları kadar garip değildi."

"Bunlar da Ra'zac gibi canavarlar." Roran çenesini Helgrind'e doğru uzattı. "Şimdi Katrina'nın orada olup olmadığını anlayabilir misin?"

Eragon gözlerini kapatıp bilincini yavaşça dışarıya yönlendirdi, kumda sızan su gibi bir canlıdan diğerine geçirdi. Telaşla işlerine koşturan böceklerle kaynayan şehirlere, sıcak kayaların altına saklanan kertenkele ve yılanlara, şarkıcı kuşlara ve sayısız küçük memeliye uzandı. Böcekler ve hayvanlar, hızla yaklaşan geceye hazırlanmak için aynı şekilde telaşlı bir faaliyet içindeydi.

Eragon'un başka canlıların zihinlerine dokunma becerisi de diğer yetenekleri gibi mesafe

büyüdükçe azalıyordu. Psişik dokunuşu, Helgrind'in derinlerine yaklaşıp dek yalnızca iri hayvanlara ulaşabilmişti, o da belli belirsiz.

Yanlışıklıkla avlarının zihnine, yani Ra'zac ve onların anne babası olan devasa Lethrblaka'ya dokunma ihtimaline karşı kaçmak için hazırlıklıydı. Eragon'un kendini böyle açığa çıkarmaya razı olmasının nedeni, Ra'zac'ın büyü yapamamasıydı ve zihinlere girebildiklerine de inanmıyordu. Tek başına nefesleri koca bir insanı dondurmaya yeterken, Ra'zac ve Lethrblaka'nın böyle numaralara ihtiyacı yoktu.

Eragon yakalanma riskine rağmen hayali araştırmasına devam etti. Ra'zac'ın, kuzeninin nişanlısı Katrina'yı Helgrind'de esir tutup tutmadığını öğrenmeleri gerekiyordu. Çünkü ya kurtaracaklardı ya da kaçıırıp sorgulama mı yapacaklarına karar vereceklerdi.

Eragon uzun uzun araştırdı. Geri döndüğünde Roran, onu aç bir kurt edasıyla seyrediyordu. Gri gözleri öfke, umut ve kederle yanıyordu. Bu duygu karışımı o kadar büyüktü ki birden patlayarak önüne gelen her şeyi yoğun bir ateşle yakıp kayaları eritecekmiş gibi görünüyordu.

Eragon bunu anlayabiliyordu.

Katrina'nın babası kasap Sloan, Ra'zac'a Roran'ın yerini söylemişti. Ra'zac, onu yakalayamayınca Katrina'yı Roran'ın yatak odasından kaçırmış, onu Palancar Vadisi'nden uzaklaştırıp, Carvahall halkını öldürülmek ya da köleleştirilmek üzere Kral Galbatorix'in askerlerine bırakmıştı. Roran, Katrina'nın peşinden gitmeyip köylüleri evlerini terk ederek kendisini takip etmeleri için ikna etmeye çalışmıştı. Böylece güneye Alagaesia sahiline inmiş, asi Varden kuvvetleriyle birleşmişlerdi. Çok sayıda zorlukla karşılaşmışlardı. Ama izledikleri yol, ne kadar dolambaçlı olursa olsun, Roran'ı, Ra'zac'ın ininin yerini bilen ve Katrina'yı kurtarmasına yardım edeceğine söz veren Eragon'la buluşturmuştu.

Roran'ın daha sonra söylediği şey başarılı olmasının tek nedeni, tutkusunun gücünün onu başkalarının korkup uzak durduğu aşırılıklara yöneltmesi ve böylece düşmanını şaşırtmasıydı.

Şimdi Eragon benzeri bir gayret içindeydi.

Eğer sevdiği biri tehlikedeysen kendi güvenliğini hiçe sayarak tehlikeye atılırdı. Roran'ı kardeşi gibi severdi ve Roran, Katrina'yla evleneceği için aile tanımına o da dâhildi. Bu kavram şimdi çok daha önemli görünüyordu, çünkü Eragon ve Roran soylarının son vârisleriydi. Eragon, gerçek kardeşi Murtagh'la olan bütün bağı reddetmişti. Bu yüzden Roran ve kendisi için, ikisi ve Katrina vardı.

İkiliyi harekete geçiren tek kuvvet, soylu akrabalık bağları değildi. Saplantı haline getirdikleri başka bir hedefleri daha vardı: intikam! Biri ölümlü bir insan, diğeri Ejderha Süvarisi olan iki savaşçı; Katrina'yı Ra'zac'ın elinden kurtarmayı planlarken, Roran'ın babası ve Eragon'a babalık eden Garrow'u öldüren Kral Galbatorix'in doğaüstü hizmetkârlarını da öldürmeyi istiyorlardı.

Bu yüzden Eragon'un elde ettiği bilgi Roran için olduğu kadar kendisi için de önemliydi.

"Sanırım onu hissediyorum," dedi. "Emin olmak zor, çünkü Helgrind'den çok uzaktayız ve onun zihnine daha önce hiç dokunmadım, ama sanırım şu ıssız tepede, zirveye yakın bir yerlerde gizlenmiş durumda."

"Hasta mı? Yaralı mı? Kahretsin Eragon, benden saklama. Ona zarar vermişler mi?"

"Şu anda acısı yok. Bundan daha fazlasını söyleyemem, çünkü sadece bilincini hissetmek bile

bütün gücümü alıyor; onunla iletişim kuramam." Ama Eragon ikinci bir kişiyi daha hissettiğini söylemiyordu. Bu kişinin kimliği eğer doğruysa onu çok endişelendiriyordu. "Ra'zac'ın ya da Lethrblaka'nın nerede olduğunu bulamadım. Eğer Ra'zac'ı bir şekilde göremediysem bile anne babaları o kadar iri ki, orada olduklarını muhakkak hissederdim hayat ışıkları çok kuvvetli, tıpkı Saphira gibi. Ama Katrina ve birkaç kişinin ışığı dışında Helgrind karanlık. Simsiyah."

Roran yumruğunu sıkıp kaşlarını çatarak mor gölgelerin kuşattığı, alacakaranlığa doğru yükselen kayalık dağa baktı. Kendi kendine konuşuyormuş gibi alçak sesle, "Haklı ya da yanılıyor olman fark etmez," dedi.

"Nasıl yani?"

"Gece saldırmaya cesaret edemeyiz; Ra'zac geceleri daha güçlü. Eğer yakındalarsa onlarla savaşmak aptallık olur. Katılıyor musun?"

"Evet."

"O zaman şafağı bekleyeceğiz." Roran kanlı sunağa bağlanmış köleleri işaret etti. "Eğer bu zavallı sefiller o zamana dek yok olursa Ra'zac'ın burada olduğunu anlarız ve plana göre hareket ederiz. Eğer yok olmazlarsa bizden kaçtıkları için kötü şansımıza lanet edip köleleri serbest bırakır, Katrina'yı kurtarır ve Murtagh, bizi yakalamadan önce Varden'e geri döneriz. İki şekilde de Ra'zac'ın Katrina'yı uzun süre başıboş bırakacağını sanmıyorum. Eğer Galbatorix, onu bana karşı kullanmak istiyorsa bunu yapmazlar."

Eragon başını salladı. Köleleri şimdi serbest bırakmak istiyordu, ama bunu yaparlarsa düşmanlarını uyarmış olurlardı. Eğer Ra'zac akşam yemeğini almaya gelirse, o ve Saphira köleleri kurtulmadan müdahale edemezdi. Bir ejderha ve Lethrblaka gibi yaratıklar arasında açık alanda meydana gelen bir savaş, fersahlar boyunca herkesin dikkatini çekerdi. Ve eğer Galbatorix onların imparatorluğunda yalnız olduğunu öğrenirse Eragon, Saphira ve Roran'ın kurtulma şansı olmazdı.

Zincirle bağlı adamlara bakmamaya çalıştı. Bunların iyiliği için umarım Ra'zac Alagaesia'nın öteki tarafındadır veya en azından Ra'zac bu gece aç değildir.

Eragon ve Roran sessiz bir uzlaşmayla arkasında gizlendikleri alçak tepenin zirvesinden aşağıya indiler. Dibe varınca kendilerini gizleyerek iki alçak tepe arasında koştular. Sığ çöküntü yavaşça derinleşiyor, selin oyduğu dar bir yarığa dönüşüyordu.

Yarığın iki yanındaki yamru yumru ardıç ağaçlarının arkasına gizlenerek ilerlerken, Eragon başını kaldırıp gökyüzüne baktı. İlk takımyıldızları siyah gökyüzünü süslemişlerdi. Parlak buz parçaları gibi soğuk ve keskin görünüyorlardı. Bundan sonra bastıkları yere dikkat etmeye çalışarak güneydeki kamp yerlerine geri döndüler.

# Kamp Ateşinin Etrafında

Alçak kömür yığınları, dev bir canavarın kalbi gibi atıyordu. Ara sıra altın rengi bir kıvılcım parlayarak kendini gösteriyor, akkor halindeki yarıktaki kaybolmadan önce odunların yüzeyinde hızla hareket ediyordu.

Eragon ve Roran'ın yaktığı ve sönmekte olan ateşin kalıntıları, çevreye loş, kırmızı bir ışık yayıyor; kayalık toprakları, gri çalılıarı, biraz uzaktaki ağacın pek iyi seçilemeyen gövdesini aydınlatıyordu. Bunların dışında hiçbir şey görünmüyordu.

Eragon, çıplak ayaklarını yakut rengi közlere doğru uzattı. Sırtını Saphira'nın kalın sağ ön bacağının yamru yumru pullarına dayayarak sıcaklığın tadını çıkardı. Karşısındaki Roran ise güneşten ağarmış, rüzgârdan yıpranmış, demir sertliğindeki antik bir ağacın içi boş gövdesine tünemişti. Roran ne zaman hareket etse ağaçtan Eragon'un kulaklarını rahatsız eden tiz bir çığlık kopuyordu.

Bir süre bulunduğu boşlukta sessizlik hüküm sürdü. Kömürler bile sessizce tütüyordu; Roran düşman gözlerin görebileceği dumandan uzak durmak için uzun zaman önce ölmüş dalları seçmişti.

Eragon gün içinde olanları Saphira'ya anlatmayı yeni bitirmişti. Doğal olarak ona neler yaptığını anlatmak zorunda değildi, çünkü her türlü düşünce, duygu ve diğer hisler ikisi arasında suyun bir gölden diğerine aktığı gibi kolayca akıyordu. Ama bu kez anlatmak zorundaydı, çünkü Eragon keşif çalışması sırasında, Ra'zac'ın inine yaptığı zihinsel yolculuk hariç, zihnini tamamen korunaklı bir hale getirmişti.

Konuşmada uzun bir duraklama olunca Saphira esnedi, korkunç dişleri çıktı ortaya. Ra'zac acımasız ve kötü olabilir, ama avlarını yenmeyi istemelerini sağlayacak şekilde büyülemeleri beni çok etkiledi. Bunu yapabilmeleri için çok usta avcı olmalılar... Belki bir gün bunu ben de deneyebilirim.

Eragon kendini, ama insanlarla deneme, demek zorunda hissetti, koyunları dene.

İnsan, koyun; bir ejderha için ne fark eder ki? Derin bir kahkaha atınca uzun boğazından gök gürültüsünü andıran bir gümbürtü koptu.

Saphira'nın keskin kenarlı pullarından yasladığı bedenini öne doğru eğip yanında duran asayı aldı. Avuçlarının arasında yuvarlayıp üstteki cilalı kök kısmında oynaşan ışığa, tabanındaki çizilmiş metal halkaya ve dikene baktı.

Yanan Ovalar'da Varden'den ayrılmadan önce Roran asayı kollarının arasına sokuşturup, "Şunu al," demişti. "Ra'zac omzumu ısırıdıktan sonra Fisk bunu benim için yaptı. Kılıcını kaybettiğini biliyorum ve buna ihtiyacın olabileceğini düşündüm. Başka bir kılıç istersen benim için bir sakıncası yok, ama iyi, güçlü bir sopayla bir iki darbe indirmeden insan kavga kazanamıyor." Brom'un her zaman yanında taşıdığı asayı hatırlayan Eragon, gül ağacından yapılma bu boğumlu asayı yeni kılıç fikriyle değiştirmeye karar vermişti. Zar'rocu kaybettikten sonra daha basit, sıradan bir kılıç istemiyordu. O gece hem asayı hem de Roran'ın çekicinin sapını, en ağır şartlar dışında kırılmalarını önleyecek birkaç büyüyle güçlendirdi.

Bunları yaparken davetsiz bir dizi anı Eragon'un zihnine üşüştü: Saphira kırmızı ejderha ve süvarisinin peşinden dalışa geçerken etraflarında savrulan donuk turuncu ve kırmızı gökyüzü; kulaklarının yanından hızla geçen rüzgâr... aynı süvariyle yerde dövüşürken kılıç savurmaktan



bileğinin hissizleşmesi... Dövüşün ortasında rakibinin miğferini çıkarıp bir zamanlar dostu ve yol arkadaşı olan, öldüğünü sandığı Murtagh'ı ortaya çıkarışı... Eragon'un ağabeyi olarak miras sahibi olduğunu iddia edip Zar'roc'u Eragon'un elinden alırken yüzünde beliren alaycı gülümseme...

Eragon gözlerini kırıştırdı. Savaşın gürültüsü ve öfkesi yok olup kan kokusunun yerini çam ağacının hoş kokusu alırken bir an için nerede olduğunu anlayamadı. Dilini dişlerinin üstünde gezdirip ağzı dolduran safra tadını silmeye çalıştı.

Murtagh.

Sırf bu isim bile Eragon'un içinde karışık duygular uyandırıyor. Bir yandan Murtagh'ı seviyordu. Dras-Leona'ya yaptıkları ilk ve talihsiz ziyarette Murtagh, onu ve Saphira'yı Ra'zac'tan kurtarmıştı; Eragon'u Gil'ead'dan kurtarmak için hayatını tehlikeye atmıştı; Farthen Dûr Savaşı'nda onurlu bir şekilde kendini ortaya koymuştu; Yanan Ovalar Savaşı'ndan sonra Saphira ve kendisini esir almak yerine, sonucunda işkence göreceğini bile bile Galbatorix'in emirlerine karşı gelerek serbest bırakmıştı. İkizlerin onu kaçırmaması; kızıl ejderha Thorn'un onun için yumurtadan çıkması; Galbarotix'in onların gerçek isimlerini öğrenip hem Murtagh'dan hem de Thorn'dan antik dilde sadakat yemin etmesini istemesi Murtagh'ın hatası değildi.

Bunların hiçbiri için Murtagh suçlanamazdı. O kader kurbanıydı, üstelik doğduğu günden beri.

Fakat yine de... Murtagh, Galbatorix'e kendi isteği dışında hizmet etmiş ve kralın kendisini işlemeye zorladığı suçlardan nefret etmiş olabilirdi, fakat bir parçası yeni bulduğu bu gücü kullanmaktan zevk alıyor gibi görünüyordu. Yanan Ovalar'da, Varden ve İmparator'un askerleri arasındaki çatışmada Murtagh, Cüce Kral Hrothgar'ı bulup öldürmüştü, oysa Galbatorix, ona bunu yapmasını emretmemişti. Eragon ve Saphira'nın gitmesine izin vermişti, evet ama ancak onları acımasız bir güç gösterisiyle yendikten ve Eragon'un kendilerini serbest bırakması için yalvarmasını sağladıktan sonra.

Ve Murtagh, Eragon'a ikisinin de Morzan'ın oğlu olduğunu açıklayarak verdiği acıdan büyük zevk almıştı. Morzan, Ejderha Süvarilerinin ilki ve sonuncusu, arkadaşlarına ihanet ederek Galbarotix'e hizmet eden Tövbekârdı.

Şimdi, savaştan dört gün sonra, Eragon'un aklına başka bir açıklama daha gelmişti: Belki de Murtagh, kendisinin ömrü boyunca taşıdığı bir yükü başka birinin omuzladığını seyretmekten keyif almıştı.

Bu doğru olsa da, olmasa da Eragon, Murtagh'ın yeni rolünü benimsemesinin, hiçbir neden yokken dövülen bir köpeğin bir gün sahibine saldırmasından farklı olmadığını düşünüyordu. Murtagh sürekli dövülmüş, dövülmüştü ve şimdi de kendisine hiç nazik davranmayan dünyaya karşılık verme şansını ele geçirmişti.

Fakat Murtagh'ın yüreğinde hâlâ nasıl bir iyilik ateşi yanıyor olursa olsun, o ve Eragon artık ölümcül düşmanlardı, çünkü Murtagh'ın antik dilde ettiği yemin, onu, Galbatorix'e kopmaz bağlarla bağlıyordu hem de sonsuza dek.

Keşke Ajihad'la birlikte Farthen Dûr'un altında Urgalları avlamaya gitmeseydi. Ya da keşke ben biraz daha hızlı olsaydım, İkizler...

Eragon, dedi Saphira.

Eragon, kendini tutup başını salladı, Saphira'nın müdahalesi için minnettardı. Eragon, Murtagh ve

ortak anne babaları hakkında düşünmemek için elinden geleni yapıyordu, ama bu tür düşünceler genellikle onu hiç beklemedikleri anda pusuya düşürüyordu.

Eragon düşüncelerini toparlamak için ağır ağır nefes alıp verirken, zihnini içinde bulunduğu ana getirmeye çalıştı, ama başaramadı.

Yanan Ovalar'daki büyük savaştan sonra, Varden yeniden kendini toparlayıp Jiet Nehri'nden yukarı doğru birkaç fersah gerilemiş olan İmparator'un ordusunun peşine düşmeye hazırlanırken Eragon, Nasuada ve Arya'ya gitmiş, Roran'ın içinde bulunduğu çıkmazı onlara açıklayarak kuzenine yardıma gitmesi gerektiğini söylemişti. Ama izin vermemişlerdi. İki kadın da ona şiddetle karşı çıkmış, Nasuada planı, ters giderse Alagaesia'daki herkes için korkunç sonuçlar doğuracak olan pervasız bir plan şeklinde değerlendirmişti.

Tartışma o kadar uzun sürmüştü ki sonunda Saphira komuta çadırının duvarlarını sarsan bir kükremeye araya girmişti. Ben yorgunum ve her yerim ağrıyor. Eragon da düşüncelerini iyi açıklayamıyor. Burada dikilip kargalar gibi bağırmaktan yapacak daha iyi işlerimiz var, değil mi?... Güzel, şimdi beni dinleyin.

Bir ejderhaya karşı çıkmak kolay değil, diye düşündü Eragon.

Saphira'nın sözlerinin ayrıntıları karmaşıktı, ama sunumunun temel yapısı basitti. Saphira, Eragon'u destekliyordu, çünkü önerilen görevin onun için ne anlama geldiğini biliyordu. Eragon da Roran'ı sevgi ve aile bağları nedeniyle destekliyordu. Üstelik Roran'ın kendisi olsun olmasın Katrina'nın peşine düşeceğini ve yardım olmadan Roran'ın Ra'zac'ı asla yenemeyeceğini biliyordu. Ayrıca İmparator, Katrina'yı, esir olarak tuttuğu sürece Roran –ve onun aracılığıyla Eragon– Galbatorix'in oyunlarına karşı savunmasızdı. Eğer İmparator, Katrina'yı öldürmekle tehdit ederse Roran'ın onun taleplerine uymaktan başka şansı kalmazdı.

Bu durumda savunmalarındaki bu gediği düşmanları faydalanmadan kapatmak akıllıca olurdu.

Zamanlamaya gelince, harikaydı. Varden, Surda sınırında Galbatorix'in askerleriyle savaşmakla meşgulken ne Galbatorix ne de Ra'zac, imparatorluğun ortasında bir saldırı beklemeydi. Murtagh ve Thorn'un Urû'baen'e doğru uçtuğu görülmüştü. Hiç kuşkusuz cezalandırılmak için gidiyorlardı. Nasuada ve Arya, Elfler ilk saldırılarını gerçekleştirip kendilerini ortaya çıkardıktan sonra bu ikilinin Kraliçe Islanzadi ve komutasındaki kuvvetlerle karşılaşmak üzere kuzeye yöneleceği konusunda Eragon'la hemfikirdi. Ve mümkünse, Varden'in savaşçıları dehşete düşürüp morallerini bozmaya başlamadan önce Ra'zac'ı ortadan kaldırmak da iyi olurdu.

Saphira daha sonra en diplomatik şekilde şunu ifade etmişti: eğer Nasuada, Eragon'un derebeyi olarak otoritesini ortaya koyar ve Eragon'un bu hücumu katılmasını engellerse ilişkileri, Varden'in davasına zarar verecek bir kin ve anlaşmazlıkla bozulacaktı. Ama seçim sizin, demişti Saphira. Eğer isterseniz Eragon'u burada tutun. Ama Eragon'un bağlılıkları beni bağlamıyor ve ben, Roran'a eşlik etmeye karar verdim. Güzel bir macera olacağı benziyor.

Bu sahneyi hatırlarken Eragon'un yüzünde belli belirsiz bir gülümseme belirdi.

Saphira'nın açıklamalarının ve sarsılmaz mantığının ağırlığı, Nasuada ve Arya istemeden de olsa Eragon'a izin vermek zorunda kalmıştı.

Daha sonra Nasuada, "Eragon, Saphira, bu konudaki kararımıza güveniyoruz," demişti. "Sizin ve kendi iyiliğimiz için bu seferin iyi gitmesini umuyorum." Ses tonu yüzünden Eragon, onun sözlerinin

içten gelen bir dilek mi, yoksa gizli bir tehdit mi olduğunu anlayamadı.

Eragon günün geri kalanını malzemelerini toplayarak, Saphira'yla birlikte imparatorluk haritasını inceleyerek geçirmişti. Bu arada Galbatorix'in veya adamlarının, Roran'ı kristal görme girişimlerini engellemek gibi gerekli gördüğü büyüleri de yapmayı ihmal etmişti.

Ertesi sabah Eragon ve Roran, Saphira'nın sırtına binip Yanan Ovalar'ı boğan turuncu bulutların üstünden kuzeydoğuya yükselmişlerdi. Güneş gökyüzünü bir uçtan diğerine geçip ufukta kaybolana, ardından görkemli kırmızı ve sarı alevler halinde yeniden ortaya çıkana kadar hiç mola vermemişlerdi.

Yolculuğun birinci ayağı, onları çok az insanın yaşadığı imparatorluğun kıyısına kadar götürmüştü. Oradan batıya, Dras-Leona'ya ve Helgrind'e doğru yönelmişlerdi. Daha sonra da onlarla gidecekleri yer arasında kalan çayırılık alana yayılmış çok sayıdaki küçük köydeki insanlar tarafından görülmemek için geceleri yol almışlardı.

Saphira, tarlada hasta bir buzağıyla ilgilenen bir çiftçi ya da tur atan keskin gözlü bir nöbetçi, tesadüfen başını kaldırıp bakarsa diye yalnızca bir kartal gibi görünmek için buzla kaplı zirvelerin üstünden uçmayı tercih etmişti. Bu yüzden Eragon ve Roran'ın kürkleri ve pelerinlere sarınmaları, yünlü eldivenler ve keçe şapkalar takmaları gerekmişti. Bu yükseklikte ince ve kuru hava ciğerlerine işliyordu.

Eragon nereye giderlerse gitsinler hareket halindeki savaşın izlerini görüyordu: asker kampları, gece için toplanan malzeme dolu arabalar, evlerinden alınıp Galbatorix için savaşmaya götürülen demir yakalı adamlardan oluşan sıralar.. Kendilerine karşı toplanan güç gerçekten şaşırtıcıydı.

İkinci gecenin sonuna doğru Helgrind uzakta belirmişti: şafaktan önceki kül rengi ışıktaki belirsiz ve uğursuz görünen parçalanmış sütun yığınları. Saphira şu anda içinde buldukları çukura inmişti; keşfe çıkmadan, bir önceki günü neredeyse tamamen uyuyarak geçirmişlerdi. Roran dağılan kömürlerin arasına bir dal atarken, közler bir fiskiye gibi havaya uçuşup dönmeye başladı. Eragon'un bakışlarını görünce omuz silkip, "Soğuk," dedi.

Eragon cevap veremedi birisi kınından kılıç çekiyormuş gibi bir sürtme sesi duydu.

Hiç düşünmeden kendini hemen karşı yöne fırlattı, bir kez dönüp ayağa fırladı, çömelme pozisyonu aldı, gelen darbeyi savuşturmak için asasını kaldırdı. Roran da neredeyse onun kadar hızlıydı. Birkaç saniye içinde yerdeki kalkanını kaptı, üzerinde oturduğu kütükten fırlayıp kemerindeki çekici çekti.

Donmuş gibi saldırıyı beklediler.

Eragon en ufak bir hareketi görmek için karanlığı tararken .kasları titriyor, kalbi deli gibi çarpıyordu.

Hiç koku almıyorum, dedi Saphira.

Hiçbir şey olmadan birkaç dakika geçince Eragon zihniyle biraz etrafı inceledi. "Kimse yok," dedi. Kendi içinin derinliklerine, büyü akımına dokunabildiği yere uzanarak şu sözcükleri mırıldandı. "Brisingr raudhr!" Birkaç adım önünde soluk kırmızı bir ışık belirdi. Göz seviyesinde havada dolaşıp çukura, suya benzer bir aydınlık yaydı. Eragon yavaşça hareket edince ışık da görünmeyen bir bağla ona bağlıymış gibi hareketini taklit etti.

O ve Roran, birlikte duydukları sese doğru ilerleyip, doğuya kıvrılan yarıktaki aşağıya doğru indiler.

Silahlarını kaldırıp her adımda duruyor, kendilerini korumak için tetikte bekliyorlardı. Kamp yerlerinden on kilometre kadar uzakta Roran elini kaldırıp Eragon'u durdurdu, çimenlerin üstünde duran ince çamur tabakasını gösterdi. Çamur tabakası hiç oraya aitmiş gibi durmuyordu. Roran çömelerek küçük bir çamur parçasını metal plakaya sürtünce daha önce duydukları çeliği andıran sürtünme sesi çıktı.

"Düşmüş olmalı," dedi Eragon, yarığın iki yanını inceleyerek. Işığın belirsizliğe doğru kaybolmasına izin verdi.

Roran başını sallayıp ayağa kalktı, pantolonundaki tozları temizledi. Saphira'nın yanına geri dönerlerken Eragon hareket etme hızlarını düşündü. Kalbi her çarpmayla hâlâ acıyor, elleri titriyordu. Vahşi bölgeye dalıp hiç durmadan birkaç kilometre koşmak istiyordu. Daha önce böyle havaya sıçramazdık, diye düşündü. Bu kadar tetikte olmalarının nedeni sır değildi: karıştıkları bütün çatışmalar mutluluklarını parça parça alıp götürüyor, geride en ufak bir dokunuşla irkilen hassas sinirler bırakıyordu.

Roran da aynı şeyleri düşünüyor olmalıydı ki, "Onları görüyor musun?" diye sordu.

"Kimleri?"

"Öldürdüğün adamları. Onları rüyada görüyor musun?"

"Bazen."

Kömürlerin yükselip alçalan parıltısı Roran'ın yüzünü aşağıdan yukarıya doğru aydınlatıyor, yarı kapalı gözlerine kötü bir görüntü veriyordu. Sözcükleri zor buluyormuş gibi ağır ağır konuştu. "Ben hiç savaşçı olmak istemedim. Küçükken her erkek çocuk gibi kan ve zafer rüyaları görürdüm, ama topraklar benim için en önemli şeydi. Topraklar ve ailem.. Ama şimdi adam öldürdüm.. öldürdüm, öldürdüm. Sen, benden bile daha çok adam öldürdün." Bakışları yalnızca kendisinin görebildiği uzaklara daldı. "Narda'daki şu iki adam.. Onları sana daha önce anlattım mı?"

Anlatmıştı, ama Eragon başını iki yana sallayıp sessiz kaldı.

"Ana kapıda nöbet tutuyorlardı... İki kişi, bilirsin. Sağ taraftakinin bembeyaz saçları vardı. Çok iyi hatırlıyorum, çünkü yirmi dört, yirmi beşinden fazla olamazdı. Galbatorix'in mührünü taşıyorlardı, ama Narda'lıymış gibi konuşuyorlardı. Profesyonel askerler değillerdi. Belki de yalnızca ülkelerini Urgallara, korsanlara, haydutlara karşı korumaya çalışan adamlardı... Onları öldürmeyi düşünmüyorduk. Yemin ederim Eragon, planlarımızda bu yoktu. Ama başka seçeneğim kalmadı. Beni tanıdılar. Beyaz saçlıyı çenesinin altından bıçakladım.. Babamın bir domuzun gırtlakını kesmesi gibiydi. Ve diğeri, onun da kafasını parçaladım. Kafatasının ezilişini hâlâ hissedebiliyorum.. Carvahall'deki askerlerden Yanan Ovalar'daki adamlara kadar indirdiğim her darbeyi hatırlıyorum.. Gözlerimi kapadığım zaman, bazen uyuyamıyorum, çünkü Teirm limanını yaktığımız zamanki alevler zihnimde çok parlak görünüyor. O zaman delireceğimi düşünüyorum."

Eragon asayı o kadar sıkı tutuyordu ki eklem yerleri bembeyaz olmuş, bileğindeki bağlar kaskatı kesilmişti. "Evet," dedi. "Başta yalnızca Urgallardı, sonra adamlar ve Urgallar oldu, şimdi de bu son savaş.. Yaptığımızın doğru olduğunu biliyorum, ama doğru olmalı kolay olması anlamına gelmiyor. Kimliklerimiz yüzünden Varden, benim ve Saphira'nın ordunun başında olmamızı ve bütün asker taburlarını katletmemizi bekliyor. Bunu yapıyoruz. Yaptık da." Sesi titreyince sustu.

Her büyük değişiklik kargaşa getirir, dedi Saphira ikisine birden. Biz değişikliğin aracısı

olduğumuz için bu kargaşada payımıza düşenden fazlasını aldık. Ben bir ejderhayım ve bizi tehlikeye atanların ölümlerine üzülmem. Narda'daki ölümler kutlanmaya değer işler olmayabilir, ama bu konuda suçluluk hissetmenizi de gerektirmez. Yapmak zorundaydınız. Roran, dövüşmen gerektiğinde mücadelenin ateşli sevinci ayaklarına kanat takmıyor mu? Değerli bir rakiple mücadele etmenin zevkini, karşında yığılan düşman cesetlerini görmenin tatminini hissetmedin mi hiç? Eragon, sen bunu hissettin. Kuzenine açıklamama yardım et.

Eragon kömürlere baktı. Saphira, kabul etmek istemediği bir gerçeği ifade ediyordu. İnsanın şiddetten hoşlandığını kabul ederse tiksindiği bir adam olurdu. Bu yüzden sessiz kaldı. Roran da aynı şekilde etkilenmiş gibi görünüyordu.

Saphira daha yumuşak bir sesle, kızma, dedi. Amacım seni üzmem değildi... Bazen senin bu duygulara alışık olmadığını unutuyorum, oysa ben yumurtadan çıktığım andan itibaren hayatta kalmak için dişimle tırnağımla mücadele ettim.

Eragon ayağa kalkıp, eyer torbalarına gitti, ayrılmadan önce Orik'in kendisine verdiği küçük, toprak kavanozu aldı. Likörden iki büyük yudum içti. Midesinde bir sıcaklık hissetti. Yüzünü buruşturarak kavanozu Roran'a uzattı, o da kendi payına düşeni içti.

Birkaç dakika sonra, likör kararan ruh halini iyileştirmeyi başarınca, "Yarın bir sorunumuz olabilir," dedi Eragon.

"Ne demek istiyorsun?"

Eragon sözlerini Saphira'nın da dinlemesini istiyordu. "Saphira'yla benim Ra'zac'ı kolayca halledebileceğimizi söylediğimi hatırlıyor musun?"

"Evet."

Ve bunu yapabiliriz, dedi Saphira.

"Helgrind'i izlerken bunu düşünüyordum da, artık o kadar emin değilim. Büyüyle bir şey yapmanın birçok yolu var. Örneğin, ateş yakmak istersem havadan ya da yerden topladığım ısıyla bunu yapabilirim; saf enerjiden alev yaratabilirim; şimşek çakmasını sağlayabilirim; tek bir noktaya güneş ışığı yoğunlaştırabilirim; sürtünmeyi kullanabilirim; v.s."

"Ee?..."

"Sorun şu ki, bu tek bir eylemi gerçekleştirmek için sayısız büyü kullanabilecek olsam da, bu büyüleri durdurmak için tek bir karşı büyü gerekir. Eğer eylemin gerçekleşmesini önlersen, karşı büyüünün tek tek bütün büyülere yönelik olmasını sağlaman gerekmez."

"Bunun yarınla ne ilgisi olduğunu hâlâ anlamadım."

Ben anladım, dedi Saphira ikisine de. Anlamı hemen kavramıştı. Bu şu anlama geliyor, geçen yüzyılda Galbatorix...

"...Ra'zac'ın etrafına..."

...onları her türlü büyüye karşı koruyacak olan...

"...bir koruma koymuş olabilir. O zaman ben..."

...onları herhangi bir...

"... ölüm sözcüğüyle ya da..."

...şimdi veya daha sonra icat edeceğimiz bir saldırıyla öldüremeyiz. Bizim..

"Kesin şunu!" dedi Roran. Acı dolu bir şekilde gülümsedi. "Durun lütfen. Bunu yaptığınız zaman başım ağrıyor."

Eragon ağzı açık bir şekilde kalakaldı; o ana dek Saphira'yla sırayla konuştuklarını fark etmemişti. Bu durum, onu çok memnun etti; bu onların yeni bir işbirliği seviyesine yükseldiklerini, tek bir varlık gibi hareket ettiklerini gösteriyordu. Böylece tek tek hareket ettikleri zamana göre çok daha güçlü olacaklardı. Ama aynı zamanda böyle bir ortaklığın yapısı gereği içinde bulunanların bireyselliklerini ne kadar azalttığının da farkındaydı.

Ağzını kapatıp gülümsedi. "Özür dilerim. Endişelendiğim şey şu: eğer Galbatorix öngörülü davranıp bazı önlemler aldıysa, Ra'zac'ı bir tek silahların gücüyle öldürebiliriz. Eğer bu doğruysa..."

"Ben yalnızca size engel olurum."

"Saçmalama. Ra'zac'tan yavaş olabilirsiniz, ama sizin silahından korkmaları için birçok sebep var, Roran Güçlü Çekiç." Bu iltifat Roran'ı mutlu etmiş benziyordu. "Senin için en büyük tehlike, Ra'zac ya da Lethrblaka'nın seni, Saphira ve benden ayırmayı başarmasıdır. Ne kadar birbirimize yakın durursak o kadar güvende oluruz. Saphira ve ben, Ra'zac ve Lethrblaka'yı meşgul etmeye çalışacağız, ama bizden kurtulan olabilir. Dörde karşı iki oranı, ancak dördün içindeysen iyidir."

Eragon, Saphira'ya döndü. Kılıcım olsa Ra'zac'ı tek başıma öldürebilirdim. Ama elimde asadan başka bir şey yokken Elfler kadar hızlı olan iki yaratığa karşı ne yapabilirim bilmiyorum.

Uygun bir silah yerine o kurumuş dalı taşımakta ısrar eden sensin, dedi Saphira. Unutma, o asanın Ra'zac kadar tehlikeli düşmanlara karşı yetersiz olacağını sana söylemiştim.

Eragon gönülsüzce onun bu söylediklerini kabul etti. Eğer büyülerim etkisiz kalırsa sandığımdan çok daha savunmasız kalacağız... Yarın gerçekten çok kötü bir şekilde sona erebilir.

İzleyebildiği bu konuşmaya katılan Roran, "Bu büyü zor bir iş," dedi. Dirseklerini dizlerine koyarken üzerinde oturduğu kütük inledi.

"Öyle," diye doğruladı Eragon. "En zor kısmı da olası büyülerini tahmin etmek; bütün zamanımı şöyle bir saldırıya uğrarsam ve başka diğer büyücü şöyle davranmamı beklerse kendimi nasıl korurum diye düşünerek geçiriyorum."

"Beni kendin kadar güçlü ve hızlı yapabilir misin?"

Eragon bunu birkaç dakika düşündü. "Bunu nasıl yapacağımı bilmiyorum. Böyle bir şeyi yapmak için gereken enerjinin başka bir yerden gelmesi lazım. Saphira ve ben, sana bu enerjiyi verebiliriz, ama o zaman da biz verdiğimiz kadar hız ve güç kaybederiz." İnsanın aynı zamanda yakındaki bitki ve hayvanlardan da enerji alabileceğini, ama bunun bedelinin korkunç olduğunu söylemedi: hayat enerjisini aldığınız bütün canlılar ölürdü. Bu teknik, büyük bir sırdı ve Eragon öyle hafife alarak söylememesi gerektiğini düşünüyordu. Dahası bunun Roran'a bir faydası olmazdı, çünkü Helgrind'de bir erkeğin bedenini besleyecek kadar canlı yaşamıyordu.

"O zaman bana büyü yapmayı öğretir misin?" Eragon tereddüt edince Roran hemen ekledi. "Hemen şimdi değil tabii. Buna zamanımız yok ve zaten insanın bir gecede büyücü olabileceğine inanmıyorum. Ama genel olarak, neden olmasın? Sen ve ben kuzeniz. Hemen hemen aynı kanı

taşıyoruz. Ve bu benim için çok değerli bir yetenek olurdu."

"Süvari olmayan birinin büyü yapmayı nasıl öğrenebileceğini bilmiyorum," diye itiraf etti Eragon. "Bu benim araştırdığım bir şey değil." Etrafına bakıp yerden düz, yuvarlak bir taş aldı, Roran'a fırlattı. "İşte, şunu dene: taşı havada otuz santimetre kadar kaldırmaya çalış. 'Stenr risa' de."

"Stenr risa mı?"

"Evet."

Roran kaşlarını çatıp avucunda duran taşa bakarken Eragon nostaljik bir şekilde Brom'la yaptığı kendi eğitimlerini hatırladı. Roran'ın kaşları birleşti, dudakları hırlar gibi gerildi. Öyle büyük bir yoğunlukla, "Stenr risa," diye gürledi ki Eragon bir an için taşın havalanmasını bekledi.

Ama hiçbir şey olmadı.

Kaşlarını daha da çatan Roran komutunu tekrarladı: "Stenr risa."

Taşa hiçbir hareket olmadı.

"Eee... denemeye devam et," dedi Eragon. "Sana verebileceğim tek tavsiye bu. Eğer başarısan hemen bana gel, eğer ben ortalarda değilsem başka bir büyücüye git. Çünkü kuralları bilmeden büyü yapmaya kalkarsan kendini ya da başkalarını öldürebilirsin. Başka bir şey olmasa bile şunu unutma: eğer çok fazla enerji gerektiren bir büyü yaparsan ölürsün. Yeteneklerinin ötesindeki çabalara girişme, öleni geri getirmeye çalışma ve giden bir şeyi geri almaya çalışma."

Roran hâlâ taşa bakmaya devam ederek başını salladı.

"Büyü bir yana, öğrenmen gereken çok daha önemli bir şey olduğunu fark ettim."

"Öyle mi?"

"Evet, düşüncelerini Kara El, Du Vrangr Gata ve onlar gibilerden gizlemeyi öğrenmen gerek. Varden'e zarar verebilecek pek çok şey biliyorsun. Biz geri döner dönmez bu becerilerde ustalaşman çok önemli. Sen kendini casuslara karşı savunmayı öğrenene kadar ne Nasuada ne de bir başkası sana düşmana yardımı olabilecek bilgileri vermez."

"Anlıyorum. Ama neden Du Vrangr Gata'yı listene ekliyorsun? Onlar sana ve Nasuada'ya hizmet ediyor."

"Evet ama müttefiklerimizin arasında bile planlarımızı ve sırlarımızı öğrenmek için sağ kolunu verecek çok sayıda kişi var." Böyle bir şeyin olduğunu düşününce Eragon istemeden yüzünü buruşturdu. "Ve tabii senin bildiklerin de artık önemli. Sen önemli biri haline geldin Roran. Kısmen yaptığın işler, kısmen de akraba olduğumuz için."

"Biliyorum. Tanışmadığın kişiler tarafından tanınmak çok garip."

"Öyle." Benzer gözlemleri dilinin ucuna geldi, ama konuya devam etmemek için sustu; bu başka bir zaman incelemeleri gereken bir konuydu. "Artık bir zihin diğerine dokunduğunda ne olduğunu bildiğine göre sen de uzanıp başkalarının zihnine dokunabilirsin."

"Bunun sahip olmak istediğim bir beceri olduğunu sanmıyorum."

"Fark etmez; zaten yapamayabilirsin de. Bunu öğrenmek için zaman harcamaya başlamadan önce kendini savunma sanatına adanmalısın."

Kuzeni tek kaşını kaldırdı. "Nasıl?"

"Bir şey seç –ses, görüntü, duygu, herhangi bir şey– ve onu diğer bütün düşünceleri örtene kadar büyüt."

"Hepsi bu mu?"

"Bu sandığın kadar kolay değil. Devam et; bir dene. Hazır olduğunda bana söyle. Bakalım ne kadar iyi yapmışsın."

"Birkaç dakika geçti. Sonra Roran'ın parmak şaklatmasıyla Eragon bilincini kuzenine doğru yönlendirdi. Roran'ın ne yaptığını merak ediyordu.

Eragon'un zihinsel ışını Roran'ın Katrina'yla ilgili hatıralarından oluşan duvara çarpıp durdu. Karşısında duran bariyerde herhangi bir gedik, altından geçecek herhangi bir açıklık bulamıyordu. O anda Roran'ın bütün kimliği Katrina için duyduğu hislere dayanıyordu: savunmaları Eragon'un daha önce karşılaştığı bütün savunmalardan güçlüydü,. çünkü Roran'ın zihninde Eragon'un tutunabileceği ve kuzenine karşı kullanabileceği hiçbir şey yoktu.

Derken Roran ağırlığını sol ayağına geçirdi ve altındaki kütük çatırdadı.

Eragon bunun üzerine zihnini paramparça olmuş duvara fırlattı. Roran'ın zihninde parça parça düşünceler birbiriyle rekabet ediyordu: Bu... patlama neydi! Aldırma; içeri girecek. Katrina, Katrina'yı hatırla. Eragon'a aldırma. Benimle evlenmeyi kabul ettiği gece, çimenlerin ve saçlarının kokusu... Bu o mu? Hayır! Odaklan! Yapma...

Roran'ın şaşkınlığından yararlanan Eragon ileri atılıp iradesinin gücüyle kendisini yeniden koruyamadan önce Roran'ı hareketsiz hale getirdi.

Temel kavramı anladın, dedi Eragon. Sonra Roran'ın zihninden çıkıp yüksek sesle konuştu. "Ama bir savaşın ortasında bile dikkatini sürdürmeyi öğrenmelisin. Zihnini bütün umutlardan, endişelerden boşaltmayı düşünmeden düşünmeyi öğrenmeli, zırhın olan tek düşüncüyü sürdürmelisin. Elflerden bir tekerleme ya da şiir okumayı öğrendim ve çok işime yaradı. Bir şeyi durmadan tekrar etmek zihninin dağılmasını engellemeyi kolaylaştırıyor."

"Bu konuda çalışacağım," diye söz verdi Roran.

Eragon alçak sesle, "Onu gerçekten seviyorsun, değil mi?" dedi. Bu bir sorudan çok bir gerçeğin ve şaşkınlığın ifade edilmesiydi. Cevap ortadaydı ve sormaktan rahatsız olduğu bir soruydu. Geçmiş yıllarda Carvahall ve civarındaki kadınlar hakkında saatlerce konuşmuş olmalarına rağmen aşk, daha önce kuzeniyle hiç konuşmadığı bir konuydu. "Nasıl oldu?"

"Ben ondan hoşlandım. O da benden hoşlandı. Ayrıntıların ne önemi var ki?"

"Hadi," dedi Eragon. "Sen Therinsford'a gitmeden önce sana o kadar kızgındım ki hiçbir şey sormadım. Ve dört gün öncesine kadar da birbirimizi görmedik. Merak ediyorum."

Şakaklarını ovuştururken Roran gözlerini kırıp kıstı. "Söyleyecek fazla bir şey yok. Ondan her zaman hoşlanmışımdır. Erkek olmadan önce çok büyük bir anlam ifade etmiyordu, ama erkekliğe geçiş törenimden sonra kiminle evleneceğimi ve kimin çocuklarımın annesi olmasını istediğimi düşünmeye başladım. Carvahall'e yaptığımız ziyaretlerden birinde saçakların gölgesinde büyümüş bir gülü koparmak için Loring'in evinde duran Katrina'yı gördüm. Çiçeğe bakarken gülümsüyordu.. O kadar şefkatli ve mutlu bir gülümsemeydi ki onu öldüğüm güne kadar tekrar tekrar güldürmek



istediğime karar verdim." Roran'ın gözlerinde yaşlar birikti, ama dökülmedi. Birkaç saniye sonra gözlerini kırpiştırınca yaşlar kayboldu. "Bu anlamda başarısız olmaktan korkuyorum."

Eragon bir süre sustu. "O halde ona kur yaptın? Katrina'ya iltifat etmek için beni kullanmaktan başka ne yaptın?"

"Tavsiye isteyen biri gibi soruyorsun."

"Hiç de bile. Sen hayal kuruyorsun..."

"Hadi ama," dedi Roran. "Yalan söylediğin zaman anlarım. Otuz iki dişini göstererek sırtırsın ve kulakların kızarır. Elfler, sana yeni bir yüz vermiş olabilir, ama bu konuda değişmemişsin. Seninle Arya arasında neler oluyor?"

Roran'ın güçlü algısı Eragonu rahatsız etmişti. "Hiçbir şey! Mehtap senin zihnini bulandırmış."

"Dürüst ol. Onun her sözüne elmas gibi değer veriyorsun. Onu yiyecekmişsin gibi bakıyorsun."

Boğulmuş gibi ses çıkaran Saphira'nın burun deliklerinden duman çıktı.

Eragon, onun bastırmaya çalıştığı keyfine aldırmayıp, "Arya bir Elf," dedi.

"Ve çok güzel. Sivri kulakları ve çekik gözleri olağanüstü cazibesıyla kıyaslanınca küçük kusurlar olarak kalıyor. Şu anda sen de bir kediye benziyorsun."

"Arya yüz yaşında."

Bu bilgi Roran'ı çok şaşırtmıştı. Kaşlarını kaldırıp devam etti. "Buna inanmak çok zor! Gençliğinin baharında gibi duruyor."

"Doğru."

"Eh, öyle olsa da bunlar senin, bana söylediğin nedenler, Eragon ve kalp nadiren mantığı dinler. Ondandır hoşlanıyor musun, hoşlanmıyor musun?"

Eğer ondan bundan daha fazla hoşlansaydı Arya'yı kendim öpmeye çalışırdım, dedi Saphira ikisine birden. Saphira Eragon utanç içinde Saphira'nın bacağına vurdu.

Roran, Eragon'u daha fazla kışkırtmayacak kadar temkinliydi. "O zaman ilk soruma cevap ver ve Arya'yla aran nasıl olduğunu söyle. Bu konuyu onunla ya da ailesiyle konuştun mu? Böyle konuları bekletmenin akıllıca olmadığını düşünüyorum."

"Evet," dedi Eragon, asaya bakarak. "Onunla konuştum."

"Sonuç?" Eragon hemen cevap vermeyince Roran düş kırıklığı içinde konuştu. "Senin ağızından cevap almak Birka'yı çamurdan geçirmekten zor." Eragon yük atlarından biri olan Birka'nın adını duyunca güldü. "Saphira, bu yapbozu çözmeme yardım edebilir misin? Yoksa korkarım hiç cevap alamayacağım."

"Hiçbir sonuç alamadım. Kesinlikle hiçbir sonuç." Eragon sanki başka birinin talihsizliğinden söz ediyormuş gibi heyecansız konuşuyordu, ama içinde öyle derin ve vahşî bir incinmişlik fırtınası kopuyordu ki Saphira'nın kendisinden biraz uzaklaştığını hissetti.

"Üzıldüm," dedi Roran.

Eragon yutkunup boğazındaki yumruyu aşığıya, incinen kalbine, oradan da düğüm düğüm olan

midesine indirdi. "Böyle şeyler oluyor."

"Şu anda bunun mümkün görünmediğini biliyorum, ama eminim Arya'yı unutmanı sağlayacak bir kadınla tanışacaksın," dedi Roran. "Bir süvarinin dikkatini çekmek için deli olan çok sayıda kız –ve hatta evli kadınlar– vardır. Alagaesia'nın güzelleri arasında bir eş bulacaksın."

"Ya Katrina, senin teklifini reddetseydi sen ne yapardın?"

Bu soru Roran'ı serseme çevirdi; nasıl tepki vereceğini düşünmediği açıktı.

Eragon sözlerine devam etti. "Senin, Arya'nın ve diğerlerinin inandığının tersine Alagaesia'da başka uygun kadınlar olduğunun ve insanın birden fazla âşık olabileceğinin farkındayım. Günlerimi Kral Orrin'in sarayındaki kızların yanında geçirsem birinden hoşlanabileceğime karar verebilirim. Ama benim yolum o kadar kolay değil. Birisine karşı duyduğum hisleri değiştirip değiştiremeyeceğim bir yana –ki kalp senin de söylediğin gibi kaprisli bir varlıkönemli olan soru şu: bunu yapmalı mıyım?"

"Dilin bir ağacın kökleri gibi karmaşıklaşmış," dedi Roran. "Bilmece gibi konuşma."

"Pekâlâ: hangi kadın benim kim ve ne olduğumu ya da gücümün ölçüsünü anlayabilir? Hayatımı kim paylaşabilir? Çok azı ve onların da hepsi büyücü. Ve bu seçilmiş grubun içinde ya da bütün kadın grubunun içinde kaç tane ölümsüz?"

Roran yarıktaki gürültüyle çınlayan boğuk, içten gelen bir kahkaha patlattı. "Güneşi cebine sokmak istesen de olur ya da..." Birden durdu ve ileri atılacakmış gibi gerildi, ama sonra doğal olmayan biçimde hareketsiz kaldı. "Olamazsın."

"Öyleyim."

Roran uygun sözcükleri bulmaya çalıştı. "Bu Ellesmera'daki değişiminin bir sonucu mu yoksa süvari olmanın bir parçası mı?"

"Süvari olmanın bir parçası."

"Bu Galbatorix'in neden ölmediğini açıklıyor."

"Evet."

Roran'ın ateşe eklediği dal boğuk bir pat sesiyle dağıldı. Altındaki kömürün ısıtmasıyla onlarca yıldır güneşin ışınlarından kurtulmayı başaran dalın içindeki minik bir su veya özsu damlacığı patlayıp buhar haline gelmişti.

"Bu düşünce o kadar.. büyük ki, insanın aklı almıyor," dedi Roran. "Ölüm bizim bir parçamız. Bize rehberlik ediyor. Bizi şekillendiriyor. Bizi deli ediyor. Sonun ölüm olmasa hâlâ insan olabilir misin?"

"Ben bir faniyim," dedi Eragon. "Kılıç ya da okla öldürülebilirim. Ve tedavi edilemeyen hastalıklara yakalanabilirim."

"Ama bu tehlikelerden uzak durursan, sonsuza dek yaşayabilirsin."

"Uzak durursam evet. Saphira ve ben katlanacağız."

"Bu hem bir lütuf hem de bir lanet."

"Evet. Zaman beni etkilemezken yaşlanıp ölecek bir kadınla evlenemem; böyle bir deneyim ikimiz

için de haksızlık olur. Ayrıca uzun yüzyıllar boyunca birbiri ardına eş almanın insanı bunalıma sokacağını düşünüyorum."

"Sihirle birini ölümsüz yapabilir misin?" diye sordu Roran.

"Beyaz saçı koyultabilirsin, kırışıkları düzeltebilirsin ve kataraktı yok edebilirsin. Olağanüstü çaba göstermek istersen altmış yaşındaki birine on dokuz yaşındaki bedenini verebilirsin. Ama Elfler bir insanın hatıralarını silmeden zihnini düzeltmenin yolunu bulamamışlar. Kim ölümsüzlük karşılığında on yılda bir kimliğinden vazgeçmek ister ki? O zaman yaşamaya devam eden bir yabancı olur. Genç bir bedendeki yaşlı zihin de bir işe yaramaz, çünkü en iyi sağlık durumunda bile yalnızca yüzyıl ya da biraz daha fazla dayanabiliriz. Ayrıca bir insanın yaşlanmasını da durduramazsın. Bu çok daha başka sorunlara yol açar... Oh, Elfler ve insanlar ölümü alt etmenin binlerce yolunu denemişler, ama hiçbiri başarılı olamamış."

"Başka bir deyişle, Arya'yı sevmen, kalbinin bir insan kadın tarafından ele geçirilecek şekilde açıkta kalmasından güvenli."

"Bir Elften başka kimle evlenebilirim ki? Özellikle de şimdi nasıl görüldüğüme bakarsak." Eragon uzanıp kulaklarının sivri kısmına dokunma isteğini bastırdı. Bunu alışkanlık haline getirmişti. "Ellesmera'da yaşarken ejderhaların görüntümü değiştirmesini kabul etmek kolaydı. Ne de olsa ejderhalar bunun yanında bana başka birçok yetenek verdiler. Ayrıca Argatı Blödhren'den sonra bana karşı daha dostça davrandılar. Ancak Varden'e katıldıktan sonra ne kadar farklı olduğumu fark ettim... Bu beni de rahatsız ediyor. Artık yalnızca insan değilim, ama tam olarak Elf de değilim. Arada bir şey: bir karışım, bir melezim."

"Neşelen!" dedi Roran. "Sonsuza dek yaşamak konusunda endişe etmen gerekemeyebilir. Galbatorix, Murtagh, Ra'zac hatta İmparator'un askerlerinden biri bizi her an kılıçtan geçirebilir. Akıllı bir adam geleceğe aldırılmaz, hâlâ dünyanın tadını çıkarabiliyorken bunun keyfini sürer."

"Babamın buna ne diyeceğini biliyorum."

"Üstelik bizi bir temiz döverdi."

Birlikte güleştüler. Ardından konuşmalarını sık sık bölen sessizlik bir kere daha kendini gösterdi.

Uyumalısınız, dedi Saphira ikisine birden. Saat geç oldu ve yarın erken kalkmalıyız.

Eragon karanlık gökyüzüne baktı, yıldızların ne kadar uzağa döndüklerinden saati anlamaya çalıştı. Gece beklediğinden daha fazla ilerlemişti. "Mantıklı," dedi. "Ama keşke Helgrind'e saldırmadan önce dinlenmek için birkaç gün daha zamanımız olsaydı. Yanan Ovalar'daki savaş, Saphira'nın ve benim bütün gücümüzü tüketti. Üstelik buraya gelmenin ve Bilge Beloth Kemerine enerji aktarmanın etkisinden şu son iki gecede tamamen kurtulamadım. Kaslarım hâlâ ağrıyor ve vücudumda saymadığım kadar çok çürük var. Bakın..." Sol kolunun manşetini çözüp yumuşak lâmaraeyi – Elflerin çapraz örgüyle dokuduğu bir kumaştı bu– geriye itip kalkanının kolunun üst kısmına çarptığı yerdeki sarımtırak çürük izlerini gösterdi.

"Ha!" dedi Roran. "Bu minik izlere çürük mü diyorsun? Ben bu sabah ayağımı çarptığımda başparmağım daha kötü yaralandı. Al sana bir erkeğin gurur duyacağı bir yara göstereyim." Sol çizmelerin iplerini çözdü, çıkarıp pantolonunun paçasını sıvadı, Eragon'un başparmağı kalınlığındaki siyah çizgiyi ortaya çıkardı. "Bir askerın dönerken indirdiği mızrağın sapı buraya geldi."

"Etkileyici. Ama bende daha iyisi var." Eragon tuniğini pantolonunun içinden çıkarıp Roran

kaburgalarındaki ve karnındaki kocaman renk değişimini görebilsin diye yan döndü. "Oklar," dedi. Sonra sol kolunu açıp kalkanla bir kılıç darbesini savuşturduğunda meydana gelen çürüğü gösterdi.

Roran, koltuk altından başlayıp omurgasının dibinde biten, her biri altın para büyüklüğünde olan bir dizi mavimsi yeşil noktayı gösterdi. Bunlar da kaya yığınlarının arasında yuvarlanmasının sonucunda meydana gelmişti.

Eragon yaraları inceledikten sonra gülüp, "Hah," dedi. "Bunlar yalnızca iğne delikleri! Yolunu kaybedip çalıkların arasına mı düştün? Bende bunları utandıracak bir yara izi var." İki çizmesini de çıkarıp pantolonunu indirdi. Üzerinde bir tek yünlü iç çamaşırı ve gömleği kalmıştı. "Becerebilirsen bunu alt et bakalım," deyip bacaklarının yan tarafını gösterdi. Eragon olgunlaşmakta olan egzotik bir meyveymiş gibi bacaklarını elma yeşilinden koyu mora kadar değişen benekler kaplamıştı.

"Ahh," dedi Roran. "Ne oldu böyle?"

"Havada Murtagh ve Thorn'la dövüşürken Saphira'nın üstünden atladım ve Thornu öyle yaraladım. Saphira altıma dalmayı başarıp yere düşmeden önce beni kurtardı. Ama onun üstüne biraz sert bir şekilde düştüm."

Roran yüzünü buruşturup ürperdi. "Yukarıya kadar gidiyor mu?" Eliyle yukarı doğru belirsiz bir hareket yaparak.

"Ne yazık ki."

"Kabul etmeliyim, bu çok etkileyici bir morluk. Gurur duyuyor olmalısın; bu şekilde... ve öyle... özel bir yerden yaralanmak çok büyük bir başarı."

"Takdir etmene sevindim."

"Eh, en büyük morluk sende olabilir, ama Ra'zac, bende senin benzerine ulaşamayacağın bir yara açtı, çünkü anladığım kadarıyla ejderhalar sırtındaki yarayı yok etmişler." Konuşurken bir yandan da gömleğini çıkarıp yanan ateşin ışığına yaklaştı.

Eragon'un gözleri irileşti, ama sonra kendini toparlayıp hissettiği şoku daha tarafsız bir ifadenin ardına gizledi. Aşırı tepki vermemek için kendini tutup, bu kadar kötü olamaz, diye düşündü, ama Roran'ı inceledikçe üzüntüsü arttı.

Roran'ın sağ omzunu kuşatan uzun, buruşuk, kırmızı ve parlak yara köprücük kemiğinden başlıyor, kolunun ortasında bitiyordu. Ra'zac kasların bir kısmına ciddi zarar vermişti. İki ucun birleşip iyileşmediği açıktı, çünkü altta yatan liflerin birbirinin üstüne kıvrıldığı çirkin bir çıkıntı, yaranın altındaki deriyi deforme etmişti. Daha yukarıda deri içe doğru çökmüş, iki santim derinliğinde bir çöküntü oluşturmuştu.

"Roran! Bunu bana daha önce göstermeliydin. Ra'zac'ın sana böyle zarar verdiğini bilmiyordum.. kolunu kıpırdatırken zorlanıyor musun?"

"Yana ya da arkaya doğru oynatamıyorum," dedi Roran. "Ama öne doğru da ancak bu kadar.. göğsümün ortasına kadar getirebiliyorum." Yüzünü buruşturarak kolunu indirdi. "Bu bile çok zor; başparmağımı düz tutmalıyım, yoksa kolum ölüyor. Bulduğum en iyi yol, kolumu arkadan savurmak ve tutmak istediğim şeyin üstüne indirmek. Bu numarada ustalaşmadan önce birkaç kez parmak eklemlerimin derisini yüzdüm."

Eragon elindeki asayı döndürdü. Sence yapmalı mıyım, diye sordu Saphira'ya.

Bence yapmalısın.

Yarın buna pişman olabilirsin.

Eğer Roran gerektiği zaman çekicini kaldıramadığı için ölürse pişman olmak için senin daha büyük bir nedenin olacak. Eğer etraftaki kaynakları kullanırsan kendini fazla yormazsın.

Bunu yapmaktan nefret ettiğimi biliyorsun. Bu konuda konuşmak bile midemi bulandırıyor.

Bizim hayatlarımız bir karıncanınkinden daha önemli, diye karşılık verdi Saphira.

Karınca öyle düşünmüyor.

Eragon içini çekip asayı yere koydu, Roran'ı çağırdı. "Yaranı iyileştireyim."

"Bunu yapabilir misin?"

"Öyle görünüyor."

Bir an Roran'ın yüzünde bir heyecan belirdi, ama sonra tereddütle durdu. Canı sıkılmış görünüyordu. "Bu akıllıca mı?"

"Saphira'nın dediği gibi bunun için fırsatım varken seni iyileştirsem iyi olur. Yoksa yaran hayatına mal olabilir ya da bizimkileri tehlikeye atabilir."

Roran yaklaştı, Eragon sağ elini kırmızı yaranın üstüne koyup bilincini etraftaki ağaçlara, bitkilere ve yarıktaki hayvanlara yöneltip büyüüne dayanamayacak kadar zayıf olduklarını düşündüklerinden uzak durdu.

Sonra antik dilde bazı sözler söylemeye başladı. Söylediği ilahi uzun ve karmaşıktı. Böyle bir yarayı tedavi etmek yeni bir deri çıkarmanın çok ötesinde ve en iyi ifadeyle çok zor bir işti. Ellesmera'da öğrendiği ve ezberlemek için haftalarca uğraştığı tedavi formülüne güveniyordu.

Eragon büyüü başlatırken avucundaki gümüş iz, gedwey ignasia, akkor halinde parladı. Bir saniye sonra yakındaki ağaca tünemiş olan iki kuş ve kayaların arasına gizlenen bir yılanla birlikte üç kez ölürlen istemeden bir inilti çıkardı. Karşısındaki Roran, omuz kasları değişen derinin altında sışrayıp kıvrılırken başını geriye attı, sessiz bir ulumayla dişlerini sergiledi.

Sonra her şey bitti.

Eragon sarsılarak bir nefes alıp başını ellerine dayadı, bu gizlilikten faydalanıp yaptığı işin sonucuna bakmadan önce gözlerindeki yaşları sildi. Roran'ın birkaç kez omuz silkip gerindiğini ve kollarını değirmen gibi çevirdiğini gördü. Roran'ın omzu, yıllarca çit direkleri için çukur açmaktan, taş taşımaktan ve harman yapmaktan dolayı geniş ve yuvarlaktı. İstemeden de olsa Eragon'un içinde bir kıskançlık izi belirdi. Kendisi daha güçlü olabilirdi, ama hiç kuzeni kadar kaslı olmamıştı.

Roran sıırttı. "Her zamanki kadar iyi! Belki daha iyi. Teşekkür ederim."

"Bir şey değil."

"Bu çok garipti. Derimin içinden çıkıp gideceğimi sandım. Ve çok kötü kaşındı; derimi yırtmamak için kendimi zor tuttum..."

"Eyer torbandan bana biraz ekmek verir misin? Karnım acıktı."

"Daha yeni yemek yedik."

"Böyle bir büyüden sonra ekmek yemem gerek." Eragon burnunu çekip mendilini çıkardı, burnunu sildi. Tekrar burnunu çekti. Söylediği pek doğru değildi. Onu rahatsız eden şey yaptığı büyüün etrafındaki vahşi hayata verdiği zarardı, büyüün kendisi değil. Midesini bastırmazsa kusacağından korkuyordu.

"Hasta değilsin, değil mi?" diye sordu Roran.

"Hayır." Neden olduğu ölülerin zihnindeki hatırası hâlâ çok ağırdı. Kötü düşüncelerden kurtulmayı umarak yanındaki likör kavanozuna uzandı.

Çok büyük, ağır ve keskin bir şey eline çarptı, elini yere bastırdı. Eragon yüzünü buruşturup bakınca Saphira'nın fildişi pençesinin tenine bastırıldığını gördü. Eragon'a sabitlediği gözbebeğinin üstündeki kaim gözkapığı klik diye kapanıp açıldı. Uzun bir aradan sonra Saphira pençesini kaldırıncaya, Eragon elini çekti. Yutkunup asayı bir kez daha eline aldı, üzücü bir şekilde içe bakış eyleminde kaybolmak yerine, daha acil ve somut şeylere yoğunlaşmak için liköre boş vermeye çalıştı.

Roran torbasından yarım ekmeği çıkardıktan sonra durakladı, gülümseyerek, "Geyik eti istemez misin?" diye sordu. "Ben hepsini yememiştım." Ağaç dalından yapılma eğreti şişlere takılmış olan altın kahverengi etleri uzattı. Eragon'un hassas burnuna gelen koku yoğun ve etkileyiciydi. Ona, Roran ve Garrow'la birlikte Spine'da yaşarken sobanın etrafına toplandıkları, dışarıda tipi ulurken birbirlerinin arkadaşlığından keyif aldıkları uzun kış gecelerini hatırlatıyordu. Ağzı sulandı. "Hâlâ sıcak," dedi Roran, eti Eragon'un önünde sallayarak.

Eragon iradesinin zoruyla başını iki yana salladı. "Yalnızca ekmeği ver yeter."

"Emin misin? Tadı çok güzel: ne çok sert ne çok yumuşak ve mükemmel bir baharatla pişirilmiş. Öyle özlü ki bir lokma aldığında Elain'in en güzel güvecini yiyor gibi oluyorsun."

"Hayır, yiyemem."

"Seveceğini biliyorsun."

"Roran, bana takılmayı bırakıp ekmeği verir misin!"

"Ah, bak gördün mü, şimdiden daha iyi görünüyorsun. Belki ihtiyacın olan şey ekmek değil, birinin seni kızdırmasıdır, ha?"

Eragon, ona öfkeyle bakıp gözün göremeyeceği kadar hızlı bir şekilde ekmeği Roran'ın elinden kaptı.

Bu Roran'ı daha da eğlendirmişe benziyordu. Eragon somunu koparıırken, "Yalnızca ekmek, sebze ve meyveyle nasıl hayatta kalıyorsun anlamıyorum. Bir erkek gücünü korumak istiyorsa et yemelidir. Hiç özlemiyor musun?"

"Hem de tahmin edemeyeceğin kadar."

"O zaman neden kendine böyle işkence ediyorsun? Bu dünyadaki her yaratığın hayatta kalmak için bitki bile olsa başka bir varlığı yemesi gerekiyor. Böyle yaratılmışız. Neden doğal düzene aykırı davranıyorsun?"

Ellesmerada, ben de aynı şeyi söyledim, ama dinlemiyor, dedi Saphira.

Eragon omuz silkti. "Bu tartışmayı daha önce yapmıştık. Siz istediğinizi yapın.

Size ya da başka kimseye nasıl yaşaması gerektiğini söyleyecek değilim. Ama ben aklım başımda

olduğu sürece düşüncelerini ve duygularını paylaştığım bir yaratığı yiyemem."

Saphira'nın kuyruğu oynadı, yerdeki bir taşla sürtünen pulları çınladı. Oh, bu çocuk umutsuz vaka, dedi Saphira. Boynunu uzatıp Roran'ın elindeki geyik etini şişiyle birlikte yedi. Isırırken testere gibi dişlerinin arasındaki şiş çatırdadı, etle birlikte karnının ateşli derinliklerinde kayboldu. Mmm.. Hiç abartmamışsın, dedi Roran'a. "Ne kadar tatlı ve sulu bir lokma: o kadar yumuşak, tuzlu ve lezzetli ki sevinçten dans etmek istiyorum. Benim için bundan daha fazla pişirmelisin, Roran Güçlü Çekiç. Ama bir dahaki sefere birkaç geyik birden pişirmelisin. Yoksa karnım doymaz."

Roran, Saphira'nın bu talebinde ciddi olup olmadığını ve eğer ciddiye kendisini bu hiç arzu edilmeyen ve zor işten kibarca nasıl kurtaracağını düşünüyormuş gibi duraksadı. Eragon'a yalvarırcasına bakınca Eragon onun yüz ifadesine ve içinde bulunduğu çıkmaza bir kahkaha patlatarak karşılık verdi.

Saphira'nın yükselip alçalan kahkahası Eragon'un kine eşlik etti ve içinde buldukları çukur sarsıldı. Közlerin ışığında Saphira'nın dişleri şarap kırmızısı gibi parlıyordu.

Bir saat sonra üçü de yattı. Eragon sırtını Saphira'nın karnına dayamış, soğuk geceye karşı battaniye örtünmüştü. Her yer sessiz ve hareketsizdi. Sanki bir büyücü dünyaya bir büyü yapmış ve her şey uykuya dalmıştı. Göz kırpan yıldızların ışığı altında sonsuza dek değişmeden kalacakmış gibiydi.

Eragon kıpırdamadan fısıldadı: Saphira?

Evet, ufaklık?

Ya ben haklıysam ve o Helgrind'deyse? O zaman ne yapacağımı bilmiyorum.. Bana ne yapmam gerektiğim söyle.

Söyleyemem ufaklık. Bu senin vermen gereken bir karar. İnsanların tarzı ejderhalarla aynı değil. Ben olsam kafasını koparıp gövdesini yerim, ama sanırım bu senin için yanlış olur.

Neye karar verirsem vereyim yanımda olur musun?

Her zaman ufaklık. Artık dinlen. Her şey iyi olacak.

Rahatlayan Eragon yıldızların arasındaki boşluklara baktı. Uykusunun yerini alan trans haline geçerken nefeslerini yavaşlattı. Etrafında olanların hâlâ farkındaydı, ama arka plandaki beyaz takımyıldızlarının önünde gördüğü uyanık rüyalarının figürleri ortaya gelip alışkanlıkları olduğu üzere karışık ve gölgeli oyunlarını sergiliyordu.

# Helgrind'e Saldırı

Eragon gün doğmadan on beş dakika önce uyandı. Roran'ı uyandırmak için parmaklarını iki kez şaklattı, battaniyelerini katlayıp sıkıca sardı.

Yerden kalkan Roran da aynı şeyleri tekrarladı.

Birbirlerine bakıp heyecanla ürperdiler.

Roran, "Eğer ölürsem, Katrina'ya haber verir misin?" diye sordu.

"Veririm."

"Ona yüreğimde sevinç ve dudaklarımda onun ismiyle savaştığımı söyle."

"Tamam."

Eragon antik dilde bir dize söyledi. Bunun ardından, gücünde beliren azalma neredeyse fark edilmeyecek ölçüdeydi. "Tamam. Artık önümüzdeki hava temizlenecek ve bizi Ra'zac'ın nefesinin etkilerinden koruyacak."

Eragon çantalarından zırhlı gömleğini çıkarıp içine koyduğu çuval bezini açtı. Yanan Ovalar'daki savaştan kalan kan bir zamanlar parlak olan zırhta kabuk bağlamış; kurumuş kan, ter ve ihmal pas lekeleri oluşturmuştu. Ama zırhta yırtık yoktu, çünkü Eragon imparatorluğa doğru yola çıkmadan önce onarmıştı.

Eragon sırtı deriden olan gömleği giyip üzerine yapışmış, ölüm ve kan kokusu karşısında yüzünü buruşturdu. Kollarının ve bacaklarının korumalarını taktı. Başına yastıklı koruma kepinin, zırh başlığını geçirip üstüne çelik miğferi oturttu. Saphira ve Thorn arasındaki hava düellosunda kalkıyla birlikte, Farthen Dûr'da kazandığı ve Cücelerin Dûrgrimst Ingeitum sorgucunu işledikleri kendi miğferini kaybetmişti. Ellerine zırhlı eldivenlerini geçirdi.

Roran da benzeri tarzda giyindi, ama zırhını yünlü bir kalkanla güçlendirdi. Kalkanın etrafına geçirilmiş ince, yumuşak demir şerit düşmanın kılıcını yakalayıp tutmada çok işe yarayıyordu. Eragon sol kolunu engellemek için kalkan taşııyordu. Asayı uygun şekilde kullanmak için iki eline ihtiyacı vardı.

Eragon, Kraliçe Islanzadi'nin verdiği ok torbasını sırtına astı. Oklukta gri kaz tüylerinin takılı olduğu yirmi ağır okun yanı sıra kraliçenin onun için yaptığı gümüş saplı bir yay vardı. Yay gerilmiş ve fırlatmaya hazırıdı.

Saphira ayaklarının altındaki toprağı yoğurur gibi pençelerini bastırdı. Hadi havalanalım!

Torbalarını ve malzemelerini ağacın dallarına asılı bırakan Eragon ve Roran, Saphira'nın sırtına tırmandılar. Onu eyerlerken hiç vakit kaybetmediler; koşum takımı gece boyunca üstünde kalmıştı. Eragon'un altındaki şekillenmiş deri ılık, neredeyse sıcaktı. Ani yön değişikliklerinde dengesini sağlamak için önündeki boyun dikenine tutundu. Roran'sa bir koluyla Eragon'a sarılıp diğeriyle çekicini tuttu.

Saphira yere çömelince ayaklarının altındaki çamur tabakası çatırdadı. Dengesiz tek bir hareketle yarığın kenarına sıçrayıp dengesini sağladıktan sonra geniş kanatlarını açtı. Saphira kanatlarını gökyüzüne doğru kaldırırken ince zarlar çatırdadı. Dikey dururken iki şeffaf, mavi yelkene



benziyorlardı.

"O kadar sıkı değil," diye homurdandı Eragon.

"Affedersin." Roran kolunu gevşetti.

Saphira tekrar sıçrarken daha fazla konuşmadılar. En yüksek noktaya varınca Saphira kanatlarını güçlü bir foş sesiyle aşağıya indirdi, üçünü daha da yukarı kaldırdı. Sonraki her kanat çırpışıyla düz, ince bulutlara biraz daha yaklaştılar.

Saphira, Helgrind'e doğru alçalırken Eragon soluna baktı ve birkaç kilometre uzaktaki geniş Leona Gölü'nü gördü. Alacakaranlıkta suyun yüzeyi cehennem ateşi gibi parlıyordu. Kalın sis tabakası da gri bir hayalet gibi ağır ağır yükseliyordu. Eragon bütün çabalarına ve kartal görüşüne rağmen, gölün uzak kıyısını, daha ilerisinde bulunan Spine'in güney eteklerini seçemiyordu. Bu onu çok üzdü, ama çocukluğunun geçtiği sıradağları görmeyeli çok uzun zaman olmuştu.

Kuzeyde Dras-Leona vardı. Eragonun tanıyabildiği tek bina Ra'zac'ın ona saldırdığı katedraldi; kule dikenli bir mızrak başı gibi şehrin üstünde yükseliyordu.

Eragon, aşağıda hızla kayan manzaranın bir yerlerinde Ra'zac'ın Brom'u öldürdüğü kamp yerinin olduğunu da biliyordu. Ra'zac'la karşılaşma cesaretini, hayır isteğini kendinde bulmak için o güne, ayrıca Garrow'un öldürülmesi ve çiftliklerinin tahribatına dair bütün öfke ve acının yüzeye çıkmasına izin verdi.

Eragon, dedi Saphira. Bugün zihnimizi korumamız ve düşüncelerimizi birbirimizden saklamamız gerekmiyor, değil mi?

Başka bir büyücü ortaya çıkmazsa buna gerek yok.

Güneş altın ışık yelpazesi parlayarak ufukta belirdi. Bir anda bütün renkler önceden kasvetli olan dünyayı canlandırdı: havadaki pus bembeyaz parlıyordu, su koyu maviye dönmüştü, Dras-Leona'nın merkezini kuşatan çamur sıvalı kirli sarı duvar göze çarpıyordu, ağaçlar yeşilin her tonuna bürünmüştü, toprak kırmızı ve turuncuydu. Ama Helgrind her zamanki gibi simsiyahtı.

Onlar yaklaştıkça taş dağı hızla büyüdü. Havadan bile ürkütücü görünüyordu.

Helgrind'in tabanına doğru dalışa geçen Saphira sola doğru iyice yatınca, Eragon ve Roran eğer bacaklarını daha önceden eyere bağlamamış olsalardı yere düşeceklerini hissettiler. Helgrind rahiplerinin törenlerini yaptıkları sunağın üstünden hızla geçerken rüzgârın etkisiyle Eragon'un miğferi onu neredeyse sağır edecek şekilde uludu.

"Eee?" diye bağırdı Roran. Önünü göremiyordu.

"Köleler gitmiş!"

Saphira dalışı bırakıp Helgrind'in etrafında yeniden yükselip Ra'zac'ın ininin girişini ararken Eragon'un üstüne büyük bir ağırlık çöktü.

Bir sıçanın geçebileceği genişlikte bir delik bile yok, dedi Saphira. Yavaşlayıp dört tepenin en alçak olan üçüncüsünü dördüncüye bağlayan kabartının önünde havada asılı durdu. Her kanat çırpışı girintili çıkıntılı kayalarda yüksek sesle yankılanıyordu. Sonunda yankılanan sesler gök gürültüsüne dönüştü. Yüzüne çarpan sert rüzgâr Eragon'un gözlerini sulandırdı.

Kar beyaz örümcek ağı gibi yalçın kayaların tepelerini örtmüştü. Helgrind'in kasvetli lacivert

sırtlarını rüzgâr ölesiye dövüyordu. Eğimli taşların arasında büyüyen bir ağaç, çalı, çimen ya da liken yoktu. Hatta kartallar bile kulenin kırık çıkıntılarının üstüne yuva yapmaya cesaret edemiyordu. Helgrind adına yaraşır şekilde ölüm yeriydi. Dik yamaçları ve aralardaki derin yarıklarıyla, jilet keskinliğinde testere gibi dişleri olan, dünyayı rahatsız etmek için gelmiş bir hayalet gibi görünüyordu.

Eragon zihniyle bir gün önce Helgrind'de hapsediğini keşfettiği iki insanın varlığını doğruladı, ama kölelerle ilgili bir şey hissetmedi. Ra'zac veya Lethrblaka'nın yerini hâlâ bulamamış olması da onu endişelendiriyordu. Eğer burada değilse, neredeler, diye merak etti. Yeniden araştırmaya devam ederek daha önce dikkatinden kaçan bir şey fark etti: on beş metre kadar önlerinde, yalnızca kaya olması gereken yerde açmış tek bir çiçek, bir menekşe vardı. Burada yaşayacak kadar ışığı nereden buluyor?

Saphira sağa doğru birkaç metre gidip taşları ufalanan çıkıntıya tünedi ve Eragon'un aradığı cevabı verdi. Bunu yaparken bir an dengesini kaybetti ve kendini yeniden toparlayabilmesi için kanatlarını açtı. Sağ kanadının ucu Helgrind'in gövdesine sürünmek yerine kayaya girip tekrar çıktı.

Saphira, bunu gördün mü?

Gördüm.

Saphira öne doğru eğilerek burnunu kayaya doğru uzattı –bir iki santim ötede bir tuzak varmış gibi durdu– sonra tekrar ilerlemeye devam etti. Saphira'nın başı santim santim Helgrind'in içine girdi. Eragon artık yalnızca onun boynunu, göğsünü ve kanatlarını görebiliyordu.

Bu bir illüzyon, dedi Saphira heyecanla.

Güçlü kaslarının etkisiyle dikkati elden bırakıp vücudunu da başının peşinden içeri soktu. Eragon tüm özdenetimini kullanarak üzerine doğru hızla yaklaştıkları yalçın kayalardan korunabilmek için yüzünü örtme ihtiyacına direndi.

Bir süre sonra kendini ılık sabah ışığıyla dolu, geniş, tonozlu bir mağarada buldu. Saphira'nın pulları ışığı yansıtıyor, kayaların üzerine durmadan değişen binlerce mavi benek düşürüyordu. Eragon dönüp bakınca arkalarında duvar olmadığını gördü. Yalnızca mağaranın ağzı ve ötesinde uzanan geniş manzara vardı.

Eragon yüzünü buruşturdu. Galbatorix'in, Ra'zac'ın inini büyüyle gizleyeceği hiç aklına gelmemişti. Ahmak! Daha iyi olmalıyım, diye düşündü. Galbatorix'i küçümsemek hepsinin ölüm fermanını imzalamak için iyi bir nedendi.

Roran küfretti. "Bir daha böyle bir şey yapmadan önce beni uyarın."

Eragon öne doğru eğilip bacaklarını eyere bağlayan bağları çözmeye başladı. Bir yandan da tehlikelere karşı dikkatle etrafını inceliyordu.

Mağaranın girişi on beş metre yüksekliğinde, on sekiz metre genişliğinde düzensiz oval şeklindeydi. İçerisi onun iki katı genişliğindeydi ve bir okun gidebileceği kadar uzakta sona eriyordu. Mağaranın sonunda değişik açılarda birbirine dayanmış kaim taşlardan oluşan bir duvar vardı. Yerdeki çizikler Lethrblaka'nın defalarca oradan havalandığının ya da iniş yaptığının ve mağarada yürüdüğünün kanıtıydı. Mağaranın yan taraflarındaki beş tane alçak tünel gizemli anahtar deliklerine benziyordu. Aynı şekilde Saphira'nın sığabileceği genişlikte sivri tavanlı bir geçit de vardı. Eragon tünelleri dikkatle inceledi, ama zifiri karanlıktı ve boş görünüyorlardı. Zihniyle hızla bir arama

yapararak bunu doğruladı. Helgrind'in içinden garip kopuk kopuk mırıltılar yankılanıyor, bu karanlıkta bazı şeylerin oradan oraya koşturduğunu akla getiriyordu. Bu fisıltılara ek olarak bir de Saphira'nın düzenli şekilde yükselip alçalan nefesi vardı. Boşlukta bu ses aşırı derecede yüksek yankı yapıyordu.

Bununla birlikte mağaranın en belirgin özelliği koku karışımıydı. Soğuk taş kokusu havaya hâkimdi, ama Eragon, onun altında nem ve küfün yanı sıra çok daha kötü bir şeyin kokusunu alıyordu: Çürümüş etin mide bulandırıcı tatlı kokuşuydu bu.

Son bağı da çözen Eragon, sağ bacağını Saphira'nın omurgasının üstünden aşırdı. Eyere yanlamasına oturup Saphira'nın üstünden atlamaya hazırlandı. Roran da karşı tarafta aynı şeyi yapıyordu.

Eragon kendini bırakmadan önce kulağını tırmalayan pek çok hışırtının arasında, aynı anda birkaç çekiçle kayaya vuruluyormuş gibi klik sesleri duydu. Ses yarım saniye sonra tekrarladı.

Sesin geldiği yöne baktı. Saphira da o yöne bakıyordu.

Devasa, arpık bir şekil sivri tavanlı tünelden fırladı. Patlak siyah gözleri ve iki metre uzunluğunda bir gaga. Yarasayı andıran kanatlar. Çıplak, kılsız, kaslarla dalgalanan göğüs. Demir dikenleri andıran pençeleri vardı.

Saphira, sendeleyerek Lethrblaka'dan kaçmaya çalıştı, ama bir işe yaramadı. Yaratık, Saphira'nın sağ böğrüne Eragon'a çığ gibi gelen bir kuvvetle çarptı.

Eragon altüst olmuş beyninde yarı biçimlendirilmiş bir düşünce bile olmadan boşluğa fırladığı için daha sonra olanları bilmiyordu. Sert ve düz bir şey sırtına çarpınca kr uçuşu başladığı gibi bitti. Yere düşüp başını ikinci kez çarptı.

Bu arpışma Eragon'un ciğerlerinde kalan son nefesi de boşaltdı. Nefes almaya ve tepkisiz uzuvları üzerinde biraz kontrol kazanmaya çalışarak yan tarafına kıvrılıp yattı.

Eragon, diye bağırdı Saphira.

Saphira'nın sesindeki endişe, Eragon'un çabalarını başka hiçbir şeyin yapamayacağı kadar güçlendirdi. Kollarına ve bacaklarına yeniden can gelirken uzanıp yanına düşen اساسını aldı. Asanın alt kısmındaki sivri ucu yakındaki bir atlağa sokarak ayağa kalkmayı başardı. Yalpalıyordu. Gözlerinin önünde kırmızı kıvılcımlar uçuşuyordu.

Durum o kadar sersemleticiydi ki önce nereye bakması gerektiğini bilmiyordu.

Saphira ve Lethrblaka yerde yuvarlanıyorlardı. Birbirlerini tekmeliyor, peneliyor, altlarındaki kayalarda oyuk açacak bir güçle birbirlerine saldırıyorlardı. Dövüşürken çok gürültü çıkarıyorlardı, ama Eragon'a sessizlik içinde mücadele ediyorlarmış gibi geliyordu; kulakları duymuyordu. Ama yine de devasa yaratıklar önlerine çıkanı ezip geçme tehdidiyle bir yandan diğerine savrulurken de ayaklarının altındaki sarsıntıyı hissedebiliyordu.

Birden Saphira'nın ağzından mavi bir ateş fırtınası çıkararak Lethrblaka'nın başının sol tarafını, çeliği eritecek sıcaklıktaki agzly bir cehennem aleviyle sarmaladı. Ama Lethrblaka'yı kuşatan alevler ona zarar vermedi. Saldırmaya devam eden yaratık, Saphira'nın boynuna hamle yapıp onu durup kendini savunmaya zorladı.

İkinci bir Lethrblaka, sivri kemerli geçitten bir ok gibi hızla fırladı. Saphira'nın böğrüne çarpınca ince gagasını açıp insanın tüylerini diken diken eden, midesinde soğuk bir korku yumrusu oluşturan

korkunç bir çığlık kopardı ve huzursuzca homurdandı; işte Eragon bu sesi duyabildi.

İki Lethrblaka'dan yayılan koku yaz günü kanalizasyon çukurunda bir haftadır çürüyen etin kokusuna benziyordu.

Eragon eliyle ağzını kapatıp öğürmemek için dikkatini başka bir yöne çevirmeye çalıştı.

Birkaç adım ötedeki Roran düştüğü yerde yan yatıp kalmıştı. Eragon, kuzeninin bir kolunu kaldırıp ellerinin ve dizlerinin üstünde doğrulduktan sonra ayağa kalktığını gördü. Roran'ın gözlerinde garip bir pırıltı yanıp söndü ve sarhoş gibi iki yana yalpaladı.

Roran'ın arkasındaki tünelden iki Ra'zac ortaya çıktı. Biçimsiz ellerinde antik tasarımlı, uzun, soluk renkli palalar vardı. Ra'zac, anne babasının tersine insanlarla yaklaşık aynı boyda ve biçimdeydi. Abanoz rengi iskeletleri onları baştan aşağı kaplıyor, ama bunun çok az kısmı görünüyordu, çünkü Ra'zac, Helgrind'de bile koyu kaftanlar ve pelerinler giyiyordu.

Ürkütücü bir hızla ilerlerken hareketleri böceklerinki gibi keskin ve kesik kesikti.

Ama Eragon hâlâ ne Ra'zac'ı ne de Lethrblaka'yı hissedebiliyordu. Onlar da mı illüzyon, diye merak etti. Ama bu çok saçmaydı; Saphira'nın pençeleriyle yırttığı etler yeterince gerçektir. Aklına başka bir açıklama daha geldi: belki varlıklarını tespit etmek olanaksızdı. Belki Ra'zac kendilerini insanların, yani avlarının zihninden gizleyebiliyordu, tıpkı örümceklerin kendilerini sineklerden gizledikleri gibi. Eğer öyleyse, Eragon sonunda Ra'zac'ın kendileri büyü yapamadıkları halde, büyücülerini Galbatorix için avlamada nasıl bu kadar başarılı olduklarını anlamaya başlamıştı.

Kahretsin, Eragon daha renkli küfürler savurabilirdi, ama artık harekete geçme zamanıydı, kötü şansına küfretme değil. Brom, Ra'zac'ın gün ışığında Eragon'a eşdeğer olamayacağını söylemişti. Bromun uzun yıllar boyunca Ra'zac'a karşı kullanabileceği bir büyü icat etme girişimlerini düşünerek bunu doğru kabul etse bile, sürpriz unsurunu kullanmadığı takdirde, Katrina'yı kurtarmak bir yana ancak kendi hayatlarını kurtarmak için kaçmaları gerekeceğini biliyordu.

Sağ elini başının üstüne kaldırıp, "Brisingr!" diye bağırarak kükreyen alev topunu Ra'zac'a fırlattı. Ra'zac eğilince alev topu yere düşüp birkaç saniye içinde eridi. Bu büyü aptalca ve çocuksuydu. Eğer Galbatorix, Ra'zac'ı da Lethrblaka gibi korumaya aldıysa böyle büyüler onlara çok fazla zarar veremezdi. Yine de Eragon bu saldırıyı son derece tatmin edici buldu. Üstelik bu saldırı Ra'zac'ın dikkatini dağıttığı için Eragon hızla kuzeninin yanına koşup sırtını onunkine dayadı.

Roran'ın kendisini duymasını umarak, "Onları bir dakika oyala," diye bağırdı. Roran, onu duysa da, duymasa da Eragon'un ne demek istediğini anladı ve kalkanıyla kendisini koruyarak kavgaya hazır şekilde çekicini kaldırdı.

Lethrblaka'nın korkunç darbelerinin gücü, Eragon'un Saphira'nın etrafına fiziksel saldırılara karşı koyduğu koruma kalkanının gücünü tüketmişti bile. Bu koruma kalkanı olmayınca Lethrblakalar Saphira'nın bacaklarında uzun, ama derin olmayan birkaç çizik açmayı, birkaç kez gagalamayı başarmışlardı; bu yaralar kısa ama derindi ve büyük acı veriyordu.

Saphira da karşılık olarak bir Lethrblaka'nın kaburgalarını kırmış, diğerinin kuyruğunun son bir metresini ısırıp koparmıştı. Eragon şaşkınlıkla Lethrblaka'nın kanının, eski bakırın üstündeki pasa benzer metalik mavimsi yeşil renkte olduğunu gördü.

Lethrblaka artık Saphira'nın üstünden geri çekilmişti. Saphira'yı yormak ya da gaga darbeleriyle onu öldürmeyi başarmak için etrafında dönerek ara sıra ileri atılıyorlardı.

Saphira, Lethrblaka'nın gri derisinden daha sert ve dayanıklı pulları ve Lethrblaka'nın gagalarından çok daha ölümcül olan dişleri sayesinde uzak dövüşe Lethrblaka'dan daha uygundu. Ama buna rağmen ikisini birden uzaklaştırmada zorluk çekiyordu, özellikle de tavan sıçrayıp etrafta uçmasına ve düşmanlarını atlatacak manevralar yapmasına izin vermediği için. Eragon, onlardan daha güçlü olsa da Saphira onları öldüremeden Lethrblaka'nın onu sakatlamalarından korkuyordu.

Eragon derin bir nefes alıp Oromis'in kendisine öğrettiği on iki öldürme tekniğinden her birini içeren tek bir büyü yaptı. Büyünün sözlerini bir dizi halinde söylemeye dikkat ediyordu, böylece Galbatorix'in koruması yüzünden başarısız olursa büyü'nün akışını bozabilecekti. Yoksa büyü onu öldürene kadar gücünü tüketebilirdi.

Bu önlemi almış olması iyiydi. Büyüyü serbest bırakmasıyla birlikte Lethrblaka'nın üstünde hiçbir etki yapmadığını gördü ve saldırmayı bıraktı. Geleneksel ölüm sözcükleriyle başarılı olmayı beklememişti, ama Galbatorix'in, Lethrblaka ve yavrularını korumaya alırken dikkatsizlik etmiş olabilir, diye düşünerek denemek zorundaydı.

Roran arkasından bağırdı. "Yah!" Bir süre sonra bir kılıç kalkanına çarptı, ardından dalgalanan zincir, zırhın ve Roran'ın miğferinden seken ikinci kılıcın çanı andıran sesi duyuldu.

Eragon işitme duyusunun geri geldiğini fark etti.

Ra'zac tekrar tekrar vurdu, ama ne kadar hızlı saldırırlarsa saldırınsalar her seferinde silahları Roran'ın zırhından sekip, yüzünü ya da uzuvlarını kıl payı kaçırdı. Roran karşılık vermede çok yavaştı, ama Ra'zac da ona bir zarar veremiyordu. Düş kırıklığı içinde tıslayıp art arda çirkin sözler sıraladılar. Yaratıkların sert, takırdayan çeneleri, sözleri çarpıtığı için söyledikleri kulağa daha da çirkin geliyordu.

Eragon gülümsedi. Roran'ın etrafına sardığı büyü kozası işe yarıyordu. Görünmez enerji ağının kendisi, Lethrblaka'yı durdurana dek işe yaraması için dua etti.

İki Lethrblaka aynı anda çığlık atınca Eragon ürperip her şeyin griye döndüğünü hissetti. Bir an için kararlılığı onu terk etti, hareket etme becerisini kaybetti, ama sonra kendini toparlayıp ölümcül etkilerinden kurtulmak için bir köpek gibi silkindi. Bu ses ona acı içinde çığlık atan çocukları hatırlatıyordu.

Sonra Eragon antik dili hatasız telaffuz ederek olabildiğince hızlı bir şekilde büyü sözlerini sıraladı. Söylediği her sözün, ki sayıları hiç de az değildi, ani ölüme yol açma potansiyelleri vardı ve her biri diğerleri arasında eşsizdi. O kendi kendine doğaçlama yaparken Saphira'nın sol böğründe yeni bir kesik açıldı. O da karşılık olarak rakibinin kanadını kırdı, pençeleriyle ince kanat zarını parçalayarak şeritlere ayırdı. Ra'zac şimşek hızıyla Roran'a saldırmaya devam ederken ağır darbelerin etkisi Roran'ın sırtından Eragon'a yansıyor. Ra'zac'ın iri olanı, Eragon'a direkt olarak saldırabilmek için Roran'ın etrafından dolaşmaya başladı.

Derken çeliğin çeliğe, çeliğin tahtaya, pençenin taşa çarparken çıkardığı gürültünün ortasında zırhtan geçen kılıcın sesi ve ıslak çatırtı duyuldu. Roran çığlık atarken, Eragon sağ bacağına sıçrayan kanı hissetti.

Gözünün ucuyla kambur bir figürün ince kılıcını ona saptamak üzere üstüne atıldığını gördü. Dünya, bu ince, sivri ucun etrafına büzülmüş gibiydi; kılıcın ucu kristal parçası gibi parlıyor, şafak ışığında gümüşü ışıltılar saçıyordu.

Ra'zac'ın kılıcını karacığeriyle böbreklerinin arasına sokmasını engellemeye başlamadan önce tek bir büyü için zamanı vardı. Çaresizlik içinde Lethrblaka'yı direkt olarak durdurmaya çalışmaktan vazgeçip bağırdı. "Garjzla, letta!"

Bu acımasız bir büyüdü, aceleyle ve kötü bir şekilde söylenmişti,ama işe yaramıştı. Eragon'un büyüü Lethrblaka'nın gözbebeklerine girecek olan ışığı yansıtıırken, kırık kanatlı Lethrblaka'nın patlak gözleri, her biri yarımküre olan aynalara döndü. Kör olan yaratık tökezleyip, Saphira'ya vurmak için boş yere saldırdı.

Eragon elindeki asayı döndürüp kaburgalarına girmek üzere olan kılıcı savuşturdu. Ayaklarının dibine düşen Ra'zac boynunu uzattı. Kısa, kalın gaga pelerin başlığının derinliklerinden çıkarken Eragon geri çekildi. Salyalı uzantı sağ gözünün hemen önünde kapandı. Eragon biraz kayıtsız bir şekilde Ra'zac'ın dilinin dikenli ve mor renkte olup başsız bir yılan gibi kıvrıldığını fark etti.

Eragon ellerini asanın ortasında birleştirip kollarını ileri savurdu, Ra'zac'ın boş göğsüne vurup, canavarı birkaç metre geriye uçurdu. Yaratık ellerinin ve dizlerinin üstüne düştü. Eragon, sol tarafı kandan kayganlaşmış Roran'ın etrafında dönüp diğer Ra'zac'ın kılıcını savuşturdu. Asasıyla Ra'zac'ın kılıcına vuruyormuş gibi yaptı, Ra'zac kılıcı boğazına saplamaya kalkınca asanın diğer ucunu döndürüp darbeyi geçiştirdi. Hiç duraksamadan ileri atılıp asanın tahta sapını Ra'zac'ın karnına geçirdi.

Eğer Eragon'un elindeki Zar'roc olsaydı, Ra'zac hemen oracıkta ölürdü. Yine de Ra'zac'ın içinde bir şey çatırdayarak kırıldı ve yaratık on, on iki adım kadar geriye yuvarlandı. Ama kayalık zeminde mavimsi kan izi bırakarak hemen ayağa fırladı.

Bir kılıca ihtiyacım var, diye düşündü Eragon.

İki Ra'zac üzerine gelirken duruşunu genişletti; olduğu yerde durup aynı anda gelen saldırıya karşı koymaktan başka çaresi yoktu, çünkü kanca pençeli leş kargalarıyla Roran arasında duran tek şey kendisiydi. Lethrblaka'ya karşı işe yarayan büyüü tekrarlamaya başladı, ama daha o tek hece bile söyleyemeden Ra'zac yüksek ve alçak hamlelerle saldırıya geçti.

Kılıçlar tok bir sesle asadan sekti ve büyüü asada bir çentik bile açamadılar.

Sol, sağ, yukarı, aşağı. Eragon hiç düşünmüyor, Ra'zac'la karşılıklı birbiri ardına hamle yapıyordu. Asa birden fazla rakiple mücadele için idealdi, çünkü iki ucuyla ve genellikle aynı anda saldırıp engelleyebiliyordu. Yeteneği artık ona çok iyi hizmet ediyordu. Kısa kısa soluk alıp veriyor, terler alnından süzülüp gözlerinin kenarında toplanıyor, sırtında ve koltuk altlarında yağlı bir ter katmanı oluşuyordu. Çarpışmanın kırmızı bulanıklığı görüşünü karartıyor, zonklayan kalbine eşlik ediyordu.

Kendini hiçbir zaman dövüşürken olduğu kadar canlı veya korkmuş hissetmiyordu.

Eragon'un kendi koruma kalkanı yetersizdi. Dikkatini daha çok Saphira ve Roran'ın korunmasına ayırdığı için Eragon'un büyüü savunmaları kısa süre içinde zayıfladı ve ufak tefek olan Ra'zac, onu sol dizinden yaraladı. Yarası ölümcül bir yara değildi, ama yine de ciddiydi, çünkü artık sol bacağı bütün ağırlığını kaldırmıyordu.

Asanın uç kısmındaki sivri ucu kavrayıp sopa gibi sallayarak Ra'zac'ın kafasına yandan vurdu. Ra'zac çöktü, ama Eragon, onun ölü mü yoksa yalnızca baygın mı olduğunu anlayamıyordu. Diğer Ra'zac'a yaklaşarak yaratığın kollarına ve omuzlarına vurdu, ani bir hamleyle kılıcı elinden düşürmeyi başardı.

Eragon, Ra'zac'ın işini bitiremeden önce kırık kanatlı, kör Lethrblaka mağarada uçup uzaktaki duvara çarptı, tavandaki taşların ufalanarak yere dökülmesine neden oldu. Bu görüntü ve ses o kadar şiddetliydi ki Eragon, Roran ve Saphira'nın içgüdüsel olarak irkilerek dönmesine neden oldu.

Saphira az önce tekmelediği sakat Lethrblaka'nın peşinden sıçrayıp dişlerini yaratığın kaslı boynuna geçirdi. Lethrblaka, kendini kurtarmak için son bir gayretle çırpınırken Saphira başını iki yana sallayarak yaratığın omurgasını kırdı. Kanlı avından ayrılan Saphira, mağarayı vahşi bir zafer çığılığıyla doldurdu.

Diğer Lethrblaka hiç tereddüt etmeden Saphira'yı yakalayıp pençelerini pulların altındaki ete gömdü, onunla kontrol edilemez bir şekilde yuvarlandı. Birlikte mağaranın ağzına kadar yuvarlandılar, yarım saniye orada asılı kalıp mücadeleye devam ederek gözden kayboldular. Bu zekice bir taktikti, çünkü Lethrblaka'yı Eragon'un duyularının ötesine taşımıştı. Eragon hissedemediği bir şeye karşı büyü yapamazdı.

Saphira, diye bağırdı.

Kendine bak. Bu benim elimden kurtulamaz.

Eragon tam zamanında dönüp bakınca iki Ra'zac'ın en yakın tünelde gözden kaybolduklarını gördü. Ufak tefek olanı diğerini destekliyordu. Eragon gözlerini kapatarak Helgrind'deki hapis tutulanların zihinlerinin yerini buldu, antik dilde bir şeyler mırıldanıp Roran'a, "Katrina'nın hücrelerini açtım," dedi: "Artık Ra'zac onu esir olarak kullanamaz. Kapıyı artık yalnızca sen ve ben açabiliriz."

"Güzel," dedi Roran, dişlerinin arasından. "Bunun için bir şey yapabilir misin?" Çenesiyle sağ eliyle kapattığı noktayı işaret ediyordu. Parmaklarının arasından kan sızıyordu. Eragon yarayı inceledi. Dokunur dokunmaz Roran irkilip ondan uzaklaştı.

"Şanslısın," dedi Eragon. "Kılıç kaburgana çarpmış." Bir elini yaraya, diğerini belindeki Bilge Beloth Kemerinin içinde gizlenen on iki elmasa koyup taşlara depoladığı gücü çekti. "Waise heill!" Büyü derisini dikerken Roran'ın yan tarafı dalgalandı ve kasları yeniden birleşti.

Sonra Eragon kendi yarasını, sol dizindeki kesiği iyileştirdi.

İşini bitirince Eragon doğrulup Saphira'nın gittiği yöne baktı. Saphira, Lethrblaka'yı Leona Gölü'ne doğru kovalarken onunla bağlantısı gittikçe azalıyordu. Ona yardım etmeyi çok istiyordu, ama Saphira'nın şimdilik kendi başının çaresine bakması gerektiğini biliyordu.

"Acele et," dedi Roran. "Kaçıyorlar!"

"Doğru."

Eragon esasını alıp karanlık tünele yaklaştı, Ra'zac'ın birinin ardından çıkmasını bekleyerek bakışlarını bir çıkıntıdan diğerine yöneltti. Ayak seslerinin kıvrımlı boşlukta yankılanmaması için yavaşça hareket ediyordu. Dengesini bulmak için bir taşa dokunduğunda kaygan bir şeyle kaplı olduğunu gördü.

Birkaç metre sonra geçitteki birkaç dönüş, ana mağarayı gizler hale gelmişti. İçine girdikleri derin karanlıkta Eragon'un bir şey görmesi mümkün değildi.

"Belki sen farklısındır, ama ben karanlıkta dövüşemem," diye fısıldadı Roran.

"Eğer ışık yakarsam Ra'zac yanımıza gelmez. Artık onlarda işe yarayan büyüyü bulduğum için bunu

yapmazlar. Yalnızca biz gidene kadar gizleneceklerdir. Hâlâ şansımız varken onları öldürmek zorundayız."

"Ne yapmam gerekiyor? Bir duvara çarpıp burnumu kırma olasılığım o iki böceği bulmaktan daha yüksek... Arkamıza dolanıp bizi sırtımızdan bıçaklayabilirler."

"Şşttt... Kemerime tutun, beni takip et ve başını eğmeye hazır ol."

Eragon da göremiyordu, ama hâlâ duyabiliyor, koku alabiliyor, dokunabiliyor ve tat alabiliyordu. Bu duyular yeterince hassas olduğu için ileride neler olduğu konusunda iyi bir fikri vardı. En büyük tehlike Ra'zac'ın uzaktan, belki bir okla saldırması olabilirdi, ama Eragon reflekslerinin, kendisini ve Roran'ı. böyle bir saldırıdan koruyacak kadar keskin olduğuna inanıyordu.

Bir hava dalgası Eragon'un derisini yaladı, sonra dışarıdan gelen basınç artıp azalınca hava dalgası da durup kendi üstüne döndü. Bu döngü istikrarsız aralıklarla devam ederek, onlara su fiskiyesi gibi sürtünen görünmez girdaplar yarattı.

Eragon'un ve Roran'ın solukları, tünelden yayılan garip seslere kıyasla gürültülü ve boğuktu. Eragon soluklarının hışırtısının arasından, dallanan tünellerin bir yerinden düşen taşların çıkardığı tink, klink ve takırt seslerini ve yeraltı havuzunun davulu andıran yüzeyine düşen yoğun damlaların çıkardığı doink... doink... doink.. seslerini duyabiliyordu. Topuklarının altında ezilen bezelye büyüklüğündeki çakıl taşlarının gıcırtısını da duyabiliyordu. Uzaklardan bir yerden uzun, ürkütücü bir inilti geldi.

Kokulara gelince, hiçbiri yeni değildi: ter, kan, nem ve küf.

Helgrind'in içlerine adım adım ilerlerken Eragon öncülük etmeye devam ediyordu. Tünel aşağıya doğru meyilliyor ve genellikle ikiye ayrılıyordu. Bu yüzden eğer Eragon, Katrina'nın zihnini referans noktası olarak almasa çoktan kaybolurdu. Delikler alçak ve sıkıştı. Eragon bir keresinde başını tavana çarpınca ani bir klostrofobi hissi içini kapladı.

Ben geldim, dedi Saphira, Eragon altındaki kayadan uzanan çıkıntıya ayak basmak üzereyken. Eragon durakladı. Saphira'nın yara almadan kurtulması onu çok rahatlatmıştı.

Ya Lethrblaka?

Leona Gölünde Karınüstü yatıyor. Korkarım bazı balıkçılar kavgamızı gördü. Onları son gördüğümde Dras-Leona'ya doğru hızla kürek çekiyorlardı.

Eh, bu konuda yapılacak bir şey yok. Bak bakalım, Lethrblaka 'nın geldiği tünelde bir şey bulabilecek misin? Ra'zac için de gözünü açık tut. Bizim yanımızdan geçip içeri girdiğimiz tünelden kaçmaya çalışabilirler.

Zemin katta bir kaçış delikleri vardır.

Olabilir, ama henüz kaçtıklarını sanmıyorum.

Karanlıkta bir saat gibi gelen –ama Eragon on ya da on beş dakikadan fazla olmadığını biliyordu– bir süre için kapalı kaldıktan ve Helgrind'in içinde aşağıya doğru otuz metre kadar indikten sonra Eragon düz bir taşın üstünde durdu. Düşüncelerini Roran'a aktararak, Katrina'nın hücresi on beş metre ileride, sağda, dedi.

Ra'zac ölene ya da gidene kadar onu dışarı çıkaramayız.



Biz, onu ortaya çıkarana kadar kendilerini göstermezlerse ne olacak? Nedense onları hissedemiyorum. Burada kıyamet gününe kadar benden saklanabilirler. Bu yüzden kim bilir ne kadar bir süre için burada bekleyeceğiz ya da elimizde hâlâ şansımız varken onu kurtaracak mıyız? Katrina'nın etrafına onu saldırılardan koruyacak bir kalkan oluşturabilirim.

Roran bir saniye sessiz kaldı. Hadi onu kurtaralım o zaman.

Alçak koridorda el yordamıyla yollarını bularak tekrar ilerlemeye başladılar. Eragon dengesini koruyabilmek için bütün dikkatini bastığı yere veriyordu.

Bu yüzden sağ tarafından gelen kumaşın kumaşa sürterken çıkardığı hışırtıyı ve sonra da belli belirsiz vın sesini neredeyse kaçıırıyordu.

Roran'ı da geriye iterek arkasındaki duvara yaslandı. Aynı anda bir şey yüzünü delip geçerken sağ yanağında bir oyuk açtı. İnce oyuk sanki dağlanmış gibi yanıyordu.

"Kveykva!" diye bağırdı Eragon.

Gün ortası kadar parlak, kırmızı bir ışık meydana geldi. Kaynağı olmadığı için her yüzeyi aynı şekilde ve hiç gölge olmaksızın aydınlatıyordu, ama önündeki yalnız Ra'zac için etkisi daha büyüktü; yaratık yayını bırakıp kapüşonlu yüzünü örttü, tiz bir çığlık attı. Benzer bir çığlık Eragon'a diğer Ra'zac'ın da arkalarında olduğunu gösterdi.

Roran!

Eragon hızla arkasına dönünce Roran'ın çekicini kaldırmış öteki Ra'zac'a hücum ettiğini gördü. Dengesini kaybeden yaratık geriye doğru sendeledi, ama çok yavaştı. Olanca gücüyle çekici indirirken, "Bu babam için!" diye bağırdı Roran. Tekrar bağırdı.

"Bu evimiz için!" Ra'zac zaten ölmüştü, ama Roran çekici bir kez daha kaldırdı. "Carvahall için!" Son darbesi Ra'zac'ın koruyucu kabuğunu kurumuş kabak gibi parçaladı. Yayılan kan havuzu acımasız kırmızı ışıktaki mor bir renk almıştı.

Eragon üzerine geldiğinden emin olduğu ok ya da kılıcı savuşturmak için asasıyla bir daire çizince geriye kalan Ra'zac'la karşılaştı. Önlerindeki tünel boştu. Bir küfür savurdu.

Yerdeki çarpık figüre doğru yürüdü. Asasını başının üstünde çevirip ölü Ra'zac'ın göğsüne indirdi.

"Bunun için çok uzun zaman bekledim," dedi.

"Ben de öyle."

İkisi birbirine baktı.

"Ahh!" diye bağırdı Eragon yanağını tutarak, acısı artıyordu.

"Köpürüyor!" dedi Roran heyecanla. "Bir şey yap!"

Ra'zac okunun başına Seithr yağı sürmüş olmalı, diye düşündü Eragon. Eğitimini hatırlayarak yarayı ve etrafındaki dokuyu büyüyle temizledikten sonra yüzündeki tahribatı giderdi. Kasların gerektiği gibi çalışıp çalışmadığını görmek için ağzını birkaç kez açıp kapadı. Haşın bir gülümsemeyle, "Büyü olmasaydı halimiz ne olurdu bir düşünsene," dedi.

"Büyü olmasaydı endişelenmemiz gereken bir Galbatorix olmazdı."

Daha sonra konuşun, dedi Saphira. O balıkçılar Dras-Leona 'ya varır varmaz kral, şehirdeki

büyüçülerinden yaptıklarımızı öğrenebilir ve biz hâlâ buradayken Galbatorix'in Helgrind'e kristal bakışla bakmasını istemeyiz.

Evet evet, dedi Eragon. Her yere yayılan kırmızı ışığı söndürüp, "Brisingr raudhr," dedi ve bir gün önceki gibi kırmızı bir ışık yaktı, ama bu ışık Eragon'a gittiği her yerde eşlik etmek yerine tavana on beş santimetre mesafede asılı duruyordu.

Artık tüneli ayrıntılı bir şekilde inceleme fırsatı bulan Eragon taş koridorun iki tarafında yirmi kadar demir kapı olduğunu gördü. "Sağdan dokuzuncu. Sen git. Ben diğer hücreleri kontrol edeceğim. Ra'zac buralarda ilginç bir şeyler bırakmış olabilir."

Roran başını salladı. Çömeli yerdeki cesedin üstünü aradı, ama anahtar bulamadı. Omuz silkti. "Ben de zor yolu denerim." Eragon'un gösterdiği kapıya koşup kalkanını indirdi, çekiciyle menteşelere vurmaya başladı. Her darbe korkunç bir ses çıkarıyordu.

Eragon, ona yardım teklif etmedi. Kuzeni artık yardım istemezdi ve üstelik Eragon'un yapması gereken başka bir şey vardı. İlk kapıya gidip üç sözcük fısıldadı, kilit açılınca kapıyı itti. Küçük odada yalnızca siyah bir zincir ve çürümüş kemik yığınları vardı. Bu üzücü kalıntılar görmeyi beklediği bir şeydi; araştırmasının hedefinin nerede olduğunu biliyordu, ama Roran'ın şüphelerini uyandırmamak için bilmiyormuş gibi yapmıştı.

Eragon'un parmaklarının dokunuşuyla iki kapı daha açılıp kapandı. Derken dördüncü hücrede kapı, ışığı içeri kabul etmek için açılınca Eragon bulmayı hiç istemediği birini buldu: Sloan.

# Farklılıklar

Kasap sol taraftaki duvara yığılırcasına yaslanmış oturuyordu. Kolları başının üstündeki demir halkaya bağlıydı.

Eskimiş giysileri solgun, sıska bedenini zorlukla örtüyordu; şeffaf derisinin altında kemiklerinin sivri köşeleri yükseliyordu. Mavi damarları da gözle görülür hale gelmişti. Kelepçelerin takılı olan bileklerinde yaralar oluşmuştu. Yaralardan berrak bir sıvıyla birlikte kan sızıyordu. Geriye kalan saçları kırılmış ve yağlı kalıplar halinde çiçek bozuğu yüzüne inmişti.

Roran'ın çekicinin sesiyle uyanan Sloan çenesini ışığa doğru kaldırıp titreyen bir sesle, "Kim o? Kim var orada?" diye sordu. Saçları ayrılıp geriye kayınca kafatasına gömülmüş gözleri ortaya çıktı. Gözkapaklarının olması gereken yerde yalnızca birkaç gevşek deri kalıntısı kalmış, altındaki zedelenmiş boşlukları örtüyordu. Gözlerinin etrafındaki alan morarmış ve kabuk bağlamıştı.

Eragon şok geçirerek Ra'zac'ın Sloan'ın gözlerini oyduğunu fark etti.

Eragon ne yapması gerektiğine karar veremedi. Kasap, Ra'zac'a, Eragon'un Saphira'nın yumurtasını bulduğunu söylemişti. Sloan ayrıca nöbetçi Byrd'i öldürmüş ve Carvahall'i İmparator'a bildirmişti. Eğer onu köylülerin karşısına çıkarırsa Sloan'ı suçlu bulup onun idamını isteyeceklerdi.

Kasabın bu şekilde ölmesi Eragon'a daha doğru geliyordu. Tereddüdünün nedeni bu değildi, Roran, Katrina'yı seviyordu ve Sloan ne yaparsa yapmı Katrina'nın babasıydı. Bir hâkimin Sloan'ın suçlarını herkese duyurması ve sonra onun asılması, Katrina ve onun aracılığıyla da Roran için kolay bir şey olmayacaktı. Bu zorluk ikisinin arasında nişanlarının bozulmasına yol açabilecek sıkıntılar yaratabilirdi. Her iki şekilde de Eragon, Sloan'ı yanlarında geri götürmenin kendisi, Roran, Katrina ve diğer köylüler arasında anlaşmazlıklara yol açacağına ve hatta dikkatlerini İmparator'a karşı verdikleri mücadeleden uzaklaştıracak kadar büyük bir öfke yaratabileceğine inanıyordu.

En kolay çözüm onu öldürmek ve hücreinde ölü bulunduğunu söylemek olacak, diye düşündü. Dudakları titreyerek ölüm sözcüklerinden birini söylerken dili ağrılamıştı.

"Ne istiyorsun?" diye sordu Sloan. Daha iyi duyabilmek için başını bir o yana bir bu yana çevirdi. "Sana bildiğim her şeyi anlattım zaten!"

Eragon tereddüt ettiği için kendine küfretti. Sloan'ın suçu tartışma götürmezdi; o hem katil hem de haindi. Her kanun adamı, ona idam cezası verirdi.

Bu iddiaların doğruluğuna rağmen önünde iki büküm duran kişi Sloan'dı, Eragon'un hayatı boyunca tanıdığı biri. Kasap, iğrenç bir adam olabilirdi, ama Eragon'un onunla paylaştığı anıları ve deneyimleri vicdanını rahatsız eden bir yakınlık hissi veriyordu. Sloan'ı öldürmek Horst'a, Loring'e ya da Carvahall'in yaşlılarından birine el kaldırmak gibi olurdu.

Eragon yine ölümcül sözü söylemeye hazırlandı.

Zihin gözünde bir görüntü belirdi: Varden'e kaçarken Murtagh'la birlikte karşılaştıkları köle Torkenbrand aklına gelmişti. Adam tozlu zeminde diz çökmüş, Murtagh, onun üstüne binmiş başını kesiyordu. Eragon, Murtagh'ın bu yaptığına nasıl itiraz ettiğini ve bu olayın daha sonraki günlerde kendisini ne kadar rahatsız ettiğini hatırlıyordu.

Aynı şeyi yapacak kadar değiştim mi, diye sordu kendi kendine. Roran'ın dediği gibi daha önce de

adam öldürdüm, ama yalnızca savaşın yarattığı bir durumdu... hiç bu şekilde değil.

Omzunun üstünden geriye baktı. Roran, Katrina'nın hücresinin son menteşesini kırmıştı. Çekicini yere atıp kapıyı omuzlayarak içeri girmeye hazırlandı, ama sonra bunu yapmaktan vazgeçip kapıyı yerinden kaldırmaya çalıştı. Kapı bir santim kadar kalktı, sonra ellerinde sallandı. "Bana yardım et!" diye bağırdı.

"Katrina'nın üzerine düşmesini istemiyorum."

Eragon tekrar kasaba baktı. Bu anlamsız düşünceler için zamanı yoktu. Bir seçim yapmak zorundaydı. Öyle ya da böyle, başka seçeneği yoktu.

"Eragon!"

Neyin doğru olduğunu bilmiyorum, diye düşündü Eragon. Sloan'ı öldürmenin ya da Varden'e geri götürmenin yanlış olduğunu düşünüyordu. Üçüncü, daha az aşikâr olan ve daha az şiddet içeren bir yol bulmayı istiyordu.

Vaftiz ediliyormuş gibi elini kaldırıp, "Slytha," diye fısıldadı. Sloan'ın zincirleri şingirdadıktan sonra bedeni gevşedi. Derin bir uykuya dalmıştı. Büyünün gerçekleştiğini anlar anlamaz hücre kapısını tekrar kapatıp kilitledi.

Neler çeviriyorsun Eragon, diye sordu Saphira.

Bir araya gelene kadar bekle. O zaman anlatırım.

Neyi anlattırırın? Bir planın yok.

Bana bir dakika ver, anlatacağım.

"Orada ne vardı?" diye sordu Roran, Eragon kapının karşısındaki yerini alırken.

"Sloan." Eragon aralarındaki kapıyı tuttu. "Ölmüş."

Roran'ın gözleri irileşti. "Nasıl?"

"Galiba boynu kırılmış."

Eragon bir an için Roran'ın kendisine inanmayacağından korktu. Ama kuzeni homurdanarak, "Böylesi daha iyi galiba," dedi. "Hazır mısınız? Bir, iki, aç..."

Birlikte devasa kapıyı menteşelerinden çıkarıp koridora attılar. Taş geçit bu gülmeyi onlara tekrar tekrar geri gönderdi. Roran hiç duraklamadan hücreye daldı. İçerisi yalnızca tek bir mumla aydınlanıyordu. Eragon da onu takip etti.

Katrina hücrenin dibindeki demir yatağa kıvrılmıştı. "Beni rahat bırak, seni dişsiz serseri! Ben..." Roran öne doğru çıkınca Katrina şaşkın bir halde durdu. Gün ışığı görmeyen yüzü bembeyazdı ve kirlî çizgilerle kaplıydı, ama o anda yüzünde öyle bir hayret ve şefkat ifadesi belirdi ki Erâgon hiç bu kadar güzel birini görmediğini düşündü.

Gözlerini Roran'dan alamayan Katrina, ayağa kalkıp titreyen elleriyle yanağına dokundu.

"Geldin."

"Geldim."

Roran'dan ağlamayla gülme arası bir ses çıktı. Katrina'ya sarılarak göğsüne çekti. Uzun bir süre

için bu anda kayboldular.

Roran geri çekilerek onu üç kez dudaklarından öptü. Katrina yüzünü buruşturdu. "Sakal bırakmışsın!" Onca şey arasında bu kadar beklenmedik bir şey söylemesi –Katrina da hayret ve şaşkınlık içindeydi– Eragon'un gülmesine neden oldu.

Katrina, onu ilk kez fark etti. Şöyle baştan aşağı bir süzüp yüzüne odaklandı, belirgin bir şaşkınlıkla inceledi. "Eragon? Sen misin?"

"Evet."

"O artık Ejderha Süvarisi," dedi Roran.

"Süvari mi? Yani..." Duraksadı; bu açıklama ona çok fazla gelmiş gibiydi. Korunmak istercesine Roran'a bakarak ona biraz daha sokulup yan tarafına geçti, Eragon'dan uzaklaştı. Roran'a doğru, "Nasıl.. bizi nasıl buldunuz? Yanınızda başka kim var?"

"Bunları daha sonra konuşuruz. Bütün imparatorluk peşimizden gelmeden Helgrind'den çıkmalıyız."

"Durun! Ya babam? Onu buldunuz mu?"

Roran, Eragon'a baktı, sonra bakışlarını Katrina'ya çevirdi. Yumuşak bir şekilde, "Çok geç kalmışız," dedi.

Katrina şöyle bir ürperdi. Gözlerini kapadı, tek bir damla yaş yanağından kaydı. "Öyle olsun."

Onlar konuşurken Eragon deli gibi Sloan'dan nasıl kurtulacaklarını düşünüyordu, ama bu düşüncelerini Saphira'dan gizlemişti; düşüncelerinin aldığı yönü Saphira'nın onaylamayacağını biliyordu. Zihninde bir plan belirmeye başlamıştı. Bu çok garip bir plandı, tehlike ve belirsizlikle doluydu, ama şartlar düşünülürse işe yarar tek yoldu.

Eragon daha fazla düşünmeyi bırakıp harekete geçti. Kısa zamanda yapması gereken çok şey vardı. "Jierda!" diye bağırdı eliyle işaret ederek. Katrina'nın ayak bileklerindeki metal bantlar mavi kıvılcımlar ve parça cıklar saçarak patladı.

Katrina şaşkınlıkla yerinden sıçradı. "Büyü..." diye fısıldadı.

"Basit bir büyü." Eragon, ona doğru uzanırken Katrina, ondan kaçtı. "Katrina, Galbatorix'in ya da büyücülerinden birinin seni herhangi bir tuzakla büyülediğinden ya da antik dilde yemin ettirmedüğinden emin olmam gerek."

"Antik..."

Roran araya girdi: "Eragon! Bunu kamp kurduğumuz zaman yap. Burada kalamayız."

"Hayır." Eragon eliyle havayı yarı. "Şimdi yapacağız." Roran kaşlarını çatarak kenara çekilip Eragon'un ellerini Katrina'nın omuzlarına koymasına izin verdi. "Yalnızca gözlerimin içine bak," dedi. Katrina başını sallayıp itaat etti.

Eragon'un ilk kez Oromis'in kendisine öğrettiği şekilde başka bir büyücünün yaptığı büyüyü öğrenmesi gerekiyordu. Ellesmera'daki derslerde öğrendiği her sözcüğü hatırlayamıyordu. Hafızasındaki boşluklar o kadar ciddiydi ki büyüyü tamamlamak için üç kez eş anlamlı sözcükler kullanmak zorunda kaldı.

Eragon uzun bir süre boyunca Katrina'nın parlak gözlerine bakıp antik dilde bir şeyler söyledi, ara sıra da birisinin hatıralarıyla oynayıp oynamadığını anlamak için Katrina'nın izniyle hatıralarından bazılarını inceledi. Farthen Dûr'a geldiği gün benzer bir işlemle zihnini talan eden İkizlerin aksine Eragon olabildiğince nazik davranıyordu.

Roran açık kapının önünde ileri geri yürüyerek nöbet tutuyordu. Her geçen saniye huzursuzluğu artıyordu; çekicini sallayıp zamanı tempoyla tutuyormuş gibi bacağına vuruyordu.

Sonunda Eragon, Katrina'yı bıraktı. "İşim bitti."

"Ne buldun" diye fısıldadı Katrina. Kollarıyla bedenini sarıp kararı beklerken alını endişeyle kırıışmıştı. Roran hareket etmeden durdu. Hücreye sessizlik hâkim oldu.

"Kendi düşüncelerinden başka bir şey yok. Büyü yapılmamış."

"Elbette yapılmadı," diye gürlendi Roran ve Katrina'ya sarıldı.

Üçü birlikte hücreden çıktılar. "Brisingr, iet tauthr," dedi Eragon, hâlâ koridorun tavanında asılı duran ışığa işaret ederek. Aydınlik küre onun komutu üzerine tam başının üstündeki noktaya fırlayıp dalgada yüzen bir tahta parçası gibi orada asılı kaldı.

Eragon önde diğerleri de onun arkasından girdikleri mağaraya doğru giden karmaşık tünellerden geçtiler. Eragon kaygan kayaların üstünde hızla yürürken kalan Ra'zac'a karşı tetikteydi. Aynı anda Katrina için koruma duvarı dikiyordu. Arkasında Roran ve Katrina'nın söylediği sözlerden bazıları kulağına çalınıyordu. "Seni seviyorum... Horst ve diğerleri güvende... Daima... Senin için... Evet... Evet... Evet... Evet..." Paylaştıkları güven, sevgi o kadar belirgindi ki Eragon'un içinde can yakıcı özlem acısını uyandırıyordu.

Ana mağaraya on metre kala ve önlerindeki belli belirsiz parıltıyı görmeye başladıkları sırada Eragon tepedeki ışık küresini söndürdü. Birkaç dakika sonra Katrina yavaşladı, sonra tünelin duvarına yaslanıp elleriyle yüzünü örttü. "Yapamam. Çok parlak; gözlerim acıyor."

Roran hızla Katrina'nın önüne geçip ona gölge yapmaya çalıştı. "En son ne zaman dışarı çıktın?"

"Bilmiyorum..." Sesini bir panik kaplamaya başladı. "Bilmiyorum! Beni buraya getirdiklerinden beri. Roran, kör mü olacağım?" Burnunu çekip ağlamaya başladı.

Gözyaşları Eragonu şaşırttı. Onu çok sağlam ve güçlü biri olarak hatırlıyordu. Ama haftalarca karanlıkta kilitli kalmış, ölüm korkusuyla yaşamıştı. Onun yerinde olsam ben de kendim olmayabilirdim, diye düşündü.

"Hayır, gözlerin iyi. Yalnızca güneşe tekrar alışman gerekiyor o kadar."

Roran, onun saçlarını okşadı. "Hadi, bunun seni üzmesine izin verme. Her şey yolunda gidecek.. Artık güvendesin. Güvende, Katrina. Beni duyuyor musun?"

"Duyuyorum."

Eragon, Elflerin kendisine verdiği tuniği yırtmaktan hiç hoşlanmasa da eteğinden bir parça kopardı. Katrina'ya uzatıp, "Bunu gözlerinin üstüne bağla," dedi. "Bununla bir şeye çarpılmayacak ya da düşmeyecek kadar görürsün."

Katrina, ona teşekkür edip kumaşı göz bağı yaptı.

Üçlü tekrar ilerlemeye başlayarak güneşli, kan lekeli, ana mağaraya geldiler. Lethrblaka'nın

cesedinden yükselen kötü koku içerideki havayı dayanılmaz hale getirmişti. Saphira karşılardaki sivri tavanlı mağaradan çıktı. Onu gören Katrina şaşkınlıkla yutkunup tırnaklarını Roran'ın koluna bastırıldı.

"Katrina, sana, Saphira'yı tanıştırayım," dedi Eragon. "Ben, onun süvarisiyim. Eğer onunla konuşursan seni anlar."

"Seninle tanışmak benim için bir onurdur, ejderha," demeyi başardı Katrina. Dizlerini zayıf bir reveransla büktü.

Saphira da karşılık olarak başını yana eğdi. Sonra Eragon'a döndü. Lethrblaka'nın yuvasını inceledim, ama bulabildiğim tek şey kemik, kemik ve biraz daha kemik oldu. Bazıları taze et kokuyor. Köleleri dün yemiş olmalılar.

Keşke onları kurtarabilseydim.

Anlıyorum, ama bu savaşta herkesi koruyamayız.

Eragon, Saphira'yı işaret ederek, "Hadi siz binin. Ben hemen geliyorum."

Katrina tereddüt edip Roran'a baktı. O da başını sallayıp mırıldandı. "Sorun yok. Bizi buraya Saphira getirdi." Çift, Saphira'ya doğru giderken Lethrblaka'nın leşinin yanından geçti. Saphira üzerine binebilmeleri için karmüstü çökmüştü. Roran ellerini birleştirip Katrina'nın yukarı çıkmasına yardım etti. Katrina eyerin bacak kayışlarını merdiven gibi kullanarak Saphira'nın omuzlarına çıktı. Roran da bir çıkıntıdan diğerine sıçrayan bir dağ keçisi gibi onu takip etti.

Onların peşinden gelen Eragon, Saphira'nın yaralarının ciddiyetini inceledi. Bunu yapmak için kendi görebildiklerinin yanı sıra Saphira'nın hissettiklerine de başvurması gerekiyordu.

Tanrı aşkına, dikkatini tehlikeden kurtulana kadar sakla. Kan kaybından ölecek değilim, dedi Saphira.

Bu doğru değil ve sen de bunu biliyorsun. İç kanaman var. Şu anda durdurmazsam, ileride benim iyileştiremeyeceğim komplikasyonlar olacak ve o zaman da Varden'e asla varamayacağız. Benimle tartışma; kararımı değiştiremezsin. Hem bu iş bir dakika bile sürmeyecek.

Gerçekten de Eragon'un Saphira'yı eski sağlığına kavuşturması için birkaç dakika yeterli olmuştu. Yaraları öyle ciddiydi ki büyüleri tamamlayabilmek için Bilge Beloth Kemerindeki bütün enerjiyi kullanmak zorunda kaldı ve ondan sonra da Saphira'nın kendi güç depolarını. Eragon büyük bir yaradan daha küçük bir yaraya geçtiğinde Saphira aptallık ettiğini, artık gitmeleri gerektiğini söyleyerek itiraz ediyordu, ama Eragon, onun şikâyetlerine aldırmıyordu.

Eragon işini bitirince büyü yapmaktan ve dövüşmekten yorgun bir şekilde yığıldı. Lethrblaka'nın gagalarıyla açtıkları yerleri işaret ederek, Arya ya da başka bir Elf'in benim yaptığım tedavileri kontrol etmesini sağlamalısın. Elimden geleni yaptım, ama bir şeyleri atlamiş olabilirim.

Benim sağlığım için endişelenmeni takdir ediyorum, ama burası yumuşak kalpli gösteriler sergilemenin yeri değil. Hadi gidelim artık!

Tamam. Gitme zamanı. Eragon, Saphira'dan uzaklaşarak arkalarındaki tünelin girişine yöneldi.

"Hadi!" diye seslendi Roran. "Acele et."

Eragon, dedi Saphira heyecanla.

Eragon başını iki yana salladı. "Hayır. Ben burada kalıyorum."

"Sen..." diye başladı Roran, ama Saphira'dan yükselen homurtu sözünü kesti. Kuyruğunu mağaranın duvarına vurup pençeleriyle yeri sarstı, kemikler ve taşlar ölümcül bir acı içindeymiş gibi ses çıkardı.

"Dinleyin!" diye bağırdı Eragon. "Ra'zac'lardan biri hâlâ kayıp. Helgrind'de başka neler olabileceğini bir düşünün: parşömenler, iksirler, İmparatorun eylemleriyle ilgili bilgiler.. yani bize yardımcı olabilecek şeyler! Ra'zac'ın yumurtaları bile olabilir. Eğer varsa Galbatorix onları almadan önce yok etmeliyim."

Yalnızca Saphira'ya hitaben, Sloan'ı öldüremem. Roran ya da Katrina'nın onu görmesine izin veremem. Hücrelerinde açlıktan ölmesine ya da Galhatom'in adamlarının onu yeniden ele geçirmesine izin veremem. Üzgünüm, ama Sloan'la kendi başıma uğraşmalıyım.

"İmparatorluktan nasıl kaçacaksın?" diye sordu Roran.

"Koşacağım. Bir Elf kadar hızlı koştuğumu biliyorsun."

Saphira'nın kuyruğunun ucu titredi. Parlak pençelerinden birini uzatarak üzerine atılmadan önce Eragon'a verdiği tek uyarı buydu. Ama Saphira, ona gelemeden yarım saniye önce kaçıp tünele girmesi için yeterliydi.

Saphira tünelin önünde kayarak durdu. Dar tünelde Eragon'un peşine düşemediği için düş kırıklığı içinde kükredi. İri gövdesi ışığın büyük kısmını engelliyordu. Girişi pençeleri ve dişleriyle parçalarken Eragon'un etrafındaki taş sarsılıyordu. Saphira'nın kötü hırıltısı ve kolu uzunluğunda dişlerin sıralandığı uzun çenesi Eragon'un içini korkuyla doldurdu. Eragon, mağarasında korkuyla gizlenen küçük bir tavşanın peşinden bir kurt içeri daldığında zavallı hayvanın neler hissettiğini şimdi çok iyi anlıyordu.

"Ganga!" diye bağırdı.

Hayır, Saphira başını yere dayayıp kederli bir inilti çıkardı. İri gözleri acınacak gibi bakıyordu.

"Ganga! Seni seviyorum Saphira, ama gitmek zorundasın."

Saphira tünelden birkaç adım geriledi, burnunu çekerek bir kedi gibi ağladı. Ufaklık...

Eragon, onu gönderip mutsuz etmeyi hiç istemiyordu; sanki bir parçasının koptuğunu hissediyordu. Saphira'nın acısı zihinsel bağlarıyla akıp kendi acısıyla birleşiyor, Eragonu neredeyse felç ediyordu. "Ganga! Ve benim için geri gelme, başka kimseyi de gönderme. Ben iyi olacağım. Ganga! Ganga!"

Saphira düş kırıklığı içinde uluyup gönülsüzce mağaranın ağzına yürüdü. Roran, Saphira'nın üzerinden bağırdı. "Eragon hadi! Aptallık etme. Senin riske atılma gibi bir lüksün yok..."

Saphira mağaradan dışarı fırlarken gürültü ve hareket cümlesinin geri kalanını duyulmaz hale getirdi. Berrak gökyüzünde pulları mavi elmaslar gibi parlıyordu. Büyüleyici, diye düşündü Eragon: gururlu, soylu ve yaşayan her canlıdan daha güzel. Hiçbir geyik ya da aslan uçan bir ejderhanın görkemiyle yarışamazdı. Bir hafta bekleyeceğim, dedi Saphira. Ondan sonra Thorn, Shruikan ve binlerce büyücüyle savaşmam gerekse bile senin için geri döneceğim Eragon.

Eragon, Saphira küçülüp gözden kaybolana ve artık zihnine dokunamayana kadar orada bekledi. Sonra kurşun gibi ağır bir kalple omuzlarını dikleştirip güneşe, parlak ve canlı olan her şeye arkasını



döndü, bir kez daha tünellerin gölgesine girdi.

# Süvari ve Ra'zac

Eragon asası kucağında Helgrind'in merkezinde, iki yanında hücrelerin uzandığı koridorda asılı duran kırmızı ışığın altında oturuyordu.

Antik dilde durmadan tekrarladığı sözler taşlarda çın çın ötüyordu. Bu büyü değil, geriye kalan Ra'zac'a gönderdiği bir mesajdı. Anlamı şuydu: "Gel insan eti yiyen, bu kavgayı bitirelim. Sen yaralısın, ben yorgun. Arkadaşların öldü, ben de yalnızım. Birbirimize uygunuz. Sana karşı büyü kullanmayacağıma söz veriyorum, daha önceden kurduğum tuzaklar da yok. Gel insan eti yiyen, bu kavgaya son verelim..."

Konuştuğu süre sonsuz gibiydi. Korkunç renkli odada söylediği sözlerin anlamının ve sırasının artık bir önem taşımayacağı kadar uzun süre boyunca aynı şeyleri tekrarlardı durdu. Bir süre sonra gürültülü düşünceleri sessiz kaldı, üzerine garip bir sükûnet çöktü.

Bir süre sonra açık duran ağzını kapattı. Tetikteydi.

On metre kadar önünde Ra'zac duruyordu. Yaratığın yıpranmış cüppesinin eteklerinden kan damlıyordu. "Efendim ssseni öldürmemi issstemiyor," diye tısladı.

"Ama bu artık senin için önemli değil."

"Hayır. Eğer sana yenilirim, Galbatorix seninle baş eder. Onun senden daha fazla kalbi var."

Eragon güldü. "Kalbi mi? İnsanların şampiyonu benim, o değil."

"Aptal çocuk." Ra'zac başını yana eğip Eragon'un arkasına, tünelin uzağındaki öteki Ra'zac'ın ölüsüne baktı. "O benim yumurta eşimdi. İlk karşılaştığımızdan bu yana güçlenmişsin, Shade Katili."

"Ya güçlenecektim ya da ölecektim."

"Benimle bir anlaşma yapar mısın Shade Katili?"

"Ne tür bir anlaşma?"

"Ben ırkımın sssonuncusuyum, Shade Katili. Biz antik yaratıklarız ve unutulmamıza izin veremem. Şarkılarında ve tarihi hikâyelerinde insanlara bizim yol açtığımız dehşeti hatırlatır mısın?... Bizi korku olarak hatırlayın!"

"Neden bunu yapayım ki?"

Gagasını dar göğsüne indirip birkaç saniye gıdaklar gibi ses çıkardı. "Çünkü sana bir sssır vereceğim."

"Söyle o zaman."

"Yalan söylemediğinden emin olmak için önce sen söz vereceksin."

"Hayır. Önce sen söyle, sonra ben kabul edip etmeme konusunda karar vereceğim."

Aradan birkaç dakika geçti. İkisi de kıpırdamadı, ama Eragon kaslarını germiş ve sürpriz bir saldırıya karşı hazırlıklıydı. Ra'zac yine birkaç klik sesi çıkardıktan sonra, "Adı neredeyse buldu," dedi.

"Kim?"

"Galbatorix."

"Neyin adını?"

Ra'zac düş kırıklığı içinde tısladı. "Sana söyleyemem! Ad! Gerçek ad!"

"Bana bundan daha fazla bilgi vermelisin."

"Veremem!"

"O zaman anlaşma yok."

"Seni lanetliyorum süvari! Seni lanetliyorum! Bu topraklarda hiçbir yuva, sığınak ya da iç huzuru bulamayasın. Alagaesia'yı terk et ve bir daha geri gelme!"

Eragon'un ensesindeki tüyler korkunun soğuk dokunuşuyla diken diken oldu.

Zihninde yine şifalı otlar satıcısı Angela'nın sözlerini duyar gibi oldu. Angela ejderha kemikleriyle ona fal bakmış ve aynı kaderi söylemişti.

Ra'zac ıslak pelerininini geriye savurup ok takılmış yayı ortaya çıkardığında kendisini düşmanından ayıran tek şey sıçrayan kandı. Ra'zac silahı kaldırıp yayı çekerek oku Eragon'un göğsüne doğru fırlattı.

Eragon oku asasıyla savuşturdu.

Ra'zac bu hareketi gerçek karşılaşmalarının provasıymış gibi öne eğilip yayını yere bıraktı, sonra doğrulup cüppesinin içindeki yaprak inceliğindeki kılıcını çıkardı. Bu arada Eragon ayağa kalkıp omuzlarını gerdi, asasını sıkıca tuttu.

Birbirlerine doğru atıldılar. Ra'zac, Eragonu köprücük kemiğinden kalçasına kadar kesmek için bir hamle yaptı, ama Eragon dönüp bu hamleden kurtuldu. Asanın ucunu yukarı kaldırarak metal dikenini Ra'zac'ın gagasının altına soktu, yaratığın boğazını koruyan plakalardan geçirdi.

Ra'zac sarsılıp yere çöktü.

Eragon en nefret ettiği düşmanına, kapaksız siyah gözlerine baktı ve birden dizlerinin bağı çözüldü ve öğürerek koridora kustu. Ağzını silerek asayı çekti. "Babamız için," diye fısıldadı. "Evimiz için. Carvahall için. Brom için... İntikamımı aldım. Burada sonsuza dek çürü, Ra'zac."

Eragon gidip hâlâ büyüünün etkisiyle hücrelerinde uyuyan Sloan'ı aldı. Kasabı omzunun üstüne atıp Helgrind'in ana mağarasına geri dönmeye başladı. Yolda onu ara sıra yere bırakarak daha önce bakmadığı odalara ya da yollara baktı. İçeride pek çok kötü aletin yanı sıra dört şişe Seithr yağı buldu. Başka kimsenin kötü planlarını gerçekleştirememeleri için et yiyen asit şişelerini hemen yok etti.

Tünel ağından çıkınca sıcak gün ışığı Eragon'un yanaklarını yaktı. Nefesini tutarak ölü Lethrblaka'nın yanından geçip geniş mağaranın kıyısına vardı. Helgrind'in dik yamacından aşağıdaki tepelere baktı. Batıda, Helgrind'i Dras-Leona'ya bağlayan yolun üstünde bir grup atlının yükselen turuncu toz bulutunu görebiliyordu.

Sağ tarafı Sloan'a destek verdiği için yanıyordu, bu yüzden kasabı diğer omzuna aldı. Sloan'la birlikte dağın tepesinden aşağıya nasıl ineceği sorununu çözmeye çalışırken kirpiklerine inen ter tanelerinden gözlerini kırpıştırarak kurtulmaya çalıştı.

"Neredeyse bir kilometre aşağıda," diye mırıldandı. "Eğer bir yol olsaydı aşağıya, Sloan'la bile kolayca yürüyebilirim. Bu yüzden bizi büyüyle aşağıya indirecek gücü bulmalıyım... Evet, ama kısa bir süre için yapabildiğin bir şeyi, uzun bir süre yapmaya kalktığında kendini öldürebilirsin. Oromis'in dediği gibi beden, yakıt deposunu, bir büyüü birkaç saniyeden uzun süre devam ettirecek kadar hızlı bir şekilde enerjiye dönüştüremez. Belirli bir anda kullanabileceğim bir miktar gücüm var, o bittikten sonra toparlanmak için beklemem gerek... Ve kendi kendime konuşmak da beni bir yere götürmüyor."

Sloan'ı sıkıca tutan Eragon bakışlarını aşağıdaki dar çıkıntıya odakladı. Kendini atlamaya hazırlarken, bu canımı yakacak, diye düşündü. Sonra, "Audr!" diye adeta kükredi.

Eragon mağaranın zemininde birkaç santim havaya yükseldiğini hissetti.

"Fram," dedi ve büyü onu Helgrind'den alıp boşluğa çıkardı. Gökyüzündeki bir bulut gibi havada asılı kaldı. Saphira'yla uçmaya alışık olsa da ayaklarının altında yalnızca hava olması onu hâlâ huzursuz ediyordu.

Büyünün akışıyla Eragon hızla Ra'zac'ın ininden –yeniden gizlenen hayali duvar– çıkıntıya indi. Kayanın üstüne inerken gevşek bir taş parçasının üstünde ayağı kaydı. Soluğunun kesildiği birkaç saniye boyunca kollarını sallayarak dengesini bulmaya, aşağıya bakmadan basacak sağlam bir yer bulmaya çalıştı. Başını bir an için yana eğmesi aşağıya uçuşu anlamına geliyordu. Sol bacağı çıkıntıdan kayıp aşağıya düşmeye başlarken inler gibi bağırdı. Kendini kurtarmak için büyüye başvurmadan önce sol ayağı bir yarığa girerek onu aniden durdurdu. Yarığın kenarları bacak zırhının arkasındaki etine saplandı, ama Eragon onu düşmekten kurtardığı sürece buna aldırmadı.

Arkasını Helgrind'e yaslayıp Sloan'ın gevşek bedenini kaldırmak için bu destekten yararlandı. "Çok kötü değildi," dedi. Bu çabasının bedeli ağır olmuştu, ama devam etmesine engel olacak kadar değil. "Yapabilirim," dedi. Ciğerlerini taze havayla doldurup, deli gibi atan kalbinin yavaşlamasını bekledi; Sloan'ı taşırken birkaç yüz metre koşmuş gibi hissediyordu kendini. "Bunu yapabilirim..."

Yaklaşan atlılar yine dikkatini çekti. Daha öncekinden belirgin şekilde yakındılar ve onu endişelendiren bir hızla yaklaşıyorlardı. Bu onlarla benim aramdaki bir yarış, diye düşündü. Onlar Helgrind'e varmadan önce kaçmalıyım. Aralarında büyücü olduğu kesin ve ben şu anda Galbatorix'in büyücüleriyle baş edecek durumda değilim. Sloan'ın yüzüne bakarak, "Belki bana biraz yardımcı olabilirsin, ha? Senin için ölüm ve daha kötüsü için riske girdiğime göre sen de en azından bu kadarını yapabilirsin." Rüyalar âleminde kaybolmuş olan uyuyan kasabın başı yana düştü.

Eragon homurdanarak doğruldu. Tekrar, "Audr," dedi ve yine havalandı. Bu kez kendisininin yanısıra zayıf da olsa Sloan'ın gücüne de güveniyordu. Helgrind'in yalçın kayalıklarından iki yabancı kuş gibi bir kez daha aşağıya doğru süzüldüler. Ama bu kez hedeflediği çıkıntı biraz daha geniş olup daha güvenli bir sığınak sağlamıştı.

Eragon aşağıya inişlerini bu şekilde düzenledi. Düz bir hat halinde inmiyor, sağ tarafa doğru meyilli iniyorlardı, böylece Helgrind'in etrafından dolaşıyorlardı. Bu şekilde yalçın kayalıklar onu ve Sloan'ı atlılardan gizliyordu.

Yere yaklaştıkça inişleri yavaşladı. Eragon ezici bir yorgunluk hissediyordu. Tek parmağını kaldırmak bile büyük bir iş haline gelmişti. Uyuşukluk onu sıcak katmanlarıyla sarıyor, düşüncelerini ve duygularını köreltiyordu. En sert taş bile ağrıyan kasları için yumuşacık bir yastık gibi görünmeye başlamıştı.

Sonunda güneşle kavrulmuş toprağa indiklerinde Sloan'la birlikte toprağa yapışmasını önleyemeyecek kadar zayıf düşmüştü. Eragon kolları göğsünün altında garip açılarla kıvrılmış şekilde yatmış, yarı kapalı gözleriyle burnundan bir iki santim uzaktaki küçük kayanın üstündeki sarı sitrin beneklerine bakıyordu. Sloan demir yığınları gibi sırtüstü düşmüştü. Eragon'un ciğerlerinden hava sızıyor, ama geri gelmiyor gibiydi. Bir bulut güneşi örtmüş gibi görüşü karardı. İki kalp atışı arasında ölümcül bir sükûnet vardı. Kalbi çarptığı zaman da bu yalnızca belli belirsiz bir çırpınıştan ibaretti.

Eragon artık tutarlı düşünemiyordu, ama zihninin gerisinde bir yerlerde ölmek üzere olduğunun farkındaydı. Bu düşünce onu korkutmuyordu; tam tersine rahatlatıyordu, çünkü inanılmayacak kadar yorgundu. Ölüm onu bu yıpranmış ten kabuğundan kurtaracak ve sonsuza dek dinlenmesini sağlayacaktı.

Birden başının arkasında başparmağı kadar iri bir eşek arısı uçmaya başladı. Kulağının etrafında döndükten sonra taşın üstünde durup tepelerde açan çiçekler kadar sarı olan sitrin beneklerine sokuldu. Eşek arısının kılları sabah ışığında parlıyor, Eragon her bir kılı keskin ve açık şekilde görebiliyordu. Arının pırpır eden kanatları hafifçe vızlıyordu. Bacaklarındaki kıllarda polen tozları vardı.

Arı o kadar canlı, o kadar titrek ve güzeldi ki, varlığı Eragon'un hayatta kalma isteğini yeniledi. Eşek arısı kadar şaşırtıcı bir yaratığın bulunduğu bir dünya, onun içinde yaşamayı istediği bir dünyaydı.

Sırf iradesinin gücüyle sol elini göğsünden kurtarıp yakındaki bir çalının odunsu sapını kavradı. Bir sülük, kene ya da başka bir parazit gibi bitkinin hayatını emip onu cansız ve kahverengi halde bıraktı. Eragon'un damarlarında dolaşan enerji akışı aklını başına getirdi. Şimdi korkmaya başlamıştı işte; yaşamaya devam etme arzusunu yeniden kazanınca varoluşun ötesindeki karanlıkta dehşetten başka bir şey yoktu.

İleri doğru sürünerek bir çalıya daha tutundu, onun canlılığını kendi bedenine aktardı. Ardından üçüncü, dördüncü bitki geldi ve Eragon bütün gücünü yeniden kazanana kadar bu böyle devam etti. Ayağa kalkıp arkasında kalan kahverengi bitkilere baktı; ne yaptığını görünce ağzında buruk bir tat belirdi.

Eragon büyü konusunda dikkatsizlik ettiğini ve eğer ölseydi bu dikkatsiz davranışının Varden'in sonunu getireceğinin farkındaydı. Aptallığı karşısında yüzünü buruşturdu. Başına bu belayı açtığım için Brom kafamı kırardı, diye düşündü.

Sloan'ın yanına giderek sıska kasabı yerden kaldırdı. Doğuya dönüp topallayarak Helgrind'den uzaklaşıp gözden uzak olacakları yarığa doğru yürüdü. On dakika sonra takipçilerini kontrol etmek için durunca Helgrind'in dibinde toz bulutu gördü. Atlılar siyah taş kuleye varmışlardı.

Güldü. Galbatorix'in adamları, büyü yardımıyla onun ya da Sloan'ın zihnini tespit edemeyecekleri kadar uzaktaydı. Onlar Ra'zac'ın cesetlerini bulana kadar ben bir iki fersah yürümüş olurum. O zaman da beni bulabileceklerini sanmıyorum. Üstelik onlar bir ejderha ve süvarisini arayacaklardır, yürüyen bir adamı değil.

Ani bir saldırı için endişelenmesi gerekmediğinden memnun olan Eragon, önceki hızına döndü: bütün gün sürdürebileceği sabit, büyük çaba gerektirmeyen bir hıza.

Yukarıdaki güneş beyaz altın gibi parlıyordu. Önünde bazı köylere varmadan önce fersahlarca

devam eden yolu izi olmayan bir açıklık uzanıyordu. Yüreğinde yeni bir sevinç ve umut uyandı.

En sonunda Ra'zac ölmüştü.

Sonunda intikamını almıştı. Sonunda Garrow ve Brom'a karşı görevini tamamlamıştı. Ve sonunda Ra'zac, Carvahall'e ilk geldiğinden beri içinde barındırdığı korku ve öfke örtüsünü atmıştı. Onları öldürmek umduğundan çok daha uzun sürmüştü, ama artık bu iş tamamlanmıştı ve gerçekten de büyük bir işti, Roran ve Saphira'nın yardımıyla da olsa böyle zor bir işi tamamladığı için büyükbir tatmin hissi yaşıyordu.

Ama şaşırarak bu zaferin, beklenmedik bir kayıp hissiyle lekelenmiş buruk bir zafer olduğunu fark etti. Ra'zac avı onu Palancar Vadisi'ne bağlayan son bağdı ve çok korkunç olsa da bu bağdan vazgeçmek hiç hoşuna gitmiyordu. Üstelik bu görev, ona hayatta hiçbir amacı yokken bir amaç kazandırmıştı; en başında, evden ayrılmasının nedeni buydu. Artık içinde, Ra'zac nefretini barındırdığı yerde, büyük bir boşluk vardı.

Böyle korkunç bir görevin sona ermesi üzerine üzülebilmesi Eragonu dehşete düşürmüştü. Aynı hatayı ikinci kez yapmamaya yemin etti. İmparatorluğa, Murtagh ve Galbatorix'e karşı giriştiği mücadeleye, zamanı geldiğinde başka bir şeye geçemeyecek –ya da daha kötüsü yeni olanlara uyum sağlamak yerine çatışmayı uzatmaya çalışacak– kadar bağlanmayı reddediyorum. Böylece boş üzüntüsünü uzaklaştırıp rahatlama hissine odaklandı. Zorunlu olan arama girişiminin zorluklarından kurtulmasının ve geriye bir tek mevcut pozisyonunun getirdiği zorunlulukların kalmasının verdiği rahatlığı bu.

İçindeki sevinç hissi adımlarını hafifletti. Şimdi Ra'zac olmadığı için Eragon hayatını eskiden kim olduğuna göre değil de, artık bir Ejderha Süvarisi olarak sahip olduğu özelliklere göre yaşayabileceğini fark etti.

İnişli çıkışlı ufka bakıp birisinin onu duyabileceğini umursamaz bir şekilde koşarak kahkahalar attı. Sesi vadinin aşağısında ve yukarısında yankılanırken etrafındaki her şey yeni, güzel ve umut dolu görünüyordu.

# Ülkeyi Tek Başına Geçmek

Eragon'un midesi guruldadı.

Bacaklarını üst üste atmış sırtüstü yatıyordu. Daha önce hiç bu kadar ağır bir yükü bu denli uzağa koşmamıştı. Şimdi bacaklarını dinlendirirken içinden yükselen o ıslak, sıvı homurtuyu yeniden duydu.

Ses o kadar beklenmedikti ki Eragon birden doğrulup esasını aradı.

Rüzgâr boş arazide ıslık çalıyordu. Güneş batmış, alacakaranlık her şeyi maviye ve mora boyamıştı. Çimenlerden ve büyülü uykusunda gördüklerine tepki olarak parmaklarını açıp kapayan Sloan'dan başka hiçbir şey kıpırdamıyordu. İnsanın iliklerine işleyen soğuk gecenin yaklaştığını gösteriyordu.

Eragon rahatlayıp hafifçe gülümsedi.

Rahatsızlığının kaynağını anlayınca keyfi kaçtı. Ra'zac'ı yenmek, sayısız büyü yapmak ve Sloan'ı günün büyük bir bölümünde sırtında taşımak, karnını o kadar acıktırmıştı ki zamanı geriye sarabilse Tarnag'ı ziyareti sırasında, onun kendisinin onuruna hazırladığı ziyafetin tamamını yiyebileceğini düşünüyordu. Kızartılmış devasa domuz Nagra'nın kokusunu –ballı ve baharatlı, sıcak ve etkileyici– hatırlaması ağzını sulandırmak için yeterliydi.

Sorun şu ki yiyecek malzemesi yoktu. Suyu bulmak kolaydı; istediği zaman topraktan nem çekebilirdi. Ama bu ıssız yerde yiyecek bulmak yalnızca zor değil, aynı zamanda onun için ahlâki bir ikilem de oluşturuyordu.

Oromis, derslerinin çoğunu Alagaesia'daki çeşitli iklimler ve coğrafik bölgelere göre vermişti. Bu yüzden çevreyi araştırmak için kamp yerlerinden ayrıldığında karşılaştığı bitkilerin çoğunu tanıyabiliyordu. Çok azı yenebiliyordu ve onlar da iki yetişkin adam için makul zamanda uygun miktarda yemek hazırlaması için yeterli değildi. Bölgedeki hayvanların yuvalarına tohum ve meyve gizlediklerine kuşku yoktu, ama onları aramaya nereden başlayacağını bilmiyordu. Üstelik bir çöl faresinin iki lokma yiyecekten fazla bir şey biriktirebildiğini sanmıyordu.

Geriye iki seçeneği kalıyordu ve ikisi de hoşuna gitmiyordu. Daha önce yaptığı gibi kampın etrafındaki bitkilerden ve böceklerden enerji çekebilirdi. Bunu yapmanın bedeli arazide ölü bir bölge bırakmaktı. Bunun sonucunda toprakta yaşayan minicik bir organizma bile kalmazdı. Bu onu ve Sloan'ı ayağa kaldıracak enerji akımını sağlasa da midelerine bir şey girmiş olmayacaktı.

Veya avlanabilirdi...

Eragon kaşlarını çatıp esasını yere soktu. Sayısız hayvanın düşüncelerini ve arzularını paylaştıktan sonra onlardan birini yediğini düşünmek midesini bulandırıyor. Yine de bir hayvanın hayatını korumak amacıyla yemek yemediği için zayıf düşüp İmparator'un onu ele geçirmesine izin verecek değildi. Saphira ve Roran'ın belirttiği gibi her canlı bir başka şeyi yiyerek hayatta kalıyordu. Bizimki acımasız bir dünya, diye düşündü. Ve ben bunu değiştiremem... Elfler etten kaçma konusunda haklı olabilirler, ama şu anda büyük bir ihtiyaç duyuyorum. Eğer şartlar beni buna zorluyorsa suçluluk duymayı reddediyorum. Biraz domuz pastırması, balık ya da elinde ne varsa onun tadını çıkarmak suç değil ya.

Kendini çeşitli iddialarla ikna etmeye çalıştı, ama bu düşünce hâlâ midesini bulandırıyor. Neredeyse yarım saat kadar mantığın kendisine doğru olduğunu söylediği şeyi yapamadan oturduğu

verde kaldı. Sonra zamanın ne kadar ilerlediğini fark edip zaman kaybettiği için kendi kendine küfretti; mümkün olduğunca dinlenmesi gerekiyordu.

Eragon kararlı bir şekilde zihninin yardımıyla araziye araştırdı. İki iri kertenkele ve kumlu yuvalarına gizlenmiş, sıçan, tavşan ve sincap arasında bir melezi hatırlatan, kemirgen kolonisi buldu. "Deyja," diyerek kertenkeleleri ve kemirgenlerden birini öldürdü. Bir anda ve hiç acı çekmeden öldüler, ama Eragon zihinlerinin beyaz alevini söndürürken yine de dişlerini sıkıyordu.

Kertenkeleleri altına gizlendikleri taşları kaldırarak buldu, ama kemirgeni büyüyle çıkarması gerekti. Kemirgeni yüzeye çıkarırken diğer kemirgenleri uyandırmamaya dikkat etti; görünmez bir avcının en gizli sığınaklarında kendilerini öldürebileceği bilgisini vermenin acımasızlık olacağını düşünüyordu.

Kertenkelelerin ve kemirgenin iç organlarını temizleyip derisini yüzdü. Kalıntıları leş yiyicilerden gizlemek için çok derinlere gömdü. İnce, düz taşlar bularak küçük bir fırın yaptı, içinde bir ateş yaktı ve etleri pişirmeye başladı. Tuz olmadan etleri gereği gibi tatlandıramazdı, ama yerli bitkilerden bazılarını parmaklarının arasında ezdiğinde güzel koku çıkardıklarını gördü. Bunları etlerin üstüne koydu.

Kertenkeleden daha küçük olan kemirgen ilk önce pişti. Onu eğreti fırından alan Eragon eti ağzına atarken yüzünü buruşturdu. Ateşle ve kertenkeleyle ilgilenmesi gerekirse bu tiksintinin pençesinde öylece kalabilirdi. Bu iki iş onun dikkatini yeterince dağıttığı için beyninin açlık sinyaline yenik düşüp eti yedi.

En kötüsü ilk lokmaydı; boğazına yapışmıştı ve sıcak yağ kokusu yüzünden neredeyse kusmak üzereydi. Sonra titreyip iki kez yutkundu ve kusma isteği geçti. Ondan sonrası daha kolaydı. Etin tatsız olmasına seviniyordu, çünkü lezzetsiz oluşu yüzünden ne çiğnediğini unutuyordu.

Bütün kemirgeni ve kertenkelenin bir parçasını yedi. İnce bacak kemiğindeki son eti sıyırırken memnuniyetle iç çekti. Sonra utançla her şeye rağmen bu yemekten hoşlandığını fark etti. O kadar açtı ki engellerinden kurtulduktan sonra bu basit yemek lezzetli bile sayılırdı. Belki, diye düşündü, belki geri döndüğümde... Nasuada'nın veya Kral Orrin'in masasındaysam... eğer yemeği beğenmezsem bile reddetmek kabalık olur, belki birkaç lokma alabilirim... eskisi gibi yemem, ama Elfler kadar katı da olmam. İlimliliğin bağnazlıktan daha akıllıca bir politika olduğunu düşünüyorum.

Fırındaki kömürlerin ışığıyla Sloan'ın ellerini inceledi; kasap bir iki metre ötede, Eragon'un onu bıraktığı yerde yatıyordu. Uzun, kemikli parmaklarında düzinelerce ince beyaz yara izi vardı. Carvahall'deyken tertemiz olan uzun tırnakları yer yer kırılmış ve pislikle dolmuştu. Yara izleri Sloan'ın bıçak kullandığı uzun yıllar boyunca yaptığı birkaç hatayı gösteriyordu. Derisi buruşmuş ve yıpranmıştı. Solucana benzer damarlar çıkmış, ama altındaki kaslar sert ve yağsızdı.

Eragon kollarını dizlerine dolayıp oturdu. Onu bırakmam, diye düşündü. Eğer bırakırsa Sloan, Roran ve Katrina'yı bulabilirdi, ki Eragon böyle bir olasılığı kabul edemezdi. Üstelik Sloan'ı öldürmeyecek olsa da kasabın suçları yüzünden cezalandırılması gerektiğini düşünüyordu.

Eragon, Byrd'le yakın arkadaş değildi, ama onun iyi bir adam olduğunu biliyordu. Dürüst ve güvenilirdi. Byrd'in karısı Felde ve üç çocuğunu da sevgiyle hatırlıyordu, çünkü Garrow, Roran ve Eragon birkaç kez onların evinde akşam yemeklerini yedikten sonra orada kalmışlardı. Özellikle şimdi Byrd'in ölümünün acımasızlık olduğunu düşünüyordu. Ailesinin bunu hiç öğrenmeyecek olsa da adaleti hak ettiklerini düşünüyordu.



Ama uygun bir ceza ne olabilirdi? Ben cellat olmayı reddediyorum, yalnızca hâkim olabilirim, diye düşündü. Ama kanun hakkında ne biliyorum ki?

Ayağa kalkıp Sloan'ın yanına gitti, kulağına eğilip, "Vakna," dedi.

Sloan irkilerek uyandı, kurumuş elleriyle yerleri araştırdı. Kasap içgüdüsel olarak onları kaldırmaya ve etrafına bakmaya çalışırken gözkapaklarının kalıntıları titreşti. Ama o hâlâ kendi gecesinde hapsolmuştu.

"Al, şunu ye," dedi Eragon. Kertenkelenin geri kalanını Sloan'a doğru uzattı. Sloan göremese de etin kokusunu almış olmalıydı.

"Neredeyim ben?" diye sordu. Titreyen ellerle önündeki taşları ve bitkileri incelemeye başladı. Yaralı el ve ayak bileklerine dokunup kelepçelerin gittiğini şaşkınlıkla fark etti.

"Elfler ve eski günlerdeki süvariler buraya Mırnathor; Cüceler, Werghadn; insanlar ise Gri Fundalık diyor. Eğer bu senin sorunu cevaplamıyorsa hapsedildiğin Helgrind'in fersahlarca güneydoğusunda olduğumuzu söylemem belki senin için bir anlam ifade edebilir."

Sloan dudaklarıyla Helgrind sözcüğünü tekrarladı. "Beni kurtardın mı?"

"Evet."

"Peki ya..."

"Sorularını sonraya bırak. Önce şunu ye."

Sert ses tonu kasabın üstünde kırbaç etkisi yaptı; Sloan korkudan büzülüp araştıran parmaklarıyla kertenkeleye uzandı. Eragon taş fırınının yanına gidip üzerine bir avuç toprak attı. Civarda birileri varsa kendilerini ele vermek istemiyordu.

Sloan, Eragon'un kendisine verdiğini dikkatle yaladıktan sonra dişlerini kertenkeleye gömüp büyük bir parça kopardı. Her ısırıkla ağzına olabildiğince büyük miktarda et tıkıştırılmaya çalışıyor, yutmadan önce yalnızca bir veya iki kez çiğniyordu. Her kemiği, hayvanların yapısını ve onları parçalara ayırmanın yollarını çok iyi bilen bir adamın becerikliliğiyle temizledi. Kemikleri sol tarafına güzel bir yığın halinde dizdi. Kertenkelenin kuyruğundaki son et parçası da Sloan'ın boğazında yok olurken Eragon, ona bütün durumdaki ikinci kertenkeleyi verdi. Sloan homurdanarak teşekkür edip ağzındaki ya da çenesindeki yağları silmek için herhangi bir girişimde bulunmadan tıkmaya devam etti.

İkinci kertenkele Sloan'ın bitiremeyeceği kadar büyüktü. Göğüs boşluğuna varmadan iki kaburga önce durdu. Arta kalanları kemiklerin üstüne koydu. Sonra doğrulup eliyle ağzını silerek, uzun saçlarını kulaklarının arkasına atıp, "Misafirperverliğiniz için teşekkür ederim sayın yabancı. Doğru dürüst yemek yemeyeli uzun zaman olmuştu. Bu ziyafetiniz özgürlükten daha iyi geldi.. Kızım Katrina'yı tanıyıp tanımadığınızı ve ona ne olduğunu sorabilir miyim? O da benimle birlikte Helgrind'de esirdi." Sesinde bir duygu karışımı vardı: saygı, korku ve bilinmeyen bir otoritenin varlığındaki teslimiyet; kızının kaderiyle ilgili umut ve endişe; Spine'in dağları kadar teslim olmaz bir kararlılık. Eragon'un duymayı beklediği, ama duymadığı tek şey Sloan'ın Carvahall'deki karşılaşmalarında onunla konuşurken kullandığı alaycı küçümsemeydi.

"Roran'la birlikte."

Sloan yutkundu. "Roran mı! Oraya nasıl geldi? Ra'zac onu da mı yakaladı?"

Yoksa..."

"Ra'zac ve atları öldü."

"Onları sen mi öldürdün? Nasıl?... Kim..." Sloan bir an için donup kaldı. Bütün bedeniyle kekeliyor gibiydi. Sonra yanakları ve ağzı sarktı, omuzları çöktü, dengesini bulmak için yanındaki çalıya tutundu. Başını iki yana salladı. "Hayır, hayır, hayır... Hayır... Olamaz. Ra'zac bundan bahsetti; bende olmayan cevapları istedi, ama ben sandım ki... Yani, buna kim inanır ki?..." Öyle şiddetli hareketler yapıyordu ki Eragon, onun kendisine zarar vereceğini düşündü. Karnına bir yumruk yemiş gibi boğuk bir fısıltıyla konuştu. "Sen Eragon olamazsın."

Eragon'un üzerine bir kader ve kıyamet günü hissi çöktü. Kendisini bu iki acımasız lordun aracıymış gibi hissediyordu. Her sözcüğün bir çekiç gibi inmesi ve onurunun, duruşunun ve öfkesinin bütün ağırlığını taşıması için yavaş konuşmaya başladı. "Ben Eragon ve daha fazlasıyım. Argetlam, Shade Katili ve Ateş Kılıcı'yım. Ejderham Saphira aynı zamanda Bjartskular ve Alev Dil olarak biliniyor. Bizi daha önce süvari olan Brom, Cüceler ve Elfler eğitti. Urgallarla, Shade'le ve Morzan'ın oğlu Murtagh'la dövüştük. Varden'e ve Alagaesia'nın halkına yardım ettik. Ve seni buraya getirdim Aldens'in oğlu Sloan. Byrd'i öldürmenin ve Carvahall'e ihanet etmenin cezasını çekeceksin."

"Yalan söylüyorsun. Sen o olamazsın..."

"Yalan mı?" diye kükredi Eragon. "Ben yalan söylemem." Zihniyle onunkine bağlantı kurarak kasabın, onun söylediklerinin doğruluğunu gösteren anıları kabul etmesini sağladı. Sloan'ın ayrıca onun artık sahip olduğu gücü hissetmesini ve yalnızca insan olmadığını fark etmesini de istiyordu. Eragon bunu kabul etmeyi istemese de başına sık sık bela açan, alaycılığıyla ona işkence eden, ailesini ve kendisini aşağılayan bir adamın üzerinde kontrol sahibi olmaktan hoşlanıyordu. Yarım saniye sonra zihnini geri çekti.

Sloan titremeye devam etti, ama Eragon'un sandığı gibi önünde diz çöküp yere kapanmadı. Tam tersine kasabın tavrı soğuk ve sertti. "Kahrosı," dedi. "Sana kendimi açıklamak zorunda değilim, Eragon. Kimsenin Oğlu. Ama şunu anla: Yaptıklarımı Katrina'nın iyiliği için yaptım, başka bir şey için değil."

"Biliyorum. Hâlâ hayatta olmanın nedeni bu zaten."

"O halde bana istediğini yap. Katrina güvende olduğu sürece umurunda değil... Hadi, devam et! Ne olacak? Dayak mı? Damgalama mı? Gözlerimi zaten aldılar, ellerimden birine ne dersin? Yoksa açlıktan ölmem için beni burada mı bırakacaksın ya da İmparator'a mı teslim edeceksin?"

"Henüz karar vermedim."

Sloan sert bir hareketle başını sallayıp gece soğuşuna karşı yıpranmış giysilerine sarındı. Askeri bir sertlikte oturuyor, boş göz yuvalarıyla kampın etrafını kuşatan gölgelere bakıyordu. Yalvarmıyor, merhamet istemiyordu. Eylemlerini inkâr etmiyor, Eragonu yatıştırmaya çalışmıyordu. Hayranlık uyandıran metanetiyle öylece oturup bekliyordu.

Cesareti Eragon'u etkilemişti.

Etraflarındaki karanlık arazi, Eragon'un anlayamayacağı kadar geniş görünüyor, bu gizli büyüklük üzerine üşüşüyor, önündeki seçim konusunda hissettiği kaygıyı artırıyor. Kararım Sloan'ın hayatının geri kalanını şekillendirecek, diye düşündü.

Bir an için ceza fikrinden vazgeçip Sloan hakkında bildiklerini düşündü: Kasabın, Katrina'ya karşı duyduğu büyük sevgi –saplantılı, bencil ve şu anda sağlıksız olsa da bir zamanlar sağlıklı olan bir sevgi– Spine'a karşı duyduğu nefret ve korku. Bunlar da bulutları delen zirveler arasında düşüp ölen karısı Ismira için duyduğu kederin sonuçlarıydı; ailenin geri kalanına yabancılaşması; işiyle gurur duyması; Eragon'un Sloan'ın çocukluğuyla ilgili duyduğu hikâyeler ve Carvahall'de yaşamının nasıl bir şey olduğuna dair Eragon'un kendi deneyimleri.

Eragon bu dağınık, parça parça bilgileri toplayıp zihninde evirip çevirdi, ne anlama geldiklerini düşündü. Yapbozun parçaları gibi bir araya getirmeye çalıştı. Pek başarılı olamadı, ama ısrar etti ve yavaş yavaş Sloan'ın hayatındaki olaylar ve duygular arasında bağlantılar kurmaya başladı. Böylece karmaşık bir ağ, Sloan'ın kimliğini temsil eden bir örüntü meydana getirdi. Ağın son parçasını atan Eragon sonunda Sloan'ın davranışının nedenlerini anlayabildiğini hissetti. Bu sayede Sloan'la empati kurabildi.

Aslında empatiden çok Sloan'ı anlayabildiğini, Sloan'ın kişiliğinin özündeki unsurları izole ettiğini hissetti. İnsanı geri dönüşümsüz olarak değiştirmeden bu unsurları çıkarmak mümkün değildi. Sonra antik dilde Sloan'ı oluşturuyor gibi görünen üç sözcük geldi aklına. Eragon hiç düşünmeden bu sözcükleri içinden tekrarlardı.

Sloan, onu duymuş olamazdı, ama kıpırdandı. Elleriyle bacaklarını sıkıyor, yüzünü huzursuz bir ifade kaplıyordu.

Eragon'un sol tarafında soğuk bir kıpırtı oldu. Kasabı seyrederken kollarındaki ve bacaklarındaki tüylerin diken diken olduğunu hissetti. Sloan'ın tepkisi için çok sayıda farklı açıklama aklına geldi, ama yalnızca bir tanesi mantıklı görünüyordu ve bu bile onun için olanaksızdı. Üç sözcüğü fısıltıyla tekrarlardı. Sloan yine olduğu yerde kıpırdandı. Eragon onun bir şeyler mırıldandığını duydu, ".. birisi mezarımda yürüyor."

Eragon titreyen nefesini bıraktı. İnanması güçtü, ama deneyi kuşkuya yer bırakmıyordu: tesadüfen Sloan'ın gerçek adını bulmuştu. Bu keşif onu şaşkına çevirdi. Birisinin gerçek adını bilmek ağır bir sorumluluktan, çünkü size o kişi üzerinde mutlak güç sağlıyordu. Bu riskler yüzünden Elfler gerçek isimlerini nadiren ve hiç tereddütsüz güvendikleri kişilere açıklarlardı.

Eragon daha önce hiç başkasının gerçek adını öğrenmemişti. Öğrendiği zaman bunun çok önem verdiği birisinin armağanı olmasını bekliyordu. Onun onayı olmadan Sloan'ın gerçek adını öğrenmek Eragon'un hazırlıksız olduğu bir durumdu ve bununla nasıl baş edeceğini bilmiyordu. Kasabın gerçek adını öğrenebilmesi için onu kendisinden daha iyi anlamış olması gerektiğini fark etti, çünkü kendi adının ne olduğu konusunda en ufak bir fikri bile yoktu.

Bunu fark etmesi onu rahatsız etti. Düşmanlarının yapısını düşünecek olursa, kendisi hakkında her şeyi biliyor olmamasının ölümcül olabileceğini fark etti. İçerik bakışa ve gerçek adını keşfetmeye daha fazla zaman ayıracağına yemin etti. Belki Oromis ve Glaeder bana isminin ne olduğunu söyleyebilir, diye düşündü.

Sloan'ın gerçek adını bulmasıyla içinde kabaran kuşku ve şaşkınlık, Eragon'a kasapla nasıl baş edeceği konusunda bir fikir vermeye başladı. Planın ana hatlarını oluşturduktan sonra istediği sonuca ulaşacağını düşündü.

Eragon ayağa kalkıp kamp yerlerinden dışarıya, yıldızların aydınlattığı yöne doğru gidince Sloan başını yana eğip sordu. "Nereye gidiyorsun?"

Eragon cevap vermedi.

Ortasında çanağa benzer bir boşluk bulunan, üzeri likenle kaplı alçak, geniş bir taş bulana kadar yabancı arazide dolaşmaya devam etti. "Adurna risa," dedi. Taşın etrafındaki sayısız minik su damlacığı topraktan süzülüp kayanın kenarında kemerlenen kusursuz gümüş borularda birikip ortadaki boşluğa doldu. Su taşmaya başlayıp toprağa dönerken Eragon büyü akışını durdurdu.

Suyun yüzeyi hareketsiz hale gelene dek bekledi. Yıldız havzası gibi görünen suyun aynamsı yüzeyine bakıp, "Draumr kopa," dedi ve birkaç sözcük daha söyledi. Birilerini yalnızca uzaktan görmesini değil, onlarla konuşmasını da sağlayan büyüünün sözlerini sıraladı. Oromis, Saphira'yla birlikte Ellesmera'dan Surda'ya doğru yola çıkmadan iki gün önce ona kristal görüşün birkaç çeşidini öğretmişti.

Suyun yüzeyi, birisi sanki yıldızları mum gibi söndürmüşçesine tamamen karardı. Bir iki dakika sonra suyun ortasında oval bir şekil aydınlandı. Eragon, Elflerin büyüleri fenerlerinden biri olan kırmızı Erisdar'ra alevsiz ışığıyla aydınlanan büyük, beyaz çadırın içine baktı.

Normalde Eragon daha önce görmediği bir yeri ya da kişiyi kristal bakışla göremezdi, ama Elflerin görme aynası, onunla bağlantı kuran herkese çevresindeki görüntüleri aktaracak şekilde büyülenmişti. Aynı şekilde Eragon'un büyüü de onun ve çevresinin görüntüsünü aynanın yüzeyine yansıtacaktı. Bu düzenleme yabancıların dünyanın herhangi bir yerinden birbirleriyle bağlantı kurmalarını sağlıyordu. Savaş zamanlarında bu paha biçilmez bir beceriydi.

Gümüş rengi saçları ve üzerinde savaşta yıpranmış bir zırhı olan yaşlı bir Elf, Eragon'un görüş alanına girdi. Eragon, Kraliçe Islanzadiye tavsiyelerde bulunan ve Arya'nın arkadaşı olan Lord Dâthedr'i tanıdı. Dâthedr, Eragonu gördüğüne şaşırdıysa bile bunu belli etmedi; başını yana eğip sağ elinin iki parmağını dudaklarına değdirdi, melodik bir sesle, "Atra esterni ono thelduin, Eragon Shur'tugal," dedi.

Antik dilde konuşmak için gereken zihinsel değişikliği yapan Eragon parmaklarıyla aynı hareketi tekrarlayıp, "Atra du evarinya ono varda. Dâthedr'vodhr," dedi.

Dâthedr ana dilinde konuşmaya devam edip, "İyi olduğunu gördüğüme sevindim, Shade Katili," dedi. "Arya Dröttningu birkaç gün önce bize görevin hakkında bilgi verdi. Senin ve Saphira'nın sağlığı konusunda endişeliydik. Umarım kötü bir şey yoktur?"

"Hayır, ama öngöremediğim bir sorunla karşılaştım. Eğer mümkünse Kraliçe Islanzadi'yle görüşüp onun bu konudaki bilgeliğinden yararlanmak istiyorum."

Dâthedr'in kediye benzer gözleri neredeyse kapanır gibi oldu, kendisine öfkeli ve anlaşılmaz bir ifade veren iki çizgiye dönüştü. "Önemli olmasa bunu istemeyeceğini biliyorum, Eragon'vodhr, ama dikkat et: yaydan fırlayan bir ok hedefi vuracağı gibi kolayca kırılıp okçuyu da yaralayabilir... Eğer senin için uygunsuzsa bekle, ben de kraliçeye sorayım."

"Beklerim. Yardımın benim için çok önemli Dâthedr'vodhr." Elf aynadan uzaklaşırken Eragon yüzünü buruşturdu. Elflerin resmiyeti hiç hoşuna gitmiyordu, ama en çok da gizemli ifadelerini yorumlamaya çalışmaktan nefret ediyordu. Beni kraliçenin etrafında planlar ve kumpaslar kurmanın tehlikeli bir iş olduğu mu, yoksa kraliçenin kırılmaya hazır bir yay gibi olduğu konusunda mı uarmaya çalışıyordu? Yoksa tamamen başka bir şey mi kastetti?

En azından Elflerle temas kurabiliyorum, diye düşündü Eragon. Elflerin koruma engelleri, uzaktan

kristal görüş dâhil büyümlü yollarla Du Weldenvarden'e girilmesini önlüyordu. Bu yüzden Elfler şehirlerinde kaldıkları sürece birisi onlarla yalnızca ormana ulak göndererek iletişim kurabilirdi. Ama şu anda Elfler hareket halinde oldukları ve kara iğneli çam ağaçlarının gölgesinden ayrıldıkları için harika büyüleri artık onları korumuyordu ve aynadan görme gibi yolları kullanmak mümkündü.

Aradan bir dakika geçmişti ve Eragon gittikçe daha fazla endişeleniyordu, sonra ikinci dakika da geçti. "Hadi," diye mırıldandı. Su birikintisine bakarken hiçbir insan ya da hayvanın kendisine gizlice yaklaşmadığından emin olmak için hızla etrafına bakındı.

Kumaş yırtılmasını andıran bir sesle çadırın kapısı açıldı ve Kraliçe Islanzadi fırtına gibi aynaya yaklaştı. Altın pullu bir zırh giymiş, siyah saçlarını arkada toplayan opaller ve başka değerli taşlarla süslü bir miğfer takmıştı. Eteklerinden beyaz su geçen kırmızı pelerini omuzlarından sarkıyordu; bu görüntü Eragon'a yaklaşan fırtına cephesini hatırlatıyordu, sol elinde bir kılıç vardı. Sağ eli boştu, ama kırmızıyla kaplanmış gibi görünüyordu. Eragon bir süre sonra parmaklarının ve bileğinin kanla kaplı olduğunu fark etti.

Eragon'a bakan Islanzadi'nin eğik kaşları birbirine yaklaştı. Bu ifadesiyle Arya'ya çarpıcı şekilde benziyordu, ama onun duruşu ve tavırları kızınınkinden çok daha etkileyiciydi. Korkunç bir savaş tanrıçası gibi güzel ve dehşet vericiydi.

Eragon parmaklarıyla dudaklarına dokunup Elflerin sadakat ve saygı işaretiyle sağ elini göğsüne koydu. Yüksek rütbede biriyle karşılaştığında yapması gerektiği gibi ilk o konuşarak geleneksel selamlaşmanın açılış sözlerini sıraladı. Islanzadi beklenen cevabı verdikten sonra Eragon, onu memnun etmek ve âdetlerini ne kadar iyi bildiğini göstermek için isteğe bağlı selamlaşmanın üçüncü cümlesini söyledi: "Ve yüreğinizden barış eklik olmasın."

Islanzadi'nin duruşundaki haşinlik biraz azaldı ve Eragon'un oyununu anlamış gibi belli belirsiz bir gülümseme dokundu. "Senin de öyle Shade Katili." Yüksek, gür sesinde çam iğnelerinin hışırtısı, nehirlerin şırıltısı ve sazların çaldığı melodi vardı. Kılıcını kınına sokarak katlanan masaya geçti, sürahideki suyla elini yıkarken yan gözle Eragon'a baktı. "Korkarım bugünlerde barışa pek sık rastlanmıyor."

"Savaş hızlandı mı majesteleri?"

"Yakında ağırlaşacak. Halkım, Du Weldenvarden'in batı kıyısında toplanıyor. Çok sevdiğimiz ağaçlara yakınken ölmeye ve öldürmeye hazırlanabiliriz. Biz dağınık bir ırkız. Topraklarımıza verdiği hasar yüzünden başkaları gibi saflar halinde ilerleyip sıraya giremiyoruz. Bu yüzden ormanın uzak yerlerinde toplanmak biraz zaman alıyor."

"Anlıyorum. Yalnız..." Kraliçeye karşı kabalık etmeden soru sormanın yolunu arıyordu. "Eğer savaş henüz başlamadıysa elinizin neden kana bulandığını merak ediyorum."

Parmaklarındaki kanlı damlaları silkeleyen kraliçe, altın-kahverengi kolunu Eragon'un görmesi için kaldırdı. Eragon, Ellesmera'daki ağaç evinin girişinde duran kolları birbirine dolanmış heykelin modelinin Kraliçe Islanzadi olduğunu fark etti. "Bak, artık kanlı değil. Kanın insanda bıraktığı tek iz ruhindadır, bedenindeki değil. Savaşın yakında hızlanacağını söyledim, henüz başlamadığını değil." Elbisesinin ve altındaki tuniğin kolunu tekrar bileğine indirdi. İnce beline dolanmış mücevherli kemerden gümüş iplerle dikilmiş bir eldiven çıkarıp eline geçirdi. "Ceunon şehrini gözlüyoruz, çünkü ilk olarak oraya saldırma niyetindeyiz. İki gün önce keşif birliğimiz Ceunon'dan, Du Weldenvarden'e yolculuk eden adam ve katırlar görmüş. Her zamanki gibi ormanın kenarından

kereste toplamak istediklerini düşünüyoruz. Bu bizim hoş gördüğümüz bir uygulama, çünkü insanların oduna ihtiyacı var. Kenarlardaki ağaçlar da genç ve neredeyse bizim etkimizin dışında, biz kendimizi daha önce göstermek istemedik. Ama ekipler ormanın eteklerinde durmuyor. Du Weldenvarden'in içlerine kadar girdiler. Belli ki tanıdıkları av hayvanı izlerini takip ediyorlar. En uzun, en kalın ağaçları arıyorlar... Alagaesia'nın kendisi kadar eski olan, Cüceler Farthen Dûrû bulduklarında zaten yaşlı ve tamamen gelişmiş durumdaki ağaçları. Onları bulduklarında kesmeye başlıyorlar." Sesi öfkeyle dalgalanıyordu. "Konuşmalarından neden burada olduklarını öğrendik. Galbatorix, Yanan Ovalar çarpışmasında kaybettiği kuşatma motorlarını ve koç başı tokmaklarını yapmak için bulabildiği en büyük ağaçları istiyormuş. Eğer niyetleri saf ve dürüst olsaydı, ormanımızın krallarından olan ağaçlardan birini kaybetmeyi affedebilirdik. Belki iki tanesini bile. Ama sekiz yüz yirmi tanesini değil."

Eragon'un içinden bir ürperti geçti. "Ne yaptınız?" diye sordu, ama cevabı zaten biliyor sayılırdı.

Islanzadi çenesini kaldırdı, yüzü sertleşti. "Keşif erlerimizden ikisiyle beraberdim. Birlikte insanların hatalarını düzelttik. Geçmişte, Ceunon halkı topraklarımıza girmemeleri gerektiğini bilirdi. Bugün onlara bunun nedenini hatırlattık." Fark etmeden sağ elini açıyormuş gibi ovuşturdu ve hayalindeki bir şeye daldı. "Sen etrafındaki hayvanların ve bitkilerin yaşam gücüne dokunmanın nasıl bir şey olduğunu öğrendin Eragonfinairel. Bu beceriye yüzyıllardır sahip olsan onu nasıl aziz tutardın, bir düşün. Biz Du Weldenvarden'i yaşatmak için canımızı verdik. Orman bizim bedenlerimizin ve zihinlerimizin bir uzantısıdır. Onun acısı bizim acımızdır... Bizim harekete geçmemiz biraz zaman alır, ama bir kez geçtikten sonra ejderha gibi oluruz: öfkeden deliye döneriz. Ben ya da başka bir Elf, savaşta kan dökmeyeli yüzyıllar olmuştur. Dünya bizim neler yapabileceğimizi unuttu. Süvarilerin çöküşünden beri gücümüz azalmış olabilir, ama hâlâ bu işe kendimizi tümüyle adayabiliriz; düşmanlarımız havanın bile onların aleyhine döndüğünü düşünecektir. Biz Yaşlı Irk'ız. Bizim bilgi ve becerimiz ölümlü insanınkinden katbekat fazladır. Galbarotix ve müttelikleri dikkatli olsun, çünkü biz Elfler, ormanımızı terk etmek üzereyiz veya zaferle döneceğiz ya da hiç dönmeyeceğiz."

Eragon ürperdi. Durza'yla karşılaşmalarında bile böylesine kararlılık ve acımasızlık görmemişti. Bu insanca değil, diye düşündü, sonra kendi kendiyne alay edercesine güldü. Elbette değil. Ve bunu unutmasam iyi olur. Ne kadar benzer görünsek de, aynı değiliz. Eğer Ceunonu alırsanız, oradaki insanları nasıl kontrol edeceksiniz? İmparator'dan ölümden daha fazla nefret ediyor olabilirler, ama size güvendiklerinden şüpheliyim, bunun nedeni sizin Elf, onların insan olması olsa bile."

Islanzadi elini havada salladı. "Bu önemli değil. Biz bir kez şehir duvarlarının içine girdikten sonra kimsenin bize karşı gelmesine göz yummayız. Ve onlara boyun eğdirmenin çeşitli yollarını biliyoruz. Senin türünle ilk kez savaşmıyoruz." O anda miğferini çıkardı ve yüzü kuzguni buklelerin arasında kaldı. "Helgrind'e saldırı düzenlemene hiç memnun olmadım, ama anladığım kadarıyla saldırı bitti ve başarılı oldu?"

"Evet, majesteleri."

"O halde itirazlarım boşa çıktı. Ama seni uyarıyorum Eragon Shur'tugal, böyle tehlikeli ve gereksiz girişimlerle kendini tehlikeye atma. Bunu söylemem acımasızlık olacak, ama yine de doğru: senin hayatın kuzeninin mutluluğundan daha önemli."

"Roran'a ona yardım edeceğime dair yemin etmiştim."

"O halde sonuçları düşünmeden, pervasızca bir yemin etmişsin."

"Sevdiklerimi terk etmemi mi tercih ederdiniz? O zaman iğrenç ve güvenilmez bir insan olurum: Bir şekilde Galbatorix'in seviyesine inerdim. İnsanların bana bağladıkları umutlarını yok ederdim. Ayrıca Katrina Galbatorix'in esiriyken Roran, onun elinde bir oyuncaktan farksız olurdu."

Kraliçe hançer şeklindeki tek kaşını kaldırdı. "Roran'ı bazı yeminler ve büyü dili konusunda eğitip Galbatorix'in onu sömürmesine engel olabilirdin... Sana arkadaşlarını ya da aileni terk etmeni söylemiyorum. Bu gerçekten de aptallık olur. Ama risk altında olanı aklından çıkarma: Alagaesia'nın bütünlüğü. Eğer şimdi başarısız olursak Galbatorix'in zorbalığı bütün ırklara yayılacak ve onun saltanatının bir sonu olmayacak. Sen, bizim çabalarımızın mızrağının ucusun. Eğer uç kırılır ve kaybolursa, mızrak düşmanın zırhından seker ve kaybederiz."

Eragon donanımlı bir savaşçının mızraktan başka silahı da olması gerektiği şeklinde uygunsuz bir karşılık verme isteğini bastırıp taş havzanın kenarını sıkıca tutarken parmaklarının altındaki liken tabakası ezildi. Konuşmanın aldığı yön yüzünden düş kırıklığına uğramıştı ve konuyu olabildiğince hızlı bir şekilde değiştirmek istiyordu; kraliçeyle kendisini küçük bir çocukmuş gibi azarlaması için bağlantıya geçmemişti. Yine de sabırsızlığının hareketlerini yönetmesine izin vermesinin davasına bir faydasının olmayacağını düşünerek sakin kalmaya devam etti. "Bana inanın majesteleri, endişelerinizi çok, çok ciddiye alıyorum. Eğer Roran'a yardım etmeseydim onun kadar perişan olurum; üstelik Katrina'yı yalnız başına kurtarmaya kalkarsa ölecek ve durumum daha da kötü olacaktı. Her iki durumda da size ya da bir başkasına yardımım dokunmayacak kadar üzülürdüm, en azından artık konuyu değiştirebilir miyiz? İkimizde diğerini ikna edemeyeceğiz."

"Tamam," dedi Islanzadi. "Konuyu daha sonraya bırakacağız... şimdilik. Ama kararının gerektiği gibi sorgulanmayacağını sanma Eragon Ejderha Süvarisi. Bana kalırsa önemli sorumluluklarına gereken değeri vermiyorsun ve bu ciddi bir sorun. Bunu Oromis'le konuşacağım; seninle ilgili olarak ne yapılması gerektiğine o karar verecek. Şimdi söyle bana, bu görüşmeyi neden istedin?"

Eragon cevap vermeden önce birkaç kez dişlerini sıktı. Medeni bir ses tonuyla olanları ve Sloan'la ilgili davranışlarının nedenini ve onun için düşündüğü cezayı anlattı.

Sözlerini bitirdiğinde Islanzadi hızla arkasını dönüp çadırın içinde tur atmaya başladı, hareketleri bir kedininki kadar çevikti. Birden durup, "Demek bir katil ve hainin hayatını kurtarmak için geride, imparatorluğun ortasında kalmayı tercih ettin. Bu adamla yalnızsın ve yürüyorsunuz. Büyü hariç malzemeniz ve silahınız yok. Düşmanların da yakınında, biraz önceki eleştirilerimin yerinde olduğunu görüyorum. Sen..."

"Majesteleri, eğer bana kızmanız gerekiyorsa daha sonra kızın. Bu işi hemen çözmek istiyorum, böylece şafaktan önce dinlenme fırsatı bulabilirim; yarın kilometrelerce yol almam gerekiyor."

Kraliçe başını salladı. "Önemli olan tek şey senin hayatta kalman. Konuşmamız bittikten sonra ben öfkeden deliye dönmüş olacağım... İsteğine gelince, böyle bir şey tarihimiz boyunca hiç olmadı. Senin yerinde olsam Sloan'ı oracıkta öldürür bu sorundan kurtulurdum."

"Bunu yapacağınızı biliyorum. Bir keresinde Arya'nın yaralı olduğu İçin bir şahini öldürdüğünü gördüm. Hayvanı öldürerek saatlerce acı çekmesine engel oldu. Belki ben de Sloan için aynı şeyi yapmalıyım, ama yapamam. Bu benim hayatım boyunca pişman olacağım ya da daha kötüsü gelecekte adam öldürmemi kolaylaştıracak olan bir seçim olurdu."

Islanzadi içini çekerken birden yorgun göründü. Eragon kendi kendine o gün kraliçenin de savaşmış olduğunu hatırlattı. "Oromis senin için uygun öğretmen olabilir, ama sen, Brom'un vârisi

olduğunu gösterdin, Oromis'in değil. Brom da senin gibi kendini bir sürü çıkmaza sokan biriydi. Sen de onun gibi bataklığın en derin yerini bulup kendini içine atıyorsun."

Eragon bu karşılaştırmadan memnun olup gülümsemesini bastırdı. "Sloan ne olacak?" diye sordu. "Kaderi artık sizin ellerinizde."

Islanzadi katlanan masanın yanındaki tabureye oturdu, ellerini kucığında birleştirdi. Gizemli bir görüntüsü vardı: düşüncelerini ve duygularını gizleyen, Eragon ne kadar çabalarsa çabalasın' nüfuz edemeyeceği güzel bir maske. "Başına büyük bela aldın ve çaba göstererek bu adamın hayatını kurtarmayı tercih ettiğin için ricanı reddedip senin feda ettiklerini anlamsız hale getiremem. Eğer Sloan, senin onun için koyduğun zorluğu aşarsa Bilge Gilderien, onun geçmesine izin verecek. Böylece Sloan'ın odası, yatağı ve yemeği olacak. Daha fazlasına söz veremem, çünkü daha sonra olacaklar Sloan'ın kendisine bağlı, ama eğer senin sözünü ettiğin şartlar karşılanırsa, evet, onun karanlığını aydınlatacağız."

"Teşekkür ederim, majesteleri. Çok cömertsiniz."

"Hayır, cömert değilim. Bu savaş cömert olmama izin vermiyor, yalnızca pratik olmaya çalışıyorum. Git, yapman gerekeni yap ve dikkatli ol Eragon Shade Katili."

"Majesteleri." Eragon selam verdi. "Son bir ricada daha bulunabilir miyim: Arya, Nasuada veya Varden'den bir başkasına durumumu söylemeseniz olur mu? Benim için gerekenden fazla endişelenmelerini istemiyorum. Yakında Saphira'dan öğrenecekler zaten."

"Ricanı düşüneceğim."

Eragon biraz bekledi, ama kraliçe sessiz kalınca kararını bildirme niyetinde olmadığını anladı. İkinci kez selam verip, "Teşekkür ederim," dedi.

Eragon büyüye son verirken suyun yüzeyindeki parlak görüntü titreşip karardı. Arkaya doğru eğilerek sayısız yıldızla baktı. Gözlerinin belli belirsiz, titrek ışığa yeniden alışması için bekledi. İçinde su olan kayanın yanından ayrılıp çimenlerin arasındaki patıkayı geçip Sloan'ın demir gibi kaskatı oturduğu kamp yerine döndü.

Eragon'un ayağı bir taşa çarpınca Sloan, onun geldiğini anladı. Başını bir kuş gibi hızla ona doğru çevirdi. "Kararını verdin mi?" diye sordu.

"Verdim." Eragon durup kasabın önünde diz çöktü, bir elini yere koyarak dengesini sağladı. "Beni iyi dinle, çünkü tekrar etme niyetinde değilim. Yaptıklarını Katrina'ya olan sevgin yüzünden yaptın ya da öyle diyorsun. Sen kabul etsen de etmesen de onu, Roran'dan ayırmak gibi daha temel isteklerinin de olduğuna inanıyorum: öfke... nefret... intikam... ve kendi acın."

Sloan'ın dudakları ince beyaz çizgi halini aldı. "Bana haksızlık ediyorsun."

"Hayır, sanmıyorum. Vicdanım seni öldürmeme engel olduğu için vereceğim ceza ölüme en yakın olan korkunçlukta olacak. Daha önce söylediğinin doğru olduğuna inanıyorum, Katrina, senin için her şeyden daha değerli. Bu yüzden cezan şu olacak: öleceğin güne kadar kızını bir daha göremeyecek, ona dokunamayacak ya da onunla konuşamayacaksın. Ve onun sen olmadan Roran'la birlikte mutlu olduğunu bilerek yaşayacaksın."

Sloan sıkıdığı dişlerinin arasından nefes aldı. "Cezam bu mu? Ha! Bunu gerçekleştiremezsin; bunun için beni hapsedmen gerekir."



"Daha bitirmedim. Cezanın şartlarına uymanı sana Elflerin dilinde –gerçeğin ve büyüünün dili– yemin ettirerek sağlayacağım."

"Beni yemin etmeye zorlayamazsın," diye gürledi Sloan. "Bana işkence etsen bile bunu yapmam."

"Seni zorlayabilirim ve bunun için işkence etmeme gerek yok. Üstelik seni kuzeye, Du Weldenvarden'in derinliklerinde bulunan Ellesmera'daki Elf şehrine yolculuk yapman için de zorlayacağım. Eğer istersen buna direnebilirsin, ama ne kadar mücadele edersen et, büyü seni bir kaşıntı gibi rahatsız edecek ve sonunda büyüünün taleplerini yerine getirip Elflerin krallığına gitmek zorunda kalacaksın."

"Beni öldürecek cesaretin yok mu?" diye sordu Sloan. "Boynuma bıçağı dayayamayacak kadar korkak olduğun için beni kör ve kaybolmuş bir şekilde vahşi ortama bırakacak, hayvanların ve havanın beni öldürmesine izin vereceksin, öyle mi?" Eragon'unn sol tarafına doğru tükürdü. "Sen sarı karınlı bir küf mantarından başka bir şey değilsin; iğrenç bir hayvan yavrususun; üzerine dışkı bulaşmış, koyun suratlı bir hayvansın; kusan bir suçlu ve kötü bir kurbağasın; yağlı bir domuzun vızıldayan yavrususun. Açlıktan ölsem sana tek bir kırıntı, susuzluktan yansan bir damla su, gebersen yoksullar mezarlığında bir yer vermezdim. Sen ilikteki bakteri, beyindeki mantar ve yanak ısırın, yaralı sırtlı bir böceksin."

Eragon, Sloan'ın küfürlerinde etkileyici bir şeyler olduğunu düşündü, ama bu hayranlığı kasabı boğmak, en azından aynı şekilde karşılık verme isteğini engellemiyordu. Karşılık verme isteği sürse de Sloan'ın kendisini bilerek öfkelenmeye çalıştığından şüpheleniyordu. Böylece yaşlı adama bir darbe indirip hızlı ve hak edilmemiş bir şekilde ölmesine yol açacaktı.

"Serseri olabilirim, ama katil değilim." Sloan sertçe nefes aldı. Tacizlerine devam edemeden Eragon ekledi. "Nereye gidersen git yiyecek istemeyeceksin, vahşi hayvanlar da sana saldırmayacak. İnsanların ve hayvanların sana zarar vermesini engelleyecek bir büyü yapacağım. Ayrıca ihtiyaç duyduğunda hayvanlar senin dayanıklılığını artıracak."

"Bunu yapamazsın," diye fısıldadı Sloan. Eragon yıldızların ışığında bile yüzünün renginin solduğunu, bembeyaz olduğunu görebiliyordu. "Bunu yapacak şeylere sahip değilsin. Böyle bir hakkın yok."

"Ben Ejderha Süvarisi'yim. Her kral ye kraliçe kadar hakkım var."

Sloan'ı daha fazla cezalandırmayla ilgilenmeyen Eragon, kasabın gerçek adını onun da duyması için yüksek sesle söyledi. Sloan'ın yüzünde bir dehşet ve aydınlanma ifadesi belirdi. Kollarını ona doğru atıp bıçaklanmış gibi uludu. Çıığı çığ, tiz ve yalnızdı: kaçamayacağı bir kadere mahkûm olan bir adamın çığıydı bu. Elleriyle yüzünü kapatıp hıçkırarak ağlamaya başladı.

Eragon, Sloan'ın tepkisiyle büyülenmiş bir şekilde kalakaldı. Gerçek adını öğrenmek herkesi böyle mi etkiler? Bu bana da mı olacak?

Yüreğini Sloan'ın acısına karşı sertleştirerek yapacağını söylediği şeyi yapmaya başladı. Sloan'ın gerçek adını tekrarlardı, kasaba bir daha Katrina'yla asla görüşmemesini sağlayacak olan antik dildeki yeminleri teker teker ettirdi. Sloan ağlayıp inleyerek, dişlerini sıkarak direndi, ama ne kadar uğraşırsa uğraşsın gerçek adını her söyleyişinde Eragon'a itaat etmekten başka seçeneği yoktu. Yeminleri bitirdikten sonra Eragon, Sloan'ı Ellesmera'ya doğru yönlendirecek, şiddete karşı onu koruyacak, nehirlerde ve göllerde yaşayıp onu doyuracak olan kuşları, balıkları, çeşitli hayvanları etkileyecek olan beş büyü daha yaptı.

Eragon son büyüyü bitirene dek gece yarısı uzak bir hatıra olmuştu. Yorgunluktan başı dönen Eragon esasına dayandı. Sloan ayaklarının dibine kıvrılmış yatıyordu.

"Bitti," dedi.

Yerdeki adamdan boğuk bir inilti yükseldi. Sloan bir şey söylemek istiyor gibiydi. Eragon kaşlarını çatarak onun yanına çömeldi. Tırnaklarıyla tırmaladığı yanakları kızarmış kanıyordu. Burnu akıyor, daha az doğranmış olan sol göz çukurunun kıyısından gözyaşları süzülüyordu. Eragon'un içini bir acıma ve suçluluk duygusu kapladı; Sloan'ın böylesi aşağılık bir seviyeye indiğini görmek ona bir zevk vermemişti. O artık yarım bir adamdı, kendini kandırma hissi dâhil hayatta değer verdiği her şey elinden alınmıştı. Ve onu bu hale getiren kişi Eragon'du. Bu başarı Eragon'un utanç verici bir şey yapmış gibi kendini kirlenmiş hissetmesine yol açtı. Bu gerekliydi, diye düşündü. Ama hiç kimse benim yaptığım şeyi yapmak zorunda kalmamalı.

Sloan'dan bir inilti daha yükseldi, ".. yalnızca bir parça ip," dedi. "Öyle olsun istemedim... Ismira... Hayır, hayır, lütfen, hayır..." Kasabın anlamsız sözleri kesildi, Eragon sonraki sessizlikte elini Sloan'ın koluna koydu. Sloan bu dokunuşla kaskatı kesildi. "Eragon..." diye fısıldadı. "Eragon... ben körüm ve sen, beni ülkeyi geçmem için gönderiyorsun... hem de tek başıma. Ben terk edilmiş ve tövbekar bir adamım. Kim olduğumu biliyorum ve buna dayanamıyorum. Bana yardım et; beni öldür! Beni bu acıdan kurtar."

Eragon içgüdüsel bir şekilde esasını Sloan'ın eline verdi. "Asamı al. Yolculuğunda sana yol gösterici olsun."

"Beni öldür!"

"Hayır."

Sloan'ın boğazından çatlak bir çığlık yükseldi, kendini yerden.yere atıp toprağı yumrukladı. "Zalim, zalimsin sen!" Zayıf gücü de tükendi ve top gibi büzüldü. Nefes nefese inlemeye başladı.

Eragon, onun yanına çömelip ağzını Sloan'ın kulağına yaklaştırdı. "Ben acımasız biri değilim, bu yüzden sana şu umudu vereceğim: eğer Ellesmera'ya varırsan seni bekleyen bir evin olacak. Elfler, sana bakacak ve hayatının geri kalanında istediğini yapmana izin verecekler, ama bir istisnaıyla: Du Weldenvarden'e bir kez girersen bir daha çıkamazsın.. Sloan beni dinle. Ben, Elflerin arasındayken bir insanın gerçek adının yaşlandıkça değiştiğini öğrendim. Bunun ne anlama geldiğini biliyor musun? Kimliğin sonsuza dek aynı kalmayacak. İnsan eğer isterse kendisini değiştirebilir."

Sloan cevap vermedi.

Eragon asayı Sloan'ın yanına bırakıp kampın diğer tarafına geçti, yerde boylu boyunca uzandı. Gözleri zaten kapanıyordu. Kendisini şafaktan önce uyandıracak olan bir büyü yaptı, kendini huzurun rahatlatıcı kucağına bıraktı.

Eragon'un başının içinde hafif bir vızıltı başladığında Gri Fundalık soğuk, karanlık ve itici bir yerdi. "Letta," dedi ve vızıltı kesildi. Acıyan kaslarını gerip inleyerek ayağa kalktı, kollarını başının üstüne kaldırdı, kan akışını düzenlemek için ellerini salladı. Sırtı çok acıyordu. Uzun süre kılıç sallamamayı diledi. Kollarını indirip Sloan'a baktı.

Kasap gitmişti.

Asanın yuvarlak iziyle birlikte kamptan uzaklaşan izleri görünce gülümsedi. İzler karışık ve başıboş gibi görünüyordu, ama genel yönü kuzeye, Elflerin büyük ormanına doğruydı.

Başarılı olmasını istiyorum, diye düşündü Eragon hafif bir şaşkınlıkla. Başarmasını istiyorum, çünkü bu hepimizin hatalarımızı telafi etme şansımız olduğu anlamına gelecek. Eğer Sloan karakterindeki hatalarını düzeltebilir ve yaptığı kötülüğü kabul edebilirse içinde bulunduğu açmazın sandığı kadar kötü olmadığını görecektir. Çünkü Sloan'a söylemediği bir şey vardı. Eğer kasap suçlarından gerçekten pişman olduğunu gösterirse, izlediği yolu düzeltirse ve daha iyi bir insan olarak yaşarsa, Kraliçe Islanzadi büyücülerinden Sloan'ın gözlerini düzeltilmesini isteyecekti. Ama bu Sloan'ın var olduğunu bilmeden kazanması gereken bir ödüldü, çünkü Elfleri kandırmaya kalkabilirdi.

Eragon ayak izlerine bir süre baktıktan sonra bakışlarını ufka doğru kaldırdı. "İyi şanslar."

Yorgun, ama mutlu bir şekilde sırtını Sloan'ın izlerine döndü. Gri Fundalıkta yürümeye başladı. Güneybatıda, Bromun elmas mezarında yattığı antik kum taşı oluşumunun yükseldiğini biliyordu. Yolunu değiştirip ona saygılarını sunmayı çok istiyordu, ama buna cesaret edemiyordu, çünkü eğer Galbatorix orayı öğrenirse Eragon'u aramaları için ajanlarını oraya gönderebilirdi.

"Geri döneceğim," dedi. "Söz veriyorum Brom: bir gün geri döneceğim." Hızla yürümeye başladı.

# Uzun Bıçakların Düellosu

"Ama biz senin halkınız!"

Fadawar, uzun, kalkık burunlu, kara derili bir adamdı. Ünlü harfleri değişik bir aksanla vurgulayarak konuşuyordu. Nasuada bu dili çocukluğunda Farthen Dûr'da duyduğunu hatırlıyordu. Babasının kabilesinden elçiler geldiğinde Ajihad'ın kucığına oturup onların içtikleri kardusotu dumanını soluyup konuşmaları dinlerken uyuklamaya başlardı.

Nasuada, Fadawar'a bakarken on beş santimetre daha uzun olmayı, böylece komutanın ve altı hizmetkârının gözlerinin içine bakabilmeyi diliyordu. Ama erkeklerin kendisine tepeden bakmalarına alıştı. Yine de kendisi kadar koyu derili bir grubun arasında olmayı utandırıcı bulmuştu. İnsanların meraklı bakışlarının ve fisiltılı yorumlarının odağı olmamak onun için yeni bir deneyimdi.

Kırmızı komuta çadırının içinde konuklarını kabul ettiği oymalı koltuğun önünde duruyordu. Varden'in sefer sırasında getirdiği tek sağlam koltuk buydu. Batmak üzere olan güneşin ışınları çadırın içine kırmızımsı bir parıltı veriyordu. Dağınık raporlar ve haritalarla dolu uzun, alçak masa çadırın yarısını kaplıyordu.

Büyük çadırın hemen dışında özel korumasının altı üyesinin –iki insan, iki Cüce ve iki Urgan– silahlarını çekmiş, Nasuada'yı bir suikaste karşı korumak için hazır bir şekilde beklediklerini biliyordu. En yaşlı ve en güvenilir komutanı olan Jörmundur, Ajihad öldüğünden beri onu korumalarla kuşatıyordu, ama hiç bu kadar çok ve bu kadar uzun süre için olmamıştı.

Yanan Ovalar'daki savaştan sonra Jörmundur onun can güvenliği için çok endişelendiğini söylemişti. Hatta endişesi o kadar büyüktü ki geceleri midesi yandığı için uyuyamıyordu. Aberon'da bir suikastçı, Nasuada'yı öldürmeye de çalışmıştı. Bir hafta önce Murtagh'ın Kral Hrothgar'a karşı düzenlediği saldırı başarı ile sonuçlanmıştı. Bu nedenle Jörmundur, Nasuada'nın tamamen kendi savunmasına yönelik bir kuvvet gücü oluşturması gerektiğini düşünüyordu. Nasuada böyle bir girişimin abartılı tepki vermek olacağını söyleyerek ona itiraz etmişti, ama Jörmundur'u ikna etmek mümkün olmamıştı; eğer Nasuada, onun uygun gördüğü önlemleri almayı reddederse görevini bırakacağını söylemişti. Sonunda Nasuada ikna olmuştu, ama bu kez de kaç tane muhafızı olacağı konusunda tartışmaya başlamışlardı. Jörmundur her an on iki muhafız istiyordu. Nasuada ise dört veya daha az olmasında ısrar ediyordu. Sonunda altıda uzlaşmaya varmışlardı, ama Nasuada hâlâ bunun çok fazla olduğunu düşünüyordu; korkuyormuş ya da daha kötüsü görüştüğü kişilerin gözünü korkutmaya çalışıyormuş gibi bir izlenim vermekten hoşlanmıyordu. İtirazları Jörmundur'u yine yıldıramadı. Nasuada, onu inatçı, yaşlı bir endişe kumkuması olmakla suçladığında Jörmundur gülüp, "Zamanından önce ölen bir genç olmaktansa inatçı yaşlı bir endişe kumkuması olmak daha iyidir," demişti.

Muhafızlar altı saatte bir değişirken Nasuada'yı korumakla görevli toplam nöbetçi sayısı otuzu buluyordu. Bunların dışında ayrıca arkadaşlarının hasta ya da yaralı olması veya ölmesi durumunda onun yerini almak için hazır bekleyen on tane yedek savaşçı vardı.

Bu muhafızların Galbatorix'e karşı olan üç ölümlü ırktan alınmasında ısrar eden Nasuada'ydı. Bu sayede ırklar arasında birlik sağlamayı ve yalnızca insanları değil, komutası altındaki bütün ırkları temsil ettiğini göstereceğini umuyordu. Elfleri de dâhil ederdi, ama o sırada Varden'in ve müttefiklerinin yanında savaşan tek Elf Arya'ydı. Islanzadi'nin Eragonu korumaları için gönderdiği on

iki büyücü henüz dönmemişti. İnsan ve Cüce muhafızların birlikte hizmet ettikleri Urgallara karşı kaba davrandığını görmek Nasuada'yı düş kırıklığına uğratmıştı. Böyle bir tepki bekliyordu, ama bu kadar sert olacağını tahmin etmemişti. Sayısını bile unuttuğu nesiller boyunca savaştan ve birbirinden nefret eden ırklar arasındaki gerilimi hafifletmek için birçok savaşta yan yana saf tutmaları gerektiğini biliyordu. Yine de savaşçıların taburlarına Gece Şahinleri demeleri cesaret vericiydi, çünkü bu isim hem onun rengini hem de Urgalların kendisine taktıkları Leydi Gece Yürüyen ismini yansıtıyordu.

Bunu Jörmundur'a asla itiraf etmeyecek olsa da muhafızlarının sağladığı ve gittikçe artan güvenlik hissine hızla alışmıştı. Bu muhafızlar, ister insan kılıcı ister Cüce baltası ya da isterse çeşitli Urgal silahları olsun seçtikleri silahların ustaları olmanın yanı sıra çoğu becerikli büyücülerdi. Ve hepsi antik dilde sadakat yemini etmişti. Gece Şahinleri görevlerini ilk kabul ettikleri günden bu yana Nasuada'yı, hizmetkârı Farica hariç kimseyle yalnız bırakmamışlardı.

Şu ana dek.

Nasuada onları çadırdan çıkarmıştı, çünkü Fadawar'la buluşmasının Gece Şahinleri'nin görev duygusunun önlemesinin gerekeceği türde kan dökülüşüne neden olabileceğini biliyordu. Buna rağmen tamamen savunmasız değildi. Elbiselerinin katlarının arasında bir hançer gizliydi ve iç giysilerinde de daha küçük bir bıçak vardı. Ayrıca kehanet gücüne sahip olan cadı çocuk Elva, Nasuada'nın koltuğunun hemen arkasındaki perdenin gerisinde, eğer gerekirse müdahale etmeye hazır bir şekilde bekliyordu.

Fadawar yüz yirmi santim uzunluğundaki asasını yere vurdu. Yivli asa, muhteşem mücevherleri gibi saf altından yapılmıştı: kollarını kaplayan altın bilezikler; göğsünü kaplayan altından bir zırh; boynundan sarkan uzun, kalın altın zincirler; kulaklarından sarkan beyaz altından süslü halka küpeler; başının üstünde bulunan kocaman bir taç. Nasuada, Fadawar'ın boynunun eğilmeden bu ağırlığı nasıl taşıyabildiğini ve bu anıt niteliğindeki mimari parçanın yerinde nasıl kaldığını merak ediyordu.' İnsan en az yetmiş beş santimetre uzunluğunda olan parçayı başından düşmemesi için kafatasma vidalaması gerektiğini düşünüyordu.

Fadawar'ın adamları da aynı şekilde giyinmişlerdi, ama onun kadar göz kamaştırmıyorlardı. Taktıkları altın yalnızca zenginliklerini değil, aynı zamanda her bireyin yaptığı işleri ve mevkiini de gösteriyordu. Göçebeler veya şehir yerlileri olarak Alagaesia'nın kara derili insanları, Cücelerinkiyle rekabet eden mücevherlerinin kaliteleriyle ünlüydü.

Nasuada'nın da kendine ait mücevherleri vardı, ama takmamayı tercih etmişti. Onun yoksul giysileri Fadawar'ın gösterisiyle baş edemezdi. Ayrıca Varden'in farklı kesimleriyle uğraşıp görüşmesi gerektiği için ne kadar zengin ya da nüfuzlu olursa olsun hiçbir gruba yakınlaşmamanın akıllıca olduğunu düşünüyordu. Bir gruba yakınlık gösterirse hepsini kontrol etme becerisi azalırdı.

Fadawar'la tartışmasının temeli de bu konuydu.

Fadawar asasını bir kez daha yere vurdu. "Kan en önemli şeydir! Önce ailine karşı olan sorumlulukların gelir, sonra kabilene, sonra derebeyine, sonra alta ve üstteki tanrılara ve ondan sonra kendi kralına ve ulusuna, tabii eğer varsa. Unulukuna insanların böyle yaşamasını istiyordu ve biz de eğer mutlu olmak istiyorsak böyle yaşamalıyız. Yaşlı Olan'ın ayakkabılarına tükürecek kadar cesur musun? Eğer bir insan ailesine yardım etmezse o yardım için kime güvenebilir ki? Arkadaşlar geçicidir, aileyse kalıcı."

"Annemin kuzeni olduğun ve babam sizin aranızda doğdu diye benden akrabalarını güçlü mevkilere

atamamı istiyorsun. Eğer akrabaların bu mevkilerin hakkını verirse bunu yapmak beni memnun eder, ama şu ana dek söylenen hiçbir şey beni buna ikna edemedi. Ve sen süslü sözlerinle biraz daha zaman harcamadan söyleyeyim ki, aynı kandan olduğumuzla ilgili söylediğin şeyler benim için anlamsızdır. Eğer babamı desteklemek için Farthen Dûr'a ucuz süs eşyaları ve boş vaatler göndermekten daha fazla şey yapmış olsaydın, rıcanı daha fazla düşünebilirdim. Artık zafer ve nüfuz bende olduğuna göre bana kendini tanıtmış oldun. Eh, artık annem ve babam öldü ve benim kendimden başka ailem yok. Siz, benim halkımsınız, doğru, ama daha fazlası değilsiniz."

Fadawar gözlerini kısıp çenesini kaldırdı. "Bir kadın, her zaman akılsızca gururunun esiri olur. Bizim desteğimiz olmazsa siz başarısız olursunuz."

Anadilinde konuşmaya başladığı için Nasuada da aynı şekilde karşılık vermek zorundaydı. Nasuada bundan nefret ediyordu. Duraksamalı konuşması ve emin olmayan ses tonu anadilindeki eksiklerini ortaya koyuyor, onun kabilelerinde büyümeyen bir yabancı olduğunu vurguluyordu. Bu onun otoritesini sarsan bir numaraydı. "Yeni müttefiklere kapım her zaman açıktır," dedi. "Ama adam kayırmacılık yapamam, senin de buna ihtiyacın olmamalı. Kabilen güçlü ve yetenekli. Başkalarının iyiliğine ihtiyaç duymadan Varden saflarında kolayca yükselebilirler. Masamın dibinde ağlayacak aç köpekler misiniz, yoksa kendi kendini doyurabilecek adamlar mısınız? Eğer bunu yapabiliyorsanız Varden'in elini güçlendirip Galbatork'i yenmek için sizinle çalışmak için sabırsızlanıyorum."

"Peh!" dedi Fadawar. "Teklifin de senin kadar sahte. Biz hizmetkârların işini yapmayız; biz seçilmişleriz. Sen, bize hakaret ediyorsun. Burada durmuş gülümsüyorsun, ama kalbin akrep zehriyle dolu."

Nasuada öfkesini bastırarak derebeyini sakinleştirmeye çalıştı. "Seni gücendirmek istemedim. Yalnızca görüşümü açıklamaya çalışıyordum. Göçebe kabilelere karşı bir düşmanlığım yok, ama özel bir sevgi de duymuyorum. Bu kötü bir şey mi?"

"Kötüden de kötü, bu bir ihanet! Baban bizden ilişkimize dayalı bazı ricalarda bulundu ve sen şimdi bizim hizmetimize aldırıyor ve bizi dilenciler gibi eli boş gönderiyorsun!"

Nasuada'nın içini bir teslimiyet duygusu kapladı. Elva haklıydı... bu kaçınılmaz, diye düşündü. Damarlarında bir korku ve heyecan ürpertisi dolaştı. Eğer öyle olacaksa bu gösteriyi sürdürmenin bir anlamı yok. Sesini yükseltti. "Babamın ricalarının yarısına bile karşılık vermediniz!"

"Verdik!"

"Vermediniz. Hem gerçeği söylüyor bile olsan Varden'in pozisyonu sana hiç karşılığında bir şey veremeyeceğim kadar riskli. Sen benden iyilik istiyorsun, peki bunun karşılığında ne vereceğini söyle? Altın ve mücevherlerinde Varden'e bağışta bulunacak mısın?"

"Direkt olarak değil, ama..."

"Bana el işi ustalarını ücretsiz olarak verecek misin?"

"Bunu yapamayız..."

"O halde benden bu rıcanı yerine getirmemi nasıl bekliyorsun? Savaşçılarla ödeme yapamazsın; adamların Varden'de veya Kral Orrin'in ordusunda zaten benim için savaşıyor. Elindekilerle mutlu ol komutan ve hakkın olmayan şeyleri isteme."

"Gerçekleri kendi bencil isteklerine göre çarpıtıyorsun. Ben hakkım olan şeyi istiyorum! Bu yüzden

buradayım. Sen durmadan konuşuyorsun, ama söylediklerin anlamsız, çünkü davranışlarıyla bize ihanet ettin." Binlerce kişinin karşısında sahnedeymiş gibi el kol hareketleri yaparken kollarındaki bilezikler şıngırdıyordu. "Senin halkından olduğumuzu kabul ediyorsun. Peki törelerimize göre hareket edip, tanrılarımıza ibadet ediyor musun?"

İşte dönüm noktası, diye düşündü Nasuada. Yalan söyleyip eski yolları terk ettiklerini söyleyebilirdi, ama eğer bunu yaparsa Varden, Fadawar'ın kabilesini ve eğer duyarlarsa diğerlerini de kaybederdi. Onlara ihtiyacımız var. Galbatorix'i devirme şansımızı yitirmek istemiyorsak bulabildiğimiz herkese ihtiyacımız var."

"Evet," dedi.

"O zaman Varden'i yönetmeye uygun olmadığını söylüyorum ve itiraz hakkımı kullanıp sana meydan okuyorum ve Uzun Bıçaklar Düellosu'na davet ediyorum. Eğer sen kazanırsan önünde eğilip bir daha otoriteni sorgulamayacağız. Ama eğer kaybedersen kenara çekileceksin ve Varden'in yeni lideri olarak yerini ben alacağım."

Nasuada, Fadawar'ın gözlerinde yanan mutluluk kıvılcımını fark etti. Başından beri istediği buydu, diye düşündü. Taleplerini kabul etsem bile beni düelloya davet edecekti. "Belki yanılıyordum, ama geleneklere göre kazananın, rakibinin kabilesinin komutasını üstlenmesi gerektiğini sanıyordum. Öyle değil mi?" diye sordu. Fadawar'ın yüzündeki hoşnutsuzluğa neredeyse kahkaha atacaktı. Bunu bilmemi beklemiyordun, değil mi?

"Öyle."

"O halde meydan okumanı kabul ediyorum, eğer kazanırsam tacın ve asan benim olacak. Anlaştık mı?"

Fadawar kaşlarını çatıp başını salladı. "Anlaştık." Asasını bir vuruşta yere sapladıktan sonra sol kolundaki bilezikleri çıkarmaya başladı.

"Bekle," dedi Nasuada. Çadırın diğer tarafını dolduran masanın yanına gidip küçük pirinç çanı aldı, iki kez çaldı, sonra dört kez daha çaldı.

Kısa bir süre sonra Farica içeri girdi. Nasuada'nın konuklarına bakıp reverans yaptı. "Evet efendim?"

Nasuada, Fadawar'a doğru başını salladı. "Devam edebiliriz." Sonra hizmetkârına döndü. "Elbisemi çıkarmama yardım et; kirlenmesini istemiyorum."

Yaşlı kadın şok olmuş bir ifadeyle baktı. "Burada mı efendim? Bu.. adamların önünde mi?"

"Evet, burada. Ve acele et! Kendi hizmetkârımla tartışacak değilim." Nasuada istediğinden daha sert konuşuyordu, ama kalbi deli gibi atıyordu. Yumuşacık keten iç çamaşırları hassas tenine diken gibi batıyordu. Sabır ve nezaketi düşünecek halde değildi. Dikkatini bir tek yaklaşan mücadeleye yoğunlaştırabiliyordu.

Farica elbisesinin, arkasındaki bağlan çözene dek Nasuada hareket etmeden durdu. Bağlar gevşeyince Farica, Nasuada'nın kollarını havaya kaldırdı ve elbise bir kumaş yığını halinde Nasuada'nın ayaklarının dibine düştü. Nasuada bir anda beyaz iç gömleğiyle yarı çıplak kalmıştı. Dört savaşçının açgözlü bakışlarından rahatsız olan Nasuada büyük bir çaba sarf ederek onların karşısında dimdik durdu. Farica elbiseyi kirlenmemesi için hemen kaldırdı.

Nasuada'nın karşısındaki Fadawar da kollarındaki bilezikleri çıkarmakla meşguldü. Bileziklerin altından kaftanının nakışlı kolu ortaya çıktı. Bilezikleri bitirince devasa tacı da başından çıkarıp adamlarından birine verdi.

Çadırın dışındaki sesler daha fazla ilerlemesine engel oldu. Ulak çocuk Jarsha çadırın girişinde durup, "Surda Kralı Orrin, Varden'den Jörmundur, Du Vrangr Gata'dan Trianna ve Inapashunna kabilesinden Naako ve Ramusewa," diye duyurdu.

Jarsha konuşurken gözlerini kibarca tavana çevirmişti. Jarsha sözlerini bitirip dışarı çıktıktan sonra isimlerini saydığı topluluk, önde Orrin'le birlikte içeri girdi. Kral önce Fadawar'ı görüp selamladı. "Ah, komutan, sizi hiç beklemiyordum. Sanırım siz ve..." Nasuada'ya bakarken genç yüzüne bir şaşkınlık yayıldı. "Nasuada, bu ne anlama geliyor?"

"Bunu ben de öğrenmek istiyorum," diye homurdandı Jörmundur. Kılıcının kabzasını kavramış, aç gözlerle Nasuada'ya bakmaya cüret edenleri öfkeyle süzüyordu.

"Fadawar'la Uzun Bıçaklar Düellosu yapmama tanıklık etmeniz ve daha sonra sonucu soranlara anlatmanız için sizi ben çağırdım."

Onun bu açıklaması, kır saçlı iki kabile reisi Naako ve Ramusewa'yı telaşlandırdı; birbirine sokulup fısıldaşmaya başladılar. Trianna kollarını göğsünde kavuşturdu –ince bileğindeki yılan şeklindeki bilezik ortaya çıkmıştı– ama başka bir tepki vermedi. Jörmundur, "Aklınızı mı kaybettiniz leydim? Bu delilik. Bunu yapamaz..."

"Yapabilirim ve yapacağım."

"Leydim, eğer yaparsanız ben..."

"Endişeni anlıyorum, ama kararım kesindir. Ayrıca müdahale edilmesini yasaklıyorum." Jörmundur'un onun bu emrine karşı gelmeyi çok istediğini anladı, ama Nasuada'ya bir zarar gelmesini engellemeyi ne kadar istese de sadakat her zaman Jörmundur'un başlıca meziyetlerinden biriydi."

"Ama Nasuada," dedi Kral Orrin. "Bu düello..."

"Öyle."

"Canı cehenneme o zaman; neden bu çılgınca işten vazgeçmiyorsun? Sürdürmen akılsızlık olur."

"Fadawar'a söz verdim bile."

Çadırdaki hava daha da ağırlaşmıştı. Söz vermiş olması, Nasuada'nın kendisini akli başında adamların onu lanetlemekten başka seçeneğinin olmayacağı onursuz, sözünden dönen biri olarak tanıtmayı kabul etmedikçe anlaşmayı bozamayacağı anlamına geliyordu. Orrin bir an duraksadı, ama sonra sorusunda ısrar etti. "Karşılığı ne olacak? Yani, eğer kaybedersen..."

"Eğer kaybedersem Varden artık bana değil Fadawar'a hesap verecek."

Nasuada bir itiraz fırtınası bekliyordu. Onun yerine bir sessizlik oldu, Kral Orrin'in yüzünde oynayan öfke yatıştı, keskinleşti ve kırılğan bir huysuzluğa dönüştü. "Hepimizin davasını tehlikeye atma seçimin hoşuma gitmedi," dedikten sonra Fadawar'a döndü. "Sağduyulu davranıp Nasuada'yı bu yükümlülükten kurtarır mısınız? Aşırı hırsın senin gözünü karartmış. Bu isteğinden vazgeçersen sana büyük bir ödül veririm."

"Ben zaten zenginim," dedi Fadawar. "Sizin sahte altınlarınıza ihtiyacım yok. Nasuada beni ve



halkımı karalayan iftiralarının hesabını verecek. Bu da ancak Uzun Bıçaklar Düellosu ile çözümlenecek."

"Tanıklık edeceksin, değil mi?"

Orrin kaftanının katlarını sıkıca kavradı, ama başıyla selam verip, "Evet, tanıklık edeceğim," dedi.

Fadawar'ın dört savaşı, geniş gömlek kollarının arasından küçük, tüylü keçi derisinden davullar çıkardılar. Çömelerek davulları dizlerinin arasına koyup elleri havada bulanık bir leke gibi görünecek kadar hızlı bir şekilde deli gibi çalmaya başladılar. Kaba müzik, diğer bütün sesleri ve Nasuada'nın canını sıkan delice düşünceleri sildi. Kalbi kulaklarını taciz eden çığınca tempoya ayak uydurmaya çalışıyor gibiydi.

Fadawar'ın en yaşlı adamı, hiç nota sektirmeden yeleğinin içine uzanıp iki uzun, kıvrımlı bıçak çıkardı, çadırın tavanına doğru attı. Nasuada bıçakların hareketinin güzelliğine hayran kalarak kabzasının üstünde dönüşünü seyretti.

Yeterince yaklaşınca kolunu kaldırıp kendi bıçağını yakaladı. Opal kaplı kabza avucunu yaktı.

Fadawar da silahını başarıyla tuttu.

Sonra elbisesinin sol manşetini kavrayıp kolunu yukarı doğru sıvadı. Bu arada Nasuada gözlerini adamın kolundan ayırmıyordu. Fadawar'ın kolu kalın ve kaslıydı, ama Nasuada bunun önemli olmadığını düşünüyordu; atletik yetenekler onun mücadeleyi kazanmasını sağlayamazdı. Kolunun ortasında uzanan beş çıkıntıya baktı.

Beş tane, diye düşündü. Çok fazlaydı. Fadawar'ın gücünün kanıtını düşünürken kendine güveni biraz sarsıldı. Cesaretini tamamen kaybetmesine engel olan şey, Elva'nın önsezileriydi: kız bu olayda Nasuada'nın kazanacağını söylemişti. Nasuada bu anıya tek çocuğuymuş gibi sıkıca sarılmıştı. Elva bunu yapabileceğimi söyledi, demek Fadawar'ı alt edebilirim... bunu yapabilmeliyim!

İlk meydan okuyan olduğu için Fadawar başladı. Avucunu açıp sol kolunu dümdüz ileri uzattı; bıçağın çelik kısmını koluna, dirseğinin hemen altına koydu; ayna parlaklığındaki kenarını etine sürdü. Derisi olgun bir böğürtlen gibi ayrıldı, kan kırmızı yarığın arasında birikti.

Fadawar bakışlarını Nasuada'dan ayırmıyordu.

Nasuada da gülümseyip kendi bıçağını koluna koydu. Metal buz gibiydi. Onların ki en fazla kesiğe kimin dayanabileceğini keşfetmeye dair irade sınavıydı. İnanca göre kim gözünü kabile şefliğine veya hatta komutanlığa dikerse halkının iyiliği için herkesten daha fazla acıya dayanabilmeliydi. Aksi takdirde kabileler, liderlerinin kabilenin endişelerini kendi bencil kaygılarının önüne koyacaklarına nasıl inanabilirlerdi? Nasuada bu uygulamanın aşırılığı teşvik ettiğine, ama aynı zamanda bu hareketin insanların güvenini kazanmayı sağladığına da inanıyordu. Uzun Bıçaklar Düellosu kara derili kabilelere özgü olsa da, Fadawar'ı yenmesi onun Varden'deki ve umuyordu ki Kral Orrin'in takipçileri arasındaki konumunu da güçlendirecekti.

Peygamber devesi tanrıça Gokukara'ya kendine güç vermesi için yalvarıp bıçağını çekti. Keskin çelik derisinde kolayca kayarken çok derin kesmemeye çalıştı. Kesiğin verdiği hisle ürperdi. Bıçağı fırlatıp yarasını tutarak çığlık atmak istiyordu.

Ama bunların hiçbirini yapmadı. Kaslarını gevşek tuttu; eğer kendini kasarsa bu işlem çok daha fazla acı verirdi. Gülümsemeye devam ederken bıçak kolunu yavaşça kesti. Kesme işlemi yalnızca üç

saniye sürdü, ama öfkeli teni bu saniyeler içinde binlerce şikâyet çılgılığı attı. Her bir çılgılık neredeyse durmasına neden oluyordu. Bıçağı tenine indirirken kabile adamlarının davul çalmaya devam ediyor olmasına rağmen Nasuada nabzının atışından başka bir şey duymuyordu.

Sonra Fadawar kendini ikinci kez kesti. Bıçak kanlı yolunda ilerlerken boynundaki damarlar kabarmış, şahdamarı patlayacakmış gibi fırlamıştı.

Nasuada tekrar kendi sırasının geldiğini gördü. Ne beklemesi gerektiğini bilmesi yalnızca korkusunu artırıyordu. Kendini koruma içgüdüğü –diğer olaylarda kendisine çok iyi hizmet eden içgüdü– koluna ve eline gönderdiği komutlara karşı koyuyordu. Çaresizlik içinde Varden'i koruma ve Galbatorix'i devirme arzusuna yoğunlaştı: bunlar bütün varlığını adadığı davalardı. Zihninde babasını, Jörmundur'u, Eragonu ve Varden halkını düşündü; sonra kendi kendine şöyle dedi: Onlar için! Bunu onlar için yapıyorum. Ben hizmet etmek için doğdum, bu benim hizmetim.

Kolunu bir kez daha kesti.

Bir dakika sonra Fadawar kolunda üçüncü kesiği açtı, Nasuada da kendi kolunda.

Ardından dördüncü kesikler geldi.

Ve beşincisi...

Nasuada'da garip bir yorgunluk başladı. Çok yorulmuştu ve üşüyordu. O anda düellonun sonucunu acıya hoşgörü göstermenin değil de, kan kaybı yüzünden kimin önce bayılacağını belirleyeceğini anladı. Bileğinden farklı akıntılar süzülüyor, parmaklarına doğru akıp oradan da ayaklarının dibindeki yoğun kan gölüne damlıyordu. Daha büyük olsa da benzeri bir birikinti, Fadawar'ın ayaklarının dibinde oluşmuştu.

Komutanın kolundaki kırmızı çizgiler, Nasuada'ya balığın solungaçlarını hatırlatıyordu. Bu düşünce nedense ona son derece komik geldi; kıkırdamamak için dilini ısırarak zorunda kaldı.

Fadawar uluyarak altıncı kesiği açtı. Davulların sesinin arasından, "Bunu geç bakalım seni mıymıntı cadı!" diye bağıran bir dizinin üstüne çöktü.

Nasuada altıncı kesiği açtı.

Fadawar bıçağı sağ elinden sol eline geçirirken titriyordu; gelenekler her kolda en fazla altı kesik olması gerektiğini söylüyordu, yoksa bileğe yakın olan damarlara ve tendonlara zarar verebilirdiniz. Nasuada da onun hareketini tekrarlarlarken Kral Orrin aralarına girip, "Yeter! Bunun devam etmesine izin veremem. Kendinizi öldüreceksiniz," dedi.

Nasuada'ya uzandı, ama Nasuada bıçağı ona uzatınca geriye sıçradı. "Karışma," diye hırladı dişlerinin arasından.

Fadawar sağ koluna başlamış, gergin kaslarından kan sızıyordu. Dişlerini sıkıyor, diye düşündü. Bu hatanın onun için yeterli olmasını umut etti.

Bıçak derisini yararken Nasuada elinde olmadan çılgılık attı. Jilet keskinliğindeki bıçak, akkor haldeki bir tel gibi yakıyordu. Kesiğin yarısında yaralı sol kolu kasıldı. Sonuç olarak bıçak kaydı, geride diğerlerinin iki katı derinliğinde uzun, kenarları çentikli bir kesik bıraktı. Nasuada acısını geçiştirmeye çalışırken nefesi kesildi. Buna devam edemem, diye düşündü. Yapamam... Yapamam! Bu dayanılmaz bir şey. Ölmeyi tercih ederim... Oh lütfen, bitsin artık! Çaresiz şikâyetlerinin arasında bu tür sözlerle biraz rahatladı, ama yüreğinin derinliklerinde asla vazgeçmeyeceğini biliyordu.

Fadawar bıçağını sekizinci kez koluna yaklaştırdı ve orada kaldı. Soluk metal, kara derisinden yarım santim uzaktaydı. Ter damlacıkları gözlerine iniyordu. Yaralarından yakut rengi yaşlar dökülürken Fadawar öylece durdu. Cesaretini yitiriyor gibiydi, ama sonra hırlayıp hızlı bir hareketle kolunu kesti.

Onun tereddüdü Nasuada'nın zayıflayan gücünü artırmıştı. Ateşli bir sevinç seli onu ele geçirip acısını neredeyse zevk veren bir hisse dönüştürdü. Fadawar'ın gayretine karşılık verip ani, kendi sağlığını hiçe sayan bir hareketle bıçağı bir kez daha indirdi.

"Bunu alt et bakalım," diye fısıldadı.

Arka arkaya iki kesik yapmak –biri Nasuada'ninkine karşılamak, diğeri yarışmayı ilerletmek için– zorunda kalması Fadawar'ı ürkütmüş gibiydi. Gözlerini kırpıştırıp dudaklarını yaladı, bıçağı koluna yaklaştırmadan önce tutuşunu üç kez yeniledi.

Diliyle dudaklarını bir kez daha ıslattı.

Sol eli ani bir spazmla büküldü, bıçak çarpık parmaklarının arasından düşüp yere saplandı.

Fadawar bıçağı aldı. Kaftanının altındaki göğsü deli gibi bir hızla inip kalkıyordu. Bıçağı kaldırarak koluna dokundurdu; hemen küçük bir kan damlası çıktı. Fadawar'ın çenesi kasıldı, sırtından aşağıya soğuk terler aktı. İki büküm olup yaralı kolunu karnına bastırdı. "Bırakıyorum," dedi.

Davullar durdu.

Takip eden kısa sessizliği Kral Orrin, Jörmundur ve çadırı dolduran diğerlerinin alkışları bozdu.

Nasuada, onlara dikkat etmeden eliyle arkasını yoklayıp koltuğunu tuttu ve yere düşmeden oturdu. Bacaklarının artık kendisini taşımayacağını hissetmişti. Görüşü bulanıklaşıp titreşirken bilincini kaybetmemeye çalıştı; istediği son şey kabile adamlarının önünde bayılmaktı. Omzundaki yumuşak dokunuş Farica'nın elinde bandajlarla yanında beklediğini söylüyordu.

"Leydim, sizinle ilgilenebilir miyim?" diye sordu Farica. İfadesi endişeli ve tereddütlüydü. Nasuada'nın nasıl tepki vereceğini bilmiyor gibiydi.

Nasuada onaylarcasına başını salladı.

Farica kollarına keten şeritleri sarmaya başlarken Naako ve Ramusewa yaklaştı. Selam verirlerken Ramusevva, "Daha önce hiç kimse Uzun Bıçaklar Düellosu'nda bu kadar çok kesiğe katlanamamıştı," dedi. "Fadawar da, siz de cesaretinizi kanıtladınız, ama kuşkusuz kazanan sizsiniz. Halkımıza başarınızı bildireceğiz ve size bağlılık yemini edecekler."

"Teşekkür ederim," dedi Nasuada. Kollarının zonklamasına artık dayanamıyordu. Gözlerini kapattı.

"Leydim."

Nasuada etrafında karışık sesler duydu, ama hiçbirini anlamaya çalışmak için çaba harcamadı. Acının o kadar yakın ve kötü olmadığı, içinin derinliklerine çekilmeyi istiyordu. Sürekli renk değiştiren şekilsiz kabarcıklarla aydınlanan sınırsız siyah alanın sığınağında yüzüyor gibiydi.

"Yaptığın işi bırakıp şu bandajları çıkar da hanımefendiyi iyileştireyim," diyen Büyücü Trianna'nın sesiyle yaşadığı uyku hali kesildi.

Nasuada gözlerini açınca Jörmundur, Kral Orrin ve Trianna'nın tepesinde dikildiğini gördü. Fadawar ve adamları çadırdan ayrılmıştı. "Hayır," dedi Nasuada.

Grup şaşkınlık içinde ona baktı. Jörmundur, "Nasuada, senin düşünlerin bulutlanmış," dedi. "Düello bitti. Atık bu kesiklerle yaşamak zorunda değilsin. Hem zaten kanı durdurmalıyız."

"Farica bunu zaten iyi bir şekilde yapıyor. Bir şifacı yaralarımı diker ve şişmeyi önlemek için lapa koyar, hepsi bu!"

"Ama neden!"

"Uzun Bıçaklar Düellosu'na katılanların yaralarının doğal hızıyla iyileşmesini beklemeleri gerekir. Yoksa düellonun neden olduğu acıyı tam anlamıyla çekmiş olmayız. Eğer bu kuralı bozarsam Fadawar galip sayılır."

"En azından acını hafifletmeme izin verir misin?" diye sordu Trianna. "Acıyı yok edecek bazı büyüler biliyorum. Bana daha önce başvursaydın bütün kolunu hiç acısız kesip atmanı bile sağlayabilirdim."

Nasuada bir kahkaha atıp başını yana eğdi. Biraz başı dönüyordu. "O zaman da cevabım şimdiki gibi olurdu: hile yapmak onursuzluktur. Gelecekte birinin liderliğimi sorgulayamaması için düelloyu aldatmaca yapmadan kazanmalıydım."

Kral Orrin yumuşacık bir sesle, "Ama ya kaybetseydin?" diye sordu.

"Kaybedemezdim. Bu benim ölümüm anlamına gelse bile Varden'in kontrolünü Fadawar'a bırakmazdım."

Orrin, onu büyük bir ciddiyetle inceledi. "Sana inanıyorum. Ama kabilelerin sadakati bu kadar büyük bir fedakârlığa değer mi? Sen, yerine kolayca birini koyabileceğimiz biri değilsin."

"Kabilelerin sadakati mi? Hayır. Bu, bildiğin gibi kabilelerin çok daha ötesinde bir etki yapacak. Kuvvetlerimizi birleştirmemize yardım edecek. Ve bu benim nahoş ölümlere isteyerek gidebileceğim kadar değerli bir ödül."

"Şunu açıklar mısın lütfen, eğer bugün ölseydin Varden ne kazanacaktı? Hiçbir şey. Senin ölümün cesaret kaybı, karmaşa ve sonucunda mahvolmamız anlamına gelirdi."

Nasuada ne zaman şarap, likör ya da güçlü bir içki içse konuşmasına ve hareketlerine çok dikkat ederdi, çünkü o anda fark etmese bile içki muhakemesini ve koordinasyonunu bozuyordu. Bu yüzden uygunsuz davranmak ya da başkalarına onunla ilişkilerinde üstünlük vermek istemiyordu.

Ama Nasuada o sırada acıdan sarhoş olsa da Orrin'le konuşurken Cücelerin ahududu-ballı şarabından üç kupa içmiş gibi davrandığını daha sonra fark edecekti. Eğer içip sarhoş olsa bile aşırı nezaketi şöyle cevap vermesini engellerdi: "Yaşlı bir adam gibi endişeleniyorsun Orrin. Bunu yapmak zorundaydım ve yaptım. Bu konuda daha fazla endişelenmek anlamsız... Bir risk aldım, evet. Ama felaketin kıyısında gezinmeden Galbatörix'i yenemeyiz. Sen kralsın. Tehlikenin, insanın başkalarının kaderine karar verecek kadar kibirli olduğunda giymesi gereken elbise olduğunu anlamalısın."

"Çok iyi anlıyorum," diye gürlledi Orrin. "Varden yalnızca Farthen Dûr'da gizlenip Hrothgar'ın cömertliğini savunurken ailem ve ben nesillerdir İmparator'un tecavüzlerine karşı Surda'yı savunuyorduk." Hızla dönüp çadırdan çıkarken kaftanı arkasında savruldu.

"Bu pek iyi olmadı, leydim," dedi Jörmundur.

Farica bandajlarını çekiştirirken Nasuada yüzünü buruşturdu. "Biliyorum," diye yutkundu. "Kırılan gururunu yarın tamir ederim."

# Kanatlı Haber

Sonra Nasuada'nın hafızasında bir gedik oluştu: duyuşal bilgi yoksunluğu o kadar büyüktü ki, kaçırdığı zamanı ancak Jörmundur omzunu sarsıp ona yüksek sesle bir şey söylerken fark etti. Jörmundurün söylediklerini anlayabilmesi birkaç dakikasını aldı. "...bana bakmaya devam et, kahretsin! İşte böyle! Yine uykuya dalma. Eğer dalarsan bir daha uyanmayacaksın."

"Beni bırakabilirsin Jörmundur," dedi. Zayıf bir şekilde gülümsemeyi başardı.

"Artık iyiyim."

"Benim amcam Undset de bir Elfti."

"Öyle mi?"

"Peh! Sen de baban gibisin: iş kendi güvenliğin olunca tedbir almazsın. Kabileler eski gelenekleri içinde çürüyebilir. Bırak da bir şıfacı baksın sana. Karar verecek durumda değilsin."

"Bu yüzden akşam olana kadar bekledim. Görüyorsun, güneş neredeyse battı. Artık dinlenebilirim ve yarın ilgilenmem gereken işlere bakabilirim."

Farica gelip Nasuada'nın başında durdu. "Oh efendim, bizi çok korkuttunuz."

"Hâlâ korkutuyor." Nasuada kollarının yanmasına aldırmadan kolluğunda doğrudu. "İkiniz de gidebilirsiniz; ben iyi olacağım. Jörmundur, Fadawar'a haber gönder. Bana sadakat yemini ettiği sürece kabilesinin başında kalabilir. Harcanamayacak kadar iyi bir lider o. Ve Farica, çadırına giderken şıfalı otlar satıcısı Angela'ya onun yardımına ihtiyacım olduğunu söyle. Benim için tonik ve lapa hazırlamayı kabul etmişti."

"Seni bu durumda yalnız bırakmayacağım," dedi Jörmundur.

Farica başını salladı. "Beni bağışlayın leydim, ama ben de aynı fikirdeyim. Yalnız kalmanız güvenli değil."

Nasuada çadırın girişine bakıp Gece Şahinleri'nin kendisini duyamayacaklarından emin olduktan sonra alçak bir fısıltıyla konuştu. "Yalnız olmayacağım." Jörmundur'un kaşları çatıldı, Farica'nın yüzünde telaşlı bir ifade belirdi. "Ben hiç yalnız değilim. Anlıyor musunuz?"

"Bazı önlemler mi aldınız, leydim?" diye sordu Jörmundur.

"Evet."

Nasuada'nın kendine olan güveni ikisini de tedirgin etmişti. Jörmundur dayanamadı. "Nasuada, güvenliğin benim sorumluluğumda; hangi ilave önlemleri aldığını ve sana kimlerin ulaşabileceğini bilmem gerekiyor."

"Hayır," dedi Nasuada yavaşça. Jörmundur'un gözlerinde beliren incinmişlik ve kızgınlık ifadesini görünce devam etti. "Senin sadakatinden kuşku duyuyor değilim, ilgisi yok. Yalnızca bunu kendime saklamalıyım. Kendi iç huzurum için kimsenin görmeyeceği bir hançerim olması gerekiyor: koluma gizlenmiş bir silah. Bunu karakterimdeki bir boşluk olarak görebilirsin, ama seçimimin senin görevlerini nasıl yaptığına dair bir eleştiri olduğunu hayal edip kendine işkence etme."

"Leydim." Jörmundur başıyla selam verdi. Daha önce hiç böyle resmi davranmazdı.

Nasuada çenesini kaldırıp ikisine de gitmeleri için izin verdiğini gösterdi. Jörmundur ve Farica kırmızı çadırdan hızla çıktı.

Nasuada'nın bir iki dakika boyunca duyduğu tek ses Varden'in kampının üstünde dolaşan leş kargalarının kulak tırmalayan çığlıklarıydı. Derken yiyecek arayan bir farenin hışırtısına benzer bir ses duydu. Başını çevirince Elva'nın gizlendiği yerden çıktığını gördü.

Nasuada, onu inceledi.

Kızın doğal olmayan gelişimi devam ediyordu. Nasuada kısa bir süre önce onunla ilk tanıştığında Elva üç ya da dört yaşındaydı. Şimdi altıya yakın görünüyordu. Siyah sade elbisesinin yakasında ve omuzlarında mor firfırlar vardı. Uzun, düz saçları simsiyahtı: beline doğru inen sıvı bir boşluk gibiydi. Köşeli yüzü kemik beyazıydı, çünkü nadiren dışarı çıkıyordu. Alnındaki ejderha izi gümüş renkteydi. Menekşe rengi gözlerinde alaycı, bıkkın bir hava vardı. Eragon'un aslında lanet olan bir kutsaması yüzünden insanların acılarına katlanmak ve önlemeye çalışmak zorunda kalıyordu. Son savaşta Du Vrangr Gata'dan biri onu korumak için savaş boyunca yapay bir uykuya sokmuş olsa da binlerce insanın acısının zihnine üşüşmesiyle neredeyse ölüyordu. Kız kısa bir süre önce kendine gelmiş ve etrafında olanlarla ilgilenmeye başlamıştı.

Elinin tersiyle gül tomurcuğunu andıran ağzını sildi. "Hasta mıydın?" diye sordu Nasuada.

Elva omzunu silkti. "Alıştığım acı, ama Eragon'un büyüüne direnmek hiç kolay değil... Beni etkilemek zordur Nasuada, ama bu kadar çok kişiğe dayandığın için çok güçlü bir kadınsın."

Nasuada daha önce defalarca duymuş olmasına rağmen Elva'nın sesi hâlâ içinde bir alarm çığlığına neden oluyordu, çünkü bu bir çocuğun değil, yaşamaktan bıkmış bir yetişkinin yorgun, alaycı sesi idi. Sese aldırılmamaya çalışarak karşılık verdi: "Sen güçlüsün. Ben, Fadawar'ın da acısına katlanmak zorunda değildim. Benimle kaldığın için teşekkür ederim. Bunun sana neye mal olduğunu anlayabiliyorum ve bunun için müteşekkirim."

"Müteşekkirim mi? Ha! Bu içi boş bir sözcük, Leydi Gece Yürüyen." Elva'nın dudakları biçimsiz bir gülümsemeyle çarpıldı. "Bir şey yedin mi? Açlıktan ölüyorum."

"Farica şurada biraz ekme ve şarap bıraktı," dedi Nasuada çadırın diğer köşesini işaret etti. Kızın ekmeğe doğru gidip ağzına büyük lokmalar tıkkışını izledi. "En azından uzun süre böyle yaşamak zorunda kalmayacaksın. Eragon geri döner dönmez büyüü kaldıracak."

"Belki." Yarım somun ekmeği mideye indirdikten sonra durdu. "Uzun Bıçaklar Düellosu konusunda yalan söyledim."

"Ne demek istiyorsun?"

"Senin kaybedeceğini hissettim, kazanacağını değil."

"Ne!"

"Eğer olayların kendi seyri içinde gitmesine izin verseydim yedinci kişiği hiç atamazdın ve şu anda yerinde Fadawar oturuyor olurdu. Bu yüzden kazanmak için duyman gereken şeyi söyledim."

Nasuada'nın içini bir ürperti kapladı. Eğer Elva'nın söylediği doğruysa cadı çocuğa her zamankinden daha fazla borçlanmıştı. Yine de kendi iyiliği için bile olsa manipüle edilmekten hoşlanmamıştı. "Anlıyorum. Bunun için sana bir kez daha teşekkür etmeliyim."

Elva gülerek kırılğan bir sesle, "Ve bunun her anından nefret ediyorsun, değil mi?" dedi. "Önemli değil. Beni gücendirmekten korkmamalısın Nasuada. Birbirimize alıştık artık."

O nöbetin sorumlusu Cücelerden biri çekicini kalkanına vurunca Nasuada rahatladı. "Şifalı otlar satıcısı sizinle görüşmek istiyor, Leydi Gece Yürüyen."

"Kabul edildi," dedi Nasuada, daha yüksek sesle.

Angela iki kolunda birkaç çanta ve sepetle birlikte çadıra daldı. Kıvırcık saçları, endişeli yüzünün etrafında her zamanki gibi karmakarışık bir bulut oluşturuyordu. Ayaklarının dibinde, kedi adam Solembum vardı. Hemen Elva'ya doğru gidip sırtını dikleştirerek bacaklarına sürtünmeye başladı.

Angela kollarındaki yere bırakarak omuzlarını oynattı. "Gerçekten! Zamanımın büyük bir bölümü, seninle Eragon arasında ve küçük parçalara doğranmaktan kaçınmaları gerektiğini fark edemeyecek kadar aptal insanları tedavi etmeye çalışmakla geçiyor." Bir yandan konuşurken, bir yandan da Nasuada'nın yanına gelip, sağ kolundaki bandajları açmaya başladı. Onaylamayan bir ifadeyle dilini şaklattı. "Normalde böyle bir anda şifacı hastasına nasıl olduğunu sorar ve hasta dişlerinin arasından yalan söyleyip, 'Oh, çok kötü değil,' der. Şifacı da, 'Güzel, güzel. Neşeli ol ve çabuk iyileş,' diye yanıt verirdi. Ama hemen ayağa fırlayıp İmparator'a karşı akınlar düzenleyemeyeceğin çok açık. Mümkün değil."

"Ama iyileşeceğim, değil mi?"

"Yaraları iyileştirmek için büyü kullanabilsem iyileşirdin. Kullanamayacağım için bunu söylemek biraz zor. İnsanların yaptığı gibi öylece bekleyecek ve yaralarının mikrop kapmamasını umut edeceksin." Durup Nasuada'nın gözlerine baktı. "Bunların iz bırakacağını farkındasın değil mi?"

"Ne olacaksa olacak."

"Doğru."

Angela her yarayı dikip, kalın bitki lapasıyla kapatırken Nasuada iniltisini bastırdı. Yan gözle Solembumun masanın üstüne sıçrayıp Elva'nın yanına oturduğunu gördü. Uzun, saçaklı pençesini uzatıp Elva'nın tabağından bir ekmek parçası alıp beyaz dişleri parlayarak yemeye başladı. Başını iki yana çevirip kırmızı çadırın önünden geçen metal giysili savaşçıları dinlerken aşırı iri kulaklarının üstündeki siyah püsküller titreşiyordu.

"Barzûl," diye mırıldandı Angela. "Kimin sürü lideri olacağını belirlemek için yalnızca erkekler kendilerini kesmeyi düşünebilir. Aptallar!"

Gülmek canını acıtıyordu, ama Nasuada'nın elinde değildi. "Gerçekten," dedi gülmesi geçtikten sonra.

Angela son bez parçasını Nasuada'nın koluna bağlamayı bitirirken çadırın dışındaki Cüce yüzbaşı bağırdı. "Durun!" İnsan muhafızlar kılıçlarını çekip içeri her kim girmek istiyorsa onu durdururken çan sesine benzer sesler duyuldu.

Nasuada hiç düşünmeden on santimetrelık bıçağını korsesine dikilmiş kınından çıkardı. Parmakları şiş ve beceriksiz durumda olduğu için kabzayı kavraması zordu, kollarındaki kaslar da yavaş karşılık veriyordu. Etine kazınmış keskin, yanan çizgiler hariç sanki kolu uykuya dalmıştı.

Angela da elbiselerinin arasından bir hançer çıkardı. Kendini Nasuada'nın önüne atıp antik dilde bir şeyler mırıldandı. Yere atlayan Solembum, Angela'nın yanına çömeldi. Tüyleri dimdik olmuş,



çoğu köpekten daha büyük görünmesine neden oluyordu. Boğazından alçak sesli bir hırıltı yükseldi.

Elva kargaşadan rahatsız olmamış bir şekilde yemeye devam ediyordu. Elinde tuttuğu lokmayı ilginç bir böceği incelemiş gibi inceledikten sonra şaraba batırıp ağzına attı.

"Leydim!" diye bağırdı bir adam. "Eragon ve Saphira kuzeydoğudan hızla yaklaşıyor!"

Nasuada bıçağını kınına soktu. Koltuğundan kalkıp Angela'ya, "Giyinmeme yardım et," dedi.

Angela kolayca giymesi için elbiseyi önünde tuttu. Angela elbisenin kollarını yavaşça giydirdi, daha sonra iplerini bağlamaya başladı. Elva da ona yardım etti. Birlikte kısa bir süre içinde Nasuada'yı giydirdiler.

Nasuada kollarına baktı. Bandajlar yoktu. "Yaralarımı gizlemeli miyim, açıkta mı tutmalıyım?"

"Duruma bağlı," dedi Angela. "Sence yaraların senin duruşunu mu güçlendirecek, yoksa zayıf ve savunmasız görüldüğün için düşmanlarını mı cesaretlendirecek? Aslında bu felsefi bir soru. Ayak başparmağını kaybetmiş bir adama bakıp, 'Oh, bir kötürüm,' veya 'Oh, daha kötü bir yaradan kurtulacak kadar akıllı, güçlü ya da şanslıymış,' diye düşünmene bağlı."

"Garip karşılaştırmalar yapıyorsun."

"Teşekkür ederim."

"Uzun Bıçaklar Düellosu güç yarışmasıdır," dedi Elva. "Varden ve Surda'lılar arasında bu çok iyi bilinir. Gücünle gurur duyuyor musun Nasuada?"

"Kolları kesin," dedi Nasuada. Onlar tereddüt edince, "Hadi! Dirseklerden. Elbiseye, boş verin; daha sonra düzelttiririm."

Angela birkaç becerikli hareketle Nasuada'nın gösterdiği yerleri çıkarıp, artan parçaları masaya koydu.

Nasuada çenesini kaldırdı. "Elva, eğer bayılacağımı hissedersen Angela'ya söyle, beni tutsun. Çıkalım mı o zaman?" Üç kadın önde Nasuada'yla sıkı bir grup oluşturdu. Solembum tek başına yürüyordu.

Kırmızı çadırdan çıkarlarken Cüce yüzbaşı bağırdı. "İstasyonlar!" Gece Şahinleri'nin altı üyesi Nasuada'nın etrafındaki yerlerini aldı: insanlar ve Cüceler önde ve arkada, iri Kull –iki metre arkada ve daha uzun olan Urgallar– iki yanda.

Alacakaranlık Varden'in kamp yerinin üstüne altın ve mor kanatlarını yayıyor, Nasuada'nın görüş alanının dışına ulaşan çadır sıralarına bir gizem hissi veriyordu. Derinleşen gölgeler gecenin yaklaştığını haber veriyor, sayısız fener ve ateş ışığı ılık alacakaranlıkta parlıyordu. Gökyüzünün doğu tarafı açıktı. Güneyde uzun, alçak bir kara bulut, bir buçuk fersah uzaktaki ufku ve Yanan Ovalar'ı gizliyordu. Batıda, kayınlar ve kavaklar, Jeon, Roran ve diğer köylülerin Carvahall'den kaçırdığı Ejderha Kanadı adındaki geminin yüzdüğü Jiet Nehri'nin kenarında sıralanıyordu. Ama Nasuada yalnızca Saphira'nın parlak gövdesinin alçaldığı kuzeye bakıyordu. Solan güneşin ışığı Saphira'yı hâlâ aydınlatıyor, mavi bir haleyle kuşatıyordu. Gökyüzünden düşen bir yıldız takımına benziyordu.

Görüntü o kadar görkemliydi ki Nasuada bir an büyülenmiş gibi kaldı. Buna tanık olduğu için kendini çok şanslı hissediyordu. Güvendeler, diye düşündü. Rahatlayarak derin bir nefes aldı.

Saphira'nın gelişini haber veren savaşçı –geniş, dağınık sakallı zayıf bir adam– başıyla selam verip işaret etti. "Leydim, gördüğünüz gibi gerçeği söylüyorum."

"Evet. İyi iş çıkardın. Saphira'yı çok uzaktan görebildiğine göre keskin gözlerin olmalı. Adın ne?"

"Harden'in oğlu Fletcher, leydim."

"Teşekkür ederim Fletcher. Artık nöbet yerine dönebilirsin."

Adam bir selam daha verip kampın kıyısına doğru yürüdü.

Nasuada bakışlarını Saphira'ya odaklayıp çadırların arasından Saphira'nın inmesi için ayrılan açıklığa doğru yürüdü. Muhafızları ve arkadaşları da ona eşlik ediyordu, ama Nasuada Saphira ve Eragon'la buluşmak için sabırsızlandığı için onlara aldırmadı. Son birkaç gündür hem Varden'in lideri hem de bir arkadaş olarak onlar için endişelenerek geçirdiğini fark etmişti.

Saphira, Nasuada'nın gördüğü atmaca ya da şahinler kadar hızlı uçuyordu, ama hâlâ kamptan kilometrelerce uzaktaydı. Geriye kalan mesafeyi alması neredeyse on dakika sürdü. Bu süre içinde büyük bir savaşçı kalabalığı meydana toplanmıştı: insanlar, Cüceler ve hatta yakınındaki adamlara tüküren Nar Garzhvog yönetimindeki gri derili bir grup Urgal. Topluluğun arasında Nasuada'nın karşısına yerleşen Kral Orrin ve maiyeti; Orik Farthen Dûr'a gittiği için Orik'in görevlerini üstlenen Cüce elçi Narheim, Jörmundur, Yaşlılar Konseyi'nin diğer üyeleri ve Arya da vardı.

Uzun boylu Elf kadın, kalabalığın arasından geçip Nasuada'ya doğru yürüdü. Saphira üzerlerine iyice yaklaştığında bile adamlar ve kadınlar son derece çarpıcı bir görüntü sergileyen Arya'nın yürüyüşünü seyretmek için bakışlarını Saphira'dan uzaklaştırdılar. Siyahlar içindeki Arya, erkekler gibi külot pantolon giymiş, kalçasına kılıç, sırtına ok ve yay takmıştı. Derisi açık bal rengiydi. Yüzü bir kedininki gibi köşeliydi. Kılıç kullanmadaki maharetini ve doğaüstü güçlerini ima eden bir zarafetle hareket ediyordu.

Nasuada, onun kendine özgü giyimini biraz ahlâka aykırı bulurdu; vücudunu çok fazla sergiliyordu. Ama Nasuada Arya'nın paçavra bile giyse ölümlü soyluların çoğundan daha soylu ve onurlu görüldüğünü kabul ediyordu.

Nasuada'nın önünde duran Arya, yaralarını işaret etti. "Şair Earne'nin söylediği gibi sevdiğin halkın ve ülkenin iyiliği için kendini tehlikeye atmak yapılacak en iyi şeydir. Varden'in bütün liderlerini tanıdım. Hepsi güçlü kadınlar ve erkeklerdi, ama hiçbiri Ajihad değildi. Yine de senin bu yaptığınla onu bile geride bıraktığına inanıyorum."

"Beni onurlandırırıyorsun Arya, ama korkarım bu kadar parlak bir şekilde ışıldarsam çok az kişi babamı hak ettiği şekilde hatırlayacak."

"Çocukların yaptıkları işler, anne babalarının yetiştirme tarzlarını kanıtlarlar. Güneş gibi ışılda Nasuada, çünkü sen ne kadar parlarsan, sana böyle genç bir yaşta, komuta sorumluluklarını üstlenmeyi öğrettiği için o kadar çok insan Ajihad'a saygı duyacaktır."

Nasuada başını eğip Arya'nın tavsiyesini kabul etti. Sonra gülümseyip, "Genç bir yaş mı? Bizim değerlerimize göre ben yetişkin bir kadınıam."

Arya'nın yeşil gözlerinde eğlenceli bir ifade belirdi. "Doğru. Ama bilgeliğe değil de yıllara göre değerlendirecek olursak benim türümün arasında hiçbir insan yetişkin kabul edilmez. Galbatorix hariç."

"Ve ben," diye Angela araya girdi.

"Hadi," dedi Nasuada. "Sen, benden daha yaşlı olamazsın."

"Ha! Görünüşle yaşı karıştırıyorsun. Arya'nın yanında bu kadar durduktan sonra bundan daha mantıklı bir cevap beklerdim."

Nasuada, Angela'nın gerçekten kaç yaşında olduğunu sormadan elbisesinin arkasının çekildiğini hissetti. Etrafına bakındı, hareketi yapanın Elva olduğunu gördü. Nasuada eğilerek kulağını Elva'ya yaklaştırdı. "Eragon, Saphira'nın üstünde değil."

Nasuada'nın göğsü daraldı, nefesi sıkıştı. Yukarıya baktı: Saphira birkaç metre yukarıda, kampın üstünde dolaşmaya başladı. Yarasaya benzer devasa kanatları gökyüzünde simsiyah görünüyordu. Nasuada, Saphira'nın alt kısmını görebiliyordu. Karnının pullarına değen pençeleri beyazdı, ama üzerindeki binicilerini göremiyordu.

"Nereden biliyorsun?" diye sordu alçak sesle.

"Rahatsızlığımı ve korkularımı hissetmiyorum. Roran ve bir kadın, sanırım Katrina da orada.

Nasuada doğrulup el çırpıp, "Jörmundur," diye bağırdı.

Beş altı metre uzaktaki Jörmundur önüne çıkanları iterek koşup geldi; ne zaman acil durum olduğunu bilirdi. "Leydim."

"Alanı boşalt. Saphira inmeden herkesi uzaklaştır."

"Orrin, Narheim ve Garzhvog dâhil mi?"

Nasuada yüzünü buruşturdu. "Hayır, ama başka kimse kalmasın. Acele et!"

Jörmundur emir yağdırmaya başlarken Arya ve Angela, Nasuada'nın yanına geldi. Onlar da telaşlı görünüyordu. "Eragon yaralanmış ya da ölmüş olsa Saphira bu kadar sakin olmazdı," dedi Arya.

"O zaman Eragon nerede?" diye sordu Nasuada. "Acaba şimdi başını nasıl bir belaya soktu?"

Jörmundur ve adamları seyircileri çadıra yönlendirirken meydanda bir karmaşa oldu. Bazı izleyiciler direnirken birkaç tartışma çıktı, ama Jörmundur'un adamları kavganın yayılmasını hemen önlediler. Neyse ki savaş komutanları Garzhvog'ün sözü üzerine oradan olaysız ayrıldılar, ama Garzhvog, Kral Orrin ve Cüce Narheim Nasuada'ya doğru yürüdüler.

Boyu iki metreden uzun olan Urgal kendisine doğru yaklaşırken Nasuada ayaklarının altındaki yerin sarsıldığını hissediyordu. Urgal ırkının âdeti olduğu üzere kemikli çenesini kaldırıp boğazını gösterdi. "Bu ne anlama geliyor Leydi Gece Yürüyen?" Çenesinin ve dişlerinin biçimi, aksarıyla birleşince Nasuada, konuşmasını anlamakta iyice zorlandı.

"Evet, ben de bir açıklama istiyorum," dedi Orrin. Yüzü kıpkırmızıydı.

"Ve ben de," dedi Narheim.

Nasuada, onlara bakarken Alagaesia'nın ırklarının bu kadar çok üyesinin binlerce yıldır ilk kez barış içinde bir araya geldiklerini fark etti. Bir tek Ra'zac ve binek hayvanları eksikti. Nasuada aklı başında hiç kimsenin o iğrenç yaratıkları gizli konseylerine çağırmayacağını biliyordu. Saphira'yı işaret etti. "İstedığınız cevapları o verecek."

Son meraklılar da meydanı boşaltırken bir hava dalgası Nasuada'ya doğru esti. Alçalan Saphira

kanatlarını yavaşça sallayarak arka ayaklarının üstüne indi. Dört ayağının üstüne inince kampta bir gümbürtü yankılandı Bağlarını çözen Roran ve Katrina hemen Saphira'nın sırtından indiler.

Öne çıkan Nasuada, Katrina'yı inceledi. Nasıl bir kadın ki, bir erkeğin onu kurtarmak için böylesi olağanüstü bir çabaya girmesine neden olmuştu. Karşısındaki genç kadının güçlü kemikleri, soluk teni, bakır rengi saçları ve daha önce nasıl görüldüğünü anlamamanın mümkün olmadığı yırtılmış ve leş gibi bir elbisesi vardı. Esaretinin etkilerine rağmen Nasuada, onun yeterince çekici bir kız olduğunu görebiliyordu, ama ozanların harika bir güzellik diyeceği kadar değildi. Bununla birlikte öyle bir duruşu ve bakışlarında öyle bir güç vardı ki Nasuada, esir düşen Roran olsa Katrina'nın da sevgilisinin uğruna Carvahall'li köylüleri toparlayıp Surda'ya götüreceğini, Yanan Ovalar'da savaşıp Helgrind'e devam edeceğini görebiliyordu. Garzhvog'ü fark ettiğinde bile Katrina ne irkildi ne de sindi, Roran'ın yanında durmaya devam etti.

Roran başıyla Nasuada'yı selamladı. "Leydim," dedi ciddi bir yüzle. "Majesteleri. Size nişanlım Katrina'yı tanıştırayım." Katrina ikisini de reveransla selamladı.

"Varden'e hoş geldin Katrina," dedi Nasuada. "Roran'ın pek sık rastlanmayan sadakati sayesinde adını hepimiz duyduk. Sana duyduğu aşkın şarkıları ülkeye yayıldı bile."

"Hoş geldiniz," diye ekledi Orrin. "Gerçekten hoş geldiniz."

Nasuada, kralın, Cüceler dâhil olmak üzere oradaki bütün erkekler gibi yalnızca Katrina'ya baktığını fark etti. Gece bitmeden Katrina'nın çekiciliğine dair hikâyelerini diğer adamlara da anlatacağından emindi. Roran'ın onun için yapmış olduğu şey, Katrina'yı diğer kadınların üstüne tutuyordu; bu olay Katrina'yı savaşçılar için gizemli, büyüleyici ve çekici biri haline getiriyordu. Birisinin bir başkası için böyle bir fedakârlıkta bulunması, ödenen bedel nedeniyle o kişiyi olağanüstü değerli hale getiriyordu.

Katrina kızarıp gülümsedi. "Teşekkür ederim." Gördüğü bu ilginin verdiği mahcubiyetin yanı sıra, Alagaesia'daki onca kadın arasından Roran'ın kalbini çalan o olduğu için hissettiği gururu da yüzünü renklendiriyordu. Roran'ın ne kadar olağanüstü biri olduğunun farkındaydı. Roran onundu ve Katrina'nın istediği tek statü ya da hazine buydu.

Nasuada'nın içinden bir yalnızlık hissi geçti. Keşke ben de onların yaşadıklarını yaşıyor olsam, diye düşündü. Varden'in iyiliği için bir anlaşma evliliği yapmadığı takdirde sorumlulukları onun genç kızlara ait aşk ve evlilik –ve kesinlikle çocuk– hayalleri kurmasını engelliyordu. Sık sık bu anlaşmalı evliliği Orrin'le yapmayı düşünürdü, ama bunu teklif etmeye cesaret edemezdi. Yine de elindekilerle mutluymuştu. Katrina ve Roran'ı sahip oldukları şey yüzünden kıskanmıyordu. Davasını daha fazla umursuyordu; Galbatorix'i yenmek evlilik kadar basit bir şeyden daha önemliydi. Hemen hemen herkes evlenirdi, ama kaç kişinin yeni bir çağı başlatma fırsatı olurdu?

Bu akşam kendimde değilim, diye düşündü Nasuada. Yaralarım düşüncelerimin arı kovanı gibi uğuldamasına neden oluyor. Kendini toparlayıp Roran ve Katrina'nın gerisindeki Saphira'ya baktı. Saphira'nın söyleyeceklerini duymak için genellikle zihninin etrafına yerleştirdiği bariyerleri kaldırdı. "O nerede?" diye sordu.

Saphira pulların pullara sürterken çıkardığı kuru hışırtıyla yaklaşmış başını tam Nasuada, Arya ve Angela'nın önüne gelecek şekilde uzattı. Ejderhanın sol gözü mavi ateşle parlıyordu. İki kez burnunu çekti, kırmızı dili ağzından dışarı fırladı. Sıcak, nemli nefesi Nasuada'nın elbisesindeki dantel yakayı dalgalandırdı.

Saphira'nın bilinci kendisinininkine dokunurken Nasuada yutkundu. Saphira, Nasuada'nın daha önce karşılaştığı hiç kimseye benzemiyordu: yaşlı, yabancı ve hem yırtıcı hem nazik. Bunun yanı sıra Saphira'nın heybetli fiziksel varlığı, Saphira'nın isterse kendilerini yiyebileceğini hatırlatıyordu. Bir ejderhanın yanında rahat olmanın mümkün olmadığına inanıyordu.

Kan kokusu alıyorum, dedi Saphira. Sana kim zarar verdi Nasuada? Adını söyle, boynundan kafasına kadar parçalayıp kafalarını hatıra olarak sana getireyim.

"Kimseyi parçalamana gerek yok. En azından şimdilik. Bıçağı ben kullandım. Ama bu konuyu konuşmak için yanlış bir zaman. Şu anda umurumda olan tek şey Eragon'un nerede olduğu."

Eragon, dedi Saphira, imparatorlukta kalmaya karar verdi.

Nasuada birkaç saniye için ne kıpırdayabildi ne de düşünebildi. Giderek artan bir felaket hissi Saphira'nın şaşkıncu açıklamasının etkisini yok etti. Diğerlerinin verdiği çeşitli tepkilerden Nasuada, hepsinin adına konuştuğunu anladı.

"Nasıl.. kalmasına nasıl izin verebildin?"

Homurdanırken Saphira'nın burun deliklerinden küçük alevler çıktı. Eragon kendi seçimini yaptı. Onu durduramadım. Sonuçlar kendisi ve Alagaesia için ne olursa olsun doğru olduğunu düşündüğü şeyi yapmakta ısrar etti... Onu bir yavru gibi silkeleyebilirdim, ama onunla gurur duyuyorum. Korkmayın; kendine bakabilir. Şimdiye kadar başına hiçbir talihsizlik gelmedi. Yaralansaydı bunu bilirdim.

Arya söze girdi. "Peki, neden böyle bir seçim yaptı Saphira?"

Sözlerle açıklamak yerine göstermem daha kolay olacak. Olur mu?

Hepsi onayladı.

Saphira'nın hatıraları bir nehir gibi Nasuada'ya aktı. Bulut katmanlarının üstünde siyah Helgrind'i gördü; Eragon, Roran ve Saphira'nın nasıl saldırmaları gerektiğine dair tartışmalarını duydu; Ra'zac'ın inini bulmalarını gördü; Saphira'nın Lethrblaka'yla yaptığı destansı savaşı yaşadı. Görüntüler Nasuada'yı büyüledi. İmparatorlukta doğmuştu, ama orasıyla ilgili hiçbir şey hatırlayamıyordu. Bir yetişkin olarak, Galbatorix'in elinde tuttuklarının vahşi eteklerinden başka bir yeri ilk kez görüyordu.

Son olarak Eragon'la Saphira'nın tartışmasını gördü. Saphira gizlemeye çalışıyordu, ama Eragon'u geride bıraktığı için hissettiği acı hâlâ canını yakıyordu. Nasuada yanaklarını bandajlarıyla kurulumak zorunda kaldı. Ama Eragon'un geride kalmak için gösterdiği nedenler –Ra'zac'ı öldürmek ve Helgrind'in gerisini keşfetmek– Nasuada'ya göre yetersizdi.

Kaşlarını çattı. Eragon atılgan bir çocuk olabilir, ama yalnızca birkaç mağarayı ziyaret etmek ve geri kalan intikamını almak için başarmayı umduğumuz her şeyi tehlikeye atacaktır kadar aptal değildir. Saphira'yı doğruyu söylemesi için zorlamayı istedi, ama daha sonra Saphira'nın böyle bir bilgiyi gizlemeyeceğine karar verdi. Belki gizlice konuşmak istiyordur, diye düşündü.

"Kahretsin!" diye patladı Kral Orrin. "Eragon kendi başına yola çıkmak için daha kötü bir zaman bulamazdı. Galbatorix'in ordusu bizden yalnızca birkaç kilometre ötedeyken tek bir Ra'zac'ın ne önemi var ki?... Onu geri getirmeliyiz."

Angela bir kahkaha attı. Kemikten yapılmış beş şiş kullanarak çorap örüyordu. Şişler klik klak diye

sesler çıkarıyor, garip olsa da sabit bir ritimle birbirine sürtüyordu. "Nasıl? Eragon gündüz yolculuk yapacaktır, ama Saphira birisi görüp Galbatorix'e haber verir diye gündüz açıkta uçmaya cesaret edemez."

"Evet, ama o bizim süvarimiz! O düşmanlarımızın arasında kalırken biz boş boş oturamayız."

"Katılıyorum," dedi Narheim. "Nasıl olacaksa onun güvenli bir şekilde geri dönmesini sağlamalıyız. Grimstnzborith Hrothgar, Eragon'u ailesine ve klanına dâhil etmişti –artık bildiğiniz gibi bu benim klanım– ve ona kanunumuzun ve kanımızın sadakatini borçluyuz."

Arya çömelip Nasuada'yı şaşırtarak çizmelerinin iplerini çözüp yeniden bağlamaya başladı. İplerden birinin ucunu dişlerinin arasında tutarak, "Saphira, zihnine son dokunduğunda Eragon neredeydi?" diye sordu.

Helgind'in girişinde.

"Peki, hangi yolu takip etmeye karar verdiğini biliyor musun?"

Henüz kendisi de bilmiyordu.

Arya ayağa kalkarak, "O zaman mümkün olan her yere bakmalıyım," dedi.

Bir geyik gibi ileri atılıp meydanı geçti, rüzgâr gibi hızlı ve hafif bir şekilde kuzeye koşarken çadırların gerisinde gözden kayboldu.

"Arya, hayır!" diye bağırdı Nasuada, ama Elf çoktan gitmişti bile. Onun peşinden bakan Nasuada umutsuzluğa kapılmak üzereydi. Merkez çöküyor, diye düşündü.

Garzhvog göğsünü örten birbiriyle uyumsuz zırh parçalarını kavrayarak Nasuada'ya baktı. "Onu takip etmemi ister misiniz Leydi Gece Yürüyen? Küçük Elfler kadar hızlı koşamam, ama onlar kadar uzun süre koşabilirim."

"Hayır.. hayır, sen kal. Arya uzaktan insan sanılabilir, ama bir çiftçi seni gördüğü an askerler seni avlarlar."

"Avlanmaya alışığım."

"Ama Galbatorix'in yüzlerce askerinin dolaştığı imparatorluğun ortasında değil. Hayır, Arya kendini korumak zorunda. Eragonu bulup güvenliğini sağlamasını umuyorum, yoksa sonumuz geldi demektir."

# Kaçıp Kurtulma

Eragon inanılmaz bir hızla koşuyordu.

Adımlarının şiddeti topuklarından başlayıp bacaklarına doğru çıkıyor, kalçalarına, oradan da omurgasına yükselip kafatasının arkasında sona eriyordu. Tekrarlayan darbe dişlerini sarsıyor, geride kalan her mille daha da kötüleşiyor gibi görünen baş ağrısını şiddetlendiriyordu. Koşusunun monoton müziği başta onu rahatsız etmiş, ama kısa süre sonra düşünmeden hareket ettiği, transa benzer bir hale sokmuştu.

Eragon çizmeleri yere değerken kurumuş dallar gibi çatırdayan kırılğan çimenlerin sesini duyuyor, çatlamış topraktan yükselen tozu görüyordu. Alagaesia'nın bu tarafında en azından bir aydır yağmur yağmadığını tahmin ediyordu. Kuru hava nefesindeki nemi emerek boğazını tahriş ediyordu. Ne kadar su içerse içsin güneşin ve rüzgârın ondan çaldığı su miktarını telafi edemiyordu.

Bu yüzden başı ağrıyordu.

Helgrind çok geride kalmıştı. Ama umduğundan daha yavaş ilerliyordu. Galbatorix'in asker ve büyücülerden oluşan yüzlerce devriyesi ülkenin dörtbir köşesinde dolanıyorlardı. Onlardan kaçmak için sık sık gizlenmek zorunda kalıyordu. Onu aradıklarına hiç kuşku yoktu. Önceki akşam batı ufkunda alçaktan uçan Thorn'u görmüştü. Zihnini hemen korumaya alıp kendini bir hendeğe atmış, Thorn ufukta gözden kaybolana dek yarım saat orada kalmıştı.

Eragon mümkün oldukça mevcut yollarda ve patikalarda yürümeye karar vermişti. Geçen haftanın olayları onu fiziksel ve duygusal dayanmanın sınırına getirmişti. Çalıların, tepelerin, çamurlu nehirlerin arasında ilerlemeye çalışmak yerine bedeninin dinlenip iyileşmesine izin vermeyi tercih ediyordu. Çaresiz, şiddetli yorgunluk zamanı gelecekti, ama şimdi değildi.

Yollarda kaldığı sürece becerebildiği kadar hızlı koşmaya cesaret edemiyordu; aslında koşmaktan tamamen uzak durması iyi olurdu. Bölgeye yayılmış çok sayıda köy ve ahırlar vardı. Eğer bölgede yaşayanlardan biri yolda peşinde bir kurt sürüsü varmış gibi koşan birini görse bu merak ve şüphe uyandırır, hatta korkak bir köylü durumu İmparator'a bile rapor edebilirdi. Eragon'un tanınmaması gerekiyordu, yoksa yaşamını yitirebilirdi.

Şu anda bir fersahtan uzun bir süredir uzun bir yılan hariç hiçbir canlıyla karşılaşmadığı için koşuyordu.

Eragon için en büyük öncelik Varden'e dönmekti. Sıradan bir haydut gibi gizlenerek ilerlemeye çalışmak canını çok sıkıyordu. Yine de yalnız olma fırsatını yakaladığına seviniyordu. Spine'da Saphira'nın yumurtasını bulduğu günden beri yalnız, gerçekten yalnız kalmamıştı hiç. Her zaman Saphira'nın, Brom'un, Murtagh'ın ya da onun tarafında olan bir başkasının zihinleri kendi düşüncelerine dokunmuştu. Yanında sürekli birisinin bulunmasının yanı sıra, aynı zamanda Palancar Vadisi'nden ayrıldıktan sonraki ayların tamamını zorlu eğitimlerle geçirmiş, yalnızca seyahate çıkmak veya savaşa katılmak için bu eğitimlere ara vermişti. Daha önce hiç dikkatini bu kadar yoğunlaştırması veya bu kadar büyük endişe veya korkuyla mücadele etmesi gerekmemişti.

Bu nedenle yalnızlığın ve beraberinde getirdiği huzurun tadını çıkarıyordu. Kendisinininki dâhil seslerin yokluğu, kısa bir süre için gelecek korkusunu unutturan tatlı bir ninni gibiydi. Saphira'yı kristal görüşle görmek –birbirlerinin zihnine dokunamayacak kadar uzak olsalar da onunla olan bağı

sayesinde eğer Saphira'ya bir zarar gelse bunu bilirdi– gibi bir arzusu da yoktu. Arya ve Nasuada'yla temas kurup öfkeli sözlerine maruz kalmayı da istemiyordu. Uçuşan kuşların şarkılarını, çimenlerin ve dalların arasında esen rüzgârın nefesini dinlemeyi tercih ediyordu.

Koşum takımlarının şingirtisini, nal seslerini ve adamların konuşmalarını duyunca Eragon daldığı düşüncelerden sıyrıldı. Telaşla durup etrafına bakındı, adamların hangi yönden geldiğini anlamaya çalıştı. Yakındaki vadiden bir çift karga dönerek yukarı yükseliyordu.

Eragon'un saklanabileceği tek yer bodur, sık çalılıklarının arasındaydı. Tam altı adam, vadiden ortaya çıkıp en fazla üç metre uzağındaki ince toprak yola doğru ilerlerken Eragon çalılıklara doğru koşup arasına daldı. Aslında, Eragon, onların varlığını bu kadar yakınma gelmeden çok önce fark ederdi, ama civarda dolaşan Thorn yüzünden zihnini etrafa karşı kapamıştı.

Askerler dizginleri çekip yolun ortasında durarak aralarında tartışmaya başladılar. "Sana söylüyorum, bir şey gördüm!" diye bağırdı içlerinden biri. Orta boylu, kırmızı yanaklı, sarı sakallı bir adamdı.

Kalbi deli gibi çarpan Eragon nefesini yavaşlatıp sakinleşmeye çabaladı. Alnına dokunup başına sardığı mendilin kalkık kaşlarını ve sivri kulaklarını örttüğünden emin olmaya çalıştı. Keşke zırhım hâlâ üstümde olsaydı, diye düşündü. İstemeden dikkat çekmemek için kendine bir çıkın yapmış –ölü dalları ve bir satıcıdan aldığı bir parça kanvas kumaşı kullanarak yapmıştı– ve zırhını içine koymuştu. Şimdi askerler varlığını fark edebilir korkusuyla hareket edip zırhını giymeye cesaret edemiyordu.

Sarı sakallı asker, atından inip yolun kenarına kadar geldi, yeri ve ötesindeki çalılıkları inceledi. Galbatorix'in ordusunun bütün üyeleri gibi altın iplikle alev deseninin işlenmiş olduğu kırmızı tunik giyiyordu. Adam hareket ettikçe iplik kıvılcımlar saçıyordu. Bir miğfer, sivri bir kalkan ve deri yelekten oluşan zırhı basitti ve onun sıradan bir piyadeden daha önemli biri olmadığını gösteriyordu. Silahlarına gelince sağ ellerinde bir mızrak, sol kalçalarında uzun bir kılıç taşıyorlardı.

Asker mahmuzlarını şangırdatarak ona doğru yaklaşırken Eragon antik dilde karmaşık bir büyü fısıldadı. Sözcükler dilinden sel gibi dökülüyordu, fakat oldukça zor, ünlü seslerden oluşan bir grubu yanlış telaffuz edince telaşlanarak bütün büyüü tekrarlamak zorunda kaldı.

Asker, ona doğru bir adım attı.

Ve bir adım daha.

Asker tam önünde durdu. Eragon büyüü tamamladı ve büyü etkisini gösterirken gücünün azaldığını hissetti. Ama yakalanmaktan tamamen kurtulmak için bir saniye geç kalmıştı, çünkü asker, "Aha!" dedi ve dalları ayırıp Eragon'u ortaya çıkardı.

Eragon kıpırdamadı.

Adam doğruca Eragon'a bakıp kaşlarını çattı. "Neler oluyor," diye mırıldandı. Çalılıkların arasına soktuğu mızrağı Eragon'un burnunun ucundan bir karış uzağı saplandı. Eragon tırnaklarını avuçlarına batırdı korkudan gerilen kasları seyiriyordu. "Kahretsin," dedi asker. Dalları bırakınca gevşeyen dallar eski halini alıp Eragon'u bir kez daha gizledi.

"Neydi o?" diye sordu diğeri.

"Hiçbir şey," dedi asker, arkadaşının yanına dönerek. Miğferini çıkarıp alnını sildi. "Gözlerim



bana oyun oynuyor."

"O serseri Braethan bizden ne bekliyor ki? Son iki gündür hiç uyumadık sayılır."

"Evet. Kral bizi bu kadar zorluyorsa çok çaresiz olmalı.. Dürüst olmak gerekirse aradığımız her kimse bulmamayı tercih ederim. Korktuğumdan değil, ama Galbatorix'i huzursuz eden birinden bizim gibilerin uzak durması gerek. Bırakalım da şu esrarengiz kaçağı Murtagh ve ejderha canavarı yakalsın, ne dersin?"

"Eğer biz, Murtagh'ı aramıyorsak," dedi üçüncü adam. "Morzan'ın yavrusunun ne dediğini duydun."

Askerlerin üstüne huzursuz bir sessizlik çöktü. Sonra yerdeki adam atının sırtına atlayıp dizginleri sol eline sardı. "Kapa çeneni, Denvood! Çok fazla konuşuyorsun."

Altı kişilik grup, atlarını sürüp kuzeye doğru yollarına devam etti.

Atların nal sesleri uzaklaşınca Eragon büyüü bozdu, sonra gözlerini yumruklarıyla silip ellerini dizlerinin üstüne koydu. Dudaklarından uzun, alçak sesli bir kahkaha koparken başını iki yana salladı. İçinde bulunduğu bu çıkmazın Palancar Vadisi'nde büyüdüğü günlere göre bu kadar tatsız olması onu çok eğlendirmişti. Bunun benim başıma geleceği hiç aklıma gelmezdi.

Yaptığı büyü iki kısımdan oluşuyordu: birincisi bedeninin etrafındaki ışığı büküyor, bu yüzden görünmüyordu, ikincisi etraftaki büyü kullanıcıların onun varlığını tespit etmesini engellemeye yönelikti. Büyünün en büyük dezavantajı ayak izlerini gizleyememesiydi, bu yüzden büyüü yapan kişinin taş gibi hareketsiz kalması gerekiyordu. Ve genellikle kişinin gölgesini yok etmek yetmiyordu.

Ağaçların arasından çıkıp kollarını yukarıya kaldırdı, askerlerin geldiği vadiye baktı. Yolculuğuna devam ederken aklında tek bir soru vardı:

Murtagh ne demişti?

"Ahh!"

Havayı elleriyle yararken Eragon'un bulanık rüyaları kayboldu. Yattığı yerden dönerek uzaklaşırken neredeyse ikiye bölündü. Geriye doğru giderek ayağa kalktı, gelen darbeleri savuşturmak için silahlarını önüne doğru kaldırdı.

Karanlık gece etrafını kuşatıyordu. Yukarıda yıldızlar bitmek bilmez danslarına devam ediyordu. Aşağıda tek bir yaratık bile kıpırdamıyor, çimenleri okşayan yumuşak rüzgâr dışında hiçbir şey duyulmuyordu.

Eragon, birisinin kendisine saldırmak üzere olduğuna inanıp zihniyle dışarıya saldırdı. Her yöne doğru etrafı kilometrelerce taradı ama civarda kimseyi bulamadı.

Sonunda ellerini indirdi. Göğsü inip kalkıyor, derisi yanıyor, ter kokuyordu. Zihninde bir bora kükredi: bıçak parıltıları girdabı ve kopan uzuvlar. Bir an için Farthen Dûr'da olduğunu, Urgallarla savaştığını sandı, sonra da Yanan Ovalar'da kılıçla savaştığını. Her yer o kadar gerçekti ki garip bir büyüün kendisini zaman ve uzayda geri götürdüğüne yemin edebilirdi. Karşısında öldürdüğü adamları ve Urgalları gördü; o kadar gerçektiler ki konuşup konuşamayacaklarını merak etti. Artık yaralarının izlerini taşımasa da bedeni, yaralarını hatırlıyordu. Etini delen kılıçları ve okları hissederken ürperdi.

Eragon anlamsız bir ulumayla dizlerinin üstüne çöktü, kollarını karnına dolayıp ileri geri sallandı. Tamam geçti... geçti. Alnını yere bastırıp sert, sıkı bir top halini aldı. Karnına çarpan nefesi sımsıcaktı.

"Neyim var benim?"

Brom'un Carvahall'de anlattığı hikâyelerden hiçbiri bu hayallerin eski kahramanların başına bela olduğundan bahsetmiyordu. Eragon'un Varden'de tanıştığı savaşçılardan hiçbiri döktükleri kandan rahatsız olmuyordu. Roran öldürmekten hoşlanmadığını söylese de gecenin bir yarısı çılgınlık atarak uyanmıyordu.

Ben zayıfım, diye düşündü. Bir erkeğin böyle hissetmemesi gerekir. Bir süvari böyle hissedemez. Garrow ve Brom sorun yaşamazdı, biliyorum. Yapılması gerekeni yaptılar, hepsi bu kadar. Durmadan ağlayıp zırlama, diş gıcırdatma yoktu... Ben zayıfım.

Ayağa fırlayıp çimenlerin arasındaki yuvasının etrafında dolaşmaya, sakinleşmeye çalıştı. Yarım saat sonra endişe göğsünü demir mengeneyle sıkarken, derisi, binlerce karınca üzerinde geziniyormuş gibi kaşınırken, en ufak bir gürültüde irkilen Eragon, çıkını alıp ölümcül bir koşuya başladı. Bilinmeyen karanlıkta önüne neyin çıktığına ya da koştuğunu kimin gördüğüne aldırıyordu.

Yalnızca kâbuslarından kaçmak istiyordu. Zihni ona karşı dönmüş, hissettiği paniğini bastırmak için ne yapması gerektiğini bilmiyordu. Bu durumda yapması gereken tek şey teninde ki, kendisine hareket etmesini söyleyen antik hayvan bilgeliğine güvenmekti. Eğer yeterince hızlı ve zorlu bir şekilde koşarsa belki kendisini o anda tutabilirdi. Belki kollarının hareketi, ayaklarının yere çarpması, koltukaltlarındaki kaygan ter ve çeşitli başka hislerini baskılarıyla zihninin kendisine oynadığı oyunu unutabilirdi.

Belki.

Bir sığırcık sürüsü öğleden sonra gökyüzünde okyanustaki balıklar gibi dalışa geçiyordu.

Eragon gözlerini kısıp onlara baktı. Palancar Vadisi'nde sığırcık kuşları kış aylarından sonra ortaya çıktıklarında genellikle o kadar büyük gruplar oluştururlardı ki günü geceye çevirirlerdi. Bu sürü o kadar büyük değildi, ama ona Garrow ve Roran'la birlikte evlerinin verandasında nane çayı içip yukarıdaki siyah bulutların döndüğü akşamları hatırlatmıştı.

Çizmelerinin bağcıklarını bağlamak için oturduğu taşın üstünde anılarına dalıp gitti.

Hava değişmişti; artık serindi ve batıdaki gri bulanıklık fırtına olasılığını gösteriyordu. Burada bitkiler daha bol, yosunlar, sazlar ve yeşil çimenler yoğundu. Birkaç kilometre uzaktaki düz olan arazide beş tepe yükseliyordu. Ortadaki tepeyi meşe ağaçları süslüyordu. Yeşilliğin bulanık perdesinin üstünde uzun zaman önce terk edilmiş, geçmişteki ırklar tarafından yapılmış bir bina vardı.

Merakı uyanarak yemeğini bu harabelerin arasında yemeye karar verdi. Orada bol bol av hayvanı olduğuna emindi. Yiyecek aramak, yoluna devam etmeden önce biraz etrafı keşfetmesi için bir mazeret bulmuştu.

İlk tepenin eteğine ulaşması bir saat sürdü. Orada kare taşlarla döşeli antik bir yolun kalıntılarını buldu. Bildiği hiçbir insan, Elf veya Cüce işine benzemediği için ilginç yapısını düşünerek harabelere doğru giden yolu takip etti.

Ortakdaki tepeye tırmanırken meşe ağaçlarının altındaki gölgeler Eragon'dan ürktü. Zirveye yaklaşırken altındaki zemin düzleşti, çalılar aralandı ve geniş bir meydana çıktı. Harap kule oradaydı. Kulenin alt kısmı bir ağacın gövdesi gibi geniş ve damarlıydı. Sonra yapı daralıyor ve gökyüzüne doğru on metre kadar yükselip, çentikli bir çizgi halinde sona eriyordu. Kulenin üst yarısı sayısız parçalara ayrılmış, yerde yatıyordu.

Eragon'un içini bir heyecan kapladı. Süvarilerin tükenmesinden önce dikilmiş olan bir Elf karakolu bulunduğunu düşünüyordu. Başka hiçbir ırkta böyle bir yapı inşa etme becerisi ya da hevesi yoktu.

Sonra meydanın karşı tarafındaki sebze bahçesini fark etti. Bir adam sebze tarhlarının arasına eğilmiş bezelyelerin yabancı otlarını ayıklıyordu. Yere bakan yüzünü gölgeler kaplamıştı. Gri sakalı o kadar uzundu ki taranmamış bir yün yığını gibi kucağına yığılmıştı.

Adam başını kaldırıp bakmadan, "Şu otları ayıklamama yardım edecek misin etmeyecek misin? Eğer edersen Sana da yemek çıkar," diye söylendi.

Eragon ne yapacağını bilemeyerek durakladı. Sonra neden yaşlı bir münzeviden korkayım ki, diye düşünerek bahçeye yürüdü. "Ben Bergan... Garrow'un oğlu Bergan."

Adam homurdandı. "Tenga, Ingvar'ın oğlu."

Çıkını yere bırakırken Eragon'un zırhı tıngırdadı. Sonraki bir saat Tenga'yla birlikte sessizlik içinde çalıştı. O kadar uzun süre kalmaması gerektiğini biliyordu, ama iş hoşuna gitmişti; düşünmesine engel oluyordu. Otları ayıklarken zihnini uzatıp açıklıktaki canlılarınkine dokundu. Onlarla paylaştığı birlik duygusundan hoşlanmıştı.

Bezelyelerin etrafındaki bütün otları, karahindibaları ayıkladıktan sonra Eragon, Tenga'yı takip ederek kulenin alt kısmındaki kapıya doğru gitti. Kapının ardında geniş bir mutfak ve yemek odası vardı. Odanın ortasında döner merdivenler ikinci kata doğru yükseliyordu. Odanın büyük bir bölümü dâhil her yerde kitaplar, parşömenler, ciltleri kopmuş kitaplar ve kâğıt ruloları vardı.

Tenga şöminedeki dal yığınlarını işaret etti. Odunlar çatırdayıp yanmaya başladı. Eragon, Tenga'yla fiziksel ve zihinsel olarak mücadele etmeye hazır bir şekilde gerildi.

Adam, onun tepkisini fark etmemiş gibi mutfakta dolaşıp, yemek için tabak çıkarıyordu. Bunu yaparken kendi kendine konuşuyordu.

Her duyusu tetikte olan Eragon yakındaki bir koltuğun kenarına oturdu. Antik dil kullanmadı, diye düşündü. Büyüyü içinden söylediyse, yalnızca bir ateş yakmak için kendini öldürme ya da daha kötü bir riske girdi. Oromis'in Eragon'a öğrettiğine göre insan sözcükler sayesinde büyüü kontrol edebiliyordu. Dili kullanmadan büyü yapmak araya giren bir düşüncenin ya da duygunun sonucu çarpıtmasına neden olabilirdi.

Eragon etrafına bakıp ev sahibi hakkında bilgi edinmeye çalıştı. Antik dilden sözcükleri gösteren açık bir parşömen gördü ve bunun kendisinin Ellesmera'da çalıştığına benzer gerçek isimler kitabı olduğunu anladı. Büyücüler bu tür kitaplar ve parşömenlere imrenir, bunları elde etmek için neredeyse her şeyi feda edebilirlerdi, çünkü böyle bir kitapla bir büyü için yeni sözcükler öğrenebilir, ayrıca kendilerinin keşfettiği sözcükleri kaydedebilirlerdi. Ama çok nadir buldukları için çok az büyücü böyle bir kitaba sahip olurdu. Ve onu asla yanından ayırmazdı.

Bu yüzden Tenga'nın böyle bir kitabı olması çok sıra dışı bir durumdu, ama Eragon'u şaşırtan şey, odada bunun gibi altı kitabın daha olmasıydı. Ayrıca tarihten matematiğe, astronomiden botaniğe

çeşitli konularda yazılar da vardı.

Tenga, tabakları burnuna doğru uzatınca Eragon ekmek, peynir ve soğuk etli börekten oluşan bir yemek tabağı ve zencefilli bira bardağını gördü.

"Teşekkür ederim," dedi Eragon.

Tenga, ona aldırılmayıp şöminenin yanına bağdaş kurup oturdu. Yemeğini yerken sakalına doğru homurdanıp konuşmaya devam etti.

Eragon tabağını temizleyip iyi hasattan yapılmış içeceğinin son damlalarını yudumladıktan ve Tengaya da yemeğini neredeyse bitirdikten sonra elinde olmadan sordu. "Bu kuleyi Elfler mi dikti?"

Tenga, bu soru Eragon'un zekâsından şüphe etmesine neden olmuş gibi anlamlı bir şekilde baktı. "Evet. Edur Ithindra'yı dalavereci Elfler dikti."

"Burada ne yapıyorsunuz? Yalnız mısınız, yoksa..."

"Cevap arıyorum!" dedi Tengaya. "Açılmamış kapının anahtarını, ağaçların ve bitkilerin sırrını. Ateş, ısı, şimşek, ışık... Çoğu kişi, soruyu bilmez ve cehalet içinde gezer durur'. Diğerleri soruyu bilir, ama cevabın anlamından korkar. Peh! Binlerce yıldır vahşiler gibi yaşadık. Vahşiler! Ben buna son vereceğim. Işık çağını getireceğim ve herkes yaptığım işi övecek."

"Lütfen söyleyin, tam olarak ne arıyorsunuz?"

Tengaya'nın yüzü asıldı. "Soruyu bilmiyor musun? Bileceğini sanıyordum. Ama hayır, yanılmışım. Yine de araştırmamı kavradığını biliyorum. Sen farklı bir cevap arıyorsun, ama yine de arıyorsun. Senin kalbinde benimki gibi aynı ateşle dağlanmış. Cevabı bilmek için neyi feda etmemiz gerektiğini başka bir hacıdan başka kim bilebilir?"

"Neyin cevabını?"

"Seçtiğimiz sorunun."

Bu deli, diye düşündü Eragon. Tengaya'nın dikkatini dağıtabileceği bir şey ararken bakışları gözyaşı biçimindeki pencerenin pervazına sıralanmış olan küçük ahşap hayvan heykellerine kaydı. "Ne kadar güzeller," dedi heykelleri işaret ederek. "Kim yaptı?"

"O yaptı... gitmeden önce. Hep bir şeyler yapardı." Tengaya doğrulup sol işaret parmağını heykellerden ilkinde dokundurdu. "İşte bu sincap, kuyruğunu hızla sallayınca çok komik oluyor." Parmağı sıradaki diğer heykele gitti. "Bu vahşi ayı, ölümcül pençelere sahip... Burada bir..."

Eragon geri çekilip kapıyı açarak Edur Ithindra'dan çıkıp giderken Tengaya, ona aldırmadı. Eragon çıkışını omzuna atarak meşe ağaçlarının arasından aşağıya indi, beş tepenin oluşturduğu gruptan ve aralarında yaşayan bunamış büyücüden uzaklaştı.

O ve sonraki gün yoldaki insan sayısı arttı. Eragon'a tepenin üstünden hep yeni bir grup çıkıyormuş gibi geliyordu. Çoğu göçmendi, ama aralarında askerler ve işadamları da vardı. Eragon sürekli başı önde yürüyerek onlardan mümkün olduğunca kaçınıyordu.

Ama bu yüzden geceyi Melian'dan otuz iki kilometre kuzeydeki Eastcroft köyünde geçirmek zorunda kaldı. Eastcroft'a gelmeden uzun zaman önce yoldan çıkmak ve sabaha kadar dinlenebileceği korunaklı bir mağara bulmak niyetindeydi, ama araziye tanımadığı için, mesafeyi yanlış hesaplamış,

üç silahlı adamın eşliğinde köye varmıştı. Eastcroft'un duvarlarının ve kapılarının güvenliğine, sıcak yatağın rahatlığına bir saat kala yoldan ayrılmak en ahmak insanın bile neden köyden kaçmaya çalıştığını sormasına yol açardı. Bu yüzden Eragon dişlerini sıkıp sessizce yolculuğunu açıklayan hikâyelerin provasını yapmıştı.

Eragon yüksek surlarla çevrili Eastcroft'u ilk gördüğünde güneş ufkun iki parmak üstündeydi. Sonunda köye varıp kapıdan geçene kadar alacakaranlık çökmüştü. Arkasından bir nöbetçinin silahlı adamlara yolda yakınlarında başka kimse olup olmadığını sorduğunu duydu.

"Gördüğüm kadarıyla yoktu."

"Bu iyi," dedi nöbetçi. "İçeri girmek için yarını beklemek zorundalar." Kapının karşı tarafındaki başka bir adama bağırdı. "Kapıyı kapat!" Birlikte beş metre yüksekliğindeki demir kapıları kapatıp Eragon'un göğsü kadar kalın olan dört meşe kütüğüyle sürgülediler.

Kuşatma bekliyor olmalılar, diye düşündü. Sonra kendi körlüğüne şaşırды. Eh, bu zamanlarda kim bir bela beklemiyor ki? Birkaç ay önce Eastcroft'ta kapana kısılmaktan endişelenirdi, ama şimdi surlara çıplak elle tırmanabileceği ve eğer kendini sihirle gizlerse gecenin karanlığında fark edilmeden kaçabileceği konusunda kendine güveniyordu. Orada kalmaya karar vermişti, çünkü yorgundu ve büyü yapmak eğer varsa yakınlardaki büyücülerin dikkatini çekebilirdi.

Köy meydanına giden çamurlu yolda birkaç adım atamadan bir nöbetçi ona doğru yaklaşıp feneri yüzüne tuttu. "Dur bakalım! Sen daha önce Eastcroft'a gelmedin, değil mi?"

"Bu ilk gelişim," dedi Eragon.

Kısa boylu adam başını salladı. "Burada seni karşılayacak bir ailen ya da arkadaşın var mı?"

"Hayır, yok."

"O zaman seni Eastcroft'a getiren nedir?"

"Hiçbir şey. Kız kardeşimin ailesine yetişmek ve onları Dras-Leona'ya getirmek için güneye yolculuk yapıyorum." Eragon'un hikâyesi nöbetçinin üzerinde bir etki yaratmamış gibiydi. Belki bana inanmamıştır, dedi Eragon. Ya da belki benimki gibi çok hikâyeye duyduğu için artık onun için bir anlam ifade etmiyordur.

"O zaman ana kuyunun yanındaki yolcu hanına gitmek istersin. Orada yiyecek ve kalacak yer bulabilirsin. Ve bu arada kaldığın sürece cinayete, hırsızlığa ve sarkıntılığa katlanmayacağımızı bilmeni isterim. Sağlam kazıklarımız ve darağaçlarımız var. Yeterince açık mı?"

"Evet, efendim."

"O halde git. İyi şanslar. Ama dur! Adın ne yabancı?"

"Bergan."

Bunun üzerine nöbetçi yürüyüp akşam turuna başladı. Eragon, nöbetçinin feneri evlerin arasında kaybolana kadar bekleyip kapıların sol tarafına yerleştirilmiş olan duyuru panolarına yöneldi.

Beş altı tane suçlu posterinin üstünde neredeyse bir metre boyunda iki tabaka parşömen kâğıdı asılıydı. Bir tanesi Eragonu, bir tanesi Roran'ı tasvir ediyor, ikisini de taca karşı hainler olarak adlandırıyordu. Eragon posterleri ilgiyle inceleyip teklif edilen ödüle hayranlıkla baktı: yakalayana her biri için kontluk verilecekti. Roran'ın resmi çok benzemişti ve hatta Carvahall'den beri bıraktığı

sakalı da eklenmişti, ama Eragon'un portresi Kan Yemini Kutlaması'ndan önce tamamen insan gibi görüldüğü döneme aitti.

Her şey nasıl değişmiş, diye düşündü Eragon.

Köyü geçip yolcu hanını buldu. Ortak kullanılan odanın katran lekeli kerestelerle kaplı alçak bir tavanı vardı. Sarı mumlar yumuşak, titretilen bir ışık yayıyor, duman katmanlarının yardığı havayı ağırlaştırıyordu. Yerdeki kum ve kül kaplı karışım Eragon'un ayaklarının altında gıcırdayıyordu. Sol tarafında masalar, sandalyeler ve şişte bir domuzun kızardığı büyük bir şömine vardı. Bunların karşısında uzun bir bar vardı ve dörtbir yandan saldıran içkilere karşı, bira fiçilerini koruyan yüksek aşmalı köprüleri olan bir kale gibiydi.

Tam altmış kişi tıklım tıklım odaya doluşmuştu. Konuşmaların gürültüsü tek başına yolda geçirdiğı onca zamandan sonra Eragon'u rahatsız edebilirdi, ama hassas işitme duyusu nedeniyle kendisini gümbürdeyen bir şelalenin ortasında dikiliyormuş gibi hissediyordu. Tek bir sese odaklanması zordu. Bir sözcüğü yakalar yakalamaz başka bir ses diğeri yok ediyordu. Bir köşedeki halk ozanı üçlüsü "Sweet Aethdir o' Dauth" şarkısının komik versiyonunu çalıp söylüyor, ama bu da şamatayı düzeltme konusunda bir işe yaramıyordu.

Eragon gürültü yüzünden yüzünü buruşturup kalabalığın arasından kıvrılarak bara ulaştı. Servis yapan kadınla konuşmak istiyordu, ama kadın o kadar meşguldü ki Eragon'a bakıp, "Sizin isteğiniz?" diye sorana kadar beş dakika geçti. Saçları terli yanaklarına yapışmıştı.

"Odanız ya da geceyi geçirebileceğim bir köşe var mı?"

"Bilemem. Han sahibiyile konuşmanız gerek. Tam aşağıda," dedi kadın, parmağıyla loş merdivenleri işaret etti.

Eragon beklerken bara yaslanıp odadaki insanları inceledi. Hepsi çeşit çeşitti. Konukların yarısı oraya eğlenmek için gelen Eastcroff'lu köylülerdi. Geri kalanın içindeki büyük çoğunluk güvenli yerlere göç eden kadın ve erkeklerden oluşuyordu. Yıpranmış gömleklerinden ve kirli pantolonlarından, sandalyelerine oturma ve yaklaşanlara bakma şekillerinden onları kolayca ayırt edebiliyordu. Ama hana son giren en küçük müşteri grubuna bakmaktan özenle kaçınıyorlardı: yani Galbatorix'in askerlerine. Kırmızı tunikli adamlar herkesten daha fazla gürültü yapıyorlardı. Kahkahalar atıp bağıyor, zırhlı yumruklarını masaya indiriyor, biraları kana kana içerken yanlarından geçecek kadar aptal olan garson kızları taciz ediyorlardı.

Kimsenin kendilerine karşı çıkmayacağını bildikleri ve güçlerini göstermekten zevk aldıkları için mi böyle davranıyorlar, diye merak etti Eragon. Yoksa Galbatorix'in ordusuna katılmak zorunda kaldıkları için utanç ve korku hislerini gürültü yaparak bastırmaya mı çalışıyorlardı.

Ozanlar şarkı söylemeye başlamışlardı:

Tatlı Aethrid o' Dauth saçları uçuşarak  
Lord Edel'e koşup ağlamış, "Sevgilimi serbest bırakın  
Yoksa bir cadı sizi tüylü bir keçiye çevirecek!"  
Lord Edel gülerek, "Hiçbir cadı beni tüylü bir keçiye çeviremez!"

Kalabalık hareket edince Eragon duvara yaslanmış bir masa gördü. Yüzü koyu renk pelerininin başlığıyla gizlenmiş bir kadın tek başına oturuyordu. Dört adam etrafını çevirmişti, alkolün etkisiyle

yanakları kızarmış iriyarı, yağlı boyunlu çiftçiler. İkisi kadının iki yanında duvara yaslanıp ona doğru eğilmişti. Bir diğeri ters çevrilmiş sandalyede oturmuş sırtıyor, dördüncüsü sol ayağını masanın kenarına dayamış, dizinin üstüne eğilmişti. Adamlar konuşurken kayıtsız hareketler yapıyorlardı. Eragon, kadının söylediğini duyamadığı halde cevabının onları öfkeliendirdiği belliydi, çünkü kaşlarını çatıp göğüslerini şişirmiş, horoz gibi kabarmışlardı. Bir tanesi parmağını kadına doğru salladı.

Eragon'a göre edepli, çok çalışan adamlar gibi görünüyorlardı, ama alkolün etkisiyle terbiye sınırlarını aşıyorlardı. Carvahall'deki festival günlerinde bu görüntüye sık sık tanık olurdu. Garrow birayı kaldıramayacaklarını bildikleri halde kendilerini halkın içinde rezil eden adamlara hiç saygı duymazdı. "Bu çok çirkin... eğer zevk için değil, hayattaki durumunu unutmak için içiyorsan bunu kimseyi rahatsız etmeyeceğin yerde yapmalısın," derdi.

Kadının solundaki adam, birden aşağıya uzanıp geriye atmak istiyormuş gibi parmağını kadının başlığına taktı. Kadının eli o kadar hızlı kalkıp adamın bileğini yakaladı ki Eragon bu hareketi zor görebildi. Kadın sonra adamın bileğini bırakıp eski pozisyonuna döndü. Eragon odadaki başka kimsenin, hatta adamın bile bu hareketi fark ettiğini sanmıyordu.

Başlık kadının ensesine düştü ve Eragon şaşkınlıktan donakaldı. Kadın insandı, ama Arya'ya benziyordu. Aralarındaki tek fark gözleri –yuvarlak ve düzdü, bir kedininkiler gibi çekik değildi– ve Elflerinki gibi sivri olmayan kulaklarıydı. Bu kadın da Eragon'un tanıdığı Arya kadar güzeldi, ama daha az egzotik, daha tanıdık bir şekilde.

Eragon hiç tereddüt etmeden kadının zihnini araştırdı. Gerçekten kim olduğunu bilmek zorundaydı.

Kadının zihnine dokunur dokunmaz zihinsel bir darbe Eragonu geri savurup bütün dikkatini dağıttı. Sonra kafatasının içinde sağır edici bir sesin Eragon, dediğini duydu.

Arya?

Kalabalık tekrar sıklaşıp Arya'yı gizleyene dek gözleri bir an için buluştu.

Eragon kalabalığın arasında kendine yol açıp hızla onun masasına gitti. Kalabalığın arasından çıktığında çiftçiler ona küçümsercesine baktılar. Bir tanesi, "Davetsiz bir şekilde böyle aramıza katılman büyük kabalık. Kaybolsan iyi olur," dedi.

Eragon becerebildiği kadar diplomatik bir sesle, "Beyler, bence bayan yalnız kalmak istiyor. Siz namuslu bir bayanın dileğine aldırmazlık edemezsiniz, değil mi?" dedi.

"Namuslu bir bayan mı?" diye güldü en yakındaki adam. "Namuslu bir kadın yalnız yolculuk yapmaz."

"O halde endişelerinizi gidereyim, çünkü ben onun kardeşiyim ve Dras-Leona'ya amcamızın yanına gidiyoruz."

Dört adam huzursuz bir şekilde birbirine baktı. Üçü Arya'dan uzaklaşmaya başladı, ama en iri olanı Eragon'un önünde durup, yüzüne doğru eğildi. "Sana inanmıyorum, dostum. Onu kendine saklamak için bizi uzaklaştırmak istiyorsun o kadar," diye homurdandı.

Haksız sayılmaz, diye düşündü Eragon.

Yalnızca adamın duyabileceği kadar alçak sesle, "Sizi temin ederim ki o benim kız kardeşim. Kavga etmek istemiyorum. Şimdi lütfen gider misiniz?"

"Sen bir muhallebi çocuğu gibi yalan söylerken olmaz."

"Bayım, lütfen makul olun. Tatsızlığa gerek yok. Gece yeni başlıyor, içki ve bol müzik. Böyle önemsiz bir yanlış anlama için tartışmayalım. Bu bizi küçültür."

Neyse ki adam birkaç saniye sonra rahatlayarak suratsız bir şekilde homurdandı. "Senin gibi küçük bir çocukla kavga etmem zaten." Dönüp bara arkadaşlarına doğru yürüdü.

Eragon bakışlarını kalabalıktan ayırmadan masanın arkasına kayıp Arya'nın yanına oturdu. "Burada ne arıyorsun?" diye sordu dudaklarını neredeyse hiç kıpırdatmadan.

"Seni."

Eragon şaşırarak ona bakınca Arya kavisli kaşlarını kaldırdı. Eragon gülümsüyormuş gibi yapıp tekrar kalabalığa baktı. "Yalnız mısın?"

"Artık değilim... Gece için oda tuttun mu?"

Eragon başını iki yana salladı.

"Güzel. Benim zaten bir odam var. Orada konuşabiliriz."

Birlikte kalktılar. Eragon merdivenlere doğru onu takip etti. İkinci kattaki koridora çıkarırken ayaklarının altındaki yıpranmış basamaklar çatırdıyordu. Kirli, ahşap lambrili koridoru tek bir mum aydınlatıyordu. Arya sağdaki son odaya giden yolu gösterdi. Pelerininin geniş kolundan demir bir anahtar çıkardı. Kapıyı açıp odaya girdi. Eragon'un da peşinden eşiği geçmesini bekleyip kapıyı tekrar kapatıp kilitledi.

Eragon'un karşısındaki kenarları kurşun kaplı pencereden turuncu bir parıltı içeriye giriyordu. Turuncu ışık Easteroff'un kasaba meydanının diğer tarafında asılı olan fenerden geliyordu. Eragon bu ışıkla sağ tarafındaki sehpanın üstünde duran gaz lambasını seçebildi.

"Brisingr," diye fısıldadı. Parmağından çıkan kıvılcımla fitili yaktı.

Lambanın ışığı bile odayı aydınlatmamıştı. Oda da koridordaki gibi lambriyle kaplıydı ve kestane rengi ahşap üzerine çarpan ışığın çoğunu emiyor, odanın küçük ve kasvetli görünmesine neden oluyordu. Odada masanın dışındaki tek mobilya üzerinde tek bir battaniyenin olduğu dar yataktı. Yatağın üstünde küçük bir erzak torbası vardı.

Eragon ve Arya karşı karşıya duruyorlardı. Eragon uzanıp başına sardığı bezi çıkardı. Arya omuzlarındaki pelerinin yakalarını tutturun broşu açıp pelerini yatağın üstüne bıraktı. Orman yeşili bir elbise giymişti. Eragon onu ilk kez elbiseli görüyordu.

Görünüşlerinin tersine dönmesi Eragon için garip bir deneyimdi. Artık Elf gibi görünen kendisi, insan olan Arya'ydı. Bu değişiklik ona olan saygısında bir azalma yaratmamıştı, ama onun yanında daha rahat olmasını sağlıyordu, çünkü artık kendisine o kadar yabancı değildi.

Sessizliği bozan Arya oldu. "Saphira, senin Ra'zac'ı öldürmek ve Helgrind'i keşfetmek için geride kaldığını söyledi. Bu doğru mu?"

"Gerçeğin bir kısmı."

"Bütün gerçek nedir?"

Eragon daha azının onu tatmin etmeyeceğini biliyordu. "Sana anlatacaklarımı ben izin vermeden



kimseye söylemeyeceğine söz ver."

"Söz veriyorum," dedi Arya antik dilde.

Bunun üzerine Eragon, Sloan'ı nasıl bulduğunu, onu neden Varden'e geri getirmemeye karar verdiğini, kasabı nasıl lanetlediğini, kendisini düzeltmesi –en azından kısmen– ve görme yeteneğini yeniden kazanması için ona verdiği şansı anlattı. "Ne olursa olsun Roran ve Katrina, Sloan'ın yaşadığını asla öğrenmeyecekler. Yoksa sorunlar asla bitmez," diyerek sözlerini bitirdi.

Arya yatağın kenarına oturup uzun süre lambaya ve alevine baktı. "Onu öldürmeliydin," dedi.

"Belki, ama öldüremedim."

"İşin tatsız olduğunu düşünmen ondan kaçman için bir neden değil. Sen bir korkaksın."

Eragon, onun bu suçlamasına kızarak çenesini kaldırdı. "Öyle mi? Bıçağı olan herkes Sloan'ı öldürebilirdi. Benim yaptığım daha zordu."

"Fiziksel olarak belki, ama ahlâken değil."

"Onu öldürmedim, çünkü bunun yanlış olduğunu düşündüm." Eragon kendini ifade etmek için uygun sözcükleri ararken kaşlarını çattı. "Ben korkmadım... sorun o değildi. Savaşttan sonra böyle bir şey olamaz... Başka bir şeydi. Savaşta adam öldürürüm. Ama kimin yaşayıp kimin öleceğine ben karar veremem. Bu deneyim ya da bilgeliğe sahip değilim.. Her insanın geçemeyeceği bir çizgi vardır Arya. Ben, Sloan'a baktığımda kendi çizgimi buldum. Esirim Galbatorix olsaydı onu da öldüremezdim. Onu Nasuada ve Kral Orrin'e götürürdüm ve eğer ölüme mahkûm ederlerse kafasını rahatlıkla uçururdum, ama ondan önce değil. Eğer istersen buna zayıflık diyebilirsin, ama ben böyleyim ve bunun için özür dilemeyeceğim."

"O halde başkalarının maşası mı olacaksın?"

"İnsanlara elimden geldiğince hizmet edeceğim. Hiçbir zaman liderlikte gözüm olmadı. Alagaesia'nın başka bir zorbaya ihtiyacı yok."

Arya şakaklarını ovuşturdu. "Seninle her şey neden bu kadar karmaşık olmak zorunda Eragon? Nereye gidersen git kendini zor durumlara sokuyorsun. Sanki ülkedeki her dikenli çalıya girmeyi iş edinmiş gibisin."

"Annen de aynı şeyi söyledi."

"Şaşırmadım... Pekâlâ, öyle olsun bakalım. İkimiz de fikirlerimizi değiştirecek değiliz. Adalet ve ahlâk konusunda tartışmaktan daha önemli konular var bizi bekleyen. Ama gelecekte kim olduğunu ve Alagaesia'daki ırklar için ne anlam ifade ettiğini hatırlarsan iyi olur."

"Bunu hiç unutmuyorum." Eragon duraklayıp onun cevabını bekledi, ama Arya bir yorumda bulunmadı. Masanın kenarına oturan Eragon, "Beni aramaya gelmen gerekmezdi. Ben iyiyim."

"Elbette gerekirdi."

"Beni nasıl buldun?"

"Helgrind'den sonra hangi yolu izlediğini tahmin ettim. Neyse ki tahminim beni buranın altmış dört kilometre batısına getirdi ve bu kadarı ülkenin fısıltılarını dinlemek için yeterince yakındı."

"Anlamadım."

"Bir süvari bu dünyada fark edilmeden dolaşamaz Eragon. Kulakları ve gözleri olanlar işaretleri kolayca yorumlayabilirler. Kuşlar şarkılarıyla senin gelişini anlatıyor, topraktaki yaratıklar kokunu duyuyor, ağaçlar ve çimenler dokunuşunu hatırlıyor. Süvari ve ejderhası arasındaki bağ o kadar güçlüdür ki doğanın güçlerine karşı duyarlı olanlar bunu hissedebilir."

"Bir gün bu numarayı bana da öğretmelisin."

"Bu numara değil, yalnızca etrafındakilere dikkat etme sanatı."

"Ama neden Eastcroft'a geldin? Benimle köyün dışında buluşmak daha güvenli olurdu."

"Şartlar beni buna zorladı, seni zorladığı gibi. Buraya isteyerek gelmedin, değil mi?"

"Hayır..." Gün boyu yolculuk etmekten yorulmuş bir şekilde omuzlarını oynattı. Uykusunu dağıtmaya çalışarak Arya'nın elbisesini işaret etti. "Sonunda gömlek ve pantolonu bıraktın mı?"

Arya'nın yüzünde hafif bir gülümseme belirdi. "Yalnızca bu yolculuk için. Varden'de hatırlayamadığım kadar uzun yıllardır yaşıyorum, ama insanların kadınları erkeklerden ayırma konusunda nasıl ısrarcı olduklarını hep unutuyorum. Tamamen bir Elf gibi davranmasaydım bile sizin âdetlerinize asla alışamazdım. Bana kim evet ve hayır diyecekti? Annem mi? O Alagaesia'nın diğer tarafındaydı." Arya birden istediğinden daha fazla şey söylemiş gibi kendini tuttu. "Her neyse, Varden'den ayrıldıktan sonra bir çift sığır çobanı ile talihsiz bir karşılaşma yaşadım ve hemen ardından bu elbiseyi çaldım."

"Sana çok yakışmış."

"Büyücü olmanın avantajlarından biri hiçbir zaman terzi beklemek zorunda olmayışındır."

Eragon bir an güldü. "Şimdi ne olacak?" diye sordu.

"Şimdi dinleneceğiz. Yarın, güneş doğmadan önce Eastcroft'tan çıkacağız."

O gece Eragon kapının önünde Arya da yatakta yattı. Bu ayarlamamanın nedeni Eragon'un nezaketi ya da saygısı değil –gerçi Eragon zaten yatağı Arya'ya vermekte ısrar ederdi– güvenlikti. Birisi odaya dalacak olsa bir kadının yerde yattığını görmesi garip olurdu.

Boş saatler geçerken Eragon başının üstündeki kırılgan bakıyor, odunlardaki yarıkları izliyor, ama birbiriyle yarışan düşüncelerini bir türlü yatıştıramıyordu. Rahatlamak için bildiği her yöntemi denedi, ama zihni durmadan Arya'ya, onu görünce yaşadığı şaşkınlığa, Sloan'a davranış biçimiyle ilgili yorumlarına ve her şeyden öte ona karşı duyduğu hislere dönüyordu. Bunların tam olarak ne olduğundan emin değildi. Onunla olmayı çok özlemişti, ama Arya, onun yaklaşımını reddetmiş ve bu da Eragon'u incitmiş ve kızdırmıştı. Ayrıca düş kırıklığı da vardı, çünkü Eragon davasının umutsuz olduğunu reddetse de nasıl ilerlemesi gerektiğini bilmiyordu.

Arya'nın hafif soluklarını dinlerken göğsünde bir acı hissetti. Ona bu kadar yakın olup yaklaşmamak işkence gibiydi. Tuniğinin kenarını parmaklarının arasında büküp tatsız bir kadere boyun eğmektense yapabileceği bir şeyler olmasını diledi.

Ele avuca sığmaz duygularıyla gecenin ilerleyen saatlerine kadar mücadele etti, sonunda yorgunluğa teslim olarak kendini bekleyen rüyaların kucağına bıraktı. Huzursuz birkaç saat boyunca bu rüyalarda dolaştıktan sonra yıldızlar solmaya başladı. Arya'yla birlikte Eastcroft'tan ayrılmasının zamanı gelmişti.

Birlikte camı açıp üç buçuk metre aşağıdaki zemine atladılar. Elf yeteneklerine sahip biri için alçak bir inişti bu. Arya atlarken açılmasını engellemek için eteklerinin ucunu tuttu. Birkaç santim arayla inip evlerin arasından surlara doğru koştular.

"İnsanlar nereye gittiğimizi merak edecektir," dedi Eragon yola devam ederken. "Belki de bekleyip oradan gerçek yolcular gibi ayrılmalıydık."

"Kalmak daha riskliydi. Odamın parasını ödedim. Hanın sahibinin umursadığı tek şey budur, erken kaçmamız değil." Çürümüş bir arabanın etrafından dolaşırken bir süre için birbirlerinden ayrıldılar. Arya devam etti. "En önemli şey hareket halinde kalmak. Eğer oyalanırsak kral bizi kesinlikle bulur."

Dış duvara vardıklarında Arya diğerlerinden biraz daha çıkık olan bir direk buldu. Elleriyle direğe sarınıp çekti, ağırlığına dayanıp dayanmayacağını kontrol etti. Direk sarsıldı, diğerlerine çarptı, ama yine de dayandı.

"Önce sen," dedi Arya.

"Lütfen, senden sonra."

Arya sabırsızlıkla elbisesine vurdu. "Elbise pantolona göre biraz daha fazla dalgalanıyor Eragon."

Ne demek istediğini anlayınca Eragon'un yanaklarına ateş bastı. Başının yukarısına uzanarak sıkıca tutundu ve tırmanmaya başladı. Ayakları ve dizleriyle çıkışına yardımcı oldu. Tepeye varınca durup sivri direklerin üstünde dengesini sağlamaya çalıştı.

"Devam et," diye fısıldadı Arya.

"Sen de gelene kadar olmaz."

"Yapma..."

"Nöbetçi," diye işaret etti Eragon. Yakındaki evlerin arasında fener ışığı dolaşıyordu. Işık yaklaşırken karanlığın arasından etrafı yaldızlı bir adam görüntüsü çıktı. Bir elinde çekili bir kılıç vardı.

Bir hayalet kadar sessiz olan Arya direğe sarıldı, yalnızca kollarının gücünü kullanarak kendini Eragon'a doğru çekti. Büyüyle yukarıya doğru kayıyor gibiydi. Yeterince yaklaşıncaya Eragon, onun kolunu tuttu, yukarı çekip yanına oturttu. Nöbetçi altlarından geçerken savunma duvarının üstüne iki garip kuş gibi tüneyip nefeslerini tuttular. Nöbetçi feneri iki yana sallayıp davetsiz misafir arıyordu.

Yere bakma, diye yalvardı Eragon. Yukarıya bakma.

Bir dakika sonra nöbetçi kılıcını kınına sokup kendi kendine bir şeyler mırıldanarak turuna devam etti.

Eragon ve Arya tek kelime bile etmeden savunma duvarının diğer tarafına indiler. Aşağıdaki çimenlere atlayıp darbenin etkisini dağıtmak için yuvarlanırken Eragon'un çıkımındaki zırh tıngırdadı. Ayağa fırlayıp eğildi. Peşinde Arya'yla alacakaranlıkta Eastcroft'tan hızla uzaklaşmaya başladı. Köyü kuşatan çiftliklerin yakınından geçmek zorunda kaldıklarında çukurlardan ve kurumuş dere yataklarından geçmeye dikkat ediyorlardı. En az altı kez bölgelerini korumaya çalışan kızgın köpekler havlayarak peşlerine düştü. Eragon onları zihniyle sakinleştirmeye çalıştı, ama köpeklerin havlamasına engel olmanın tek yolu korkunç dişlerinin ve pençelerinin onu ve Arya'yı korkutup kaçırdığını göstermekti. Başarılarından memnun olan köpekler kuyruklarını sallayarak nöbet tuttukları

ahırlara, sundurmalara ve verandalara geri döndüler. Kendilerinden memnun halleri Eragon'un hoşuna gitmişti.

Eastcroft'tan sekiz kilometre sonra, tamamen yalnız oldukları ve kimsenin onları takip etmediği açıkça belli olunca kavrulmuş bir ağaç kökünün yanında durdular. Arya çömelerek önündeki topraktan birkaç avuç aldı. "Adurna risa," dedi. Etraftaki topraktan sızan belli belirsiz su Arya'nın açtığı çukurda birikti. Su iyice birikene dek bekledikten sonra, "Letta," dedi.

Kristal görüşle hareketsiz suyun yüzeyinde Nasuada'nın yüzü belirdi. Arya, onu selamladı. Sonra Eragon, "Leydim," diyerek selam verdi.

"Eragon." Nasuada yorgun görünüyordu ve uzun bir hastalıktan çıkmış gibi yanakları çökmüştü. Topuzundan fırlayan bir tutam saç bukleler halinde alına düştü. Nasuada elini saçına götürüp asi bukleleri geriye itmeye çalışınca Eragon kolundaki geniş bandajları fark etti. "Gokukara'ya şükür iyisin. Seni çok merak ettik."

"Seni üzdüğüm için özür dilerim, ama nedenlerim vardı."

"Geldiğinde bana açıklayacaksın."

"Nasıl istersen," dedi. "Sen nasıl yaralandın? Biri mi saldırdı? Neden Du Vrangr Gata, seni iyileştirmede?"

"Beni rahat bırakmalarını söyledim. Ben de durumumu sen geldiğinde anlatacağım." Eragon şaşırda da başını sallayıp soru sormaktan vazgeçti. Nasuada, Arya'ya baktı. "Çok etkilendim; onu bulmuşsun. Bulabileceğinden emin değildim."

"Şanslıydım."

"Belki, ama senin becerilerinin de, şansın cömertliği kadar önemli olduğuna inanıyorum. Bize ne zaman katılacaksınız?"

"Beklenmedik bir zorlukla karşılaşmazsak iki üç gün sonra."

"Güzel. Sizi bekleyeceğiz. Şu andan itibaren bir kez öğleden önce, bir kez de akşam olmak üzere benimle en az iki kez bağlantı kurmanızı istiyorum. Eğer sizden haber alamazsam esir düştüğünüze inanacak ve kurtarma gücüyle birlikte Saphira'yı göndereceğim."

"Büyü yapmak için her zaman yalnız kalamıyoruz."

"Bir yolunu bulun. İkinizin nerede olduğunu ve güvende olup olmadığınızı bilmem gerekiyor."

Arya bir an düşünüp, "Bunu mümkün olduğunda yapacağım, ama eğer Eragonu tehlikeye atacaksa yapmayacağım."

"Anlaştık."

Eragon sohbetin duraklamasından yararlanıp araya girdi. "Nasuada, Saphira yakınlarda mı? Onunla konuşmak istiyorum.. Helgrind'den beri konuşmuyoruz."

"Bir saat önce etrafı keşfe çıktı. Ben geri dönüp dönmediğini öğrenene kadar büyüü tutabilir misiniz?"

"Evet," dedi Arya.

Tek bir adım Nasuada'yı onların görüş açısından çıkardı, geride kırmızı çadırdaki masanın ve

sandalyelerin statik görüntüsü kaldı. Eragon uzun bir süre çadırın içindekileri inceledi, ama sonra içini bir huzursuzluk kaplayınca gözlerini su havuzundan çekip Arya'nın ensesine baktı. Sık siyah saçları bir yana dökülmüş, elbisesinin hemen üstündeki pürüzsüz teni ortaya çıkmıştı. Bu görüntüye bir dakika kadar büyülenmiş gibi baktı. Sonra silkinip kendine geldi, arkasındaki kütüğe yaslandı.

Kırılan dal seslerinin ardından Saphira çadıra girmeye çalışırken parlak mavi pullar su birikintisini doldurdu. Çok küçük bir parça olduğu için Eragon, onun neresini gördüğünü anlayamıyordu. Saphira, Nasuada'nın gizli iletişim için kullandığı aynayı düzgün bir şekilde göreceği uygun bir pozisyon ararken Eragon, onun bacağının iç kısmını, kuyruğundaki diken, katlanmış kanadının kabarık kısmını gördü. Saphira'nın arkasından gelen telaşlı seslerden Eragon, Saphira'nın pek çok mobilyayı kırdığını anladı. Sonunda yerleşip başını aynaya yaklaştırdı –böylece safir mavisi tek bir göz bütün su birikintisini kapladı– ve Eragon'a baktı.

İkisi de kıpırdamadan uzun bir süre birbirlerine baktılar. Eragon, onu görünce bu kadar rahatlamasına şaşırıldı. Birbirlerinden ayrıldıklarından beri Eragon kendini tamamen güvende hissetmemişti.

"Seni özledim," diye fısıldadı.

Saphira bir kez göz kırptı.

"Nasuada, hâlâ orada mısın?"

Saphira'nın sağından boğuk bir ses geldi: "Evet, sayılır."

"Saphira'nın söylediklerini bana aktarma nezaketini gösterebilir misin?"

"Bunu memnuniyetle yaparım, ama şu anda bir kanatla direk arasında sıkıştım ve bir kurtuluş yolu yok. Beni duymada zorlanabilirsin. Ama beni dinlemeyi istersen denerim."

"Lütfen."

Nasuada birkaç saniye sessiz kaldı, sonra Saphira'nınkine çok benzeyen bir sesle, "Sen iyi misin?" deyince Eragon elinde olmadan güldü. "Bir öküz kadar sağlıklıyım. Ya sen?"

"Kendimi bir öküzle karşılaştırmam saçma ve aşağılayıcı olur, ama eğer sorduğun buysa her zamanki gibi zindeyim. Arya'nın da yanında olduğuna sevindim. Arkanı kollamak için akıllı birinin yanında olması iyi."

"Katılıyorum. Tehlikedeyken yardım her zaman iyidir." Eragon, Saphira'yla dolaylı da olsa konuşabildiği için müteşekkirdi, ama sözlü konuşmanın, yakındayken yaptıkları düşünce ve duygu alışverişi kadar iyi olmadığını düşünüyordu. Üstelik konuşmalarını Arya ve Nasuada da dinliyordu. Eragon kendisini affedip affetmediği gibi özel konuları onların yanında konuşmak istemiyordu. Saphira da onun isteksizliğini paylaşıyor olmalıydı ki bu konuyu o da açmıyordu. Başka önemsiz konularda konuşup birbirlerine veda ettiler. Eragon birikintiden ayrılmadan önce parmaklarını dudaklarına koyup sessizce, üzgünüm, dedi.

Saphira'nın gözünün etrafındaki küçük pulların her birinin etrafında küçük bir açıklık meydana geldi. Saphira ağır ağır göz kırptı. Eragon, onun mesajı aldığını ve ona kızmadığını anladı.

Eragon ve Arya, Nasuada'dan izin istedikten sonra Arya büyüü sona erdirdi. Elinin tersiyle elbisesindeki toprağı temizledi.

O bunu yaparken Eragon kıpır kıpırdı, daha önce hiç olmadığı kadar sabırsızdı; o anda Saphira'nın kucığına koşup ateşin karşısında onunla oturmaktan başka bir şey istemiyordu.

"Hadi gidelim," dedi ve yürümeye başladı.

# Hassas Bir Konu

Roran kayayı yerden kaldırırken sırtındaki kaslar kabarıp dalgalandı.

İri kayayı bir an için bacaklarına dayayıp homurtuyla kollarını havaya kaldırdı ve kayayı başının üstünde tuttu. Ezici ağırlığı tam bir dakika öylece tuttu. Omuzları titreyip çökmek üzereyken kayayı yere fırlattı. Kocaman taş kütlesi tok bir sesle yere düşüp toprakta birkaç santim derinliğinde çukur açtı.

Roran'ın iki tarafında Varden'in yirmi savaşı benzeri büyüklükte kayaları kaldırmaya çalışıyorlardı. Yalnızca ikisi başarılı olmuştu; diğerleri alışık oldukları daha hafif kayalara yönelmişlerdi. Horst'un demirhanesinde geçirdiği ayların ve ondan önce de çiftçilik yaptığı yılların, kendisine, on iki yaşından beri her gün silahlarıyla talim yapan adamların yanında ayakta kalacak gücü verdiğini görmekten memnun oldu.

Roran ateş gibi yanan kollarını sallayıp birkaç derin soluk aldı, serin hava çıplak göğsüne çarptı. Uzanıp sağ omzundaki kaslara masaj yapmaya başladı. Parmaklarını kaslarının üstünde dolaştırırken Ra'zac kendisini ısırduğunda meydana gelen yaradan hiç iz kalmadığını fark etti. Yeniden sağlıklı olduğuna sevinerek sırıttı.

Acı dolu bir çığlık Albriech ve Baldor'a bakmasına neden oldu. Onlara savaş sanatını öğreten esmer, yara izleriyle kaplı deneyimli asker Lang'le mızrak savaşı yapıyorlardı. Lang ikisine karşı direniyordu. Tahta talim kılıcıyla Baldor'un silahını düşürüp kaburgalarına vurdu, sopasını Albriech'in bacağına o kadar sertçe batırdı ki adam yere yuvarlandı. Bütün bunlar birkaç saniye içinde olmuştu. Roran, onları çok iyi anlıyordu; kendisi Lang'le talimi yeni bitirmişti ve Helgrind'den kalma çürüklere yenileri eklenmişti. Roran genellikle çekicini kılıca tercih ederdi, ama eğer durum gerektiriyorsa kılıç da kullanabilmeyi istiyordu. Kılıç kullanmanın büyük bir incelik ve ustalık gerektirdiğini düşünüyordu; zırlı ya da değil, bir kılıç ustasının bileğine şiddetle vurursanız, kırık kemikleriyle kendini asla savunamazdı.

Yanan Ovalar Savaşı'ndan sonra Nasuada, Carvahall'den gelen köylüleri Varden'e katılmaya davet etmiş, hepsi onun teklifini kabul etmişti. Reddedenlerse Yanan Ovalar'a giderken Dauth'ta mola verdiklerinde Surda'da kalmışlardı. Carvahall'den gelen sağlıklı iriyarı bütün adamlar uygun silahlar alıp –kendi eğreti mızraklarını ve kalkanlarını atmış– Alagaesia'dakilerle aynı seviyede savaşçılar olmak için çalışmaya başlamışlardı. Palancar Vadisi'nin halkı zorlu hayat koşullarına alışıktı. Kılıç sallamak odun kesmekten daha zor değildi. Görüntü olarak da hektarlarca tarlayı çapalamaktan daha güzeldi. Ticareti bilenler becerilerini Varden'in yararına kullanmaya devam ediyordu, ama boş zamanlarında hâlâ kendilerine verilen silahları kullanmayı öğrenmek için çabalıyorlardı. Çünkü savaş çağrısı geldiğinde herkesin orduya katılması bekleniyordu.

Roran, Helgrind'den döndüğünden beri sarsılmaz bir kararlılıkla kendini eğitime adanmıştı. İmparatorluğu yıkmak için Varden'e yardım etmek ve sonunda Galbatorix'i öldürmek başka şey, köylüleri ve Katrina'yı korumak için savaşmak başka şeydi. Savaşın dengesini tek başına bozabileceğine inanacak kadar kibirli değildi, ama dünyayı değiştirme yeteneği konusunda kendine güveniyordu ve eğer kendini verirse Varden'in zafer şansını artıracığını biliyordu. Hayatta kalmak zorundaydı ve bu da daha deneyimli bir savaşçının karşısında kaybetmemek için bedenini eğitmesi ve silah kullanma tekniklerinde ustalaşması anlamına geliyordu.

Talim alanını geçip Baldor'la paylaştığı çadıra giderken, kabuğu soyulmuş, her gün onu ovuşturan binlerce elle cilalanmış altı metre uzunluğunda bir kütüğün yattığı yirmi metre uzunluğunda çimenlik bir alanı geçti. Roran yürüyüşünü bozmadan döndü, parmaklarını kütüğün kalın tarafına koyup kaldırdı ve uflaya puflyaya dimdik tutarak birkaç adım yürüdü. Sonra kütüğü itip devirdi. Bu kez, ince tarafını kavrayarak aynı şeyi iki kez daha yaptı.

Kütüğü tekrar çevirecek gücü kendinde bulamayarak alanı terk etti. Gri çadırlardan oluşan labirentin arasında dolaşarak Loring ve Fisk'e, tanıdığı diğerlerine, ayrıca kendisine selam veren yabancılara el salladı. Yabancılar sevgiyle, "Selam, Güçlü Çekiç!" diye bağıyorlardı.

"Selam!" diye cevap verdi. Daha önce tanımadığın insanların seni tanınması çok garip, diye düşündü. Bir dakika sonra evi haline gelen çadıra vardı. İçeri girip yayını, okluğunu ve Varden'in kendisine verdiği kılıcı kaldırdı.

Yatağın yanındaki su tulumunu yakalayıp aceleyle parlak gün ışığına çıktı. Tulumun ağzını açıp içindekini sırtına ve omuzlarına döktü. Banyo Roran için seyrek yapılan bir işti, ama o gün önemli bir gündü. Yaklaşan şey için temiz ve canlı olmak istiyordu. Cilalı sopanın keskin ucuyla kollarındaki ve bacaklarındaki pisliği sıyırdı. Tırnak aralarındaki pisliği temizleyerek, saçlarını taradı, sakalını düzeltti.

Temiz olduğuna karar verdikten sonra, yeni yıkanmış tuniğini giyip çekicini beline bağladı. Kampın içine doğru yürümek üzereyken çadırın köşesinden Birgit'in kendisini seyrettiğini fark etti. Birgit kınındaki hançeri iki eliyle kavramıştı.

En ufak bir kıskırtmayla çekicini çekmeye hazır olan Roran donup kaldı. Ölümçül tehlike içinde olduğunu biliyordu, ama bütün çevikliğine rağmen, eğer saldırırsa Birgit'i yenebileceğinden emin değildi, çünkü kendisi gibi Birgit de düşmanlarının peşine büyük bir kararlılıkla düşüyordu.

"Bir keresinde sana yardım etmemi istemiştin," dedi Birgit. "Ben de kabul ettim, çünkü ben de Ra'zac'ı bulup kocamı yedikleri için onları öldürmek istiyordum. Üstüme düşeni yapmadım mı?"

"Yaptın."

"Ra'zac öldükten sonra Quimby'nin ölümündeki rolün için senden tazminat alacağımı söylediğimi hatırlıyor musun?"

"Hatırlıyorum."

Birgit hançeri artan bir telaşla döndürürken yumruğunun üstündeki damarlar kabarmıştı. Hançer kınından iki santim çıktı, parlak çelik bir an göründükten sonra tekrar karanlığa gömüldü. "Güzel," dedi Birgit. "Hafızanın seni hayal kırıklığına uğratmasını istemezdim. Tazminatımı istiyorum, Garrow'un oğlu. Bundan hiç kuşkun olmasın." Hızlı, sert adımlarla uzaklaşırken hançer, elbisesinin katlarının arasında kaybolmuştu.

Roran nefesini bırakıp yakındaki bir tabureye oturdu. Boğazını ovuştururken Birgit'in elinden zor kurtulduğunun farkındaydı. Birgit'in ziyareti onu telaşlandırmış, ama şaşırtmamıştı; aylardır, Carvahall'den ayrılmadan öncesinden beri onun niyetinin farkındaydı ve bir gün ona borcunu ödemek zorunda kalacağını biliyordu.

Tepenin üstünden bir kuzgun yükseldi. Roran, onu takip ederken keyfi yerine gelip gülümsedi. "Eh," dedi kendi kendine. İnsan ne zaman öleceğini bilemez. Her an öldürülebilirim ve bu konuda yapabileceğim hiçbir şey yok. Ne olacaksa olacak ve ben yerin üstünde kalan zamanımı



endişelenerek geçirmeyeceğim. Talihsizlik her zaman onu bekleyene gelir. Önemli olan felaketler arasındaki küçük boşluklarda mutluluğu bulmaktır. Birgit vicdanının kendisine söylediğini yapacaktır ve ben de bununla o zaman uğraşacağım.

Sol ayağının yanında sarı bir taş gördü, alıp parmaklarının arasında yuvarladı. Bütün dikkatini bu taşta yoğunlaştırarak, "Stenr ri'sa," dedi. Taş onun komutuna aldırılmayıp parmaklarının arasında hareketsiz kaldı. Homurdanarak taşı bir kenara fırlattı.

Ayağa kalkıp dizi dizi çadırların arasından kuzeye yürüdü. Yürürken bir yandan da yakasında birbirine dolanan bağcıkları düzeltmeye çalıştı, ama başaramayınca bıraktı. Horst'un çoğu çadırın iki katı büyüklüğünde olan çadırına varmıştı. "Merhaba," dedi. İki giriş kapağının arasındaki kütüğe vurdu.

Katrina bakır rengi saçları uçarak çadırdan fırladı, kollarını ona doladı. Roran kahkahalar atarak onu belinden tutup havaya kaldırıp döndürdü. Katrina'nın yüzü hariç her şey bulanık görünüyordu. Sonra onu yavaşça yere bıraktı. Katrina, Roran'ın dudağına bir, iki, üç kez öpücük kondurdu. Roran hiç hatırlamadığı kadar mutlu bir şekilde onun gözlerine baktı.

"Güzel kokuyorsun," dedi Katrina.

"Nasılsın?" Mutluluğunu bozan tek şey Katrina'nın esaret yüzünden zayıf ve solgun olmasıydı. Ra'zac'ı yeniden canlandırabilmeyi, ona ve babasına çektirdiklerinin aynısını çektirmeyi istiyordu.

"Her gün soruyorsun ve ben de her gün, 'Daha iyi,' olduğumu söylüyorum. Sabırlı ol; iyileşeceğim, ama biraz zaman alacak... Beni iyileştirecek en iyi şey güneşin altında seninle olmak. Bu anlatamayacağım kadar iyi geliyor bana."

"Sorduğum tek bu değildi."

Katrina'nın yanaklarında kırmızı noktalar belirdi. Dudakları muzip bir gülümsemeyle kıvrılırken başını arkaya yatırdı. "Vay vay, çok cüretkârsınız beyefendi. Gerçekten çok cüretkâr. Sizinle yalnız kalma konusunda pek emin değilim, bana karşı saygısızlık edebilirsiniz."

Cevabındaki neşe Roran'ın endişelerini giderdi. "Saygısızlık, ha? Eh, beni şimdiden bir hergele olarak gördüğüne göre bu saygısızlığı bir denesem fena olmaz." Katrina'yı o kendini çekene kadar öptü, ama Katrina ona sarılmaya devam etti.

"Oh," dedi nefesi kesilerek. "Sen tartışılmayacak bir adamsın Roran Güçlü Çekiç."

"Öyleyim." Arkadaki çadırı işaret ederek sesini alçalttı. "Elain biliyor mu?"

"Hamileliğiyle çok meşgul olmasa bilirdi. Yaptığınız o zorlu yolculuk çocuğunu kaybetmesine neden olacak. Günün büyük bölümünde hasta ve şey ağırları var... yani talihsiz. Gertrude, ona bakıyor, ama rahatsızlığını gidermek için fazla bir şey yapamıyor. Yine de Eragon ne kadar çabuk dönerse o kadar iyi. Bu sırrı daha ne kadar saklayabilirim bilmiyorum."

"Eminim dayanacaksın." Katrina'yı bırakıp düzeltmek için buruşan tuniğinin eteklerini çekiştirdi. "Nasıl görünüyorum."

Katrina eleştirel gözlerle onu inceledi, parmak uçlarını ıslatıp saçlarını düzelterek geriye itti. Yakasındaki düğümü fark edip çözmeye başladı. "Giysilerine daha fazla dikkat etmelisin."

"Giysiler beni öldürmeye çalışmıyor."

"Ama artık her şey farklı. Sen Ejderha Süvarisi'nin kuzenisin ve ona uygun giyinmelisin. İnsanlar senden bunu bekler."

Roran, onun görünüşünden memnun olana kadar kendisiyle uğraşmasına izin verdi. Sonra Katrina'yı öpüp veda etti. Nasuada'nın kırmızı çadırının bulunduğu Varden'in kampının orta yerine doğru bir kilometre yürüdü. Çadırın üstüne monte edilmiş olan, üzerinde siyah bir kalkan ve iki kılıcın bulunduğu flama rüzgârda dalgalanıyordu.

Roran yaklaşırken çadırın dışındaki muhafızlar –iki insan, iki Cüce ve iki Urgalsilahlarını indirdi. Sarı dişli iri bir Urgal, ona meydan okuyarak, "İçeri kim girmek istiyor?" diye anlaşılmaz bir aksanla sordu.

"Garrow'un oğlu Roran Güçlü Çekiç. Nasuada, beni çağırmış."

Urgal bir yumruğunu göğsündeki zırha indirerek, "Roran Güçlü Çekiç, Leydi Gece Yürüyen'i ziyaret etmek istiyor," diye duyurdu.

"İçeri alabilirsiniz," diye içeriden bir ses geldi.

Savaşçılar kılıçlarını kaldırdılar, Roran dikkatle geçti. Her an kavga etmek zorunda kalabilirmiş gibi kayıtsız bir havayla Roran onlara, onlar da Roran'a baktı.

Roran çadıra girince eşyaların çoğunun kırılmış olduğunu görüp telaşlandı. Sağlam görünen tek şey bir direğin üstüne yerleştirilmiş ayna ve Nasuada'nın oturduğu koltuktu. Roran etrafına aldırmayarak diz çöküp selam verdi.

Nasuada'nın yüz hatları ve duruşu, Roran'ın birlikte büyüdüğü kadınlardan o kadar farklıydı ki nasıl davranması gerektiğinden emin değildi. Nakışlı elbisesi ve saçındaki altın zincirleri, şu anda çadırın kumaş duvarları yüzünden kırmızımsı bir tonu olan koyu derisiyle yabancı ve hâkim bir görüntüsü vardı. Uzun Bıçaklar Düellosu'ndaki büyük cesaretini kanıtlayan koluna sarılmış bandajları, görünüşüyle büyük bir tezat oluşturuyordu. Onun bu başarısı Roran, Katrina'yla birlikte geri döndüğünden beri Varden'deki bütün konuşmaların başlıca konusunu oluşturuyordu. Nasuada'nın anladığı tek yönünün bu olduğunu düşünüyordu, çünkü o da sevdiklerini korumak için her türlü fedakârlığı yapabiliirdi. Roran kendini yalnızca ailesi ve köyüne adanmışken Nasuada binlerce kişiden sorumluydu.

"Lütfen kalk," dedi Nasuada. Roran kendisine söyleneni yapıp elini çekicine koydu, Nasuada kendisini incelerken bekledi. "Pozisyonum benim açık, direkt olarak konuşmama pek izin vermez Roran, ama bugün sana karşı açık konuşacağım. Sen dürüstlüğü seven birine benziyorsun ve az zamanda çok şey konuşmamız gerekiyor."

"Teşekkür ederim leydim. Kelime oyunlarını hiçbir zaman sevmemişimdir."

"Harika. Açıkçası bana kolayca çözemeyeceğim iki sorun çıkardın."

Roran kaşlarını çattı. "Ne tür sorunlar?"

"Biri karakterle ilgili, diğeri politik sorun. Palancar Vadisi'nde ve sonrasında köylülerle birlikte yaptıkların inanılmaz yakın. Cüretkâr bir beynin olduğu, savaş ve strateji konularında becerikli olduğun, insanların gözü kapalı bir sadakatle seni takip etmelerini sağlayabildiğin söylendi bana."

"Peşimden gelmiş olabilirler, ama kesinlikle sorgusuz sualsiz değildi."

Nasuada gülümsedi. "Olabilir. Ama yine de onları buraya getirmeyi başardın, öyle değil mi? Senin değerli özelliklerin var ve Varden seni kullanabilir. Hizmet etmek isteyeceğini tahmin ediyorum."

"İsterim."

"Bildğin gibi Galbatorix ordusunu ikiye böldü ve Aroughs şehrini takviye etmek için güneye, batıdaki Feinster'e ve kuzeyde Belatona'ya asker gönderdi. Yıpratma savaşlarıyla gücümüzü tüketmek için bu savaşı uzatmayı umuyor. Jörmundur ve ben, aynı anda on iki yerde birden olamayız. Etrafımızda meydana gelen çatışmalarla uğraşmak için güvенеbileceğimiz komutanlara ihtiyacımız var. Bu noktada değerini bize kanıtlayabilirsin. Ama..." Sesi hafifleyerek kesildi.

"Ama henüz bana güvenip güvenemeyeceğinizi bilmiyorsunuz."

"Öyle. İnsanın ailesini ve arkadaşlarını koruması onu cesaretlendirir, ama onlar olmadan ne yapabilirsin merak ediyorum. Sinirlerin dayanacak mı? Ve bir yandan yönetirken bir yandan da emir alabilecek misin? Karakterini kötölemek istemiyorum, ama Alagaesia'nın kaderi tehlikede ve yetersiz birini adamlarımın başına geçirme riskini göze alamam. Bu savaş böyle hataları affetmez. Üstelik seni bir neden olmadan daha önceden Varden'de olan adamlarımın başına getirmem haksızlık olur. Bizimle sorumluluklarını kazanmak zorundasın."

"Anlıyorum. O zaman ne yapmamı istiyorsunuz?"

"Bu, o kadar kolay değil, çünkü sen ve Eragon kardeş sayılırsınız. Ve bu durumu daha da karmaşıklştırıyor. Senin de farkında olduğun gibi Eragon bizim umutlarımızın anahtarı. Dikkatini önündeki işe yoğunlaştırabilmesi için dikkat çelicilere karşı korunması çok önemli. Eğer seni bir savaşa gönderirsem ve sen orada ölürsen, acısı ve üzüntüsü Eragon'un dengesini bozabilir. Bunu daha önce de gördüm. Üstelik birlikte hizmet edeceğin kişilere çok dikkat etmem gerekiyor, çünkü Eragon'la olan ilişkin yüzünden seni etkilemeye çalışabilirler. Artık endişelerimin içeriği konusunda iyi bir fikrin var. Bu konuda ne söylemek istersin?"

"Eğer ülke tehlikedeyse ve savaş söylediğiniz kadar ciddiye, benim boş oturmama izin veremeyeceğinizi söyleyebilirim. Beni sıradan bir kılıç ustası olarak almak da aynı şekilde bir ziyan olacaktır. Ama sanırım bunu zaten biliyorsunuz. Politikaya gelince..." Omuz silkti. "Beni kimin yanına verdiğiniz umurunda değil. Kimse benim aracılığım ile Eragon'a ulaşamaz. Tek endişem imparatorluğu parçalamak, böylece akrabalarım ve arkadaşlarım eve dönüp huzur içinde yaşayabilir."

"Kararlısın."

"Çok. Carvahall'den gelen adamların başında kalmama izin veremez misiniz? Aile kadar yakın ve birlikte iyiyiz. Beni bu şekilde sınayabilirsiniz. O zaman başarısız olursam Varden de etkilenmez."

Nasuada başını iki yana salladı. "Hayır. Belki gelecekte, ama henüz olmaz. Onların gerçek talimatlara ihtiyacı var. Etrafın, isteğin üzerine evlerini bırakıp Alagaesia'yı bir baştan bir başa geçecek kadar sana sadık olan insanlarla çevriliyken performansını değerlendiremem."

Beni bir tehdit olarak görüyor, diye düşündü. Köylüleri etkileme becerim bana karşı dikkatli olmasına neden oluyor. Savunmalarını indirmek için, "Onlara rehberlik edecek kendi sağduyuları var," dedi. "Vadide kalmanın aptallık olduğunu biliyorlardı."

"Onların davranışlarını bu şekilde açıklayamazsın Roran."

"Benden ne istiyorsunuz, leydim? Hizmet etmeme izin verecek misiniz vermeyecek misiniz? Eğer

verecekseniz bu nasıl olacak?"

"Teklifim Őu. Bu sabah bųyųcųlerim doęuda Galbatorix'in yirmi ųç kiŐilik bir devriyesini tespit etmiŐ. Onları yok etmek ve bunun yanı sıra keŐif yapmak için Thun Kontu Martland Redbeard'ın komutasında bir taburu oraya gųnderiyorum. Eęer kabul edersen Martland'ın emrinde hizmet edeceksin. Onu dinleyip itaat edecek ve umarım ondan bir Őeyler ųęreneceksin. O da seni izleyip ilerlemen için uygun olup olmadıęını rapor edecek. Martland çok deneyimlidir ve onun gųrųŐlerine gųvenirim. Sence bu fikir adil mi Roran Gųlų eki?"

"Adil. Yalnız ne zaman gideceğim ve ne kadar kalacağım?"

"Bu gece gidip on beŐ gųn kalacaksın."

"O zaman Őunu sormalıyım. Biraz bekleyip beni birkaç gųn sonra gųnderebilir misiniz? Eragon dųndųęųnde burada olmak istiyorum."

"Kuzenin için endiŐelenmen hayranlık verici, ama olaylar hızla ilerliyor. Gecikemeyiz. Eragon'un kaderini ųęrenir ųęrenmez, Du Vrangr Gata'nın seninle temasa geçip iyi ya da kųtų haberleri vermesini saęlayacaęım."

Roran, Nasuada'nın fikrini deęiŐtirecek, ama sırrını açıklamasına gerek kalmayacak bir cevap bulmaya çalıŐırken baŐparmaęını çekicinin keskin kenarında gezdirdi. Sonunda bunun imkânsız olduğuna karar verip gerçeği açıklamaya karar verdi. "Haklısınız Eragon için endiŐeleniyorum, ama o kendini koruyabilir. Kalmak istememin nedeni onu canlı ve sağlıklı gųrmek değil."

"Neden kalmak istiyorsun o halde?"

"ųnkų Katrina ve ben evlenmek istiyoruz ve tųreni Eragon'un yųnetmesini arzu ediyoruz."

Nasuada tırnaklarıyla koltuğun kenarında tempo tutarken odayı keskin tıkırtı sesi doldurdu. "Varden'e yardım edebilecekken, sen ve Katrina evlilik gecenizin tadını birkaç gųn ųnce çıkarabileceğiniz, diye tembellik etmene izin vereceğimi sanıyorsan çok yanılıyorsun."

"Bu çok acil bir durum Leydi Gece Yųrųyen."

Nasuada'nın parmakları havada durdu, gųzleri kısıldı. "Nasıl acil?"

"Ne kadar erken evlenirsek Katrina'nın onuru için o kadar iyi olacak. Beni birazcık anlıyorsanız kendim için asla bir iyilik istemeyeceğimi bilirsiniz."

BaŐını yana eęerken Nasuada'nın derisindeki ıŐık deęiŐti. "Anlıyorum... Neden Eragon? Neden tųreni onun yųnetmesini istiyorsun? Neden baŐka biri deęil: ųrneęin kųyųnden bir yaŐlı?"

"ųnkų o benim kuzenim ve onu seviyorum ve o bir sųvari. Katrina benim yųzųmden neredeyse her Őeyini kaybetti.. evini, babasını ve çeyizini. Bunları yerine koyamam, ama ona en azından hatırlamaya deęer bir dųęųn yapmak istiyorum. Altın veya canlı hayvanım olmadan gųsteriŐli bir tųren yapamam, bu yųzden dųęųnųmųzų unutulmaz kılacak baŐka yollar bulmalıyım. Bir Ejderha Sųvarisi'nin bizi evlendirmesinden daha gųrkemli bir Őey olamaz."

Nasuada uzun sųre sessiz kalınca Roran çıkmasını isteyip istemedięini merak etti. "Bir Ejderha Sųvarisi'nin sizi evlendirmesi gerçekten bir onur olabilir, ama Katrina uygun bir çeyiz olmadan senin elini kabul etmek zorunda kalırsa ųzųcų bir gųn olur. Tronjheim'de yaŐadıęım zaman Cųceler beni bir sųrų altın ve mųcevherle donattı. Bir kısmını Varden'e para saęlamak için çoktan sattım, ama elimde

kalanlar bir kadının yıllar boyunca krk ve saten alıp giymesine yeter. Eğer istersen bunlar Katrina'nın olabilir."

rkilen Roran, onu selamladı. "Teşekkür ederim. Çok cömertsiniz. Size bunu nasıl geri ödeyeceğimi bilmiyorum."

"Varden için de Carvahall için savaştığın kadar iyi savaşarak ödeyebilirsin."

"Savaşacağım. Yemin ederim. Galbatorix Ra'zac'ı peşime gönderdiğine pişman olacak."

"Eminim pişman olmuştur bile. Şimdi git. Eragon gelip seni Katrina'yla evlendirene kadar kampta kalabilirsin, ama ertesi gün eyer tepesinde olmanı bekliyorum."

# Kan Kurdu

Ne gururlu bir adam, diye düşündü Nasuada, Roran'ın çadırdan çıkışını seyrederken. Çok ilginç; Eragon'la ikisi pek çok açıdan birbirlerine çok benziyorlar, ama kişilikleri o kadar farklı ki. Eragon, Alagaesia'daki en ölümcül savaşçı olabilir, ama zor ya da zalim bir insan değil. Ama Roran'ın kumaşı daha sert. Umarım bana hiç karşı gelmez; yoksa onu durdurmak için öldürmek zorunda kalırım.

Bandajlarını kontrol edip hâlâ temiz olduklarına karar verdikten sonra Farica'yı çağırıp yemek getirmesini istedi. Hizmetkârı yemeğini getirip çadırdan çıktıktan sonra Nasuada, çadırın arkasındaki sahte panelin içindeki gizli bölmesinde duran Elva'yı çağırdı. İkisi birlikte öğle yemeğini yediler.

Nasuada sonraki birkaç saati Varden'in son envanter raporlarını gözden geçirerek, Varden'i kuzeye taşımak için gereken araba sayısını hesaplayarak, ordunun mali durumunu temsil eden rakamlar dizisini toplayıp çıkararak geçirdi. Cücelere ve Urgallara mesaj gönderip demircilerin mızrak ucu yapımını hızlandırmalarını emretti, Yaşlılar Konseyi'ni dağıtmakla tehdit etti –her hafta olduğu gibi– ve bunların dışında Varden'in işleriyle ilgilendi. Sonra yanında Elva'yla birlikte atı Savaş Fırtınası'na binip Trianna'yla buluştu. Trianna, Galbatorix'in casus ağının önemli bir üyesi olan Kara El'i yakalamış sorguluyordu.

Elva'yla birlikte Trianna'nın çadırından çıkarken Nasuada kuzeydeki karmaşayı fark etti. Bağrıışmalar ve sevinç çığlıkları duydu. Sonra bir adam çadırların arasından çıkıp ona doğru hızla koştu. O tek kelime bile edemedi Urgallardan biri haricinde bütün muhafızları Nasuada'nın etrafında sıkı bir halka oluşturdu. Adam, Urgalın önünde yavaşlayıp durdu, nefes nefese bağırdı. "Leydi Nasuada! Elfler burada! Elfler geldi!"

Nasuada bir an için onun Kraliçe Islanzadi'yi kastettiğini sandı, ama sonra onun Ceunon yakınında olduğunu hatırladı; Elfler bile bir haftadan kısa bir süre içinde büyük bir kalabalığı Alagaesia'dan geçiremezdi. Islanzadi'nin Eragon'u korumak için gönderdiği on iki büyücü olmalı, diye düşündü.

"Çabuk, atım," dedi Nasuada parmaklarını şaklatarak. Kendini Savaş Fırtınası'nın üstüne atarken kolları yanıyordu. Elva'yı vermesi için en yakındaki Urgalı bekledikten sonra topuklarını atın sağrısına gömdü. Dörtnala koşmaya başlarken altındaki kaslar dalgalanıyordu. Atın boynuna doğru yatarak çadırların arasındaki basit patikadan geçti, adamların ve hayvanların arasından geçip yolu kapatan yağmur fıçısının üstünden atladı. Adamlar kahkahalar atarak Elfleri kendi gözleriyle görebilmek için peşine takıldılar.

Kampın kuzey girişine vardığında Elva'yla birlikte attan inip bir hareket olup olmadığını görmek için ufka baktı.

"İşte," dedi Elva işaret ederek.

Neredeyse üç kilometre uzakta, on iki uzun, zayıf figür ardıç ağaçlarının arasından çıktı. Sıcak yüzünden görüntüleri bulanıktı. Elfler hep birlikte koşarken o kadar hafif ve hızlıydı ki ayakları hiç toz kaldırmıyor, neredeyse uçuyor gibi görünüyordular. Nasuada'nın kafasındaki saçlar diken diken oldu. Hızları hem çok güzel hem de doğaüstüydü. Avlarının peşine düşen yırtıcı hayvan sürüsünü hatırlatıyorlardı. Beor Dağlarındaki devasa kurt Shrrg'ı gördüğünde hissettiği tehlikeyi hissetti.

"Huşu uyandırıcı, değil mi?"

Nasuada yanındaki Angela'yı fark edince irkildi. Şifalı otlar satıcısının böyle sinsî bir şekilde yanına gelmesine sinirlenmiş ve şaşırılmıştı. Keşke Elva, Angela'nın geldiğini haber verseydi, diye düşündü. "Nasıl oluyor da hep ilginç bir şeyler oluyorken orada olmayı beceriyorsun?"

"Neler olduğunu bilmek istiyorum ve orada olmak birisinin daha sonra neler olduğunu anlatmasından daha iyi. Üstelik insanlar her zaman önemli bilgileri atlarlar, örneğin birinin yüzük parmağının işaret parmağından uzun olup olmadığı, kendilerini koruyan büyülü kalkanları var mı yoksa bindikleri eşeğin derisinde horoz kafası şeklinde bir açıklık olup olmadığı gibi. Siz de bana katılmıyor musunuz?"

Nasuada kaşlarını çatı. "Sırrını hiç açıklamayacaksın, değil mi?"

"Bu ne işe yarar ki? Herkes saçma bir büyü konusunda heyecanlanır, sonra ben saatlerce açıklamak zorunda kalırım ve sonunda Kral Orrin kellemini uçurmak ister ve kaçarken büyücülerinin yarısıyla savaşmak zorunda kalırım. Bana sorarsanız bu çabaya değmez."

"Cevabın pek güven verici değil. Ama..."

"Çünkü çok ciddisiniz Leydi Gece Yürüyen."

"Ama söyle bana," diye ısrar etti Nasuada. "Neden birinin derisinde horoz kafası şeklinde bir açıklık olan bir eşeğe binip binmediğini merak ediyorsun?"

"Ah o mu? Şey, o eşeğin sahibi beni parmak kemikleri oyununda kandırıp üç düğmemi ve çok güzel bir kristal parçamı aldı."

"Seni kandırdı mı?"

Angela dudaklarını sıkıca kapatırken belli ki canı sıkılmıştı. "Parmak kemikleri tuzaklıydı. Onları açtım, ama sonra dikkatim dağıldı ve kendi takımıyla benimkini değiştirdi.. Beni nasıl kandırdığını hâlâ bilmiyorum."

"Demek ikiniz de hile yapıyordunuz."

"Çok değerli bir kristaldi! Üstelik bir dalavereciye nasıl hile yapabilirsiniz?"

Nasuada cevap vermeden altı Gece Şahini kamptan çıkıp ona doğru geldi, etrafını sardı. Sıcak ve vücutların kokusu ona saldırırken keyifsizliğini gizledi. Özellikle iki Urgalın kokusu çok güçlüydü. Nasuada kırık burunlu, iriyarı bir adam olan vardiyanın kaptanı Garven'in kendisine yaklaştığını biraz şaşkınlıkla gördü. "Leydim, sizinle özel olarak görüşebilir miyim?" Büyük bir duyguyu bastırmaya çalışırcasına kapalı dişlerinin arasından konuşuyordu.

Angela ve Elva çekilmelerini isteyip istemediğini görmek için Nasuada'ya baktı. Nasuada başıyla işaret edince batıya, Jiet Nehri'ne doğru yürümeye başladılar. Nasuada kendilerini kimsenin duyamayacağı kadar uzaklaştıklarına inandıktan sonra konuşmaya başladı, ama Garven, ondan önce davranıp heyecanla, "Kahretsin, Leydi Nasuada, bizi böyle geride bırakmamalıydınız!"

"Sakin ol Garven," dedi Nasuada. "Küçük bir riskti ve Elfleri selamlamak için buraya gelmenin önemli olduğunu düşündüm."

Garven sıkılı yumruğunu bacağına vurunca zırhı hışırdadı. "Küçük bir risk mi? Aramızda Galbatorix'in casusları olduğunun kanıtını görelî bir saat bile olmadı. Tekrar tekrar içimize sızmayı başardılar, ama siz muhafızlarınızı bırakıp potansiyel suikastçıların arasına dalmakta bir sakınca

görmüyorsunuz! Aberon'daki saldırıyı unuttunuz mu veya İkizlerin babanızı nasıl katlettiğini?"

"Yüzbaşı Garven! Fazla ileri gidiyorsun."

"Sizin iyiliğiniz için daha da ileri gidebilirim."

Nasuada Elflerin kampı aralarındaki mesafeyi yarıya indirdiklerini gördü. Öfkeli ve konuşmayı bitirmek için sabırsız bir şekilde, "Kendi korumam vardı, yüzbaşı," dedi.

Garven bakışlarını Elva'ya çevirdi. "Biz de öyle düşündük, leydim." Nasuada'nın daha fazla bilgi vermesini umuyormuş gibi bir duraklama oldu. Ama o sessiz kalınca Garven devam etmek zorunda kaldı: "Eğer gerçekten güvendeyseniz sizi dikkatsizlikle suçlamakla hata ettim. Özür dilerim. Yine de güvenlik ve güvenlik görüntüsü iki farklı şeydir. Gece Şahinleri'nin etkili olabilmesi için ülkenin en akıllı, en sert, en acımasız savaşçıları olmamız ve insanların da bizim en akıllı, en sert ve en acımasız savaşçıları olduğumuza inanmaları gerek. Eğer sizi bıçaklamaya, okla vurmaya ya da büyü yapmaya kalkarlarsa onları durduracağımıza inanmak zorundalar. Sizi öldürme konusunda bir farenin bir ejderhayı öldürme şansı kadar şansları olduğuna inanırlarsa bu fikrin umutsuz olduğunu düşünüp vazgeçebilirler ve biz de parmağımızı bile kaldırmadan bir saldırıyı savuşturmuş oluruz.

"Bütün düşmanlarınızla savaşamayız Leydi Nasuada. Bunun için bir ordu gerekir. Sizin ölmenizi isteyenlerin hepsi, nefretlerine uygun hareket etmeye kalksa sizi Eragon bile kurtaramaz. Yüzlerce veya binlerce girişimden kurtulabilirsiniz, ama sonunda biri başarabilir. Bunu engellemenin tek yolu düşmanlarınızın büyük bir bölümünün Gece Şahinlerimi asla geçemeyeceklerine inanmalarını sağlamaktır. Şöhretimiz sizi kılıçlarımız ve zırhlarımız kadar iyi koruyabilir. Bu yüzden insanların sizin kendi başınıza dolaştığınızı görmeleri bir işimize yaramıyor. Size yetişmeye çalışırken bir grup salak gibi görüldüğümüze hiç kuşku yok. Sonuç olarak eğer siz, bize saygı duymuyorsanız başkası neden duysun, leydim?"

Garven yaklaşıp sesini alçalttı: "Gerekirse sizin için memnuniyetle ölebiliriz. Karşılığında istediğimiz tek şey işimizi yapmamıza izin vermeniz. Biraz düşünürseniz bu küçük bir karşılık. Burada olduğumuz için müteşekkir olacağınız gün gelebilir. Sizin diğer korumanız insan, bu yüzden gizli güçleri ne olursa olsun hata yapabilir. Antik dilde Gece Şahinleri'nin ettiği yemini etmedi o. Sadakati yön değiştirebilir. Eğer aleyhinize dönerse ne yapacağınızı düşünseniz iyi edersiniz. Bununla birlikte Gece Şahinleri size asla ihanet etmez. Biz tüm benliğimizle size aitiz, Leydi Nasuada. Bu yüzden Gece Şahinleri'nin yapmaları gereken işi yapmalarına izin verin.. Bırakın da sizi koruyalım."

Nasuada başta onun sözlerine karşı kayıtsız kaldı, ama güzel konuşması ve açık mantığı onu etkiledi. Onun başka bir yerde kullanabileceği biri olduğunu düşündü. "Jörmundur etrafımı kılıçları kadar güzel konuşan adamlarla kuşatmış," dedi gülümseyerek.

"Leydim."

"Haklısın. Seni ve adamlarını geride bırakmamalıydım, özür dilerim. Düşüncesizce bir hareketti. Hâlâ günün her saati korumam olmasına alışamadım. Bazen önceki özgürlüğümle hareket edemeyeceğimi unutuyorum. Sana şeref sözü veriyorum Garven, bu bir daha olmayacak. Gece Şahinleri'ne zarar vermeyi hiç istemem."

"Teşekkür ederim, leydim."

Nasuada tekrar Elflere döndü, ama bir kilometre ötedeki kurumuş derenin kıyısında gözden



kaybolmuşlardı. "Bence az önce Gece Şahinleri için bir slogan buldun Garven."

"Öyle mi? Hatırlamıyorum."

"'En akıllı, en sert ve en acımasız,' dedin. Bu güzel bir slogan olurdu, ama ve olmadan daha iyi. Eğer diğer Gece Şahinleri de kabul ederse Trianna, sizin için antik dile çevirebilir. Ben de kalkanlarınıza yazılmasını sağlarım."

"Çok cömertsiniz leydim. Çadırlarımıza döndüğümüzde konuyu Jörmundur ve diğer yüzbaşılarda konuşacağım. Yalnız..."

Duraksayınca onun canını neyin sıktığını tahmin eden Nasuada, "Ama böyle bir sloganın senin pozisyonundaki adamlar için çok kaba olabileceğini düşünüyor ve daha soylu, daha yüce gönüllü bir şeyi tercih ediyorsun. Doğru mu?"

"Kesinlikle leydim," dedi Garven rahatlayarak.

"Bence bu yerinde bir endişe. Gece Şahinleri, Varden'i temsil ediyor ve göreviniz sırasında her türden ırk ve rütbeden kişilerle karşı karşıya geleceksiniz. Yanlış bir izlenim taşımanız çok üzücü olabilir... Pekâlâ, uygun bir slogan bulmayı sana ve arkadaşlarına bırakıyorum. Harika bir iş çıkaracağınıza eminim."

O anda on iki Elf kurumuş dere yatağından çıktı. Garven birkaç kez daha teşekkür ettikten sonra Nasuada'dan biraz uzaklaştı. Kendini resmi bir ziyarete hazırlayan Nasuada, Angela ve Elva'ya geri dönmesini işaret etti.

Hâlâ birkaç metre ötede olan öndeki Elf, baştan ayağa isle kaplanmış gibi görünüyordu. Nasuada başta onun kendisi gibi kara derili olduğunu ve koyu renk giyindiğini düşündü, ama yaklaştıkça Elf'in yalnızca peştamal giydiğini, bir kesenin bağlı olduğu örgülü kumaş bir kemer taktığını gördü. Gerisi güneşte sağlıklı bir şekilde parlayan gece mavisini bir kürkle kaplıydı. Kürk normalde yarım santim uzunluğundaydı –altındaki kasların biçimini ve hareketini yansıtan pürüzsüz, esnek zırh gibiydi– ama ayak bileklerinde ve koltukaltlarında beş santime kadar uzuyor, kürek kemiklerinin arasındaysa bedeninden kıl payı mesafede ayrılan ve sivrilerek beline kadar inen dalgalı bir yele vardı. Girintili çıkıntılı kâküller alnını gölgeliyor, sivri kulaklarının ucundan kediye benzer tüyler çıkıyordu, ama yüzündeki kürk o kadar kısa ve düzdü ki yalnızca rengi, varlığını belli ediyordu. Gözleri parlak sarıydı. Tırnaklarının yerine orta parmaklarının her birinden birer pençe çıkıyordu. Önünde durmak için yavaşlarken Nasuada keskin bir kokunun etrafını sardığını hissetti: kurumuş ardıç ağaçlarını hatırlatan tuzlu misk, yağlı deri ve duman. O kadar güçlü ve erkeksi bir kokuydu ki Nasuada teninin beklentiyle ısındığını, soğuduğunu ve karıncalandığını hissetti. Kızardı, ama yüzünden belli olmadığı için memnun oldu.

Elflerin geri kalanı daha çok, düşündüğü gibi Arya'yla aynı vücut yapısında ve ten rengindeydi. Üzerlerinde puslu turuncu ve çam yeşili tunikler vardı. Altısı erkek, altısı kadındı. İki kadının yıldız ışığı gibi parlayan saçları hariç hepsinin saçları kuzgun siyahıydı. Yüzleri pürüzsüz ve kırışksız olduğu için yaşlarını tahmin etmek zordu. Nasuada'nın Arya'nın dışında tanıştığı ilk Elflerdi bunlar. Arya'nın ırkını temsil edip etmediğini anlamak için sabırsızlanıyordu.

Öndeki Elf, ilk iki parmağını dudaklarına götürerek selam verdi, arkadaşları da aynı şeyi yaptı. Sonra sağ elini döndürüp göğsüne bastırdı. "Selamlar ve tebrikler, Ajihad'ın kızı Nasuada. Atra esterni onto thelduin." Aksanı Arya'ninkinden daha belirgindi: sözcüklerine müzik katan oynak bir ritmi vardı.

"Atra du evarinya ono varda," diye cevap verdi Nasuada, Arya'nın ona öğrettiği gibi.

Elf gülümseyip normalden daha sivri olan dişlerini gösterdi. "Ben Blödhgarm, Güzel Ildrid'in oğlu." Devam etmeden önce sırayla diğer Elfleri tanıttı. "Size Kraliçe Islanzadi den güzel haberler getirdik: dün gece büyücülerimiz Ceunon'un kapılarını tahrip etmeyi başardı. Şu anda kuvvetlerimiz kentin sokaklarından geçip Lord Tarrant'ın kendini kapattığı kuleye doğru ilerliyor. Hâlâ bize direnen birkaç kişi var, ama kent düştü ve kısa sürede Ceunon üzerinde tamamen hâkimiyeti sağlamış olacağız."

Nasuada'nın arkasına toplanmış olan korumaları ve Varden sevinç çılgınlıkları attı. Nasuada da zafere sevindi, ama sonra hayalinde Elflerin –özellikle Blödhgarm gibi güçlülerin– insanların evlerini istila edişini canlandırınca kötü bir şey olacaktı gibi bir huzursuzluk hissi bu sevinci yok etti. Nasıl bir doğüstü gücü dizginlerinden kurtardım ben? "Bunlar gerçekten de güzel haberler," dedi. "Duyduğuma çok sevindim. Ceunon ele geçirilince Urû'baen'e ve dolayısıyla Galbatorix'e ve hedeflerimizi gerçekleştirmeye çok yaklaşıcağız." Daha alçak sesle ekledi. "Eminim Kraliçe Islanzadi, Ceunon halkına, Galbatorix'i sevmeyen, ama cesareti ve gücü olmadığı için ona karşı koyamayanlara karşı müşfik olacaktır."

"Kraliçe Islanzadi tebaasına karşı hem nazik hem de merhametlidir, isteksiz kişiler olsalar bile, ama eğer biri bize itiraz etmeye cüret ederse onları sonbahar fırtınasının önündeki yapraklar gibi süpürürüz."

"Sizinki gibi eski ve güçlü bir ırktan bunu beklerim," dedi Nasuada. Kibarlık gereği olan konuşmalar yapıldıktan sonra Nasuada, Elflerin ziyaret nedenine gelmenin uygun olacağını düşündü. Toplanan kalabalığın dağılmasını emrettikten sonra konuya girdi. "Anladığım kadarıyla buradaki amacınız Eragon ve Saphira'yı korumak. Haklı mıyım?"

"Haklısın, Nasuada Svit'kona. Ve Eragon'un hâlâ imparatorlukta olduğunu, ama yakında geri döneceğini de biliyoruz."

"Arya'nın da onu aramaya gittiğini ve şimdi birlikte yolculuk yaptıklarını biliyor musunuz?"

Blödhgarm kulaklarını oynattı. "Bundan da haberimiz var. İkisinin de böyle bir tehlikeye atılması talihsizlik, ama umarız ikisine de bir zarar gelmez."

"O halde ne yapmayı planlıyorsunuz? Onları arayıp Varden'e gelirken eşlik edecek misiniz? Yoksa burada kalıp Eragon ve Arya'nın Galbatorix'in askerlerine karşı kendi kendilerini savunmalarını mı bekleyeceksiniz?"

"Konuşunuz olarak burada kalacağız Ajihad'ın kızı Nasuada. Eragon ve Arya varlıkları tespit edilmediği sürece güvendeler. Onlara imparatorlukta katılmamız çok fazla dikkat çeker. Bu şartlar altında burada bekleyip işe yaramak daha uygun görünüyor. Galbatorix, Varden'e burada saldıracak. Eğer o zaman Murtagh ve Thorn yeniden ortaya çıkarsa Saphira'nın onları püskürtmek için her türlü yardıma ihtiyacı olacaktır."

Nasuada şaşırmıştı. "Eragon, sizin ırkınızın en güçlü büyücüler olduğunu söyledi, ama o lanetli çifti bertaraf etmek için gerekli araçlarınız gerçekten var mı? Galbatorix gibi onların da sıradan süvarilerde olmayan bazı güçleri var."

"Saphira, bize yardım ederse evet, Thorn ve Murtagh'ın gücüne eşdeğer olacağımıza, hatta onları alt edeceğimize inanıyoruz. Bir Tövbekârın neler yapabildiğini biliyoruz ve Galbatorix, Thorn ve

Murtagh'ı diğer bütün Tövbekârlardan daha güçlü yapmış olsa bile kesinlikle kendisine eşit değildir. Bu durumda en azından ihanet korkusu bizim işimize yarayacak. Üç Tövbekâr bile on ikimizi ve bir ejderhayı ele geçiremez. Bu yüzden Galbatorix hariç herkese dayanabileceğimizi düşünüyoruz."

"Bu cesaret verici. Eragon'un yenilgisi Murtagh'ın elinde olduğu için geri çekilip Eragon'un gücü artana kadar beklesek mi, diye düşünüyorum. Verdiğiniz güvence tamamen umutsuz olmamıza inanmamı sağlıyor. Galbatorix'i nasıl öldüreceğimizi bilmiyor olabiliriz, fakat Urû'baen'deki kalesinin kapılarını yıkana ya da kendisi Shruikan'la uçmaya ve bizimle açık alanda karşılaşmaya karar verene kadar bizi durduracak bir şey yok." Durakladı. "Sana güvenmemem için bir neden yok Blödhgarm, ama kampımıza girmeden önce adamlarımdan birinin zihinlerinize teker teker dokunup Galbatorix'in gönderdiği insanlar değil de gerçekten Elf olduğunuzu doğrulamasını istemek zorundayım. Böyle bir ricada bulunmak bana acı veriyor,ama casuslar ve hainlerle başımız dertte. Bu yüzden sizi ya da bir başkasını sadece sözlerinize dayanarak kampa alamayız. Niyetim sizi gücendirmek değil, savaş bize bu önlemlerin gerekli olduğunu öğretti. Yapraklı Du Weldenvarden'in bütün etrafını koruyucu büyülerle kuşatan sizlerin nedenleri mi anlayacağınızdan eminim. Bu yüzden soruyorum, bunu kabul ediyor musunuz?"

Blödhgarm, "Öncelikle Du Weldenvarden'in ağaçlarının iğneleri ardır, yaprakları değil," derken gözleri vahşi, dişleri insanı telaşlandıracak derecede sivriydi. "İsterseniz bizi sınayın, ama bunun için kimi görevlendirecekseniz zihinlerimizin derinliklerine fazla dalmaması konusunda uyardım, yoksa aklını kaybedebilir. Ölümlülerin bizim düşüncelerimizin arasında dolaşması tehlikelidir; kolayca kaybolabilir ve bedenlerine geri dönemeyebilirler. Sırlarımız da böyle teftişlere açık değildir."

Nasuada bunu anlamıştı. Elfler yasak bölgeye girenleri yok ederdi. "Yüzbaşı Garven," dedi.

Garven ölüme giden bir adamın yüz ifadesiyle Blödhgarm'ın karşısına geçti, gözlerini kapatıp kaşlarını çatarak onun zihnini taramaya başladı. Onu seyreden Nasuada dudaklarını ısırıyordu. O çocukken Hargrove adında tek bacaklı bir adam, düşüncelerini medyumlardan nasıl gizleyeceğini ve zihinsel saldırıları nasıl engelleyip saptırabileceğini öğretmişti. Bu iki beceride de ustalaşmıştı, ama bir başkasıyla zihinsel temas sağlayamasa da ne yapılmasını çok iyi biliyordu. Bu yüzden Garven'in yapmaya çalıştığı şeyin zorluğu ve hassasiyetini anlıyordu. Elflerin yabancı yapısı nedeniyle bu iş çok daha zordu.

Angela, ona doğru eğilerek fısıldadı. "Elfleri bana kontrol ettirmeliydiniz. Daha güvenli olurdu."

"Belki," dedi Nasuada. Angela'nın, ona ve Varden'e yaptığı bütün yardımlara rağmen resmi işler için ona güvenirken rahatsızlık duyuyordu.

Garven birkaç dakika daha çabasına devam ettikten sonra gözlerini birden açıp nefesini patlarcasına bıraktı. Boynu ve yüzü hissettiği zorlanma yüzünden kızarmış, gözbebekleri geceymiş gibi büyümüştü. Blödhgarm ise onun tersine hiç rahatsız görünmüyordu; kürkü pürüzsüz, solukları düzenliydi ve dudaklarının ucunda eğleniyormuş gibi bir gülümseme oynayıyordu.

"Ee?" dedi Nasuada.

Garven'in onun sorusunu duyması biraz zaman aldı. Eğri burunlu iri-yarı yüzbaşı, "Bu insan değil, leydim. Bundan kuşum yok. Hem de hiç."

Buna memnun olmakla birlikte Garven'in cevabında huzursuzluk verici bir şey olduğu için biraz rahatsız oldu. "Çok güzel. Devam edelim," dedi Nasuada. Garven'in bundan sonraki Elfleri

incelemesi gitgide daha az zaman aldı, grubun sonunda on saniyeden fazla zaman geçirmede. Nasuada bu işlem boyunca gözlerini ondan ayırmamıştı. Parmaklarının nasıl bembeyaz olup kanının çekildiğini, şakaklarındaki derinin içe çöktüğünü, suyun derinliklerinde yüzen bir insanın görünüşüne büründüğünü açıkça görebiliyordu.

Görevini tamamlayan Garven, Nasuada'nın yanındaki görev yerine geri döndü. Onun artık değişmiş bir adam olduğunu düşündü. Baştaki kararlı ve ateşli ruhunun yerine bir uyurgezerin hülyalı hali gelmişti. İyi olup olmadığını sorduğunda kendisine bakmasına ve yeterince sakin bir tonla cevap vermesine rağmen, Nasuada, onun ruhunun uzaklarda, Elflerin gizemli ormanlarının bir yerinde gün ışığıyla aydınlanmış açıklıkta dolaştığını hissetti. Nasuada, onun kısa sürede iyileşmesini umut etti. Eğer iyileşmezse Eragon veya Angela'dan ya da belki ikisinden de onunla ilgilenmelerini isteyecekti. İyileşene dek Gece Şahini olarak görev yapmaması gerektiğine karar verdi; Jörmundur, ona yapması için daha basit bir iş verirdi, böylece kendisi de onun daha fazla zarar görmesine neden olmanın suçluluğunu yaşamazdı. Üstelik Garven en azından Elflerle temasının neden olduğu hayallerin tadını çıkarabilirdi.

Bu kaybına üzülüp kendisine, Elflere ve böyle fedakârlıkları zorunlu kılan Galbatorix'e ve İmparator'a çok öfkelenen Nasuada artık terbiyesini ve yumuşak dilini sürdürmede zorlanıyordu. "Blödhgarm, tehlikeden söz ettiğinde bedenlerine geri dönenlerin bile zarar görmeden dönebileceğini söylemeliydin."

"Leydim, ben iyiyim," dedi Garven. İtirazı o kadar zayıf ve etkisizdi ki kimse fark etmemişti bile. Üstelik, yalnızca Nasuada'nın öfkesini artırmaya neden olmuştu.

Blödhgarm'ın ensesi dalgalanıp katılaştı. "Daha önce kendimi yeterince iyi açıklayamadıysam özür dilerim. Ama olanlar için beni suçlamayın; doğamız bizim elimizde değil. Kendinizi de suçlamayın, çünkü şüphe çağında yaşıyoruz. Bizim incelenmeden geçmemize izin vermeniz sizin adınıza bir ihmal olurdu. Bu tatsız olayın bizim tarihi buluşmamıza zarar vermesi çok üzücü, ama en azından artık rahatlayabilir, bizim görüldüğümüz kişiler, yani Du Weldenvarden'in Elfleri olduğumuza inanabilirsiniz."

Taze bir misk bulutu Nasuada'ya doğru geldi. Öfkeyle katlaşmasına rağmen eklemleri gevşedi. İpekli elbiseler, şarap kadehleri ve Tronjheim'in boş salonlarında sık sık yankılandığını duyduğu, kederli Cüce şarkılarına dair düşünceler zihnine üşüştü. Dalgın bir şekilde, "Burada olsalardı zihinlerini Arya ya da Eragon'a kontrol ettirirdim, çünkü bunu zarar görmeden yapabilirlerdi."

Yine Blödhgarm'ın kokusunun cazibesine kapılarak, ellerini yelesinde gezdirmenin nasıl bir şey olabileceğini hayal etmeye çalıştı. Ancak Elva kolunu çekiştirince kendine geldi. Elva, onun eğilip kulağını dudaklarına yaklaştırmasını isteyip alçak, boğuk bir sesle, "Taze nane," dedi. "Taze nane tadına konsantre ol."

Tavsiyesini dinleyen Nasuada önceki yıldan kalan bir anısını hatırladı. Kral Hrothgar'ın ziyafetlerinden birinde taze nane şekerlemesi yemişti. Şekerlemenin ekşi tadını düşünmek bile ağzının kurummasına neden oldu ve Blödhgarm'ın kokusunun uyuşturucu etkisine karşı koydu. Dikkatinin dağıldığını gizlemeye çalışarak, "Arkadaşım neden diğer Elflerden bu kadar farklı görüldüğünüzü merak ediyor," dedi. "Benim de böyle bir merakım olduğunu itiraf etmeliyim. Görüşünüz sizin ırkınızdan beklediğimizden farklı. Daha hayvansı özelliklerinizin olmasının nedenini açıklama nezaketi gösterir misiniz?"

Omuz silkerken Blödhgarm'ın kürkünden parlak bir dalga geçti. "Bu biçim beni memnun ediyor. Bazıları ay ve güneş hakkında şiirler yazar, bazıları çiçek bakar, bazıları inşaat yapar, bazıları da müzik besteler. Çeşitli sanat biçimlerinden daha fazla hoşlansam da gerçek güzelliğin yalnızca bir kurdun dışında, bir orman kedisinin kürkünde, bir kartalın gözünde olduğuna inanırım. Bu yüzden bu özellikleri kendime aldım. Yüz yıl daha geçtikten sonra kara hayvanlarına olan ilgimi kaybedebilir, deniz yaratıklarının daha iyi olduğuna karar verir ve kendimi pullarla kaplar, ellerimi yüzgeçlere, ayaklarımı kuyruğa dönüştürür, dalgaların altında kaybolur ve bir daha Alagaesia'da görünmem."

Nasuada'nın inandığı gibi şaka yapıyorsa bile bunu göstermiyordu. Tam tersine o kadar ciddiye ki Nasuada, onun kendisiyle alay edip etmediğini merak etti. "Çok ilginç," dedi. "Umarım balık olma isteği yakın bir zamanda gelmez, çünkü size karada ihtiyacımız var. Tabii eğer Galbatorix köpekbalıklarını ve kaya balıklarını da köleleştirmeye karar verirse suyun altında nefes alabilen bir büyücü işimize yarayabilir."

On iki Elfin berrak, parlak kahkahaları havayı doldurdu, etraftaki kuşlar şarkı söylemeye başladı. Şarkılarının sesi kristale düşen su sesi gibiydi. Nasuada istemeden güldü, etrafındaki korumalarının yüzlerinde de aynı ifadenin belirdiğini gördü. İki Urgal bile neşelenmiş gibiydi. Efler sessiz kalıp dünya yeniden sıkıcı bir yer olunca, Nasuada kaybolan bir rüyanın üzüntüsünü hissetti. Birkaç saniye boyunca gözyaşları görüşünü bulanıklaştırdı, sonra bunlar da kayboldu.

İlk kez gülümseyen ve bu yüzden hem yakışıklı hem de ürkütücü bir yüz sergileyen Blödhgarm, "Sizin gibi zeki, yetenekli ve nükteli bir kadının yanında hizmet etmek onurdur. Leydi Nasuada," dedi. "Zamanınız uygun olduğu zaman size Rûn oyunumuzu öğretmek isterim. Eminim çok güçlü bir rakip olursunuz."

Elflerin davranışındaki ani değişiklik Cücelerin onları tarif etmek için sık kullandığı bir sözcüğü aklına getirdi: gelgit akıllı. Küçük bir kızken bu zararsız bir tanımlama gibiydi –çiçek bahçesindeki periler gibi bir güzel şeyden diğer güzel şeye koşan yaratıklar kavramını akla getiriyordu–ama şimdi fark ediyordu ki aslında Cücelerin gerçekten kastettiği şey şuydu: Dikkat! Dikkat, çünkü bir Elfin ne yapacağını asla bilemezsiniz. Sessizce iç çekti. Kendi amaçları için onu kontrol etme niyetinde olan başka bir varlık grubuyla uğraşma olasılığı onu depresyona sokuyordu.

Nasuada, Kral Orrin'in arkasında soylular, saray mensupları, danışmanlar, asistanlar, hizmetkârlar, askerler ve tanımlama zahmetine giremeyeceği başka türlerden bir grupla kamptan onlara doğru yaklaştığını gördü. Batıdan ise hızla alçalan Saphira görüldü. Etraflarını kuşatmak üzere olan yüksek dozdaki gürültüye hazırlanarak, "Teklifinizi kabul edene kadar birkaç ay geçebilir Blödhgarm, ama yine de teşekkür ederim. Uzun bir iş gününden sonra, bir oyunun vereceği keyif çok hoşuma giderdi. Ama şimdilik mümkün değil. Meraklı bir insan topluluğu buraya doğru gelmek üzere; isimler, sorular ve ricalardan oluşan çığa karşı kendinizi hazırlamanızı tavsiye ediyorum. Biz hiçbirimiz daha önce bu kadar çok Elf görmedik."

"Buna hazırlıklıyız, Leydi Nasuada," dedi Blödhgarm.

Kral Orrin'in kalabalık grubu yaklaşırken, Saphira da kanatlarından esen rüzgârla çimenleri düzleştirerek inmeye hazırlanırken Nasuada'nın düşündüğü son şey şu oldu, oh Tanrım. Kamptaki kadınların elinden kurtarmak için Blödhgarm'ın etrafına bir tabur koymalıyım. Ama bu bile sorunu çözmeyebilir!

# Merhamet, Ejderha Süvarisi

Eastcroft'tan ayrılmalarının üstünden bir gün geçmişti ki Eragon önlerinde on beş askerlik bir devriye hissetti.

Bundan Arya'ya söz edince Arya başını salladı. "Ben de fark ettim." İkisi de herhangi bir kaygı belirtisi göstermedi, ama endişe Eragon'un içini kemirmeye başlamış, Arya'nın da kaşları çatılmıştı.

Etraflarındaki arazi açık ve düzdü, gizlenecekleri bir yer yoktu. Daha önce de asker gruplarıyla karşılaşmışlardı, ama her seferinde etrafta başka yolcular da vardı. Şimdi dar patıkada yalnızdılar.

"Büyük bir çukur kazıp, üstünü çalılarla örter ve askerler gidene kadar gizlenebiliriz."

Arya yürüyüşünü bozmadan başını iki yana salladı. "Artan toprağı ne yapacağız? Bugüne kadarki en büyük dehlizi bulduklarını düşünürler. Hem ben enerjimizi koşmaya saklamayı tercih ederim."

Eragon homurdandı. Daha bir kaç kilometre gidebilirim bilmiyorum. Nefesi kesilmemişti, ama koşmanın neden olduğu hızlı kalp çarpıntısı onu yoruyordu. Dizleri acıyor, ayak bilekleri sızlıyordu, sol başparmağı kızarıp şişmişti, ne kadar sıkı bağlarsa bağlasın topuklarında su toplayan kabarcıklar oluşmuştu. Önceki gece kendisini rahatsız eden ağrıların ve acıların birkaçını iyileştirmişti, bu onu biraz rahatlatırsa da büyü yapmak onu iyice yormuştu.

Asker devriyesinin çıkardığı toz bulutu görüldükten yarım saat sonra Eragon, sarı bulutun dibinde adamların ve atların ana hatlarını gördü. Onun ve Arya'nın çoğu insandan daha keskin görüş yeteneği olduğundan askerlerin kendilerini gördüklerini sanmıyorlardı. Bu yüzden on dakika daha koşmaya devam ettiler. Sonra durdular. Arya çantasından eteğini çıkarıp koşarken giydiği külot pantolonun üstüne geçirdi. Eragon, Brom'un yüzüğünü kendi çantasına koydu. Gedwey ignasia'yı gizlemek için sağ avucunu toprakla kirletti. Başlarını eğip kamburlarını çıkarıp ayaklarını sürüyerek yolculuklarına devam ettiler. Eğer her şey yolunda giderse askerler onları da iki göçmen zannedeceklerdi.

Eragon yaklaşan nalların gürültüsünü hissedip atları sürerken bağırgan adamları duyabilse de iki grubun geniş ovada buluşmaları bir saati buldu. Karşılaştıklarında Eragon ve Arya yoldan çekilip ayaklarına bakmaya başladı. İlk sürücüler geçerken başı yere eğik oturan Eragon gözünün ucuyla atların bacaklarını görebildi, ama sonra nallardan yükselen boğucu toz bulutu görüşünü engelledi. Havadaki toz o kadar yoğundu ki gözlerini kapamak zorunda kaldı. Dikkatle dinleyerek askerlerin yarıdan fazlasının geçtiğini anladı. Bizi sorgulama zahmetine girmeyecekler, diye düşündü.

Ama sevinci kısa süreli oldu. Bir süre sonra toz girdabının içindeki bir ses bağırdı. "Tabur, dur!" On beş adam atlarıyla Eragon ve Arya'nın etrafını sararken askerlerin hoop, sakın, duur sesleri havada çınladı. Askerler manevralarını tamamlayıp hava temizlenmeden önce Eragon eğilip yerden büyük bir taş alıp hemen doğruldu.

"Hareketsiz kal!" diye tısladı Arya.

Eragon askerlerin niyetlerini söylemelerini beklerken, Arya'yla birlikte Surda sınırına bu kadar yakında ne aradıklarına dair uydurdukları hikâyeyi zihninde tekrarlayarak kalp atışlarını yavaşlatmaya çalıştı. Ama çabaları boşa çıktı, çünkü gücü, eğitimi, kazandığı savaşlar ve kendisini koruyan beşten fazla korumaya rağmen teni yaklaşan yaralanma ya da ölüm olasılığına inanıyordu. Karnı buruldu, boğazı daraldı, uzuvları hafifleyip dengesizleşti. Oh, koyver gitsin, diye düşündü. Tahribat içinde biriken baskıyı hafifletecekmiş gibi elleriyle bir şeyleri parçalamak istiyordu, ama bu

istek yalnızca düş kırıklığını artırdı. Onu sakinleştiren tek şey Arya'nın yanında olmasıydı. Arya'nın onun korkak olduğunu düşünmesinden elini kesmeye razıydı. Arya kendi başına çok güçlü bir savaşçı olsa da yine de onu savunma ihtiyacı hissediyordu.

Grubun durmasını söyleyen ses tekrar duyuldu. "Yüzlerinizi görmek istiyorum." Başını kaldıran Eragon karşısında iri bir ata binmiş, eldivenli ellerini eyerinin başına koymuş bir asker gördü. Aşırı derecede kıvrıcık olup dudaklarının iki kenarından yirmişer santim aşağıya inen bıyıkları omuzlarına inen düz saçlarıyla çarpıcı bir tezat oluşturuyordu.

Diğer iki asker mızraklarını Eragon ve Arya'ya doğrulttu. Tunikleri o kadar çok tozla kaplanmıştı ki alev desenleri görülüyordu.

Adam, "Pekâlâ," derken bıyığı dengesiz terazi kefeleri gibi oynadı. "Kimsiniz siz? Nereye gidiyorsunuz? Kralın topraklarında ne işiniz var?" Sonra elini salladı. "Hayır, cevap verme zahmetine girmeyin. Önemli değil. Bugünlerde hiçbir şeyin önemi yok. Dünyanın sonu geliyor ve biz günlerimizi köylüleri sorgulayarak geçiriyoruz. Peh! Bir yerden bir yere gidip ülkedeki bütün yiyecekleri tüketen ve korkunç bir hızla üreyen haşereler. Ailemin Urû'baen yakınındaki arazisinde sizin gibileri izinsiz gezerken yakalasadık sodayla döverdük ve eğer efendimizden bir şeyler çaldığınızı öğrensek asardık. Bana söyleyeceğiniz her şey yalan. Her zaman öyledir...

"Sırt çantalarınızda ne var, ha? Yiyecek ve battaniye, evet, ama belki bir çift altın şamdan da vardır? Kilitli sandıktan yürütülmüş gümüşler? Varden için gizli mektuplar? Ha? Dilinizi kedi mi yuttu? Eh, bu sorunu yakında çözeceğiz. Langward, şuradaki sırt çantasında ne gibi hazineler çıkarabilirsin bakalım, aferin."

Askerlerden biri sırtını mızrakla dürtünce Eragon sendeleyerek öne çıktı. Parçaların birbirine sürterken ses çıkarmasını önlemek için zırhını paçavralara sarmıştı. Ama paçavra darbelerin gücünü tamamen emip sesi boğacak kadar kalın değildi.

"Oho!" dedi bıyıklı adam heyecanla.

Eragon'u arkadan yakalayan asker çantasının kapağını açıp zırhı çıkardı. "Bakın efendim!"

Bıyıklı adam, sevinçli bir şekilde sırıttı. "Zırh! Hem de iyisi. Hem de çok iyi. Sürprizlerle dolusun. Varden'e katılmaya gidiyorsun, değil mi? İhanet ve vatan hainliği için, hımm?" Yüz ifadesi ekşidi. "Yoksa namuslu askerlere kötü isimler kazandıranlardan mısın? Eğer öyleyse çok beceriksiz bir paralı askersin; silahın bile yok. Kendine bir asa ya da sopa yapmak çok mu zordu, ha? Ee, ne diyorsun? Cevap ver bana!"

"Hayır efendim."

"Hayır efendim? Anlamadın galiba. Böyle kafası çalışmayan sefilleri kabul etmemiz çok yazık, ama bu lanet olası savaş, bizi buna mecbur etti, artıkları topluyoruz."

"Beni nereye kabul ediyorsunuz efendim?"

"Sessizlik, seni küstah çocuk! Kimse sana konuşman için izin vermedi! Konuşurken sakalı titriyor, elleri kollarıyla hareketler yapıyordu. Arkasındaki asker başına vurunca Eragon'un görüş alanında kırmızı ışıklar çaktı. "İster hırsız ol, ister hain, ister paralı asker, isterse yalnızca bir aptal, kaderin yine de aynı olacak. Hizmet için yemin ettikten sonra Galbatorix'e ve onun adına konuşanlara itaat etmekten başka çaren yok. Biz içinde husumet olmayan tarihteki ilk orduyuz. Ne yapmamız gerektiği konusunda akılsızca saçmalamalar yok. Yalnızca emirler var, açık ve direkt. Sen de bizim davamıza

katılacak ve kralımızın öngördüğü görkemli geleceği gerçekleştirmemize yardım etme ayrıcalığını yaşayacaksınız. Güzel arkadaşına gelince imparatorluk için farklı şekillerde kullanılabilir, değil mi? Şimdi, bağlayın onları!"

Eragon ne yapması gerektiğini biliyordu. Ona bakınca Arya'nın gözlerinde sert bir ifadeyle kendisine bakmakta olduğunu gördü. Bir kez göz kırptı. Arya da karşılık verdi. Çakıl taşı tutan elini sıktı.

Eragon'un Yanan Ovalar'da savaştığı askerlerin çoğunun büyülü saldırılara karşı basit korumaları vardı. Bu adamların da aynı şekilde donanmış olabileceğini düşünüyordu. Galbatorix'in büyücülerinin icat ettiği her türlü büyüyü bozup aşabileceğine inanıyordu, ama bunun için şimdikinden daha fazla zamana ihtiyacı vardı. Bunun yerine kolunu eğip bileğinin bir hareketiyle taşı bıyıklı adama fırlattı.

Taş, adamın miğferinin kenarım deldi.

Askerler bir tepki veremedi Eragon dönüp kendisine işkence eden adamın mızrağını alıp onu atından düşürmek için kullandı. Adam yere düşerken Eragon mızrağı kalbine sapladı, mızrağın bıçağı askerin zırhının metal tabakalarında kırıldı. Kısrağı bırakıp geriye doğru daldı. Bedeni yere paralel üzerine fırlatılan yedi mızrağın altından geçti. Yere düşerken ölümcül mızraklar üstünde uçuşuyor gibiydi.

Eragon taşı atar atmaz Arya da en yakın atın yanına sıçramış, üzengiden eyeye çıkararak atın üstünde oturan askerin kafasına bir tekme indirmişti. Adam on metreden fazla yuvarlandı. Arya attan ata sıçrayıp inanılmaz bir zarafet ve denge gösterisiyle dizlerini, ayaklarını ve ellerini kullanarak askerleri öldürdü.

Yuvarlanarak duran Eragon'un karnı irili ufaklı taşlarla zedelendi. Yüzünü buruşturarak ayağa fırladı. Atından inen dört asker kılıçlarını çekerek üzerine atıldı. Sağa doğru dalarak kılıcını savuran ilk askerin bileğini yakaladı, koltukaltına bir yumruk indirdi. Adam hareketsiz yere çöktü. Eragon başlarını omurgaları kırılacak şekilde çevirerek diğer rakiplerini dağıttı. O ana dek dördüncü asker ona o kadar yaklaşmıştı ki kılıcını kaldırarak saldırınca Eragon ondan kaçamadı.

Kapana kısıldığı için yapabileceği tek şeyi yaptı: bütün gücüyle adamın göğsüne çarptı. Yumruğu yerini bulurken kan ve ter fişkırdı. Yumruğu, adamın kaburgalarına inip çimenlerin üstünde üç metre geriye savrulmasına neden oldu. Adam kendini başka bir cesedin üstünde buldu.

Eragon yutkunup iki büklüm oldu, zonklayan elini ovuşturdu. Dört eklemi yerinden çıkmış, yırtılmış derisinden beyaz kıkırdağı fırlamıştı. Kahretsin, dedi ılık kan yaralarından fişkirirken. Hareket etmelerini emrettiğinde parmakları onu dinlemedi; iyileştirene kadar elinin bir işe yaramayacağını fark etti. Yeni bir saldırıdan korkarak Arya'ya ve öteki askerlere baktı.

Atlar dağılmış yalnızca üç asker hayatta kalmıştı. Arya biraz uzakta iki askerle uğraşırken üçüncü ve son asker yol boyunca güneye doğru kaçıyor. Eragon gücünü toplayıp, onun peşine düştü. Aralarındaki mesafe kapanırken, adam yalvarmaya ve kimseye bu katliamı söylemeyeceğine dair söz vermeye başladı. Boş olduğunu göstermek için ellerini açtı. Eragon'la arasında bir kol mesafesi kaldığında adam yana kaçtı, birkaç adım sonra yön değiştirdi, ürkmüş bir tavşan gibi zikzaklar çizmeye başladı. Bu süre içinde adam yalvarmaya devam ediyor, yaşlar yanaklarından süzülüyor, ölmek için çok genç olduğunu, daha evlenip çocuk yapacağını, anne babasının onu özleyeceğini ve orduya girmek zorunda kaldığını, bunun daha beşinci görevi olduğunu söylemeye, neden onu



bırakmadığımı sormaya devam ediyordu. "Bana karşı ne düşmanlığın var?" diye ağladı. "Ben yalnızca yapmam gerekeni yaptım. Ben iyi bir insanım!"

Eragon durup, "Sözünü tutamazsın," dedi. "Seni bırakamayız; bir at bulur ve olanları anlatırsın."

"Hayır, anlatmam!"

"İnsanlar burada neler olduğunu soracaktır. Galbatorix'e yemin ettin. İmparator yalan söylemene izin vermeyecektir. Üzgünüm, ama seni bu bağdan nasıl kurtaracağımı bilmiyorum, yalnız..."

"Neden yapıyorsun bunu? Sen bir canavarsın!" diye bağırdı adam. Yüzünde saf dehşetle Eragon'un yanından geçip yola koşmaya çalıştı. Eragon on adım sonra ona yetişti ve adam ağlayıp merhamet dilenmeye devam ederken, Eragon sol elini boynuna dolayıp sıkmaya başladı. Elini çektiğinde asker ayaklarının dibine yığıldı, ölmüştü.

Adamın sarkık yüzüne bakarken Eragon'un ağzının içi safrayla doldu. Ne zaman birini öldürsek, kendimizden bir parçayı da öldürüyoruz, diye düşündü. Şok, acı ve kendinden iğrenme karışımıyla titreyerek kavganın başladığı yere yürüdü. Arya bir cesedin yanına çömelmiş, askerlerden birinin matarasındaki suyla ellerini ve kollarını yıkıyordu.

"Nasıl oluyor da o adamı öldürebildin, ama Sloan'a dokunamadın?" Ayağa kalkıp Eragon'a baktı. Yüzünde samimi bir ifade vardı.

Eragon duygusuz bir şekilde omuz silkti. "Bu asker bir tehditti. Sloan değildi. Bu çok açık değil mi?"

Arya bir süre sessiz kaldı. "Öyle olmalı, ama değil... Çok daha az deneyimli birinden ahlâk dersi aldığım için utanıyorum. Belki kendi seçimlerimden çok eminim."

Eragon, onun konuştuğunu duydu, ama bakışları cesetlere yönelirken söyledikleri hiçbir anlam ifade etmedi. Hayatım artık böyle mi olacak, diye düşündü. Bitmek bilmeyen savaş dizisinden mi oluşacak? "Kendimi bir katil gibi hissediyorum."

"Bunun ne kadar zor olduğunu anlıyorum," dedi Arya. "Unutma Eragon, Ejderha Süvarisi olmanın anlamının yalnızca çok küçük bir parçasını yaşadın henüz. Sonunda bu savaş bitecek ve görevlerinin şiddetten daha fazlasını içerdiğini göreceksin. Süvariler yalnızca savaşçılar değildir, aynı zamanda öğretmen, şifacı ve âlimdirler."

Bir an için çene kasları kasıldı. "Neden bu adamlarla savaşıyoruz Arya?"

"Çünkü bizimle Galbatorix arasında duruyorlar."

"O zaman direkt olarak Galbatorix'e saldırmanın bir yolunu bulmalıyız."

"Böyle bir yol yok. Onun kuvvetlerini yenmeden Urû'baen'e varamayız. Yüz yıllık tuzakları, büyüleri ve diğer şeyleri etkisiz hale getirmeden kalesine giremeyiz."

"Bir yol olmalı," diye mırıldandı Eragon. Arya ileri gidip, bir mızrağı alırken olduğu yerde kaldı. Ama Arya mızrağı bir askerin boğazına dayayıp kafatasına gömerken ona doğru atılıp cesetten uzaklaştırdı. "Ne yapıyorsun sen?"

Arya'nın yüzünü büyük bir öfke kaplamıştı. "Yalnızca çok üzgün olduğun ve aklın başında olmadığı için bunu unutacağım. Düşün Eragon! Birisinin üzerine titremesi için artık çok geç. Sence bu neden gerekliydi?"

Cevap ortadaydı. Eragon kızgın bir şekilde, "Çünkü bunu yapmazsak İmparator adamların çoğunun elle öldürüldüğünü anlar."

"Çok doğru! Böyle bir şeyi başarabilenler bir tek Elfler, süvariler ve Kull'dur. Ve bir geri zekâlı bile bundan bir Kull'un sorumlu olmadığını anlayacağı için, kısa sürede bizim civarda olduğumuzu anlayacaklar ve Thorn'la Murtagh tepemizde dolaşıp bizi aramaya başlayacak." Mızrağı cesetten çekerken ıslak bir şapırtı duyuldu. Eragon kabul edene kadar mızrağı uzattı. "Bunu ben de senin kadar tiksinti verici buluyorum, bu yüzden bir işe yarayıp bana yardım edebilirsin."

Eragon başını salladı. Arya bir kılıç buldu ve birlikte askerleri bir grup savaşçı öldürmüş gibi göstermeye başladılar. Bu korkunç bir işti, ama hızlı gitti, çünkü ikisi de askerlerin ne tür yaraları olması gerektiğini biliyor ve oyalanmak istemiyordu. Eragon'un göğsünü tahrip ettiği adama geldiklerinde Arya, "Böyle bir yarayı gizlemek için yapabileceğimiz fazla bir şey yok," dedi. "Böyle bırakmak ve insanların bir atın üzerinden geçtiğini sanmalarını umut etmekten başka çaremiz yok." Devam ettiler. Son asker devriyenin komutanıydı. Artık bıyıkları sarkmış ve eski gösterişli halinden eser yoktu.

Bir deliği savaş çekicinin sivri ucuyla açılmış gibi görünmesi için genişletirlerken Eragon bir an için durdu, komutanın bıyığına bakıp üzüldü. "Haklıydı, biliyor musun?"

"Hangi konuda?"

"Benim bir silaha ihtiyacım var, gerçek bir silaha. Bir kılıca ihtiyacım var." Avuçlarını tuniğine silerek etraflarındaki ovayı tarayıp cesetleri saydılar. "Hepsi bu, değil mi? İşimiz bitti." Gidip dağılmış zırhını topladı, tekrar beze sarıp çantasının dibine koydu. Sonra alçak bir tepeye tırmanan Arya'ya katıldı.

"Artık yollardan uzak dursak iyi olur," dedi. "Galbatorix'in adamlarıyla bir kez daha karşılaşma riskine giremeyiz." Tunliğini lekeleyen yaralı sağ elini gösterip, "Yola çıkmadan önce, elinle ilgilenen iyi olur." Eragon'a cevap vermesi için zaman tanımayıp felç olmuş parmaklarını tuttu. "Waise Heill," dedi.

Parmakları tekrar yuvalarına otururken Eragon'dan istemsiz bir inilti yükseldi. Aşınmış tendonları ve ezilmiş kıkırdakları eski biçimlerini alırken elinden sarkan deriler tekrar birleşti. Büyü bitince elinin tamamen iyileştiğinden emin olmak için parmaklarını açıp kapattı. "Teşekkür ederim." Kendi yaralarını iyileştirebilecek durumdayken Arya'nın inisiyatifi ele alması onu çok şaşırtmıştı.

Arya utanmış görünüyordu. Bakışlarını ovalara çevirdi. "Bugün yanımda olduğun için memnunum Eragon."

"Ben de sen yanımda olduğun için."

Eragon'a tereddüt ederek gülümsedi. Bir dakika kadar tepede oyalandılar, ikisi de yolculuğa devam etme konusunda hevesli değildi. Arya içini çekti. "Yola çıkmalıyız. Gölgeler uzadı. Birisi buraya gelip bu karga ziyafetini bulunca kıyamet kopacak."

Tepeden ayrılıp güneybatıya doğru yöneldiler. Yoldan ayrılıp inişli çıkışlı çimen denizinde yürümeye başladılar. Arkalarında ilk leş kargaları inişe geçmişti bile.

# Geçmişin Gölgeleeri

O gece Eragon sönmek üzere olan ateşe bakıp karahindiba yaprağı çiğniyordu. Akşam yemekleri Arya'nın çevreden topladığı kökler, tohumlar ve yeşilliklerden oluşuyordu. Pişmemiş ve baharatsız yenen otlar, hiç de iştah açıcı değildi, ama yemeği etrafta bol bol bulunan kuş ya da tavşanla zenginleştirmeyi teklif etmedi, çünkü Eragon'un kendisine onaylamayarak bakmasını istemiyordu. Üstelik askerlerle yaptıkları çarpışmanın ardından bir hayvan da olsa birinin canını alma düşüncesi hiç hoşuna gitmiyordu.

Geç olmuştu ve ertesi sabah erken yola çıkmaları gerekiyordu, ama ne o, ne de Arya yatmak için bir girişimde bulunmuyordu. Arya tam karşısında oturuyordu. Kollarını dizlerine sarmış, başını da kollarının üstüne dayamıştı. Elbisesinin etekleri bir çiçeğin yaprakları gibi dışarı doğru açılmıştı.

Eragon çenesini göğsüne dayamış, sağ eliyle sol eline masaj yapıyor, derinlerine yerleşmiş acıyı dağıtmaya çalışıyordu. Bir kılıca ihtiyacım var, diye düşündü. Onun dışında bir şeye her vuruşumda kendimi sakatlamamak için ellerime de bir koruma gerek. Sorun şu ki artık çok güçlü olduğum için birkaç santim kalınlığında eldivene ihtiyacım var, ki bu da çok gülünç olur. Çok hantal ve sıcak olur, üstelik hayatım boyunca eldivenle dolaşamam. Kaşlarını çattı. Elinin kemiklerinin normal pozisyonunun dışına iterek ışığın elinde nasıl oynadığını inceledi. Bedeninin esnekliğiyle büyülenmişti. Ya Brom'un yüzüğünü takarken dövüşmem gerekirse?

Bu yüzük Elf yapımı, bu yüzden safir taşı kırılacak, endişelenmeme gerek yok. Ama yüzük parmağımdayken birine vurursam yalnızca birkaç eklemi yerinden oynatmakla kalmam, elimdeki bütün kemikleri paramparça ederim... Bu hasarı onaramayabilirim bile... Elini yumruk yapıp bir o yana bir bu yana çevirdi, gölgelerin eklemleri arasında derinleşip kaybolmasını seyretti. Tehlikeli hızda hareket eden nesnelere elime çarpmasını engelleyen bir büyü yapabilsem! Hayır! Dur, bu iyi olmaz. Ya üstüme gelen birkayaysa? Ya dağsa? Onu durdurmaya çalışırken kendimi öldürebilirim.

Eğer büyü ve eldivenler işe yaramazsa Cücelerin Ascûdgaml'n'larından, "çelik yumruklar" isterim. Gülümseyerek Cüce Shrrgnien'in başparmak hariç bütün parmak eklemlerine gömülen metal tabanlı çelik dikenleri hatırladı. Dikenler Shrrgnien'in korkusu olmadan istediği her şeye vurmasına izin veriyordu. Üstelik istediği zaman çıkarabildiği için kullanımını rahattı. Bu fikir Eragon'un hoşuna gitti, fakat parmak eklemlerine delik açtıracak değildi. Hem benim kemiklerim Cücelerinkinden ince, belki tabanı yaptırır, yine de eklemlerin gerektiği gibi hareket etmesini sağlayabilirim... Bu yüzden Ascûdgaml'n kötü bir fikir, ama belki ben...

Ellerine doğru eğilip fısıldadı. "Thaetfathan."

Ellerinin arkası ısırğanotlarının arasına düşmüş gibi kaşınıp karıncalanmaya başladı. Bu his o kadar yoğun ve tatsızdı ki zıplayıp olabildiğince sertçe kaşınmak istiyordu. Büyük bir iradeyle olduğu yerde kalıp eklemlerindeki derinin kabarmasını, her eklem üzerinde bir santim kalınlığında düz, beyazımsı nasırların çıkmasını seyretti. Bu çıkıntılar ona atların bacaklarının iç kısmındaki boynuza benzer çıkıntıları hatırlatıyordu. Büyüklüklerinden memnun kalınca büyüü bırakıp parmaklarının üstünde beliren yükselteli yeni bölgeye dokunarak incelemeye başladı.

Elleri daha öncekinden ağır ve sertti, ama parmaklarını hâlâ istediği gibi hareket ettirebiliyordu. Çirkin olabilir, diye düşündü, sağ elindeki çıkıntıları sol avucuna sürterek. Belki insanlar gülüp alay edebilirler, ama umurumda değil, çünkü amacına hizmet edecek ve hayatta kalmamı sağlayacaklar.

Bacaklarının arasında yükselen kubbeye sessiz bir heyecanla vurdu. Tok bir ses çıkaran darbe kolunu sızlattı, ama birkaç kat kumaşın sarılı olduğu bir tahtaya vurmaktan daha büyük bir rahatsızlık vermedi. Cesaretlenen Eragon, çantasından Brom'un yüzüğünü çıkarıp parmağına geçirdi, yandaki nasırın yüzükten yüksek olup olmadığını kontrol etti. Yumruğunu kayaya indirerek bir deneme daha yaptı.

"Ne yapıyorsun sen?" diye sordu Arya, siyah saçlarının arasından ona doğru bakarken.

"Hiçbir şey." Sonra ellerini uzattı. "Tekrar bir şeye vurmak zorunda kalacağım için, bunun iyi bir fikir olduğunu düşündüm."

Arya parmak kemiklerini inceledi. "Eldiven giymede zorlanacaksın."

"Yer açmak için eldivenleri kesebilirim." Arya başını sallayıp tekrar ateşe döndü.

Eragon dirseklerine dayanıp bacaklarını uzattı. Yakın gelecekte kendisini bekleyen çarpışmalara hazır olduğu için memnundu. Bunun ötesini düşünmeye cesaret edemiyordu, çünkü eğer düşünürse Saphira'yla birlikte Murtagh veya Galbatorix'i nasıl yenebileceğini sorgulamaya başlayacak, panik buz gibi pençelerini içine sokacaktı.

Bakışlarını ateşin titreşen derinliklerine sabitledi. Kıvranan bu cehennemde endişelerini ve sorumluluklarını unutmaya çalıştı. Ama alevlerin sürekli hareketi kısa sürede onu pasif bir ruh haline soktu. Birbiriyle ilişkisiz sesler, düşünceler, görüntüler ve duygular sakin bir kış gününde gökyüzünden düşen kar taneleri gibi oynaşyordu içinde. Bu bulanıklığın ortasında hayatını bağışlaması için yalvaran askerin yüzü belirdi. Eragon, onun ağladığını gördü, yalvarmalarını dinledi ve boynunun ıslak bir dal parçası gibi kırılışını duydu, tekrar tekrar.

Anıların işkence ettiği Eragon, dişlerini sıkıp kabaran burun deliklerinden sık sık solumaya başladı. Bütün bedenini soğuk bir ter kaplamıştı. Olduğu yerde kıpırdanıp askerin dost olmayan hayaletini dağıtmaya çalıştı. Git, diye bağırdı. Benim hatam değildi. Suçlaman gereken kişi Galbatorix, ben değilim. Seni öldürmek istemedim!

Etrafını kuşatan karanlıkta bir yerlerde bir kurt uludu. Ovanın çeşitli yerlerinden başka kurtlar ona karşılık verdi, uyumsuz bir melodiyle seslerini yükselttiler. Ürkütücü sesler, Eragon'un kafasının karıncalanmasına, tüylerinin diken diken olmasına neden oldu. Sonra, bir an için ulumalar hücumu geçen Kull'un savaş çılgınlığına benzeyen tek bir tona büründü.

Eragon huzursuzluk içinde kıpırdandı.

"Ne oldu?" diye sordu Arya. "Kurtlar mı? Bizi rahatsız etmeyeceklerini biliyorsun. Yavrularına avlanmayı öğretiyorlar. Yavrularının bizim gibi yabancı kokulu yaratıkların yanına gitmelerine izin vermezler."

"Oradaki kurtlar değil," dedi Eragon kendi kendine sarılarak. "Buradaki kurtlar." Parmağını kafasına vurdu.

Arya başını salladı. İnsan biçiminde olsa bile insan olmadığını gösteren kuşa benzer bir hareketti bu. "Her zaman öyledir. Zihnin canavarları gerçekten var olanlardan çok daha kötüdür. Korku, şüphe ve nefret, insanları canavarlardan daha fazla etkisiz hale getirir."

Ve aşk," diye ekledi.

"Ve aşk," diye kabul etti Arya. "Ayrıca kıskançlık, açgözlülük ve duygulu ırkların hassas oldukları

diğer bütün saplantılı istekler."

Eragon, Edur Ithindra'daki harabeye dönmüş Elf karakolunda yaşayan Tenga'yı düşündü. Değerli kitaplarının üzerine eğilmiş, anlaşılmayanların "cevabı"nı arıyordu. Bundan Arya'ya söz etmek istemedi, çünkü o garip karşılaşmayı şimdi tartışmak istemiyordu. Onun yerine bir soru sordu. "Öldürmek seni rahatsız ediyor mu?"

Arya'nın yeşil gözleri kısıldı. "Ne ben ne de halkım hayvan eti yemeyiz, çünkü açlığımızı gidermek için başka bir varlığa zarar vermeye dayanamıyoruz. Ve sen, bana öldürmenin beni rahatsız edip etmediğini soracak kadar yüzsüzsün. Bizim soğuk kalpli katiller olduğumuzu düşünecek kadar mı, az anlıyorsun bizi?"

"Hayır, elbette öyle değil," diye itiraz etti. "Demek istediğim o değil."

Eragon sözlerini büyük bir dikkatle seçmeye çalıştı. "Bunu Helgrind'e saldırmadan önce Roran'a da sordum. Bilmek istediğim şey öldürdüğün zaman ne hissediyorsun? Kendini nasıl hissetmen gerekiyor?" Ateşe bakarak kaşlarını çattı. "Yendiğin savaşçıların daha sonra gerçekmiş gibi sana baktıklarını görmüyor musun?"

Arya kollarını bacaklarına doladı. Bakışları düşünceliydi. Ateş, kampın üstünde dönen kelebeklerden birini yakarken bir alev yukarı fırladı. "Ganga," diye mırıldandı, parmağıyla işaret ederek. Kelebek ince kanatlarını çırpınarak uçup gitti. Arya bakışlarını yanan dallardan hiç kaldırmadan, "Elçi olduktan dokuz ay sonra, gerçeği söylemek gerekirse annemin tek elçisi olduktan sonra Farthen Dûr'daki Varden'den o günlerde hâlâ yeni bir ülke olan başkent Surda'ya gittim. Arkadaşlarım ve ben, Beor Dağları'ndan ayrıldıktan kısa bir süre sonra başıboş dolaşan Urgallarla karşılaştık. Kılıçlarını kınlarından çıkartmadan yolumuza devam etmek istiyorduk, ama âdetleri olduğu üzere Urgallar kabileleri içindeki mevkilerini yükseltmek için şan şöhret kazanmakta ısrar ettiler. Bizim kuvvetlerimiz onlarınkinden büyüktü –çünkü Brom'dan sonra Varden'in lideri olan Weldon bizimleydi– ve onları geri püskürtmemiz çok kolaydı... O gün ilk kez öldürdüm. Bu beni haftalarca rahatsız etti, sonunda böyle düşünmeye devam edersem aklımı kaçıracağımı fark ettim. Çoğu kaçırıyor da ve o kadar öfkeli, kederli hale geliyorlar ki artık güvenilmez oluyorlar ya da kalpleri o kadar katılaşıyor ki doğruyla yanlış ayırt edemiyorlar."

"Yaptığın şeyi nasıl kabullenebildin?"

"Öldürme nedenlerimin geçerli olup olmadığını düşündüm. Olduğuna karar verince davamızın, yeniden öldürmem anlamına gelse bile desteklenmeye devam etmek için yeterince önemli olup olmadığını kendi kendime sordum. Sonra ne zaman ölümü düşünmeye başlasam kendimi Tialdari Salonu'nun bahçelerinde hayal ettim."

"İşe yaradı mı?"

Saçını yüzünden çekerek kulağının arkasına attı. "Yaradı. Şiddetin aşındırıcı zehrinin tek panzehiri kendi içinde huzur bulmaktır. Bulunması zor bir ilaçtır, ama çabaya değer." Duraklayıp ekledi. "Nefes almak da işe yarıyor."

"Nefes almak mı?"

"Meditasyon yapıyormuş gibi ağır, düzenli nefes almak. Kendini sakinleştirmenin en etkili yöntemlerinden biridir."

Eragon, onun tavsiyesini dinleyerek bilinçli bir şekilde nefes alıp vermeye sabit bir tempo tutturup

ciğerlerindeki bütün havayı boşaltmaya başladı. Bir dakika içinde karnındaki düğümün çözüldüğünü, kaslarının gevşediğini, ölmüş düşmanlarının varlığının o kadar somut görünmediğini hissetti... Kurtlar tekrar uludu ve ilk heyecan patlamasından sonra onları korkusuzca dinlemeye başladı, çünkü ulumaları onu rahatsız etme gücünü kaybetmişti. "Teşekkür ederim," dedi. Arya çenesini zarif bir şekilde yan yatırarak karşılık verdi.

Sessizlik on beş dakika kadar sürdükten sonra Eragon, "Urgallar," dedi. Bu söz bir ikilem anıtı gibi havada asılı kaldı. "Nasuada'nın onların Varden'e katılmasına izin vermesine ne diyorsun?"

Arya eteğinin kenarındaki bir dal parçasını aldı. İnce parmaklarının arasında oynatıp bir sır saklıymuş gibi inceledi. "Cesurca bir karardı ve bunun için ona hayranım. Bedeli ne olursa olsun her zaman Varden'in iyiliği için hareket ediyor."

"Nar Garzhvog'un yardım teklifini kabul ettiğinde Varden'i çok kızdırdı."

"Uzun Bıçaklar Düellosu'yla da sadakatlerini yeniden kazandı. İş pozisyonunu korumaya gelince Nasuada çok zekidir." Arya dal parçasını ateşe attı. "Urgalları sevmiyorum, ama nefret de etmiyorum. Ra'zac'ın aksine onlar doğuştan kötü değil, yalnızca savaşmayı çok seviyorlar. Kurbanlarının aileleri için bir teselli olmasa da bu önemli bir ayrım. Biz Urgallarla her zaman müzakereler yaptık ve gerekli olduğunda yeniden yapacağız. Ama bu uzak bir olasılık."

Nedenini açıklaması gerekmiyordu. Oromis'in, Eragon'a okuması için verdiği yazıların çoğunun konusu Urgallardı. Özellikle bir tanesi, Gnaevaldrskald'ın Yolculukları, ona Urgalların bütün kültürünün savaş kazanmaya dayandığını söylüyordu. Erkek Urgallar, başka bir köyü –insan Urgal, Elf ya da Cücelere ait olması fark etmezdi– yağmalarlardı ya da bazen rakipleriyle ölümüne dövüşürlerdi. Ve konu eş seçmek olduğunda Urgal kadınları, eğer en az üç rakibi yenmediyse bir Urgalı uygun bir eş olarak görmezdi. Sonuç olarak yeni Urgal nesillerinin birbirlerine ve yaşlılarına, meydan okumaktan ve değerlerini kanıtlamak için toprak yağmalamaktan başka seçenekleri olmuyordu. Bu gelenek o kadar derinlere işlenmişti ki bunu bastırmak için yapılan her türlü girişim başarısız oluyordu. En azından kimliklerini inkâr etmiyorlar, diye düşündü Eragon. Bu pek çok insanın iddia edemeyeceği bir şey.

"Nasıl oldu da Durza, Urgallarla birlikte seni, Glenwing'i ve Faolin'i tuzağa düşürebildi? Fiziksel saldırılara karşı koruman yok muydu?"

"Oklar büyülüydü."

"Urgallar büyücü müydü?"

Arya gözlerini kapayıp başını iki yana salladı. "Hayır. Durza'nın icat ettiği kara bir büyüydü. Ben Gil'ead'dayken bundan şeytani bir zevk alıyordu."

"Ona bu kadar nasıl direnebildiğini anlamıyorum. Sana yaptıklarını gördüm."

"Şey... kolay değildi. Bana yaptığı işkenceleri sadakat sınavı, bir hata yapmadığımı, gerçekten yave sembolüne değer olduğumu kanıtlamanın bir yolu olarak gördüm. Böylece o zorluğa katlandım."

"Ama yine de Elfler bile acıya başışıklı değildir. Onca ay boyunca Ellesmera'nın yerini ondan gizlemen hayranlık uyandırıcı."

Arya'nın sesinde bir gurur vardı. "Yalnızca Ellesmera'nın yerini değil, Saphira'nın yumurtasını nereye gönderdiğimi, sözcük dağarcığımanın antik dildeki hali ve Galbatorix'in işine yarayacak hiçbir

şeyi söylemedim."

Konuşma kesilince Eragon, "Gil'ead'da yaşadıklarınızı sık sık düşünüyor musunuz?" diye sordu. Arya cevap vermeyince ekledi. "Bu konuda hiç konuşmuyorsun. Nasıl hapsedildiğini anlattın, ama senin için nasıl olduğunu, bu konuda neler hissettiğini hiç anlatmadın."

"Acı acıdır," dedi. "Tarife gerek yoktur."

"Doğru, ama ona aldırış etmemek asıl yaradan daha fazla zarar verir... Kimse öyle bir şey yaşayıp zarar görmeden kurtulamaz. En azından içinde."

"Neden birisiyle sırrımı paylaşmadığımı düşünüyorsun ki?"

"Kiminle?"

"Fark eder mi? Ajihad, annem, Ellesmera'daki bir arkadaşım."

"Belki ben yanılıyorumdur, ama kimseye yakın görünmüyorsun. Yürürken yalnız yürüyorsun, kendi halkının arasında bile."

Arya kayıtsız kaldı. Öyle sakin görünüyordu ki Eragon, onun cevap vermeye tenezzül edip etmeyeceğini merak etti. Tam cevap vermeyeceğine inanıyordu ki Arya, "Her zaman öyle değildi," dedi.

Eragon hareket bile etmeden bekledi. Konuşmaya devam etmekten başka bir şey yapmaktan korkuyordu.

"Bir zamanlar konuşabildiğim biri vardı, kim olduğumu, nereden geldiğimi anlayan biri. Bir zamanlar... Benden yaşlıydı, ama ruh ikizi gibiydik. İkimiz de ormanımızın dışındaki hayatı merak ediyorduk, keşfetmeye, Galbatorix'e darbe indirmeye hevesliydik. Ejderha Katilinin, süvarilerin baş belasının ırkımızı feth etmek için bir yol aradığını bilirken Du Weldenvarden'de kalıp, büyü yapıp, kendi projelerimize devam etmeye katlanamıyorduk. O bu karara benden sonra ben elçilik görevini üstlendikten ve Hefring, Saphira'nın yumurtasını çaldıktan uzun yıllar sonra vardı, ama bunu yapar yapmaz Islanzadının emirleri beni nereye gönderirse benimle birlikte gelmeye gönüllü oldu." Gözlerini kırpıştırdı, boğazı titredi. "Ben, ona izin vermeyecektim, ama kraliçe bu fikirden hoşlandı. O kadar ikna ediciydi ki..." Dudaklarını kapatıp tekrar gözlerini kırpıştırdığında gözleri daha parlaktı.

Eragon olabildiğince yumuşak bir şekilde, "Faolin miydi?"

"Evet," dedi neredeyse yutkunurcasına.

"Ona âşık mıydın?"

Arya başını arkaya atıp göz kırpan gökyüzüne bakarken, uzun boynu ateşin ışığında altın rengi görünüyor, soluk teni gökyüzünü yansıtıyordu. "Dostça bir ilgiyle mi soruyorsun, yoksa kendi çıkarın için mi?" Birden boğulurcasına bir kahkaha atarken, sesi soğuk kayalara dökülen şelale sesine benziyordu. "Boş ver. Gece kafamı karıştırdı. Kabalık edip, aklıma gelen en sinir bozucu şeyi söylememe neden oldu."

"Önemli değil."

"Önemli, çünkü pişman oldum ve buna katlanmayacağım. Faolin'i sevdim mi? Aşkını nasıl tarif edersin? Yirmi yıl boyunca birlikte yolculuk yaptık. Arkadaştık... dosttuk."

Eragon'un içini bir kıskançlık dalgası kapladı. Bununla mücadele etti, bastırmaya, yok etmeye

çalıştı, ama pek başaramadı. Hafif bir duygu kırıntısı, derisinin altındaki bir kıymık gibi onu rahatsız etmeye devam etti.

"Yirmi yıl boyunca," diye tekrarladı Arya. Eragon'u fark etmemiş gibi yıldızları incelemeye devam edip, ileri geri sallanıyordu. "Ve Durza tek bir olayda onu benden aldı. Faolin ve Glenwing neredeyse yüz yıldır ilk kez bir çarpışmada ölen Elflerdi. Faolin'in düştüğünü görünce savaşın gerçek acısının kendinin yaralanmasının değil, sevdiklerinin zarar görmesini seyretmek olduğunu anladım. Varden'de geçirdiğim süre içinde öğrendiğimi sandığım bir dersti bu. Saygı duymaya başladığım kadın ve erkekler, art arda kılıç, ok, zehir, kaza ve yaşlılık yüzünden ölüyordu. Ama bu kayıplarım hiç bu kadar kişisel olmamıştı. Bu kez, 'Şimdi ben de ölmeliyim,' diye düşünüyorsun. Çünkü daha önce tehlikelerle karşılaştığımızda Faolin ve ben, hep beraber kurtulmuştuk. Şimdi o kurtulamadığına göre ben neden kurtulmuştum ki?"

Eragon, onun ağladığını fark etti. Gözlerinin kenarından kalın gözyaşları dökülüyor, şakaklarından süzülüp saçlarının arasına yuvarlanıyordu. Yıldızların ışığında gözyaşları gümüşü nehirlerle benziyordu. Sıkıntısının büyüklüğü Eragon'un irkilmesine neden oldu. Ondan böyle bir tepki vermesini beklemiyordu, gerçi bunu istememişti.

"Sonra Gil'ead geldi. O günler hayatımın en uzun günleriydi. Faolin ölmüştü, Saphira'nın yumurtasının güvende olup olmadığını, onu kazayla Galbatorix'e gönderip göndermediğimi bilmiyordum ve Durza... Durza bana aklına gelebilecek en korkunç şeyleri yaparak onu kontrol eden kana susamış ruhların arzularını doyurdu. Bazen, çok ileri gittiğinde, beni iyileştiriyor, böylece ertesi gün yeniden başlıyordu. Bana aklımı başıma toplayacak fırsatı verseydi, senin yaptığın gibi gardiyanımı kandırır ve büyü yapmamam için bana verilen ilaçları yutmazdım, ama birkaç saatten fazla mola olmuyordu.

"Durza'nın da senden ve benden daha fazla uykuya ihtiyacı yok. Bilincim yerindeyken diğer işlerden arta kalan zamanlarda benimle uğraşıyordu. Benim üzerimde çalışırken her saniye bir saat, her saat bir hafta ve her gün sonsuz gibi geliyordu. Beni delirtmemeye dikkat ediyordu ama çok yakınlaşmıştı. Hem de çok, çok yaklaştı. Hiçbir kuşun uçmadığı yerlerde kuş sesleri duydum, var olmayan şeyler gördüm. Bir keresinde hücremeyken odayı altın rengi bir ışık doldurdu ve her yerim ısındı. Başımı kaldırıp baktığımda Ellesmera'nın ortasındaki bir ağacın en tepesinde bir dalda gördüm kendimi. Güneş batmak üzereydi ve bütün şehir yanıyormuş gibi parlıyordu. thalvard aşağıdaki patikada ilahi söylüyordu. Her şey öyle sakin ve huzurlu öyle güzeldi ki sonsuza dek orada kalabilirdim. Ama sonra ışık söndü ve kendimi yine yatağımda buldum.. Unutmuştum, ama bir keresinde hücreme beyaz bir gül bırakan bir asker vardı. Gil'ead'da birisinin bana gösterdiği en büyük nezaket buydu. O gece çiçek köklenip duvara tırmanan kocaman bir gül ağacı oldu, tavandaki taş, blokların arasından geçip zindandan açık havaya çıktı. Aya değene kadar yükselmeye devam etti ve kendimi yerden kaldırabilsem kaçmamı sağlayacak büyük, döner bir kule haline geldi. Kalan gücümle bunu çok denedim, ama yapabileceğim bir şey değildi ve başka bir yere baktığımda gül ağacı kayboldu.. Sen rüyada beni görürken ve ben üstüme eğilmiş olan varlığını hissederken içinde bulunduğum durum buydu. Bu hayale de başka bir sanrı diye boş vermeme şaşmamak gerek."

Belli belirsiz gülümsedi. "Ve sonra sen geldin Eragon. Sen ve Saphira. Umudum tükendikten ve Urû'baen'deki Galbatorix'e götürülmek üzereyken beni kurtarmak için bir süvari geldi. Bir süvari ve ejderha!"

"Ve Morzan'ın oğlu. Aslında iki oğlu."



"Nasıl olduğunu anlat. Çünkü bu o kadar imkânsız bir şeydi ki sık sık delirdiğimi ve her şeyi hayal ettiğimi düşünüyordum."

"Helgrind'de kalıp bu kadar çok belaya yol açacağımı tahmin eder miydin?"

"Hayır. Sanırım etmezdim." Elbisesinin sol manşetiyle gözlerini kuruladı. "Farthen Dûr'da uyandığımda yapılacak o kadar çok şey vardı ki geçmişte yaşayamazdım. Ama son zamanlarda olaylar öyle karanlık ve kanlı ki kendimi sürekli hatırlamamam gereken şeyleri hatırlarken buluyorum. Bu beni haşın, huysuz ve hayatın sıradan gecikmelerine karşı sabırsız yapıyor." Çömeldi ve ellerini iki yanına yere koydu. Dengesini bulmaya çalışıyor gibiydi. "Yalnız'yürüdüğümü söylüyorsun. Elfler, insanların ve Cücelerin sevdiği tarzda açık dostluk gösterilerinde bulunmazlar ve ben yalnızlığı severim. Ama beni Gil'ead'dan önce tanısaydın, beni olduğum gibi görseydin böyle mesafeli bulmazdın. O zamanlar şarkı söyleyip dans ederdim, yaklaşan kıyamet günü hissiyle kendimi tehdit altında hissetmezdim."

Eragon uzanıp sağ elini onun sol elinin üstüne koydu. "Eski kahramanlarla ilgili hikâyeler karanlığın ve zihnin canavarlarıyla mücadele ettiğinde ödediğin bedelin bu olduğundan hiç bahsetmez. Tialdari Salonu'nun bahçelerini düşünmeye devam et, eminim her şey iyi olacak."

Arya aralarındaki temasın neredeyse bir dakika daha sürmesine izin verdi. Bu Eragon için tutku zamanı değil, sessiz bir dostluk zamanıydı. Arya'ya yaklaşmaya çalışmadı, çünkü onun güvenine, Saphira'yla olan bağı hariç her şeyden daha fazla değer veriyordu. Bu güveni bozmaktansa savaşmayı tercih ederdi. Sonra Arya kolunu hafifçe kaldırarak o anın sona erdiğini ifade etti ve Eragon da şikâyet etmeden elini çekti.

Onun yükünü herhangi bir şekilde hafifletmeye hevesli Eragon, etrafına bakıp neredeyse duyulamayacak kadar hafif bir sesle, "Loivissa," dedi. Gerçek adının gücüyle hareket ederek ayaklarının yanındaki toprağı eşeleyip aradığı şeyi buldu: en küçük tırnağının yarısı kadar, ince, kâğıdımsı bir diskti bu. Nefesini tutarak sağ avucuna, gedwey ignasia'nın üstüne büyük bir dikkatle yerleştirdi. Bir hata yapmamak için gerçekleştirmek üzere olduğu büyü konusunda Oromis'in öğrettiklerini hatırlamaya çalıştı. Sonra Elflerin tarzıyla pürüzsüz ve akıcı bir şekilde şarkı söylemeye başladı:

Eldhrimner O Loivissa nuanen, dau-tr abr deloi,  
Eldhrimner nen ono weohnatai medh solus un thringa,  
Eldhrimner un fortha onrfeon vara,  
Wiol allr sjon.

Eldhrimner O Loivissa nuanen...

Eragon bu dört satırı elindeki kahverengi yaprağa yönlendirerek art arda tekrarladı, yaprak titreyip kabardı, büküldü, küresel bir şekil aldı. Kürenin dibinden üç dört santimlik beyaz dallar çıktı, uç kısmından ince yeşil bir kök uzarken Eragon'un ısrarıyla havaya doğru neredeyse otuz santimetre yükseldi. Sapın yanından geniş ve düz tek bir yaprak çıktı. Sapın ucu kalınlaşıp sarktı, bir anlık görünüşte hareketsizlikten sonra dışa doğru açılıp derin boğazlı bir zambağın balmumlu yapraklarını oluşturan beş parçaya bölündü. Çan şeklindeki çiçek açık maviydi.

Çiçek gerçek boyuna ulaşınca Eragon büyüü bırakıp çıkardığı işi inceledi. Bitkilere şarkı söyleyerek şekillendirmek her Elfin erken yaşta ustalaştığı bir beceriydi, ama Eragon yalnızca bir iki

kez denemişti. Çabalarının başarıyla sonuçlanıp sonuçlanmayacağından emin değildi. Büyünün etkisi ağır olmuştu; bir buçuk yılda yetişen bir zambağı birkaç dakika içinde büyütme için çok fazla enerji sarf etmek gerekiyordu.

Ortaya çıkan şeyden memnun kalıp, Arya'ya uzattı. "Beyaz bir gül değil ama..." Gülümseyerek omuz silkti.

"Bunu yapmamalıydın," dedi Arya. "Ama yapmana memnun oldum." Çiçeği okşayıp koklamak için burnuna götürdü. Yüzündeki çizgiler yumuşadı. Birkaç dakika hayranlıkla zambağa baktı. Sonra yanında bir çukur açıp çiçek soğanını çukura koydu, toprağı eliyle düzleştirdi. Yapraklara tekrar dokundu. Çiçeğe bakmaya devam ederek, "Teşekkür ederim. Çiçek vermek ikimizin ırkının da paylaştığı bir âdet, ama Elfler buna daha fazla önem verirler. Çiçek vermek iyi olan her şeyi ifade eder: hayat, güzellik, yeniden doğmak, arkadaşlık ve daha fazlası. Bunları benim için ne anlam ifade ettiğini anlamam için söylüyorum. Sen bilmiyordun, ama..."

"Biliyordum."

Arya, onu ciddi bir şekilde, ne yapmaya çalıştığını anlamaya çalışıyormuş gibi süzdü. "Beni bağışla. İkinci kez eğitiminin genişliğini unutuyorum. Bu hatayı bir daha yapmayacağım."

Antik dilde teşekkürünü tekrarladı. Eragon da ona antik dilde karşılık vererek bunun kendisi için bir zevk olduğunu ve hediyesini beğendiğine çok sevindiğini söyledi. Yeni yedikleri yemeğe rağmen Eragon acıkmıştı. Hafifçe ürperdi. Bunu fark eden Arya, "Gücünü fazlasıyla kullandın. Aren'de hiç enerji kaldıysa dengeni korumak için kullan," dedi.

Eragon'un Aren'in Brom'un yüzüğünün adı olduğunu hatırlaması biraz zaman aldı; daha önce bu adın kullanıldığını yalnızca bir kez duymuştu. Ellesmera'ya ilk geldiği gün, Islanzadi kullanmıştı. Artık benim yüzüğüm, dedi kendi kendine. Brom'un yüzüğü olduğunu söyleyip durmaktan vazgeçmeliyim. Parmağındaki altın bandın üstünde parlayan iri safir taşı eleştirel bir bakışla inceledi. "Aren'de enerji olup olmadığını bilmiyorum. Ben, ona hiç enerji saklamadım ve Brom'un saklayıp saklamadığını da bilmiyorum." Konuşurken bilincini safire yöneltti. Zihni taşla bağlantı kurar kurmaz geniş, kendi etrafında dönen bir enerji havuzuyla karşılaştı. İç gözüne göre safir enerji kaynıyordu. Keskin yüzeylerinin içinde bulunan enerji miktarıyla patlamamış olmasına şaşırı. Acılarını ve ağrılarını yok edip uzuvlarındaki enerjiyi yenilemek için kullandıktan sonra bile Aren'in enerji deposunda bir azalma olmadı.

Derisi karıncalanınca taşla bağını kesti. Bu keşfe ve aniden kendini çok iyi hissetmesine sevinerek bir kahkaha atıp Arya'ya bulduğu şeyi anlattı. "Brom, Carvahall'de yaşadığı sürece tasarruf ettiği her enerji parçasını buna saklamış olmalı." Hayretle yeniden güldü. "Onca yıl... Aren'in içindikilerle bir kaleyi tek bir büyüyle yıkabilirim."

"Saphira yumurtadan çıktığında yeni süvarinin can güvenliğini koruması gerektiğini biliyordu," dedi Arya. Ayrıca eminim ki bir Shade'le ya da benzeri güçte başka bir rakiple dövüşmesi gerektiğinde Aren kendini korumasının bir yoluymuştu. Yüz yılın büyük bir kısmında düşmanlarını düş kırıklığına uğratmayı başarması tesadüf değildi... Senin yerinde olsam sana bıraktığı enerjiyi saklar en fazla ihtiyacın olacağı zaman kullanırım ve mümkün olduğunda ona ekleme yapardım. Bu inanılmaz derecede değerli bir kaynak. Boşa harcamamalıyım."

Hayır, diye düşündü Eragon, böyle bir şey olmayacak. Yüzüğü parmağında döndürerek ateşin ışığında nasıl parladığına hayranlıkla baktı. Murtagh, Zar'roc'u çaldığından beri, bu, Saphira'nın eyeri

ve Snowfire, bana Brom'dan kalan tek şey. Cüceler Snowfire'ı Farthen Dûr'dan getirmiş olsalar da ona çok nadir biniyorum. Aren, onu hatırlayacağım tek şey... Ondan bana kalan tek miras. Keşke hâlâ hayatta olsaydı! Onunla Oromis, Murtagh, babam hakkında konuşma fırsatını hiç bulamadım.. Ah, liste sonsuz. Arya'ya karşı duygularım için ne söylerdi? Eragon kendi kendine güldü. Ne söylerdi biliyorum: aptal âşık olduğumu ve enerjimi böyle umutsuz konularda harcadığım için beni azarlardı... Ve bunda haksız da sayılmazdı, galiba, ama, elimde değil ki. Birlikte olmak istediğim tek kadın o.

Ateş çatırdadı. Kıvılcımlar havaya uçtu. Eragon yarı kapalı gözlerle Arya'nın açıklamalarını düşündü. Sonra Yanan Ovalar'daki savaştan beri kendisini rahatsız eden bir soru geldi aklına. "Arya, erkek ejderhalar dışı ejderhalardan daha çabuk mu büyür?"

"Hayır. Neden sordun."

"Thorn yüzünden. Yalnızca birkaç aylık, ama neredeyse Saphira kadar büyük. Nasıl oluyor anlamıyorum."

Arya kurumuş bir çimen sapını koparıp gevşek toprağa Elflerin yazısı Liduen Kvaedhi'nin kıvrımlı şekillerini yapmaya başladı. "Büyük olasılıkla Galbatorix, onun Saphira'yla savaşabilmesi için büyümesini hızlandırmıştır."

"Ah... Ama bu tehlikeli değil mi? Oromis, eğer bana güç, hız, dayanıklılık ve ihtiyacım olan başka beceriler vermek için büyü yaparsa, yeni yeteneklerimi çok çalışarak elde ettiklerim kadar iyi anlayamayacağımı söylemişti. Haklıydı da. Şimdi bile Agaeti Blödhren sırasında Ejderhaların bedenimde yaptıkları değişiklikler beni bazen şaşırtıyor."

Arya başını sallayıp toprağa şekiller çizmeye devam etti. "Bazı büyülerin istenmeyen yan etkilerini azaltmak mümkün, ama bu uzun ve zorlu bir süreç. Bedeninin gerçek hâkimiyetine ulaşmak istiyorsan, bir şeyleri normal yollarla yapmak en iyisi. Galbatorix hangi yöntemle ejderhayı aşırı büyümeyle zorladıysa, bu değişim Thorh'da büyük şaşkınlık yaratmıştır. Thorn'un bedeni şimdi neredeyse bir yetişkin bedeni, ama zihni hâlâ bir çocuğunki gibi."

Eragon parmaklarındaki yeni nasırlara dokundu. "Murtagh'ın neden o kadar güçlü... benden daha güçlü olduğunu da biliyor musun?"

"Bilseydim Galbatorix'in kendi gücünü de nasıl öyle doğaüstü seviyelere çıkardığını bilirdim, ne yazık ki, bilmiyorum."

Ama Oromis biliyor, diye düşündü Eragon. Ya da Elf bunu en azından ima etmişti. Ama bu bilgiyi henüz Eragon ve Saphira'yla paylaşmamıştı. Du Weldenvarden'e geri dönmeyi başarır başarmaz yaşlı süvariye bunu sormak istiyordu. Artık bize söylemek zorunda! Cehaletimiz yüzünden Murtagh bizi yendi ve kolayca Galbatorix'e teslim edebilirdi. Eragon neredeyse Oromis'in yorumundan Arya'ya söz edecekti, ama dilini tuttu, çünkü eğer gizlilik çok önemli olmasaydı yaşlı Elf böyle önemli bir gerçeği gizlemezdi.

Arya yere yazdığı cümleye nokta koydu. Eragon eğilerek okudu, zaman denizinde sürükleniyor ve gökyüzündeki yıldızların yasalarına uyarak, Tanrı tek başına bir kıyıda uzaktaki bir kıyıya gidiyor.

"Ne demek bu?"

"Bilmiyorum," dedi Arya. Kolunun bir hareketiyle yazdıklarını sildi.

"Neden hiç kimse Tövbekârların ejderhalarından isimleriyle söz etmiyor?" diye sordu.

Düşüncelerini düzene sokmaya çalışarak yavaş yavaş konuşuyordu. "Morzan'ın ejderhası, Kialandi'nin ejderhası diyoruz, ama ejderhanın adını hiç söylemiyoruz. Onlar da süvarileri kadar önemliler! İsimlerini Oromis'in bana verdiği yazılarda gördüğümü bile sanmıyorum.. ama orada olmalı... Evet, olduklarına eminim, ama nedense aklımda kalmıyor. Bu çok garip değil mi?" Arya cevap vermek istedi, ama ağzını açmadan Eragon devam etti. "İlk kez Saphira burada olmadığı için memnunum. Bunu daha önce fark etmediğim için utanıyorum. Sen, Oromis ve tanıdığım diğer Elfler bile onlardan adıyla söz etmiyorsunuz, sanki bu onuru hak etmeyen aptal hayvanlarmış gibi. Bunu bilerek mi yapıyorsunuz? Düşmanlarınız oldukları için mi?"

"Derslerinde bu konu hiç geçmedi mi?" diye sordu Arya. Gerçekten şaşırılmış gibiydi.

"Sanırım Glaedr, Saphira'ya böyle bir şeyden bahsetti, ama emin değilim. O sırada Yılan ve Turna Dansı'yla meşgul olduğum için onun ne yaptığıyla pek ilgilenmiyordum." Hafifçe güldü. Bu ilgisizliğinden utanarak mazeretini açıklamak zorunda hissetmişti kendini. "Zaman zaman şaşırtıcı olabiliyordu. Saphira ve Glaedr zihinleri aracılığıyla konuşurken ben, Saphira'nın düşüncelerini dinlemeye çalışıyordum, Oromis de benimle konuşuyordu. Daha da kötüsü Glaedr, Saphira'yla nadiren anlaşılır bir dil kullanıyor; sözcüklerden çok görüntüler, kokular ve duyguları kullanıyor. İsimler yerine kastettiği insanların ve nesnelere izlenimlerini gönderiyor."

"Sözcüklerle ya da başka bir şekilde söylediği hiçbir şeyi hatırlamıyor musun?"

Eragon duraksadı. "Yalnızca isim olmayan bir isimle ilgiliydi ya da öyle bir şey. Bir anlam çıkaramıyorum."

"Söylediği şey, Du Namar Aurboda, yani İsimlerin Yasaklanması'ydı."

"İsimlerin Yasaklanması mı?"

Arya kurumuş ot parçasıyla yazmaya devam etti. "Süvariler ve Tövbekârlar arasındaki savaş sırasında meydana gelen en önemli olaylardan biriydi. Ejderhalar içlerinden on üç tanesinin kendilerine ihanet ettiğini fark ettiklerinde –on üç ejderha, ırklarının geri kalanını yok etmek için Galbatorix'e yardım ediyordu ve bu yıkımı durduracak hiç kimse yoktu– ejderhalar o kadar öfkelenmişler ki Tövbekâr olmayan ejderhaların hepsi güçlerini birleştirip açıklaması mümkün olmayan büyülerinden birini yaptılar. Ve hep birlikte on üç ismi sildiler."

Eragon hayretler içindeydi. "Bu nasıl mümkün olabilir?"

"Az önce açıklanmasının mümkün olmadığını söylemedim mi? Bütün bildiğimiz, ejderhalar büyü yaptıktan sonra kimse on üç ejderhanın adını söyleyemez oldu; isimleri hatırlayanlar kısa sürede unuttular; isimleri kaydedildikleri parşömenlerde ve mektuplarda okuyabilir, hatta kopyalayabilirken yalnızca tek bir heceye bakarsan anlaşılmaz oluyor. Ejderhalar Galbatorix'in ilk ejderhası Jarnunvösk'ün adını silmişler çünkü Urgallar tarafından öldürülmek onun suçu değildi. Bir de Shruikan istisna, çünkü Galbatorix'e hizmet etmeyi o seçmedi, ama Galbatorix ve Morzan tarafından buna mecbur edildi."

Birinin adını kaybetmesi ne kadar korkunç bir kader, diye düşündü Eragon ürperdi. Süvari olduğundan beri öğrendiği bir şey varsa bir ejderhayı asla, ama asla kendine düşman etme. "Peki ya gerçek isimleri, onları da mı yok etmişler?"

Arya başını onaylarcasına salladı. "Gerçek adlarını, doğum adlarını, takma adlarını, soyadlarını, unvanlarını. Her şeyi. Sonuç olarak o on üç ejderha yalnızca birer hayvan haline gelmiş. Bir daha,

'Bundan hoşlanıyorum' ya da 'Hoşlanmıyorum' veya 'Yeşil pullarım var,' gibi şeyler söyleyememişler, çünkü bunu söylemek için isimleri gerekir. Kendilerine ejderha bile diyemiyorlarmış. Büyü, onları düşünen yaratıklar olarak tanımlayan her şeyi teker teker silmiş. Sonuç olarak Tövbekârların da ejderhaları tam bir cehalet içine düşerken sessiz bir mutsuzluk içinde onları seyretmekten başka çareleri kalmamış. Bu deneyim o kadar rahatsızlık vericiymiş ki on üç ejderhadan en az beşi ve Tövbekârlardan birkaçı delirmiş." Arya yaptığı şekle baktı, sonra silip yeniden yaptı. "Şu anda pek çok insanın ejderhaları bir yerden bir yere gitmek için binilen hayvanlar olarak düşünmesinin gerçek nedeni İsimlerin Yasaklanması'dır."

"Saphira'yı tanısalardı böyle düşünmezlerdi," dedi Eragon.

Arya gülümsedi. "Hayır." Gösterişli bir hareketle üzerinde çalıştığı cümlenin sonunu getirdi. Eragon başını yana eğip yazdıklarını anlayabilmek için Arya'ya yaklaştı. Hilekâr, gizemli, denge kuran, ölümden hayat bulan ve hiçbir şeyden korkmayan o çok yüzlü; kapılardan geçen o.

"Bunu yazmanın nedeni ne?"

"Pek çok şeyin görüldüğü gibi olmadığı düşüncesi." Toprağa vururken elinin etrafında toz bulutu havalandı, yazdıklarını sildi.

"Galbatorix'in gerçek adını bulmaya çalışan oldu mu?" diye sordu Eragon. "Bu savaşı sona erdirmenin en kolay yolu bu gibi görünüyor. Açıkçası onu savaşta yok etmek için tek umudumuzun bu olduğunu düşünüyorum."

"Daha önce bana karşı dürüst değil miydin?" diye sordu Arya, gözleri parlayarak.

Sorusu Eragon'un kıkırdamasına neden oldu. "Elbette hayır. Yalnızca mecaz yapıyordum."

"Ve oldukça kötüydü. Tabii yalan söyleme âdetin yoksa."

Eragon bir an bocaladı, ama sonra kaldığı yeri tekrar buldu. "Galbatorix'in gerçek adını bulmanın zor olduğunu biliyorum, ama eğer antik dili bilen bütün Elfler ve Varden'in bütün üyeleri araştırırsa başarabiliriz."

Kurumuş çimen sapı, Arya'nın baş ve işaret parmağının arasında güneşte sararmış soluk renkli bir flama gibi sallanıyordu. Damarlarındaki kan akışıyla aynı anda titriyordu. Arya diğer eliyle çimenin tepesinden tutup boylamasına ikiye ayırdı, aynısını iki parçaya da yapıp yaprağı dörde ayırmış oldu. Sonra parçaları örmeye başlayıp sıkı bir örgü yaptı. "Galbatorix'in gerçek adı büyük bir sır değil. Üç farklı Elf—biri süvari, ikisi sıradan büyücü—kendi başlarına buldular."

"Buldular mı!" dedi Eragon heyecanla.

Arya istifini bozmadan başka bir çimen kopardı, şeritlere ayırdı, şeritleri örgüsündeki deliklere sokup farklı yönlere doğru örgüye devam etti. "Galbatorix'in gerçek adını bilip bilmediği konusunda yalnızca tahminde bulunabiliyoruz. Ben bilmediği düşüncesindeyim, çünkü gerçek ismi her neyse o kadar korkunç olmalı ki duysaydı yaşamaya devam edemezdi."

"Eğer çok kötüyse ve bulamamışsa, eylemleri hakkındaki gerçek onu rahatsız etme gücüne sahip olamaz."

"Olabilir." Çevik parmakları o kadar hızlı örüyordu ki neredeyse görünmüyorlardı. İki çimen sapı daha aldı. "İki şekilde de Galbatorix bütün yaratıklar ve şeyler gibi gerçek bir adı olduğunun ve bunun potansiyel bir zayıflık olduğunun kesinlikle farkında. Süvarilere karşı harekâtına başlamadan

önce, bir ara gerçek adını söyleyen herkesi öldüren bir büyü yapmış. Büyüsünün tam olarak nasıl öldürdüğünü bilmediğimiz için kendimizi ona karşı koruyamıyoruz. Bu araştırmayı neden terk ettiğimizi artık anlıyorsunuzdur. Oromis, Galbatorix'in gerçek adını dolaylı yollardan da olsa araştırmaya devam etme cesaretini gösteren az sayıda kişiden biri." Yüzünde mutlu bir ifadeyle ellerini uzattı. Avuçlarında yeşil ve beyaz çimenlerden yapılmış çok güzel bir gemi duruyordu. On santimetreden daha uzun değildi, ama o kadar ayrıntılıydı ki Eragon kürekçileri, güvertedeki minik küpeşterleri ve böğürtlen tohumu büyüklüğünde lombozları seçebiliyordu. Kıvrımlı pruva şaha kalkmış bir ejderhanın başı ve boynuna benzemişti.

"Çok güzel."

Arya öne doğru eğilip mırıldandı. "Flauga." Gemiye hafifçe üfleyince gemi ellerinden havalanıp ateşin etrafında dolaştıktan sonra hız kazanarak yukarıya yöneldi ve karanlık gökyüzünün pırıltılı derinliklerinde kayboldu.

"Ne kadar uzağa gidecek?"

"Sonsuza dek. Havada kalma enerjisini aşağıdaki bitkilerden alıyor. Bitki olan her yerde uçabilir.

Bu düşünce Eragon'u çok şaşırttı, ama çimenden yapılmış güzel geminin kendisine eşlik edecek kuşlardan başka kimse olmadan sonsuza dek bulutların arasında dolaşacağını düşünmek üzücüydü de. "Gelecek yıllarda insanların onun hakkında anlatacağı hikâyeleri bir düşün."

Arya uzun parmaklarını başka bir şey yapmalarına engel olmak istercesine birleştirdi. "Dünyada böyle bir sürü tuhaflık var. Ne kadar uzun yaşar, ne kadar uzağa yolculuk yaparsan o kadar çok tuhaflık görürsün."

Eragon bir süre ateşe baktı. "Eğer gerçek adını korumak bu kadar önemliyse, ben de Galbatorix'in benim gerçek adımı kullanmasını engelleyen bir büyü yapmalı mıyım?"

"Eğer istersen yapabilirsin," dedi Arya. "Ama bunun gerekli olduğunu sanmıyorum. Gerçek isimleri bulmak sandığın kadar kolay değil. Galbatorix gerçek adını tahmin edecek kadar iyi tanımıyor seni. Eğer zihnine girip her düşünceni ve hatıranı inceleyebilse zaten gerçek adın olsun olmasın ona yenik düşerdin. Eğer seni rahatlatıcaksa söyleyeyim, gerçek adını benim bile bulabileceğimi sanmıyorum."

"Bulamaz mısınız?" Bir parçasının Arya için gizemli olması Eragon'u hem sevindirmiş hem üzmüştü.

Arya, ona bir süre baktı. Sonra bakışlarını yere indirdi. "Hayır, sanmıyorum. Sen benimkini tahmin edebilir misin?"

"Hayır."

Kampı sessizlik kapladı. Yukarıdaki yıldızlar birer buz parçası gibi beyaz ışık saçıyorlardı. Doğudan esen rüzgâr ovaları yalayıp geçiyor, çimenleri dövüyor, sevilen birinin kaybından şikâyet ediyormuş gibi uzun, ince bir sesle inliyordu. Rüzgârın etkisiyle kömürler tekrar alevlendi, savrulan yeleyi andıran kıvılcımlar batıya doğru uçu. Eragon omuzlarını kaldırıp tuniğinin yakasını boynuna doğru kaldırdı. Rüzgârda dostça olmayan bir şeyler vardı; sıra dışı bir haşinlikle onu ısırtıyor, onu ve Arya'yı dünyadan soyutluyor gibiydi. Hava nehri, uluyarak öfkeli kederini geniş boşluğa yayarak yanlarından akıp giderken, Eragon'la Arya ateş ve ışıktan oluşan minik adalarında hareketsizce oturmaya devam ettiler.

Rüzgâr şiddetlenip kıvılcımları Eragon'un ateşi yaydığı çıplak alanın dışına taşımaya başlayınca, Arya ateşe bir avuç toprak attı. Eragon dizlerinin üstüne çöküp işlemi hızlandırmak için ona katıldı. Ateş sönünce etrafını görmekte zorluk çekti; içinde buldukları kırsal bölge, gölgelerin kıvrılıp bükülen karmaşık şekilleri ve gümüşü yapraklarla dolu bir hayalet haline geldi.

Arya ayağa kalkacakmış gibi yaptı, sonra yarı çömelmiş halde, ellerini dengesini sağlamak için ileri uzatıp durdu. Yüzünde endişeli bir ifade vardı. Eragon da bir şeyler hissetmişti: sanki yıldırım düşecekmiş gibi hava iğneleniyor, uğulduyordu. Eragon'un ellerinin üstündeki tüyler diken diken oldu ve rüzgârda özgürce dalgalandı.

"Ne var?" diye sordu.

"İzleniyoruz. Ne olursa olsun büyü kullanma, yoksa ikimizin de ölümüne yol açarsın."

"Kim.."

"Şşttt."

Eragon etrafi arayarak yumruk büyüklüğünde bir taş buldu, kaldırıp ağırlığını tarttı.

Uzaklarda çok renkli ışıklar parladı. Kampa doğru atılıp çimenlere doğru alçaldı. Eragon yaklaşan ışıkların büyüklüğünün sürekli değiştiğini gördü. İnci büyüklüğündeki minik küreciklerden tutun da çapları bir metreye varan kocaman rengârenk küreler havada dönüyorlardı. Her küreyi kuşatan halelerden aşağı sarkan incecik sürgünler aç kurt gibi bir şeyler yakalamak istercesine etrafa saldırıyorlardı. Işıklar o kadar hızlı hareket ediyordu ki Eragon kaç tane olduklarına karar veremiyordu, ama iki düzine kadar olduklarını tahmin etti.

Işıklar kampa doğru yaklaşıp Arya ve Eragon'un etrafında döner bir duvar oluşturdular. Dönüş hızları, yanıp sönen renklerin yayılım ateşiyle birlikte Eragon'un başını döndürmeye başlamıştı. Dengesini sağlamak için bir elini yere koydu. Uğultu o kadar yüksekti ki dişleri birbirine çarpıyordu. Ağzında metal tadı vardı. Saçları diken dikendi. Arya'nın saçları da havaya dikilmişti, ama saçlarının uzunluğu yüzünden bu görüntü o kadar gülünçtü ki Eragon gülme isteğini zor bastırdı.

"Ne istiyorlar?" diye bağırdı. Ama Arya cevap vermedi.

Tek bir küre duvardan ayrılıp Arya'nın göz hizasına geldi. Atan bir kalp gibi büyüyüp küçülüyor, maviyle zümrüt yeşili arasında renk değiştiriyor, ara sıra kırmızı tonlara bürünüyordu. Kürenin ince, kıvrık dallarından biri Arya'nın bir tutam saçını yakaladı. Keskin bir pat sesi duyuldu ve saç tutamı bir an için güneşin bir parçası gibi parladı, sonra kayboldu. Yanık saç kokusu Eragon'a kadar geldi.

Arya ne irkildi ne de telaşlandı. Yüzü sakindi. Bir kolunu kaldırıp, Eragon ileri atılıp onu durdurmadan önce elini aydınlık küreye koydu. Küre beyaz ve altın rengine döndü, bir metre olana kadar genişledi. Arya gözlerini kapatıp başını geriye yatırdı. Yüz hatlarından mutluluk yayılıyordu. Dudakları kıpırdadı, ama her ne dediyse Eragon, onu duyamadı. Arya sözlerini bitirince küre kan kırmızı oldu ve sonra hızla kırmızıdan yeşile, mora, turuncuya, gözlerini kaçırmasına neden olacak kadar parlak maviye ve sonra güneş tutulması sırasındaki güneşe benzeyen beyaz kıvrımlı alevlerle kuşatılmış saf siyaha döndü. O sırada görünüşü dalgalanmayı bıraktı, sanki yalnızca renk yokluğu ruh halini uygun şekilde yansıtıyordu.

Etrafi alev tacıyla çevrili dünyanın ortasındaki delik, Arya'dan uzaklaşarak Eragon'a yaklaştı. Önünde asılı kalırken öyle yoğun bir şekilde uğulduyordu ki Eragon'un gözleri sulandı. Dili bakırla kaplanmış gibiydi. Derisi karıncalanıyor, parmak uçlarında kısa elektrik filamanları dans ediyordu.

Biraz korkarak küreye Arya gibi dokunması gerekir gerekmediğini merak etti. Sorarçasına Arya'ya baktı. Arya başını sallayıp devam etmesini işaret etti.

Eragon sağ elini küre halindeki boşluğa doğru uzattı. Dirençle karşılaşınca şaşırıldı. Küre cisimsizdi, ama nehirdaki hızlı bir akıntının yapacağı gibi elini itiyordu. Yaklaştıkça küre onu daha fazla itti. Çaba göstererek birkaç santim daha ilerleyip yaratığın varlığının merkeziyle bağlantıya geçti.

Eragon'un avucuyla kürenin yüzeyi arasında mavimsi bir ışın çaktı, diğer kürelerin ışığını bastırıp her şeyi soluk mavimsi beyaza boyayan büyüleyici, yelpazeye benzer bir gösteriydi bu. Işınlar gözlerine çarparken Eragon acıyla çığlık attı, gözlerini kırparak başını aşağıya eğdi. Sonra kürenin içinde bir şey oynadı, uyuyan bir ejderhanın doğrulması gibi bir varlık zihnine girdi, savunmalarını sonbahar fırtnasındaki yapraklar gibi bir kenara attı. Eragon yutkundu. Bilinci aşan, bir sevinç içini doldurdu; küre her neyse damıtık mutluluktan oluşuyormuş gibiydi. Canlı olmak hoşuna gidiyordu ve etrafındaki her şey onu daha çok ya da daha, az memnun ediyordu. Eragon mutluluktan ağlayabilirdi, ama artık bedenini kontrol edemiyordu. Yaratık, onu olduğu yerde tutuyordu. Elinin altında hâlâ parlamakta olan titreşen ışınlar kaslarından ve kemiklerinden hızla geçip yaralandığı yerlerde daha fazla durarak tekrar zihnine döndü. Eragon çok mutlu olsa da yaratığın varlığı o kadar garip ve o kadar dünya dışıydı ki ondan kaçmak istiyordu, ama bilincinde kaçabileceği bir yer yoktu. Hatıralarını tararken bir Elf in okunun hızıyla bir hatıradan diğerine koşarken yaratığın coşkulu ruhuyla yakın temasta kalkmak zorundaydı. Eragon, onun bu kadar çok bilgiyi bu kadar kısa sürede nasıl kavrayabildiğini merak etti. Yaratık onu incelerken Eragon da yapısı ve kaynağı hakkında bilgi sahibi olabilmek için kürenin zihnine girmek istedi, ama küre onu anlama çabalarına karşı koydu. Eragon'un ondan aldığı bir iki izlenim başka varlıkların zihinlerinde bulduklarından o kadar farklıydı ki anlaşılmaları mümkün değildi.

Bedeninden neredeyse bir anda geçen son turdan sonra yaratık geri çekildi. İkisi arasındaki temas çok fazla gerilim yüzünden kopan bir kablo gibi kesildi. Eragon'un eline uzanan ışık gösterisi yok olurken görüş alanı parlak pembe çizgilerle doldu.

Eragon'un önündeki küre tekrar renk değiştirerek bir elma kadar küçüldü, onun ve Arya'nın etrafını çeviren ışık girdabındaki diğer arkadaşlarına katıldı. Uğultu dayanılmaz bir tizliğe ulaşınca girdap dışı doğru patladı, bütün küreler dörtbir tarafa dağıldılar. Loş kamptan otuz metre kadar sonra tekrar birleşip boğuşan kedi yavruları gibi birbirinin üstüne üşüşüp güneye doğru hızla yol alarak daha önce hiç var olmamış gibi gözden kayboldular.

Eragon kolunu kürelerin gittiği yöne uzatarak dizlerinin üstüne düştü. Onların verdiği mutluluk olmadan içini boşalmış gibi hissediyordu. "Ne," diyebilirdi. Sonra boğazı çok kuruduğu için öksürüp tekrar denedi. "Neydi onlar?"

"Ruhlar," dedi Arya oturarak.

"Onu öldürdüğümde Durza'dan çıkanlara benzemiyorlardı."

"Ruhlar heveslerine bağlı olarak pek çok kılığa girebilirler."

Eragon birkaç kez göz kırıp parmağıyla gözünün ucunu sildi. "Birisi onları büyüyle nasıl köleleştirebilir? Bu çok korkunç. Kendime büyücü demeye utanırım. Ve Trianna da büyücü olmakla övünüyor. Onun ruhları kullanmasını engelleyeceğim ya da Du Vrangr Gata'dan atıp Nasuada'dan onu Varden'den sürmesini isteyeceğim."



"Ben olsam o kadar acele etmezdim."

"Büyücülerin, ruhları kendi isteklerine itaat etmeleri için zorlamalarının doğru olduğunu düşünmüyorsundur herhalde... O kadar güzeller ki..." Duygulanarak sustu, başını iki yana salladı. "Onlara zarar verenler cezalandırılmalı."

Arya gülümseyerek, "Anlaşılan sen ve Saphira, Ellesmera'dan ayrıldığınızda Oromis henüz bu konuya gelmemiş," dedi. "Ruhları kastediyorsan onları birkaç kez anlattı."

"Ama fazla ayrıntıya girmemiş galiba."

"Belki."

Karanlıkta Arya'nın silueti bir yana yaslandı. "Ruhlar, maddeden yapılmış olan bizlerle iletişim kurarken, her zaman bir kendinden geçme hissi yaratırlar, ama bunun seni kandırmasına izin verme. Seni inandırdıkları kadar iyiliksever, mutlu veya neşeli değildirler. İletişim kurduklarını memnun etmek onların kendilerini savunma şekli. Tek bir yere bağlı kalmak istemezler ve önce eğer uğraştıkları kişi mutluydu, kendilerini alıkoyup hizmetkârı yapmayacağını uzun zaman önce fark ettiler."

"Bilmiyorum," dedi Eragon. "İnsana kendini o kadar iyi hissettiriyorlar ki kişinin onları serbest bırakmak yerine yanında alıkoymak istemesi çok doğal."

Omuzları yükselip alçaldı. "Biz nasıl onların davranışını önceden kestiremiyorsak ruhlar da bizim davranışlarımızı tahmin etmede zorlanıyorlar. Alagaesia'daki diğer ırklarla o kadar az ortak noktaları var ki onlarla en basit şartlarda konuşmak bile zorlu bir iştir ve her görüşme tehlikelerle doludur, çünkü kimse nasıl tepki vereceklerini bilemez."

"Bunların hiçbiri Trianna'ya büyücülüğü neden yasaklayacağımı açıklamıyor."

"Onun hiç emirlerini yerine getirmesi için ruh çağırdığını gördün mü?"

"Hayır."

"Ben de öyle sanmıştım. Trianna neredeyse altı yıldır Varden'de ve bu süre içinde büyücülükte usta olduğunu yalnızca bir kez gösterdi. O da ancak Ajihad'ın devamlı ısrarlarına dayanamayarak kendisini bu işe uzun uzun hazırlamasıyla gerçekleşti. Trianna gerekli becerilere sahip, bir şarlatan değil, ama ruhları çağırmak son derece tehlikeli ve hafife alınmayacak bir iş."

Eragon sol başparmağıyla parlayan avucunu ovuşturdu. Kan yüzeye hücum ederken ışığın rengi değişti, ama çabaları elinden yayılan ışığın miktarını azaltma konusunda bir işe yaramadı. Gedway ignasia'yı tırnaklarıyla kazıdı. Bu birkaç saatten fazla sürmese iyi olur. Fener gibi parlayarak dolaşamam. Bu yüzden öldürülebilirim. Ve çok da aptalca. Hem bir Ejderha Süvarisi'nin elinin parladığını kim duymuştur ki, diye düşündü.

Brom'un kendisine söylediklerini düşündü. "Onlar insan ruhu değil, öyle değil mi? Elf, Cüce ya da başka bir yaratığın da değil. Yani hayalet değil. Biz öldükten sonra öyle olmuyoruz."

"Hayır. Ve lütfen o zaman neler oluyor diye sorma, çünkü soracağını iliyorum. Bu Oromis'in cevap vermesi gereken bir soru, benim değil. Büyücülük eğitimi gerektiği gibi yapılırsa uzun ve zorlu bir iştir ve dikkatle yapılması gerekir. Oromis'in senin için yaptığı planları bozacak bir şey söylemek istemiyorum. Üstelik eğitimin tamamlanmadan benim sözünü ettiğim bir şeyi yaparak kendine zarar vermeni kesinlikle istemem."

"Peki, Ellesmera'ya ne zaman döneceğim?" diye sordu. "Varden'i bir daha böyle bırakmam, Thorn ve Murtagh hayattayken olmaz. İmparator'u yenene kadar veya İmparator bizi yenene kadar Saphira ve benim, Nasuada'yı desteklememiz gerek. Eğer Oromis ve Glaedr eğitimimizi gerçekten bitirmek istiyorsa bize katılmalılar. O zaman Galbatorix'i yeneriz."

"Lütfen Eragon," dedi Arya. "Bu savaş senin sandığın kadar çabuk bitmeyecek. İmparatorluk çok geniş ve biz yalnızca derisindeki bir dikeniz. Galbatorix, Oromis ve Glaedr'i bilmediği sürece avantajlı durumdayız."

"Bir daha hiç kullanılamazlarsa bunun neresi avantaj," diye homurdandı. Arya cevap vermedi. Eragon biraz sonra kendini sızlanan bir çocuk gibi hissetti. Oromis ve Glaedr, Galbatorix'i yenmesi herkesten çok istiyordu. Zamanlarını Ellesmera'da geçirerek beklemeyi tercih ediyorlarsa bunun için iyi nedenleri vardı. Eragon çok isterse bu nedenlerden bazılarını sayabilirdi bile. En önemlisi de Oromis'in büyük enerji gerektiren büyüler yapamamasıydı.

Üşüyen Eragon, kaftanının kollarını ellerinin üstüne indirip kollarını kavuşturdu.

"Ruha ne söyledin?"

"Neden büyü kullandığımızı merak ediyordu; dikkatlerini bu yüzden çekmişiz.

Ona anlattım. Ayrıca Durza'nın içindeki ruhları serbest bırakanın sen olduğunu da söyledim. Bu onları çok memnun etti." Aralarında bir sessizlik oldu. Arya zambağa yanaşıp onu tekrar okşadı. "Gerçekten çok güzel. Naina!"

Bu komut üzerine kampı yumuşak bir ışık aydınlattı. Eragon ışıktaki zambağın yaprağının ve sapının altın, taç yapraklarının tanımadığı beyazımsı bir metal olduğunu gördü. Arya çiçeği yukarı doğru yan yatarınca ortasının yakut ve elmasan yapıldığını fark etti. Eragon hayretler içinde parmağını kıvrımlı yaprağın üstünde gezdirirken üzerindeki minik tel tüyler onu gıdıkladı. Öne eğilerek bitkinin orijinalini süsleyen yumruların, yivlerin, çukurların, damarların ve diğer ayrıntıların varlığını seçebildi; tek fark artık altın olmalarıydı.

"Mükemmel bir kopya!" dedi Eragon.

"Ve hâlâ canlı."

"Hayır!" Eragon dikkatini yoğunlaştırarak zambağın canlı olduğunu gösteren çok küçük bir sıcaklık ve hareket belirtisi aradı. Buldu da. Geceleri bir bitkide bunlardan ne kadar varsa bu altın çiçekte de o kadar vardı. Yaprğa tekrar dokunup, "Bu büyü hakkında bildiğim her şeyin ötesinde. Bu zambağın ölmüş olması gerekiyor. Ama serpiliyor. Bir bitkiyi canlı bir metale dönüştürmek için ne gerektiğini hayal bile edemem. Belki Saphira yapabilir, ama bu büyüü bir başkasına öğretemez."

"Önemli olan acaba bu bitki tohum üretebilir mi?"

"Bunu yapabilir mi?"

"Buna hiç şaşırمام. Alagaesia'da kendi kendine devam eden sayısız büyü var. Eoam Adası'ndaki yüzer kristal ve Mani'nin mağarasındaki rüya kuyusu gibi. Bu çiçeğin yayılması bu iki olaydan daha imkânsız değil."

"Ne yazık ki eğer birisi bu çiçeği ya da bunun tohumlarından olan diğerlerini keşfederse çıkarıp alır. Ülkedeki bütün altın arayıcıları altın zambakları toplamak için buraya üşüşür."

"Bence onları tahrip etmek kolay değil, ama bunu ancak zaman gosterir."

Eragon'un içinden bir kahkaha isteği yükseldi. Neşesini zor bastırarak, "Daha önce 'zambağı yaldızlamak' ifadesini duymuştum, ama ruhtar bunu gerçekten yaptı! Zambağı yaldızladılar!" Ve kahkahalarla gülmeye başlayınca sesi boş ovada gürlledi.

Arya'nın dudağı büküldü. "Ama onların niyetleri soyluydu. İnsanların deyişlerini bilmedikleri için onları suçlayamayız."

"Hayır, ama... ha, ha, ha!"

Arya parmaklarını şaklattı ve ışık huzmesi kayboldu. "Geceyi konuşarak geçirdik. Dinlenme zamanı geldi. Şafak yaklaşıyor. Gün ağarınca hemen sonra yola çıkmamız gerekiyor."

Eragon taşların olmadığı bir düzlüğe uzandı. Uykuya dalarken hâlâ gülüyordu.

# Huzursuz Kalabalığın Ortasında

Sonunda öğleden sonra Varden görüldü.

Eragon ve Arya alçak bir tepenin zirvesinde durup önlerinde uzanan gri çadır şehrine baktılar. Binlerce insan, at ve dumanları tüten ocaklarla kıpır kıpırdı. Çadırların batısında yanlarında ağaçların uzandığı Jiet Nehri akıyordu. Bir kilometre doğuda daha küçük olan ikinci bir kent vardı. Kıyının biraz açığında, ana kıtanın yakınında adaya benzeyen topraklarda Nar Garzhvog'ün idaresindeki Urgallar yaşıyordu. Varden'in çevresinde birkaç kilometre boyunca sayısız atlı grup dolaşıyordu. Bazıları atlı devriyeler, kimileri sancak taşıyan haberciler, diğerleri bir göreve giden ya da görevden geri dönen istila gruplarıydı. Devriyelerden ikisi Eragon ve Arya'yı tespit etti. İşaret borusu çaldıktan sonra olanca hızla onlara yaklaştılar.

Eragon'un yüzünde kocaman bir gülümseme belirdi, sonra rahatlayarak kahkaha attı. "Başardık!" dedi sevinçle. "Murtagh, Thorn, yüzlerce asker, Galbatorix'in büyücüleri, Ra'zac... hiçbiri bizi yakalayamaz. Ha! Kralla çok da alay ettik! Duyunca biraz canı sıkılacaktır."

"O zaman tehlike bunun iki katı artacaktır," diye uyardı Arya.

"Biliyorum," dedi Eragon, kocaman sırıtarak. "Belki o kadar kızar ki askerlerinin paralarını ödemeyi unuttur ve hepsi üniformalarını çıkarıp Varden'e katılır."

"Bugün keyfin yerinde."

"Neden olmasın ki?" Parmak ucunda koşarak zihnini olabildiğince açtı, bütün gücünü toplayıp bağırdı, Saphira! Düşüncesini bir mızrak gibi arazinin üstünden savurdu.

Cevap gecikmedi.

Eragon!

Zihinlerinde kucaklaşıp birbirlerini sevinçle, sevgi sözcüklerine boğ dular. Ayrı geçirdikleri zamana dair anıları paylaştılar. Saphira, öldürdüğü askerler konusunda Eragon'u rahatlattı. Olaydan beri içinde biriken öfkesini ve acısını azalttı. Eragon gülümsedi. Saphira bu kadar yakınındayken dünyadaki her şey yolunda görünüyordu.

Seni özledim, dedi Eragon.

Ben de seni ufaklık. Sonra Saphira'ya Arya'yla birlikte dövüştüğü askerlerin görüntüsünü gönderdi. Hep aynı şey senden ne zaman ayrılısam başımı derde sokuyorsun. Her seferinde! Gözlerimi senden ayırdığımda ölümcül bir çatışmaya girmenden korkuyorum.

Haksızlık etme: Seninleyken de başımı bir sürü derde soktum. Sadece yalnızken olmuyor böyle şeyler. Beklenmedik olayların madeni gibiyiz.

Hayır, sen beklenmedik olayların madeni gibisin, burnunu çekti. Ben yalnızken sıra dışı bir şey olmuyor. Ama sen düelloları, pusuları, ölümsüz düşmanları, Ra'zac gibi anlaşılmaz yaratıkları, uzun zaman önce kaybolmuş aile üyelerini ve gizemli büyü hareketlerini kendine çekiyorsun. Sanki onlar açlıktan ölen bir gelincik, sen de dehlizlerine girmiş bir tavşansın.

Galbatorix'in elinde geçirdiğin zamana ne diyorsun? O sıradan bir olay mıydı?

Henüz yumurtadan çıkmamıştım. Onu sayamazsın. Seninle aramızdaki fark bir şeyler hep senin

başına geliyor, ama ben bir şeylerin olmasına neden oluyorum.

Olabilir, ama bunun nedeni hâlâ öğreniyor olmam. Bana birkaç yıl ver, ben de bir şeyleri yapmada Brom kadar iyi olurum? Sloan konusunda inisiyatif almadığımı söyleyemezsin.

Hımm. Bu konuyu hâlâ konuşmamız gerekiyor. Eğer bana bir daha böyle bir sürpriz yaparsan seni yere yatırıp baştan ayağa yalarım.

Eragon ürperdi. Saphira'nın dili bir geyiğin kıllı derisini ve etini bir seferde yüzebilecek kadar dikenlerle kaplıydı. Biliyorum, karşısına dikilene kadar Sloan'ı öldürecek miydim, yoksa gitmesine izin mi verecektim, emin değildim. Üstelik eğer sana geride kalacağımı söyleseydim beni durdurmakta ısrar ederdin.

Eragon, Saphira'nın göğsünden geçen hırıltıyı belli belirsiz hissetti. Doğru şeyi yapma konusunda bana güvenmeliydin. Eğer birbirimizle açık konuşamazsak ejderha ve süvari olarak nasıl bütünleşeceğiz?

Beni Helgrind'den zorla götürmen doğru mu olacaktı?

Olmayabilirdi, dedi Saphira kendini savunarak.

Eragon gülümsedi. Ama haklısın. Planımı seninle konuşmalıyım. Özür dilerim. Şu andan itibaren beklemediğin bir şey yapmadan önce seninle konuşacağıma söz veriyorum. Bunu kabul edilebilir misin?

Ancak eğer silahlar, büyüler, krallar veya aile üyeleriyle ilgiliyse.

Ya da çiçeklerle.

Ya da çiçeklerle. Ama gecenin bir yarısında ekmek peynir yemeye karar verirsen bunu bilmem gerekmiyor.

Ancak çadırımın dışında çok uzun bıçaklı bir adam bekliyorsa.

Çok uzun bıçaklı bir adamı kendi başına halledemiyorsun gerçekten çok kötü bir ejderha müsveddesi olacaksın.

Ölü olacağımı söylemiyorsun.

Eh...

Senin iddiana göre çoğu insandan daha fazla belayı üzerime çeksem de, çoğu insanı öldürecek durumlardan harika bir şekilde kaçabiliyor olmam seni rahatlatmak.

En büyük savaşçılar bile kötü şans kurbanı olabilir. Cüce Kral Kaga'yı hatırla. Ayağı bir taşa takılmış, bu yüzden acemi bir kılıç savaşçısı tarafından öldürülmüştü. Her zaman tedbirli olmalısın, çünkü becerilerin ne olursa olsun kaderin yoluna çıkaracağı talihsizlikleri her zaman öngöremezsin.

Katılıyorum. Şimdi, bu ağır konuşmayı bitirebilir miyiz lütfen? Son birkaç gündür kader, adalet, alın yazısı gibi düşünceler beni gerçekten yordu. Bana kalırsa felsefi sorgulamalar durumunu iyileştirdiği kadar kafanı karıştırıp seni depresyona da sokuyor. Başımı döndürüp ovayı, gökyüzünü tarayarak Saphira'nın mavi pullarını aradı. Neredesin? Yakınlarda olduğunu hissedebiliyorum, ama seni göremiyorum.

Tam üstüneyim!

Saphira sevinçle birkaç bin metre tepedeki bulutun karnından çıktı, kanatlarını bedenine iyice yaslayıp dönerek alçaldı. Korkunç çenelerini açarak bir alev bulutu çıkardı, bulut yanan bir yele gibi başına, ensesine doğru uçtu. Eragon gülüp kollarını uzattı. Devriye atları dörtnala üstlerine gelirken Arya, Saphira'nın sesinden ve görüntüsünden kaçmak için aksi yöne doğru koşmaya başladı.

"Kamp yerine dikkat çekmeden gireceğimizi umuyordum," dedi Arya. "Ama sanırım Saphira etraftayken dikkat çekmemek mümkün değil. Bir ejderhayı yok saymamak mümkün değil."

Bunu duydum, dedi Saphira, kanatlarını açıp gürültülü bir şekilde yere inerken. Darbenin etkisini emen iri bacakları ve omuzları dalgalandı. Büyük bir hava dalgası Eragon'un suratına çarptı, altındaki toprak sarsıldı. Dengesini korumak için dizlerini esnetti. Saphira kanatlarını arkaya yapıştırarak, istersem gizlice hareket edebilirim, dedi. Sonra başını yana eğip gözlerini kırıştırdı, kuyruğunun ucu bir o yana bir bu yana gidip geldi. Ama bugün gizli hareket etmek istemiyorum! Ben bir ejderhayım, bir ejderhaya görünmemeye çalışsan bir güvercin değil.

Ne zaman ejderha değilsin sen, diye sordu Eragon, ona doğru koşarken. Tüy kadar hafif bir şekilde sol ön bacağına atlayıp omzuna sıçradı, oradan da her zamanki yeri olan ensesine çıktı. Yerine oturup kollarını onun sıcak boynuna sardı, nefes alırken inip kalkan kaslarını hissetti. Büyük bir mutluluk hissiyle yeniden güldü. Ben buraya, senin yanına aidim. Saphira mutlulukla mırıldanırken derinlerdeki gümbürtüyü Eragon'un tanımadığı yabancı, gizli bir melodi izliyordu.

"Selamlar Saphira," dedi Arya. Elini Elflerin selamlama hareketiyle ters çevirip göğsüne koydu.

Saphira çömelip uzun boynunu büktü, burnunun ucuyla Arya'nın alınına dokundu. Selamlar alfa-kona. Hoş geldin, rüzgâr kanatlarının altında yükselsin. Arya'yla o zamana dek Eragon'a sakladığı şefkatli tonla konuşuyordu. Sanki artık Arya da küçük ailenin bir parçasıydı ve ikisinin paylaştığı saygı ve yakınlığa değerdi. Onun bu hareketi Eragon'u şaşırttı, ama ilk kıskançlık alevinden sonra bunu onayladı. Saphira konuşmaya devam etti: Eragon'un zarar görmeden geri gelmesine yardım ettiğin için sana minnettarım. Eğer yakalansaydı ne yapardım bilemiyorum!

"Gönül borcun benim için çok anlamlı," dedi Arya ve onu selamladı. "Galbatorix, Eragon'u yakalaysaydı ne yapacağına gelince, onu kurtarırdın ve Urûbaen'e gitmek gerekse bile ben de sana eşlik ederdim."

Evet, seni kurtaracağımı düşünmek istiyorum Eragon, dedi başını ensesindeki Eragon'a doğru çevirerek, ama sonuçları Alagaesia için ne olursa olsun seni kurtarmak için İmparatora teslim olurum diye endişeleniyorum. Sonra başını iki yana sallayıp pençelerini hafifçe yere bastırdı. Ah, bunlar anlamsız konuşmalar. Burada ve güvendesin, işte gerçek dünya bu. Olabilecek kötü şeyleri düşünerek zaman harcamak elimizdeki mutluluğu zehirlemek olur...

O anda onlara doğru dörtnala gelen devriye atlarının Saphira'dan ürkmesi nedeniyle otuz metre ötede durup üçünü Nasuada'ya götürüp götürmeyeceklerini sordular. Bir tanesi yere inerek atını Arya'ya verdi. Güneybatıya inen çadır denizine doğru ilerlediler. Hızı Saphira belirliyordu: kampa varduktan sonra etraflarını kuşatacak olan gürültü ve karmaşadan önce özlem gidermek için yavaş gidiyorlardı.

Eragon, Roran ve Katrina'yı sorduktan sonra, ateş otu mu yiyorsun? Nefesin her zamankinden daha kötü kokuyor, dedi.

Elbette. Uzun zaman yanımda olmadığın için fark ediyorsun. Bir ejderhanın kokması gerektiği gibi kokuyorum. Eğer seni tepetaklak aşağıya atmamı istemiyorsan nefesim hakkında yorum yapma.

Üstelik yağlı, iğrenç kokulu olan siz insanların da övünecek bir şeyiniz yok. İnsanlar kadar kötü kokulu olan diğer tek yaratık keçiler ve kış uykusuna yatan ayılardır. Sana kıyasla bir ejderhanın nefesi, dağ çiçekleriyle dolu bir çayır kadar güzel bir parfüm sayılır.

Hadi, abartma. Ama, dedi burnunu kırıştırarak, Agaeti Blödhren'den beri insanların biraz koktuğunu fark ettim. Ama beni diğerleriyle bir tutamazsın, çünkü ben artık tam bir insan değilim.

Olabilir, ama yine de yıkanmaya ihtiyacın var.

Ovayı geçerlerken gittikçe daha fazla sayıda adam etraflarına toplanıyor, onlara tamamen gereksiz, ama çok etkileyici bir şeref kıtası oluşturuyordu. Alagaesia'nın yabani bölgelerinde o kadar çok zaman geçirdikten sonra başka insanların bu kadar sıkı baskısı, yüksek, heyecanlı seslerin şamatası, korunmasız düşünce ve duygu fırtınası, inip kalkan kollar ve koşturan atlar Eragon için çok yorucuydu.

Uyumsuz zihinsel koronun, uzaktaki dalgaların gürültüsünden daha yüksek olmadığı kendi içinin derinliklerine çekildi. Bariyer katmanlarına rağmen kampın diğer tarafından sarı gözlü dağ aslanları gibi hızlı, zinde ve belirli bir düzen içinde koşarak gelen on iki Elf'in varlığını hissetti. Etkileyici bir izlenim bırakmak isteyerek parmaklarını saçlarından geçirdi omuzlarını dikleştirdi, ama aynı zamanda Saphira'dan başka kimsenin düşüncelerini duyamaması için bilincinin etrafındaki zırhı da kuvvetlendirdi. Elfler, onları korumak için gelmiş olsalar da, Kraliçe Islanzadi'ye hizmet ediyorlardı. Geldikleri için minnettardı ve kibarlıklarının onu gizlice dinlemesine izin vereceğinden kuşku duysa da, Elflerin kraliçesine Varden'in sırlarını öğrenmek ya da onu kontrol etme fırsatı vermek istemiyordu. Kraliçenin eğer başarabilse onu Nasuada'dan koparacağını biliyordu. Elfler insanlara güvenmezdi. Galbatorix'in ihanetinden sonra böyle bir şey mümkün değildi. Bu ve başka nedenlerle Islanzadi'nin onu ve Saphira'yı kendi komutası altında isteyeceğinden emindi. Eragon tanıştığı hükümdarlar içinde en az Islanzadi'ye güveniyordu. Fazla buyurgan ve dengesizdi.

On iki Elf, Saphira'nın önünde durdu. Selam verip ellerini Arya'nın yaptığı gibi büküp kendilerini teker teker tanıttılar. Elflerin geleneksel selamlaşma sözlerini söylediler, Eragon da aynı şekilde karşılık verdi. Sonra bütün vücudu mavimsi siyah parlak kürkle kaplı olan öndeki uzun boylu, yakışıklı Elf, duyabilecek herkese orada bulunma nedenlerini açıklayıp Eragon ve Saphira'y'a resmi bir şekilde görevlerini yerine getirip getiremeyeceklerini sordu.

"Getirebilirsiniz," dedi Eragon.

Getirebilirsiniz, dedi Saphira.

Eragon sordu. "Blödhgarm-vodhr, sizi Agaetf-Blödhren'de görmüş olabilir miyim?" Çünkü festivaller sırasında benzer kürkü olan bir Elfin ağaçların arasında hoplayıp sıçradığını gördüğünü hatırlıyordu.

Blödhgarm gülümseyerek hayvan dişlerini gösterdi. "Galiba kuzenim Liotha'yla tanıştınız. Çok benzeriz, ama onun kürkü kahverengi ve beneklidir, benimki ise lacivert."

"Gördüğümün siz olduğunuza yemin edebilirim."

"Ne yazık ki ben o sırada başka bir işle meşguldüm ve o kutlamaya katılamadım. Belki bir dahaki sefere katılırım, yüz yıl sonra."

Sence de hoş bir kokusu yok mu, diye sordu Saphira, Eragon'a.

Eragon havayı kokladı. Ben hiç koku almıyorum. Ve eğer bir koku olsaydı alırdım.

Bu çok garip. Saphira aldığı kokuyu Eragon'a gönderdi ve Eragon onun ne demek istediğini hemen anladı. Blödhgarm'ın kokusu –ezilmiş ardıcı anımsatan yoğun ve baş döndürücü, onu ılık ve dumanlı bir bulut gibi kuşatmıştı. Saphira'nın burun delikleri gıdıklandı. Varden'deki bütün kadınlar ona âşık olmuş gibi, dedi Saphira. Nereye giderse takip ediyorlar, umutsuzca onunla konuşmaya çalışıyorlar, onlara bakınca hafif bir cıyıklamadan başka bir çıkaramıyorlar.

Belki yalnızca dişiler alabiliyordur kokusunu. Arya'ya endişeyle baktı. Etkilenmiş görünmüyordu.

Büyülü etkilere karşı koruması var.

Umarım... Sence Blödhgarm'ı durdurmalı mıyız? Yaptığı şey sinsice... gizlice kadınların kalbini kazanmak.

Sevdiğinin dikkatini çekmek için güzel elbiseler giymekten daha mı sinsice. Blödhgarm büyülediği kadınlardan yararlanmak için bir şey yapmıyor ve kokusunu yalnızca kadınları etkileyecek şekilde oluşturması mümkün değil. Bence bu beklenmedik bir sonuç ve bu kokuyu tamamen başka bir nedenle yarattı. Herhangi bir ahlâksızlık yapmadığı takdirde bence karışmamalıyız.

Ya Nasuada? O da mı Blödhgarm'ın büyülerine karşı savunmasız?

Nasuada akıllı ve tedbirli, Trianna'dan kendisini, Blödhgarm'ın etkisine karşı koruyacak bir engel koymasını istedi. Güzel.

Çadırlara vardıklarında Varden'in yarısı Saphira'nın etrafında toplanınca kalabalık iyice büyüdü. İnsanlar, "Argetlam!" ve "Shade Katili!" diye bağırırken, Eragon karşılık olarak elini kaldırdı. Bazıları, "Nerelerdeydin Shade Katili? Bize maceralarını anlat!" diye bağırıyordu. Pek çok kişinin ona, Ra'zac'ın Belası demesi o kadar hoşuna gitmişti ki bunu içinden dört kez tekrarladı. İnsanlar aynı zamanda onun ve Saphira'nın sağlığına dua ediyor, yemeğe davet ediyor, altın ve mücevher sunuyor, yardım için acınacak ricalarda bulunuyorlardı; kör doğan oğluna yardım edebilir miydi, bir adamın karısını öldüren tümörü yok edebilir miydi, bir atın kırık bacağını iyileştirebilir miydi veya bir adamın eğilmiş kılıcını düzeltebilir miydi, çünkü kılıç büyükbabasına aitti! Bir kadının çığılığı iki kez duyuldu. "Shade Katili, benimle evlenir misin?" Ama Eragon bakınca sesin sahibini göremedi.

Bu karmaşanın arasında on iki Elf yanlarından ayrılmıyordu. Onun göremediği şeyleri görmek, duyamadığı şeyleri duymak için orada olduklarını bilmek Eragon için bir rahatlık sağlıyor, böylece Varden'le geçmişte yapamadığı gibi bağlantı kurabiliyordu.

Sonra kıl çadırların arasından Carvahall'li köylüler çıkmaya başladı. Eragon, Saphira'nın üstünden inip, çocukluk arkadaşlarının ve tanıdıklarının arasından geçti, el sıkışıp omuz sıvazladı, Carvahall dışında yaşayanlar için bir anlam taşımayan esprilere güldü. Horst da oradaydı. Eragon demircinin adaleli kolunu yakaladı. "Hoş geldin, Eragon. Aferin. Bizi evlerimizden eden yaratıklardan intikamımızı aldığın için sana minnettarız. Hâlâ tek parça olmana sevindim."

"Benim bir parçamı koparabilmek için Ra'zac'ın biraz daha hızlı hareket etmesi gerekiyordu!" dedi Eragon. Horst'un oğulları Baldor ve Albriech'i gördü. Ardından ayakkabıcı Loring ve üç oğlu, Carvahall'in tavernasının sahibi Tara ve Morn, Fisk, Felda, Calitha, Dehvin'le Lenna ve haşin bakışlı Birgit.

"Teşekkürler Eragon. Hiç Kimsenin Oğlu. Kocamı yiyenleri gerektiği gibi cezalandırdığın için teşekkür ederim. Sana minnettarım."



Eragon cevap veremeden kalabalık onları ayırdı. Hiç Kimsenin Oğlu mu, diye düşündü. Ha! Bir babam var ve herkes ondan nefret ediyor!

Sonra kalabalığın arasından çıkan Roran'ı ve yanındaki Katrina'yı gördüğünde keyfi yerine geldi, kucaklaşırken Roran homurdandı. "Geride kalman çok aptalcaydı. Bizi öyle bıraktığın için kafam kırmalıyım. Bir dahaki sefere kendi başına çekip gideceğin zaman önceden haber ver. Bu sende alışkanlık haline geldi. Saphira'nın dönüş yolculuğunda ne kadar üzgün olduğunu görmeliydin."

Eragon elini Saphira'nın sol ön bacağına koyup, "Kalmayı planladığım? önceden söylemediğim için üzgünüm, ama son dakikaya kadar bunun gerekli olduğunu düşünmüyordum."

"Peki, o iğrenç mağaralarda tam olarak ne için kaldın?"

Cevap veremeyince Roran'ın büyük yüzü sertleşti ve Eragon bir an için onun daha tatmin edici bir cevap için ısrar edeceğini sandı. Ama Roran, "Eh, benim gibi sıradan bir adamın, kuzenim bile olsa bir Ejderha Süvarisi'nin nedenlerini ve niçinlerini anlama konusunda ne gibi bir umudum olabilir ki?" dedi. "Önemli olan tek şey Katrina'yı kurtarmama yardım etmen ve şu anda sağ salim burada olman." Saphira'nın üstünde ne olduğunu görmek için boynunu kıvırdı, sonra birkaç metre gerideki Arya'ya baktı. "Asamı kaybettin! Ben bütün Alagaesia'yı onunla geçmiştim. Birkaç güncük elinde tutmayı başaramadın mı?"

"Benden daha fazla ihtiyacı olan birine verdim," dedi Eragon.

"Oh, bırak ona söylenmeyi," dedi Katrina, Roran'a. Ve bir anlık tereddüitten sonra Eragon'a sarıldı. "Seni gördüğüne gerçekten sevindi, biliyorsun. Yalnızca nasıl söyleyeceğini bilmiyor."

Roran mahcup bir şekilde gülümseyerek omuz silkti. "Her zamanki gibi haklı." İkisi de sevgiyle birbirlerine baktılar.

Eragon, Katrina'yı yakından inceledi. Bakır rengi saçları her zamanki parlaklığını kazanmıştı. Geçirdiği zor günlerin izleri kaybolmuştu, ama yine de hâlâ zayıftı ve rengi solgundu.

Etraflarındaki Varden'in duyamaması için ona yaklaşarak, "Sana bu kadar çok şey borçlu olacağımı hiç düşünmemiştim Eragon," dedi. "Yani bizim bu kadar borçlu olacağımızı. Saphira bizi buraya getirdiğinden beri beni kurtarmak için nasıl riske girdiğini öğrendim ve bunun için müteşekkirim. Helgrind'de bir hafta daha kalsaydım ölürdüm ya da aklımı kaçırdım ki bu da yaşayan ölü olmak demek. Beni bu kaderden kurtardığın, Roran'ın omzunu iyileştirdiğin için sana çok teşekkür ederim, ama ondan da fazla ikimizi yeniden bir araya getirdiğin için teşekkürler. Sen olmasaydın asla bir araya gelemezdik."

"Bence Roran, ben olmadan da bir şekilde seni Helgrind'den kurtarmanın bir yolunu bulurdu," dedi Eragon. "Başka bir büyücüyü –belki şifacı Angela'yı– kendisine yardım etmesi için ikna ederdi ve yine aynı şekilde başarılı olurdu."

"Şifacı Angela mı?" diye çıkıştı Roran. "O geveze kadın, Ra'zac'la başa çıkamazdı."

"Çok şaşırırdın. O görüldüğünden... ya da konuştuğundan daha başka biri." Sonra Eragon, Palancar Vadisi'nde yaşarken hiç cesaret edemeyeceği, ama şimdi Ejderha Süvarisi olarak uygun olduğunu düşündüğü bir şey yaptı: Katrina'yı alnından öptü. "Roran, sen, benim kardeşim sayılırsın. Ve sen Katrina, sen de kız kardeşimsin. Eğer başınız derde girerse beni çağırın, ister çiftçi Eragon'a ihtiyacınız olsun, ister süvari Eragon'a, her şekilde yardıma hazırım."

"Aynı şekilde, senin de başın derde girerse çağır yeter. Koşarak geliriz."

Eragon başını sallayarak teklifi kabul etti ve başını sokacağı dertlere kimsenin yardım edemeyeceğini söylemekten kaçındı. İkisini de omuzlarından tutup, "Uzun yaşayın, her zaman beraber ve mutlu olun ve bir sürü çocuk yapın." Katrina'nın gülümsemesi bir an azalınca Eragon bunun nedenini merak etti.

Saphira'nın ısrarı üzerine kampın orta yerindeki Nasuada'nın kırmızı çadırına doğru devam ettiler. Sevinç çığlıkları atan Varden kalabalığıyla birlikte, Nasuada'nın beklediği çadırın önüne vardılar. Kral Orrin, Nasuada'nın solunda, soylular ve diğer önemli kişiler iki taraftaki iki sıra korumanın arkasında duruyordu.

Nasuada, güneşte koyu teniyle zıt bir şekilde parlayan yeşil renkli gümüş ipek elbisesini giymişti. Elbisenin kolları dirseklerine kadardı ve dantellerle sona eriyordu. Beyaz keten bandajlar, bileklerine kadar iniyordu. Karşısında duran adamların ve kadınların arasında Nasuada, kahverengi sonbahar yapraklarının arasında duran bir zümrüt gibi seçiliyordu. Yalnızca Saphira, onun görkemiyle rekabet edebilirdi.

Eragon ve Arya, önce Nasuada'yı sonra da Kral Orrin'i selamladı. Nasuada, Varden adına onlara resmi bir şekilde hoş geldiniz dedikten sonra gösterdikleri kahramanlığı övdü. "Galbatorix'in kendisi için savaşan Eragon ve Saphira gibi bir ejderha ve süvarisi olabilir. Ülkeyi karartacak kadar ordusu olabilir. Garip ve korkunç büyüler konusunda çok yetenekli olabilir. Ama bütün bu kötü gücüne rağmen Eragon ve Saphira'nın krallığını istila etmesine, en sevdiği hizmetkârlarından dördünü öldürmesine ve Eragon'un başına bir şey gelmeden imparatorluğu geçmesine engel olamadı. Artık gerçekten gücünü yitirdi, sınırlarını bile korumaktan aciz."

Varden'in coşkulu çığlıklarının arasında Eragon, kendi kendine gizlice gülümsedi. Nasuada, onların duygularını harekete geçirmeyi, onlara güven vermeyi, gerçek onun gösterdiğinden çok daha olumsuz olmasına rağmen keyiflerini yerine getirmeyi çok iyi biliyordu. Onlara yalan söylemiyordu, bildiği kadarıyla Nasuada yalan söylemiyordu, hatta Yaşlılar Konseyi ve diğer politik rakipleriyle uğraşırken bile. Yaptığı şey mevkinin ve iddialarının en iyi destekleyen gerçekleri söylemekti. Bu bakımdan o da Elfler gibiydi.

Varden'in heyecan gösterisi hafiflerken Kral Orrin, Eragon ve Arya'yı Nasuada gibi selamladı. Onun konuşması Nasuada'nınkine göre daha ağırbaşlıydı. Kalabalık onu dinleyip sözlerini bitirdiğinde kibarca alkışlarken, Eragon insanların Orrin'e saygı göstereceklerini de onu, Nasuada kadar sevemediklerini fark etti; ayrıca Orrin, hayal güçlerini Nasuada gibi harekete geçiremiyordu. Güler yüzlü kral çok zeki idi. Ama kişiliği Galbatorix'e karşı koyan insanların umudu olamayacak kadar durgun, garip ve sakindi.

Eğer Galbatorix'i yenersek Urü'baen'in başına Orrin geçmesin, dedi Eragon, Saphira'ya. Nasuada'nın yaptığı gibi ülkede birliği sağlayamaz.

Seninle aynı fikirdeyim.

Kral Orrin bitirince Nasuada, "Şimdi ünlü Ejderha Süvarisi'ni görmek için toplanmış olan halka hitap etme sırası sende," diye Eragon'a fısıldadı.

"Bende mi!"

"Bunu bekliyorlar."

Eragon bunun üzerine kalabalığa döndüğünde boğazı kupkuru, zihni bomboştu. Eragon birkaç saniye panik içinde konuşamayacağını, kendisini bütün Varden'e rezil edeceğini düşündü. Bir yerlerde bir at kişnedi, ama onun dışında bütün kamp, son derece sessizdi. Saphira burnuyla Eragon'un dirseğini dürtüp felç durumundan çıkmasını sağladı: Onlara desteklerinden ne kadar onur duyduğunu ve tekrar aralarına döndüğün için ne kadar mutlu olduğunu söyle. Eragon, onun verdiği cesaretle birkaç sözcük bulmayı başardı ve konuşması yeterli uzunluğa ulaşır ulaşmaz selam verip bir adım geri çekildi.

Varden alkışlayıp sevinç çığlıkları atarak kılıçlarını kalkanlarına vururken, korkunçtu, dedi Eragon. Bunu bir daha yapmaktansa Shade'le dövüşmeyi tercih ederdim.

Gerçekten mi! O kadar da zor değildi Eragon.

Evet, zordu!

Saphira eğlenerek burun deliklerinden duman çıkardı. Ne güzel bir Ejderha Süvarisi! Bir grup insana hitaben konuşmaktan korkuyor. Eğer Galbatorix bunu bilse askerlerine konuşma yapmanı isterdi. Ha ha!

Hiç komik değil, diye homurdandı Eragon, ama Saphira hâlâ gülmeye devam ediyordu.

# Bir Krala Hesap Vermek

Eragon, Varden'e hitaben yaptığı konuşmayı bitirdikten sonra Nasuada'nın işaretiyle Jörmundur yanına koştu. "Herkes görev yerlerine döndü mü? Eğer şimdi saldırıya uğrarsak mahvoluruz."

"Evet efendim."

Nasuada, Eragon ve Arya'yı çağırıp sol elini Kral Orrin'in koluna koydu ve onunla birlikte çadıra girdi.

Ya sen, diye sordu Eragon, Saphira'ya onları takip ederken. Ama çadırın içine girince Saphira'nın başını sokup onlara katılabilmesi için arka taraftaki bir panelin kaldırılıp, yukarıdaki ahşap çerçeveye bağlanmış olduğunu gördü. Bir dakika geçmeden Saphira parlak başını ve boynunu açıklıktan içeriye sokunca çadırın içi karardı. Çadırın kırmızı kumaşına yansıyan mavi pulları duvarların üstünde mor benekler oluşturdu.

Eragon çadırın içerisini inceledi. Saphira, Nasuada'nın aynasında Eragon'u görmek için verdiği hasar yüzünden Eragon'un daha önce gördüğüne kıyasla daha az eşya kalmıştı içeride. Yalnızca dört mobilya parçasının kaldığı çadır, askeri standartlara göre bile fazlasıyla sadeydi. Nasuada'nın oturduğu yüksek arkalıklı cilalı sandalyenin yanında Kral Orrin duruyordu. Oymalı pirinç direğin üstünde, göz hizasında bir ayna; katlanan bir sandalye; haritalarla ve başka önemli belgelerle dolu alçak bir masa vardı. Yerde Cücelerin yaptığı karmaşık desenli bir kilim seriliydi. Arya ve kendisinin yanı sıra bir grup insan çadıra girmeye başlamıştı. Hepsi Eragon'a bakıyordu. Aralarından Cüce askerlerin şu andaki komutanı Narheim'i, Trianna'yı ve Du Vrangr Gata'dan diğer büyücüleri, Sabrae, Umerth'i ve Jörmundur hariç Yaşlılar Konseyi'nin diğer üyelerini, Kral Orrin'in sarayından gelen soylu ve görevlileri tanıdı. Kendisine yabancı olanların, Varden'in ordusunu oluşturan pek çok gruptan birinde yüksek mevkilerde bulduklarını tahmin etti. Nasuada'nın korumalarından altısı oradaydı, ikisi girişin yanında, dördü Nasuada'nın arkasında. Eragon, çadırın arka tarafında gizlenen Elva'nın karanlık ve çarpık düşüncelerinin karmaşık yapısını hissetti.

"Eragon," dedi Nasuada. "Seni daha önce tanışmadığın Inapashunna kabilesinin şefi Sagabato Inapashunna Fadawar'la tanıştırayım. Çok cesur bir adamdır." Eragon sonraki bir saat boyunca, bitmek bilmez gibi görünen tanıştırmalar, tebrikler ve söylenmemesinin daha iyi olacağını düşündüğü sırları açıklamadan cevaplandıramayacağı sorular dizisiyle karşı karşıya kaldı. Konukların hepsi onunla konuştuğundan sonra Nasuada çıkmalarını emretti. Çadırdan çıkarırken, Nasuada ellerini çırpı ve muhafızlar ikinci grubu içeri aldı, ikinci grup ziyaretlerinin belirsiz sonuçlarının tadını çıkardıktan sonra da sıra üçüncüye geldi. Eragon bütün bu süre zarfında gülümsemeye devam etti. Art arda el sıkıştı ve anlamsız nezaket sözcükleri sarf edip etrafını kuşatan sayısız ismi ve unvanı ezberlemeye çalıştı. Onu arkadaşları olduğu için değil, özgür Alagaesia halkı için temsil ettiği gücü ve onun sayesinde kazanmayı umdukları zafer nedeniyle onurlandırdıklarını biliyordu. Yüreğinde düş kırıklığı içinde çığlıklar atıyor, terbiyesinin ve kibar davranışlarının boğucu zincirlerinden kurtulmak, Saphira'nın sırtına çıkıp huzurlu bir yere kaçmak istiyordu.

Bu sürecin eğlendirici olan tek yanı, yalvaranların Nasuada'nın arkasındaki iki Urgala nasıl tepki verdiklerini görmektir. Bazıları boynuzla savaşçılara saldırıyormuş gibi yapıyordu, ama hızlı hareketleri ve tiz ses tonlarından Eragon, yaratıkların onları endişelendirdiğini anlayabiliyordu. Bazılarıysa Urgallara bakarken ellerini kılıçlarının veya hançerlerinin sapından çekmiyor, diğerleriysa sahte bir cesaret gösteriyor, Urgalların ünlü gücünü küçümseyerek kendi güçleriyle

övünüyorlardı. Yalnızca birkaç kişi Urgalların görüntüsünden gerçekten etkilenmiyordu. Bunların arasında en önemli olanı Nasuada'ydı. Ama Kral Orrin, Trianna ve yalnızca küçük bir çocukken, Morzan ve ejderhasının bütün kenti yakıp yıktığını gördüğünü söyleyen bir kont da sayılabilir.

Eragon artık daha fazla dayanamayacak hale gelince Saphira göğsünü kabartıp alçak bir homurtu koyuverdi. Homurtu o kadar derindi ki karşıdaki aynayı sarstı. Çadır bir mezar kadar sessizleşti. Saphira'nın homurtusu açıkça tehditkâr değildi, ama herkesin dikkatini çekip olanlar konusundaki sabırsızlığını gösteriyordu. Konuklardan hiçbiri onun merhametini sınavacak kadar aptal değildi. Aceleyle eşyalarını toplayıp çadırdan çıkmaya başladılar. Saphira pençesinin ucuyla yerde tempo tutarken yürüyüşlerini hızlandırdılar.

Çadırın giriş kapısı son konuğun arkasından kapanınca Nasuada içini çekti. "Teşekkür ederim Saphira. Seni böyle halka sunarak acı çektirdiğim için özür dilerim Eragon, ama eminim sen de farkındasındır ki Varden arasında yüce bir yerin var. Artık halka aitsin. Onları tanımanı ve onlara zamanının hakları olduğunu düşündükleri kadarını vermeni bekliyorlar. Ne sen, ne Orrin, ne de ben halkın isteklerini reddedemeyiz. Urû'baen'deki karanlık tahtında oturan Galbatorix bile, bunu kendisine itiraf edemese de, halkın dönecliğinden korkar.

Konuklar gittiği için Kral Orrin de kraliyet adabını bir kenara bırakmıştı. Haşin ifadesi gevşeyerek yerini daha insani bir rahatlama, huzursuzluk ve yoğun bir merak aldı. Omuzlarını oynatarak Nasuada'ya baktı. "Artık Gece Şahinlerinin yardımına ihtiyacımız olduğunu sanmıyorum."

"Katılıyorum." Nasuada ellerini çırparak çadırın içindeki altı korumasını dışarı çıkardı.

Kral Orrin boş sandalyeyi Nasuada'nın yanına çekip oturdu. "Şimdi," dedi bakışları Eragon ve Arya arasında gidip gelirken. "Bütün hikâyeyi dinlemek istiyorum Eragon Shade Katili. Neden Helgrind'de kalmayı seçtiğinize dair yalnızca küçük bir açıklama duydum; kaçamak ve aldatici cevaplardan sıkıldım. Konuyla ilgili gerçeği duymaya kararlıyım, bu yüzden seni uyarıyorum, imparatorlukta olduğun süre içinde başından geçenleri benden gizlemeye çalışma. Bana her şeyi anlattığına inanana kadar hiçbirimiz bu çadırdan çıkmayacağız."

Nasuada buz gibi bir sesle, "Çok fazla varsayımında bulunuyorsunuz majeste," dedi. "Beni çadırımda tutma yetkiniz yok; benim tebaam olan Eragon'u, Saphira'yı, ölümlü hiçbir güce cevap vermeyen, ikimizin birleşiminden daha büyük bir güce hesap veren Arya'yı da. Bizim de sizi tutma yetkimiz yok. Beşimiz eşite yakınız. Bunu unutmazsanız iyi olur."

Kral Orrin'in cevabı da aynı şekilde küstahtı. "Hükümdarlığımın sınırlarını aşıyor muyum? Eh, belki. Haklısın: Seni tutamam. Ama eğer eşitse, bunun kanıtını bana karşı tavırlarında hiç görmedim. Eragon, sana, yalnızca sana hesap veriyor. Uzun Bıçaklar Düellosu'yla uzun süredir benim tebaam arasında saydığım dağınık kabileler üzerinde hâkimiyet kazandın. Varden'e ve aileme uzun yıllar boyunca cesaretleriyle ve sıradan bir insaninkini aşan bir kararlılıkla hizmet eden Surda'nın erkeklerine komuta ediyorsun."

"Bu seferi yönetmemi isteyen sendin," dedi Nasuada. "Seni tahtından indirmiş değilim."

"Evet, farklı kuvvetlerin komutasını üstlenmen benim isteğimdi. Savaş konusunda benden daha deneyimli olduğunu kabul etmekten utanmıyorum. Durumumuz senin, benim ya da herhangi birimizin sahte gurur yapamayacağı kadar tehlikeli. Bununla birlikte görevlendirme töreninden beri benim hâlâ Surda'nın kralı olduğumu ve Langfeld ailesi olarak soyumuzun yaşlı, deli Palancar'dan sonra gelen ve şu anda Urû'baen'de bulunan tahta oturan ırkımızın ilk temsilcisi Yüzük Veren Thanebrand'a kadar

uzandığını unutuporsun.

"Mirasımızı ve Langfeld ailesinin bu davaya verdiği yardımı dūřundūđumuzde, makamımın haklarına aldırmaızlık etmen onur kırıcı. Yalnızca sen karar verebilirmişsin ve başkalarının fikirleri önem taşımyormuş gibi davranıyorsun. Senin gibi bir lidere sahip olma şansına sahip özgür insanlık için en iyi olduğuna karar verdiğin amacın doğrultusunda başkalarının fikirlerini ezip geçiyorsun. Urgallarla olduğu gibi anlaşmalar ve ittifaklar kuruyor, bizimle konuşmuşsun gibi bunu kabul etmemizi bekliyorsun. Bana haber verme zahmetine bile girmeden Blödhgarm-vodhr'un ki gibi resmi ziyaretler ayarlıyorsun, sonra da bu elçiyi karşılamak için beni bile beklemiyorsun. Varoluđu, ülkemi bu işte riske atmamın tek nedeni olan kişiye, yani Eragon'a neden dūřmanlarımızın arasında oyalanarak Surda'lıların ve Galbatorix'e karşı çıkan bütün yaratıkların hayatını tehlikeye atmayı tercih ettiğini sorduğumda nasıl karşılılık veriyorsun? Bana, çocuksu kaygıları yüzünden daha önemli işlerinin geri kaldığını dūřundūđun aşırı fanatik ast rütbeli biriymişim gibi davranarak. Peh! Sana söylüyorum, bunu artık kabul etmeyeceğim. Benim mevkimi ve iki müttefikin yapması gerektiği gibi eşit sorumluluklarımızı kabul etmediğin takdirde bizim ki gibi bir koalisyona komuta etmeye uygun olmadığını dūřünerek mümkün olan her şekilde sana karşı koyacağım."

Ne kadar doluymuş adam, dedi Saphira.

Konuşmanın aldığı yönden telaşlanan Eragon, ne yapacağım ben? Nasuada hariç kimseye Sloan'ı anlatmak istemiyordum. Ne kadar az kisi bilirse o kadar iyi.

Saphira'nın boynunun yan tarafındaki keskin, elmas biçimindeki pulları bir iki santim kabarırken başından omuzlarına dek deniz mavisi ışıltı geçti. Koruyucu pulların çentikli katmanları ona vahşi, kızgın bir görünüm veriyordu. Sana en iyisinin ne olduğunu söyleyemem Eragon. Bu konuda kendi kararlarına güvenmelisin. Kalbinin söylediklerini yakından dinle, belki bu tehlikeli alt akıntılardan nasıl kurtulacağını anlarsın.

Nasuada, Kral Orrin'in hamlesine karşılılık ellerini kucağında birleştirip sakin bir sesle, "Eğer sizi önemsemez davrandıysam efendim, bu benim aceleci kaygısızlığım yüzündendir, sizi ya da soyunuzu küçümseme arzudan değil. Lütfen hatamı bağışlayın. Bir daha olmayacaktır; söz veriyorum. Sizin de belirttiğiniz gibi bu göreve yeni atandım ve gereken bütün incelikleri daha yeni öğreniyorum."

Orrin başını yana eğip onun sözlerini soğuk, ama zarif bir şekilde kabul etti.

"Eragon'un imparatorluktaki faaliyetlerine gelince size bu ayrıntıları veremem, çünkü benim de bilgim yok. Sizin de takdir edeceğinizden emin olduğum gibi bu ilan edilecek bir durum değil."

"Hayır, elbette değil."

"Bu yüzden aramızdaki anlaşmazlığı çözmanın en iyi yolu Eragon'dan bu yolculukla ilgili gerçekleri, bizim olayın bütününü kavrayıp üzerinde karar vermemizi sağlayacak şekilde anlatmasını istemektir."

"Bu tek başına bir çözüme değil," dedi Kral Orrin. "Ama çözümin başlangıcı ve ben de memnuniyetle dinleyeceğim."

"O halde daha fazla oyalanmayalım. Hadi başla ve şüphelerimizi gider Eragon. Hikâyeni dinleme vakti geldi."

Nasuada ve diğerleri meraklı gözlerle ona bakarken Eragon bir karar verdi. Çenesini kaldırarak, "Size anlattıklarımı gizli kalması koşuluyla anlatıyorum," dedi. "Bu sırrı ölene dek kalbinizde

tutmanız için ikinizden de yemin etmenizi bekleyemem, ama yemin etmiş gibi davranmanızı bekliyorum. Eğer bu bilgi yanlış kulaklara giderse çok büyük üzüntülere neden olur."

"Bir kral sessizliğin değerini bilmezse kral olarak hüküm süremez," dedi Kral Orrin.

Eragon daha fazla giriş yapmadan Helgrind'de olan her şeyi ve sonraki günleri anlattı. Daha sonra Arya, Eragon'u nasıl bulduğunu açıklayıp yolculuklarına dair kendi hikâyesini anlattı. İki de sözlerini bitirdikten sonra çadırda bir sessizlik oldu. Orrin ve Nasuada sandalyelerinde hareketsiz oturuyordu. Eragon yine çiftlikte aptalca bir şey yaptığı için Garrow'un vereceği cezayı bekleyen bir çocuk gibi hissetti kendini.

Orrin ve Nasuada birkaç dakika kendi düşüncelerinde kayboldular, sonra Nasuada elbisesinin önünü düzeltip, "Kral Orrin farklı bir görüşte olabilir, eğer öyleyse onu dinlemek için sabırsızlanıyorum, ama ben doğru şeyi yaptığına inanıyorum Eragon," dedi.

"Ben de öyle," dedi Kral Orrin hepsini şaşırtarak.

"Öyle mi!" dedi Eragon heyecanlı. "Küstahlık etmek istemiyorum; çünkü onaylamanıza sevindim, ama Sloan'ın hayatını kurtarma kararımı bu kadar nazik karşılamanızı beklemiyordum. Nedenini sorabilir miyim?..."

Kral Orrin araya girdi. "Neden mi onaylıyoruz? Hukuk kurallarına uyulmalıdır Eragon. Eğer Sloan'ın celladı olmaya kalksaydın, Nasuada'nın ve benim kullandığım gücü eline almış olurdun. Çünkü kimin ölüp kimin kalacağına karar veren kişi artık hukuka uymaz, hukuka söz geçirmeye çalışır. Sen ne kadar iyiliksever olsan da bu türlerimiz için iyi olmazdı. Nasuada ve ben, kralların bile karşısında diz çökmesi gereken bir hükümdara hesap veriyoruz. Sonsuz alacakaranlık krallığında Angvard'a hesap veriyoruz. Gri atının üstündeki Gri Adam'a hesap veriyoruz. Ölümüne. Tarihteki en kötü zorbalar olabiliriz ve yeterli zaman geçtiğinde Angvard bizi hizaya getirir... Ama seni değil. İnsanlar kısa ömürlü ırklardır ve Ölmeyenlerden biri tarafından yönetilmemeliyiz. Başka bir Galbatorix'e daha ihtiyacımız yok." Kral Orrin'in dudaklarından garip bir kahkaha çıktı, ağzı keyifsiz bir gülüşle çarpıldı. "Anlıyor musun Eragon? O kadar tehlikelisin ki, bu tehlikeyi senin yüzüne söylemek ve gücün cazibesine direnebilen az sayıda insandan biri olduğunu umut etmek zorundayız."

Kral Orrin parmaklarını çenesinin altında kavuşturup kaftanındaki bir kırışığa baktı. "İstediğimden fazlasını söyledim... Bu ve başka nedenlerden dolayı Nasuada'ya katılıyorum. Sloan'ın Helgrind'de olduğunu öğrendiğinde geride kalmakta haklıydın. Bu olay ne kadar rahatsız edici olursa olsun, eğer kendini savunma ya da başkalarına yardım dışında bir amaçla kendi zevkin için öldürseydin çok daha kötü olabilirdi."

Nasuada başını salladı. "Çok iyi ifade edildi."

Bu arada Arya yüzünde anlaşılmaz bir ifadeyle sessizlik içinde dinliyordu. Konuyla ilgili kendi görüşleri ne olursa olsun açıklamadı.

Orrin ve Nasuada, Eragon'a Sloan'a ettirdiği yemin ve yolculuğun geri kalanı konusunda bazı sorular sordu. Sorgulama o kadar devam etti ki Nasuada çadıra içecek, meyve ve etli börek istedi, tabii Saphira için de geyik eti. Nasuada ve Orrin sorular arasında bol bol yeme fırsatı buldu, ama Eragon'u o kadar meşgul ettiler ki yalnızca birkaç lokma meyve yiyip boğazını ıslatmak için biraz elma suyu içebildi.

Sonunda Kral Orrin, onlara veda edip süvarilerin durumunu kontrol etmeye gitti. Arya, bir dakika

sonra Kraliçe Islanzadi'ye rapor vermesi gerektiğini bildirip çadırdan çıkmadan önce, "Bir küvet suda derimdeki kumları yıkayıp yüz hatlarımı eski haline geri getireceğim. Kulaklarımın ucu yokken, gözlerim yuvarlakken ve yüzümdeki kemikler yanlışı yerdeyken kendimi başkası gibi hissediyorum," dedi.

Nasuada, Eragon ve Saphira'yla yalnız kalınca içini çekip başını sandalyesinin arkasına yasladı. Eragon, onun bu kadar yorgun görünmesine çok şaşırmişti. Önceki canlılığı ve gücü kaybolmuştu. Gözlerindeki ateş sönmüştü. Zayıf görünüşüyle düşmanlarını cesaretlendirmekten ve Varden'in moralini bozmaktan korktuğu için olduğundan daha güçlü görünmeye çalıştığını fark etti.

"Hasta mısınız?" diye sordu.

Nasuada başıyla kollarını işaret etti. "Pek sayılmaz. İyileşmek beklediğimden daha uzun sürüyor... Bazı günler diğerlerinden daha kötü."

"Eğer istersen, ben..."

"Hayır, teşekkür ederim. Beni kışkırtma. Uzun Bıçaklar Düellosu'nun bir kuralı yaralarını kendi hızıyla iyileşmeye bırakmandır, büyüyle değil. Aksi halde katılanlar kesiklerinin acısına tam anlamıyla katlanmış olmazlar."

"Bu çok barbarca."

Nasuada'nın dudaklarında hafif bir tebessüm belirdi.

"Evet, ama böyle olması gerekiyor, biraz acıya dayanamadığını için girdiğim iddiayı kaybetmek istemem."

"İltihaplanmış olur ve ben de hatamın cezasını çekerim. Ama Angela, benimle ilgilenirken iltihaplanacağını sanmıyorum. Şifalı bitkiler söz konusu olduğunda onun şaşırtıcı bir bilgi deposu var. Buranın doğusundaki ovalarda bulunan her türlü bitkinin yalnızca yapraklarına dokunarak gerçek adını söyleyebilir bence."

Çok sessiz olduğu için uyuyormuş gibi görünen Saphira esnedi –alt ve üst çeneleri açılınca neredeyse tavana ve yere değiyordu– başını ve boynunu sallayıp pullarıyla çadırın duvarlarına hızıyla baş döndüren parlak ışık benekleri yansıttı.

Nasuada koltuğunda doğrularak, "Ah, üzgünüm. Bunun çok sıkıcı olduğunu biliyorum. İkiniz de çok sabırlıydınız. Teşekkür ederim," dedi.

Eragon çömelip sağ elini Nasuada'nın ellerine koydu. "Benim için endişelenmen gerekmez Nasuada. Görevimi biliyorum. Hiçbir zaman yönetmek gibi bir arzum olmadı; bu benim kaderim değil. Ve eğer tahta oturmam teklif edilirse reddedip ırkımızı yönetmeye benden daha uygun birinin oturmasını sağlayacağım."

"Sen iyi bir insansın, Eragon," diye mırıldandı Nasuada, onun elini sıkarak. Sonra güldü. "Sen, Roran ve Murtagh yüzünden zamanımı ailenin üyelerini düşünerek geçirmek zorunda kalıyorum."

Eragon bu söz üzerine başını dikleştirdi. "Murtagh, benim ailem değil."

"Elbette. Bağışla beni. Ama yine de üçünüzün Varden ve imparatorluğun başına açtığınız belaların şaşırtıcı olduğunu kabul etmelisin."

"Bu bizim yeteneğimiz," dedi Eragon şakayla.



Kanlarında var, dedi Saphira. Nereye giderlerse gitsinler en kötü tehlikeye karışıyorlar. Eragon'un kolunu dürttü. Özellikle bu. Palancar Vadisinin insanından ne beklersin? Deli bir kralın torunları.

"Ama kendileri deli değil," dedi Nasuada. "En azından ben öyle düşünmüyorum. Bazen söylemesi zor." Bir kahkaha attı. "Eğer sen, Roran ve Murtagh aynı hücrede kilitli kalsanız kimin hayatta kalacağını bilmiyorum."

Eragon da güldü. "Roran. Ölüm gibi küçük bir şeyin Katrina'yla arasına girmesine izin vermez."

Nasuada'nın gülümsemesi biraz azaldı. "Sanırım vermez." Birkaç saniye sessiz kaldı, sonra, "Tanrım, ne kadar bencilim. Gün neredeyse sona erdi ve ben burada durmuş bir iki dakika boş sohbetin keyfini çıkarmak için sizi alıkoyuyorum."

"O zevk bana ait."

"Evet, ama arkadaşlar arasında sohbet etmek için bundan daha iyi yerler var. Yaşadıklarından sonra yıkanıp üstünü değiştirmek, iyi bir yemek yemek istersin, değil mi? Açlıktan ölmek üzere olmalısınız!" Eragon hâlâ elinde tutmakta olduğu elmaya bakıp, Nasuada'yla görüşmesi biterken yemeye devam etmesinin kabalık olacağını düşündü. "Yüzün seni ele veriyor Shade Katili. Kışı aç geçirmiş kurt gibisin. Eh, sana daha fazla işkence yapmayacağım. Git ve en güzel tuniğini giy. Görünüşün uygun olduğunda akşam yemeği için bana katılırsan memnun olurum. Varden'in tüm işleriyle ilgilendiğim tek konuğum sen olmayacaksın, ama aramıza katılmayı yeğlersen çok sevinirim."

Eragon, onu kendi avantajları için kullanmak isteyen ya da süvariler ve ejderhalar hakkında meraklarını gidermeye çalışanların sözel saldırılarını savuşturarak geçireceği saatleri düşününce yüzünü buruşturdu. Yine de Nasuada'yı reddedemezdi, bu yüzden selam verip ricasını kabul etti.

# Dostlarla Ziyafet

Eragon ve Saphira, Nasuada'nın çadırından çıkıp Elflerle birlikte Yanan Ovalar'da Varden'e katıldıktan sonra Eragon'a verilen çadıra doğru yürüdüler. Bir kazan kaynar su onu bekliyordu. Batmakta olan güneşin gölgesinde yükselen buharları görmek mümkündü. Önündeki manzaraya bakmadan çadırın içine daldı.

Yokluğu sırasında az sayıdaki eşyasının karıştırılıp karıştırılmadığını kontrol ettikten sonra çantasını ve zırhını çıkardı, yatağının altına koydu. Temizlenip yağlanması gerekiyordu, fakat bu beklemesi gereken bir işti. Yatağın biraz daha altına uzandı, parmakları bir kumaşa dokundu. Eli uzun, sert bir nesneye çarpana kadar aramaya devam etti. Beze sarılı ağır nesneyi alıp dizlerinin üstüne koydu. Kucağındaki bohçanın düğümlerini çözmeye başladı.

Murtagh'ın on beş santimetrelik kılıcını ortaya çıkarana dek kanvas örtüyü açtı. Kabzayı ve çeliğin büyük bir kısmını ortaya çıkarınca durdu. Murtagh'ın, Eragon'un Zar'roc'la yaptığı hamlelere karşılık verdiği yerler bir testere gibi çentikliydi.

Eragon'un silaha bakarken kafası karıştı. Kendisini neyin harekete geçirdiğini bilmiyordu, ama savaştan sonra ertesi gün ovaya geri dönmüş ve Murtagh'ın düşürdüğü kılıcı toprak yığınının arasından bulup almıştı. Tek bir gece de olsa açık havada kaldığı için kılıcın üstünde benek benek pas oluşmuştu. Eragon, bir sözcükle bu lekeleri temizlemişti. Belki Murtagh, onun kılıcını çaldığı için, Eragon da karşılık verir gibi onun kılıcını almak zorunda hissetmişti kendini. Gerçi onun kaybına eşit değildi, ama yine de kaybını biraz olsun azaltıyordu. Belki kanlı çatışmanın bir anısını almak istemişti. Belki de ikisini birbirine karşı getiren kötü şartlara rağmen Murtagh'a karşı hâlâ gizli bir sevgi besliyordu. Eragon, Murtagh'ın yaptığı şeyden ne kadar tiksense ve bunun için ona acıyor olsa da aralarındaki bağı reddedemiyordu. Onları paylaşılan bir kaderdi. Doğum tesadüf olmasa o, Urû'baen'de büyürdü, Murtagh da Palancar Vadisi'nde, böylece durumları da tam tersi olabilirdi. Hayatları değiştirilemez biçimde birbirine dolanmıştı.

Gümüş çeliğe bakarken kılıcın ezilmiş kısmını giderdi, kenarındaki gedikleri kapattı ve tavını sertleştirdi. Ama bu arada bunu yapmasının doğru olup olmadığını merak ediyordu. Durza'nın onda açtığı yarayı karşılaşmalarının bir hatırası olarak saklamıştı, en azından Agaeti Blödhren'de ejderhalar yok edene dek. Kılıçtaki bu yaraları da bırakmalı mıydı? Kalçasında böyle acı dolu bir hatıra taşıması sağlıklı olur muydu? Başka bir hainin kılıcını taşıması Varden'e nasıl bir mesaj iletirdi? Zar'roc, Brom'dan hatıraydı; Eragon, onu almayı reddedemezdi, aldığı için de üzgün değildi. Ama kucağında duran isimsiz kılıca sahip çıkmak gibi bir zorunluluğu yoktu.

Bir kılıca ihtiyacım var, diye düşündü. Ama buna değil.

Kılıcı kanvas örtüsüne sarıp yatağın altına sürdü. Sonra temiz bir gömlek ve tuniği kolunun altına kıştırıp banyo yapmaya gitti.

Temizlenip güzel kumaştan ince gömleği ve tuniği giydi. Nasuada'yla onun istediği gibi şifacıların çadırının yanında buluşmak için yola çıktı. Saphira uçuyordu, çünkü çadırların arası benim için çok sıkışık; çadırları devirip duruyorum. Üstelik eğer seninle yürürsem o kadar çok insan etrafımıza toplanır ki hareket bile edemeyiz, demişti.

Nasuada serinleyen havada altı süslü flamanın asılı olduğu üç bayrak direğinin yanında onu bekliyordu. Onlardan ayrıldıktan sonra Nasuada da üstünü değiştirmişti. Şu anda üzerinde saman

sarısı bir elbise vardı.Sık, yosun benzeri saçlarını karmaşık düğümler ve örgüler yığıyla başının üstüne toplamıştı. Tek bir beyaz kurdele hepsini bir arada tutuyordu.

Eragon'a gülümsedi. Eragon da karşılık verip hızlandı. Yaklaşırken Eragon'un korumalarıyla Nasuada'nın kiler birbirine karıştı. Gece Şahinleri şüpheyile, Elfler bilinçli bir kayıtsızlıkla diğerlerine bakıyordu.

Nasuada, Eragon'un elini tutup, rahat tavırlarla sohbet ederlerken çadır denizinin arasında onu yönlendirdi. Saphira çadırın üstünde havada dolaşüyor, inmeden önce hedeflerine varmalarını sabırla bekliyordu. Eragon ve Nasuada, pek çok şey hakkında konuştular. Ağzlarından önemli çok az şey çıktı, ama Nasuada'nın nüktedanlığı, neşesi ve sözlerinin düşünceli oluşu Eragonu büyülüyordu. Onunla konuşmak ve onu dinlemek kolaydı. Ve bu rahatlık, onu ne kadar önemseydiğini fark etmesini sağladı. Nasuada'nın onu sahiplenişi bir derebeyinin uyruğunu sahiplenişinden çok farklıydı. Aralarındaki bu bağ, Eragon için yeni bir duyguydu. Belli belirsiz hatırladığı yengesi Marian'ın dışında kadının olmadığı erkeklerin dünyasında büyümüşü ve bir kadınla arkadaş olma fırsatını hiç bulamamıştı. Deneyimsizliği onu tereddütlü, tereddüdü beceriksiz yapıyordu, ama Nasuada bunu fark etmiyor gibiydi.

Nasuada, Eragon'u bir sürü mumla aydınlanmış, anlaşılmaz seslerin yükseldiği bir çadırın önünde durdurdu. "Şimdi yeniden politikaya dalmamız gerekiyor. Kendini hazırla."

Çadırın girişini ardına dek açtı. Bir sürü insan, "Sürpriz!" diye bağırınca Eragon sıçradı. Üzeri yiyeceklerle dolu büyük bir masa, çadırın ortasını kaplıyordu. Masada Roran ve Katrina, aralarında Horst ve ailesinin de bulunduğu Carvahall'li yirmi kadar köylü, şifalı otlar satıcısı Angela, Jeod ve karısı Helen, Eragon'un tanımadığı, ama denizci gibi görünen birkaç kişi oturuyordu. Masanın etrafında oynayan altı çocuk oyunlarını bırakıp açık ağızla Eragon ve Nasuada'ya baktı. Bu iki yabancı figürden hangisine daha fazla dikkat etmeleri gerektiğine karar vermeye çalışıyorlardı.

Eragon şaşkınlıkla sıırttı. Ne söyleyeceğini bilemez haldeyken Angela kadehini kaldırdı. "Orada ağız açık dikilip durma! Hadi, gel de otur. Benim karnım aç!"

Herkes gülerken Nasuada, Eragonu Roran'ın yanındaki iki sandalyeye doğru çekti. Eragon, Nasuada'nın oturmasına yardım ederken, "Bunu sen mi ayarladın?" diye sordu.

"Roran kimlerin katılmasını isteyeceğini söyledi, ama evet, fikir benimdi. Gördüğün gibi masaya birkaç ilave de yaptım."

"Teşekkürler," dedi Eragon mütevazı bir şekilde. "Çok teşekkürler."

Çadırın uzak köşesinde kucağında bir tabakla bağdaş kurmuş oturan Elva'yı gördü. Diğer çocuklar ondan uzak duruyordu –Eragon fazla ortak noktaları olacağını sanmıyordu– ve Angela hariç hiçbir yetişkin onun yanında rahat görünmüyordu. Küçük, dar omuzlu kız, siyah kâküllerinin altından korkunç menekşe gözleriyle ona bakıp, Eragon'un "Selamlar, Shade Katili" dediğini düşündüğü bir şey söyledi.

"Selamlar, Uzağı Gören," diye karşılık verdi. Küçük pembe dudakları, üstteki korkunç gözleri olmasa sevimli sayılabilecek bir gülümsemeyle aralandı.

Masa sarsılıp tabaklar şangırdar, çadırın duvarları titrerken Eragon sandalyesinin kenarlarına tutundu. Saphira, başını içeri sokarken çadırın arka duvarı kabarıp aralandı. Et, dedi. Et kokusu alıyorum!

Sonraki birkaç saat boyunca Eragon kendini yiyecek, içecek ve iyi arkadaşların keyfi içinde kaybetti. Bu yuvaya dönüş gibi olmuştu. Şarap su gibi akıyor, köylüler birinci ve ikinci kadehi içtikten sonra hürmeti bırakıp Eragon'a içlerinden biri gibi davranmaya başladılar, ki bu ona verebilecekleri en büyük armağandı. Nasuada'ya karşı da aynı şekilde cömerttiler, ama Eragon'a yaptıkları gibi ona espri yapma konusunda biraz daha çekingendiler. Mumlar tükenirken çadırı soluk bir duman doldurmaya başladı. Eragon yanındaki Roran'ın kahkahalarının birbiri ardına patladığını duyuyor, masanın karşısında Horst'un daha da derin kahkahası yükseliyordu. Angela'nın bir ilahi mırıldanarak ekmekten yaptığı küçük bir adamı dans ettirmesi herkesin hoşuna gitti. Çocuklar yavaş yavaş Saphira korkularını yenmeye ve yanına gidip burnunu okşamaya başladılar. Kısa süre içinde boynuna çıkıp dikenlerinden sarkmaya, gözlerinin üstündeki çıkıntıları çekiştirmeye başladılar. Eragon, onu seyrederken bir kahkaha attı. Jeod, uzun zaman önce bir kitaptan öğrendiği şarkıyla kalabalığı eğlendiriyor, Tara sallanıyordu. Başını geriye atıp gülerken, Nasuada'nın dişleri parlıyordu. Genel istek üzerine Eragon maceralarından birkaçını anlattı. Özellikle Brom'la birlikte Carvahall'den kaçıışı dinleyicilerin ilgisini çekmişti.

"Düşünüyorum da, vadimizde bir ejderha varmış ve bizim haberimiz yokmuş," dedi Gertrude. Yuvarlak yüzlü şifacı şalını çekiştirdi. Kollarından bir çift şiş çıkarıp Eragon'u işaret etti. "Galiba Saphira'yla uçmaktan yüzülen bacaklarını ben tedavi ettim, ama durumdan hiç şüphelenmedim." Başını iki yana sallayıp dilini şaklatarak kahverengi bir yün çıkardı, onlarca yılın pratiğinden kaynaklanan bir hızla örmeye başladı.

İleri hamileliği yüzünden yorgunluğunu ileri sürerek partiden ilk ayrılan Elain oldu; oğullarından biri olan Baldor da onunla birlikte gitti. Yarım saat sonra Nasuada da onu bekleyen görevleri olduğunu ve gitmesi gerektiğini söyleyerek kalktı. Hepsine sağlık ve mutluluk dileyerek İmparator'a karşı savaşlarında ona destek olmaya devam edeceklerini umduğunu söyledi.

Nasuada masadan ayrılırken Eragon'u çağırdı. Eragon çadırın girişinde ona katıldı. Nasuada sırtını konuklara dönerek, "Eragon yolculuğun yorgunluğunu atmak ve kendi özel meseleleriyle ilgilenmek için zamana ihtiyacın olduğunu biliyorum. Bu yüzden, yarını ve ertesi günü istediğin gibi geçirebilirsin. Ama üçüncü günün sabahı çadıra gel de ne yapacağımızı konuşalım. Sana vereceğim çok önemli bir görev var."

"Leydim. Nereye gidersen git Elva'yı da birlikte götürüyorsun değil mi?"

"Evet, Gece Şahinleri'nin atıldığı her türlü tehlikeye karşı benim korumam o. Ayrıca insanlara acı veren şeyleri hissetmesi son derece yararlı. Gizli acılarını bildiğin birinin işbirliğini elde etmek çok daha kolay."

"Bundan vazgeçmeyi istiyor musun?"

Nasuada, onu delici bir bakışla inceledi. "Elva'nın lanetini kaldırmaya mı düşünüyorsun?"

"Denemek istiyorum. Unutmayın, ona bunun için söz verdim."

"Evet. Ben de ordaydım." Düşen bir sandalyenin sesi bir an için dikkatlerini dağıttı. "Vaatlerin bizim ölümümüz olacak... Elva'nın yerine bir şey konamaz; kimsede onun yeteneği yok. Ayrıca verdiği hizmet, önce de söylediğim gibi altından bir dağdan daha değerli. Hatta bazen Galbatorix'i tek başına onun yenebileceğini düşündüğüm bile oluyor. Galbatorix'in her saldırısını önceden tahmin edebilir ve senin büyüün onları nasıl karşılaması gerektiğini gösterir. Bu saldırıları karşılaması hayatını feda etmesini gerektirmediği sürece Elva hep kazanır... Varden'in iyiliği için, Alagaesia'daki

herkesin iyiliği için Elva'yı tedavi etmeye çalışıyormuş gibi yapamaz mısın?"

"Hayır," derken bu sözcük onu kızdırıyormuş gibi kısa kesti. "Bunu yapabilsem bile yapmazdım. Yanlış olurdu. Eğer Elva'yı bu şekilde bırakırsak bizim aleyhimize döner ve ben, onun düşman olmasını istemem." Duraksadı, sonra Nasuada'nın yüzündeki ifadeyi görünce ekledi. "Üstelik başaramama olasılığım yüksek. Böyle belirsiz sözcüklerle yapılmış bir büyüü geri çevirmek en iyi ifadeyle zor bir iş... Bir öneride bulunabilir miyim?" dedi.

"Nedir?"

"Elva'ya karşı dürüst ol. Varden için ne ifade ettiğini anlat ve halklarımızın özgürlüğü için bu yükü taşımaya devam edip edemeyeceğini sor. Reddedebilir; bunu yapmaya hakkı var, ama eğer ederse zayıf karakterli demektir ve ona güvenemeyiz. Ama eğer kabul ederse bu onun kendi özgür iradesi ile olacaktır."

Nasuada hafifçe kaşlarını çatıp başını salladı. "Yarın onunla konuşacağım. Onu ikna etmek ve eğer başaramazsak lanetini kaldırmak için senin de orada olman gerek. Şafaktan üç saat sonra çadırında ol." Dönüp meşalelerle aydınlanan yolda ilerledi.

Çok daha sonra, mumlar yuvalarında sönerken ve köylüler ikişer üçer dağılırken Roran, Eragon'u dirseğinden tutup çadırın arka tarafına doğru çekti, başkalarının onları duyamayacağı yerde, Saphira'nın yanında durdu. "Helgrind hakkında söylediklerin, gerçekten hepsi o kadar mıydı?" diye sordu. Eragon'un kolunu bir mengene gibi sıkıyordu. Gözleri sert ve sorgulayıcıydı, ama aynı zamanda olağanüstü savunmasızdı.

Eragon, onun bakışlarına karşılık verdi. "Eğer bana güveniyorsan bu soruyu bir daha sormazsın Roran. Senin bilmek isteyeceğin bir şey değil." Eragon, Sloan'ın yaşadığını Roran ve Katrina'dan gizleme konusunda derin bir huzursuzluk hissediyordu. Bu aldatmacanın gerekli olduğunu biliyordu, ama yine de ailesine yalan söylemek onu rahatsız ediyordu. Bir an için Roran'a gerçeği söylemeyi düşündü, ama sonra söylememe kararının ardındaki bütün nedenleri hatırlayıp dilini tuttu.

Roran sıkıntılı bir yüz ifadesiyle biraz tereddüt etti, sonra çenesini sıkıp Eragon'u bıraktı. "Sana güveniyorum. Ne de olsa, aile bunun için vardır, değil mi? Güven."

"Bu ve birbirini öldürmek için."

Roran bir kahkaha atıp başparmağıyla burnunu ovuşturdu. "O da var." Kalın, yuvarlak omuzlarını oynattı, sağ omzuna masaj yapmak için uzandı. Ra'zac, onu ısırduğundan beri edindiği bir alışkanlıktı bu. "Başka bir sorum daha var."

"Oh?"

"Bir iyilik... Senden bir lütuf istiyorum." Dudaklarında alaycı bir gülümseme belirdi, sonra omzunu silkti. "Bunu seninle konuşacağım hiç aklıma gelmezdi. Sen, benden daha gençsin ve daha erkekliğe bile yeni adım attın sayılır, üstelik bir de kuzenimsin."

"Neden bahsediyorsun sen? Lafi dolandırıp durma."

"Evlilikten," dedi Roran çenesini kaldırarak. "Katrina ve beni evlendirir misin? Bunu yapman beni çok mutlu eder ve senin cevabını alana kadar ona söylemeyecek olsam da bizi karı koca ilan etmen eminim Katrina'yı da çok onurlandıracaktır."

Şaşkına dönen Eragon bir an ne diyeceğini bilemedi. Sonunda kekelemeye başladı. "Ben mi?"

Sonra telaşla ekledi. "Bunu memnuniyetle yaparım tabii, ama... beni Gerçekten istiyor musun bunu? Eminim Nasuada ikinizi evlendirmekten mutlu olur... Kral Orrin, gerçek bir kral evlendirebilir sizi. Eğer benim gözüme girmesini sağlayacaksa bir törene başkanlık etme fırsatına balıklama dalacaktır."

"Ben, seni istiyorum Eragon," dedi Roran, omzuna bir şaplak indirerek. "Sen bir süvarisin ve aynı kanı taşıdığım tek kişi sensin; Murtagh sayılmaz. Benimle Katrina'nın ellerimizi birleştirerek düğümü senden başka birinin atmasını düşünemiyorum."

"O halde yapacağım." Roran, ona sarılıp müthiş gücüyle sıkınca Eragon'un nefesi kesildi. Roran, onu bırakınca hafifçe yutkundu, nefesini toparlayıp, "Ne zaman?" diye sordu. "Nasuada, benim için bir görev planlıyor. Ne olduğunu henüz bilmiyorum, ama beni bir süre meşgul edeceğini tahmin ediyorum. Bu yüzden... belki gelecek ay olabilir, eğer olaylar izin verirse."

Roran'ın omuzları kalktı. Başını boynuzlarını böğürtlen çalılarına sokan bir boğa gibi iki yana salladı. "Yarıdan sonraki güne ne dersin?"

"O kadar çabuk mu? Bu biraz zorlama olmuyor mu? Hazırlanacak zaman olmayacak. İnsanlar bunun çirkin olduğunu düşünecek."

Roran'ın omuzları yine kalktı, yumruğunu açıp kaparken ellerindeki damarlar kabardı. "Bekleyemem. Eğer hemen evlenmezsek yaşlı kadınlar hakkında dedikodu yapacak benim sabırsızlığımdan daha başka şeyler bulacaklar. Anlıyor musun!"

Roran'ın ne demek istediğini anlaması Eragon'un birkaç dakikasını aldı, ama anlayınca da yüzüne kocaman bir gülümsemenin yayılmasına engel olamadı. Roran baba olacak, diye düşündü. Gülümsemeye devam ederek, "Sanırım," dedi. "Yarıdan sonra tamamdır." Roran, ona yeniden sarılınca homurdanarak sırtını yumrukladı. Biraz zorlukla kendini kurtardı.

Roran sırıttı. "Sana borçluyum. Teşekkür ederim. Şimdi gidip haberi Katrina'ya vermeliyim. Düğün ziyafeti hazırlamak için elimizden geleni yapmalıyız. Karar verir vermez sana kesin saati bildireceğim."

"Tamamdır."

Roran çadıra doğru yürürken dönüp bütün dünyayı kucaklayacakmış gibi kollarını havaya kaldırdı. "Eragon, evleniyorum!"

Eragon da gülerek el salladı. "Hadi git aptal. Katrina, seni bekliyor."

Eragon, Saphira'nın üstüne tırmanınca çadırın kapağı Roran'ın arkasından kapandı. "Blödhgarm!" diye seslendi. Elf sessiz bir gölge gibi ışığa çıkarken sarı gözleri kömür gibi parlıyordu. "Saphira ve ben biraz uçacağız. Çadırımda buluşalım mı?"

"Shade Katili," dedi Blödhgarm ve başını yana eğdi.

Saphira iri kanatlarını kaldırıp üç adım koştu, çadırların arasından havalandı. Güçlü ve sert bir şekilde kanat çırparken çıkan hava çadırları dövüyordu. Saphira'nın gövdesinin hareketleri Eragon'u sarsıyor, destek için önündeki dikenin sıkıca tutuyordu. Saphira ışıkları titreşen kampın üstünde dönerek yükseldikçe çadır alanı, etrafındaki karanlık arazide gittikçe küçüldü. Havada öylece uçmaya başlarken her yer sessizdi.

Eragon başını Saphira'nın boynuna koyup gökyüzünde uzanan parlak toz şeridine baktı.

Eđer istersen dinlen ufaklık, dūřmene izin vermem.

Eragon bōylece dinlenme fırsatı buldu ve uçsuz bucaksız bir ovanın ortasındaki dairesel taş bir Şehir ve dar, kıvrımlı sokaklarda dolaşıp akıldan ęıkmayan bir melodi mırıldanan kőçük bir kıza dair hayaller peşini bırakmadı.

Ve gece sabaha doğru ilerledi.

# Kesişen Destanlar

Şafaktan hemen sonra Eragon yatağında oturmuş, zırhını yağlıyorken Varden'in okçularından biri gelip kötü huylu bir tümörü olan karısını iyileştirmesi için yalvardı. Eragon bir saat içinde Nasuada'nın çadırında olması gerekmesine rağmen kabul edip adamla birlikte çadırına gitti. Eragon, kadının tümör yüzünden çok zayıf düştüğünü gördü ve tümörün hain kollarını etinden söküp atmamak için bütün becerisini kullanması gerekti.

Eragon daha sonra çadırın dışındaki Saphira'ya katılıp birkaç dakika onunla kaldı, boynunun altındaki kasları ovuşturdu. Saphira mırılayarak ince kuyruğunu salladı, başını ve omuzlarını çevirip altındaki pürüzsüz kaslara ulaşmasını sağladı. Sen içerideyken başka ricacılar da geldi, ama Blödhgarm ve arkadaşı, onları uzaklaştırdı, çünkü ricaları acil değildi.

Öyle mi? Parmaklarını Saphira'nın uzun boynundaki pullardan birinin altına sokup daha da sert kaşdı. Belki ben de Nasuada'yı taklit etmeliyim.

Nasıl?

Her haftanın altıncı günü sabahtan öğlene kadar ricası ya da anlaşmazlığı olan herkesi dinliyor. Bende aynısını yapabilirim.

Bu fikir hoşuma gitti, dedi Saphira. Yalnız bütün enerjini insanların taleplerine harcamama konusunda dikkatli olman gerekir. Her an imparatorla savaşıyor durumda olmalıyız. Boynunu Eragon'un eline sürtüp daha yüksek sesle mırladı.

Bir kılıca ihtiyacım var.

O zaman al bir tane.

Hımmm...

Saphira çekilene kadar kaşımaya devam etti. Acele etmezsen Nasuada 'ya geç kalacaksın.

Birlikte kampın ortasına, Nasuada'nın çadırına yürüdüler. Yalnızca bir kilometre ötede olduğu için Saphira daha önceki gibi bulutların arasına yükselmek yerine yürümeyi tercih etti.

Çadırdan otuz adım ötede şifalı otlar satıcısı Angela'ya rastladılar. İki çadırın arasına çömelmiş alçak, düz bir taşın üstüne örtülmüş deriyi işaret ediyordu. Derinin üstünde her birinde farklı semboller olan parmak uzunluğunda kemikler vardı: bir ejderhanın parmak kemikleriydi bunlar. Teirm'de bunlarla Eragon'un falına bakmıştı.

Angela'nın karşısında geniş omuzlu, bronz tenli, yıpranmış yüzlü, uzun boylu bir kadın oturuyordu; siyah saçlarını uzun bir örgü yapmış, sırtına atmıştı: yüzü, yılların ağzının etrafına kazdığı sert çizgilere rağmen hâlâ güzeldi. Daha kısa bir kadın için yapılmış kırmızımsı kahverengi bir elbise giymişti, bilekleri birkaç santim açıkta kalmıştı. Her bileğine siyah bir şerit bağlamıştı, ama sol bileğindeki şerit gevşemiş ve aşağıya doğru kaymıştı. Eragon daha önceden orada olan kaim yara izlerini gördü. Bunlar yalnızca sürekli kelepçe takılmasıyla oluşan izlerdi. Kadının bir ara düşmanları tarafından yakalandığını, onlarla kelepçeler bileklerini kemiklerine kesene kadar mücadele ettiğini anladı. Kadının suçlu mu yoksa köle mi olduğunu merak ederken kendi kontrolü altındaki birinin kendi çabasıyla olsa bile böyle zarar görmesine izin vermenin ne büyük bir zalimlik olduğunu düşününce yüzü asıldı.



Kadının yanında ciddi görünümlü, yetişkin güzelliğine yeni ulaşan bir kız vardı. Kollarındaki kaslar olağanüstü derecede gelişmişti, sanki bir demircinin ya da kılıç ustasının çırağı gibi görünüyordu, ama ne kadar güçlü olursa olsun bir kız için uygunsuz bir işti bu.

Eragon ve Saphira, kıvrıkcık saçlı cadının arkasında durduklarında Angela, kadına ve yanındaki kıza bir şey söylemeyi yeni bitirmişti. Angela tek bir hareketle derinin üstündeki kemikleri toplayıp bileğindeki sarı keseye koydu. Ayağa kalkarak Eragon ve Saphira'ya parlak bir gülümseme fırlattı. "Vay canına, ikinizin kusursuz bir zamanlaması var. Feleğin çemberi ne zaman dönmeye başlasa orada oluyorsunuz."

"Feleğin çemberi mi?" diye sordu Eragon.

Angela omuz silkti. "Ne var? Birinden her zaman zekâ bekleyemezsiniz, benden bile." İki yabancıyı işaret etti. "Eragon, bunları kutsar mısınız? Pek çok tehlikeye girmişler ve daha önlerinde zorlu yollar var. Eminim bir Ejderha Süvarisi'nin sağlayabileceği her türlü koruma işlerine yarayacaktır."

Eragon tereddüt etti. Angela'nın hizmetini isteyen kişilere nadiren ejderha kemikleriyle baktığını biliyordu –genellikle yalnızca Solembum'un konuşmayı seçtiklerine yapardı bunu– çünkü onun söyleyeceği kehanetler sahte bir büyü gösterisi değil, geleceğin gizemlerini açıklayan gerçek falcılıktı. Angela'nın, bileğinde yaralar olan bu güzel kadın ve bir kılıç ustasının kollarına sahip ergen kız için bunu yapmayı tercih etmiş olması onların önemli insanlar, Alagaesia'nın kaderinde önemli rol oynayacak kişiler olduklarını gösteriyordu. Şüphelerini doğrulamak istercesine yakındaki bir çadırın köşesinde dolaşan Solembum'u fark etti. Her zamanki kedi adam gizemli sarı gözleriyle onları seyrediyordu. Ama Eragon hâlâ tereddüt ediyordu. Yaptığı ilk ve son kutsama hiç aklından çıkmıyor, antik dili çok iyi bilmemesi nedeniyle masum bir çocuğun hayatını nasıl mahvettiğini unutamıyordu.

Saphira, diye seslendi.

Saphira'nın kuyruğu havada sakladı. Bu kadar isteksiz olma. Hatalarından ders aldın, bir daha yapmazsın. O zaman neden ihtiyacı olanları bu lütuftan mahrum ediyorsun ki? Ben onları kutsa diyorum ve bu kez doğru bir şekilde yap.

"İsimleriniz nedir?" diye sordu Eragon.

"Sizin için bir sakıncası yoksa," dedi uzun boylu, siyah saçlı kadın, Eragon'un nereli olduğunu anlayamadığı bir aksanla. "İsimlerin gücü vardır ve biz bizimkilerin gizli kalmasını istiyoruz." Bakışları hafif yere dönüktü, ama ses tonu kararlı ve boyun eğmezdi. Kız, kadının küstahlığına şaşırılmış bir şekilde hafifçe yutkundu.

Eragon başını sallarken ne kızgın ne de şaşkındı. Yalnız kadının bu ketum davranışı merakını biraz daha artırmıştı. İsimlerini bilmek isterdi, ama yapacağı şey için şart değildi. Sağ elindeki eldiveni çıkarıp avucunu kadının sıcak alnının ortasına koydu. Kadın bu temasla irkildi, ama geri çekilmedi. Burun delikleri kabardı, ağzının köşeleri inceldi, kaşlarının arası kırıştı. Bu dokunuş ona acı veriyormuş ve elini itmeme için kendini zor tutuyormuş gibi titrediğini hissetti. Eragon arka planda Blödhgarm'ın sessizce yaklaştığının, kadın düşmanlık gösterirse saldırmaya hazır beklediğinin belli belirsiz farkındaydı.

Kadının tepkisiyle ilgilenmeyen Eragon, zihnindeki engeli büyüttü, antik dilin bütün gücüyle büyüünün akışına gömülerek, "Atra guliâ un ilian tauthr ono un atra ono waise sköliro fra rauthr," dedi. Büyü sözcüklerine yaptığı gibi bu sözü enerjiyle doldurarak kadının hayatındaki olayların akışını, böylece hayattan alacağı payı biçimlendirdi. Bu kutsama işine aktardığı enerji miktarını sınırlama

konusunda dikkatliydi, çünkü kontrol etmezse bu tür bir büyü bütün canlılığını emer, geride içi boş bir kabuk bırakırdı. Ama bütün dikkatine rağmen gücündeki düşüş beklediğinden fazlaydı; görüşü bulanıklaştı, bacakları titredi ve bir an için yere yığılacakmış gibi oldu.

Bir süre sonra iyileşti.

Rahatlama hissiyle elini, kadının alnından çekerken bu hissi kadın da duyuyordu, çünkü geri çekilip kollarını ovuşturdu. Eragon'a kendini kötü bir maddeden arındırmaya çalışan biri gibi baktı.

Devam eden Eragon bu işlemi kızla yaptı, büyüü bırakırken kızın yüzü genişledi, sanki vücudunun bir parçası olduğunu hissediyordu. Kız reverans yaptı. "Teşekkürler Shade Katili. Size borçluyuz. Umarım Galbatorix'i yener başarıya ulaşırsınız."

Kız gitmek için dönerken Saphira genzinden bir ses çıkarıp başını iki kadına yaklaştıtırırken durdu. Boynunu eğip önce yaşlı kadının, sonra genç kızın yüzüne üfledi, düşüncelerini en yoğun savunmalar hariç her yerden geçecek şekilde yansıttı –çünkü Eragon da o da kadının iyi korunan bir zihni olduğunu fark etmişti– ve şunları söyledi, iyi avlar, Ey Vahşi Olanlar. Rüzgâr kanatlarınızın altında yükselsin, güneş her zaman arkanızda olsun ve avınızı uykuda yakalayın. Ve Kurt Gözler, umarım pençelerinizi kapanda bırakını bulduğunuzda onu çok hızlı öldürmezsiniz.

Saphira konuşmaya başlayınca iki kadın da gerildi. Yaşlı olanı yumruklarını yanağına koyup, "Bunu yapmayacağım Ey Güzel Avcı." Sonra Angela'ya selam vererek, "Sıkı çalış, önce saldır, Görücü," dedi.

"Bıçağa Şarkı Söyleyen."

Kadın ve kız eteklerini savurup yürümeye başladılar ve kısa süre içinde gri çadırlar labirentinden gözden kayboldular.

Ne, alınlarına iz yapmayacak mısın, diye Saphira'ya sordu Eragon.

Elva eşsizdi. Başka kimseyi aynı şekilde damgalamayacağım. Farthen Dûr'da olanlar öylece... oluverdi. İçgüdülerim yaptırdı. Başka bir açıklama yapamam."

Üçü Nasuada'nın çadırına doğru yürürken Eragon, Angela'ya baktı. "Kimdi onlar?"

Dudakları kıvrıldı. "Kendi arayışları peşindeki hacılar."

"Bu bir cevap sayılmaz."

"Sırları findıklı şekerleme gibi dağıtmak gibi bir alışkanlığım yoktur, özellikle de başkalarına aitken."

Eragon bir süre sessiz kaldı. "Birisi bana bir bilgiyi vermeyi reddettiğinde yalnızca gerçeği öğrenme konusunda daha kararlı oluyorum. Cahil kalmaktan nefret ediyorum. Benim için cevaplanmamış bir soru ne zaman hareket etsem canımı yakan tenimdeki bir diken gibidir."

"Sana acıyorum."

"Neden?"

"Çünkü eğer öyleyse her saatini ölümcül bir acı içinde dolu geçirmen gerek, çünkü hayat cevaplanamaz sorularla dolu."

Nasuada'nın çadırına yirmi metre kala kampta dolaşan bir grup mızraklı önlerine çıktı. Onların

geçmesini beklerken Eragon ürperip ellerine üflledi. "Keşke yemek için zamanımız olsa."

Angela her zamanki çabukluğuyla, "Büyü yüzünden, değil mi?" dedi. "Seni yordu." Eragon başını salladı. Kuşağından sarkan keselerden birine elini sokup parlak keten tohumlarıyla kaplı, sert, kahverengi bir topak çıkardı. "Al, bu seni yemeğe kadar idare eder."

"Ne bu?"

Angela ısrarlı bir şekilde ona doğru itti. "Ye. Hoşuna gidecek. Bana güven." Eragon yağlı yumruyu parmaklarının arasına alırken Angela, onu diğer bileğini tutup bir santim yüksekliğindeki nasırları inceledi. "Ne kadar zekice," dedi. "Kurbağanın üstündeki siğiller kadar çirkinler, ama elin sağlam kaldığı sürece kimin umurunda? Bunu sevdim. Çok sevdim. Ascûdgamln'daki Cücelerden mi ilham aldın?"

"Senin gözünden de hiçbir şey kaçmıyor, değil mi?"

"Kaçmasına izin veriyorum. Yalnızca var olan şeylerle ilgileniyorum." Onun kelime oyunları karşısında her zaman olduğu gibi kafası karışmıştı. Angela kısa tırnaklarından biriyle bir nasıra dokundu. "Bunlardan ben de yapardım, ama örgü örerken takılır."

"Kendi yününle mi örüyorsun?" diye sordu Eragon. Onun böyle sıradan bir şeyle uğraşmasına çok şaşırılmıştı.

"Elbette! Rahatlamak için harika bir yoldur. Üstelik eğer örgü örmeseydim, göğsünde Liduen Kvaedhi dilinde deli tavşanlara karşı Dvalar koruması yazılı olan bir kazağı ya da sarı, yeşil ve parlak pembe renkli saç filesini nereden bulurdum?"

"Deli tavşanlar mı?"

Angela kalın bir saç tutamını arkaya attı. "Kaç büyücünün deli tavşanlar tarafından ısırılarak öldüğünü öğrensen şaşırırsın. Bu senin sandığından çok daha yaygın görülen bir şey."

Eragon, ona baktı. Sence şaka mı yapıyor, diye sordu Saphira'ya.

Sor, öğren.

Tabii, başka bir bilmeceyle cevap versin.

Mızraklılar gidince Eragon, Saphira ve Angela, Eragon fark etmeden yanlarına gelen Solembum'la birlikte Nasuada'nın çadırına doğru yürümeye devam etti. Kral Orrin'in atlarının dışkalarına basmamaya çalışarak yürüyen Angela sordu. "Peki, söyle bana yolculuğun sırasında Ra'zacla savaşın dışında çok ilginç bir şey oldu mu? İlginç şeyleri duymayı ne kadar sevdiğimi bilirsin."

Eragon gülümsedi. Kendisini ve Arya'yı ziyaret eden ruhları hatırladı. Ama bunları anlatmayı istemiyordu, bu yüzden onun yerine başka şeyler anlattı. "Madem sordun anlatayım. Bir Elf kulesinin harabelerinde yaşayan Tenga adında bir münzeviyle tanıştım. Büyüleyici bir kütüphanesi vardı. Orada yedi tane..."

Angela aniden durdu, Eragon üç adım daha gittikten sonra fark edip geri döndü. Kafasına bir taş yemiş gibi sersemlemişti. Solembum, ona doğru yaklaşıp başını yukarı kaldırdı. Angela dudaklarını ıslattı. "Sen..." Bir kez öksürdü. "Sen, adının Tenga olduğuna emin misin?"

"Onunla tanıştın mı?"

Solembum tıslarken sırtındaki tüyler dikildi. Eragon pençelerinden kurtulmak için kedi adamdan

uzaklaştı.

"Tanışmak mı?" Buruk bir kahkahayla ellerini kalçalarına koydu. "Tanışmak mı? Ondan daha iyisini yaptım! Onun çırağıydım... hem de talihsiz yıllar boyunca."

Eragon, Angela'nın geçmişiyle ilgili bir şeyi istekli bir şekilde açıklamasını hiç beklemiyordu. "Onunla ne zaman tanıştın? Nerede?"

"Uzun zaman önce çok uzaklarda. Ama çok kötü ayrıldık ve onu yıllardır görmedim." Kaşlarını çattı. "Aslında öldüğünü sanıyordum."

Saphira araya girdi. Tenga'nın çırağı olduğuna göre hangi soruya cevap aradığını biliyor musun?

"Hiçbir fikrim yok. Tenga'nın her zaman cevaplamaya çalıştığı sorular olurdu. Eğer cevabı bulursa hemen bir başkasına geçerdi. Onu son gördüğümden beri yüzlercesini çözmüş olabilir. Ya da onu son gördüğümden beri aynı soruyla uğraşıyor olabilir."

O neydi?

"Ayın evreleri Beor Dağları'nın eteklerinde oluşan panzehir taşlarının sayısını ve kalitesini etkiler mi?"

"Ama bunu nasıl kanıtlayabilirsin ki?" diye itiraz etti Eragon.

Angela omuz silkti. "Eğer biri kanıtlayabilirse, bu Tenga'dır. Delirmiş olabilir, ama yine de çok zekidir."

O kedileri tekmeleyen bir adam, dedi Solembum. Bu Tenga'nın bütün karakterini özetledi.

Angela ellerini çırpıp, "Yeter bu kadar! Hadi Eragon, tatlını ye, Nasuada'ya gidelim."

# Hataların Telafisi

"Geç kaldınız," dedi Nasuada. Eragon ve Angela, Nasuada'nın yüksek arkalıklı tahtının önüne yarım daire şeklinde sıralanmış sandalyelere oturdular. Orada ayrıca Elva ve Farthen Dûr'da Eragon tarafından kutsanmayı isteyen yaşlı kadın Greta da oturuyordu. Saphira daha önce olduğu gibi çadırın dışına oturup toplantıya katılabilmek için başını içeri sokmuştu. Solembum, onun başının yanında bir top gibi kıvrılmıştı. Uyuyor gibiydi, ama kuyruğu ara sıra titriyordu.

Eragon, Angela'yla birlikte geciktikleri için özür diledikten sonra Elva'nın yeteneklerinin Varden için ne kadar önemli olduğunu anlatan Nasuada'yı dinledi. Sanki Elva bilmiyor, dedi Saphira'ya. Nasuada daha sonra Elva'dan Eragon'un laneti kaldırması için verdiği sözü bağışlaması için yalvardı. Elva'dan istediği şeyin ne kadar zor olduğunu bildiğini, ama bütün ülkenin tehlikede olduğunu söyleyip Alagaesia'yı Galbatorix'in kötülüklerinden kurtarmak için kendi rahatını feda etmeye değip değmeyeceğini sordu. Büyüleyici bir konuşmaydı: etkileyici, tutkulu ve Elva'nın daha asil duygularına hitap etmeye çalıştığı iddialarla doluydu.

Küçük, sivri çenesini yumruklarına dayamış olan Elva başını kaldırıp, "Hayır," dedi. Çadıra şaşkın bir sessizlik hâkim oldu. Sarsılmaz bakışlarını hepsinin üstünde gezdirip açıklamaya başladı: "Eragon, Angela, birisinin ölürken hissettiği düşünceleri ve duyguları hissetmenin nasıl bir şey olduğunu biliyorsunuz. Bunun ne kadar korkunç, incitici olduğunu biliyorsunuz, bir parçanız sonsuza dek kaybolmuş gibi oluyor. Ve bu yalnızca ölen kişiden gelen duygu. Hiçbiriniz istemediğiniz deneyimleri hissetmek zorunda kalmıyorsunuz, oysa ben.. benim bu duyguları paylaşmaktan başka çarem yok. Etrafımdaki her ölümü hissediyorum. Şu anda bile Yanan Ovalar'da yaralanan kılıç ustalarından Sefton'un hayatının içinden çıkıp gittiğini hissediyorum, Nasuada. Yok olma korkusunu hafifletmek için ona hangi sözcükleri söyleyeceğimi iyi biliyorum. Korkusu o kadar büyük ki, beni titretiyor!" Tutarsız bir çılgınlıkla darbeyi engellemeye çalışıyormuş gibi kollarını yüzüne kaldırdı. "Ah, gitti. Ama başkaları da var. Her zaman başkaları oluyor. Ölüm kuyruğu hiç bitmiyor." Sesindeki alaycı ton yoğunlaştı, bir çocuğun normal konuşmasının kötü bir taklidine dönüştü. "Gerçekten anlıyor musun Nasuada, Leydi Gece Yürüyen.. Dünyanın kraliçesi olacak kadın? Gerçekten anlıyor musun? İster fiziksel ister zihinsel olsun, etrafımdaki bütün acıları hissediyorum. Kendi acımmış gibi hissediyorum ve Eragon'un büyüü yüzünden kendime verdiğim zarar pahasına acılarımı hafifletmek zorunda kalıyorum. Eğer şu anda yaptığım gibi acılarımı hafifletme dürtüsüne direnirsem bedenim bana isyan ediyor: midem aside dönüşüyor, bir Cüce çekiçle vuruyormuş gibi başım zonkluyor, düşünmek bir yana hareket etmek zorlaşıyor. Benden istediğin bu mu, Nasuada?"

"Gece gündüz, dünyanın acısından bir an bile kurtulamıyorum. Eragon, beni kutsadığından beri acı ve korkudan başka bir şey hissetmedim, ne mutluluk ne zevk. Hayatın neşeli tarafları, varoluşu dayanılır hale getiren şeyler, bunlardan mahrum kaldım. Bunları hiç görmüyorum. Bunlardan hiç pay alamıyorum. Yalnızca karanlık var. Yalnızca iki kilometre içindeki bütün adamların, kadınların ve çocukların toplam acısı gece yarısı fırtınası gibi beynimi dövüyor. Kutsama başka çocuklar gibi olma fırsatını elimden aldı. Bedenimin normalden hızlı olgunlaşmasına neden oldu ve zihnim daha da hızlı gelişti. Eragon belki bu korkunç yeteneğimi ve bana eşlik eden zorlanmalarımı alır, ama beni eskiden olduğum ya da olmam gereken çocuk yapamaz. Şu anda olduğum kişiyi tahrip etmeden bunu yapamaz. Ben ne çocuk, ne de yetişkin olan bir hilkat garibesiyim. Sonsuza dek herkesten farklı olacağım. Kör değilim. Konuştuğumu duyduğun zaman nasıl irkildiğinin farkındayım." Başını iki yana salladı. "Hayır, bu istediğin çok fazla. Senin için, Varden için, bütün Alagaesia ya da hata eğer hayatta

olsaydı sevgili annem için bile böyle olmaya devam etmeyeceğim. Kendi başıma yaşayabilir, böylece başkalarının acısından kurtulurum, ama öyle yaşamak istemiyorum. Hayır, tek çare Eragon'un hatasını düzeltmesi." Dudakları kurnaz bir gülümsemeyle kıvrıldı. "Ve eğer benimle aynı fikirde değilsen, eğer aptallık ve bencillik ettiğimi düşünüyorsan, o zamanlar daha iki yaşına bile girmemiş kundaktaki bir bebek olduğumu hatırlamanı isterim. Yalnızca aptallar bir bebeğin daha büyük iyilikler için kendini feda etmesini bekleyebilir. Ama bebek olsam da olmasam da kararımı verdim ve söyleyeceğin hiçbir şey beni kararımdan döndüremez. Bu konuda demir kadar sertim."

Nasuada onunla uzlaşmaya çalıştı, ama Elva'nın söylediği gibi bu boş bir çaba oldu. Nasuada sonunda Angela, Eragon ve Saphira'nın müdahale etmesini istedi. Angela, Nasuada'dan daha iyi sözler söyleyemeyeceğini, Elva'nın seçiminin kişisel olduğunu, bu yüzden kızın taciz edilmeden istediğini yapabilmesi gerektiğini söyleyerek geri çekildi. Eragon da aynı fikirdeydi, ama şunları söyledi. "Elva, sana ne yapman gerektiğini söyleyemem –buna yalnızca sen karar verebilirsin– ama Nasuada'nın ricasını elinin tersiyle geri çevirme. Hepimizi Galbatorix'ten kurtarmaya çalışıyor ve eğer başarı şansımızın olmasını istiyorsak onu desteklememiz gerekiyor. Gelecek önümde gizli, ama yeteneğinin Galbatorix'e karşı mükemmel bir silah olduğuna inanıyorum. Her saldırısını önceden tahmin edebilirsin. Saldırılarına nasıl karşılık vermemiz gerektiğini söyleyebilirsin. Her şeyden öte Galbatorix'in hassas noktasını, en zayıf olduğu yeri ve ona zarar vermek için ne yapmamız gerektiğini hissedebilirsin."

"Eğer kararımı değiştirmeyi istiyorsan bundan daha iyisini yapman gerekiyor süvari."

"Kararımı değiştirmek istemiyorum," dedi Eragon. "Yalnızca kararlarının etkilerini gerektiği gibi düşündüğünden ve acele bir karar vermediğinden emin olmak istiyorum."

Kız olduğu yerde kıpırdandı, ama bir şey söylemedi.

Sonra Saphira araya girdi: Kalbinde ne var, Ey Parlak Alın?

Elva sesinde hiçbir kötülük olmadan yumuşak bir ses tonuyla konuştu. "Kalbimle konuştum Saphira. Başka bütün sözler gereksiz kalıyor."

Nasuada, Elva'nın inatçılığına kızılırsa bile bunu belli etmiyordu; ama haşın yüz ifadesi öfkeden kudurduğunu gösteriyordu. "Kararına katılmıyorum Elva, ama seni vazgeçiremediğimize göre kararına uyacağız. Her gün yaşadığın acıyı yaşamadığım için seni kararından dolayı suçlamıyorum. Senin yerinde olsam ben de aynı şekilde davranabilirdim. Eragon, sen lütfen..."

Nasuada'nın izniyle Eragon, Elva'nın önünde diz çöktü. Küçük ellerini kendi iri ellerinin arasına alırken, parlak menekşe gözleri delercesine ona baktı. Elva'nın teni ateşi varmış gibi yanıyordu.

"Acıyacak mı Shade Katili?" diye sordu Greta, sesi titreyerek.

"Acımamalı, ama tam olarak bilmiyorum. Büyüyü geri almak yapmak kadar kesin bir sanat değil. Zorlukları yüzünden büyücüler bunu nadiren yapar."

Yaşlı kadının yüzündeki kırışıklıklar endişeyle çarpıldı. Greta, Elva'nın başını okşayıp, "Oh, cesur ol atlım. Cesur ol." Elva'nın ona gönderdiği öfkeli bakışların farkında değil gibiydi.

Eragon bu müdahaleye aldırmadı. "Elva, beni dinle. Büyüyü bozmanın iki yolu var. Birincisi büyüyü yapan kişinin kendini büyüyü gerçekleştiren enerjiye karşı kendini açmasıdır..."

"Ben hep bu kısımda zorlanmışımdır," dedi Angela. "Bu yüzden büyünün kendisi yerine büyülü

iksirlere, bitkilere ve nesnelere güveniyorum."

"Eğer bir sakıncası yoksa..."

Angela, "Özür dilerim. Devam edin," dedi. "Tamam," diye gürledi Eragon.

"Biri büyücü erkeğin kendini..."

"Ya da kadının," diye araya girdi Angela.

"Lütfen bitirmeme izin verir misiniz?"

"Özür dilerim."

Eragon, Nasuada'nın gülmemek için kendini zor tuttuğunu gördü. Bedenindeki enerji akışına kendini açar ve antik dilde konuşarak yalnızca büyünün gerektirdiği sözleri geri almakla kalmaz, aynı zamanda altına yatan amacı da açıklar. Tahmin edeceğin gibi bu fazla zor olamaz. Büyücünün amacı doğru değilse, ilk büyüyü kaldırmak yerine değiştirmekle alır. Ve sonra birbirine geçmiş iki büyüyü geri almak zorunda kalır.

"Diğer yöntem ilk büyünün etkilerini doğrudan doğruya karşılayan bir büyü yapmaktır. Eğer gerektiği gibi yapılırsa ilk büyüyü kaldırmaz, zararsız hale getirir. Senin izinle benim kullanmak istediğim yöntem bu."

"En zarif çözüm," dedi Angela. "Ama lütfen söyler misin, bu karşı büyüyü sürdürmek için gereken sürekli enerji akımını kim sağlayacak? Ve birimizin sorması gerek, bu yöntemde ters giden bir şey olabilir mi?"

Eragon bakışlarını Elva'ya sabitledi. "Enerjinin senden gelmesi gerek," dedi ellerine bastırarak. "Fazla olmayacak, ama yine de gücünü bir miktar azaltacak. Eğer bunu yaparsam, böyle bir büyünün yapılmadığı biri kadar hızlı koşamayacak, onun kadar ağırlık kaldıramayacaksın?"

"Neden enerjiyi sen veremiyorsun?" diye sordu Elva, tek kaşını kaldırarak. "Ne de olsa bu durumumdan sen sorumlusun."

"Bunu yapabilirim, ama senden ne kadar uzaklaşırsam sana enerji göndermem o kadar zor olacak. Ve eğer çok ileri gidersem –diyelim bir kilometre ya da biraz daha fazla– bu çaba beni öldürebilir. Neyin ters gidebileceğine gelince, tek risk karşı büyüyü düzgün yapmamam ve bu yüzden ilk kutsamamın bütün etkisini engelleyememem olabilir. Eğer böyle olursa bir karşı büyü daha yaparım o kadar."

"Ya o da başarısız olursa?"

Eragon durakladı. "O zaman ilk yönteme geri dönebilirim. Ama ondan mümkün olduğunca uzak durmak istiyorum. Büyüyü tamamen yok etmenin tek yolu bu, ama eğer çabalarım gerektiği gibi olmazsa şu andaki durumdan daha kötü olabilirsin."

Elva başını salladı. "Anlıyorum."

"O halde devam etmeme izin veriyor musun?"

Elva çenesini boynuna doğru eğince Eragon derin bir soluk alıp kendini hazırladı. Dikkatini yoğunlaştırmak için gözlerini yarı kapatıp antik dilde konuşmaya başladı. Her sözcük, dilinden bir çekiç darbesi gibi çıkıyordu. Olabilecek trajik bir hatadan kaçınmak için, her heceyi, kendi diline yabancı olan her sesi, telaffuz ederken dikkat ediyordu. Karşı büyü hafızasına kazanmıştı.

Helgrind'den geri dönüş yolculuğu sırasında bu büyüü oluşturmuş, üzerinde ayrıntılarıyla düşünmüş, daha iyi alternatifler oluşturmak için kendini zorlamıştı. Hepsi Elva'ya verdiği zararı telafi edeceği günün beklentisine yönelikti. Konuşurken Saphira gücünü ona aktarıyor, Eragon da onun gücünü hissediyordu. Karşı büyü çok uzun ve karmaşıktı, çünkü ilk yaptığı kutsamanın her türlü yorumuna hitap etsin istiyordu. Sonuç olarak Eragon son cümleyi, sözcüğü ve sonra da heceyi söyleyene kadar beş dakika geçti.

Ardından gelen sessizlikte Elva'nın yüzü düş kırıklığıyla bulutlandı. "Onları hâlâ hissediyorum."

Nasuada öne doğru eğildi. "Kimleri?"

"Senin, onun, diğerinin, herkesin acısını. Acılar gitmedi! Onlara yardım etme isteği gitti, ama acıları hâlâ içimde dolaşiyor."

Nasuada, "Eragon?" diye sordu.

Eragon kaşlarını çattı. "Bir şeyi atlamış olmalıyım. Düşünmem için biraz zaman verin, bu sorunu giderecek başka bir büyü yapacağım. Düşündüğüm başka olasılıklar da var, ama..." Karşı büyü beklediği gibi işe yaramadığı için canı sıkılmıştı. Üstelik özellikle. Elva'nın hissettiği acıyı engelleyecek bir büyü yapmak, büyüü bozmaya çalışmaktan çok daha zordu. Tek bir yanlış sözcük, yanlış kurulmuş tek bir cümle ile Elva'nın empati hissini yok edebilir veya kendi zihniyle nasıl iletişim kuracağını öğrenmesini olanaksızlaştırabilir ya da kendi acı hissini kaybedebilirdi, bu yüzden yaralandığını hemen anlayamayabilirdi.

Elva, "Hayır," dediğinde Eragon, Saphira'yla görüşmesinin ortasındaydı.

Şaşırarak Elva'ya baktı.

Elva'dan sevinç dolu bir parıltı fişkırdı. Gülümserken yuvarlak, inciye benzer dişleri zafer dolu bir sevinçle parladı. "Hayır, bir daha deneme."

"Ama Elva, neden..."

"Çünkü benden beslenecek başka bir büyü istemiyorum. Ve onlara aldırılmazlık edebileceğimi fark ettim!" Heyecanla titreyerek sandalyesinin kollarını sıktı. "Acı çeken herkese yardım etme isteğim olmazsa sıkıntılarına boş verebilirim ve bu beni hasta etmez! Bacağı kesilmiş adama aldırmam, elini yakan kadına aldırmam, hepsine boş veririm ve bunun için kendimi kötü hissetmem! Hepsini engelleyemeyeceğim doğru, en azından şimdilik, ama bu bile ne büyük bir rahatlama! Sessizlik. Mutlu sessizlik! Artık kesik, sıyrık veya kırık bacak yok. Akli havada gençlerin önemsiz kaygıları yok. Terk edilmiş kadınların ya da boynuzlanmış kocaların acısı yok. Bütün savaşın binlerce dayanılmaz acısı yok." Yaşlar yanaklarından süzülürken güldü. Eragon'un tüylerini diken diken eden boğuk bir kuş cıvıltısı gibiydi sesi.

Ne biçim bir delilik bu, diye sordu Saphira. Eragon, seni kurtarabilecekken neden başkalarının acılarına kelepçelenmiş kalıyorsun?

Elva'nın gözleri nahoş bir neşeyle parladı. "Asla sıradan insanlar gibi olmayacağım. Eğer farklı olmam gerekiyorsa, beni farklı kılan şeyi saklamalıyım. Şu anda olduğu gibi bu gücü kontrol edebildiğim sürece bu yükü taşımaya itirazım yok, çünkü bu benim seçimim olacak, büyü yoluyla zorlanmış olmayacağım, Eragon. Ve şu andan itibaren kimseye ve hiçbir şeye hesap vermeyeceğim. Birine yardım edersem ben istediğim için edeceğim. Varden'e hizmet edersem vicdanım etmemi söylediği için edeceğim, sen ve Nasuada istediğiniz için değil veya yardım etmezsem kusacağım için



değil. Canımın istediğini yapacağım ve bana karşı gelenlere yazık olacak, çünkü onların bütün korkularını ve acılarını biliyor olacağım ve isteklerimi yerine getirmek için onları istismar etmekten çekinmeyeceğim."

"Elva!" diye çıkıştı Greta. "Böyle korkunç şeyler söyleme! Bunda samimi olamazsın!"

Kız başını o kadar hızla çevirdi ki saçları arasında yelpaze gibi yayıldı. "Ah evet, seni unuttum dadıcığım. Her zaman sadık. Her zaman telaşlı. Annem öldükten sonra beni evlatlık edindiğin ve Farthen Dûr'dan beri bana baktığın için sana minnettarım, ama artık yardımına ihtiyacım yok. Yalnız yaşayacağım, kendime bakacağım ve kimseye borçlu kalmayacağım." Duyduklarından korkan yaşlı kadın elbisesinin koluyla ağzını kapatıp olduğu yere büzüldü.

Elva'nın söyledikleri Eragon'u dehşete düşürmüştü. Eğer istismar edecekse bu yeteneğini saklamasına izin veremezdi. Kendisiyle aynı fikirde olduğu için Saphira'nın yardımıyla daha önce düşündüğü yeni büyülerin en umut vaat edenini seçti ve satırları söylemek için ağzını açtı.

Elva bir yılan gibi ileri atılıp ağzını kapattı, konuşmasına engel oldu. Saphira, güçlenen işitme duyusu yüzünden Eragon'u neredeyse sağır edecek şekilde hırlarken çadır sarsıldı. Elva hiç etkilenmeden Eragon'un ağzını kapamaya devam ediyordu. Geri çekil yavru!

Saphira'nın hırıltısını duyan Nasuada'nın altı koruması silahlarıyla içeri daldı. Blödhgarm ve diğer Elfler, Saphira'ya koşup iki yanına yerleşti, neler olduğunu görmek için çadırın duvarlarını kaldırdı. Nasuada'nın el hareketi üzerine Gece Şahinleri silahlarını indirdi, ama Elfler buz gibi parlayan kılıçlarıyla harekete geçmek için hazır bekliyordu.

Ne yarattığı karmaşa, ne de üzerine doğrultulan silahlar Elva'yı rahatsız etmiş gibi görünmüyordu. Başını yana eğip sandalyesinin kenarına tırmanan garip bir böcekmiş gibi Eragon'a baktı. Sonra o kadar tatlı, masum bir ifadeyle gülümsedi ki Eragon neden onun karakterine daha fazla güvenemediğini merak etti. Ilık balı andıran bir sesle, "Eragon, son ver. Eğer bu büyüyü tamamlarsan beni daha önce incittiğin gibi incitirsin. Bunu istemezsin. Gece her yattığında beni düşüneceksin ve bana yaptığın yanlış sana işkence edecek. Yapmak üzere olduğun şey kötüydü Eragon son ver. Sen dünyanın yargıç mısın? Bir suçum olmadığı halde sırf beni onaylamadığın için beni mahkûm mu edeceksin? Bu yolda, kendi tatminin için başkalarını kontrol etmenin verdiği ahlâk dışı zevk var. Galbatorix bu davranışımı çok onaylardı."

Bu sözlerden sonra Eragon'u bıraktı, ama Eragon'un canı o kadar sıkılmıştı ki kıpırdayamıyordu bile. Onu can damarından vurmuştu ve Eragon'un kendini savunacak karşı iddiaları yoktu, çünkü Elva'nın soruları ve gözlemleri Eragon'un kendisine yönelttikleriyle aynıydı. Elva'nın kendisini bu şekilde anlayışı omurgasından aşağıya bir ürpertinin inmesine neden oldu. "Hatam düzeltmek için bugün buraya geldiğin için sana minnettarım Eragon. Herkes hatalarını kabul edip yüzleşmeye böyle istekli değildir. Ama bugün benim onayımı kazanmadın. Terazinin kefesini olabildiğince düzelttin, ama bu her erdemli insanın yapacağı bir şeydi. Benim bugüne kadar katlandığım şeyleri telafi etmedin, edemezsin de. Bu yüzden bir daha yolumuz kesiştiğinde beni dost ya da düşman olarak görme Eragon Shade Katili. Sana karşı ikili duygular içindeyim süvari; seni sevmeye hazır olduğum kadar nefret etmeye de hazırım. Sonuca karar vermek senin elinde... Saphira alnımdaki yıldızı bana sen verdin ve bana karşı her zaman nazik oldun. Her zaman senin sadık hizmetkârın olarak kalacağım."

Bir metrelik boyunu daha da yükseltmek için çenesini kaldırıp çadırın içini inceledi. "Eragon,

Saphira, Nasuada... Angela. İyi günler," dedikten sonra çadırın çıkışına doğru yürüdü. Gece Şahinleri kenara çekildi, Elva aralarından geçip dışarı çıktı.

Eragon huzursuz bir şekilde ayağa kalktı. "Nasıl bir canavar yarattım ben?" İki Urgal Gece Şahini, boynuzlarının ucuna dokundu. Bu onların kötülüğü kovma yollarıydı. "Üzgünüm," dedi Nasuada'ya. "Durumu senin için –aslında hepimiz için– daha da kötüleştirmekten başka bir şey yapmadım."

Bir dağ gölü gibi sakin olan Nasuada giysilerini düzelterek, "Önemli değil," dedi. "Oyun biraz daha karmaşıklaştı, hepsi bu. Urû'baen ve Galbatorix'e yaklaştıkça bu beklenen bir şey."

Bir süre sonra Eragon havada kendisine doğru uçan bir şey hissetti. Geri çekildi, ama ne kadar hızlı olsa da başını bir yana çevirip sendeleyerek arkadaki sandalyeye çarpmasına neden olan tokadı yemeye engel olamadı. Arkasındaki sandalyeye çöküp hemen ayağa fırladı, sol kolunu yeni darbeyi savuşturmak için havaya kaldırıp sağ elini kemerinden kapıldığı bıçağını saplamak için geriye savurdu. Ama şaşkınlıkla kendisine vuranın Angela olduğunu gördü. Elfler, falcının arkasına yaklaştı. Bir daha saldırırsa onu bastırmaya ya da eğer Eragon emrederse oradan götürmeye hazırlardı. Ayaklarının dibindeki Solembum dişlerini göstererek Elflere hırlarken tüyleri kabarmıştı.

O anda Elfler, Eragon'un umurunda değildi. "Bunu neden yaptın?" diye sordu. Yarılan alt dudağı biraz daha gerilip yırtılınca yüzünü buruşturdu. Ilık, metalik tatlı kanı boğazından aşağıya indi.

Angela başını geriye attı. "Şimdi on yıl boyunca Elva'ya nasıl uslu durması gerektiğini öğretmek zorunda kalacağım! On yıllık planım bu değildi!"

"Öğretmek mi?" diye parladı Eragon. "Sana izin vermez ki. Beni durdurduğu gibi seni de durdurur."

"Hıh! Hiç de değil. Beni neyin rahatsız ettiğini bilmiyor, canımı neyin acıtacağını da. İlk tanıştığımız gün bunu sağladım."

"Bu büyüü bizimle paylaşır mısın?" diye sordu Nasuada. "Durumun aldığı şekle bakılırsa Elva'ya karşı kendimizi korumanın yollarını bulmak akıllılık olur."

"Hayır, paylaşacağımı sanmıyorum," dedi Angela. Sonra çadırdan çıkıp gitti. Solembum da kuyruğunu zarif bir şekilde sallayarak onu takip etti.

Elfler bıçaklarını kılıflarına sokup çadırdan uygun bir mesafeye geri çekildiler.

Nasuada şakaklarını ovuşturdu. "Büyü," dedi küfrederek.

"Büyü," diye onayladı Eragon.

Greta kendini yere atıp ağlamaya başlayınca ikili birden irkildi. Yaşlı kadın seyrek saçlarını yoluyor, yüzüne vuruyor, elbisesini yırtıyordu. "Oh, zavallıcık! Kuzumu kaybettim! Kaybettim! Ona ne olacak böyle tek başına? Oh zavallı ben, benim nazlı çiçeğim beni reddediyor. Emeklerimin ödülü bu mu olacaktı! Ne kadar zalim, zorlu bir dünya, hep mutluluğu insanın elinden alıyor." İnledi. "Tatlım benim. Gülüm. Güzel, tatlı bezelyem. Gitti! Ve ona bakacak kimse yok... Shade Katili! Ona bakar mısın?"

Eragon, onun kolunu tutup ayağa kalkmasına yardım etti, Saphira'yla birlikte Elva'yı yakından izleyeceklerini söyleyerek yaşlı kadını teselli etti. Onu yakından izleyeceğiz, çünkü her an kalbimize bir bıçak sokabilir, dedi Saphira, Eragon'a.

# Altın Armağanlar

Eragon, Nasuada'nın kırmızı çadırının elli metre kadar dışında Saphira'nın yanında duruyordu. Elva'yı kuşatan bütün o karmaşadan kurtulduğu için memnundu. Berrak, mavi gökyüzüne bakıp omuzlarını oynattı. Şu ana dek yaşadıkları karşısında şimdiden yorulmuştu. Saphira, Jiet Nehri'nin üstünde uçmak, ağır akan sularda yıkanmayı düşünüyordu, ama Eragon'un niyeti belli değildi. Hâlâ zırhını yağlaması, Roran ve Katrina'nın düğünü için hazırlanması, Jeodu ziyaret etmesi, kendisine uygun bir kılıç bulması gerekiyordu. Çenesini kaşdı.

Ne kadar süre yoksun?

Saphira uçmaya hazırlanarak kanatlarını açtı. Birkaç saat. Karnım aç. Temizlendikten sonra nehrin batı kıyısında otladığını gördüğüm iki, üç geyiği avlayacağım. Ama Varden o kadar çok geyik avladı ki belki işe yarar bir av bulmak için Spine'a doğru gitmem gerekir.

O kadar uzağa gitme, yoksa İmparator'la karşılaşabilirsin, diye uyardı Eragon.

Gitmeyeceğim, ama yolda yalnız bir asker grubu görürsem.. Pençelerini yaladı. Kısa bir dövüşe girebilirim. Üstelik insan eti geyik eti kadar güzel.

Saphira, bunu yapmıyorsundur!

Saphira'nın gözleri parladı. Belki evet, belki hayır. Zırh giyip giymemelerine bağlı. Metali ısırımdan nefret ediyorum ve yemeğimi bir kabuktan sıyırmak bir o kadar sinir bozucu.

Anlıyorum. En yakındaki uzun boylu, gümüş saçlı Elf kadına baktı. Elfler yalnız gitmeni istemeyecektir. Birkaçının sana binmesine izin verir misin? Yoksa hızına yetişmeleri mümkün değil.

Bugün olmaz. Bugün tek başıma avlanacağım! Kanatlarını açıp havalandı. Batıya, Jiet Nehri'ne dönerken Saphira'nın sesi aralarındaki mesafe yüzünden daha hafif zihninde yankılandı. Geri döndüğümde birlikte uçacağız, değil mi Eragon?

Evet, geri döndüğünde birlikte uçacağız, yalnız ikimiz. Saphira'nın bundan aldığı zevk, Eragon'un gülümsemesine neden oldu.

Blödhgarm, ona doğru koşarken Eragon bakışlarını Saphira'dan yere indirdi. Elf, Saphira'nın nereye gittiğini sordu. Eragon'un cevabı onu pek memnun etmedi, ama bir itirazı varsa bile sesini çıkarmadı.

"Tamam," dedi Eragon kendi kendine, Blödhgarm arkadaşlarına katılırken. "Öncelik önceliktir."

Kamptan çıkıp otuz kadar Varden'in çeşitli silahlarla talim yaptığı büyük meydana geldi. Onu fark etmeyecek kadar meşgul olduklarını görünce rahatladı. Çömelerek sağ elini avucu yukarı gelecek şekilde yere koydu. Antik dilde gereken sözcükleri mırıldandı. "Kuldr, risa lam iet un malthinae unin böllr."

Elinin yanındaki toprakta bir değişiklik olmadı, ama büyüünün yüzlerce metre derinliklerinde toprağı değiştirdiğini hissedebiliyordu. En fazla beş saniye sonra, toprağın yüzeyi yüksek ateşin üstünde bulunan tenceredeki su gibi kaynamaya başladı ve parlak sarı bir renk aldı. Eragon, Oromis'ten bütün elementlerin bulunduğunu, geleneksel yöntemlerle toplanamayacak kadar küçük ve dağınık olsalar da bilgili bir büyücünün büyük bir çabayla onları çıkarabileceğini öğrenmişti.

Sarı alanın ortasından yükselen parlak toz fıskiyesi havada bir kemer çizip Eragon'un avucuna döküldü. Parlayan her zerrecik diğeriyle birleşti, her biri fındık büyüklüğünde olan saf altından üç küre avucunda belirdi.

"Letta," dedi Eragon büyüyü bırakarak. Üzerine bir yorgunluk çökerken topuklarının üstüne oturdu. Başı öne düştü, görüşü bulanıklaşıp zayıflarken gözkapakları yarıya indi. Gücünün geri dönmesini beklerken derin bir nefes alıp elindeki ayna pürüzsüzlüğündeki kürelere hayranlıkla baktı. Ne kadar güzeller, diye düşündü. Keşke Palancar Vadisi'ndeyken bunu yapabilseydim... altın madenini her zaman kolayca bulabilirim. Sloan'ı Helgrind'in tepesinden aşağıya taşırken bile büyü beni bu kadar yormamış tı.

Altınları cebine koyup yine kampa döndü. Aşçının çadırını bulup bir sürü zorlu büyüden sonra ihtiyacı olan yemekten bol bol yedi. Carvahall'li köylülerin kaldığı alana yöneldi. Yaklaşırken metalin metale çarparken çıkardığı sesi duydu. Meraklanarak o yöne döndü.

Yolun girişine park edilmiş üç arabanın etrafından dolaştı. Horst'un çadırların arasındaki dokuz metrelik açıklıkta dikilmiş, bir buçuk metre boyundaki çelik çubuğun bir ucunu tuttuğunu gördü. Çubuğun diğer ucu parlak kiraz rengiydi ve alçak, geniş bir kütüğe yerleştirilmiş olan yüz kilo ağırlığındaki iri örsün üstünde duruyordu. Örsün iki ucunda Horst'un iri-yarı oğulları Albriech ve Baldor durmuş, dairesel hareketlerle başlarının üstüne savurdıkları çekiçleriyle sırayla vuruyorlardı. Geçici demirci ocağı, örsün birkaç adım arkasındaki geçici tamir ocağındaki ateş kor gibi yanıyordu.

Çekiç sesleri o kadar yüksekti ki Eragon, Albreich ve Baldor çeliği inceltmeyi bitirene kadar aradaki mesafeyi korudu. Horst, çubuğu ocağa götürdü. Boşta kalan kolunu Eragon'a doğru kaldırdı. "Hey, Eragon!" Sonra bir parmağını kaldırıp Eragon'un cevabını engelledi, sol kulağındaki yünlü tıkacı çıkardı. "Ah, artık yeniden duyabilirim. Eragon seni buraya hangi rüzgâr attı?" O konuşurken oğulları kovadan ocağa biraz daha kömür attı, yerde dağınık duran çekiçleri, maşaları, çanakları ve diğer aletleri düzeltmeye başladı. Üç adam tepeden tırnağa terden sırılsıklam olmuşlardı.

"Bu şamataya neyin yol açtığını bilmek istedim," dedi Eragon. "Sizin olduğunuzu anlamalıydım. Kimse Carvahall'li birisi kadar gürültü patırtı çıkaramaz."

Horst bir kahkaha atarken kalın, kürek biçimindeki sakalı yukarı doğru kalktı. "Ah, gururum okşandı. Senin için de geçerli değil mi bu?"

"Hepimiz için. Sen, ben, Roran, Carvahall'li herkes. İşimiz bittikten sonra Alagaesia bir daha asla aynı olmayacak." Demirci ocağını ve aletleri işaret etti. "Neden buradasınız? Sanıyordum ki bütün demirciler..."

"Öyleler, Eragon. Öyleler. Ama kampın bu kısmının başındaki yüzbaşayı çadırımıza yakın çalışmamıza izi verme konusunda ikna ettim." Horst sakalının ucunu çekiştirdi. "Elain için. Biliyorsun. Bu çocukla işler çok zor gidiyor. Buraya varmak için yaşadıklarımız düşünülürse bu şaşılacak bir şey değil. Eskiden beri narindir ve şimdi onun için endişeleniyorum.. şey..." Sinekleri kovmaya çalışan bir ayı gibi titredi. "Belki bir fırsatın olunca rahatsızlığını hafifletip hafifletemeyeceğini anlarsın."

"Peki," diye söz verdi Eragon.

Horst tatmin olmuş bir homurtuyla çubuğu kömürlerin arasından biraz çıkarıp rengine baktı. Çubuğu tekrar ateşin ortasına sokup sakalıyla Albriech'e işaret etti. "Tamam, biraz hava ver. Neredeyse hazır sayılır." Albriech deri körükleri pompalamaya başlarken Horst sırıttı. "Varden'e

demirci olduğumu söylediğimde o kadar mutlu oldular ki görsen benim de Ejderha Süvarisi olduğumu sanırdın. Burada yeterli demir işçisi yok biliyorsun. Bana eksik olan aletleri verdiler, örs de dâhil. Carvahall'den ayrıldığımda bir daha sanatımı yapamayacağımı düşünüp çok üzülmüştüm. Ben kılıç ustası değilim, ama burada Albriech, Baldor ve beni elli yıl boyunca meşgul edecek kadar iş var. Parası çok iyi değil, ama en azından Galbatorix'in zindanlarında işkence görmüyoruz."

"Ya da Ra'zac kemiklerimizi sıyırmıyor," dedi Baldor.

"Evet, o da var." Horst, oğullarına tekrar çekiçlerini almalarını işaret etti. Kulak tıkacını kulağına yaklaştırırken, "Bizden istediğin başka bir şey var mı? Çelik hazır. Ateşte daha fazla bırakırsam zayıflar."

"Gedric'in nerede olduğunu biliyor musunuz?"

"Gedric mi?" Horst'un kaşlarının arasındaki çizgi derinleşti. "Diğer adamlarla birlikte kılıç ve mızrakla talim yapıyor olması gerekiyor. Şu tarafta, bir kilometre kadar uzakta." Başparmağıyla orayı işaret etti.

Eragon, ona teşekkür edip, Horst'un gösterdiği yöne doğru yürüdü. Metalin metale çarparken çıkardığı çan sesi kadar açık ve keskin ses devam etti. Horst'un gücünü koruması, varlığını ve evini kaybetmesine rağmen hâlâ Carvahall'deki gibi aynı insan olması onu rahatlatmıştı. Demircinin tutarlılığı ve esnekliği, Galbatorixi yenerlerse her şeyin iyi olacağına, kendisinin ve Carvahall'li köylülerin hayatının normale döneceğine dair inancını yeniledi.

Eragon kısa sürede Carvahall'li adamların yeni silahlarıyla talim yaptıkları alana ulaştı. Gedric, Horst'un söylediği gibi oradaydı. Fisk Darmmen ve Morn'la mızrak dövüşü yapıyordu. Eragon'un talimleri yöneten tek kollu kısa bir konuşması Gedric'in geçici bir süre için serbest kalmasına yetti.

Derici, koşup Eragon'un önünde durup yere baktı. Kısa boylu ve esmer, çenesi köpeğinki kadar sert, kaşları kalın, kolları kaslı ve derilerini işlediği pis kokulu fiçileri karıştırmaktan dolayı boğum boğumdu. Yakışıklıkla bir ilgisi olmamasına rağmen Eragon, onun nazik ve dürüst bir adam olduğunu biliyordu.

"Senin için ne yapabilirim, Shade Kaliti?" diye mırıldandı Gedric.

"Zaten yaptın. Burayasana teşekkür etmek ve karşılığını ödemek için geldim."

"Ben mi? Size nasıl yardım ettim Shade Katili?" Eragon, ona bir tuzak hazırlıyormuş gibi yavaş ve dikkatli konuşuyordu.

"Ben Carvahall'den kaçtıksan kısa bir süre sonra birisinin fiçilerin yanındaki kuruma kulübesinden üç sıgır derisi çaldığını fark ettin, değil mi?"

Gedric'in yüzü mahcubiyetle kızardı, ağırlığını bir sol ayağına, bir sağ ayağına geçirdi. "Ah, kulubeyi kilitlememiştin. Herhagi biri içeri gizlice girip derileri çalabilirdi. Üstelik o zamandan beri olanlar düşünülürse bunu o kadar önemli olduğunu düşünmüyorum. İmparator'un ve o iğrenç Raz'zac'ın değerli hiçbir şey bulamaması için Spine'a gitmeden önce pek çok şeyi tahrip ettim zaten. O derileri kim aldıysa beni üç deriyi daha tahrip etme zahmetinden kurtadı. Geçmişini gemiştir bırakmak lazım.

"Belki, ama ben yine de o derileri benim çaldığımı söylemek istiyorum."

Gedric o zaman Eragon'un gözlerinin içine baktı. Sanki Eragon'a dair düşüncelerini yeniden

değerlendiriyormuş gibi ana korkusuzca sıradan bir insana bakar gibi bakıyordu.

"Onları ben çaldım ve bununla gurur duymuyorum, ama derilere ihtiyacım vardı. O deriler olmasa Du Weldenvarden'deki Elflere ulaşamazdım. Yolda ölürdüm. Hep derileri ödünç aldığımı düşünmeyi tercih ettim, ama aslında onları çaldım, çünkü geri getirmeyi düşünmüyordum. Bu yüzden senden özür diliyorum. Deriler ve arta kalanlar hâlâ bende olduğu içi yapılacak tek şey paralarını ödemek." Eragon kemerindeki sert, Yuvarlak altın kürelerden birini çıkarıp Gedric'e uzattı.

Gedric parlak metale baktı. Çenesi sımsıkı kapalı, ince dudaklarının etrafındaki çizgiler sert ve kuvvetliydi. Altını elinde tartarak ya da ısırarak Eragon'u aşağılamadı. "Bunu kabul edemem Eragon," dedi. "Ben iyi bir dericiydim, ama yaptığım deriler bu kadar etmezdi. Cömertliğin itibarını artırıyor, ama bu altını alamak beni rahatsız eder. Kendimi onu kazanmamış gibi hissederim."

Hiç şaşırmayan Eragon, "Başka birinin derilerinin fiyatı üzerine pazarlık etmesini reddetmezsin, değil mi?"

"Hayır."

"Güzel. O halde benim bunu yapmamı reddedemezsin. İnsanlar genellikle düşük fiyat için pazarlık ederken ben yüksek fiyat için pazarlık ediyorum ama yine de kendime birkaç kuruş kalması için çabalıyormuş gibi sıkı pazarlık yapacağım. Bence o deriler bu altını hak ediyor ve boğazıma bir bıçak dayasan bile bir kuruş aşağıya inmem."

Gedric'in kalın parmakları altın kürenin etrafına kapandı. "Israr ettiğin için seni reddetme kabalığını göstermeyeceğim. Kimse Gedric Ostvenson'un derilerinin değersiz olduğunu söyleyerek şansın yanında geçip gitmesine izin verdiğini söyleyemez. Çok teşekkürler Shade Katili." Küreyi kemerindeki keseye koyup çizilmesini önlemek için beze sardı. "Garrow seni iyi yetiştirdi. Eragon. Roran'ı da seni de. Sirke kadar keskin, şalgam kadar tatsız ve kuru olabilirdi ama ikinizi de iyi yetiştirdi. Sizinle gurur duyardı."

Beklenmedik bir duygu seli Eragon'un boğazında düğümlendi.

Gedric diğer köylülere katılmak için dönerken, "Bir şey sorabilir miyim Eragon?" dedi. "O deriler senin için neden o kadar önemliydi? Onları nerede kullandın?"

Eragon güldü. "Kullanmak mı? Brom'un yardımıyla onlarla Saphira için bir eyer yaptım. Saphira, onu artık eskisi kadar kullanmıyor –Elfler bize uygun bir ejderha eyeri verdi– ama bizi pek çok çatışmada, hatta Farthen Dûr Savaşı'nda idare etti."

Gedric şaşkınlıkla kaşlarını kaldırdı. Dudaklarında mavi-gri granitteki bir yarık gibi kocaman bir gülümseme belirince, yüz hatları değişti. "Eyer mi! Ben süvari için eyer yapmışım! Üstelik ne yaptığımı bilmeden! Hem de herhangi bir süvari değil, o süvari. Sonunda Kara Zorba'yı devirecek olan süvari! Keşke babam şimdi beni görebilseydi!" Topuklarına vurarak dans etmeye başladı. Yüzündeki sırıtış hiç kaybolmadan Eragon'a selam verip köylülerin arasına koştu, hikâyesini duyabilecek herkese anlatmaya başladı.

Hepsi üzerine üşüşmeden oradan kaçmak isteyen Eragon yaptığından memnun bir şekilde çadırların arasına girdi. Biraz zaman alabilir, ama borçlarımı her zaman öderim, diye düşündü.

Kısa süre sonra kampın doğu kıyısına yakın başka bir çadıra geldi. Ön kapıdaki direğe vurdu.

Giriş kapağı keskin bir sesle açıldı, Jeod'unn karısı Helen görüldü. Eragon'a soğuk bir ifadeyle

baktı. "Onunla konuşmaya geldin herhalde."

"Eğer buradaysa." Eragon, Jeod'un orada olduğunu biliyordu, çünkü karısı kadar onun zihnini de açıkça hissedebiliyordu.

Bir an için Helen'in kocasının orada olmadığını söyleyebileceğini düşündü, ama kadın, omuz silkip kenara çekildi. "İçeri gelebilirsin."

Eragon, Jeod'un bir tabureye oturmuş kitaplar, kâğıtlar, parşömenlere gömülmüş olduğunu gördü. Alnından sarkan ince bir saç tutamı, kafatasından sol şakağına uzanan bir yara gibi duruyordu.

"Eragon," diye bağırdı adam, onu görünce. Yüzündeki konsantrasyon çizgileri bir anda kayboldu. "Hoş geldin, hoş geldin!" Eragon'un elini sıkıp oturmasını işaret etti. "Ben yatağın kenarına otururum. Hayır, lütfen, sen konuksun. Yiyecek ya da içecek ister misin? Nasuada bize ekstra tayın veriyor, bu yüzden senin yüzünden aç kalacağımızı düşünme. Yiyecekler Teirm'de sana sunduklarımıza kıyasla daha kötü, ama kimse savaşta iyi yemek yemeyi bekleyemez, kral bile."

"Bir fincan çay iyi olurdu," dedi Eragon.

"Çay ve bisküvi o zaman." Jeod, Helen'e baktı.

Helen yerdeki çaydanlığı kapıp kalçasına dayadı, su tulumunun ağzını çaydanlığın emziğine dayayıp sıktı. Su dibine çarparken çaydanlık donuk bir şırıltıyla sarsıldı. Helen'in parmakları su tulumunun boynunu sıktı, su akışı zayıflayarak bir sızıntıya dönüştü. Su insanı çıldırtan damlalarla çaydanlığa düşerken Helen tatsız bir iş yapan birinin dalgın bakışıyla öylece durmaya devam etti.

Jeod'un yüzünde özür dileyen bir ifade belirdi. Helen'in işini bitirmesini beklerken dizinin yanındaki kâğıt yığınınına baktı. Eragon çadırın duvarındaki bir kırışığı inceledi.

Gösterişli damla sesleri üç dakika devam etti.

Çaydanlık sonunda tamamen dolunca Helen sönen su tulumunu çaydanlığın ağzından çekip çadırın girişindeki ana direğe asıp fırtına gibi dışarı çıktı.

Jeod ellerini iki yana açtı. "Varden'deki pozisyonum onun beklediği kadar belirgin değil ve bunun için beni suçluyor. Teirm'den benimle birlikte kaçmayı, Nasuada, bana danışmanlarının arasında bir yer verir ya da bana bir lorda uygun topraklar ve zenginlikler sunar veya yıllar önce Saphira'nın yumurtasını çalmaya yardımcı olduğum için başka gösterişli bir ödül verir diye kabul etti. Sıradan bir kılıç ustasının gösterişsiz hayatını hiç beklemiyordu: çadırda yaşamak, kendi yemeğini pişirmek, kendi giysilerini yıkamak, vs. Zenginlik ve statü tek endişesi değil ama şunu da anlamalısın ki o Teirm'in en zengin gemici ailelerinden birinin çocuğu olarak doğmuş. Evliliğimizin büyük bölümünde kendi işimde başarısız degildim. Bu yüzden Helen böyle sıkıntılara alışık değil. Daha da alışamadı." Omuz silkti. "Bu maceranın –eğer böyle romantik bir terim kullanabilirsem– geçen yıllarda aramızda açılan uçurumu kapatacağını umuyorum, ama her zaman olduğu gibi hiçbir şey görüldüğü gibi değil."

"Varden'in sana daha fazla önem vermesi gerektiğini mi düşünüyorsun?"

"Kendim için hayır. Helen için..." Jeod tereddüt etti. "Mutlu olmasını istiyorum. Morzan ve ejderhası bize saldırdığında Brom ve benim kaçarak hayatımızı kurtarmamız, Galbatorix'e zarar verici bir darbe indirmemizin verdiği tatmin eski hayatımıza geri dönmek ve Varden'in davasına yardımcı olmak ve Helen'le evlenmek benim için ödüldü. Ama bunlar hep benim ödülleriimdi ve hepsinden fazlasıyla memnunum. Saphira'nın Yanan Ovalar'daki dumanların arasından yükseldiğini

gördüğümde bütün şüphelerim kayboldu. Ama Helen konusunda ne yapacağımı bilmiyorum. Neyse, kendimi kaybettim. Bunlar senin sorunların değil ve seni böyle rahatsız etmemeliyim."

Eragon işaret parmağıyla bir parşömen tomarına dokundu. "O zaman söyle bana, neden bu kadar çok kâğıt var burada? Kâtip mi oldun?"

Bu soru Jeod'un hoşuna gitmişti. "Pek sayılmaz, ama iş genellikle çok sıkıcı. Urû'baen'de Galbatorix'in kalesine giden gizli yolu keşfeden ben olduğum ve Teirm'deki kütüphanemde bulunan bazı nadir kitapları yanımda getirdiğim için Nasuada, bana imparatorluğun diğer kentlerinde de benzeri zayıflıklar aramamı istedi. Örneğin, Dras-Leona'nın duvarlarının altına giden bir tünel bulursam kan dökülmesini önleyebiliriz."

"Nerelere bakıyorsun?"

"Mümkün olan her yere." Jeod alnından sarkan saç tutamını geriye attı. "Tarihler, efsaneler, mitler, şiirler, şarkılar, dini sistemler, süvarilerin yazıları, büyücüler, gezginler, deliler, anlaşılmasız hükümdarlar, generaller, gizli bir kapı ya da gizli bir mekanizma veya lehimize kullanabileceğimiz herhangi bir şey hakkında bilgisi olabilecek herkes. Bütün şehirler yüzlerce yıldır ayakta olduğu ve bazıları insanların Alagaesia'ya gelişinden bile önce olduğu için taramak zorunda olduğum kâğıt miktarı o kadar büyük ki."

"Gerçekten bir şey bulma olasılığın var mı?"

"Hayır, pek yok. Geçmişin sırlarını bulma konusunda başarılı olma şansım çok az. Ama yeterince zamanım olursa başarabilirim. Aradığım şeyin bütün şehirlerde olduğuna eminim; şehirler o kadar eski ki duvarlarının arasında gizli geçitler olmaması mümkün değil. Ama bu geçitlerin kayıtlarının olup olmadığı ya da bu kayıtların bizde bulunup bulunmadığı tamamen ayrı bir konu. Gizli geçitleri bilen insanlar genellikle bu bilgileri kendilerine saklamak isterler." Jeod yanındaki yataktan duran bir tomar kâğıdı alıp yüzüne yaklaştırdı, sonra genzinden bir ses çıkarıp kâğıtları fırlattı. "Çözülmesini istemeyen insanların yarattığı bilmeceleleri çözmeye çalışıyorum."

Helen üç fincan dumanı tüten kırmızı karanfil çayıyla yeniden görünene kadar ikisi başka, daha önemsiz konularda konuşmaya devam ettiler. Eragon fincanını alırken Helen'in daha önceki öfkesi azalmış gibiydi. Eragon, onun dışarıdan kendisi hakkında söylediklerini dinleyip dinlemediğini merak etti. Helen, Jeod'a da fincanını verdikten sonra üzerinde yassı bisküvilerin ve küçük bir bal kavanozunun olduğu bir tabak çıkardı. Sonra birkaç adım geri çekilip ortadaki direğe yaslandı, çayını üflledi.

Jeod büyük bir kibarlıkla önce Eragon'un bir bisküvi alıp ısırmasını bekledi. "Bu ziyaretini neye borçluyum Eragon? Yanılmıyorsam bu öylesine bir ziyaret değil."

Eragon çayını yudumladı. "Yanan Ovalar Savaşı'ndan sonra sana Brom'un nasıl öldüğünü anlatacağımı söylemiştim. Bu yüzden geldim."

Jeod'un yanaklarındaki renk soldu. "Oh."

"Eğer istemiyorsan anlatmak zorunda değilim," dedi Eragon hemen.

Jeod büyük bir gayretle başını iki yana salladı. "Hayır, istiyorum. Yalnızca beni hazırlıksız yakaladın."

Jeod, Helen'e gitmesini söylemeyince Eragon devam edip etmemesi gerektiğine karar veremedi,



ama sonra Helen'in ya da bir başkasının hikâyesini duyup duymamasının önemli olmadığına karar verdi. Böylece alçak, ölçülü bir sesle Brom'la Jeod'un evinden ayrıldıklarından sonra olanları anlatmaya başladı. Urgallarla karşılaşmalarını, Dras-Leona'da Ra'zac'ı aramalarını, Ra'zac'ın şehrin dışında onları pusuya düşürmesini, Murtagh'ın saldırısından kaçarken Ra'zac'ın Bromu nasıl bıçakladığını anlattı.

Brom'un son saatlerinden, yattığı serin, kum taşı mağaradan, Brom'un kayıp gitmesini seyrederken hissettiği çaresizlikten, kuru havaya hâkim olan ölüm kokusundan, Brom'un son sözlerinden ve büyüyle yaptığı kum taşı mezardan, Saphira'nın onu nasıl saf elmasa dönüştürdüğünden bahsederken Eragon'un boğazında bir düğüm oluştu.

"Şimdi bildiklerimi o zaman bilseydim onu kurtarabilirdim. Ama..." Söylemek istediklerini söyleyemeyince gözlerini silip çayını yudumladı. Daha güçlü bir şey içiyor olmayı diledi.

Jeod içini çekti. "Ve Brom böylece gitti. Heyhat, hepimiz onsuz çok kötüyüz. Ama eğer ölümünü seçebilseydi, sanırım böyle ölmeyi tercih ederdi, Varden'in hizmetinde ve son Ejderha Süvarisi'ni savunurken."

"Onun da süvari olduğunu biliyor muydun?"

Jeod başını salladı. "Varden onunla tanışmadan önce söylemişti bana."

"Kendisi hakkında çok az şey anlatan bir adamdı."

Eragon ve Jeod güldü. "Öyleydi," dedi Jeod. "Onu ve Eragonu kapımızda görünce yaşadığım şoku hâlâ unutamıyorum. Brom fikirlerini hep kendine saklardı, ama birlikte yolculuk yaparken yakın arkadaş olduk. Neden on altı, on yedi yıldır ölü olduğunu sanmamı istedi, bilmiyorum. Bu çok uzun. Üstelik, Morzan'ı Gil'ead'da öldürdükten sonra Saphira'nın yumurtasını Varden'e teslim eden Brom olduğuna göre, Varden bana Brom'un yaşadığını söylemeden yumurtanın ellerinde olduğunu söyleyemedi. Bu yüzden yirmi yılın büyük bölümünü hayatımın en büyük macerasının başarısızlıkla sonuçlandığına ve sonuç olarak Galbatorix'i yenmemize yardım edecek bir Ejderha Süvarisi bulma umudumuzu kaybettiğimize inanarak geçirdim. Bu kaldırılması kolay bir yük değildi, seni temin ederim..."

Jeod bir eliyle alnını ovuşturdu. "Ön kapıyı açıp kime baktığımı anladığımda geçmişin hayaletlerinin peşime düştüğünü sandım. Brom ortaya çıktığında yeni süvariye eğitebilmek amacıyla gizlendiğini söyledi, ama cevabı beni hiçbir zaman tatmin etmedi. Neden kendini tanıdığı ya da sevdiği herkesten uzak tutmak zorundaydı ki? Neden korkuyordu? Neyi koruyordu?"

Jeod fincanının sapıyla oynadı. "Bunu kanıtlayamam, ama bence Brom, Gil'ead'da Morzan ve ejderhasıyla dövüşürken çok önemli bir şey keşfetti. Bu o kadar önemli bir şeydi ki Brom'u bütün hayatını terk edecek kadar etkiledi. Bunun yalnızca bir tahmin olduğunu biliyorum, ama Brom'un hareketlerini açıklamak için benimle ya da bir başkasıyla paylaşmadığı bir şey olduğunu düşünmekten başka bir şey gelmiyor aklıma."

Jeod yine içini çekti, elini uzun yüzünde dolaştırdı. "Yıllarca ayrı kaldıktan sonra Brom'la tekrar yolculuk yapabileceğimizi düşündüm, ama kaderin bizim için başka fikirleri varmış. Hayatta olduğunu öğrendikten yalnızca birkaç hafta sonra onu yeniden kaybetmek acımasız bir şaka gibiydi." Helen, Eragon'un yanından geçip Jeodü'un yanında dikildi, omzuna dokundu. Jeod, ona zayıf bir şekilde gülümsedi, kolunu ince beline sardı. "Saphira ve sen, Brom'a Cüce kralları bile kıskandıracak bir mezar yaptığınız için çok sevindim. Alagaesia için bütün yaptıklarından sonra bunu

ve çok daha fazlasını hak etti. Yalnız insanlar mezarını keşfettikten sonra elmas için parçalarlar diye korkuyorum."

"Eğer yaparlarsa buna pişman olacaklar," diye mırıldandı Eragon. İlk fırsatta Brom'un mezarına gidip mezar soyguncuları için bir büyü yapmaya karar verdi. "Üstelik altın zambakları toplamakla o kadar meşgul olacaklar ki Brom'u fark edemeyecekler."

"Ne?"

"Hiçbir şey. Önemli değil." Üçü çaylarını yudumladılar. Helen bisküvisini tırtıklıyordu.

"Morzan'la tanıştın, değil mi?" diye sordu Eragon, Jeod'a. "Pek dostça görüşmeler değildi, ama evet, onunla tanıştım."

"Nasıl biriydi?"

"İnsan olarak mı? Bunu gerçekten söyleyemem, ama iğrençlikleriyle ilgili hikâyeleri çok iyi biliyorum. Brom ve benimle yolu ne zaman kesişse bizi öldürmeye çalıştı. Daha doğrusu yakalayıp işkence etmeyi, sonra öldürmeyi istiyordu, ki bunların hiçbiri de iyi bir dostluk kurmanın yolu değildi." Eragon, Jeod'un esprisine karşılık veremeyecek kadar dalgındı. Jeod oturduğu yerde kıpırdandı. "Morzan savaşçı olarak çok ürkütücüydü.

Zamanın çoğunu ondan –ve ejderhasından– kaçarak geçirdiğimizi hatırlıyorum. Çok az şey öfkeli bir ejderhanın seni kovalaması kadar korkutucudur."

"Neye benziyordu?"

"Onunla çok ilgili gibisin."

Eragon gözlerini bir kez kırptı. "Merak ediyorum. Ölen son Töbekârdı ve onu öldüren Brom'du. Ve şimdi Morzan'ın oğlu benim ölümcül düşmanım."

"Bir bakalım o zaman. Uzun boylu, geniş omuzluydu. Saçları bir kuzgunun tüyleri kadar siyah, gözleri farklı renkteydi. Biri mavi, diğeri siyahtı. Sakalı yoktu ve parmaklarından birinin ucu kopmuştu; hangisi olduğunu hatırlamıyorum. Yakışıklı, acımasız, heybetliydi. Konuşurken çok karizmatikti. Düşmanları tarafından görülmeye hiç aldırılmıyormuş gibi zırhı her zaman parlaktı. Kahkaha attığında sesi canı açıyormuş gibi çıkardı."

"Ya arkadaşı, Selena adlı kadın? Onunla da tanıştın mı?"

Jeod güldü. "Eğer tanışsaydım bugün burada olmazdım. Morzan korkunç bir kılıç ustası, güçlü bir büyücü ve hain olabilir, ama insanlara en büyük korkuyu salan o kadındı. Morzan, onu yalnızca hiç kimsenin üstlenmeyi kabul etmediği çok iğrenç, zor ve gizli işler için kullanırdı. O kadın Kara El'di ve varlığı her zaman yakındaki ölümü, işkenceyi, ihaneti veya başka türde bir dehşeti akla getirirdi." Annesinin böyle tarif edilmesi karşısında Eragon'un midesi bulandı. "Son derece acımasız, merhametsiz ve insafsızdı. Söylenenlere göre Morzan'ın hizmetine girmek istediğinde onu antik dilde şifa sözcüğünü öğreterek sınamış –çünkü kadın bir savaşçı olmanın yanı sıra büyücüymüş de– ve en iyi on iki kılıç ustasıyla dövüştürmüştü."

"Selena, onları nasıl yenmiş?"

"Onların korkularını, nefretlerini ve bir adamı öldürmeye götürecek her şeylerini iyileştirmiş. Onlar birbirlerine ahmak koyunlar gibi sırtıırken yanlarına gidip boğazlarını kesmiş... Sen iyi misin

Eragon? Rengin bir ceset gibi soldu."

"İyiyim. Başka ne hatırlıyorsun?"

Jeod parmağını fincanının yanına vurdu. "Selena'yı çok az şey ilgilendirirdi. Her zaman gizemli bir yanı vardı. Morzan'ın ölümünden birkaç ay öncesine kadar Morzan hariç hiç kimse onun gerçek adını bilmiyordu. Halkın gözünde o Kara El'den başka bir şey olmadı; şu andaki Kara El –Galbatorix'in seviyesiz entrikalarını sürdüren casuslar, katiller ve büyücüler– Galbatorix'in, Selena'yı yeniden yaratma çabasının bir ürünü. Varden'de bile çok az insan onun adını biliyordu ve onların da çoğu şu anda mezarda. Hatırladığım kadarıyla onun gerçek kimliğini keşfeden Brom'du. Ben, Elflerin bin yıl önce inşa ettiği ve Galbatorix'in şimdi Urû'baen'e hâkim olan siyah kaleyi oluşturmak için genişlettiği Ilirea Kalesi'ndeki gizli geçitle ilgili bilgiyle Varden'e gitmeden önce Brom, herhangi bir zayıflığını ortaya çıkarabilir diye Morzan'ın evini uzun süre gözledi... Bence Brom hizmetkâr kılığına girerek Morzan'ın salonuna girmeyi başardı. Selena hakkında bulduklarını o zaman öğrendi. Yine de onun Morzan'a neden o kadar bağlı olduğunu hiç öğrenemedi. Belki Morzan'ı seviyordu. Ona ölümü göze alacak kadar sadıktı. Brom, Morzan'ı öldürdükten kısa bir süre sonra Varden'e Selena'nın hastalandığı haberi geldi. Sahibine çok düşkün olan eğitilmiş bir atmaca gibi sahibi olmadan yaşayamıyordu."

Tamamen sadık değildi, diye düşündü Eragon. Konu ben olunca Morzan'a karşı geldi, ama bu yüzden hayatını kaybetti. Keşke Murtagh'ı da kurtarabilseydi. Jeod'un Selena'nın kötü işleriyle ilgili anlattıklarına gelince, Morzan'ın Selena'nın aslında iyi olan yapısını bozduğuna inanmayı tercih ediyordu. Kendi akıl sağlığı için anne babasının ikisinin de kötü olduğunu kabul edemezdi.

"Onu seviyordu," dedi fincanın dibindeki bulanık tortuya bakarak. "Başta onu seviyordu; belki sonra böyle olmayabilir. Murtagh, onun oğluydu."

Jeod tek kaşını kaldırdı. "Gerçekten mi? Bunu Murtagh'dan öğrendin herhalde?" Eragon başını salladı. "Bu aklımdaki bir sürü soruyu cevaplıyor. Murtagh'ın annesi... Brom'un bu sırrı öğrenmemiş olmasına şaşırdım."

"Morzan, Murtagh'ın varlığını gizlemek için elinden geleni yaptı, hatta diğer Töbekârlardan bile gizledi."

"Tarihteki güce aç, insanı sırtından bıçaklayan düzenbazların varlığı düşünülürse büyük olasılıkla Murtagh'ın hayatını kurtarmış sayılır. Gerçi bunun için de çok yazık."

Aralarında bir sessizlik oldu. Eragon fincanına bakmaya devam etti. Canını sıkan bir sürü soru vardı, ama Jeod onlara cevap veremezdi; aslında bunlara cevap verecek kimse yoktu: Brom neden Carvahall'de gizlenmişti? En nefret ettiği düşmanının oğlu Eragon'u gözlemek için mi? Eragon'a babasının kılıcı Zar'roc'u vermek acımasız bir şaka mıydı? Ve Brom neden ona ailesi hakkındaki gerçeği söylememişti? İstemedi fincanı o kadar sıkı tuttu ki kilden yapılma fincanı kırdı.

Üçü beklenmedik sesle irkildi.

"Dur, sana yardım edeyim," dedi Helen. İleri atılıp bir bezi tuniğine bastırdı. Mahcup olan Eragon birkaç kez özür diledi. Jeod ve Helen bunun küçük bir hata olduğunu, kendini üzmemesi gerektiğini söylediler.

Helen ateşte sertleştirilmiş kil parçalarını toplarken Jeod yatağı kaplayan kitapların, parşömenlerin ve kâğıtların arasına dalıp, "Ah, neredeyse aklımdan çıkıyordu," dedi. "Senin için bir şey var burada

Eragon, işine yarayabilir. Tabii bulabilirsem..." Yüzünde memnun bir ifadeyle doğrulup Eragon'a bir kitap uzattı.

Domia abr Wyrda, Kaderin Hâkimiyeti Keşif Heslant tarafından yazılmış Alagaesia tarihiydi bu. Eragon bunu ilk önce Jeod'un Teirm'deki kütüphanesinde görmüştü. Bir daha da inceleme fırsatı bulacağını hiç düşünmemişti. Bu duygunun tadını çıkarıp elini ön kapakta, aradan geçen yıllar yüzünden parlayan deride gezdirdi. Sonra kapağı açıp parlak kırmızı mürekkeple yazılı düzgün rûn satırlarına hayranlıkla baktı. Elindeki bilgi miktarı karşısında şaşkınlıkla sordu. "Bunu bana mı veriyorsun?"

"Evet," diye doğruladı Jeod. Helen yatağın altından bir fincan parçasını alırken yolundan çekildi. "Bence ondan faydalanırsın. Tarihsel olaylarla ilgilisin ve karşılaştığın zorlukların kökü onlarca, yüzyıllarca ve binlerce yıl öncesine dayanıyor. Senin yerinde olsam her fırsatta tarihin verdiği dersleri incelerim, çünkü bugünkü sorunlarımızı çözmeye faydası olabilir. Kendi hayatımda geçmişin kayıtlarını okumak bana doğru yolu seçme konusunda cesaret ve içgörü kazandırmıştır."

Eragon bu armağanı kabul etmeyi çok istiyordu, ama yine de tereddüt ediyordu. "Brom Domia abr Wyrda'nın senin evindeki en değerli şey olduğunu söylemişti. Ve nadir bulunan... Hem senin çalışmaların ne olacak? Araştırmaların için buna ihtiyacın yok mu?"

"Domia abr Wyrda gerçekten de değerli ve nadir bulunan bir kitap," dedi Jeod. "Ama yalnızca Galbatorix'in bulduğu her kopyayı ve talihsiz sahiplerini de yaktığı imparatorlukta. Burada kampta, Kral Orrin'in sarayının üyeleri tarafından bana kakalanan altı kopyam oldu bile. Ve buraya çok harika bir öğrenme merkezi diyemeyiz. Yine de ondan istemeyerek ayrılıyorum, ama senin onu çok iyi kullanacağını biliyorum. Kitaplar en fazla takdir edilecekleri yere gitmelidir. Tozlu bir rafta okunmadan durmasının bir anlamı yoktur. Sence de öyle değil mi?"

"Öyle." Eragon Domia abr Wyrda'yı kapatıp ön kapaktaki oymaları parmaklarıyla izledi. Deriye kazınmış yuvarlak tasarımlar onu büyülemişti. "Teşekkür ederim. Benim olduğu sürece ona çok iyi bakacağım." Jeod başını salladı, memnun bir şekilde arkasına yaslandı. Eragon kitabı yan çevirip yazılara baktı. "Heslant nerenin keşifiydi?"

"Kuasta yakınlarındaki bir bölgede meydana gelen Arkanya adındaki küçük, gizli bir mezhebin. En az beş yüz yıl süren düzenleri bütün bilginin kutsal olduğuna inanır." Belli belirsiz gülümseme Jeod'un yüz hatlarına gizemli bir görüntü verdi. "Kendilerini dünyadaki her türlü bilgiyi toplayıp belirsiz bir felaketin Alagaesia'daki bütün medeniyeti tahrip edeceğine inandıkları zamana kadar saklamaya adadılar."

"Garip bir dinmiş," dedi Eragon.

"Bütün dinler dışarıdan bakanlar için öyle değil midir?" diye karşılık verdi Jeod.

"Benim de sana bir armağanım var, daha doğrusu sana Helen." Helen yüzünde şaşkın bir bakışla başını yana eğdi. "Ailen tüccar bir aileydi, değil mi?" Helen çenesini doğrularcasına salladı. "Sen işi biliyor muydun?"

Helen'in gözlerinde bir kıvılcım oluştu. "Evlenmemiş olsaydım..." dedi omzunu oynatarak..."...babam öldüğünde aile işine devam ederdim. Ben tek çocuktum ve babam bildiği her şeyi bana öğretmişti."

Bu Eragon'un duymayı umduğu şeydi. Jeod'a dönerek, "Burada Varden'deki durumundan memnun

olduğunu söylemiştin," dedi.

"Öyle. Büyük oranda."

"Anlıyorum. Ama bana ve Brom'a yardım etmek için çok şeyi riske attın. Hatta Roran ve Carvahall'deki herkes için daha da fazlasını riske attın."

"Palancar Korsanları."

Eragon gülerek devam etti. "Senin yardımın olmasa İmparator onları ele geçirecekti. Bu başkaldırı yüzünden Teirm'de sizin için değerli olan ne varsa kaybettiniz."

"Zaten kaybedecektik. İflas etmişim ve İkizler beni İmparator'a bildirmişti. Lord Risthart'ın beni tutuklattırması an meselesiydi."

"Belki, ama yine de Roran'a yardım ettin. Aynı zamanda kendi kelleni kurtarmaya çalışıyorsan seni kim suçlayabilir ki? Roran ve köylülerle birlikte Ejderha Kanadı'nı çalmak için Teirm'deki hayatlarınızı terk ettiğiniz gerçeğini unutmadık. Bu fedakârlığınız için her zaman müteşekkir olacağım. Bu benim teşekkürümün küçük bir ifadesi..."

Parmağını kemerinin içine sokarak üç altın küreden ikincisini çıkarıp, Helen'e uzattı. Helen, onu yavru bir kuş gibi tuttu. Şaşkınlık içinde eline bakarken Jeod ne olduğunu görmek için boynunu uzattı. "Bir servet değil, ama eğer zekiysen çoğaltırsın. Nasuada'nın dantelle yaptığı şey bana bir insanın savaşta zenginleşmek için pek çok fırsat bulabileceğini düşündürdü."

"Oh evet," dedi Helen nefesini tutarak. "Savaş bir tüccarın kazancıdır."

"Öncelikle, Nasuada dün akşam yemekte bana Cücelerin içkisinin kalmadığını söyledi. Tahmin edebileceğiniz gibi fiyatı savaştan öncekinin on katı olsa bile istedikleri kadar içki alacak durumları var. Ama bu yalnızca bir öneri. Kendiniz ararsanız başka şeyler bulabilirsiniz."

Helen birden koşup ona sarılınca Eragon geriye doğru sendeledi. Helen'in saçları çenesini gıdıkladı. Helen birden utanarak onu bıraktı, sonra heyecanı bir kez daha kontrolden çıktı ve bal rengi küreyi burnuna doğru kaldırdı. "Teşekkürler Eragon! Oh, teşekkürler!" Altını işaret etti. "Bunu kullanabilirim. Bunu biliyorum. Bununla babamınkinden bile büyük bir imparatorluk yaratacağım." Parlak küre sıkılı yumruğunun arasında kayboldu. "Başarma tutkumun yeteneklerimi aştığına mı inanıyorsun? Söylediğim gibi olacak. Başaracağım."

Eragon, ona selam verdi. "Umarım başarılı olursun ve başarın hepimize yarar getirir."

Helen reverans yaparken Eragon, onun boynundan fırlayan damarları gördü. "Sen çok cömertsin Shade Katili. Sana tekrar teşekkür ederim."

"Evet, teşekkür ederiz," dedi Jeod yataktan kalkarak. "Bunu hak ettiğimizi sanmıyorum." Helen, ona öfkeli bir bakış fırlattı, ama Jeod, ona aldırmadı. "Yine de kabul ediyoruz."

Eragon hiçbir şey olmamış gibi devam etti. "Sana gelince Jeod, senin hediyen benden değil, Saphira'dan geliyor. İkinizin de bir iki boş saati olduğunda kanatlarında uçmanı kabul etti." Saphira'yı paylaşmak Eragon'a acı veriyordu, üstelik Saphira'ya danışmadan böyle bir karar verdiği için onun kızacağını da biliyordu, ama Helen'e altını verdikten sonra Jeod'a değerli bir şey vermediği için kendini suçlu hissedecekti.

Jeod'un gözlerinde yaşlar belirdi. Eragon'un elini tutup salladı, bırakmadan, "Daha büyük bir onur

düşünemiyorum," dedi. "Teşekkür ederim. Bizim için ne büyük bir şey yaptığını bilemezsin."

Kendini Jeod'un ellerinden kurtaran Eragon çadırın girişine doğru yürüdü, olabildiğince zarif bir şekilde izin isteyip veda etti. Sonunda bir tur daha, "çok teşekkür ederiz" ve "önemli bir şey değil"den sonra dışarı çıkmayı başardı.

Eragon, Domia abr Wyrda'yı kaldırıp güneşte baktı. Saphira'nın geri dönmesi fazla uzun sürmezdi, ama yine de bir konuyla daha ilgilenecek zamanı vardı. Fakat önce çadırına uğraması gerekiyordu; kampta yanında taşıyarak Domia abr Wyrda'ya zarar gelmesi riskine girmek istemiyordu.

Bir kitabım var, diye düşündü, sevinçle.

Kitabı göğsüne bastırıp Blödhgarm ve diğer Elfler peşinden gelirken hızla yürümeye başladı.

# Bir Kılıca İhtiyacım Var

Eragon Domia abr Wyrda'yı güvenli bir şekilde çadırına yerleştirdikten sonra Varden'in silah deposuna gitti. Burası mızraklar, kılıçlar, sopalar, oklar ve yaylarla dolu büyük bir çadırı. Sandıklarda yığınlarca kalkan ve deri zırh vardı. Daha pahalı zırhlar, tunikler, başlıklar ve külot pantolonlar tahta tezgâhlarda duruyordu. Koni biçiminde yüzlerce miğfer cilalı gümüş gibi parlıyordu. Ok balyaları yerlerde yığılıydı, yirmi kadar okçu Yanan Ovalar'da zarar gören okların tüylerini yeniliyorlardı. Çadıra sürekli birileri girip çıkıyordu: bir kısmı onarılması için silah ve zırh getiriyor, orduya yeni katılanlar donanmak için geliyor, birileri de kampın çeşitli yerlerine ekipman taşıyordu. Herkes avazı çıktığı kadar bağıyordu. Karmaşanın ortasındaki Eragon görmek istediği kişiyi buldu: Fredric, Varden'in silah ustası.

Blödhgarm, Fredric'e doğru giden Eragon'a eşlik etti. Onlar çadırın içine girer girmez adamlar sustu, gözleri ikisine takılı kaldı. Daha sonra hızlı adımlarla ve alçak sesle işlerine devam ettiler.

Fredric, onu selamlamak için kolunu kaldırıp aceleyle onlara doğru geldi. Her zamanki öküz derisinden yapılmış tüylü zırhını giymişti ve hayvanın kendisi kadar iğrenç kokuyordu. Sırtında iki saplı bir kılıç çapraz olarak asılmış, kabzası omzunun üstünde duruyordu. "Shade Katili!" diye gürledi. "Size nasıl yardımcı olabilirim?"

"Bir kılıca ihtiyacım var."

Fredric sakallarını titreterek güldü. "Ah, beni bu konuda ziyaret edip etmeyeceğinizi merak ediyordum. Elinizde kılıç olmadan Helgrind'e gittiğinizde belki de artık böyle şeylere ihtiyacınız olmadığını düşünmüştüm. Belki bütün dövüşü büyüyle yapıyordunuz."

"Hayır, henüz değil."

"Eh, bunun için üzülmediğimi söyleyemem. Büyü konusunda ne kadar iyi olurlarsa olsunlar herkesin iyi bir kılıca ihtiyacı vardır. Sonuçta iş hep çeliğe karşı çeliğe kalıyor. Bakın, İmparator'la olan bu savaş sonunda öyle, bir kılıcın ucunun Galbatorix'in lanetli kalbine girmesiyle çözülecek. Hah, Galbatorix'in bile bir vuruşta düşmanlarının karnını deştiği kılıcı olduğuna bahse girerim. Hiçbir şey elindeki ince bir çelikle kıyaslanamaz."

Fredric konuşurken Eragon diğerlerinden uzak duran kılıç rafına doğru yürüdü. "Ne tür bir kılıç arıyorsunuz?" diye sordu. "Eğer yanılmıyorsam Zar'roc tek elle kullanılan bir kılıçtı. İki başparmak – ama benim parmaklarım– genişliğinde çeliği ve hem kesmeye hem de savurmaya uygun bir biçimi vardı. Doğru mu?" Eragon öyle olduğunu söyledi. Kılıç ustası bir şeyler homurdanıp raftan tek tek kılıçları çekip havada şöyle bir sallayıp memnun olmadan yerine koyuyordu. "Elf kılıçları, çeliğe kattıkları büyüler yüzünden bizimkilerden ya da Cücelerinkinden daha ince ve hafiftir. Bizimkileri de o kadar narin yaparsak savaşta bir dakika bile dayanmaz. Eğilir, kırılır veya o kadar kötü zedelenir ki peynir bile kesemezsiniz." Gözleri Blödhgarm'a gitti. "Öyle değil mi, Elf?"

"Söylediğin gibi, insan," diye karşılık verdi Blödhgarm yumuşak bir ses tonuyla.

Fredric başını sallayıp, başka bir kılıcın kenarını inceledi, sonra genzinden bir ses çıkarıp rafa geri koydu. "Bu da demektir ki bundan sonra kullanacağınız her kılıç alışık olduğunuzdan daha ağır olacak. Ama bu sizin için zor olmamalı, Shade Katili, ancak yine de fazla ağırlık, hamlelerinizin zamanlamasını bozabilir."

"Uyarılarınız için teşekkür ederim," dedi Eragon.

"Bir şey değil," dedi Fredric. "Ben, bunun için buradayım: mümkün olduğunca çok sayıda müttefikimin ölmesine engel olmak ve mümkün olduğunca Galbatorix askeri öldürmelerini sağlamak. Bu iyi bir iş." Raftan ayrılıp dikdörtgen kalkanlarla örtülü başka bir rafa yürüdü. "Bir kişi için doğru kılıcı bulmak tek başına bir sanattır. Bir kılıç kolunuzun uzantısı gibi olmalıdır, sanki etinizden büyümüş gibi. Nasıl hareket etmesi gerektiğini düşünmemelisiniz; yalnızca oynatmalısınız, tıpkı bir balıkçıl kuşunun gagasını, bir ejderhanın pençelerini oynattığı gibi. Kılıcınız siz nasıl isterseniz öyle hareket eder."

"Bir ozan gibi konuşuyorsunuz."

Fredric mütevazı bir hareketle omuz silkti. "Yirmi altı yıldır savaşa giden adamlara uygun silah seçiyorum. Bir süre sonra kemiklerinize işliyor. Artık, mızrakla gönderdiğim genç bir adama pala verseydim şimdi hayatta olur muydu, diye düşünmeye başlıyorsunuz." Eli ortadaki kılıcın üstünde dururken Eragon'a döndü.

"Kalkanlı mı, kalkansız mı dövüşmeyi tercih edersiniz?"

"Kalkanlı," dedi Eragon. "Ama her zaman yanımda kalkan taşıyamam. Saldırıya uğradığımda da hiçbir zaman ortalıkta bir kalkan olmadı."

Fredric parmağını kılıcın sapma vururken sakalını çiğnedi. "Hımm. Yani tek başına kullanabileceğiniz bir kılıca ihtiyacınız var, ama her tür kalkanla kullanabilmeniz için fazla uzun olmamalı. Her zaman takabileceğiniz bir şey olmalı. Taç giyme töreninde takabileceğiniz kadar zarif, bir Kull'un darbesini savuşturacak kadar dayanıklı." Yüzünü buruşturdu. "Nasuada'nın... yani bizi o canavarlarla müttefik yapması hiç doğal değil. Fazla uzun sürmez. Bizim gibilerin ve onların hiç karışmaması gerek..." Ürperdi. "Yalnızca tek bir kılıç mı istiyorsunuz, yoksa yanılıyor muyum?"

"Hayır. Saphira ve ben, yanımızda yarım düzine silah taşımayacak kadar çok seyahat ediyoruz."

"Galiba haklısınız. Üstelik sizin gibi bir savaşçının birden fazla silahı olması beklenemez. Ben buna kılıcın laneti diyorum."

"Ne o?"

"Her büyük savaşçı bir silah kullanır," dedi Fredric. "Bu genellikle kılıçtır ve bir adı vardır. Bu adı ya savaşçı verir ya da savaşçı olağanüstü bir başarıyla kendini kanıtladığında ozanlar onun için bir ad bulur. Ondan sonra savaşçı o kılıcı kullanmak zorundadır. Ondan bu beklenir. Onsuz bir savaşa girerse arkadaşları silahın nerede olduğunu sorar ve kazandığı başarıdan utanıp utanmadığını, ona bahsettikleri övgüleri reddederek kendilerine hakaret mi ettiğini merak ederler. Hatta düşmanları bile ünlü kılıcını alana kadar onu beklemede ısrar ederler. Bakın; yeni kılıcınızla Murtagh veya önemli başka biriyle dövüştüğünüzde Varden kılıcınıza bir isim vermekte ısrar edecektir. O andan itibaren de kılıcı hep üstünüzde görmek isteyecektir." Üçüncü rafa giderken konuşmaya devam etti. "Bir süvarinin kılıç seçmesine yardım edeceğim hiç aklıma gelmezdi. Bu ne büyük bir fırsat! Sanki bu Varden'le çalışmamın zirvesi."

Fredric raftan bir kılıç alıp Eragon'a verdi. Eragon kılıcı aşağı yukarı çevirdi, sonra başını iki yana salladı; kabzının biçimi eline uymuyordu. Silah ustası düş kırıklığına uğramıştı. Tam tersine Eragon'un reddi onu canlandırmış gibiydi. Sanki Eragon'un ortaya koyduğu zorluk hoşuna gitmişti. Bir kılıç daha verdi, Eragon yine başını salladı; kılıcın dengesi onun sevmediği kadar öndeydi.



"Beni endişelendiren şey şu, size vereceğim her kılıç, sıradan bir kılıcı tahrip edecek bütün darbelerle dayanmak zorunda. Sizin ihtiyacınız olan şey bir Cüce kılıcı. Onların demircileri Elflerle birlikte en iyileri, hatta bazen Elflerden bile iyi oluyorlar." Eragon'a baktı. "Bir dakika, ben yanlış soruları soruyorum! Size hamle yapmanız ve hamle savuşturmanız nasıl öğretildi? Kenara karşı kenar mı? Farthen Dûr'da Arya'yla dövüştüğünüzde böyle bir şey yaptığınızı hatırlıyorum."

Eragon kaşlarını çatı. "Ne olmuş ki?"

"Ne mi olmuş?" Fredric nahoş bir şekilde güldü. "Saygısızlık etmek istemiyorum Shade Katili, ama eğer bir kılıcın kenarına başka bir kılıcı vurursanız ikisine de büyük zarar verirsiniz. Zar'roc gibi bir kılıçla bu sorun olmaz, ama bunu buradaki başka bir kılıçla yapamazsınız, tabi her savaştan sonra kılıç değiştirmek istemiyorsanız."

Eragon bir an Murtagh'ın kılıcından minik bir parçanın koptuğunu düşündü ve bu kadar aşikâr bir şeyi unuttuğu için kendine kızdı. Hiç körleşmeyen, hiç aşınma belirtisi göstermeyen ve bildiği kadarıyla çoğu büyüden etkilenmeyen Zar'roc'a çok alışmıştı. Bir süvarinin kılıcını tahrip etmenin mümkün olup olmadığını bile bilmiyordu. "Bu konuda endişelenme; kılıcı büyüyle koruyacağım. Bir silah için bütün gün beklemem mi gerekiyor?"

"Bir soru daha Shade Katili. Büyünüz sonsuza dek kalıcı mı?"

Eragon'un kaşları biraz daha çatıldı. "Sorduğun için söyleyeyim, hayır. Yalnızca bir Elf, süvari kılıcı yapmayı biliyor ve o da sırrını benimle paylaşmıyor. Benim yapabileceğim şey, kılıca belirli miktarda enerji aktarmak. Enerji, kılıcın tahrip olmasını engelleyecek, ta ki kılıcı tahrip edecek darbeler enerji deposunu tüketene kadar. Bu noktada kılıç orijinal durumuna dönecek ve büyük olasılıkla rakibimle bir dahaki buluşmamda elimde parçalanacak."

Fredric sakalını kaşdı. "Size inanıyorum Shade Katili. Önemli olan askerlere yeterince uzun süre darbe indirirseniz büyüü tüketiyorsunuz ve ne kadar sert vurursanız büyüü o kadar çabuk tüketiyorsunuz. Öyle mi?"

"Evet."

"O zaman kılıç kenarlarıyla dövüşmekten kaçınmalısınız, çünkü bu büyüü diğer hamlelerden daha çabuk tüketir."

"Bunun için zamanım yok," diye parladı Eragon sabrı taşarak. "Tamamen farklı bir şekilde dövüşmeyi öğrenecek zamanım yok. İmparator her an saldırabilir. Şu anki bilgimle pratik yapmaya yoğunlaşmak zorundayım, tamamen yeni bir form geliştirmeye değil."

Fredric ellerini çırpı. "Tam size göre bir şey biliyorum o halde!" Silahlarla dolu bir sandığa gidip kendi kendine konuşarak karıştırmaya başladı. "Önce bu, sonra şu ve sonra nerede durduğumuzu anlıyoruz." Sandığın dibinden baş kısmı çıkıntılı bir topuz çıkardı.

Fredric parmaklarıyla topuza vurdu. "Bununla kılıçları bile kırabilirsiniz. Zırhları yarıp miğferleri ezebilirsiniz ve neye vurursanız vurun zarar görmez."

"Bu bir sopa," diye itiraz etti Eragon. "Metal bir sopa."

"Ne olmuş? Siz sahip olduğunuz bu güçle bir kamış kadar hafifmiş gibi savurabilirsiniz. Bununla savaş alanında terör estireceksiniz."

Eragon başını iki yana salladı. "Hayır. Bir şeyleri ezerek dövüşmem. Üstelik kılıç yerine topuz

taşıyaydım Durza'yı kalbinden vuramazdım."

"O zaman yalnızca tek bir önerim kaldı, tabii eğer geleneksel kılıçta ısrar etmezseniz." Fredric çadırın başka bir kısmından Eragon'un falsiyon olarak bildiği orak biçimindeki silahı çıkardı. Bu bir kılıçtı, ama Eragon'un alışık olduğu tipte değildi. Fakat daha önce Varden'de görmüştü. Bu kılıcın cilalı, disk biçiminde, madeni para kadar parlak bir balçağı vardı; tahtadan yapılma kısa kabzası siyah deriyle kaplıydı; kıvrımlı siperine Cüce rûnları oyulmuştu; tek kenarlı kılıç kolu kadar uzundu ve iki tarafında omurgaya yakın ince bir oluk uzanmaktaydı.

Falsiyonun<sup>[1]</sup> sapı on beş santim kadar düz uzanıyordu, sonra dış bükeyi küçük bir çıkıntıyla yükseliyor ve yumuşak bir kıvrımla iğne sivriliğindeki uca iniyordu. Bıçağın böyle genişlemesi zırha girdiğinde ucun kıvrılmasını ya da kırılmasını önüyor, silaha yırtıcı hayvan dişine benzer bir görünüm veriyordu. İki kenarlı kılıcın tersine, orak biçimindeki bu kılıcın siperiyle birlikte yere dikey tutulması gerekiyordu. Ama bu kılıcın en ilginç yönü, dipteki bir santimetrelik kısmın ve kenarının üstteki ayna pürüzsüzlüğündeki çelikten daha koyu, inci grisi rengiydi. İki alanın arasındaki sınır, rüzgârda dalgalanan ipek eşarp gibiydi.

Eragon gri şeridi işaret etti. "Bunu daha önce hiç görmedim. Ne bu?"

"Thriknzdal," dedi Fredric. "Cüceler icat etmiş. Kenarı ve omurgayı ayrı ayrı tavlayarak kenarı sertleştiriyorlar. Biz kılıçlarımızı o kadar sertleştirmeye cesaret edemiyoruz. Kılıcın ve omurganın ortasını, kılıcın arka tarafının kenardan daha yumuşak olmasını sağlayacak şekilde tavlalarlar. Kıvrılıp esneyecek, donmuş bir eğe gibi kırılmadan savaşın stresine dayanacak kadar yumuşak."

"Cüceler bütün kılıçlarını böyle mi yapıyorlar?"

Fredric başını iki yana salladı. "Yalnızca tek kenarlı kılıçlarını ve iki kenarlı kılıçlarının en iyilerini." Duraksarken bakışlarında bir şüphe belirdi. "Sizin için neden bunu seçtiğimi anlıyorsunuz, değil mi Shade Katili?"

Eragon anlıyordu. Bu kılıç yerle doğru açıda tutulduğunda, Eragon bileğini bilerek yan yatırmazsa, her darbeyi bıçağın düz kısmına alır, kenarları korurdu. Bu kılıcı kullanmak için dövüş stilinde yalnızca küçük bir değişiklik yapması gerekecekti.

Çadırdan çıkarak falsiyonuyla hazır pozisyonuna geçti. Başının üstünde savurarak hayali düşmanının başına indirdi, sonra döndürüp hamle yaptı, görünmez bir mızrağı savuşturdu, yana doğru altı metre sıçradı, zekice, ama pratik olmayan bir hareketle kılıcı arkasında döndürdü, aynı anda bir elinden diğerine geçirdi. Fredric ve Blödhgarm'ın beklediği yere döndü. Kılıcın hızı ve dengesi Eragon'u etkilemişti. Zar'roc'un eşiti değildi ama yine de harika bir kılıçtı.

"İyi seçim yapmışsın," dedi.

Ama Fredric duruşundaki tereddüdü sezmişti. "Yine de tam olarak memnun olmadınız Shade Katili?"

Eragon kılıcı döndürüp yüzünü buruşturdu. "Büyük bir deri yüzme bıçağına benziyor sanki, bununla biraz gülünç görüneceğim."

"Ah, düşmanlarınız gülerse aldırmayın. Siz kafalarını uçurduktan sonra gülemeyecekler."

Eragon eğlenerek başını salladı. "Alıyorum."

"Bir dakika o zaman," dedi Fredric. Çadıra girip üzerinde gümüş yazıların bulunduğu siyah deri bir

kılıfla geri geldi. Eragon'a uzatıp, "Bir kılıç nasıl bilenir biliyor musunuz Shade Katili? Zar'roc'la buna ihtiyacınız olmamıştır, değil mi?"

"Hayır," diye itiraf etti Eragon. "Ama bileği taşıyı iyi kullanırım. Bir bıçağı iyice keskinleştirebilirim. Ayrıca gerekirse kılıcın kenarım büyüyle de düzeltebilirim."

Fredric inleyip bacaklarına bir şaplak indirdi. Öküz derisinden bir düzine kadar kıl uçuştı. "Hayır, hayır, bir kılıcın jilet keskinliğinde olmasını istemezsiniz. Şevin kaim olması gerekir, kalın ve güçlü. Bir savaşçının kullandığı silahlara iyi bakması gerekir ve bu bir kılıcı nasıl keskinleştirmek gerektiğini bilmeyi de içerir."

Fredric, Eragon'un yeni bir bileği taşı edinmesinde ısrar etti. Çadırın yanında yere oturup falsiyonunun kenarını savaşa nasıl hazırlayacağını gösterdi. Eragon'un kılıçta yepyeni bir kenar yapabileceğine inandıktan sonra, "Paslı bir zırhla savaşabilirsiniz," dedi. "Üzerinde çentikler bulunan bir miğferle savaşabilirsiniz. Ama güneşin doğuşunu yeniden görmek istiyorsanız kör bir kılıçla savaşamazsınız. Savaştan yeni çıktıysanız, Beor Dağları'na tırmanmış biri kadar yorgunsanız ve kılıcınız şu anda olduğu kadar keskin değilse, kendinizi nasıl hissettiğiniz önemli değil, bulduğunuz ilk fırsatta bileği taşıyı ve ustura kayışını çıkarın. Kendi ihtiyaçlarınızla ilgilenmeden önce atınızla ya da Saphira'yla ilgilendiğiniz gibi kılıcınızın bakımına da öncelik tanımalısınız. Çünkü kılıcınız olmazsa düşmanlarınız için çaresiz bir avdan başka bir şey sayılmazsınız."

Silah ustası sonunda dersini bitirdiğinde bir saattir öğlen güneşinin altında oturuyorlardı. Bu arada üzerlerinden serin bir gölge geçti ve Saphira yakınlarına bir yere indi.

Bekledin, dedi Eragon. Bilerek bekledin! Beni saatler önce kurtarabilirdin, ama sen, beni burada Fredric'le bırakıp onun su taşları, yağ taşları, metali sudan korumak için beziryağının eritilmiş katı yağdan daha iyi olup olmadığı hakkında aralıksız konuşmasını dinlemek zorunda bıraktın.

Peki, öyle miymiş?

Pek sayılmaz. Yalnızca o kadar kokulu değil. Ama bunun konuyla bir ilgisi yok! Neden beni felaketle bıraktın?

Saphira'nın kalın gözkapaklarından biri tembelce kapandı. Abartma. Felaketmiş! Gerektiği gibi hazırlanmazsak seni ve beni bekleyen çok daha büyük felaketler olacak. Kötü kokulu giysiler giymiş bir adamın söyledikleri önemli görünüyordu.

Olabilir, diye kabullendi Eragon. Saphira boynunu arkaya eğip sağ arka pençesini yaladı.

Eragon, Fredric'e teşekkür edip vedalaştıktan ve Blödhgarm'la bir buluşma noktası belirledikten sonra yeni falsiyonunu Bilge Beloth Kemerine takıp Saphira'nın sırtına bindi. Saphira kanatlarını kaldırarak yükselirken Eragon keyifle haykırdı.

Başı dönüp Saphira'nın sırtındaki dikenlere tutunarak aşağıda küçülen insanları ve çadırları seyretti. Yukarıdan bakıldığında kamp yeri gri şeritler, üçgen zirvelerden oluşuyordu. Zirveler derin gölgelerdeki alana damalı bir görüntü veriyordu. Kamp yerini kuşatan tahkimat duvarları kirpi gibi diken dikendi. Uzaktaki direklerin beyaz uçları eğimli gün ışığında parlıyordu. Kampın kuzeybatısındaki Kral Orrin'in süvarileri hareket eden noktacıklara benziyorlardı. Doğuda ovalara yayılan Urgalların kampı karanlıktı.

Biraz daha yükseldiler.

Soğuk, saf hava Eragon'un yanaklarını ve ciğerlerini yakıyor, sık nefes almaya veriyordu. Yanlarında krema gibi görünen kaim bir bulut sütunu yükseliyordu. Saphira bu sütunun etrafında dönerek yükselirken gölgesi bulutlara yansdı. Yüzüne çarpan bir nem Eragonu birkaç saniye için kör etti, minik buz parçacıkları ağızına ve burun deliklerine doldu. Derin bir soluk almaya yüzünü sildi.

Bulutların üstüne yükseldiler.

Yanlarından geçen kırmızı bir kartal çılgınlık attı.

Saphira'nın kanat çırpışları ağırlaştı, Eragon başının döndüğünü hissetti. Saphira kanat çırpmayı bırakarak aynı yükseklikte uçmaya devam etti.

Eragon aşağıya baktı. O kadar yüksekteydiler ki yüksekliğin artık bir önemi kalmamıştı ve yerdeki şeyler artık gerçek görünmüyordu. Varden'in kampı, minik gri ve siyah dikdörtgenlerle kaplı düzensiz biçimli bir oyun tahtası gibi görünüyordu. Jiet Nehri, kenarlarında gri püsküller olan gümüş bir ipe benziyordu. Güneyde, Yanan Ovalar'dan yükselen sülfürlü bulutlar, bir görünüp bir kaybolan gölgeli canavarların evi olan parlak turuncu dağ sıraları oluşturuyordu.

Saphira ve Eragon, belki yarım saat kadar rüzgârla birlikte süzülerek birbirinin arkadaşlığının sessiz rahatlığında gevşediler. Bir büyü Eragon'un üşümesine engel oluyordu. Sonunda birlikte yalnız kalabilmişlerdi. İmparator hayatlarına müdahale etmeden önce Palancar Vadisi'nde oldukları gibi.

İlk konuşan Saphira oldu. Gökyüzünün hâkimleri biziz.

Burada, dünyanın tavanında. Eragon oturduğu yerden yıldızlara dokunabilirmiş gibi yukarıya doğru uzandı.

Saphira sola yatarak aşağıdan gelen sıcak hava dalgasını yakaladı, sonra tekrar düzeldi. Yarın Katrina'yla Roran'ı evlendiriyorsun.

Ne garip bir düşünce bu. Roran'ın evlenmesi garip, töreni benim yapmam daha garip... Roran evli. Bunu düşünmek kendimi yaşlı hissetmeme neden oluyor. Kısa bir süre önce küçük çocuklar olan bizler bile zamanın amansız geçişinden kaçamıyoruz. Böylece nesiller geçiyor ve göz açıp kapayana dek bizim yaptığımız işleri kendi çocuklarımız yapacak.

Eğer önümüzdeki aylarda hayatta kalmayı başarırız.

Evet, o da var.

Hava akımı onlara saldırırken Saphira sarsıldı. Sonra Eragon'a bakıp sordu: Hazır mısın?

Fırla!

Saphira öne eğilip kanatlarını iki yanına yaklaştırarak hızlanan bir oktan daha hızlı yere doğru dalışa geçti. Bir anda kendini hafiflemiş gibi hissederek gülümsedi. Düşmemek için bacaklarını Saphira'ya sıkıca bastırıp ellerini başının üstüne kaldırdı. Saphira havada burğu yaparken aşağıda yer bir çark gibi dönüyordu. Yavaşlayıp sağa yatıp dönmeye son verdi ve baş aşağı düşmeye başladı.

"Saphira!" diye bağırdı Eragon ve omzuna vurdu.

Saphira burun deliklerinden duman çıkararak kendini düzeltti. Aşağıya hızla yaklaşırken Eragon'un kulakları tıkandı, basınç arttıkça çenesi kasıldı. Altı yüz metre aşağıdaki Varden kampındaki çadırlara çarparak etrafı kana bulamalarına ramak kala Saphira kanatlarının altına hava doldurdu. Bundan kaynaklanan ani çekiş Eragon'u ileri doğru fırlattı, tutunduğu diken neredeyse gözüne

giriyordu.

Üç güçlü kanat çırpışın ardından Saphira tamamen durdu. Kanatlarını açarak yavaşça dönüp aşağıya inmeye başladı.

İşte bu çok eğlenceliydi, dedi Eragon heyecanla.

Uçmaktan daha eğlenceli bir spor olamaz, çünkü kaybedersen ölürsün.

Ah, ama benim senin yeteneklerine inancım sonsuz; seninle asla yere çakılmayız. Saphira'nın bu iltifattan aldığı zevk her şekilde fark ediliyordu.

Saphira, Eragon'un çadırına doğru yönelirken başını sallayıp Eragon'u sarstı. Şimdiye kadar buna alışmış olmam gerekiyor, ama ne zaman böyle bir dalıştan çıksam göğsüm ve kanatlarım o kadar acıyor ki ertesi sabah kıpırdayamıyorum.

Eragon, onu okşadı. Yarın uçmak zorunda değilsin. Tek işimiz nikâh ve ona da yürüyerek gelebilirsin. Saphira homurdanıp kaldırdığı toz bulutunun arasında yere indi, kuyruğuyla boş bir çadırı devirdi.

Saphira'nın üstünden inen Eragon, onunla temizlik bakımını yapmaları için Saphira'yı yakında duran altı Elf'e emanet etti. Diğer altı Elf le kamptan geçip şifacı Gertrude'u buldu. Ondan ertesi günkü düğün için gereken ayini öğrendi. Düğünde bir hata yapmamak için onunla alıştırmayı yaptı.

Sonra çadırına dönüp yüzünü yıkadı, söz verdiği gibi Saphira'yla birlikte Kral Orrin ve maiyetiyle yemek yemek için üzerini değiştirdi.

O gece geç saatte ziyafet nihayet sona erdiğinde Eragon ve Saphira birlikte çadıra yürürken yıldızlara bakıp olanlardan ve olacaklardan konuştular. Mutluydular. Çadırlarına ulaştıklarında Eragon durup Saphira'ya baktı. Kalbi sevgiyle öyle doluydu ki kalbinin duracağını sandı.

İyi geceler Saphira.

İyi geceler, ufaklık.

# Beklenmedik Konuklar

Eragon ertesi sabah çadırının arkasına gidip kalın giysilerini çıkardı, Elflerin icat ettiği egzersiz serisi olan Rimgar'ın ikinci seviyesinin duruşlarını çalışmaya başladı. Kısa süre içinde ilk andaki üşümesi geçti. Gösterdiği gayretle nefes nefese kaldı, kollarını ve bacaklarını ter kaplamaya başladı. Bu da kaslarını kemiklerinden ayıracakmış gibi hissettiren pozisyonları yapmak için ellerini veya ayaklarını tutmasını zorlaştırıyordu.

Bir saat sonra Rimgar egzersizlerini bitirdi. Avuçlarını çadırın köşesine silip falsiyonunu çıkardı, yarım saat de onunla çalıştı. Günün geri kalanını da kılıcı tanıyarak geçirmeyi isterdi –çünkü hayatının bu silahla ilgili becerilerine bağlı olduğunu biliyordu– ama Roran'ın düğünü hızla yaklaşıyordu ve hazırlıkları zamanında tamamlayabilmek için köylülerin yardıma ihtiyacı olmalıydı.

Soğuk suyla yıkanıp giyindi. Saphira'yla birlikte Elain'in, Roran ve Katrina'nın düğün ziyafetini denetlediği yere gitti. Blödhgarm ve diğer Elfler on metre kadar geriden geliyor, sinsî bir rahatlıkla çadırların arasında süzülüyorlardı.

"Ah, güzel, Eragon," dedi Elain. "Geleceğini umuyordum." Ellerini beline koyup hamileliğinin yükünü biraz hafifletmeye çalıştı. Çenesiyle kömür yataklarının üstünde duran şişlerin ve kazanların, bir domuzu kesen adamların, çamur ve taştan yapılma eğreti ocağın, altı kadının tezgâh olarak kullandığı kütüklerin üstüne konmuş kontraplakların ötesini işaret edip, "Hâlâ yoğrulması gereken yirmi ekmek hamuru var. İlgilenir misin lütfen?" diye rica etti. Sonra ellerindeki nasırları görüp, "Ama şunları hamura sokmamaya çalış, olur mu?" diye ekledi.

Aralarında Felda ve Birgit'in de bulunduğu altı kadın kontraplakların başında dikiliyordu. Eragon da aralarına katılınca sessiz kaldılar. Onlarla sohbet etme çabası başarısız oldu, ama bir süre sonra onları rahatlatma çabasından vazgeçip dikkatini hamur yoğurmaya verince kendiliğinden sohbete devam ettiler. Roran ve Katrina hakkında konuştular, ikisinin ne kadar şanslı olduğundan, köylülerin kamptaki hayatından, yaptıkları yolculuktan söz ettiler. Felda bir girişe gerek duymadan Eragon'a baktı. "Hamurun biraz yapışkan görünüyor. Biraz daha un eklemen gerekmiyor mu?"

Eragon kontrol etti. "Haklısın. Teşekkür ederim." Felda gülümsedi ve ondan sonra kadınlar da Eragon'u sohbetlerine dâhil ettiler.

Eragon ılık hamurla uğraşırken Saphira yakındaki çimenlerde güneşleniyordu. Carvahall'li çocuklar onun üstünde ve etrafında oyun oynuyor, sevinçli çığlıkları yetişkinlerin konuşmalarını bölüyordu. Bir çift sokak köpeği Saphira'ya havlamaya başlayınca başını yerden kaldırıp onlara gürlüdü. Köpekler viyaklayarak kaçtı.

Meydandaki herkes Eragon'un büyürken tanıdığı kişilerdi. Horst ve Fisk etlerin şişle pişirildiği yerin karşısında ziyafet için masaları hazırlıyorlardı. Kiselt kolundaki domuz kanlarını temizliyordu. Albriech, Baldor, Mandel ve bazı genç adamlar kurdelelerle sarılmış direkleri Roran ve Katrina'nın evlenmek istediği tepeye taşıyorlardı. Tavernacı Morn karısı Tar'a'nın tuttuğu fiçidan kupalara düğün içkisi dolduruyordu. Birkaç metre ötede Roran yükünü meydandan geçirmeye çalışan bir katır sahibine bağıırıyordu. Loring, Dehvin ve Nolfavrell yakınlarına gelmiş onları seyrediyorlardı. Roran gürültülü bir şekilde küfrederek katırın dizginlerini kaptı, hayvanı döndürmeye çalıştı. Bu görüntü Eragon'u çok eğlendirmişti; Roran'ın hiç böyle heyecanlı ve çabuk öfkelenildiğini görmemişti.

"Güçlü savaşçı müsabakadan önce heyecanlı," dedi Isold. Grup kahkaha attı.

"Belki," dedi Birgit suya un katarak. "Kılıcının savaşta kırılmasından korkuyordur." Kadınların arasında bir kahkaha fırtınası esti. Eragon'un yanakları kızardı. Byrd'i, Quimby'yi, Parr'ı, Hida'yı, genç Elmund'u, Kelby'yi ve İmparator yüzünden ölen diğerlerini düşündü. Ama en çok da Garrow'un hayatta olup tek oğlunun köylüler ve Varden tarafından kahraman ilan edildiğini, Katrina'nın elini tutup tam bir erkek olduğunu görmesini istiyordu.

Gözlerini kapatarak yüzünü öğlen güneşine kaldırıp mutlulukla gökyüzüne gülümsedi. Hava güzeldi. Maya, un, kızarmış et, taze doldurulmuş şarap, kaynayan çorba, tatlılar ve erimiş şekerleme kokusu meydanı dolduruyordu. Arkadaşları ve ailesi yaş için değil kutlama için etrafına toplanmışlardı. O an için Saphira ve kendisi güvendeydi. Hayat böyle olmalı, diye düşündü.

O anda doğal olmayan biçimde yüksek tek bir boru sesi duyuldu.

Sonra bir daha.

Ve bir daha.

Üç boru sesinin ne anlama geldiğini bilmeyen herkes donup kaldı.

Kısa bir an için hayvanlar hariç bütün kamp sessiz kaldı, ardından Varden'in savaş trampetleri çalmaya başladı. Birden bir karmaşa çıktı. Anneler çocuklarına koştular, aşçılar ateşleri söndürdü, geriye kalan adamlar ve kadınlar silahlarını kaptılar.

Eragon, Saphira'ya doğru koşarken Saphira da ayağa kalkıyordu. Zihniyle uzanarak savunmalarını biraz indirmiş olan Blödhgarm'ı bulup, bizimle kuzey girişinde buluş, dedi.

Sizi duyduk, Shade Katili. Hemen gidiyoruz.

Eragon, Saphira'nın sırtına atladı. Bacağını boynundan geçirir geçirmez Saphira, dört çadır boyu sıçrayıp indi, sonra kanatlarını yarı açarak ikinci kez sıçradı. Uçmuyor, hızla akan bir nehirde geçen dağ aslanı gibi zıplıyordu. Her inişte Eragon'un dişleri ve omurgası sarsılıyor, düşecekmiş gibi oluyordu. Yükselip alçalırlarken ürkmüş savaşçılar yollarından kaçıyor. Eragon, Triarina ve Du Vrangr Gata'nın diğer üyeleriyle bağlantı kurdu. Her büyücünün yerini öğrenip çarpışma için onları hazırladılar.

Du Vrangr Gata'dan olmayan biri zihnine dokundu. Hemen kaçıp bilincinin duvarlarını yükseltirken bunun şifacı Angela olduğunu anlayıp bağlantı kurmasına izin verdi. "Nasuada ve Elva'yla birlikteyim. Nasuada, senin ve Saphira'nın kuzey girişine gelmenizi istiyor..."

Mümkün olduğunca çabuk geliyoruz. Evet, evet, yoldayız. Elva ne diyor? Bir şey hissediyor mu?

Acı. Büyük acı. Senin. Varden'in ve diğerlerinin. Üzgünüm, şu anda pek tutarlı konuşmuyor. Başa çıkamayacağı kadar çok fazla şey var. Şiddet sona erene kadar onu uyutacağım. Angela bağlantıyı kesti.

Eragon, yeni bir projeye başlamadan önce bütün aletlerim önüne seren bir marangoz gibi kendisinin, Saphira'nın, Nasuada'nın, Arya'nın ve Roran'ın etrafına koyduğu korumaları yeniden gözden geçirdi. Hepsi yerinde görünüyordu.

Saphira, Eragon'un çadırının önünde kayarak dururken yerde pençeleriyle oyuklar açtı. Eragon yere atlayıp yuvarlandı. Hemen doğrulup içeri daldı, bir yandan çıkardığı kemerini ve ona takılı falsiyonu bıraktı, yatağın altına uzanıp zırhını aldı. Zırh yeleşin soğuk, ağır halkaları başının üstünden geçip düşen madeni paralar gibi ses çıkararak omuzlarına indi. Başlığını bağlayıp üzerine miğferini

geçirdi. Kemerini kapıp yeniden beline taktı. Kalkanının kayışlarını koluna geçirip, Saphira'nın eyerini kaptı, çadırdan dışarı fırladı.

Zırhını yere atıp, eyeri Saphira'nın omuzlarına fırlattı, arkasından tırmandı. Heyecan, endişe ve telaşla kayışları bağlamayı beceremedi.

Saphira duruşunu değiştirdi. Acele et, çok uzun sürüyor.

Evet! Mümkün olduğunca hızlı hareket ediyorum! Bu kadar iri olman işimi kolaylaştırmıyor.

Saphira homurdandı.

Kampta herkes bir yana koşturuyordu. Adamlar ve Cüceler kuzeye doğru bir nehir akıyor, savaş trampetlerinin çağrısına cevap vermek için koşuyordu.

Eragon bıraktığı zırhını yerden alıp, Saphira'ya bindi, eyere yerleşti. Saphira havalandı. Kampın kuzey girişine doğru giderlerken Eragon, Saphira'ya yalnızca bacaklarıyla tutunarak bacak kayışlarını bağladı. Kol askılarını karnıyla eyer kayışının arasına sıkıştırdı. Kalkanı bir dikene astı. Bacak kayışlarını sağlamlaştırdıktan sonra bacaklarını eyerin iki yanındaki halkalara geçirdi, her birini sıkılaştırdı.

Bu arada eli Beloth Kemerine süründü. Helgrind'de Saphira'yı iyileştirirken kemeri boşalttığını hatırlayıp inledi. Ahhl Kemere enerji biriktirmeliydim.

İyi olacağız, dedi Saphira.

Eragon omuz askılarıyla uğraşırken Saphira kanatlarını kavislendirip şeffaf zarların arasına hava doldurdu, kampın etrafındaki yükseltilerden birinin tepesine inerken yavaşladı. Nasuada gelmişti bile. Büyük savaş atı, Savaş Fırtınası'nın üstünde oturuyordu. Jörmundur da ata binmişti; ayakta duran Arya; Eragon'un Yanan Ovalar'da tanıştığı Urgallardan biri olan Khagra yönetimindeki Gece Şahinleri oradaydı. Blödhgarm ve diğer Elfler arkalarındaki çadırların arasından çıkıp Eragon ve Saphira'nın yakınında yerlerini aldılar. Kampın farklı bir bölümünden Kral Orrin ve maiyeti dört nala geliyordu. Nasuada'ya yaklaşırken atların dizginlerini çekti. Hemen arkalarından Cüceler şefi Narheim ve üç savaşçısı, deri ve zincir zırhla kaplı midillilerin üstünde geldiler. Naz Garzhvog tarlalardan doğuya doğru koşuyor, Kull'un ayak sesleri gelişlerini haber veriyordu. Nasuada bir emir verdi ve kuzey girişindeki muhafızlar Garzhvog'u kampa almak için basit tahta kapıyı açtı, ama Kull eğer isteseydi kapıyı kendi başına kırıp da girebilirdi.

"Kim meydan okuyor?" diye gürledi Garzhvog. İnsana ait olmayan dört uzun adımda tepeye tırmandı. Atlar devasa Urgaldan ürkerek uzaklaştı.

"Bakın." Nasuada işaret etti.

Eragon düşmanlarını incelemeye başlamıştı bile. Kabaca üç kilometre uzakta simsiyah beş parlak tekne Jiet Nehri'nin kıyısına inmişti. Teknelerden Galbatorix'in askerleri oldukları anlaşılan adamlar iniyordu. Kılıçlar, mızraklar, kalkanlar, miğferler ve zırh zincirleri ışığı yakalayıp yansıtırlarken kalabalık, güneşin altında rüzgârla çalkalanan su gibi parlıyordu.

Arya eliyle gözlerini gölgeleyip askerlere baktı. "Sayıları iki yüz yetmişle üç yüz arasında."

"Neden o kadar az?" diye sordu Jörmundur.

Kral Orrin kaşlarını çattı. "Galbatorix bu kadar az kuvvetle bizi yok edeceğine inanacak kadar deli



olamaz!" Orrin taç biçimindeki miğferini çıkardı, alnını tuniğinin ucuyla sildi. "Bütün grubu tahrip edip tek bir adam bile kaybetmeyiz."

"Belki evet," dedi Nasuada. "Belki hayır."

Garzhvog sözcükleri ezerek ekledi. "Ejderha kralı güvenilir bir hain, hilekâr bir adam olabilir, ama kafası çalışır. Kana susamış bir gelincik gibi kurnazdır."

Askerler uygun saflara geçip, Varden'e doğru ilerlemeye başladı.

Bir haberci çocuk, Nasuada'nın yanına koştu. Nasuada, çocuğu dinlemek için atından eğildi, sonra onu gönderdi. "Nar Garzhvog, halkın kampımız içinde güvende. Onları yönetmen için doğu kapısında toplandılar."

Garzhvog homurdandı, ama olduğu yerde kaldı.

Nasuada yaklaşan askerlere bakarak, "Onlarla açık alanda çarpışmak için bir neden göremiyorum. Menzile girdikten sonra okla avlayabiliriz. İyice yaklaşınca hendekler ve çukurlarda dağılırlar. Bir tanesi bile kaçamayacak," dedi açık bir tatminle.

"Açığa çıktıklarında ben ve adamlarım dolaşıp arkalarından saldırabiliriz. O kadar şaşıracaklar ki kendilerini savunacak şansları bile olmayacak."

Nasuada, "Savaşın gidişi..." demeye başlamıştı ki askerlerin gelişini duyuran boru sesi bir kez daha öyle tiz bir şekilde çaldı ki Eragon, Arya ve Elflerin geri kalanı kulaklarını kapamak zorunda kaldı. Eragon acıyla yüzünü buruşturdu.

Bu nereden geliyor, diye sordu Saphira.

Bence daha da önemli olan soru, eğer bu sesin kaynağı askerlerse neden bize saldırılarını bildirmek istiyorlar?

Belki bu bir saptırmacadır veya...

Eragon, Jiet Nehri'nin uzak kenarında, kederli görünüşlü söğüt ağaçlarının oluşturduğu perdenin arkasında bir hareket fark ederken ne söylediğini unuttu. Kana batırılmış yakut kadar kırmızı, kızgın demir kadar kırmızı, yanan nefret ve öfke közü kadar kırmızı Thorn, ağaçların arasından yükseldi. Parlak ejderhanın arkasında parlak çelik zırhıyla Murtagh oturmuş, Zar'roc'u havaya kaldırmıştı.

Bizim için geldiler, dedi Saphira. Eragon midesi düğümlenirken Saphira'nın korkusunu zihninde hissetti.

# Gökyüzündeki Ateş

Eragon, Thorn ve Murtagh'ın kuzey gökyüzünde yükselişini seyrederken Narheim'in fısıldadığını duydu, "Barzûl." Sonra Cücelerin Kralı Hrothgar'ı öldürdüğü için Murtagh'a küfretti.

Arya, Nasuada'ya döndü. "Nasuada, majesteleri," dedi gözleri Orrin'e doğru kayarak. "Askerleri kampa varmadan durdurmalısınız. Savunmalarımıza saldırılarına izin veremezsiniz. Eğer saldırırlarsa surlarımızı fırtına gibi talan ederler ve doğru dürüst manevra yapamayacağımız çadırların arasında korkunç bir karmaşaya neden olurlar."

"Korkunç bir karmaşa mı?" dedi Orrin alaycı bir şekilde gülererek. "Becerilerimize hiç mi güveniniz yok, büyükelçi? İnsanlar ve Cüceler, Elfler kadar yetenekli olmayabilir, ama bu sefilleri geri püskürteceğimizden emin olabilirsiniz."

Arya'nın yüzündeki çizgiler sertleşti. "Becerileriniz kıyas kabul etmez, majesteleri. Bundan hiç kuşum yok. Ama dinle: bu Eragon ve Saphira için kurulmuş bir tuzak. Onlar..." Kolunu Thorn ve Murtagh'ın yükseldiği tarafa uzattı. "...Eragon ve Saphira'yı yakalayıp Urû'baen'e götürmeye geldiler. Galbatorix, Murtagh'ın Eragonu etkisiz hale getirmesine yetecek kadar bir süre için Varden'i oyalayacaklarından emin olmasa bu kadar az adam göndermezdi. Galbatorix bu adamlara büyü yapmış olmalı, onlara yardımcı olacak büyüler. Bu büyülerin ne olabileceğini bilmiyorum, ama şundan eminim: bu askerlerde görünenden fazlası var ve onların kampımıza girmelerine izin vermemeliyiz."

İlk şoktan kurtulan Eragon, "Thorn'un kampın üstüne gelmesini istemezsin; tek bir geçişte kampın yarısını ateşe verebilir."

Nasuada ellerini eyer kayışının üstünde birleştirirken iki kilometreden daha yakında olan Murtagh, Thorn ve askerlerden habersiz gibiydi. "Ama neden habersiz saldırmıyorlar? Neden varlıklarını bize bildiriyorlar?"

Cevap veren Narheim'di. "Çünkü Eragon ve Saphira'nın savaşa karışmasını istemiyorlar. Yanılmıyorsam yaptıkları plan, askerleri yerde bize saldırırken Eragon ve Saphira'nın Thorn ve Murtagh'la havada buluşması şeklinde."

"O halde onların isteklerine uyup Eragon ve Saphira'yı bilerek bu tuzağa göndermeli miyiz?" diye sordu Nasuada tek kaşını kaldırarak.

"Evet," diye ısrar etti Arya. "Çünkü şüphelenmeyecekleri bir avantajımız var." Blödhgarm'ı işaret etti. "Bu kez Eragon, Murtagh'la yalnız karşılaşmayacak. Kendisini destekleyen on üç Elfin birleşik gücüne sahip olacak. Murtagh bunu beklemiyor. Askerleri bize ulaşmadan durdurun, o zaman Galbatorix'in planının bir parçasını bozmuş olursunuz. Saphira ve Eragonu ırkımın en güçlü büyücülerinin desteğiyle gönderin, Galbatorix'in planının geri kalanı da bozulur."

"Beni ikna ettin," dedi Nasuada. "Ama askerler kampa o kadar yaklaştı ki onları piyadelerle kamptan uzakta durdurmak çok zor. Orrin..."

O sözünü bitirmeden kral atını döndürüp kuzey kapısına doğru yola çıkmıştı bile. Maiyetinden biri boru çaldı. Kral Orrin'in süvarilerinin hücum için toplanması için bir işaretti bu.

Nasuada, Garzhvog'a, "Kral Orrin'in yardıma ihtiyacı olacak," dedi. "Koç başlarını ona gönder."

"Leydi Gece Yürüyen." Garzhvog boynuzlu başını geriye atıp vahşi bir inilti kopardı. Urgalın vahşi uluması Eragon'un kollarındaki ve ensesindeki tüyleri diken diken yaptı. Garzhvog çenesini sertçe kapatarak çığlığını kesti. "Gelecekler," diye homurdandı. Kull yeri sarsarcasına koşmaya başlayıp Kral Orrin ve atlılarının toplandığı kapıya doğru yöneldi.

Varden'in dördü kapıyı sürükleyerek açtı. Kral Orrin kılıcını çekip haykırarak dörtnala kamptan çıktı, adamlarını altın dikişli tunikler giymiş askerlerin üstüne sürdü. Atların nallarının altından krem rengi toz bulutu yükselerek ok başı biçimindeki düzeni gözlerden sakladı.

"Jörmundur," dedi Nasuada.

"Evet leydim?"

"Peşlerinden iki yüz kılıçlı ve yüz mızraklı asker gönder. Elli okçuyu savaş alanından yetmiş ya da seksen metre uzağa yerleştir. Bu askerlerin ezilmesini, yok edilmesini, silinmesini istiyorum Jörmundur. Adamlar hiçbir yerin kaybedilmeyeceğini anlamaları gerekiyor."

Jörmundur aceleyle giderken Narheim, Nasuada'ya yaklaştı. "Ya benim halkım Nasuada? Onlar nasıl bir rol oynayacak?"

Nasuada çimenlerin üstüne yayılan yoğun, boğucu toz bulutuna kaşlarını çatarak baktı. "Çevremizi korumaya yardım edebilirsin. Askerler bir şekilde bizimkileri geçmeyi başarır...". Dört yüz Urgal – Yanan Ovalar Savaşı'ndan beri daha fazla Urgal gelmişti– kampın ortasından çıkıp kapıdan geçerek ilerideki savaş alanına koşup anlaşılmaz savaş çığlıkları atınca Nasuada durmak zorunda kaldı. Tozun içinde kaybolurlarken Nasuada konuşmaya devam etti: "Eğer askerler kurtulursa baltalarınız saflarda çok işe yarayacak."

Rüzgâr onlara doğru esince ölen adamların ve atların çığlıkları duyuldu. Metale sürten metal sesi, miğfere çarpan kılıç şangırtısı, kalkanlara inen mızrakların tok sesi ve en altta çok sayıda gırtlaktan yükselen, korkunç, keyifsiz kahkaha sesi duyuluyordu. Bunlar delilerin kahkahaları, diye düşündü Eragon.

Narheim yumruğunu kalçasına vurdu. "Morgothal'ın yardımıyla, bir savaş varken biz kenarda bekleyemeyiz! Bize izin ver Nasuada, senin için birkaç kelle de biz uçuralım!"

"Hayır!" diye çıkıştı Nasuada. "Hayır, hayır ve hayır! Sana emir verdim ve onlara uymanı bekliyorum. Bu atların, adamların, Urgalların ve belki de ejderhaların savaşı. Cücelere göre değil. Çocuk gibi ezilirsiniz." Narheim'in yeminiyle elini kaldırdı. "Sizin korkunç savaşçılar olduğunuzun farkındayım. Bunu Farthen Dûr'da yanınızda savaşan benden daha iyi kimse bilemez. Ancak bize göre biraz kisasınız ve böyle bir kargaşada savaşçılarımı riske atmak istemem. Burada, yüksekte, askerlerin size gelmesini beklemek daha iyi. Eğer askerlerden bize ulaşan olursa, bunlar çok güçlü savaşçılar olacaktır. Onları geri püskürtmek için sana ve adamlarına ihtiyacım olacaktır."

Narheim memnuniyetsiz bir şekilde homurdandı, ama ne söylediğini, Nasuada'nın yayılmasını istediği Varden kapısının bulunduğu yerdeki yarıktan tek sıra halinde çıkarken cevabını hiç kimse duymadı. Adamlar kamptan uzaklaşırken koşan ayakların ve şangırdayan silahların sesi kayboldu. Rüzgâr sabit bir esintiye dönüşüp çarpışma yerinden kampa doğru eserken, vahşi kıkırdama yine onlara doğru geldi.

Bir dakika sonra inanılmaz güçteki zihinsel bir çığlık, Eragon'un savunmalarını ezip bilincini deldi, bir adamın ah, hayır, bana yardım et! Ölmeyecekler! Angvard onları al, ölmeyecekler, dediğini

duyarken Eragon'un içi acıyla doldu. Aralarındaki bağ kesildi ve Eragon, adamın öldüğünü anlayıp zorlukla yutkundu.

Nasuada yüzünde gergin bir ifadeyle eyerinde kıpırdandı. "Kimdi o?"

"Sen de duydun mu?"

"Hepimiz duyduk galiba," dedi Arya.

"Sanırım Kral Orrin'le giden büyücülerden Barden'di, ama..."

"Eragon!"

Kral Orrin ve savaşçıları askerlerle çarpışırken Thorn çok yükseklerde dönüyordu, ama şimdi ejderha savaşçılarla kamp arasında bir yerde havada asılı duruyordu. Murtagh'ın büyüyle güçlenen sesi yankılandı: "Eragon! Orada olduğunu görüyorum, Nasuada'nın eteklerinin arkasına saklanıyorsun. Gelip benimle savaş, Eragon! Bu senin kaderin. Yoksa sen bir korkak mısın Shade Katili?"

Saphira başını kaldırıp, Murtagh'ın gök gürültüsünü andıran sesinden daha yüksek sesle kükredi, sonra altı metre boyunda mavi ateş fişkırttı. Nasuada'nın ki de dâhil Saphira'nın yakınındaki atlar ileri atılıp Saphira ve Eragon'u Elflerle birlikte toprak sette yalnız bıraktı.

Saphira'nın yanına yürüyen Arya, Eragon'un sol bacağına elini koyarak çekik yeşil gözleriyle ona baktı. "Bunu kabul et Shur'tugal." Bir enerji akışı Eragon'a aktı.

"Eka elrun ono," diye mırıldandı.

Ayrıca antik dilde, "Dikkatli ol Eragon. Senin Murtagh tarafından yenildiğini görmek istemem. Ben..." Daha fazlasını söyleyecek gibiydi, ama sonra tereddüt edip elini çekerek Blödhgarm'ın yanına çekildi.

"İyi uçuşlar, Bjartskular!" dedi Elfler, Saphira setten havalanırken.

Saphira, Thorn'a doğru kanat ırparken Eragon zihnini önce onunla, sonra Arya'yla birleştirdi ve Arya aracılığıyla da diğer Elflerle. Arya'nın Elflerin odak noktası olarak hizmet etmesi sayesinde Eragon, Arya ve Saphira'nın düşüncelerine odaklanabiliyordu; onları o kadar iyi tanıyordu ki onların tepkileri dövüşün ortasında onu rahatsız etmezdi.

Eragon kalkanını sol eliyle kavrayıp kılıcını kınından çıkardı, kanat çırparken kazayla Saphira'nın sürekli hareket halinde olan kanatlarını, boynunu ya da omuzlarını delmemek için yukarı kaldırdı. Dün gece vakit ayırıp, büyüyle kılıcımı güçlendirdiğim için memnunum, dedi Saphira ve Arya'ya.

Umalım da büyün dayansın, dedi Saphira.

Unutma, dedi Arya. Bize mümkün olduğunca yakın dur. Araya ne kadar mesafe koyarsan bu bağ sürdürmemiz o kadar zor olur.

Saphira, ona yaklaşırken Thorn dalışa geçmedi ya da Saphira'ya herhangi bir şekilde saldırmadı. Yalnızca süzölmeye devam ediyor, Saphira'nın kendisinin bulunduğu seviyeye taciz edilmeden çıkmasına izin veriyordu. İki ejderha sıcak hava dalgasında dengede durup elli metre arayla birbirlerine baktılar. Dikenli kuyruklarının ucu hafifçe titriyor, ağızları haşin bir hırıltıyla kırışıyordu.

Daha da büyümüş, dedi Saphira. Son dövüşmemizden buyana iki hafta bile geçmedi ve o bir metre, belki de daha fazla büyümüş.

Haklıydı. Thorn şimdi Yanan Ovalar'da ilk çarpıştıklarından beri daha uzun görünüyordu, göğsü de genişlemişti. Daha yumurtadan yeni çıkmıştı, ama neredeyse Saphira kadar büyüktü.

Eragon gönülsüzce bakışlarını ejderhadan süvariye çevirdi.

Murtagh'ın başında bir şey yoktu. Uzun siyah saçları arkasında yele gibi dalgalanıyordu. Yüzü sertti, hatta Eragon'un daha önce hiç görmediği kadar sert. Eragon, onun bu kez merhamet göstermeyeceğini, gösteremeyeceğini biliyordu. Sesinin tonu belirgin şekilde alçalmış olsa da yine de normalden yüksek olan Murtagh, "Sen ve Saphira, bize çok büyük sıkıntılar yaşattınız Eragon. Galbatorix, sizi bıraktığımız için deliye döndü. Ve ikiniz Ra'zac'ı öldürdükten sonra o kadar öfkeleni ki beş hizmetkârını öldürdü ve öfkesini Thorn'la bana yöneltti. Senin yüzünden ikimiz de büyük sıkıntı çektik. Bunu bir daha yapmayacağız." Thorn ileri atılacaktı ve o da Eragon ve Saphira'ya saldıracaktı gibi kolunu geri çekti.

"Dur!" diye bağırdı Eragon. "İkinizi de Galbatorix'in yemininden kurtaracak bir yol biliyorum."

Murtagh'ın yüzünden umutsuz bir özlem ifadesi geçti, sonra Zar'roc'u birkaç santim indirdi. Ama hemen kaşlarını çatıp yere tükürdükten sonra haykırdı. "Sana inanmıyorum! Bu mümkün değil!"

"Mümkün! Bırak açıklayayım."

Murtagh, kendisiyle mücadele ediyor gibiydi. Eragon bir an için onun reddedeceğini sandı. Thorn başını çevirerek Murtagh'a baktı, aralarında bir şey geçti. "Kahretsin Eragon," dedi Murtagh ve Zar'roc'u eyerinin önüne koydu. "Bize böyle yem attığın için kahretsin. Biz kaderimizi kabul ettik, ama sen, bizi terk ettiğimiz bir umut kırıntısıyla kandırıyorsun. Eğer bu sahte bir umutsa, kardeşim, seni, Galbatorix'e götürmeden önce sağ elini keseceğime yemin ediyorum... Urû'baen'de yapacağın şey için eline ihtiyacın olmayacak."

Kendi tehdidi Eragon'un aklına geldi, ama bastırdı. Kılıcını indirerek, "Galbatorix bunu sana söylememiştir, ama ben Elflerin arasındayken..."

Eragon, hakkımızda daha fazla şey açıklama, dedi Arya heyecanla.

"...öğrendim ki eğer kişiliğin değişirse antik dildeki gerçek adın da değişiyor. Kim olduğun demire işlenmiş değil Murtagh! Eğer sen ve Thorn kendiniz hakkında bir şeyi değiştirebilirseniz yeminleriniz artık sizi bağlamaz ve Galbatorix size hâkim olamaz."

Thorn, Saphira'ya doğru birkaç metre yaklaştı. "Neden bundan daha önce söz etmedin?" diye sordu Murtagh.

"O sırada kafam çok karışmıştı."

Thorn ve Saphira'nın arasındaki mesafe elli adımdan daha azdı. Kırmızı ejderhanın hırıltısı azalmış, üst dudağı belli belirsiz kıvrılmıştı. Parlak kırmızı gözlerinde büyük, şaşkın bir üzüntü vardı. Sanki Saphira ve Eragon'un, neden sırf Galbatorix tarafından köleleştirilmek, taciz edilmek ve başka canlıları öldürmeye zorlamak için bu dünyaya getirildiğini onların bilmesini umuyor gibiydi. Saphira'yı koklarken Thorn'un burnunun ucu titredi. Saphira da onu kokladı, kokusunun tadına bakarken dili dışarı fırladı. Eragon ve Saphira'nın içinde Thorn'a karşı büyük bir acıma duygusu belirdi. Onunla direkt olarak konuşabilmeyi diliyorlardı, ama zihinlerini ona açmaya cesaret edemiyorlardı.

Aralarında çok az mesafe olduğu için Eragon, Murtagh'ın boynunda kabaran damarları, alnının

ortasında nabız gibi atan çatallı damarı görebiliyordu.

"Ben kötü değilim," dedi Murtagh. "Bu şartlar altında elimden geleni yaptım. Eğer annemiz seni, Urû'baen'de bırakıp beni Carvahall'de gizlemeyi tercih etseydi senin de benim gibi yaşam savaşı vererek hayatta kalabileceğini sanmıyorum."

"Belki."

Murtagh yumruğunu göğüs zırhına indirdi. "Aha! O halde senin tavsiyeni nasıl dinleyebilirim? Eğer zaten iyi bir adamsam, eğer zaten beklenebilecek şeyleri yaptıysam nasıl değişebilirim? Şimdikinden daha kötü mü olmalıyım? Kendimi ondan kurtarmak için Galbatorix'in karanlığını mı kucaklamalıyım? Bu mantıklı bir çözüm gibi gelmiyor. Eğer kimliğimi değiştirebilmeyi bu şekilde başarırısam, olduğum kişiyi sen sevmezsin ve şu anda Galbatorix'e yaptığın gibi bana da lanet okursun."

Eragon düş kırıklığı içinde, "Evet, ama şu andakinden daha iyi ya da daha kötü olmak zorunda değilsin, yalnızca farklı olmalısın," dedi. "Dünyada bir sürü insan ve bir sürü davranış şekli var. Hayatta seçtiği yol seninkinden farklı olan hayranlık duyduğun birine bak ve hareketlerinde onunkileri örnek al. Bu biraz zaman alabilir, ama eğer kişiliğini yeterince değiştirirken Galbatorix'ten ve imparatorluktan ayrılabilir, Thorn ve sen, dilediğinizi yapabileceğiniz Varden'e katılabilirsiniz."

Ya Hrothgar'ın ölümünün intikamını almak için bizim ettiğimiz yemin, diye sordu Saphira. Ama Eragon, ona aldırmadı.

Murtagh, ona alaycı bir şekilde baktı. "Yani benden olmadığım biri olmamı istiyorsun. Eğer Thorn ve ben, kendimizi kurtarmak istiyorsak, şimdiki kimliklerimizi yok etmemiz gerekiyor. Tedavin hastalıktan daha kötü."

"Gelişerek şu anda olduğundan daha farklı biri olmanı istiyorum. Bunu yapması zor, biliyorum, ama insanlar kendilerini sürekli değiştirir. Öncelikle öfkenden kurtul, o zaman Galbatorix'e sonsuza dek sırtını dönebilirsin."

"Öfkemden kurtulmak mı?" diye güldü Murtagh. "Sen dayının ölümünü ve çiftliğinizin yerle bir edilmesinde İmparator'un rolünü unutamıyorken ben kendi öfkemden vazgeçeceğim. Öfke bizi tanımlar Eragon ve o olmasa sen ve ben solucanlara yem olurduk. Yine de..." Gözleri yarı kapalı parmaklarıyla Zar'roc'un balçağına vururken boynundaki damarlar yumuşuyordu, ama alnındaki damar, her zamanki gibi kabarıktı. "Ama bu fikir ilginç, bunu kabul etmeliyim. Belki Urû'baen'deyken seninle bu konuda çalışabiliriz. Tabii eğer kral yalnız kalmamıza izin verirse. Kuşkusuz bizi sonsuza dek ayırmaya da karar verebilir. Onun yerinde olsam ben öyle yapardım."

Eragon kılıcının kabzasındaki parmaklarını sıktı. "Başkente kadar sana eşlik edeceğimizi düşünüyor gibisin."

"Oh, edeceksin kardeşim." Murtagh'ın ağzında çarpık bir gülümseme belirdi. "Ben ve Thorn istesek bile kimliklerimizi bir anda değiştiremeyiz. O zaman gelene kadar Galbatorix'e borçlu kalacağız ve o da ne şart altında olursa olsun ikimizi de ona götürmemizi istedi. İkimiz de kralı bir daha kızdırmayı istemiyoruz. Seni daha önce yendik. Bunu yeniden yapmak büyük bir başarı olmayacak."

Saphira'nın dişlerinin arasından bir alev fişkırdı. Eragon da sözlerle benzeri bir tepki vermekten kendini alıkoydu. Eğer şu anda öfkelerini kontrol edemezse kan dökülmesi kaçınılmaz olurdu. "Lütfen Murtagh, Thorn, söylediğim şeyi en azından deneyemez misiniz? Galbatorix'e direnmek için hiç

isteyiniz yok mu? Ona karşı gelmeyi istemezseniz zincirlerinizden asla kurtulamazsınız."

"Galbatorix'i küçümsüyorsun, Eragon," diye gürledi Murtagh. "Babamızı aldığından beri yaklaşık yüz yıldır isim-köleler yaratıyor. Bir insanın gerçek isminin hayatı boyunca değişebileceğini o bilmez mi? Bu sonuca karşı bir önlem almıştır. Thorn'un ya da benim gerçek ismimiz şu anda değişse büyük olasılıkla Galbatorix'i bu değişiklikten haberdar eden bir büyü harekete geçer ve Thorn'la beni yeniden bağlayabilmesi için bizi Urû'baen'e geri dönmeye zorlar."

"Ama ancak gerçek isimlerinizi tahmin edebilirsin."

"Bu konuda çok beceriklidir." Murtagh kılıcını eyerden aldı. "Tavsiyeni gelecekte kullanabiliriz, ama ancak dikkatli inceleme ve hazırlıktan sonra, böylece Thorn ve ben özgürlüğümüzü kazanırız, ama Galbatorix'in bizi hemen yeniden ele geçirmesini beklemek için değil." Zar'roc'u kaldırdı, kılıcın yanardöner ışığı titreşti. "Bu yüzden sizi Urû'baen'e götürmekten başka çaremiz yok. Kaderinize boyun eğip zorluk çıkarmadan bizimle gelecek misiniz?"

Eragon kendini daha fazla tutamayarak, "Kalbimi yerinden sökerim daha iyi!" dedi.

"Bizim kalplerimizi çıkarsan daha iyi olur," diye cevap verdi Murtagh. Sonra vahşi bir çığlık atarak Zar'roc'la bir hamle yaptı.

Thorn, Saphira'nın üstüne çıkmak için yükselerek kanat çırpı. Yükselirken yarım daire çizip başını Saphira'nın boynunun yanına getirmek, onu tek bir ısırıkla etkisiz kılmak istiyordu.

Ama Saphira, onu beklemedi. Öne doğru eğilip kanatlarını omuzlarında döndürdü, böylece bir kalp atımı kadar sürede doğruca aşağıya yöneldi, kanatları tozla kaplı yere paralel hale gelerek bütün ağırlığını destekledi. Sonra sağ kanadını çekip, başını sola çevirdi, kuyruğu sağa gidip saat yönüne döndü. Kaslı kuyruğu tam üstünden geçen Thorn'un yan tarafına çarptı, kanadını beş ayrı yerden kırdı. Thorn'un kırılan kemiklerinin çentikli ucu derisini delip pullarının arasından çıktı. Dumanı tüten ejderha kanı Eragon ve Saphira'nın üstüne yağdı. Bir damla Eragon'un başına düşüp çıplak derisine süzüldü. Sıcak yağ gibi yakıcıydı. Eragon da boynundaki kanı silmeye çalıştı.

Kükreyişi acı dolu iniltiye dönüşen Thorn, havada kalmayıp yuvarlanarak Saphira'nın yanından geçti.

"Aferin!" diye bağırdı Eragon, Saphira kendini düzeltirken.

Eragon, Murtagh'ın kemerinden küçük, yuvarlak bir nesne çıkarıp Thorn'un omzuna bastırmasını seyretti. Murtagh'ın büyü yaptığını hissetmiyordu, ama elindeki obje parladı ve kemikleri çatırdayarak yerine otururken kasları ve tendonları dalgalandı, içlerindeki yırtıkları kayboldu. Sonunda Thorn'un derisindeki yara tamamen kayboldu.

Bunu nasıl yaptı, diye sordu Eragon hayretle.

O şeyi daha önceden şifa büyüyle doldumuş olmalı, diye cevap verdi Arya.

Bunu biz de düşünmeliydik.

Yaraları iyileşen Thorn, düşüşünü durdurup müthiş bir hızla Saphira'ya doğru yükselmeye başladı. Önündeki havayı öfke dolu ateşten kırmızı bir mızrak gibi yarıyordu. Saphira, ona doğru dalışa geçip alev kulesinin etrafında döndü. Thorn'un boynuna atıldı –Thorn kaçtı– omuzlarını ve göğsünü ön pençeleriyle tarayıp dev kanatlarıyla hırpaladı. Sağ kanadının ucu Murtagh'a çarpıp eyerde yana devrilmesine neden oldu. Murtagh, hızla toparlanıp kılıcıyla Saphira'ya hamle yaptı, kanat zarında

doksan santimlik bir yarık açtı.

Saphira tıslayarak arka ayaklarıyla Thorn'u tekmeledi, ateş fiskiyesi püskürttü, ama ateş ikiye ayrılıp Murtagh'ın iki yanından zarar vermeden geçti.

Eragon, Saphira'nın zonklayan yarasını hissediyordu. Kanayan yaraya bakıp hızla düşündü. Murtagh'ın yanı sıra bir büyücüyle dövüşüyor olsaydı dövüşürken büyü yapmaya cesaret edemezdi, çünkü büyücü ölmek üzere olduğunu düşünüp çaresizce bütün gücüyle karşılık verirdi.

Ama Murtagh'la durum farklıydı. Eragon, Galbatorix'in Murtagh'a Saphira ve Eragonu öldürmeden esir almasını emrettiğini biliyordu. Ben ne yaparsam yapayım beni öldünmeye çalışmayacak, diye düşündü. O halde Saphira'yı iyileştirmem güvenli olur, diye karar verdi. Aynı zamanda gecikmiş de olsa Murtagh'a istediği her büyüyle saldırabileceğini, ama onun ölümcül bir güçle karşılık vermeyeceğini fark etti. Murtagh'ın Thorn'un yarasını iyileştirmek için neden kendisinin büyü yapmayıp büyülü bir nesne kullandığını merak etti.

Belki gücünü korumak istiyordur, dedi Saphira. Ya da belki seni korkutmak istememiştir. Murtagh büyü yaptığı için senin paniğe kapılıp sonuç olarak kendini, Murtagh'ı veya Thorn'u öldürmen Galbatorix'in hiç işine gelmezdi. Unutma, kralın en büyük arzusu dördümüzü komutası altına almak. Ölürsek bir işine yaramayız.

Öyle olmalı, diye kabullendi Eragon.

Saphira'nın kanadını iyileştirmeye hazırlanırken Arya, dur. Yapma, dedi.

Ne? Neden? Saphira'nın acısını hissetmiyor musun?

Onunla kardeşlerim ve ben ilgileniriz. Bu Murtagh'ı şaşırtacaktır, hem böylece senin gücünde bir azalma olmaz.

Böyle bir değişiklik yapmak için çok uzakta değil misiniz?

Çoğumuz gücümüzü bir havuzda birleştirdiğimizde uzak sayılmayız. Ve Eragon? Kendisi zihin veya büyü yoluyla saldırmadığı takdirde Murtagh'a büyüyle saldırmamasını öneriyoruz. On üçümüz gücümüzü birleştiresek bile yine de senden güçlü olabilir. Bilmiyoruz. Başka alternatifin kalmayana kadar kendini sınamaman daha iyi.

Ya başaramazsam?

Bütün Alagaesia Galbatorix'in eline düşer.

Eragon, Arya'nın dikkatini yoğunlaştırdığını hissetti, sonra Saphira'nın kanadındaki kesik kandan gözyaşları dökmeyi bıraktı. Hassas zarın yaralı kenarları birleşerek bir yara halini aldı. Saphira'nın rahatlayışı gözle görülebiliyordu. Arya hafif bir yorgunlukla, mümkünse kendini daha iyi koru. Bu pek kolay değildi, dedi.

Saphira, onu tekmeledikten sonra Thorn, çırpınıp alçalmıştı. Saphira'nın yukarıdan saldıracağını tahmin etmiş olmalıydı ki bu şekilde kendini koruması daha zor olacağı için bir kilometre kadar batıya gitmişti. Sonunda Saphira'nın kendisini takip etmediğini fark edince dönerek yükseldi ve Saphira'dan üç yüz metre yukarıya çıktı.

Saphira sola kıvrılıp çalkantılı ateşten çıktı. Murtagh o zamana kadar Thorn'un bacağındaki hasarı iyileştirmişti. Thorn yeniden kendini Saphira'nın üstüne fırlattı, onunla boğuşmaya başlayıp Varden'in



gri çadırlarına doğru mide bulandırıcı bir yalpalamayla düşmeye başladılar. Saphira dişlerini Thorn'un başının arka tarafındaki boynuzlu çıkıntıya geçirmeyi başardı. Kemiğin dilini delen, sivri kısımlarına aldırılmıyordu bile. Thorn kükreyip oltadaki bir balık gibi çırpındı, Saphira'dan kurtulmaya çalıştı, ama Saphira'nın çenesinin demir gibi kaslarına gücü yetmiyordu. İki ejderha, birbirine kenetlenmiş yapraklar gibi yan yana aşağıya süzölmeye başladı.

Eragon yana doğru eğilip kılıcıyla Murtagh'ın sağ omzuna çaprazlama vurmaya çalıştı. Onu öldürmeyi düşünmüyordu, ama dövüşü bitirmeye yetecek kadar ciddi şekilde yaralamak istiyordu. Yanan Ovalar'daki dövüşlerinden beri Eragon iyi dinlenmişti; kolu bir Elfinki kadar hızlıyken Murtagh'ın kendisini iyi savunamayacağına inanıyordu.

Murtagh kalkanını kaldırıp Eragon'un kılıcını durdurdu.

Tepkisi o kadar beklenmedikti ki Eragon çok şaşırđı, Murtagh'ın karşılık vermesi üzerine kendini zor topladı. Murtagh, Zar'roc'u ona doğru savururken kılıç havada inanılmaz bir hızla uğıldadı. Hamle Eragon'un omzunu sarstı. Murtagh saldırıyı zorlayıp Eragon'un bileğine vurdu, Eragon yana kayınca Murtagh, Zar'roc'u Eragon'un kalkanının altına itti, zincir yeleğinin kenarından, pantolonunun belinden sol kalçasına soktu. Zar'roc'un ucu kemiğe gömüldü.

Acı Eragon'da yüzüne soğuk su çarpılmasının verdiği şok hissini yarattı, ama aynı zamanda düşüncelerine olağanüstü bir açıklık kazandırıp uzuvlarında sıra dışı bir gücün dolaşmasına neden oldu.

Murtagh kılıcını çekerken Eragon bağırp, Murtagh'a bir hamle yaptı, Murtagh bileğinin bir hareketiyle Eragon'un kılıcını kapana kıstırdı. Murtagh kötü bir gülümsemeye dişlerini gösterdi. Eragon hiç durmadan kılıcını kurtarıp Murtagh'ın sağ dizine doğru hamle yapıyormuş gibi yaptı, sonra falsiyonu ters yöne savurup, Murtagh'ın yanağını kesti.

"Miğfer takmalıydın," diye bağırdı.

Yere o kadar yakındılar ki –yalnızca birkaç yüz metre kalmıştı– Saphira'nın Thorn'u bırakması gerekti. Böylece Eragon ve Murtagh bir daha vuruşamadan iki ejderha birbirinden ayrıldı.

Saphira ve Thorn, dönerek yukarı yükselirken Varden'in çadırlarının yukarısında toplanmış inci beyazı bulutlara doğru yarışıyor gibiydiler. Eragon zincir zırhını çıkarıp kalçasını inceledi. Zar'roc'un zırhı ezdiği yerde derisi renk değiştirmişti. Bu morluğun ortasında, Zar'roc'un girdiği yerde beş santim uzunluğunda, ince, kırmızı bir çizgi vardı. Yaradan kan sızıyor, pantolonunun üst kısmını ıslatıyordu.

Tehlike anlarında kendisini hiç başarısızlığa uğratmayan ve hâlâ kendisinin olarak gördüğü Zar'roc'la yaralanmak onu rahatsız etmişti. Kendi silahının kendisine karşı dönmesi yanlıştı. Bu dünyanın çarpıklığını gösteriyordu ve bütün içgüdüleri buna isyan ediyordu.

Saphira, havadaki bir anafordan geçerken sarsıldı, yan tarafından yeni bir acı dalgası yükselirken Eragon yüzünü buruşturdu. Ayakta dövüşmemelerinin, şans olduğunu düşündü, çünkü kalçasının ağırlığını taşıyacağını düşünmüyordu.

Arya, beni siz mi iyileştireceksiniz, yoksa kendim mi yapayım?

Biz ilgileneceğiz. Hâlâ yaralı olduğunu düşünürse Murtagh'ı hazırlıksız yakalayabilirsin.

Oh, dur.

Ne oldu?

Sana izin vermeliyim. Yoksa zihnindeki engeller beni iyileştirmeni engeller. Gerekli sözler Eragon'un aklına hemen gelmedi, ama sonunda güvenli olunacağını hatırlayıp antik dilde fısıldadı. "Kraliçe Islanzadi'nin kızı Arya'nın bana büyü yapmasına izin veriyorum."

Bu kadar meşgul olmadığın bir seferinde zihnindeki engeller hakkında konuşmalıyız. Ya bilincin kayıp olsaydı? O zaman seni nasıl iyileştirirdik?

Yanan Ovalar'dan sonra bu iyi bir fikir gibi göründü. Murtagh büyüyle ikimizi de hareketsiz hale getirdi. Onun ya da bir başkasının bizim isteğimiz olmadan böyle bir büyü yapmasını istemiyorum.

Yapamamalıları zaten, ama seninkinden daha zarif çözümler de var.

Elflerin büyüü etkisini gösterip, kalçasını milyonlarca pire ısırmış gibi iğnelenmeye ve kaşınmaya başlarken, Eragon eyerinde kıpırdandı. Kaşınma bittiğinde elini gömleğinin altına soktu ve pürüzsüz deri dışında bir şey hissetmediğine sevindi.

Tamam, dedi omuzlarını oynatarak. Onlara isimlerimizden korkmayı öğretelim!

Önünde inci beyazı gibi koca bir bulut kümesi yükselen Saphira sola döndü ve sonra, Thorn dönmeye çalışırken, bulutun ortasına daldı. Her yer buz gibi nemli ve beyaz oldu. Saphira bulutun diğer köşesinden dışarı çıkarken Thorn'un yalnızca birkaç adım yukarısında ve arkasındaydı.

Saphira zaferle kükreyerek, Thorn'a doğru alçaldı, onu yan tarafından yakalayıp pençelerini kaburgalarının yanlarına ve bacaklarına batırdı. Başım öne doğru uzatıp, Thorn'un sol kanadını ağzına aldı, jilet keskinliğindeki dişlerinin etten geçerken çıkardığı çıtırtıyla ağzını kapattı.

Thorn çırpınıp çığlık attı. Bu Eragon'un ejderhaların çıkarabildiğini bilmediği korkunç bir sestti.

Onu yakaladım, dedi Saphira. Kanadını yırtabilirim, ama bunu yapmamayı tercih ederim. Ne yapacaksan çok fazla düşmeden yap.

Yüzüne bulaşmış kanla rengi solan Murtagh, Zar'roc'u Eragon'a doğrulttu –kılıç havada titriyordu– muazzam bir zihinsel güç Eragon'un bilincini istila etti. Yabancı bir varlık düşüncelerini araştırıyor, onları bastırıp, Murtagh'a itaat etmesini sağlamaya çalışıyordu. Eragon, Yanan Ovalar'da olduğu gibi şimdi de Murtagh'ın zihninin çok sayıda zihin içeriyormuş gibi görüldüğünü, sanki Murtagh'ın kendi düşüncelerinin karmaşası altında mırıldanan başka sesler korosu olduğunu fark etti.

Eragon, Elflerin kendisine yardım ettiği gibi Murtagh'a da büyücülerin yardım edip etmediğini merak etti.

Bu çok zor olsa da zihninden Zar'roc hariç her şeyi çıkarmaya çalıştı. Bütün gücüyle kılıca odaklanıp hiçbir şey düşünmemeye çalıştı. Böylece Murtagh zihninde tutunacak bir şey bulamayacaktı. Thorn ahtlarında çrpınırken Murtagh'ın dikkati bir an için dağılınca Eragon öfkeli bir kargı atağa geçip, Murtagh'ın zihnine bir pençe attı.

Hep birlikte aşağıya düşerlerken, haşın bir sessizlik içinde birbiriyle mücadele ediyor, zihinlerin sınırları içinde ileri geri boğuşup duruyorlardı. Bazen Eragon üstünlüğü ele geçiriyor, bazen de Murtagh, ama ikisi de diğerini yenemiyordu. Eragon hızla kendilerine yaklaşan yere baktı, aralarındaki mücadelenin birincisinin başka yollarla belirlenmesi gerektiğine karar verdi.

Falsiyonu Murtagh'la aynı seviyeye gelecek şekilde indirip, "Letta!" diye bağırdı. Önceki

karşılaşmalarında Murtagh'ın kullandığı büyüydü bu. Basit bir büyüydü –Murtagh'ın ellerini ve göğsünü sabit tutmaktan başka bir şey yapmıyordu– ama kendilerini birbirlerine karşı sınamalarını ve hangisinin en fazla enerjiyi içinde barındırdığını belirlemelerini sağlıyordu.

Murtagh karşı büyü sözü söyledi, ama Thorn'un hırıltısı ve rüzgârın uluması arasında ne dediği anlaşılıyordu.

Uzuvlarındaki güç azalırken, Eragon'un nabızı hızla atıyordu. Sonunda enerji depolarını tükettiğinde, gösterdiği çaba yüzünden bayılacak gibi olduğunda Saphira ve Elfler bedenlerindeki büyüü onun bedenine aktarıp devam ettirdiler. Karşısındaki Murtagh, önceleri halinden memnundu ve kendine güveniyordu, ama Eragon, onu durdurmaya devam ettikçe Murtagh'ın kaşları biraz daha çatıldı, dudaklarını geriye çekip dişlerini gösterdi. Ve bütün bu süre içinde birbirlerinin zihinlerini kuşatmaya devam ettiler.

Eragon, Arya'nın kendisine gönderdiği enerjinin önce bir, sonra iki kez düştüğünü hissetti ve Blödhgarm'ın komutasındaki iki büyücünün bayıldığını tahmin etti. Murtagh daha fazla dayanamaz, diye düşündü. Ve sonra yeniden zihninin kontrolünü ele geçirmek için çabaladı, çünkü dalgınlığı yüzünden Murtagh zihnine girmeyi başarmıştı.

Arya ve diğerlerinden gelen kuvvet yarı yarıya azalmıştı, Saphira bile yorgunluktan titremeye başlamıştı. Eragon tam Murtagh'ın kazanacağına inanmaya başlarken, Murtagh acı dolu bir çığlık atıp direnmeye son verince, Eragon üzerinden büyük bir ağırlığın kalktığını hissetti. Murtagh, Eragon'un başarısına şaşırmış gibi görünüyordu.

Eragon, Şimdi ne olacak, diye Arya ve Saphira'ya sordu. Onları esir mi alacağız? Bunu yapabilir miyiz?

Şimdi, dedi Saphira. Ben uçmalıyım. Thorn'u bırakıp ondan uzaklaştı, kanatlarını kaldırıp havada kalabilmek için büyük bir gayretle çırpıya başladı. Eragon omzunun üstünden geriye bakıp, bir an için atların ve güneşte solmuş çimenlerin hızla üzerine doğru geldiği izlenimine kapıldı; sonra altından dev bir darbe yemiş gibi oldu ve tüm dünyası karardı.

Eragon'un ilk fark ettiği şey, burnunun birkaç santim önündeki Saphira'nın pulları oldu. Pullar kobalt mavisi buz gibi parlıyordu. Eragon uzaklardan birisinin zihnine uzandığının belli belirsiz farkındaydı. Kendisine uzanan zihinler çok büyük bir aciliyet hissi veriyordu. Zihinsel gücü yerine gelirken diğer kişinin Arya olduğunu fark etti: Büyüyü sona erdir Eragon. Devam edersen hepimizi öldüreceksin. Bitir artık; Murtagh çok uzaklaştı! Uyan Eragon, yoksa boşluğa kayacaksın.

Eragon irkilerek eyerde doğrulup oturdu, Saphira'nın Kral Orrin'in atlılarının oluşturduğu çemberin ortasına çömeldiğini belli belirsiz fark etti. Arya hiçbir yerde görünmüyordu. Artık uyandığı için Murtagh'a yaptığı büyüün hâlâ enerjisini artan miktarda tüketmeye devam ettiğini görebiliyordu. Saphira, Arya ve diğer Elflerin yardımı olmasa çoktan ölmüş olurdu.

Eragon büyüü bırakıp yerde Thorn ve Murtagh'ı aradı.

İşte, dedi Saphira, burnuyla işaret ederek. Eragon kuzeybatı gökyüzünde Thorn'un parıltılı gövdesini görebiliyordu. Ejderha, Jiet Nehri'nin üstünde ilerliyor, birkaç kilometre uzaktaki Galbatorix'in ordusuna doğru kaçıyordu.

Nasıl?

Murtagh, Thorn'u yeniden iyileştirdi, Thorn bir tepenin yamacına inecek kadar şanslıydı. Sen bilincini kazanmadan kaçtı.

Uzaktaki tepelerden Murtagh'ın gök gürültüsüne benzeyen sesi yankılandı. Eragon ve Saphira bu mücadeleden galip çıktığınızı düşünmeyin. Tekrar buluşacağız, söz veriyorum. Ve bu kez Thorn ve ben sizi yeneceğiz, çünkü her zamankinden daha güçlü olacağız!"

Eragon kalkanını ve falsiyonunu o kadar sıkı tutmuştu ki tırnaklarının altı kanıyordu. Onlara yetişebilir misin?

Yetişirim, ama Elfler sana bu kadar uzaktan yardım edemezler. Ve onların desteğı olmadan kazanabileceğimizi sanmıyorum.

Kazanabilir... Eragon düş kırıklığı içinde bacağına vurdu. Kahretsin, ben bir salağım! Aren'i unuttum. Onları yenmek için Brom'un yüzüğündeki enerjiyi kullanabilirdik.

Aklında başka şeyler vardı. Herkes aynı hatayı yapabilir.

Olabilir, ama yine de keşke Aren daha önce aklıma gelseydi diye düşünüyorum. Thorn ve Murtagh'ı esir almak için kullanabilirdik.

Ya sonra ne olacaktı, diye sordu Saphira. Onları nasıl esir alacaktık? Duıza'nın seni, Gil'ead'da uyuşturduğu gibi uyuşturacak mıydın onları? Yoksa yalnızca öldürmek mi istiyorsun?

Bilmiyorum! İsimlerini değıştirmelerine, Galbatorix'in elinden kurtulmalarına yardım edebilirdik. Ama kontrolsüz bir şekilde etrafta dolaşmalarına izin vermek çok tehlikeli.

Arya araya girdi. Teorik olarak haklısın, Eragon, ama yorgunsun, Saphira yorgun ve ben sırf iyi durumda olmadığınız için sizi kaybetmektense Thorn ve Murtagh'ın kaçmasına razıyım.

Fakat...

Fakat bir ejderha ve süvarisini uzun süre alıkoyacak güce sahip değıliz; Thorn ve Murtagh'ı öldürmenin senin sandığın kadar kolay olduğunu düşünmüyorum. Onları gönderdiğimiz için minnettar olmalısın. Bir daha bizimle karşılaşmaya kalktıklarında bunu tekrar yapabileceğimizi düşünerek iyi dinlen. Bunları söyledikten sonra Eragonün zihninden çekildi.

Eragon, Thorn ve Murtagh'ın gözden kayboluşunu seyrederken içini çekip Saphira'nın boynunu ovuşturdu. On beş gün boyunca uyuyabilirim.

Ben de.

Kendinle gurur duymalısın. Thorn'u her seferinde alt ettin.

Ettik, değıl mi? Şöyle bir toparlandı. Bu pek eşit bir müsabaka değıldi. Thorn, benim deneyimlerime sahip değıl.

Senin yeteneklerine de, diye ekledi.

Saphira boynunu çevirip, Eragon'un sağ kolunun üst kısmını yaladı. Sonra parlayan gözlerle ona baktı.

Eragon bir hayalet gibi gülümsemeyi başardı. Sanırım bunu bekliyor olmalıydım, ama Murtagh'ın benim kadar hızlı olduğunu görmek, beni yine de şaşırttı. Kuşkusuz Galbatorix'in büyülerinin eseridir bu.

Ama neden engellerin Zar'roc'u çeldiremedi? Ra'zac'la dövüşürken seni çok daha kötü darbelerden korudular.

Bilmiyorum. Murtagh veya Galbatorix, koruma koymayı akıl edemediğim bir büyü icat etmiş olabilir. Ya da yalnızca Zar'roc'un süvari kılıcı olması bir neden olabilir ve Glaedr'in söylediği gibi...

...Rhunön yaptığı kılıçlar...

...her türlü büyüü kesmede mükemmeldir ve...

...nadiren...

...büyüden etkilenirler...

Kesinlikle. Eragon falsiyonun düz kısmındaki ejderha kanı çizgileri ne baktı. Düşmanlarımızı ne zaman kendi başımıza yenebileceğiz? Arya yıldız safiri parçalamasaydı Durza'yı yenemezdim. Hem Murtagh ve Thorn'u yalnızca Aıya ve diğer Elflerin yardımı olduğu için yenebildik.

Daha güçlü olmalıyız.

Evet, ama nasıl? Galbatorix gücünü nasıl kazandı? Yüzlerce kilometre uzaktan bile kölelerinin bedenlerini beslemenin bir yolunu mu buldu? Hırrr! Bilmiyorum.

Eragon'un alnından süzülen terler sağ gözünün kenarına indi. Teri avucunun içiyle silip, gözlerini kırpiştırınca etraflarında toplanan atlıları fark etti. Burada ne arıyorlar? İleriye bakınca Saphira'yla birlikte Kral Orrin'in süvarilerinin teknelerle gelen askerleri durdurduğu yere indiklerini fark etti. Sol tarafta, yüzlerce adam, Urgal ve at, panik içinde şaşkın halde kaçıyordu. Ara sıra kılıç şangırtısı veya yaralı bir adamın çığlığı, çılgın kahkaha eşliğinde şamatanın arasından yükseliyordu.

Galiba bizi korumak için buradalar, dedi Saphira.

Bizi mi! Neden? Neden askerleri öldürmemişler daha? Nereye... Arya, Blödhgarm ve perişan görümlü dört Elfin kamp tarafından koşarak onlara doğru geldiğini görünce Eragon sorusunu yarım bıraktı. Selam vermek için elini kaldıran Eragon, "Arya!" diye seslendi. "Neler oldu? Kimse bir komuta altındaymış gibi görünmüyor."

Arya o kadar zor nefes alıyordu ki birkaç dakika cevap veremedi. "Askerler sandığımızdan daha tehlikeli çıktılar. Nasıl olduğunu bilmiyorum. Du Vrangr Gata, Orrin'in büyücülerinden anlamsız seslerden başka bir şey çıktığını duymadı. Soluklarını toparlayan Arya, Saphira'nın kesiklerini ve yaralarını incelemeye başladı.

Eragon daha fazla soru soramadan gürültünün arasından yükselen heyecanlı sesler diğer karmaşayı bastırdı. Kral Orrin'in bağırdığını duydu. "Geriye, geriye, hepiniz! Okçular, saf tutun! Kahretsin, kimse kıpırdamasın, onu yakaladık!"

Saphira, Eragon'la aynı şeyleri düşünüyordu. Ayaklarını altına toplayıp atlı çemberinin üstünden sıçradı, ürken atlar kaçıştı. Ceset dolu savaş alanından geçip, Kral Orrin'in sesinin geldiği yere yöneldi. Elflerin geri kalanı ellerinde oklar ve yaylarla ona yetişmeye çalışıyordu.

Saphira, Orrin'i bir araya toplanmış savaşçıların önünde, atının üstünde oturmuş, on beş metre ötedeki yalnız bir adama bakarken buldu. Kralın yüzü kızarmış gözlerinde vahşi ifadeyle etrafına bakıyordu. Zırhı çarpışmanın pisliğiyle kirlenmişti. Sol kolundan yaralanmıştı ve sağ bacağına bir

mızrak saplanmıştı. Saphira'nın yaklaştığını görünce yüzünde bir rahatlama belirdi.

"Güzel güzel, buradasınız," diye mırıldandı, Saphira atına yaklaşırken. "Size ihtiyacımız vardı Saphira ve Shade Katili." Okçulardan biri birkaç santim öne çıktı. Orrin kılıcını adama sallayıp bağırdı. "Geriye! Olduğu yerde kalmayanın kellesini alırım, Angvard tacı üzerine yemin ediyorum!" Sonra yalnız adama bakmaya devam etti.

Eragon, onun bakışlarını takip etti. Adam orta boylu, ensesinde mor bir doğum izi olan, kahverengi saçları miğfer yüzünden kafasına yapışmış bir askerdi. Kalkanı parçalanmıştı. Kılıcı çentiklenmiş, eğilmiş ve on beş santimi kırılmıştı. Pantolonuna nehir çamuru bulaşmıştı. Kaburgalarındaki yaradan kan sızıyordu. Beyaz kaz tüylü bir ok uçup sağ ayağına girip yere yapıştırdı, okun dörtte üçü sert toprağa gömüldü. Adamın boğazından korkunç, hırıltılı bir kahkaha yükseldi. Bir sarhoşun ahengiyle yükselip alçaldı, adam dehşetle haykıracakmış gibi bir notadan diğerine geçti.

"Nesin sen?" diye sordu Kral Orrin. Asker hemen cevap vermeyince kral küfredip, "Cevap ver bana, yoksa büyücülerimi üzerine salacağım," dedi. "İnsan mısın, canavar mı yoksa kötü tohumlu bir şeytan mı? Galbatorix, sende ve kardeşlerinde nasıl bir pislik çukuru buldu? Ra'zac'ın akrabası mısın?"

Kralın sorusu Eragon'a saplanan bir iğne gibiydi; bütün duyuları karıncalanarak doğruldu.

Kahkaha bir an için durdu. "İnsan. İnsanım ben."

"Bildiğim insanlara benzemiyorsun."

"Ailemin geleceğini garanti altına almak istedim. Bu sana çok yabancı bir kavram mı, Surda'lı?"

"Bana bilmeceyle cevap verme, seni çatal dilli sefil! Bana nasıl bu hale geldiğini anlat ve dürüst ol. Yoksa boğazından aşağı kaynar kurşun döküp acıyor mu diye bakarız."

Dengesiz kahkaha yoğunlaştı, sonra asker, "Bana zarar veremezsin Surda'lı," dedi. "Kimse veremez. Kral, bizi acıdan etkilenmez hale getirdi. Karşılığında ailelerimiz hayatları boyunca rahat içinde yaşayacak. Bizden saklanabilirsiniz, ama sizi aramayı bırakmayacağız, sıradan bir adam yorgunluktan düşüp ölse bile biz devam edeceğiz. Bizimle dövüşebilirsiniz, ama kolumuz olduğu sürece sizi öldürmeye devam edeceğiz. Bize teslim bile olamazsınız, çünkü biz esir almayız. Yalnızca ölebilir ve bu topraklara huzur getirebilirsiniz."

Asker korkunç bir gülümsemeyle kalkan tutan parçalanmış eliyle oku kavrayıp ayağından çıkarınca yırtılan etin sesi duyuldu. Okun başına kırmızı et parçaları yapışmıştı. Asker oku onlara doğru sallayıp, okçulardan birine fırlatarak kolundan yaraladı. Kahkahası biraz daha yükselirken asker yaralı ayağını arkasından sürükleyerek onlara doğru gelmeye devam etti. Saldıracakmış gibi kılıcını kaldırdı.

"Vurun!" diye bağırdı Orrin.

Yaylar akortsuz lavta gibi çınladı, yirmi kadar ok, askere doğru uçarak göğsüne çarptı. Oklardan ikisi zırhtan sekti, ama geri kalanı göğüs kafesine saplandı. Ciğerlerinden kan sızarken kahkahası ıslıklı bir takırtıya dönüştü ve asker yürümeye devam etti. Altındaki çimenleri parlak kırmızıya boyayarak yürüdü. Okçuların yeniden fırlattığı oklar askerin kollarına ve omuzlarına saplandı, ama o hâlâ yürüyordu. Hemen yeni bir ok salvosu daha geldi. Bir ok dizkapağını parçalayıp diğerleri bacaklarına girerken adam sendeleyip düştü. Oklardan biri boynunu delip geçti, doğum izinden dışarı çıktı, geride kan fiskiyesi bırakarak uçtu. Ama asker hâlâ ölmeyi reddediyordu. Sürünmeye, kendini

kollarıyla ileri çekmeye başladı. Bütün dünya yalnızca kendisinin anlayabildiği müstehcen bir espriymiş gibi kıkırdamaya, sırtıtmaya devam ediyordu.

Bunları seyreden Eragon'un omurgasından aşağıya soğuk bir ürperti indi.

Kral Orrin şiddetli bir küfür savururken Eragon, onun sesinde bir histeri belirtisi sezdi. Orrin atından atlayıp kılıcını ve kalkanını yere savurdu. En yakındaki Urgala işaret etti. "Bana baltanı ver." İrkilen, gri derili Urgal tereddüt etti, sonra silahını verdi.

Kral Orrin askere doğru gidip, ağır baltayı iki eliyle kaldırıp tek bir darbeyle kafasını kesti.

Kıkırtı kesildi.

Askerin gözleri döndü, ağzı birkaç saniye daha oynadıktan sonra hareketsiz kaldı.

Orrin kelleyi saçlarından tutup herkesin görebilmesi için kaldırdı. "Öldürülebiliyorlar," diye bağırdı. "Bu iğrenç mahlukları öldürmenin tek yolunun kafalarını kesmek olduğunu herkese duyurun. Ya da topuzla kafataslarını ezebilir veya uzaktan gözlerinden vurabilirsiniz... Gri Diş, neredesin?" Sağlam görünümlü, orta yaşlı bir süvari, atını ileri sürdü. Orrin'in kendisine doğru fırlattığı kelleyi havada yakaladı. "Bunu kuzey kapısındaki direğe asın. Öldürdüğünüz tüm askerlerin kafalarını asın. Galbatorix'e hilelerinden korkmadığımızı tüm çevirdiği dalaverelere rağmen bu savaştan galip çıkacağımızı gösteren bir mesaj olsun." Atına geri dönüp baltayı Urgala verdi, sonra kendi silahlarını aldı.

Eragon birkaç adım ötede Nar Garzhvog'un bir grup Kull'un arasında dikildiğini gördü. Saphira'ya birkaç şey söyledikten sonra Urgalların yanına gitti. Selamlaştıktan sonra Garzhvog'a, "Bütün askerler böyle miydi?" diye sordu. Okla delik deşik olmuş askeri işaret ederek.

"Hiçbiri acı duymuyordu. Vuruyorsunuz, öldü sanıyorsunuz, sırtınızı dönüyorsunuz ve sizi vuruyorlar." Garzhvog kaşlarını çattı. "Bugün pek çok boynuzlu adam kaybettim. Pek çok insan sürüsüyle savaştık, ama daha önce hiç böyle gülen gulyabanilerle karşılaşmamıştık. Bu doğal değil. Tanrıların bize karşı döndüğünü düşünmemize neden oldular."

"Saçma," dedi Eragon alaycı bir tavırla. "Bu yalnızca Galbatorix'in yaptığı bir büyü. Kısa sürede kendimizi korumanın yolunu buluruz."

Dışarıdan fazlasıyla güvenli görünse de acı hissetmeyen düşmanlarla savaşma fikri Urgallar kadar onu da rahatsız etmişti. Dahası Garzhvog'un söylediklerinden anladığı kadarıyla kamp halkı bu askerleri öğrendikten sonra Varden'in moralini düzeltmek her zamankinden zor olacaktı.

Varden ve Urgallar, yaralanıp yere düşen arkadaşlarını kaldırıp, ölümlerin üstündeki işe yarar silahları topladılar. Askerlerin kafalarını kesip, kalan gövdelerini yakmak üzere bir yere yığıdılar. Bu arada Eragon, Saphira ve Kral Orrin, yanlarında Arya ve diğer Elflerle birlikte kampa döndüler.

Yolda Eragon, Kral Orrin'e bacağına iyileştirmeyi teklif etti, ama kral reddetti. "Benim kendi şifacılarım var Shade Katili."

Nasuada ve Jörmundur kuzey kapısında onları bekliyordu. Orrin'in yanına giden Nasuada, "Ters giden neydi?" diye sordu.

Orrin önce askerlere yapılan saldırının çok iyi gittiğini anlatırken Eragon gözlerini kapattı. Atlılar asker saflarının arasına dalıp sağa sola sözde ölümcül darbeler indirmişlerdi. Bu hücum sırasında yalnızca bir kişi kaybetmişlerdi. Ama geriye kalan askerlerle çarpışırken daha önce saf dışı ettikleri

askerler kalkıp savaşa katılmışlardı. Orrin ürperdi. "İşte o zaman soğukkanlılığımızı yitirdik. Kim olsa yitirirdi. Askerlerin yenilmez olup olmadığını, hatta insan olup olmadığını bile bilmiyorduk. Bacak kemiği fırlamış veya karnından mızrak çıkan veya yüzünün yarısı kopmuş ve sana kahkahalarla gülen bir askerin üstüne geldiğini gördüğünde hiç kimse sükûnetini koruyamaz. Savaşçıların paniğe kapıldı. Düzenleri bozuldu. Tam bir kargaşaydı. Katliam. Nasuada, Urgallar ve senin savaşçıların geldiğinde tam çılgınlığın tam ortasına daldılar." Başını iki yana salladı. "Hiç böyle bir şey görmedim, Yanan Ovalar'da bile."

Nasuada'nın koyu tenine rağmen yüzünün solduğu belli oluyordu. Eragon ve Arya'ya baktı. "Galbatorix böyle bir şeyi nasıl yapmış olabilir?"

Arya cevap verdi. "Askerlerin acı duyma hislerinin hepsini olmasa bile çoğunu engellemiştir. Nerede olduklarını ve ne yaptıklarını anlamaları için birazını bırakmıştır, ama onları etkisiz hale getirecek acıyı duymamalarını sağlamıştır. Bunun için çok düşük bir enerji miktarı gerekir."

Nasuada dudaklarını ıslattı. Yine Orrin'e dönerek, "Kaç kişi kaybettiğimizi biliyor musun?" diye sordu.

Orrin'i bir titreme kapladı. İki büklüm olup, bir elini bacağına bastırdı, dişlerini gıcırdatarak homurdandı. "Üç yüz askere karşı... senin gönderdiğin kuvvet kaç kişilikti?"

"İki yüz kılıçlı. Yüz mızraklı. Elli okçu."

"Bunlar, artı Urgallar, artı süvarilerim.. Yaklaşık bin kişi. Açık alanda üç yüz piyadeye karşı. Askerlerin hepsini katlettik. Ama bu bize neye mal oldu..." Kral başını iki yana salladı. "Ölüleri sayana dek tam olarak bilemeyiz, ama senin kılıçlı askerlerinin dörtte üçü gitti gibi geliyor bana. Mızrakçılardan daha fazlası. Bazı okçular da. Süvarilerimden elli altmış tanesi hayatta. Çoğu arkadaşımды. Belki yüz, yüz elli Urgal öldü. Toplam mı? Gömülecek beş ya da altı yüz kişi, hayatta kalanların da çoğu yaralı. Bilmiyorum.. bilmiyorum. Ben..." Çenesi sarktı. Orrin bir yana yatarken Arya koşup yakalamasaydı atından düşecekti.

Nasuada parmaklarını şaklatıp çadırların arasından iki Varden'liyi çağırdı. Orrin'i çadırına götürüp şifacılarını çağırma emretti.

"Askerleri öldürmüş olsak da çok büyük bir yenilgi yaşadık," diye mırıldandı Nasuada. Dudaklarını birbirine bastırırken yüzünde kederli bir ifade vardı. Gözleri dökülmeyen yaşlarla titredi. Sırtını dikleştirerek çelik gibi bakışlarla Eragon'a ve Saphira'ya baktı. "Siz ikiniz ne yaptınız?" Eragon, Murtagh ve Thorn'la olan mücadelelerini anlatırken hiç kıpırdamadan dinledi. Daha sonra başını salladı. "Ellerinden kurtulmanız tek dileğimizdi. Ama siz bundan fazlasını başardınız. Demek Galbatorix, Murtagh'ı onu hiç yenme imkânımızın olmadığını düşünmemize neden olacak kadar güçlendirememiş. Size yardım edecek birkaç büyücüyle Murtagh'a dilediğinizi yapabilirsiniz. Bu nedenle sanırım Kraliçe Islanzadi'nin ordusuyla tek başına karşılaşmaya cesaret edemeyecektir. Eğer etrafınıza yeterince büyücü koyarsak bir daha ikinizi kaçırmaya geldiklerinde Murtagh ve Thorn'u öldürebilirsiniz."

"Onları esir almak istemiyor musun?" diye sordu Eragon.

"Bir sürü şey istiyorum, ama çoğunu elde edebileceğimi sanmıyorum. Murtagh ve Thorn, seni öldürmeye çalışmayabilir, ama eğer fırsatımız olursa onları hiç tereddütsüz öldürmeliyiz. Yoksa sen aksini mi düşünüyorsun?"



"...Hayır."

Nasuada dikkatini Arya'ya çevirerek, "Mücadele sırasında büyücülerinizden ölen oldu mu?"

"Bazıları bayıldı, ama hepsi iyileşti. Teşekkürler."

Nasuada derin bir nefes alıp kuzeye baktı. Gözleri sonsuzluğa odaklanmıştı.

"Eragon lütfen Trianna'ya, Du Vrangr Gata'nın Galbatorix'in bu büyüsünü nasıl yapabileceğimizi bulmasını istediğimi söyle. İğrenç olduğunu biliyorum, ama bu konuda Galbatorix'i kopya etmeliyiz. Buna boş veremeyiz. Hepimizin birden acı hissetmemesi pratik olmaz –kendimizi çok kolay yaralayabiliriz– ama fiziksel acıya dayanıklı olan birkaç yüz kılıçlı savaşçımız olmalı."

"Leydim."

"Çok fazla savaşçı öldü," dedi Nasuada. Ellerindeki dizginleri döndürdü. "Bir yerde çok uzun süre kaldık. İmparator'u yeniden savunmalarına çekilmeye zorlamanın zamanı geldi." Atı Savaş Fırtınası'nı kampın önündeki katliam alanından döndürdü. At başını sallayıp gemini ısırıldı. "Eragon, kuzenin bugünkü savaşta yer almak için bana yalvardı. Yaklaşan düğünü yüzünden reddettim. O hiç memnun olmadı, ama nişanlısının aksini düşündüğünü sanıyorum. Bugün töreni hâlâ gerçekleştirip isteyip istemediklerini bana bildirir misin? Bu kadar kan döküldükten sonra bir düğün törenine katılmak Varden'in moralini düzeltebilir."

"Öğrenir öğrenmez sana haber veririm."

"Teşekkür ederim. Gidebilirsin Eragon."

Nasuada'nın yanından ayrıldıktan sonra Saphira ve Eragon'un yaptığı ilk şey Murtagh ve Thorn'la çarpışmaları sırasında bayılan Elfleri ziyaret edip yardımları için onlara teşekkürlerini sunmak oldu. Daha sonra Eragon, Arya ve Blödhgarm, Thorn'un Saphira'da açtığı yaralarla ilgilendi. Kesiklerini, tırmık izlerini ve morlukları iyileştirdi. İşleri bittiğinde Eragon zihniyle Trianna'ya ulaşır, Nasuada'nın talimatlarını verdi.

Ancak ondan sonra Roran'ı aramaya çıktılar. Blödhgarm ve Elfleri de onlara eşlik ediyordu; Arya kendi işleriyle ilgilenmek için gitmişti.

Eragon onları Horst'un çadırının köşesinde dikilirken bulduğunda Roran ve Katrina sessiz, ama şiddetli bir tartışmanın ortasındaydı. Eragon ve Saphira yaklaşırken sustular. Katrina kollarını göğsünde kavuşturup Roran'dan uzaklaştı. Roran beline soktuğu çekicinin sapını kavrayıp topuğunu yerdeki taşa vurdu.

Eragon önlerinde durup, birkaç dakika bekledi. Tartışmalarının nedenini açıklamalarını bekliyordu, ama Katrina, "Yaralandınız mı?" diye sordu. Gözleri Saphira'yla Eragon'un arasında gidip geldi.

"Yaralandık, ama geçti."

"Bu... çok garip. Carvahall'de büyü hikâyeleri dinlerdik, ama aslında hiçbirine inanmazdım. O kadar imkânsız geliyordu ki. Ama burada, her yerde büyücüler var... Murtagh ve Thorn'u kötü yaraladınız mı? Bunun için mi kaçtılar?"

"Onları yendik, ama kalıcı bir zarar vermedik." Eragon durdu. Ne Katrina, ne de Roran bir şey

söylemeyince o gün evlenmek isteyip istemediklerini sordu. "Nasuada evlenmenizi önerdi, ama beklemek doğru olabilir. Ölülerin gömülmesi gerekiyor ve yapılması gereken bir sürü şey var. Yarın daha uygun olur.. ve daha güzel."

"Hayır," dedi Roran, ayakkabısının ucunu kayaya bastırarak. "İmparator her an yeniden saldırabilir. Yarın çok geç olabilir. Eğer... eğer ben bir şekilde biz evlenmeden önce ölürsem bu Katrina için, benim için şey olur..." Kekeledi, yanakları kızardı.

Katrina yüz ifadesi gevşeyerek Roran'a dönüp elini tuttu. "Üstelik yemekler pişti, süslemeler asıldı ve arkadaşlarımız düğünümüz için toplandı. Bütün bu hazırlıklar boşa giderse yazık olur." Uzanıp Roran'ın sakalını okşadı. Roran gülümseyerek kolunu beline sardı.

Aralarında neler olduğunu anlamıyorum, diye söylendi Eragon. "O halde düğün ne zaman yapılacak?"

"Bir saat içinde," dedi Roran.

# Karı Koca

Dört saat sonra Eragon sarı yaban çiçekleriyle süslü alçak bir tepede duruyordu.

Tepenin etrafında, Eragon'un otuz metre sağında hızla akan Jiet Nehri'nin sınır oluşturduğu gür çayırlar uzanıyordu. Gökyüzü parlak ve berraktı; güneş ışığı toprağı yumuşak ışınlarıyla yıkıyordu. Hava serin ve sakindi, yeni yağmur yağmış gibi taze kokuyordu.

Tepenin önünde çarpışma sırasında hiçbirinin yaralanmadığı Carvahall'li köylüler ve Varden'in yarısı toplanmıştı. Savaşçıların çoğu üzerine her renkten nakışlı flamalar astıkları sopalar taşıyorlardı. Aralarında Snowfire'ın da bulunduğu bir sürü at, çayırın diğer ucunda etrafi çevrili bir alanda otluyordu. Nasuada'nın bütün çabalarına rağmen töreni düzenlemek herkesin düşündüğünden daha uzun sürmüştü.

Saphira topluluğun üstünden geçip, Eragon'un yanına inerken rüzgâr Eragon'un banyodan sonra hâlâ ıslak olan saçlarını dağıttı. Eragon gülümseyerek onun omzuna dokundu.

Ufaklık.

Eragon normal şartlar altında bu kadar çok insanın karşısında konuşmakta ve böylesine önemli ve ciddi bir töreni gerçekleştirmede zorlanırdı, ama önceki çarpışmadan sonra her şey canlı bir rüyadan başka bir şey değilmiş gibi gerçekdışı bir hal almıştı.

Tepenin dibinde Nasuada, Arya, Narheim, Jörmundur, Angela, Elva gibi önemli şahıslar duruyorlardı. Yaraları ilk görüldüğünden daha ciddi olduğu anlaşılan Kral Orrin aralarında yoktu. Şifacıları hâlâ çadırında onunla ilgileniyorlardı. Kralın başbakanı Irwin, onun yerine düğüne katılıyordu.

Urgallardan düğüne sadece Nasuada'nın korumaları katılıyordu. Nasuada, Nar Garzhvog'u düğüne davet ettiğinden Eragon oradaydı ve Garzhvog'un mantığının sesini dinleyip düğüne katılmayacaklarını söylemesi onu rahatlatmıştı. Köylüler düğünde büyük bir Urgal grubuna asla katlanamazdı. Hatta Nasuada, onları korumalarının düğüne katılması konusunda ikna etmede bile zorluk çekti.

Köylüler ve Varden elbise hışırtıları arasında ayrıldı, tepeden kalabalığın kenarına kadar uzanan uzun, geniş bir yol oluşturdu. Sonra köylüler hep birlikte Palancar Vadisi'nin düğün şarkısını söylemeye başladılar. Herkesin bildiği şarkının sözleri mevsimlerin döngüsünü, her yıl yeni tohumun doğumuna izin veren ılık toprağı, yuva yapan kuşları ve yumurtlayan balıkları anlatıyordu. Blödhgarm'ın büyücülerinden biri, gümüş saçlı dişi bir Elf, kadife kutusundan küçük, altın bir arp çıkarıp köylülerin eşliğinde melodiyi süsleyip tanıdık şarkıya özlem dolu bir hava kattı.

Roran ve Katrina, ağır, ölçülü adımlarla patikanın sonundaki kalabalığın iki tarafından yürümeye başladılar ve birbirlerine dokunmadan tepede duran Eragon'a doğru yürüdüler. Roran, Varden'liden aldığı yeni bir tunik giymişti. Saçları taranmış, sakalı düzeltilmiş, çizmeleri temizlenmişti. Yüzü tarifsiz bir sevinçle aydınlanmıştı. Ama Eragon'un dikkatini çeken Katrina oldu. Elbisesi düğüne uygun açık maviydi. Sade dikilmişti, ama arkasında iki kız tarafından taşınan altı metre uzunluğunda bir kuyruğu vardı. Açık mavi kumaşın üstünde bukleleri bakır gibi parlıyordu. Ellerinde çiçekler vardı. Gururlu, huzurlu ve güzeldi.

Eragon, Katrina'nın kuyruğuna bakan kadınlardan bazılarının hayretle yutkunduğunu duydu. Du

Vrangr Gata'ya Katrina'nın elbisesini hazırlattığı için Nasuada'ya teşekkür etmeye karar verdi, çünkü bu armağanı onun verdiği düşündü.

Roran'ın üç adım gerisinden Horst yürüyordu. Katrina'nın arkasından aynı mesafede kuyruğa basmamaya çalışan Birgit geliyordu.

Roran ve Katrina tepeye giden yolun yarısındaiken Jiet Nehri'nin kıyısındaki söğüt ağaçlarından bir çift beyaz güvercin uçtu. Güvercinler ayaklarında sarı nergislerden yapılmış bir taç taşıyorlardı. Kuşlar yaklaşırken Katrina yavaşlayıp durdu. Güvercinler havada üç kez daire çizip, alçaldı, çiçek tacını Katrina'nın başına bırakıp tekrar nehre döndü.

"Bunu sen mi ayarladın?" diye Arya'ya mırıldandı Eragon.

Arya gülümsedi.

Tepeye varınca Roran ve Katrina, Eragon'un önünde köylülerin şarkılarını bitirmesini bekledi. Son sözler biterken Eragon elini kaldırıp, "Hoş geldiniz. Bugün burada Garrow'un oğlu Roran ile Ismira'nın kızı Katrina'nın düğün merasimi için toplandık. İkisinin de iyi isimleri var ve bildiğim kadarıyla kimsenin evliliklerine bir itirazı yok. Karı koca olmalarına engel olacak başka bir durum varsa bunu bu tanıkların önünde söylesin ki iddialarınızın geçerliliğini değerlendirelim." Eragon kısa bir süre için durdu, sonra devam etti. "Garrow'un oğlu Roran adına kim konuşacak?"

Horst ileri çıktı. "Roran'ın ne amcası, ne de babası var, bu yüzden ben, Ostrecs'in oğlu Horst, konuşacağım."

"Ismira'nın kızı Katrina adına kim konuşacak?"

Birgit öne çıktı. "Katrina'nın ne annesi, ne teyzesi var, bu yüzden ben, Mardra'nın kızı Birgit, konuşacağım." Birgit, Roran'a karşı yürüttüğü kan davasına rağmen, Katrina'nın annesinin yakın arkadaşı olduğu için Katrina'yı temsil etmek Birgit'in hakkı ve sorumluluğuydu.

"Bu çok yerinde ve uygun. O halde Garrow'un oğlu Roran, bu evliliğe ikisinin geliştirip büyütebilecekleri ne getiriyor?"

"Adını getiriyor," dedi Horst. "Çekicini getiriyor. Ellerinin gücünü getiriyor. İkisinin de huzur içinde yaşayacağı Carvahall'de bir çiftlik getiriyor."

İnsanlar Roran'ın ne yaptığını fark ederken kalabalığın arasında bir şaşkınlık hissi dolaştı: açıkça İmparator'un Katrina'yla birlikte, eğer Galbatorix'in haince müdahaleleri olmasaydı mutluluk içinde yaşayacakları evine dönmesine engel olamayacağını herkesin içinde ve en bağlayıcı şekilde ilan ediyordu. Roran bir erkek ve koca olarak onurunu İmparator'un çöküşüne bağlıyordu.

"Bu teklifi kabul ediyor musun Mardra'nın kızı Birgit?" diye sordu Eragon.

Birgit başını salladı. "Ediyorum."

"Peki, Ismira'nın kızı Katrina bu evliliğe kocasıyla birlikte geliştirebilecekleri ne getiriyor?"

"Garrow'un oğlu Roran'a hizmet edeceği sevgisini ve sadakatini getiriyor. Bir evi yönetmedeki becerilerini getiriyor. Ve çeyiz getiriyor." Eragon şaşırarak Nasuada'nın yanında dikilen iki adamın aralarında metal bir kutu taşıyarak öne çıkmalarını seyretti. Birgit kutunun kilidini açtı, kapağı kaldırıp içindikileri Eragon'a gösterdi. Eragon içindeki mücevherlere bakarken yutkundu. "Elmaslarla süslü bir kolye getiriyor. Güney Denizi'nden gelen kırmızı mercanla süslü bir broş ve

saçlarına takmak için inci bir ağ getiriyor. Beş altın yüzük getiriyor. İlk yüzük..." Birgit her birini tarif ederken herkesin görebilmesi için sepetten çıkarıyordu.

Eragon hayretler içinde Nasuada'ya baktı ve yüzündeki mutlu gülümsemeyi gördü.

Birgit sözlerini bitirip kutuyu yeniden kilitledikten sonra Eragon sordu. "Bu teklifi kabul ediyor musun Ostrecs'in oğlu Horst?"

"Ediyorum. O halde ülkenin yasalarına göre aileleriniz bir oldu." Bundan sonra Eragon, Roran ve Katrina'ya ilk kez hitap etti. "Sizin adınıza konuşanlar evliliğinizin şartlarını kabul etti. Roran, Ostrecs'in oğlu Horst'un senin adına yaptığı anlaşmadan memnun musun?"

"Evet."

"Ya sen Katrina, Mardra'nın kızı Birgit'in senin adına yaptığı anlaşmadan memnun musun?"

"Evet."

"Garrow'un oğlu Roran Güçlü Çekiç, ikinizin de yaşadığınız sürece Ismira'nın kızı Katrina'yı koruyup bakacağına adın ve soyun adına yemin ediyor musun?"

"Ben Garrow'un oğlu Roran Güçlü Çekiç, Ismira'nın kızı Katrina'yı yaşadığımız sürece koruyup bakacağıma adım ve soyum üzerine yemin ediyorum."

"Onun onurunu koruyacağına, ona sadık kalacağına, ona gereken saygı, hürmet ve nezaketi göstereceğine yemin ediyor musun?"

"Onurunu koruyacağıma, ona sadık kalacağıma, ona gereken saygı, hürmet ve nezaketi göstereceğime yemin ediyorum."

"İşlerinle bir eşin yapacağı gibi ilgilenbilmesi için ona evinin ve para kutunun anahtarını yarın günbatımına kadar teslim edeceğine yemin ediyor musun?"

Roran ettiğini söyledi.

"Ismira'nın kızı Katrina, yaşadığımız sürece Garrow'un oğlu Roran'a bakıp hizmet edeceğine adın ve soyun üzerine yemin ediyor musun?"

"Ben, Ismira'nın kızı Katrina, yaşadığımız sürece Garrow'un oğlu Roran'a bakıp hizmet edeceğime adım ve soyum üzerine yemin ediyorum."

"Onurunu koruyacağına, ona sadık kalacağına, çocuklarını doğurup onlara iyi annelik edeceğine yemin ediyor musun?"

"Onurunu koruyacağıma, ona sadık kalacağıma, çocuklarını doğurup onlara iyi annelik edeceğime yemin ediyorum."

"Roran'ın yalnızca kendisine ait olan görevlere odaklanabilmesi için mallarına ve zenginliğine bakacağına, onlarla sorumlu bir şekilde ilgileneceğine yemin ediyor musun?"

Katrina edeceğini söyledi.

Eragon gülümseyerek kolundan kırmızı bir kurdele çıkarıp, "Bileklerinizi çapraz yapın," dedi. Roran ve Katrina, sol ve sağ kollarını uzattı, Eragon'un söylediğini yaptılar. Eragon, kurdelenin ortasını bileklerinin üstüne koyarak saten şeridi üç kez bağladıktan sonra bir fiyonk yaptı. "Ejderha Süvarisi olarak sizi karı koca ilan ediyorum!"

Kalabalık sevinç çılgınlıkları attı. Roran ve Katrina birbirlerine doğru eğilerek öpüştiler, kalabalık bir kez daha çılgılık attı.

Saphira başını gülen çifte doğru eğip burnunun ucuyla teker teker alınlarına dokundu. Uzun yasa, geçen her yılla birlikte sevginiz daha da derinleşsin.

Roran ve Katrina, kalabalığa dönüp birleşmiş kollarını kalabalığa doğru kaldırdılar. "Ziyafet başlasın!" dedi Roran.

Eragon tepeden inip, bağırsağan kalabalığın arasından geçerek öndeki masaya konmuş iki sandalyeye doğru giden çifti takip etti. Roran ve Katrina düğünün kral ve kraliçesi olarak oturdu.

Sonra konuklar tebriklerini ve hediyelerini sundular. Eragon ilk sıradaydı. Onlarınkı kadar kocaman bir gülümsemeye Roran'ın boştaki elini sıktı, başını Katrina'ya doğru eğdi.

"Teşekkür ederim Eragon," dedi Katrina.

"Evet, teşekkür ederiz," diye ona katıldı Roran.

"O şeref bana ait." Eragon ikisine baktı ve birden bir kahkaha püskürttü.

"Ne?" diye sordu Roran.

"Sen! İkiniz aptallar kadar mutlusunuz."

Katrina gözleri parlayarak gülüp Roran'a sarıldı. "Öyleyiz!"

Eragon biraz daha ciddileşip, "Bugün burada ve birlikte olduğunuz için ne kadar şanslı olduğunuzu biliyorsunuzdur. Roran, eğer herkesi toplayıp Yanan Ovalar'a getiremeseydin ve Katrina, Ra'zac, seni Urû'baen'e götürseydi, ikiniz de..."

"Ama ben yaptım onlar başaramadı," diye sözünü kesti Roran. "Bu günü neler olabileceğine dair karanlık düşüncelerle karartmayalım."

"Bu yüzden söylemedim." Eragon arkasında kuyrukta bekleyen insanlara bakarak söylediklerini duyacak kadar yakın olmadıklarından emin olmaya çalıştı. "Üçümüz İmparator'un düşmanlarıyız. Ve bugün de gördüğümüz gibi burada Varden'in arasında bile güvende değiliz. Eğer mümkün olursa Galbatorix diğerlerine acı vermek için hepimize saldıracaktır, sen de dâhil Katrina. Bu yüzden sizin için bunları yaptım." Kemerindeki keseden iyice parlattığı iki altın yüzük çıkardı. Önceki gece bu iki yüzüğü topraktan çıkardığı altın kürelerin sonuncusundan yapmıştı. Büyük olanı Roran'a, küçüğü Katrina'ya verdi.

Roran yüzüğü alıp inceledi, sonra gökyüzüne kaldırıp içine yazılmış antik dildeki yazılara baktı. "Çok güzel, ama bunlar bizi nasıl koruyacak?"

"Bunları üç şey yapmaları için büyüledim. Eğer benim ya da Saphira'nın yardımına ihtiyacınız olursa yüzüğü parmağınızda bir kez çevirip, 'Bana yardım et Shade Katili, bana yardım et Parlak Pullar,' diyeceksiniz. Sizi duyup mümkün olduğunca çabuk geleceğiz. Ayrıca eğer ikinizden biri ölüme yaklaşırsa yüzüğünüz bize ve ayrıca hanginizin tehlikede olduğuna bağlı olarak ya sana Roran ya da Katrina sana haber verecek. Yüzükler teninize değer değmez birbirinizden ne kadar uzak olursanız olun birbirinizi nasıl bulacağınızı bileceksiniz." Biraz tereddüt ettikten sonra ekledi. "Umarım takmayı kabul edersiniz."

"Elbette takacağız," dedi Katrina.

Roran'ın göğsü kabardı, sesi boğuklaştı. "Teşekkür ederim," dedi. "Teşekkür ederim. Keşke Carvahall'den ayrılmadan önce böyle bir şeyimiz olsaydı."

Yalnızca bir elleri boşta olduğu için Katrina, Roran'ın yüzüğünü onun sağ elinin üçüncü parmağına, Roran da Katrina'nın yüzüğünü onun sol elinin üçüncü parmağına taktı.

"Sizin için bir hediyem daha var." Dönüp ıslık çalarak elini salladı. Kalabalığın arasından bir seyis Snowfire'ı geminden tutmuş Eragon'a doğru getiriyordu. Seyis atın dizginlerini Eragon'a verdikten sonra selam verip geri çekildi. "Roran, senin iyi bir ata ihtiyacın var. Bu Snowfire. En başta Brom'un, sonra benim oldu ve şimdi de sana veriyorum."

Roran atı şöyle bir süzdü. "Çok güzel bir hayvan."

"En iyisi. Onu kabul edecek misin?"

"Büyük bir zevkle."

Eragon, seyisi çağırıp Snowfire'ı onun bakımına teslim ederken atın yeni sahibinin Roran olduğunu söyledi. Seyis ve at uzaklaşırken Eragon, Katrina ve Roran için hediyeye getirmiş olan diğer insanlara baktı. Gülerek, "Siz ikiniz bu sabah yoksul olarak uyanmış olabilirsiniz, ama bu akşam zengin olarak uyuyacaksınız. Eğer Saphira ve benim, bir yere yerleşme şansımız olursa sizin çocuklarınız için inşa edeceğimiz devasa evde yaşamaya geleceğiz."

"Ne yaparsak yapalım Saphira için yeterince büyük olmayacaktır," dedi Roran.

"Ama her zaman gelebilirsiniz, ikiniz de."

Eragon, onları bir kez daha tebrik ettikten sonra masanın başına oturup Saphira'ya tavuk parçası atıp havada yakalamasını izleyerek kendini eğlendirmeye başladı. Nasuada, Roran ve Katrina'yla konuşup ne olduğunu göremeyeceği kadar küçük bir şey verdiğini görene kadar orada kaldı. Ziyafetten ayrılırken Nasuada'nın yolunu kesti.

"Ne var Eragon?" diye sordu Nasuada. "Fazla oyalanamam."

"Katrina'ya elbisesini ve çeyizini veren sen miydin?"

"Evet. İtirazın mı var?"

"Aileme karşı bu kadar cömert olduğun için müteşekkirim, ancak merak ediyorum da..."

"Evet?"

"Varden'in altına ihtiyacı yok mu?"

"Var," dedi Nasuada. "Ama eskiden olduğu kadar değil. Dantel numaramdan gelen kazanç ve Uzun Bıçaklar Düellosu'nu kazandıktan, dağınık kabileler bana sadakat yemini edip, bütün zenginliklerini benim emrime verdikten sonra açlıktan ölmeyiz, ama kalkanımız veya mızrağımız olmazsa ölebiliriz." Dudakları çarpık bir gülümsemeyle aralandı. "Katrina'ya verdiğim şey, bu ordunun işlemesi için gereken büyük miktara kıyasla çok önemsiz kalıyor. Altınımı çarçur ettiğimi sanmıyorum. Aslında çok değerli bir alışveriş yaptığımı düşünüyorum. Katrina için saygınlık ve itibar satın aldım, sonuçta da Roran'ın iyi niyetini. Aşırı iyimser olabilirim, ama bu sadakatin yüz kalkan veya mızraktan çok daha değerli."

"Her zaman Varden'in geleceğini düşünüyorsun, değil mi?"

"Her zaman. Olması gerektiği gibi." Nasuada ondan uzaklaştı, sonra geri döndü. "Gün batmadan önce bir ara çadırıma gel, bugün yaralanan adamlarla ilgilenelim. İyileştiremeyeceğimiz bir sürü adam olacak, biliyorsun. Ama onları umursadığımızı ve feda ettikleri şeye değer verdiğimizizi göstermemiz morellerini yükseltecektir."

Eragon başını salladı. "Orada olacağım."

"Güzel."

Eragon yiyip içip kahkahalar atarak eski dostlarıyla birbirlerine hikâyeler anlatarak saatler geçti. İçki su gibi aktı, düğün ziyafeti gitgide daha da gürültülü bir hal aldı. Masalar arasında yer açan adamlar güreş, okçuluk ve boksta becerilerini kanıtlamak için müsabakalar düzenlediler. Elflerden ikisi, bir kadın ve bir adam, kılıç oyunlarında ustalıklarını sergiledi –kılıçlarla danslarındaki hız ve zarafet seyircileri büyülemişti– hatta Arya bile bir şarkı söylemeyi kabul etti ama söylediği şarkı Eragon'un tüylerini diken diken etti.

Bütün bunlar olurken, Roran ve Katrina fazla bir şey söylemiyor, etraflarından habersiz bir şekilde oturup, birbirine bakmayı tercih ediyordu.

Ama turuncu güneşin dibi uzaktaki ufka dokunurken Eragon isteksizce izin istedi. Yanında Saphira'yla cümbüş sesini geride bırakarak Nasuada'nın çadırına doğru yürüdü. Zihnini açmak için serin akşam havasını içine çekti. Nasuada, etrafında Gece Şahinleri'yle kırmızı çadırının önünde onu bekliyordu. Tek kelime bile etmeden Nasuada, Eragon ve Saphira, çadırların arasından geçip yaralı savaşçıların yattığı şifacıların çadırına gitti.

Nasuada ve Eragon bir saatten uzun bir süre için İmparator'la savaşırken kollarını veya gözlerini kaybeden ya da tedavi edilmez bir hastalığa yakalanan adamları ziyaret ettiler. Savaşçılardan bazıları o sabah yaralanmıştı. Diğerleri Eragon'un öğrendiğine göre Yanan Ovalar'da yaralanmış ve büyülere rağmen henüz iyileşememişlerdi. Üzerlerinde battaniye örtülü adamların yanına gitmeden önce Nasuada onu karşılaştığı herkesi iyileştirmeye çalışarak kendisini yormaması konusunda uyarılmıştı, ama Eragon etrafta karşılaştığı acıları hafifletmek, kırık bir kemiğin şeklini düzeltmek ya da çirkin bir yara izini yok etmek için mırıldanarak büyü yapmıştı.

Eragon'un tanıştığı adamlardan biri sağ elinin iki parmağını ve sol bacağını dizinin altından kaybetmişti. Adamın sakalı kısa ve kırışmıştı, gözleri siyah örtüyle örtülmüştü. Eragon, onu selamlayıp nasıl olduğunu sorduğunda adam uzanıp sağ elinin üç parmağıyla Eragonu dirseğinden tuttu. Boğuk bir sesle, "Ah Shade Katili. Geleceğini biliyordum. Işıktan beri gelmeni bekliyordum."

"Ne demek istiyorsun?"

"Dünyanın tenini aydınlatan ışık. Bir anda en büyüğünden en küçüğüne kadar etrafımda yaşayan bütün canlıları gördüm. Kollarımda parlayan kemiklerimi gördüm. Topraktaki kurtları ve gökyüzündeki leş kargalarını ve kargaların kanatlarındaki akarları gördüm. Tanrılar bana dokundu Shade Katili. Bu hayali bana bir neden yüzünden verdiler. Seni savaş alanında gördüm, seni ve ejderhanı, loş mum ormanının arasında parlayan bir güneş gibiydin. Ve kardeşini gördüm, kardeşini ve ejderhasını ve o da güneş gibiydi."

Dinlerken Eragon'un ensesindeki tüyler diken diken oldu. "Benim kardeşim yok."

Sakat kılıç savaşçısı gıdaklar gibi güldü. "Beni kandıramazsın Shade Katili. Ben biliyorum. Dünya benim etrafımda dönüyor ve ateşten zihinlerin fısıltısını duyuyor, fısıltılardan bir şeyler öğreniyorum.



Kendini benden saklayabilirsin, ama seni yine de görebiliyorum. Belinin etrafında on iki yıldızın dolaştığı alevden bir adam ve başının üstünde diğerlerinden de parlak bir yıldız var."

Eragon elini Bilge Beloth Kemerine bastırıp içine dikili olan on iki elmasın hâlâ gizli olup olmadığını kontrol etti. Hepsini yerinde duruyordu.

"Beni dinle Shade Katili," diye fısıldadı adam, Eragonu kırışık yüzüne doğru çekti. "Kardeşini gördüm, o da yanıyordu. Ama senin gibi değil. Oh hayır. Onun ruhundaki ışık içinden parlıyordu, sanki başka bir yerden geliyor gibi. O, o adam şeklinde bir boşluktu. Ve o şekilden yanan bir parlaklık çıktı. Anlıyor musun? Başkaları onu aydınlatıyordu."

"O başkaları neredeydi? Onları da gördün mü?"

Savaşçı tereddüt etti. "Onları elde tutabileceğim kadar yakınımda hissediyordum, her şeyden nefret ediyor gibi dünyaya öfke kusuyorlardı, ama bedenlerini elde tutabileceğim kadar yakınımda. Hem oradaydılar hem değildiler. Bundan daha iyi açıklayamam... O yaratıklara daha fazla yaklaşmam Shade Katili. Onlar insan değiller, bundan eminim ve nefretleri, minik bir cam şişeye tıkılmış, gördüğüm en büyük fırtına gibiydi."

"Ve şişe kırıldığında..." diye mırıldandı Eragon.

"Kesinlikle, Shade Katili. Bazen Galbatorix'in tanrıları esir alıp kölesi haline getirip getirmediğini merak ediyorum, ama sonra gülüp kendime aptal olma diyorum."

"Ama kimin tanrıları, Cücelerin mi? Yoksa göçer kabilelerin mi?"

"Fark eder mi, Shade Katili? Tanrı tanrıdır, nereden gelirse gelsin."

Eragon homurdandı. "Belki de haklısın."

Adamın yanından ayrılırken şifacılarından biri Eragon'u kenara çekti. "Beni bağışlayın lordum. Yaralarının şoku onu delirtti. Hep güneş ve yıldızlar, gördüğünü iddia ettiği parlak ışıklar hakkında konuşup duruyor. Bazen bilmemesi gereken şeyleri biliyor gibi oluyor, ama kanmayın, bunları öteki hastalardan öğreniyor. Yaralıları durmadan dedikodu yapıyor, bilirsiniz. Yapabilecekleri tek şey bu, zavallılar."

"Ben lord değilim," dedi Eragon. "Ve o deli değil. Ne olduğunu bilmiyorum, ama o adamın olağanüstü bir yeteneği var. İyileşir ya da kötüleşirse Du Vrangr Gata'ya haber verin."

Şifacı selam verdi. "Nasıl isterseniz Shade Katili. Hatam için özür dilerim."

"Nasıl yaralandı?"

"Bir kılıcı eliyle durdurmaya çalışırken asker parmaklarını kesmiş. Daha sonra İmparator'un mancınıklarından fırlayan bir top, bacaklarına çarpıp onarılamayacak hale getirmiş. Bacağını kesmek zorunda kaldık. Yanındaki adamlar top düştüğü anda onun ışıktan bahsetmeye başladığını, adamı kaldırdıklarında gözlerinin bembeyaz olduğunu söylüyorlar. Gözbebekleri bile kaybolmuş."

"Ah. Çok yardımcı oldun. Teşekkürler."

Eragon ve Nasuada sonunda şifacıların çadırından çıktıklarında hava kararmıştı. Nasuada içini çekti. "Şimdi bir kadeh içki iyi gelirdi." Eragon başını sallayıp yere baktı. Nasuada'nın çadırına yürümeye başladılar. "Ne düşünüyorsun Eragon?"

"Garip bir dünyada yaşadığımızı ve bu dünyanın küçük bir parçasını anlayabilirsem şanslı olacağımı." Sonra adamla yaptığı konuşmayı anlattı. Nasuada da adamı Eragon kadar ilginç bulmuştu.

"Bunu Arya'ya anlatmalısın. Bu 'başkalarının' kim olduğunu o bilebilir."

Çadırın önüne gelince ayrıldılar. Nasuada bir raporu tamamlamak için içeri girdi, Eragon, Saphira ile birlikte kendi çadırına doğru yürüdü. Saphira yere kıvrılıp uyumaya hazırlanırken Eragon yanına oturup yıldızlara baktı. Yaralı adamlar gözlerinin önünde geçit töreni yapıyorlardı.

Hepsinin bir ağızdan söylediği şey zihninde yankılanmaya devam ediyordu: Senin için savaştık Shade Katili.

# Gece Fısıltıları

Roran gözlerini açıp tepedeki sarkan kanvasa baktı.

Çadırın içini kaplayan hafif grimsi ışığın gölgesi ürkütücü bir hava yaratıyordu. Roran ürperdi. Üstündeki battaniye beline kadar kaymış, göğsünü açıkta bırakmıştı. Örtüyü tekrar üstüne çekerken Katrina'nın yanında olmadığını fark etti.

Onun çadırın girişine oturmuş, yıldızlara baktığını gördü. Bir pelerine sarınmış, saçları karışık bir çalı gibi sırtına iniyordu.

Onu incelerken Roran'ın boğazında bir yumru oluştu.

Örtüyü de beraberinde çekerek yanına oturdu. Kolunu omzuna attı, Katrina da ona yaslandı. Göğsüne yaslanan başı ve boynu sıcaktı. Roran onu alnından öptü. Uzun bir süre için onunla birlikte parlayan yıldızları düşündü, uyuyan dünyada kendi soluklarının dışındaki tek ses olan Katrina'nın soluklarının düzenli ritmini dinledi.

Katrina fısıldadı. "Buradaki takımyıldızlarının şekli değişik. Fark ettin mi?"

"Evet." Kolunu karısının beline sararken büyüyen karnındaki hafif şişkinliği hissetti. "Neden uyandın?"

Katrina ürperdi. "Düşünüyordum."

"Oh."

Roran'ın kollarının arasında dönüp kocasının yüzüne bakan Katrina'nın gözleri yıldızlar gibi parıltıyordu. "Seni ve bizi.. ve geleceğimizi düşünüyordum."

"Gecenin bu saati için çok ağır düşünceler."

"Artık evli olduğumuza göre bana ve çocuğumuza nasıl bakmayı düşünüyorsun?"

"Seni endişelendiren bu mu?" Gülümsedi. "Aç kalmayacaksın; bunu sağlamaya yetecek kadar altınımız var. Üstelik Varden, Eragon'un kuzeninin yiyecek ve kalacak yeri olmasını her zaman dikkat edecektir. Bana bir şey olsa bile, sana ve bebeğimize bakmaya devam ederler."

"Evet, ama sen ne yapmayı planlıyorsun?"

Roran şaşkınlıkla Katrina'nın yüzüne baktı. "Askerlerin bizi yakalayıp Urû'baen'e götürecekleri korkusu olmadan Palancar Vadisi'ne geri dönebilmemiz için Eragon'a bu savaşı bitirmesinde yardım edeceğim. Başka ne yapabilirim?"

"Varden'le birlikte savaşacaksın o halde?"

"Öyle olduğunu biliyorsun."

"Nasuada izin verseydi bugün de savaşacaktın."

"Evet."

"Peki, ama ya bebeğimiz? Savaş halindeki bir ordu bir bebeğin büyümesi için iyi bir yer değil."

"Kaçıp İmparator'dan gizlenemeyiz Katrina. Varden kazanmazsa Galbatorix, bizi bulup öldürecek ya da çocuklarımızı bulup öldürecek veya çocuklarımızın çocuklarını. Ve herkes onlara yardım etmek

için elinden geleni yapmadığı takdirde Varden'in kazanacağını sanmıyorum."

Katrina parmağını onun dudaklarına koydu. "Sen, benim tek aşkımsın. Başka hiçbir erkek kalbimi çalamaz. Yükünü hafifletmek için elimden geleni yapacağım. Yemeklerini pişirip giysilerini onaracağım ve zırhını temizleyeceğim... Ama doğum yaptıktan sonra bu ordudan ayrılacağım."

"Ayrılmak mı!" Roran kaskatı kesildi. "Bu çok saçma! Nereye gideceksin?"

"Dauth'a belki. Unutma, Leydi Alarice bize ve hâlâ orada olan bazı insanlara kalacak yer sundu. Yalnız olmayacağım."

"Senin ve yeni doğmuş bebeğimizle birlikte Alagaesia'yı tek başımıza geçmenize izin vereceğimi sanıyorsan..."

"Bağırmana gerek yok."

"Bağırmiyorum..."

"Evet, bağıryorsun." Roran'ın elini ellerinin arasına alıp kalbine bastırdı. "Burası güvenli değil. Yalnızca ikimiz olsaydık tehlikeyi kabul edebilirdim, ama bebeğimizin ölebileceği bir ortamı kabul edemem. Seni seviyorum Roran. Seni çok seviyorum, ama bebeğimiz kendimiz için istediğimiz her şeyden önce gelmeli. Aksi halde bize anne baba denmesini hak etmeyiz." Katrina'nın gözleri yaşlarla parlarken Roran kendi gözlerinin de yaşardığını hissetti. "Sonuç olarak askerler saldırdığında Carvahall'den ayrılmaya ve Spine'da saklanmaya beni ikna eden sendin. Bu da farklı değil."

Roran'ın gözleri gökyüzündeki yıldızlar gibi bulanıklaştı. "Senden yeniden ayrılmaktansa kolumu kaybetmeye razı olurum."

Katrina ağlamaya başlayınca sessiz hıçkırıkları bedenini sarstı. "Ben de seni bırakmak istemiyorum."

Roran, ona daha da sıkı sarılıp ileri geri sallanmaya başladı. Katrina'nın ağlaması sona erince kulağına fısıldadı. "Senden ayrılmaktansa kolumu kaybetmeyi tercih ederim, ama sana ya da çocuğumuza birinin zarar verdiğini görmektense ölürüm. Eğer gideceksen şimdi gitmelisin. Hâlâ yolculuk yapabilecek durumdayken."

Katrina başını iki yana salladı. "Hayır. Ebemin Gertrude olmasını istiyorum. Bir tek ona güveniyorum. Üstelik eğer zorluk çekeceksem şifacılıkta ustalaşmış büyücülerin olduğu yerde, yani burada doğum yapmayı tercih ederim."

"Hiçbir şey kötü gitmeyecek," dedi. "Çocuğumuz doğana kadar Aberon'a gideceksin, Dauth'a değil; oraya saldırı olasılığı daha düşük. Eğer Aberon çok tehlikeli olursa Beor Dağları'na gidip Cücelerle yaşarsın. Eğer Galbatorix Cücelere saldırırsa Du Weldenvarden'deki Elflere gidersin."

"Eğer Galbatorix, Du Weldenvarden'e saldırırsa aya uçup çocuğumuzu gökte yaşayan ruhlarla birlikte büyütürüm."

"Ve onlar da seni selamlayıp hak ettiğin gibi seni kraliçeleri ilan ederler."

Katrina, ona biraz daha sokuldu. Birlikte oturup gökyüzünün doğusunda ağır ağır kaybolan yıldızları seyrettiler. Yalnızca sabah yıldızı kaldığında, "Bunun ne anlama geldiğini biliyorsun, değil mi?" diye sordu Roran.

"Ne?"

"Senin doğum zamanın gelene kadar Galbatorix'in bütün askerlerini öldürmek, imparatorluğun bütün şehirlerini ele geçirmek, Murtagh ve Thorn'u yenmek, Galbatorix'in ve hain ejderhasının kafasını uçurmak zorundayız. O zaman bir yere gitmen gerekmez."

Katrina bir an sessiz kaldı. "Eğer bunu yapabilirsiniz çok memnun olurum."

Yataklarına dönmek üzereyken titreşen gökyüzünden kuru çimen yapraklarından örülmüş minyatür bir gemi geçti. Gemi çadırlarının üstünde durup görünmez hava dalgasında sallanırken ejderha başlı pruvasıyla onlara bakıyor gibiydi.

Roran ve Katrina donup kaldı.

Gemi canlı bir yaratık gibi çadırlarının önünden hızla uzaklaştı. Sonra ani bir dalışla başıboş bir pervaneyi kovaladı. Pervane kaçınca gemi çadıra doğru döndü, Katrina'nın yüzünden yalnızca birkaç santim ötede durdu.

Roran gemiyi yakalayıp yakalamaması gerektiğine karar vermeye çalışırken gemi dönüp sabah yıldızına doğru uçtu. Bir kez daha gökyüzü okyanusunda kaybolurken geride şaşkınlık içinde kendisine bakan iki çift göz bıraktı.

# Emirler

Eragon'un rüyasındaki ölüm ve şiddet görüntüleri panik içinde çırpmasına neden oldu. Huzursuzlukla kıpırdanıp kaçıp kurtulmak istedi, ama yapamadı. Saplanan kılıçlar, haykıran adamlar ve Murtagh'ın öfkeli yüzü gözlerinin önünde belirdi.

Eragon, Saphira'nın zihnine girdiğini hissetti. Rüyalarına şiddetli bir rüzgâr gibi girip kâbuslarını dağıttı. Ardından gelen sessizlikte, her şey iyi olacak ufaklık. İyi dinlen; güvendesin ve ben seninle birlikteyim... Dinlen.

Eragon'un içini derin bir güven duygusu doldurdu. Saphira'nın varlığının verdiği rahatlıkla dönüp mutlu anıların içinde kayboldu.

Eragon şafaktan bir saat önce gözlerini açtığı anda kendini Saphira'nın damarlı kanatlarının birinin altında yatarken buldu. Saphira kuyruğunu ona sarmıştı. Eragon gülümseyip kanadının altından çıkarken Eragon başını kaldırıp esnedi.

Günaydın.

Saphira tekrar esneyip kedi gibi gerindi.

Eragon banyo yapıp büyüyle tıraş oldu, falsiyonundan önceki günün kurumuş kanlarını temizledi. Elf tuniklerinden birini giydi.

Görünüşünün uygun olduğuna karar verdikten ve Saphira da kendi temizliğini tamamladıktan sonra Nasuada'nın çadırına doğru yürüdüler. Gece Şahinleri'nin altısı yüzlerinde her zamanki haşın ifadeyle çadırın dışında dikiliyorlardı. Eragon, Cüce teşrifatının geldiğini haber vermesini bekledi. Eragon içeri girerken Saphira da başını içeri sokup tartışmalara katılabileceği açık panele kıvrılıp yattı.

Eragon, deve dikenleri oymalarıyla süslü yüksek arkalıklı tahtında oturan Nasuada'yı selamladı. "Leydim, beni geleceğim hakkında konuşmak için buraya çağırdınız; benim için önemli bir görev varmış."

Nasuada, "Evet, lütfen otur," diyerek yanındaki katlanan sandalyeyi işaret etti. Eragon otururken takılmaması için kılıcını biraz eğdi.. "Bildiğin gibi Galbatorix, kuşatma girişimimizi önlemek ya da bunu başaramazsa birliklerimizi bölerek ilerleyişimizi yavaşlatıp kuzeyde kamp kurmuş askerlere ulaşmamızı engellemek için Aroughs, Feinster ve Belatona kentlerine birlikler gönderdi. Dünkü savaştan sonra keşif erlerimiz Galbatorix'in sonuncu adamlarının da bilinmeyen yerlere çekildiklerini bildirdi. Bu askerlere günler önce saldıracaktım, ama sen olmadığın için vazgeçmek zorunda kaldım. Sen olmadan, Murtagh ve Thorn savaşçılarımızı kolayca katledebilirdi. Ayrıca ikisinin askerlerin arasında olup olmadığını bilmiyorduk. Artık tekrar aramıza katıldığına göre durumumuz biraz daha iyi, ama umduğum kadar değil. Özellikle de Galbatorix'in son numarasını, acı duymayan askerleri düşününce. Bizi cesaretlendiren tek şey Saphira ile sen Islanzadi'nin büyücüleriyle birlikte Murtagh ve Thorn'u püskürtebileceğiniz! kanıtlamanızdır. Zafer planımız bu umuda dayanıyor."

Thorn, benim eşitim değil. Eğer Murtagh, onu koruyor olmasaydı onu yere kıştırıp, pes edene ve benim lider olduğumu kabul ettirene kadar boynundan sallardım.

"Eminim yapardın," dedi Nasuada gülerek.

"O zaman nasıl bir hareket tarzına karar verdin?"

"Birkaç yol var ve eğer başarılı olmak istiyorsak hepsine aynı anda başlamalıyız. Öncelikle imparatorluğun daha fazla içine girip arkamızda hâlâ Galbatorix'in yönetiminde olan kentler bırakamayız. Bunu yaparsak iki cepheden de saldırıya uğrarız. Ve biz yokken gelip, Surda'yı alması için Galbatorix'e davetiye çıkarmış oluruz. Bu yüzden Varden'e kuzeye, Jiet Nehri'ni kolayca geçebileceğimiz en yakın yere yürümesini emrettim. Nehrin karşı tarafına geçtikten sonra Aroughs'u ele geçirmesi için savaşçı göndereceğim. Kral Orrin ve ben, geriye kalan güçlerimizle Feinster'e doğru devam edeceğiz. Senin ve Saphira'nın yardımınızla Feinster'i kolayca alacağımızı düşünüyorum.

"Biz ülkeyi geçmek gibi sıkıcı bir işle uğraşırken sana vereceğim başka sorumluluklar var Eragon." Öne doğru eğildi. "Cücelerin bütün yardımına ihtiyacımız var. Elfler Alagaesia'nın kuzeyinde bizim için savaşıyor, Surda'lılar ruhen ve bedenen bize katıldılar, Urgallar bile bizimle ittifak yaptı. Ama Cücelere ihtiyacımız var. Onlar olmadan başaramayız. Özellikle şimdi acıyı hissetmeyen askerlerle savaşıyoruz."

"Cüceler yeni bir kral veya kraliçe seçtiler mi?"

Nasuada yüzünü buruşturdu. "Narheim bu sürecin hızlı bir şekilde devam ettiğini söyledi, ama Elfler gibi Cücelerin de zaman kavramı bizimkinden daha uzun. Hızlı demek onlar için aylarca düşünmek anlamına gelebilir."

"Durumun aciliyetini kavrayamıyorlar mı?"

"Bazıları, ama çoğu bu savaşta bize yardım etmeye itiraz ediyor. İşleri ve kendilerinden birini Tronjheim'deki mermer tahta oturtmayı mümkün olduğunca ağırdan alıyorlar. Cüceler o kadar uzun zamandır saklanarak yaşıyorlar ki yabancılara güvenemiyorlar. Eğer bizim amaçlarımıza karşı olan biri tahta çıkarsa Cüceleri kaybederiz. Buna izin veremeyiz. Cücelerin kararlarını her zamanki hızlarında vermelerini de bekleyemeyiz. Ancak bu kadar uzaktan işlerine etkili bir şekilde müdahale edemem. Tronjheim'de olsam bile istenen sonuca erişemeyebilirim; Cüceler klanlarından olmayan birinin yönetim işlerine karışmasını pek hoş karşılamıyorlar. Bu yüzden benim yerime senin Tronjheim'e gidip Cücelerin hızlı bir şekilde –ve bizim davamızı anlayan– yeni bir hükümdar seçmelerini sağlamak için ne gerekiyorsa yapmanı istiyorum."

"Benim mi! Ama..."

"Kral Hrothgar, seni Dûrgrimst Ingeitum'a dâhil etti. Onların kanunlarına ve âdetlerine göre sen bir Cüce'sin Eragon. Ingeitumun toplantılarına katılmaya yasal hakkın var, Orik şefleri olarak belirlediklerine göre ayrıca da manevi kardeşin sayılıyor. Varden'in dostu olduğu için, hükümdarlarını seçtikleri on üç klanın gizli toplantılarında ona eşlik etmeni sağlayacaktır."

Nasuada'nın bu önerisi Eragon'a göre çok saçmaydı. "Ya Murtagh ve Thorn? Geri döndüklerinde, ki kesinlikle döneceklerdir, biraz yardımla da olsa onları bir tek Saphira ve ben durdurabiliriz. Eğer biz burada yoksak onları seni, Arya'ya, Orrin'i veya Varden'in geri kalanını öldürmekten alıkoyacak hiçbir şey olmaz."

Nasuada kaşlarını çattı. "Dün Murtagh'a ezici bir yenilgi yaşattın. Şu anda Urû'baen'e doğru gidiyorlardı. Bildiğimiz gibi onların bu yenilgisi Galbatorix'in hiç hoşuna gitmeyecektir. Sizi yenebileceklerinden emin olana kadar onları bir daha göndermeyecektir. Murtagh, senin gücünün yeni sınırlarından emin değil, bu yüzden bu mutsuz olaya biraz daha zaman var. O zamana dek Farthen

Dûr'a gidip gelebilirsin."

"Yanlıyor olabilirsin," dedi Eragon. "Üstelik Galbatorix'in bizim gittiğimizi öğrenip yokluğumuzda saldırmayacağını nereden biliyorsun? Aramıza yerleştirdiğiniz casusların hepsini ele geçirdiğimizi sanmıyorum."

Nasuada parmaklarıyla koltuğunun kenarında tempo tuttu. "Senin Farthen Dûr'a gitmeni istediğimi söyledim Eragon. Saphira'nın da gitmesini istediğimi değil." Saphira başını çevirip burnundan küçük bir duman çıkardı.

"Ben böyle..."

"Bitirmeme izin ver Eragon."

Eragon ağzını kapatıp Nasuada'ya dik dik baktı. Sol eliyle falsiyonunun kabzasını sıkıca kavramıştı.

"Sen, bana borçlu değilsin Saphira, ama Eragon Cücelere yolculuk yaparken, Eragon'la birlikte burada olduğunuz konusunda İmparatoru kandırmak için bizimle kalacağını umuyorum. Eğer Eragon'un gittiğini topluluktan gizleyebilirsek kimse burada olmadığından şüphelenmez. Yalnız gün boyu çadırında kalıyor olman için uygun bir mazeret bulmamız gerekiyor.. belki geceleri Saphira'yla düşman bölgesini keşfe gittiğinizi ve gündüz de dinlenmeniz gerektiğini söyleyebiliriz.

"Ama bu hilenin işe yaraması için Blödhgarm ve adamlarının da şüphe uyandırmamak için burada kalması gerekiyor. Siz yokken Murtagh ve Thorn tekrar ortaya çıkarsa Arya, Saphira'da senin yerini alabilir. O, Blödhgarm'ın büyücüleri ve Du Vrangr Gata'nın büyücüleri, hep birlikte çalışırlarsa Murtagh'ı püskürtmek için bir şansımız olabilir."

Eragon boğuk bir sesle, "Eğer Saphira, beni Farthen Dûr'a götürmezse oraya zamanında nasıl varabilirim?"

"Koşarak. Helgrind'den gelirken çoğunlukla koştuğunu kendin söyledin. Askerlerden veya köylülerden gizlenmen gerekmiyorken imparatorlukta olduğundan çok daha hızlı ilerleyeceğini düşünüyorum." Nasuada parmaklarını yine cilalı koltuk kenarına vurdu. "Tabii ki yalnız gitmen aptallık olur. Eğer kendisine yardım edecek kimse yoksa en güçlü büyücü bile yabancı ortamda basit bir kaza sonucu ölebilir. Arya'nın sana eşlik etmesi bizim için iyi olmaz, Blödhgarm'ın Elflerinden birinin ortadan kaybolması da dikkat çeker. Bu yüzden sana bir Kull'un eşlik etmesine karar verdim. Çünkü senin hızına erişebilen tek yaratık onlar."

"Kull mu!" dedi Eragon heyecanla kendini daha fazla tutamayarak. "Beni yanımda Kull'la Cücelerin arasına mı göndereceksin? Cücelerin Urgallardan daha fazla nefret ettiği bir ırk tanımıyorum. Onların boynuzlarından yay yapıyorlar! Farthen Dûr'a yanımda bir Kull'la girsem Cüceler söyleyeceğim hiçbir şeye önem vermez."

"Bunun farkındayım," dedi Nasuada. "Belki doğrudan Farthen Dûr'a gitmezsin. Belki önce Ingeitum'un atalarına ait Thardûr Dağı'ndaki Bregan Hold'a uğrarsın. Orada Orik'i bulursun ve Orik'in eşliğinde Farthen Dûr'a giderken Kull'u orada bırakabilirsin."

Eragon, Nasuada'nın arkasına gözlerini dikip, "Ya seçtiğin yolu beğenmediğimi söylersem?" diye sordu. "İstediğin şeyi başarmak için daha başka, daha güvenli yollar olduğunu söylersem?"

"Lütfen söyle, hangi yollarmış bunlar?" diye sordu Nasuada, parmağını havaya kaldırarak.



"Bunu düşünmeliyim, ama eminim vardır."

"Ben düşündüm Eragon hem de uzun uzun. Seni elçim olarak atamam Cücelerin kral seçimini etkileme konusundaki tek umudumuz. Ben Cücelerin arasında büyüdüm, unutma. Onları herkesten daha iyi tanıyorum."

"Yine de bunun bir hata olduğunu düşünüyorum," diye gürlledi. "Jörmundur'u veya komutanlarından birini gönder. Ben gitmeyeceğim, şeye kadar olmaz..."

"Gitmeyecek misin?" diye sordu Nasuada, sesini yükselterek. "Lorduna itaat etmeyen tebaa, savaş alanında komutanının emrine karşı gelen savaşıya benzer şekilde cezalandırılabilir. Senin lordun olarak istesen de istemesen de Farthen Dûr'a gitmeni ve Cücelerin bir sonraki hükümdarının seçilmesini denetlemeni emrediyorum."

Eragon öfkeyle nefes alıp verirken falsiyonun kabzasını bir sıkıp bir bırakıyordu.

Nasuada daha yumuşak, ama yine de ihtiyatlı bir sesle, "Ne olursa olsun Eragon? İstediyimi yapacak mısın, yoksa beni tahttan indirip Varden'i kendin mi yöneteceksin? Bunlardan başka seçenek yok."

Eragon şok geçirircesine, "Hayır, seninle uzlaşabilirim," dedi. "Seni aksine ikna edebilirim."

"Edemezsin, çünkü bana aynı şekilde başarılı olacak alternatif bir plan sunamazsın."

Eragon, onun bakışlarına karşılık verdi. "Emrini reddedebilir ve beni nasıl uygun görüyorsan cezalandırmana izin verebilirim."

Önerisi Nasuada'yı irkiltti. "Senin direğe bağlanıp kırbaçlandığını görmek Varden'de onarılmaz yaralar açar. Ve benim otoritemi yok eder, çünkü insanlar senin istediğin zaman bana karşı gelebileceğini bilirler, çünkü karşılaşacağın tek sonuç bir dakika sonra iyileştirebileceğin birkaç kırbaç çizgisinden ibaret olur ve çünkü seni başka bir savaşçı gibi idam edemeyiz. Böyle bir şeyin olmasındansa tahtımı terk edip komutayı sana bırakmayı tercih ederim. Bu görev için daha iyi olduğuna inanıyorsan mevkim, tahtımı, koltuğumu al ve kendini bu ordunun efendisi ilan et! Ama ben, Varden adına konuştuğum sürece bu kararları verme hakkım var. Eğer kararlarım yanlışsa bu da benim sorumluluğum."

"Hiçbir tavsiyeyi dinlemeyecek misin?" diye sordu Eragon sıkıntıyla. "Etrafındakilerin önerilerine rağmen Varden'in seyrini sen mi belirleyeceksin?"

Nasuada'nın orta parmağı koltuğunun kenarında tıngırdadı. "Tavsiye dinlerim. Hayatımın her dakikasında tavsiye dinliyorum, ama bazen vardığım sonuçlar altımdakilere uymuyor. Şimdi, bağlılık yeminine uyarak kabul etmesen bile kararımı dinleyecek misin, yoksa kendini Galbatorix'in bir ayna görüntüsü haline mi getireceksin?"

"Ben yalnızca Varden için en iyisini istiyorum."

"Ben de öyle."

"Bana istemediğimden başka seçenek bırakmıyorsun."

"Bazen takip etmek liderlik etmekten zordur."

"Bir dakika düşünebilir miyim?" Saphira, diye seslendi.

Saphira boynunu çevirip gözlerini Eragonunkine sabitlerken çadırın içinde mor ışık benekleri dans

etti. Ufaklık?

Sence gitmeli miyim?

Gitmelisin.

Eragon dudaklarını birbirine sıkıca bastırdı. Ya sen?

Senden ayrılmaktan nefret ettiğimi biliyorsun, ama Nasuada'nın iddiaları mantıklı. Eğer Varden'de kalarak Thorn ve Murtagh'ı durdurabileceksem burada kalmam iyi olur.

Paylaşılan bir öfke, beklenti, isteksizlik ve şefkat havuzunda ikisinin duyguları birbirine gidip geldi. Eragon'dan öfke ve isteksizlik akıyordu; Saphira'nınkindense onun kızgınlığını hafifleten ve aksi halde sahip olamayacağı bir bakış açısı kazandıran daha yumuşak duygular. Yine de Eragon inatla Nasuada'nın planına karşı koymaya devam etti. Eğer beni Farthen Dûr'a sen götürseydin, bu kadar uzun süre uzakta olmazdım, bu da Galbatorix'in yeni bir saldırı düzenlemek için daha az fırsatı olurdu.

Ama biz gider gitmez casusları Varden'in savunmasız durumda olduğunu Galbatorix'e bildirirdi.

Helgrind'den bu kadar kısa bir süre sonra senden yeniden ayrılmak istemiyorum.

Kendi isteklerimiz Varden'in ihtiyaçlarının önüne geçemez, ama ben de senden ayrılmak istemiyorum. Yine de Oromis'in söylediğini hatırla, bir ejderha ve süvarisinin becerisi yalnızca birlikte nasıl çalıştıklarıyla değil, birbirinden ayrıken nasıl çalıştıklarıyla ölçülür. Bundan hiç hoşlanmasak da ikimiz de birbirimizden bağımsız hareket edecek olgunluktaız Eragon. Helgrind'den buraya yaptığın yolculukta bunu kendine kanıtladın.

Nasuada'nın dediği gibi sırtında Arya'yla dövüşmek seni rahatsız etmez mi?

Arya hiç rahatsız etmez. Daha önce de birlikte savaştık ve yumurtadayken neredeyse beni yirmi yıl boyunca Alagaesia'da o taşıdı. Bunu biliyorsun ufaklık. Neden bu soruyu soruyorsun? Kıskanıyor musun?

Ne olmuş kıskanıyorsam?

Saphira'nın mavi gözlerinde keyifli bir parıltı yanıp söndü. Dilini Eragon'a doğru çıkardı. Çok tatlısın... Sence ben kalmalı mıyım gitmeli miyim?

Bu senin kararın, benim değil.

Ama ikimizi de etkiliyor.

Eragon topuğunu yere bastırdı. Eğer bu çılgınca plana katılacaksak, başarılı olması için elimizden geleni yapmalıyız. Kalıp Nasuada'nın bu kahrolası planda kellesini kaybetmemesini sağlamaya çalış.

Neşelen ufaklık. Hızlı koş ve kısa sürede tekrar birbirimize kavuşalım.

Eragon, Nasuada'ya baktı. "Pekâlâ, gidiyorum," dedi.

Nasuada biraz rahatlardı. "Teşekkürler. Ya sen Saphira? Kalacak mısın, gidecek misin?"

Saphira düşüncelerini Nasuada'nın da anlayacağı şekilde yaydı, kalacağım Gece Yürüyen.

Nasuada başını eğdi. "Teşekkürler Saphira. Desteğin için müteşekkirim."

"Bu konuda Blödhgarm'la konuştun mu?" diye sordu Eragon. "Kabul etti mi?"

"Hayır, sen ona ayrıntıları verirsin."

Eragon, Elflerin onun Farthen Dûr'a yanında yalnızca bir Urgalla gitmesinden memnun olacaklarını sanmıyordu. "Bir öneride bulunabilir miyim?"

"Önerileri iyi karşıladığımı bilirsin."

Bu Eragon'u bir an durdurdu. "Bir öneri ve bir rica o zaman." Nasuada bir parmağını kaldırıp devam etmesini işaret etti. "Cüceler yeni kral veya kraliçelerini seçtiklerinde Saphira, Farthen Dûr'da bana katılsın. Hem Cücelerın yeni hükümdarını onurlandıralım hem de Saphira Tronjheim Savaşından sonra Kral Hrothgar'a verdiği sözü yerine getirir."

Nasuada'nın ifadesi yaban kedisi gibi sertleşti. "Ne sözüymüş bu?" diye sordu. "Bana bunu daha önce söylemedin."

"Saphira ve Arya yıldız safiri kırdıkları için hatalarını telafi etmek üzere Isidar Mithrim'i onaracaktı."

Nasuada gözleri irileşerek Saphira'ya baktı. "Böyle bir şey yapabilir misin?"

Yapabilirim, ama Isidar Mithrim'in karşısında dikilirken ihtiyacım olan büyüü çağırabileceğimden emin değilim. Benim büyü yapma yeteneğim kendi arzularıma bağlı değil. Bazen sanki yeni bir duyu kazanmış gibi oluyorum. Kendi tenimin içindeki enerji akımını duyuyor ve bunu yönlendirirsem dünyayı istediğim gibi şekillendireceğimi hissediyorum. Ama hayatımın diğer zamanlarından büyü yapma olasılığım bir balığın uçma olasılığı kadar. Ama Isidar Mithrim'i onarabilirsem, yalnızca bizimle işbirliği yapmalarının önemini takdir edenlerin değil, bütün Cücelerın iyi niyetini kazanmamızı sağlar.

"Tahmin edemeyeceğiniz kadar çok işe yarar," dedi Nasuada. "Yıldız safirin Cücelerın kalbinde çok özel bir yeri vardır. Her Cüce mücevher taşlarını sever, ama Isidar Mithrim'i güzelliği ve muazzam büyüklüğü yüzünden hepsinden daha fazla sevip ayrı tutarlar. Onu eski görkemine kavuşturursanız Cücelerın ırklarının gururunu da onarmış olursunuz."

"Saphira, Isidar Mithrim'i onaramasa bile yeni hükümdarın taç giyme töreni için orada olmalı. Varden'e Saphira'yla benim Aberon'a gittiğimizi filan söyleyip Saphira'nın yokluğunu birkaç gün gizleyebilirsin. Galbatorix'in casusları onları kandırdığını anlayana dek çok geç olur."

Nasuada başını salladı. "Bu iyi bir fikir. Cüceler taç giyme töreni için gün belirler belirlemez bana haber ver."

"Tamam."

"Önerini yaptın, şimdi de ricana gelelim. Benden ne istiyorsun?"

"Bu geziyi yapmamda ısrar ettiğine göre senin izninle taç giyme töreninden sonra Saphira'yla birlikte Tronjheim'den Ellesmera'ya gitmek istiyorum."

"Ne için?"

"Du Weldenvarden'i son ziyaretimizde bize ders verenleri ziyaret etmek için. Olaylar izin verir vermez eğitimimize devam etmek için Ellesmera'ya döneceğimize söz verdik."

Nasuada'nın kaşlarının arasındaki çizgi derinleşti. "Eğitiminize devam etmek için Ellesmera'da haftalar ya da aylar geçirmenin zamanı değil."

"Hayır, ama kısa bir ziyarette bulunabiliriz."

Nasuada başını oymalı koltuğunun arkasına yaslayıp ağır gözkapaklarının altından Eragon'a baktı. "Peki, bu öğretmenleriniz tam olarak kimmiş? Onlarla ilgili doğrudan sorulardan hep kaçtığınızı fark ettim. Ellesmera'da ikinize ders veren kimdi Eragon?"

Eragon yüzüğü Aren'le oynayarak, "Ondan ve Arya'dan izin almadan bu bilgiyi kimseye açıklamayacağımıza dair Islanzadi'ye söz verdik."

"Bütün şeytanlar aşkına Saphira ve sen kaç tane yemin ettiniz?" diye sordu. "Karşılaştığımız herkese söz veriyorsunuz."

Eragon biraz mahcup bir tavırla omuz silkti. Tam ağzını açarken Saphira konuştu. Bunu biz istemiyoruz, ama Galbatorix'i yenmek için bütün ırkların desteğine ihtiyacımız varken sözler vermekten nasıl kaçabiliriz? Yeminler iktidardakilerin yardımını almak için ödediğimiz bedellerdir.

"Hımm," dedi Nasuada. "Demek bu gerçeği öğrenmek için Arya'yla konuşmalıyım?"

"Evet, ama söyleyeceğinden şüpheliyim; Elfler öğretmenlerimizin kimliğinin en değerli sırları olduğunu düşünüyorlar. Zorunlu bir durum olmadığı takdirde Galbatorix'in duymaması için kimseye söylemek istemiyorlar." Eragon yüzüğündeki kraliyet mavisi taşa bakıp yemininin ve onurunun daha ne kadar bilgiyi açıklamasına izin verdiğini merak edip şöyle dedi. "Nasuada şunu bilmelisin ki; daha önce sandığımız kadar yalnız değiliz."

Nasuada'nın ifadesi sertleşti. "Anlıyorum. Bunu bilmek güzel, Eragon... Keşke Elfler, bana karşı daha yardımsever olsalar." Dudaklarını bir an sıkıp devam etti. "Neden Ellesmera'ya kadar gitmek zorundasın? Öğretmenlerinle doğrudan bağlantı kurmanın bir yolu yok mu?"

Eragon ellerini çaresizlikle iki yana açtı. "Keşke olsaydı. Du Weldenvarden'in etrafını saran engelleri aşacak büyü daha icat edilmedi."

"Elfler kendilerinin kullanabileceği bir gedik bile bırakmamışlar mı?"

"Eğer bıraksalardı Arya, Farthen Dûr'da kendine geldiğinde fiziksel olarak Du Weldenvarden'e gitmek yerine Kraliçe Islanzadi'yle zihinsel bağlantı kurardı."

"Sanırım haklısın. Ama o zaman sen, Islanzadi'yle Sloan konusunda ne yapacağını sormak için nasıl bağlantıya girdin? Onunla konuştuğunda Elf ordusunun hâlâ Du Weldenvarden'de olduğunu söyledin."

"Evet Du Weldenvarden'in eteklerinde koruyucu önlemleri engelleyen sınırın dışındaydılar."

Nasuada, onun ricasını düşünürken aralarındaki sessizlik elle tutulur gibiydi. Eragon çadırın dışında çok sayıda piyadenin savaşırken mızrak mı yoksa gürz mü kullanmaları gerektiğini tartıştıklarını duydu. Onların ötesinde gıcırdayan bir kağının sesi, yürüyen adamların zırhlarından çıkan sesler ve ayırt edilemeyen yüzlerce ses kampta yayılıyordu.

Sonunda Nasuada konuştu. "Böyle bir ziyaretten ne elde etmeyi umuyorsun?"

"Bilmiyorum!" diye gürlledi Eragon. Yumruğuyla falsiyonunun kabzasına vurdu. "Sorunun kaynağı da bu: yeterince bir şey bilmiyoruz. Ziyaretimiz hiçbir işe yaramayabilir, ama diğer yandan bize, Murtagh ve Galbatorix'i yok etmede yardımcı olacak bir şey öğrenebiliriz. Dün zorlukla kazandık Nasuada. Zorlukla! Ve korkarım bir daha karşılaştığımızda Murtagh öncekinden çok daha güçlü olacak. Galbatorix'in yeteneklerinin, kardeşime aktardığı bütün o güce rağmen Murtagh'ınkileri

katbekat aştığını düşündüğümde kemiklerim donuyor. Bana ders veren Elf, o..." Eragon durakladı, sonra söyleyeceği şeyi düşünüp devam etti: "Galbatorix'in gücünün her sene nasıl arttığını bildiğine dair imada bulundu, ama o zaman bunu açıklamayı reddetti, çünkü eğitimde yeterince ilerlememiştik. Şimdi Thorn ve Murtagh'la karşılaştıktan sonra bu bilgisini bizimle paylaşacağını düşünüyorum. Üstelik daha keşfetmemiz gereken bir sürü büyü var ve bunlardan biri Galbatorix'i yenmenin bir yolu olabilir. Eğer bu gezi üzerine kumar oynayacaksak, mevcut durumumuzu sürdürmek üzerine oynamayalım; duruşumuzu iyileştirip bu şans oyununu kazanma üzerine oynayalım."

Nasuada bir dakikadan fazla hareketsiz kaldı. "Cücelerin taç giyme törenine kadar bu kararı veremem. Du Weldenvarden'e gitmen İmparatorun o zamanki hareketlerine ve casuslarımızın Murtagh ve Thorn'un hareketleriyle ilgili getirdikleri bilgilere bağlı olacak."

Sonraki iki saat boyunca Nasuada, Eragon'a on üç Cüce klanı anlattı. Onlara tarihleri ve politikaları; hangi klanın ticaretinin büyük bölümünü hangi ürünlere dayandığı; klan şeflerinin isimleri, aileleri ve kişilikleri; her klan tarafından açılıp kontrol edilen önemli tünellerin listesi ve Cüceleri Varden'in amaçlarına yakın bir kral ya da kraliçe seçmeleri için ikna etme konusunda ders verdi.

"Bizim için tahta Orik'in çıkması en uygun olan," dedi. "Kral Hrothgar halkı arasında çok seviliyordu ve Dûrgrimst Ingeitum hâlâ klanlar arasında en zengin ve nüfuzlu olanı, ki bütün bunlar da Orik'in lehine. Orik kendini bizim davamıza adanmış. Varden'de hizmet etti, sen ve ben, onu dost olarak görüyoruz ve senin kardeşlerinden biri sayılır. Bence Cüceler için harika bir kral olarak çok yetenekli." Yüzünden bir keyif ifadesi geçti. "Bu önemsiz bir konu. Ama Cücelerin standartlarına göre genç ve bizimle bağlı diğer klan üyeleri için aşılmaz bir engel oluşturabilir. Bir diğer engel diğer klanların –ikisini söyleyecek olursam, Dûrgrimst Feldûnost ve Dûrgrimst Knurlcarath–Ingeitum tarafından yüz yıl yönetildikten sonra tacın farklı bir klana geçmesini istiyorlar. Tahta çıkmasına yardımcı olacaksın Orik'i her şekilde destekle, ama çabalarının boşa gideceğini gördüğün zaman ve senin desteğin Varden'in yandaşı başka bir klan şefinin başarısını sağlayacaksa Orik gücense de onu destekle. Dostluğun politikaya karışmasına izin verme."

Nasuada Cücelerin klanları hakkında bilgi vermeyi bitirdikten sonra o, Eragon ve Saphira, birkaç dakika boyunca Eragon'un kamptan gizlice nasıl kaçacağı hakkında plan yaptılar. Sonunda planın ayrıntılarını bitirdiklerinde Eragon ve Saphira çadırlarına dönüp Blödhgarm'a neye karar verdiklerini anlattılar.

Kürkle kaplı Elf, Eragon'u şaşırtarak itiraz etmedi. Eragon meraklanarak sordu. "Bunu onaylıyor musun?"

"Onaylayıp onaylamadığımı söylemek bana düşmez," diye cevap verdi Blödhgarm sesinde alçak bir mırıltıyla. "Ama Nasuada'nın taktiği ikinizden birini mantıksız bir tehlikeye atmadığı ve bu şekilde Ellesmera'daki derslere devam etme olasılığınız artacağı için ben ya da kardeşlerimin bir itirazı olamaz." Başını yana eğdi. "İzninizle, Bjartskular, Argetlam." Saphira'nın yanından geçip dışarı çıkarken bir an için içeri süzülen parlak ışık çadırın içini aydınlattı.

Saphira ve Eragon birkaç dakika boyunca sessizlik içinde oturdular. Sonra Eragon elini Saphira'nın başına koydu. Ne dersene de, seni özleyeceğim.

Ben de seni ufaklık.

Dikkatli ol. Sana bir şey olursa, ben...

Sen de öyle.

İçini çekti. Yalnızca birkaç gündür birlikteyiz, ama yine ayrılmamız gerekiyor. Bunun için Nasuada'yı bağışlamayacağım.

Yapması gerekenleri yaptığı için onu suçlama.

Hayır, ama bu konu ağzımda buruk bir tat bıraktı.

Acele et o zaman, böylece sana bir an önce katılabilirim.

Zihnine hâlâ dokunabilsem senden uzaklaşmayı umursamazdım. En kötüsü bu: korkunç bir boşluk hissi. Nasuada'nın çadırındaki ayna aracılığıyla bile konuşamayız, çünkü insanlar ben olmadan neden durmadan Nasuada'ya gittiğini merak ederler.

Saphira göz kırpıp dilini dışarı çıkardı. Eragon, onun duygularında bir değişim hissetti.

Ne oldu, diye sordu.

Ben... Saphira tekrar gözlerini kırpıştırdı. Katılıyorum. Keşke birbirimizden uzaktayken de zihinsel bağımızı devam ettirebilsek. Bu benim endişemi, sıkıntımı azaltırdı ve İmparator'u daha kolay şaşırtmamızı sağlardı. Saphira, Eragon'un yanında otururken mutlulukla uğuldayıp çenesindeki küçük pulları kaşımaya başladı.

# Gölgede Ayak İzleri

Saphira baş döndüren birkaç sıçramayla Eragon'u Roran ve Katrina'nın çadırına götürdü. Katrina çadırın dışında, bir kova sabunlu suda iç elbisesini yıkıyor, beyaz kumaşı tahtaya sürtüyordu. Saphira'nın inişiyle bir toz bulutu kalkarken elini kaldırıp gözlerine siper etti.

Roran kemerini takarak çadırdan çıktı. Toz yüzünden öksürüp gözlerini kısıtı. "Sizi buraya hangi rüzgâr attı?" diye sordu Eragon, Saphira'nın üstünden inerken.

Eragon hızla konuşarak onlara yakında gideceğini anlattı. Gidişini köylülerden sır olarak saklamalarının önemi, anlattıklarının etkisini artırıyor. "Onları görmeyi reddettiğim için ne kadar kırılırsalar da gerçeği kimseye anlatmayacaksınız, Horst ve Elain'e bile. Nasuada'nın planı hakkında bir şey söylemek yerine bırakın benim kaba ve nankör biri haline geldiğimi düşünsünler. İmparator'a karşı gelen herkesin iyiliği için bunu sizden istiyorum. Yapacak mısınız?"

"Sana asla ihanet etmeyiz Eragon," dedi Katrina. "Bundan hiç kuşkun olmasın."

Roran kendisinin de kamptan ayrıldığını söyledi.

"Sen nereye gidiyorsun?" diye sordu Eragon hayretle.

"Birkaç dakika önce görevim bildirildi. İmparator'un kuzeydeki düşman hatlarının gerisinde bulunan erzak katarlarını yağmalayacağız."

Eragon sırayla üçüne baktı. Önce ciddi ve kararlı, savaş beklentisiyle şimdiden gergin olan Roran'a; endişeli, ama bunu gizlemeye çalışan Katrina'ya ve küçük alevlerle titreşen Saphira'ya. "Demek hepimiz ayrı yollara gidiyoruz." Söylemediği, ama havada bir örtü gibi asılı duran şey birbirlerini bir daha göremeyebilecekleriydi.

Eragon'u kolundan yakalayan Roran, onu kendine çekip sarıldı. Sonra gözlerinin içine baktı. "Sırtını kolla kardeşim. Kaburgalarının arasına bıçak sokmayı isteyen tek kişi Galbatorix değil."

"Sen de dikkatli ol. Eğer bir büyücüyle karşılaşırsan aksi yönde kaç. Sana koyduğum koruma sonsuza dek kalmaz."

Katrina, Eragon'a sarıldı. "Çok uzun kalma."

"Kalmayacağım."

Roran ve Katrina ile birlikte Saphira'nın yanına gittiler, o da uzun kemikli burnuyla alınlarına dokundu. Boğazından bas tonlu bir ses çıkarken göğsü titriyordu. Unutma Roran, düşmanlarını hayatta bırakma hatasını yapma. Ve sen Katrina? Değiştiremeyeceğin şeyleri düşünme. Bu yalnızca senin sıkıntını artıracaktır. Saphira deri ve pul hışırtısıyla kanatlarını açıp Roran'ı, Katrina'yı ve Eragon'u aynı anda kucakladı, onları dünyadan ayırdı.

Saphira kanatlarını açarken Roran ve Katrina geri çekildi, Eragon onun sırtına tırmandı. Boğazında bir yumru oluşmuştu. Saphira yükselirken evli çifte el sallamaya devam etti. Eragon gözlerini kırıştırıp arkasındaki dikene yaslanıp, gökyüzüne baktı.

Aşçıların çadırına mı, diye sordu Saphira.

Evet.

Saphira birkaç yüz metre yükselip kampın güneybatı tarafına yöneldi. Ocaklardan ve fırınlardan duman yükseliyordu. Her biri elli metre uzunluğunda olan kenarları açık iki çadıra doğru alçalırlarken ince bir rüzgâr yanlarından geçti. Kahvaltı bitmişti, bu yüzden Saphira tok bir sesle yere indiğinde kimse yoktu.

Eragon yanında Saphira'yla birlikte hızla masaların arkasındaki ateşlere doğru yürüdü. Ateşlerle ilgilenip eti doğrayan, yumurtaları kıran, hamur yoğuran, gizemli sıvılarla dolu dökme demir çaydanlıkları karıştıran, muazzam büyüklükteki kirli tencere ve tavaları temizleyen, Varden'e yemek hazırlamak için bunun dışındaki bitmek bilmeyen işlerle ilgilenen yüzlerce adam Eragon ve Saphira'ya bakmak için durmadı. Doymak bilmeyen çok ağızlı yaratığın acımasız taleplerini doymak için uğraşan adamlara göre bir ejderha ve süvarinin ne önemi vardı ki?

Neredeyse bir Cüce kadar kısa boylu olan siyah beyaz, kısa sakallı tıknaz bir adam Eragon ve Saphira'nın yanına gelip kısa bir selam verdi. "Ben Quoth Merrinson. Size nasıl yardım edebilirim? Eğer isterseniz yeni pişmiş ekmeğimiz var, Shade Katili." Yakındaki bir masada duran tabaktaki ekmekleri işaret etti.

"Eğer fazla varsa bir somun alabilirim," dedi Eragon. "Ama ziyaretimizin nedeni benim açlığım değil. Saphira yiyecek bir şeyler istiyor ve genellikle yaptığı gibi avlanacak zamanı yok."

Quoth, onun arkasına bakıp Saphira'nın gövdesini şöyle bir süzünce yüzü soldu. "O normalde ne kadar.. Ah, yani normalde ne kadar yersin Saphira? Altı kızarmış bifteği hemen getirebilirim. Altısını da on beş dakika içinde. Bu yeterli olur mu?..." Yutkunurken boğazındaki yumru aşağı yukarı inip çıktı.

Saphira yumuşak bir hırıltı çıkarınca Quoth cıyaklayıp geriye sıçradı. "Eğer sizin için de uygun olursa Saphira canlı bir hayvanı tercih eder," dedi Eragon.

Quoth tiz bir sesle, "Uygun mu? Oh evet, tabii." Başını eğip yağlı lekeli elleriyle önlüğünü buruşturdu. "Gerçekten çok uygun, Shade Katili, Ejderha Saphira. O halde bu öğleden sonra Kral Orrin'in masasında yiyecek eksik olmayacak. Oh hayır."

Ve bir fiçı bira, dedi Saphira, Eragon'a.

Eragon ricasını tekrarlarlarken Quoth'un gözlerinde beyaz halkalar meydana geldi. "Korkorkarım Cüceler bütün bi-bira stoklarımızı aldılar. Yalnızca birkaç fiçı kaldı ve onlar da kral için ayrıldı..." Saphira'nın burun deliklerinden bir metre boyunda alev çıkıp önündeki çimenleri kavurunca Quoth irkildi. Kararan çimenlerden duman yükseldi. "Ben-ben-ben size hemen bir fiçı göndereceğim. Beni takip ederseniz sizi canlı hayvanların yanına götüreyim. Orada istediğiniz hayvanı alabilirsiniz."

Aşçı telaşla onları adam gruplarının, ateşlerin ve masaların yanından geçirip Varden'in yabani alanlara yaptığı akınlarda topladığı domuzların, kazların, sığırların, keçilerin, koyunların, tavşanların ve çok sayıda yaban geyiklerinin bulunduğu büyük, ahşap ağıllara götürdü. Ağılların yakınında tavuklar, ördekler, kuğular, bildircinler, orman tavukları ve başka kuşlarla dolu kümesler vardı. Çılgınlıkları, ötüşleri ve haykırışları o kadar kulak tırmalayan bir kakafoni oluşturuyordu ki Eragon'un öfkeyle dişlerini sıkmasına neden oldu. Bu kadar çok yaratığın düşünceleri ve duyguları altında ezilmekten kaçınmak için zihnini Saphira hariç hepsine kapadı.

Saphira'nın varlığının hayvanları korkutmaması için ağıllardan otuz metre uzakta durdular. "İsteddiğiniz bir tane var mı?" diye sordu Quoth. Saphira'ya bakıp endişeli bir şekilde ellerini ovuşturuyordu.



Saphira ağılları koklarken Eragon'a, ne kadar acınası bir av... dedi. O kadar aç değilim, biliyorsun. Daha evvelki gün ava çıktım ve hâlâ yediğim geyiğin kemiklerini sindiriyorum.

Hâlâ hızla büyüyorsun. Yemek sana iyi gelecek.

Midem almazsa bana bir faydası dokunmaz.

Küçük bir şey seç o zaman. Belki bir domuz.

Bunun sana bir yararı olmaz. Hayır... Ben şunu alacağım. Eragon, Saphira'dan orta boyda, sol böğründe beyaz lekeler olan bir inek görüntüsü aldı.

Eragon ineği işaret ettikten sonra Quoth ağılların yanında boş boş dolaşan adamlara seslendi. İkisi ineğin boynuna bir halat bağlayarak diğer hayvanların arasından ayırdı, gönülsüz hayvanı Saphira'ya doğru yürüttü. Hayvan Saphira'dan on metre uzakta duraklayıp dehşet içinde çömeldi, ipten kurtulup kaçmaya çalıştı. Hayvan kaçamadan Saphira sıçrayıp aralarındaki mesafeyi kapattı. Saphira ağzını açıp üzerlerine doğru koşarken ipi çeken iki adam kendilerini yere attı.

Saphira kaçmak üzere dönen ineğin yan tarafına çarptı, hayvanı devirip yerde tuttu. Saphira'nın çenesi boynuna kapanmadan önce inek dehşet içinde tek bir mızırtı çıkarabilirdi. Saphira başın, hızla sallayarak omurgasını kırdı. Sonra avının yanına çömelip beklentiyle Eragon'a baktı.

Eragon gözlerini kapatıp zihniyle ineğe uzandı. Hayvanın bilinci şimdiden karanlığa gömülmüştü, ama bedeni hâlâ canlıydı, bir dakika önce içinden geçen korku yüzünden hâlâ gerginlikle titriyordu. Yapmak zorunda olduğu şey yüzünden midesi bulandı, ama buna aldırmayıp elini Bilge Beloth Kemerine koydu, ineğin bedeninden alabildiği bütün enerjiyi belindeki on iki elmasa aktardı. Bu işlem yalnızca birkaç saniye sürdü.

Saphira'ya bakarak başını salladı. Bitti.

Eragon, adamlara yardımları için teşekkür etti. İki adam onu ve Saphira'yı yalnız bıraktı.

Saphira karnını doyururken Eragon bira fiçisinin karşısına oturup aşçıların çalışmalarını seyretti. Ne zaman bir tavuğun, domuzun ya da kazın başını kesseler ölmekte olan hayvanın enerjisini Bilge Beloth Kemerine dolduruyordu. Bu biraz acımasız bir işti, çünkü zihinlerine dokunduğunda hayvanlar hâlâ canlı oluyorlardı; korkuları, şaşkınlıkları ve acıları onu öylesine hırpalıyordu ki kalbi deli gibi çarpıyor, alnında ter damlacıkları birikiyordu. Acılarını dindirmekten başka bir şey istemiyordu. Ama Varden'in hayatta kalması için onların ölmeleri gerektiğini biliyordu. Son birkaç savaşta enerji deposunu tüketmişti; uzun ve potansiyel olarak tehlikeli bir yolculuğa çıkmadan önce, bu enerjiyi yenilemek istiyordu. Eğer Nasuada bir hafta daha onlarla birlikte kalmasına izin verse elmasları kendi bedeninden çıkan enerjiyle doldurabilir ve yine de Farthen Dûr'a koşmak için güç kazanacak zamanı olurdu, ama şu anda, önündeki birkaç saat içinde bunu yapamazdı. Yatağında yatıp elmaslara bedeninin ısınısını gönderse bile bu hayvanlardan aldığı kuvveti toplayamazdı.

Bilge Beloth Kemerindeki elmaslar neredeyse sınırsız miktarda enerji emiyor gibiydi, bu yüzden başka bir hayvanın daha can çekişmesine dayanamayacağı için durdu. Titreyip baştan aşağı ter dökerek öne eğildi, ellerini dizlerine dayayarak ayaklarının arasındaki boşluğa bakıp kusmamaya çalıştı. Kendisine ait olmayan anılar düşüncelerini istila etti. Saphira'nın sırtında Leona Gölü'nün üstünde dolaşmasına, birlikte serin, berrak sulara dalmalarına, üzerlerini beyaz kabarcık bulutları kaplamasına, birlikte uçmaktan, yüzmekten ve oynamaktan keyif almalarına dair anılardı bunlar.

Solukları sakinleşirken Saphira'ya baktı. Avının kalıntılarının yanına oturmuş ineğin kafatasını

çiğniyordu. Ona gülümseyip yardımları için teşekkür etti.

Artık gidebiliriz, dedi.

Saphira yutkunarak, benim gücümü de al. İhtiyacın olabilir, dedi. Hayır.

Bu kazanamayacağın bir iddia. Israr ediyorum.

Ve ben de aksi yönde ısrar ediyorum. Seni burada zayıf ve güçsüz bir şekilde bırakamam. Ya Murtagh ve Thorn bugün saldırırsa? İkimizin de her an savaşıyor halde olması gerek. Sen, benden daha büyük bir tehlikede olacaksın, çünkü Galbatorix ve bütün imparatorluk hâlâ benim seninle olduğuma inanıyor olacak.

Evet, ama sen yabancı bir ortamda birKull'la birlikte olacaksın.

Yabancı ortama bende senin kadar alışığım. Medeniyetten uzak olmak beni korkutmuyor. Kull'a gelince, güreşte yenebileceğimi sanmıyorum, ama engellerim herhangi bir ihanete karşı beni koruyacaktır... Benim yeterli enerjim var, Saphira. Daha fazla vermene gerek yok.

Saphira, ona bakarak söylediklerini düşündü. Sonra pençesini kaldırıp yalayarak üzerindeki kam temizledi. Pekâlâ, kendimi... kendime saklayacağım. Ağzının kenarları keyifle yukarı kıvrılır gibi oldu. Pençesini indirip, nezaket gösterip şu fiçiyi bana yuvarlar mısın, diye sordu. Eragon homurdanarak ayağa kalkıp istediğini yaptı. Saphira pençesiyle fiçinin üstünde iki delik açtı, elmalı ballı içkinin güzel kokusu yayıldı. Başını tam fiçinin üstüne getirip devasa çeneleriyle kavradı, fiçiyi havaya kaldırıp içkiyi boğazına boşalttı. Bıraktığında fiçi yere düşüp parçalandı. Demir halkalarından biri birkaç metre yuvarlandı. Üst dudağı kıvrıldı, nefesi bir an tıkanı ve o kadar şiddetli bir şekilde hapşırıldı ki hem ağzından hem burnundan ateş çıktı.

Eragon şaşkınlıkla bağırıp kenara kaçtı. Tuniğinin tutuşan eteğini eliyle bastırdı. Yüzünün yarısı sıcaktan kavrulmuştu. Saphira, dikkat et, diye bağırıldı.

Eyvah. Başını eğip toz kaplı burnunu ön bacağına üstüne koyup burun deliklerini kaşındı. İçki gıdıklıyor.

Gerçekten, artık böyle yapmaman gerektiğini bilmelisin, diye homurdanıp sırtına tırmandı.

Saphira burnunu bir kez daha ön bacağına sürtüp havalandı. Varden'in çadırlarının üstünden geçip Eragon'u çadırına geri götürdü. Eragon sırtından inip Saphira'ya baktı. Bir süre hiçbir şey söylemediler, duygularının onların yerine konuşmasına izin verdiler.

Saphira gözlerini kırptı. Eragon, onun gözlerinin normalden daha fazla parladığını düşündü. Bu bir sınav, dedi. Eğer geçerse ejderha ve süvarisi olarak daha güçlü olacağız.

Gerekirse kendi başımıza hareket edebilmeliyiz, yoksa sonsuza dek başkalarına kıyasla dezavantajlı durumda kalırız.

Evet. Pençeleriyle toprağı kazdı. Ama bu yine de acımı azaltmıyor. Yılankavi gövdesinde bir ürperti dolaştı. Kanatlarını kıpırdattı. Rüzgâr kanatlarının altına dolsun ve güneş her zaman sırtında parlasın. İyi ve hızlı yolculuk yap ufaklık.

Hoşça kal, dedi Eragon.

Eragon onunla biraz daha kalırsa bir daha ayrılamayacağını hissetti, bu yüzden dönüp bir daha arkasına bakmadan karanlık çadıra girdi. Aralarındaki, kendi eti gibi bedeninin bir parçası haline

gelen bağ, ciddi şekilde kopmuştı. Yakında birbirlerinin zihinlerini hissedemeyecek şekilde ayrılacaklardı. Bir an olduğu yerde kaldı, falsiyonunun kabzasını kavrayıp başı dönüyormuş gibi sarsıldı. Yalnızlığın donuk acısı şimdiden bütün bedenini kaplamıştı. Saphira'nın bilincinin rahatlatıcı varlığı olmadan kendini küçük ve yalnız hissediyordu. Bunu daha önce yaptım ve tekrar yapabilirim, diye düşündü. Kendini omuzlarını dikleştirip çenesini kaldırmaya zorladı.

Yatağının altından Helgrind'den geri dönerken hazırladığı çantayı çıkardı. Agaeti Blödhren için yazdığı ve Oromis'in en güzel yazısıyla kopya ettiği şiirin bulunduğu oymalı ahşap silindiri, yine Oromis'in hediyesi olan büyülü faelnirv şişesini ve küçük sabun taşı kutusu nalgaskiyi, Jeodün hediyesi olan Domia abr IVyrda'yı, bileği taşını ve kayışını ve bir anlık tereddütten sonra zırhının pek çok parçasını çantaya koydu. Eğer şartlar gerektirirse zırhım yanımda olduğu için çok memnun olacağım, diye düşündü. Ya da öyle umuyordu. Kitabı ve silindiri almasının nedeni o kadar çok yolculuk ettiği için sevdiği şeyleri kaybetmekten kaçmanın en iyi yolunun nereye giderse gitsin yanında taşımak olduğuna karar vermişti.

Almaya karar verdiği diğer şeyler miğferinin içine soktuğu bir çift eldiven ve geceleri soğuk olur, diye kalın bir pelerindi. Gerisini Saphira'non eyerine sardı. Eğer gerçekten Dûrgrimst Ingeitum'un üyesiysen Bregan Hold'a vardığımda beni gerektiği gibi giydireceklerdir, diye düşündü.

Çantayı kapıp okunu ve yayını üstüne koyup bağladı. Falsiyonunu da aynı şekilde bağlamak üzereyken yana eğildiğinde kılıcın kınından kayabileceğini fark etti. Bu yüzden kılıcı çantanın arkasına çaprazlama bağladı. Kabzası boynuyla sağ omzunun arasında kaldığı için gerektiğinde yine de çekebilirdi.

Eragon çantayı sırtına takıp zihnindeki engeli aştı, vücuduna dolan enerjiyi ve Bilge Beloth Kemerindeki on iki elması hissetti. Bu güç akımına dokunarak daha önce bir kez yaptığı büyüü mırıldandı: etrafındaki ışığı kırıp kendini görünmez yaptı. Hafif bir yorgunluk hissetti.

Aşağıya doğru bakınca göğsünü ve bacaklarını değil, yerdeki ayak izlerini görmekten biraz rahatsız oldu. Şimdi işin zor kısmı, diye düşündü.

Çadırın arkasına gidip gergin kumaşı avcı bıçağıyla kesip açıklıktan çıktı. Bir kedi kadar sessiz olan Blödhgarm dışarıda onu bekliyordu. Başını Eragon'un bulunduğu tarafa doğru eğip, "Shade Katili?" diye seslendi. Sonra antik dilde altı sözcükle çadırdaki kesici düzeltilti.

Eragon yön bulma becerisi sayesinde mümkün olduğunca az ses çıkararak iki çadır sırası arasındaki yoldan süzüldü. Ne zaman biri yaklaşsa yoldan çıkıp hareketsiz bekliyor, toprak veya çimenin üzerindeki ayak izlerini görmemelerini umuyordu. Toprağın bu kadar kuru olmasına söylendi; ayaklarını yere ne kadar yavaş basarsa bassın küçük bir toz bulutu kaldırıyor. Şaşıarak görünmez olmanın denge hissini azalttığını fark etti; ellerinin veya ayaklarının nerede olduğunu göremeden mesafeleri yanlış değerlendirmeye ve çok fazla içki içmiş gibi bir şeylere çarpmaya başladı.

Tereddütle ilerlemesine rağmen kimsede şüphe uyandırmadan, oldukça iyi bir zamanlamayla kampın dışına ulaştı. Yağmur fiçisinin arkasında durup ayak izlerini fiçinin arkasındaki gölgede gizleyerek Varden'in doğu yakasını koruyan sivri kazıkların sıralandığı toprak yığılı siperleri ve hendekleri inceledi. Eğer kampa girmeye çalışıyor olsaydı görünmez bile olsa siperlerde dolaşan savaşçılardan biri onu mutlaka fark ederdi. Ama siperler ve hendekler, insanları içeride hapis tutmayı değil, saldırganları püskürtmeyi amaçladığı için bunları ters taraftan geçmek kolaydı.

Yakınlardaki iki nöbetçinin arkalarını dönmesini bekleyip bütün gücüyle koşmaya başladı. Birkaç

saniye içinde yağmur fıçısıyla toprak siperler arasındaki mesafeyi aştı ve sete o kadar hızlı çıktı ki kendini suyun yüzeyinde kayan bir taş gibi hissetti. Setin tepesinde ayaklarını yere sıkıca bastırıp bacaklarını gerdi ve kollarını açarak Varden'in savunmasının üstünden atladı. Üç saniye boyunca uçtukten sonra kemikleri sarsan bir darbeye yere indi.

Tekrar dengesini kazanana dek yerde yatıp nefesini düzeltti. Nöbetçilerden biri olduğu yerde durdu, ama sıra dışı bir şey fark etmemiş gibi tekrar yürümeye devam etti. Eragon nefesini bırakıp fısıldadı. "Du deloi lunea." Büyü toprak setteki ayak izlerini temizledi.

Hâlâ görünmezken ayağa kalkıp kamptan uzaklaşmaya başladı. Daha fazla toz çıkarmamak için yalnızca çimenlere basmaya dikkat ediyordu. Nöbetçilerden uzaklaştıkça daha hızlı koşmaya başladı. Sonunda dörtnala koşan bir attan daha hızlı hale geldi.

Hemen hemen bir saat sonra yağmur ve rüzgârın, tepelerdeki çayırların yüzeyinde açtığı dar yarığın dik kenarında dengesini bulmaya çalıştı. Dipte kenarında su kamışları ve sazların sıralandığı bir su akıntısı vardı. İz bırakmamak için suyun yakınındaki yumuşak zeminden uzak durup aşağıya doğru yürümeye devam etti. Az sonra dere genişleyip küçük bir göle dönüştü. Gölün bir kenarında çıplak göğüslü Kull'un bir kayanın üstünde oturduğunu gördü.

Eragon kamışların arasından kendine bir yol bulmaya çalışırken hışırdayan yaprakların sesi Kull'a geldiğini bildirdi. Yaratık boynuzlu iri başını ona doğru çevirip havayı kokladı. Varden'le ittifak kuran Urgalların lideri Nar Garzhvog'du.

"Sen!" dedi Eragon bir kez daha görünür hale gelerek.

"Selamlar Ateş Kılıcı," diye gümbürdedi Garzhvog. Kaim kol ve bacaklarını oynatıp derin bir nefes alıp dev gibi geniş göğsünü şişirdi ve iki buçuk metrelik boyuyla doğruldu. Gri derili kasları güneşin altında pırıl pırıl parlıyordu.

"Selamlar Nar Garzhvog," dedi Eragon. Biraz şaşırılmıştı. "Adamlarına ne olacak?" diye sordu. "Benimle gelersen onları kim yönetecek?"

"Kan kardeşim Skgahgrezh yönetecek. O Kull değil, ama uzun boynuzları ve kalın bir boynu var. İyi bir komutandır."

"Anlıyorum... Neden benimle gelmek istedin?"

Urgal çenesini kaldırıp göğsünü şişirdi. "Sen Ateş Kılıcı'sın. Sen ölmemelisin, yoksa Urgralgra – sizin ifadenizle Urgallar– Galbatorix'ten intikamını asla alamaz ve ırkımız bu topraklarda ölür. Bu yüzden seninle koşacağım. Savaşçılarımız arasında en iyisi benim. Tek bir dövüşte kırk iki boynuzluyu yendim."

Eragon başını salladı ama olayların gidişatından memnun değildi. Urgalların içinde en çok Garzhvog'a güvenirdi, çünkü Yanan Ovalar Savaşı'ndan önce onun zihnini okumuş ve onun ırkının standartlarına göre dürüst ve güvenilir olduğunu keşfetmişti. Onum yüzünden benimle düello etmeye kalkmazsa hiçbir şekilde anlaşmazlık yaşanmaz aramızda, diye düşündü.

"Pekâlâ, Nar Garzhvog," dedi ve belindeki çantanın kayışını sıkılaştırdı. "Sen ve ben bütün yazılı tarihte bir ilki gerçekleştirip birlikte koşalım."

Garzhvog güldü. "Koşalım Ateş Kılıcı."

Birlikte doğuya dönüp Beor Dağları'na doğru koşmaya başladılar, Eragon hafif ve hızlı koşuyor,

yanındaki Garzhvog, Eragon'un her iki adımı için bir adım atıyor, ağırlığıyla altındaki yer sarsılıyordu. Şişkin fırtına bulutları ufukta toplanıyor, şiddetli bir fırtınayı haber veriyor, tepede dönen atmacalar çığlık atarak avlarını takip ediyordu.

# Dağlardan Tepelerden

Eragon ve Nar Garzhvog yalnızca su ve tuvalet ihtiyacı için durarak günün geri kalanında, gece boyu ve ertesi gün koşmaya devam ettiler.

İkinci günün sonunda Garzhvog, "Ateş Kılıcı, benim yemek yemem ve uyumam gerekiyor," dedi.

Eragon yakındaki bir kütüğün üstüne nefes nefese oturup başını salladı. İlk söyleyen kendisi olmak istemiyordu, ama o da Kull gibi acıkmış ve yorulmuştu. Varden'den ayrıldıktan kısa bir süre sonra, sekiz kilometre kadar Garzhvog'dan daha hızlı olduğunu fark etmişti. Mesafeler ilerledikçe Garzhvog temposunu hiç bozmamış, hatta zaman zaman Eragon'dan daha hızlı koşmuştu.

"Avlanmana yardım edeyim," dedi.

"Gerekmez. Sen büyük bir ateş yak, ben yiyecek getireceğim."

"Tamam."

Garzhvog kuzeylerindeki kayın ağaçlarına doğru koşarken Eragon belindeki kayışı çözdü, rahatlayarak çantasını yere bıraktı. "Kahrolası zırh," diye mırıldandı. İmparatorlukta bile böyle büyük bir ağırlık taşırken koşması gerekmemişti. Bu kadar zor olmasını beklemiyordu. Ayakları ve bacakları acıyordu. Çömelmeye çalıştığında dizleri gerektiği gibi bükülmeyi reddetti.

Yorgun olduğuna aldırmadan ateş yakmak için ot ve dal toplamaya başladı. Topladıklarını kuru, kayalık bir zemine yığıdı.

Buldukları yer Tüdosten Gölü'nün güneydoğu ucunun doğuşuydu. Arazi ıslak ve verimliydi. Yaklaşık iki metrelik otların arasında geyik, gazel ve siyah derili, iri boynuzlu yaban öküzleri sürüleri dolaşıyordu. Eragon bölgenin verimliliğinin devasa bulut kümelerinin oluşup normalde Hadarac Çölü kadar kuru olacak araziye yağmur boşaltmasını sağlayan Beor Dağları'ndan kaynaklandığını biliyordu.

İkisi uzun fersahlar boyunca koşmuş olmalarına rağmen Eragon ilerlemelerinden memnun değildi. Jiet Nehri ve Tüdosten Gölü arasında görünmemek için gizlenip başka yollardan dolaşırken çok zaman kaybetmişlerdi. Artık Tüdosten Gölü geride kaldığı için hızlarının artmasını bekliyordu. Nasuada bu gecikmeyi öngöremedi, değil mi? Oh hayır. Benim oradan Farthen Dûr'a kadar dümdüz koşacağımı sanıyordu. Hah! Önündeki bir dalı tekmeleyip kendi kendine homurdanarak dal toplamaya devam etti.

Garzhvog bir saat sonra geri döndüğünde Eragon bir metre uzunluğunda ve yarım metre genişliğinde bir ateş yakmıştı. Alevlere bakarken dinlenmek için rüyalara dalma isteğiyle mücadele ediyordu. Yukarı bakarken boynu çatırdadı.

Garzhvog kolunun altında bir geyikle ona doğru geldi. Geyiği bir paçavradan daha ağır değilmiş gibi kaldırıp başını ateşten beş metre yukarıdaki bir dala sıkıştırdı, hayvanın içini temizlemeye başladı.

Eragon taş gibi ağırlaşmış bacaklarını oynatıp ayağa kalktı ve Garzhvog'a doğru sendeledi. "Nasıl öldürdün?"

"Sapanımla."

"Şişte mi pişirmeyi düşünüyorsun? Yoksa Urgallar etlerini çiğ mi yer?"

Garzhvog dönüp sol boynuzunun kıvrımının arasından Eragon'a baktı. Çukura kaçmış sarı gözlerinde gizemli bir duygu belirdi. "Biz canavar değiliz Ateş Kılıcı."

"Olduğunuzu söylemedim."

Urgal homurtuyla işine geri döndü.

"Şişte pişirmek çok uzun sürecek," dedi Eragon.

"Güveç yapabiliriz, diye düşündüm, kalanını da taşa ızgara yapabiliriz."

"Güveç mi? Nasıl? Tenceremiz yok ki."

Garzhvog uzanıp, elini yerdeki toprakta temizledi, sonra belindeki keseden katlanmış kare biçiminde bir şey çıkarıp Eragon'a fırlattı.

Eragon yakalamaya çalıştı, ama çok yorgun olduğu için ıskaladı. Son derece büyük bir parça kuzu derisine benzeyen şeyi yerden aldığı anda kare biçimindeki şey açıldı. Eragon bunun bir metre boyunda, doksan santim derinliğinde çantaya benzer bir şey olduğunu gördü. Kenarından kalın bir deri parçası geçiyordu, üzerine metal halkalar dikilmişti. Yumuşaklığına ve hiç dikişinin olmamasına şaşırarak ters çevirdi.

"Ne bu?"

"Boynuzlarım ilk çıktığında öldürdüğüm ayının işkembesi. Bir yere as ya da bir deliğe koy. İçini suyla doldurup sıcak taşlar at. Taş suyu ısıtıyor, güvecin tadı güzel oluyor."

"Taşlar işkembeyi delmiyor mu?"

"Henüz delmedi."

"Büyülü mü?"

"Değil. Güçlü işkembe." Geyiğin kalçasını iki eliyle tutup, tek bir hareketle kalça kemiğini ikiye ayırdı. Göğüs kemiğini bıçağıyla ayırdı. "Büyük bir ayı olmalı," dedi Eragon.

Garzhvog boğazından bir rak-rak sesi çıkardı. "Benden daha iriydi Shade Katili."

"Onu da sapanınla mı öldürdün?"

"Ellerimle boğdum. Rüştünü ve cesaretini kanıtlayana kadar silaha izin yoktur." Garzhvog bir an durdu, bıçağı geyiğe gömüldü. "Çoğu kişi ayı öldürmemeye çalışır. Çoğunlukla kurt ve dağ keçisi öldürürler. Bu yüzden ben savaş şefi oldum, onlar değil."

Eragon eti hazırlayan Garzhvog'un yanından uzaklaşıp ateşi kontrol etmeye gitti. Yanında bir çukur açıp ayının işkembesini koydu, işkembeyi yerinde tutması için metal halkaları kazıklara geçirdi. Etraftan elma büyüklüğünde on iki tane taş toplayıp ateşin ortasına attı. Sonra toprak halindeki ham deriden ve iki dal parçasından bir maşa yaptı.

Taşlar kırmızıya dönünce bağırdı. "Hazırlar!"

"İçine koy."

Maşayı kullanarak en yakındaki taşı ateşten aldı, işkembenin içine koydu. Taş dokunur dokunmaz suyun yüzeyi patladı. İşkembeye iki taş daha attı, suyu kaynar hale getirdi.

Garzhvog gelip işkembeye iki avuç et doldurdu, kemerindeki keseden çıkardığı tuzu ve avlanırken bulduğu kekik, biberiye ve diğer yabancı otları koydu. Sonra ateşin kenarına düz bir killi taş koydu. Taş ısınınca üzerinde etleri kızarttı.

Yemek pişerken Eragon ve Garzhvog, Eragon'un çantasını bıraktığı kütükten kaşık oydu.

Eragon'a karnı çok acıktığında etlerin pişmesi saatler sürmüş gibi geldi, ama aslında birkaç dakikadan fazla sürmedi. Etlere aç kurtlar gibi saldırdılar. Eragon sandığından iki kat fazla yedi. Onun yemediklerini de altı kişilik yemek yiyen Kull bitirdi.

Eragon yemeğin ardından kayın ağaçlarının kıyısında birbirlerini takip ederek dönen ateşböceklerini seyretmeye başladı. Bir yerlerde bir baykuş öttü. İlk yıldızlar mor gökyüzünde titreşmeye başladı.

Eragon görmeyen gözlerle gökyüzüne bakıp, Saphira'yı, sonra Arya'yı ve sonra Arya'yla Saphira'yı düşündü. Şakaklarında bir zonklama başlarken gözlerini kapadı. Bir çatırtı duyunca gözlerini bir kez daha açtı ve boş işkembenin karşı tarafında oturan Garzhvog'un kırık bir bacak kemiğiyle dışlerini temizlediğini gördü. Eragon bakışlarını Urgalın çıplak ayaklarına çevirdi –yemekten önce Urgal sandaletlerini çıkarmıştı– ve şaşırarak Urgalın her ayağında yedi parmak görüp şaşırdı.

"Cücelerin ayaklarında da sizinki kadar parmak var," dedi.

Garzhvog kömürlerin arasına bir parça et tükürdü. "Bunu bilmiyordum. Bir Cüce'nin ayağına bakma ihtiyacı duymadım hiç."

"İnsanların ve Elflerin on parmağı varken Urgalların ve Cücelerin on dört parmağı olması sana ilginç gelmedi mi?"

Garzhvog'un kalın dudakları bir hırıltıyla aralandı. "O boynuzsuz dağ fareleriyle kan bağımız yok, Ateş Kılıcı. Onların on dört parmakları var, bizim de öyle. Dünyayı yaratırken tanrılar böyle istemiş. Bunun başka bir açıklaması yok."

Eragon bir cevap homurdanıp ateşböceklerini seyretmeye geri döndü. Sonra, "İrkinin sevdiği bir hikâye anlat Nar Garzhvog," dedi.

Kull bir an düşünüp kemiği ağzından çıkardı. "Uzun zaman önce adı Maghara olan genç bir Uralgra varmış. Cilalı taş gibi parlayan boynuzları, belinden aşağı uzanan saçları varmış. Kahkaha attığı zaman ağaçlardaki kuşlar büyülenirmiş. Ama güzel değilmiş. Çirkinmiş. Aynı zamanda köyünde yaşayan çok güçlü bir erkek Ural varmış. Güreşte dört boynuzlu erkeği öldürmüş ve yanında yirmi üç tanesini de yenmiş. Ama başarıları ona büyük bir ün kazandırmasına rağmen kendine bir eş seçemiyormuş. Maghara onun eşi olmak istiyormuş, ama çirkin olduğu için erkek, ona bakmıyormuş. Maghara'nın güzel boynuzlarını, uzun saçlarını görmüyor, güzel kahkahasını duymuyormuş. Erkek kendisine bakmadığı için kalbi kırılan Maghara, Spine'daki en yüksek dağa tırmanmış ve kendisine yardım etmesi için Rahna'ya seslenmiş. Rahna hepimizin anasıdır. Dokumayı ve çiftçiliği icat eden, büyük bir ejderhadan kaçarken Beor Dağları'nı da o oluşturmuştur. Yıldızlı Boynuzlu Rahna, Maghara'ya cevap vermiş ve kendisini neden çağırdığını sormuş. Rahna, 'Beni güzelleştir. Yüce Ana, böylece istediğim erkeği elde edebileyim,' demiş. Rahna cevap vermiş, 'Güzel olmak zorunda değilsin, Maghara. Parlak boynuzların, uzun saçların ve hoş bir gülüşün var. Bu özelliklerinle



yalnızca yüzüne bakacak kadar aptal olmayan bir erkeği etkileyebilirsin.' Maghara yere kapanıp, 'Bu erkeği elde etmezsem mutlu olamayacağım Yüce Ana. Lütfen beni güzelleştir,' demiş. Rahna gülümseyip, 'Bunu yaparsam karşılığını bana nasıl ödeyeceksin çocuğum, diye sormuş. Maghara da, 'Sana istediğin her şeyi veririm,' demiş.

"Rahna bu teklife çok memnun olmuş ve Maghara'yı güzel bir kıza dönüştürmüştü. Maghara köyüne dönünce herkes güzelliğine hayran olmuş. Maghara yeni yüzüyle istediği erkeğin eşi olmuş ve bir sürü çocuk yapmışlar ve yedi yıl mutluluk içinde yaşamışlar. Sonra Rahna, Maghara'ya gelip, 'İstediğin erkekle yedi yıl yaşadın. Bu yılların keyfini çıkardın mı?' diye sormuş. Maghara, 'Evet,' demiş. 'O zaman bana olan borcunu almaya geldim,' demiş Rahna. Taş eve bir göz gezdirmiş ve Maghara'nın en büyük oğlunu görmüş. 'Onu istiyorum,' demiş. Maghara Yıldızlı Boynuzlu'ya onu almaması için yalvarmış, ama Rahna, onu dinlememiş. Sonunda Maghara erkeğinin sopasını alıp Rahna'ya vurmak istemiş, ama sopa elinde parçalanmış. Rahna ceza olarak Maghara'nın güzelliğini almış ve Maghara'nın oğluyla birlikte dört rüzgârın oturduğu evine gitmiş. Oğlana Hegraz adını vermiş ve onu bu topraklara gelen en güçlü savaşçı olarak büyütmüş. Maghara'dan alınması gereken ders, kişinin kaderiyle savaşmamasıdır, çünkü en değer verdiğiniz şeyi kaybedebilirsiniz."

Eragon hilal biçimindeki ayın ufku doğusunda kaybolmasını izledi. "Bana köyünle ilgili bir şey anlat."

"Neyi?"

"Ne olursa. Senin, Khagra'nın ve Otvek'in zihnindeyken bir sürü hatıra gördüm, ama yalnızca birkaç tanesini hatırlıyorum, onları da tam olarak değil. Gördüklerimden bir anlam çıkarmaya çalışıyorum."

"Sana söyleyebileceğim bir sürü şey var," diye gürlledi Garzhvog. Gözleri dalgındı. Eğreti kürdanını dişlerinin arasında gezdirdi. "Kütükler alıp üzerlerine dağ hayvanlarının yüzlerini yontarız. Vahşi ruhları korkutmak için bunları evlerimizin yanındaki direklere asarız. Bazen direkler neredeyse canlı gibi görünür. Köylerimizden birine girdiğinde, seni seyreden oyma hayvanların gözlerini hissedebilirsin..." Kemik Urganın elinde bir an durdu, sonra ileri geri hareket etmeye devam etti. "Her kulübenin yanına namnayı asarız. Namna elim kadar uzun, parlak renkli bir bezdir. Üzerindeki desenler o evde yaşayan ailenin tarihini anlatır. Yalnızca en yaşlılar ve en becerikli dokumacılar namnaya eklemeye bulunabilir veya çok bozulmuşsa yeniden örebilir..." Kemik Garzhvogun yumruğunun içinde kayboldu. "Kış aylarında eşleri olanlar şömüne kilimleri üzerinde çalışırlar. Böyle bir kilimi bitirmek en az beş yıl sürer, bu bitene kadar eş seçiminin iyi olup olmadığına karar verirsiniz."

"Köylerini hiç görmedim," dedi Eragon. "Çok iyi gizlenmiş olmalı."

"İyi gizlenmiştir ve iyi savunulur. Evimizi gören çok az kişi hayattadır."

Eragon, Kull'a dikkatle bakıp sesini biraz sertleştirdi. "Bu dili nasıl öğrendin Garzhvog? Aranızda yaşayan insan var mıydı? Elinize düşen bir insanı köle yaptınız mı?"

Garzhvog bakışlarını kaçırmadan Eragon'un bakışlarına karşılık verdi.

"Kölemiz yok Ateş Kılıcı. Bu bilgiyi savaştığım adamların zihninde okudum ve kabilemin geri kalanıyla da paylaştım."

"Bir sürü insan öldürdünüz, değil mi?"

"Siz de bir sürü Urgralgra öldürdünüz Ateş Kılıcı. Bu yüzden müttefik olmalıyız. Yoksa ırkım yok olacak."

Eragon kollarını göğsünde kavuşturdu. "Brom ve ben, Ra'zac'ın izini sürerken Ninor Nehri'nin yakınındaki Yazuac köyünden geçtik. Bütün insanların öldürülmüş cesetleri köyün ortasına yığılmıştı. Yığınun üstündeki mızrakta da bir bebek asılıydı. Gördüğüm en korkunç şeydi bu. Ve onları öldürenler Urgallardı."

"Boynuzlarım çıkmadan önce babam, beni Spine'in batı eteklerindeki köylerden birine götürdü. Halkımıza işkence edilip yakıldığını ve katledildiğini gördük. Narda halkı varlığımızı öğrenmiş ve köyümüze bir sürü asker göndermişti. Kabilelerimizden hiçbiri kaçamadı... Savaşı diğer ırklardan daha fazla sevdiğimiz doğru Ateş Kılıcı ve bu bizim çöküşümüz oldu. Kadınlarımız bir savaşta kanıtlamaz ve en az üç düşman öldürmezse erkeği eş olarak kabul etmez. Ve savaşta başka hiçbir şeyde olmayan bir sevinç vardır. Ama silahların başarısını sevsek de, bu bizim hatalarımızın farkında olmadığımız anlamına gelmez. Eğer ırkımız değişmezse, Galbatorix, Varden'i yenince hepimizi öldürecek. Eğer o yılan dilli haini devirmeyi başarırsanız Nasuada ve sen, bizi öldüreceksiniz. Doğru mu, Ateş Kılıcı?"

Eragon çenesini sertçe kaldırdı. "Hayır."

"O zaman geçmişteki yanlışları konuşmak doğru değil. Irklarımızın yaptığı hataları görmezden gelmezsek insanlar ve Urgralgra arasında hiç barış olmaz."

"Ama eğer Galbatorix'i yenersek ve Nasuada size istediğiniz toprakları verirse ve yirmi yıl sonra çocuklarınız büyüüp eş kazanmak için bizi öldürmeye başlarsanız ne olacak? Eğer insanlık tarihini biliyorsan Garzhvog, Urgallarla barış anlaşması yapıldığında hep böyle olduğunu görürsün."

Garzhvog içini çekti. "O zaman denizin karşısında bizden daha akıllı Urgralgra olduğunu umut edeceğiz, çünkü bu topraklarda bizden kalan olmayacak."

O gece ikisi de daha fazla konuşmadı. Garzhvog yan tarafına dönüp, devasa başını yere koyarken, Eragon pelerinine sarınıp sırtını kütüğe dayadı ve yavaşça döner yıldızlara bakarak uykuya dalıp çeşitli rüyalar görmeye başladı.

Ertesi gün akşam olmadan Beor Dağları gözüktü. Dağlar başta ufuktaki hayaleti andıran, mor ve beyaz renkli sivri çıkıntılardan başka bir şey delildi, ama akşam yaklaşırken uzaktaki sıradağlar somutlaşmaya başladı. Eragon artık dağların eteklerindeki karanlık ağaç grubunu, daha yukarıda parlayan daha geniş kar ve buz şeridini, daha da yukarıda çok yüksekte olduğu için hiçbir bitkinin yetişmediği gri, çıplak taştan ibaret olan zirveler görebildi. Beor Dağları'nı ilk gördüğünde sırf büyüklüğü bile Eragon'u çok etkilemişti. İçgüdüleri böyle büyük bir şeyin olamayacağını iddia ediyor, ama gözlerinin kendisini aldatmadığını biliyordu. Dağlar ortalama on altı metre yüksekliğindeydi ve bazıları daha da büyüktü.

Eragon ve Garzhvog o gece karanlıkta durmadan ertesi gün boyunca koşmaya devam ettiler. Sabah olunca gökyüzü parladı, ama Beor Dağları yüzünden güneş iki zirve arasından fırlayıp dağlar kadar geniş olan ışınlarını araziye yayana kadar neredeyse öğlen olmuştu. Eragon derenin başında durup bu görüntüyü sessiz bir hayretle birkaç dakika seyretti.

Büyük sıradağların eteklerinden geçerken bu yolculuk, Murtagh, Saphira ve Arya'yla birlikte

Gil'ead'dan kaçıp Farthen Dûr'a gittikleri yolculuğu hatırlayarak rahatsız oldu. Hatta Hadarac Çölü'nü geçtikten sonra kamp yaptıkları yeri bile hatırladığını düşündü.

Uzun günler ve geceler hem dayanılmaz bir yavaşlıkla hem de şaşırtıcı bir hızla geçti, çünkü her saat bir öncekinin aynıydı. Bu da Eragon'un yalnızca bu görevlerinin hiç bitmeyeceğini değil, büyük bir bölümünün hiç gerçekleşmediğini düşünmesine neden oluyordu.

Sıradağları kuzeyden güneye doğru fersahlarca uzunluktaki büyük yarığa geldiklerinde sağa dönüp soğuk ve kayıtsız zirvelerin arasından geçtiler. Farthen Dûr'a giden dar vadiden kaynaklanan Beartooth Nehri'ne vardıklarında buz gibi ırmaktan geçip güneye doğru devam ettiler.

O gece, doğudaki dağların içlerine doğru yürümeye başlamadan önce küçük bir gölün yanında kamp kurup dinlendiler. Garzhvog sapanıyla bir erkek geyik vurdu. Birlikte yediler.

Eragon karnını doyurduktan sonra çizmesindeki bir deliği onarıırken nabzını hızlandıran ürkütücü bir uluma duydu. Karanlık araziye bakınca gölün çakıl taşı kaplı kıyısında uzun adımlarla koşan devasa bir yaratık gördü.

"Garzhvog," dedi alçak sesle. Çantasına uzanıp falsiyonunu aldı.

Kull, yerden yumruk büyüklüğünde bir taş alıp sapanın meşin zeminine koydu, sonra kaldırıp geceye doğru kükreyince yer gök inledi.

Yaratık önce durdu, sonra daha büyük bir hızla ilerleyip orayı burayı kokladı. Ateşböceklerinin oluşturduğu halkaya girince Eragon nefesi kesildi. Karşılarında bir at kadar iri, gri-siyah sırtlı, süvari kılıcı gibi dişleri ve her hareketlerini takip eden sarı gözleri olan bir kurt duruyordu. Kurdu ayakları kalkan iriliğindedi.

Bir Shrrg, diye düşündü Eragon.

Dev kurt iri gövdesine rağmen kamp yerinin etrafında sessizce dolaşırken Eragon, Elfleri ve vahşi hayvanlarla nasıl baş ettiklerini düşündü. Antik dilde, "Kurt kardeş, sana zarar vermek istemiyoruz. Bugün sürülerimiz dinleniyor ve avlanmıyor. Yiyeceklerimizi ve inimizin sıcaklığını sabaha kadar paylaşabilirsin," deyince, Shrrg durdu. Kulaklarını ileriye doğru uzatıp Eragon'un antik dilde söylediklerini dinledi.

"Ateş Kılıcı, ne yapıyorsun?" diye kükredi Garzhvog.

"O saldırmazsa sakın saldırma."

İri omuzlu yaratık ıslak burnunun ucu titreyerek yavaşça kampa girdi. Kurt tüylü başını ateşe çevirdi. Kıvrımlı alevlerle ilgilenirmiş gibiydi. Sonra Garzhvog'un geyiği kestiği yerdeki et parçalarının ve iç organlarının yanına gitti. Çömeli bir et parçasını kaptı, sonra kalkıp arkasına bile bakmadan gecenin derinliklerine karıştı.

Eragon rahatlayıp falsiyonunu kınına soktu. Ama Garzhvog olduğu yerde kaldı. Dudakları hırıltıyla geriye doğru kıvrılmış, çevresindeki karanlıkta sıra dışı sesleri duymaya çalışıyordu.

Şafağın ilk ışıklarıyla Eragon ve Garzhvog kamp yerinden ayrıldılar, doğu yönüne doğru koşup onları Thardûr Dağı'na götürecek olan vadiye girdiler.

Sıradağların içerisini koruyan yoğun ormanın dallarının altından geçerlerken hava belirgin şekilde serinledi ve yumuşak çam iğnesi yatakları ayak seslerini bastırdı. Üzerlerinde yükselen uzun, karanlık, heybetli ağaçlar, kaim gövdelerin ve nemli topraktan yükselen çarpık köklerin arasında yollarını bulmaya çalışırken onları seyrediyor gibiydiler. İri, siyah sincaplar dalların arasında dolanıp gürültüyle bağırıyorlardı. Devrilmiş ağaçların üstünü kalın bir yosun katmanı kaplamıştı. Eğreltiotları, böğürtlen çalıları ve diğer yeşil yapraklı bitkilerin yanı sıra her türlü büyüklük ve renkteki mantarlardan bol miktarda vardı.

Eragon ve Garzhvog uzun vadinin tamamen içine girince dünyaları daraldı. Devasa dağlar iç daraltıcı büyüklükleriyle iki yandan bastırırken gökyüzü uzak, ulaşılmaz bir mavi denizi gibi görünüyordu. Sanki bu Eragon'un o güne kadar gördüğü en yüksek gökyüzüydü. İnce bulutlar dağların omuzlarına sürtünüyordu gibiydi.

Öğlen saatlerinden sonra ağaçların arasında bir dizi kükreme yankılanınca Eragon ve Garzhvog yavaşladı. Eragon kılıcını kınından çekti, Garzhvog yerden düz bir taş alıp sapanına yerleştirdi.

"Mağara ayısı," dedi Garzhvog. Metalin metale sürterken çıkardığına benzer öfkeli, tiz bir çığlık ifadesini vurguladı. "Ve Nagra. Dikkatli olmalıyız, Ateş Kılıcı."

Yavaş yavaş ilerleyip dağın birkaç yüz metre yukarısındaki hayvanları gördüler. Kalın, güçlü dişleri olan kırmızımsı yabandomuzu sürüsü, ölümcül bir hızla ilerleyen gümüşü-kahverengi kürk, kanca şeklinde pençeler ve sertçe kapanan dişlerden oluşan büyük bir ayı karşısında şaşkın çığlıklarla dolanıp duruyorlardı. Başta mesafe Eragon'u kandırdı, ama sonra hayvanları yanlarındaki ağaçlarla kıyaslayınca Shrrg'ın bu yabandomuzlarının yanında Cüce gibi kalacağını, ayınınsa Palancar Vadisi'ndeki evi kadar büyük olduğunu fark etti. Yabandomuzları mağara ayısının böğrünü kan içinde bırakmıştı, ama bu yalnızca yarattığı daha çok sinirlendirmişe benziyordu. Ayı arka ayaklarının üstüne kalkıp kükredi, iri pençesini domuzlardan birine doğru savurdu, derisini yırtıp, hayvanı bir kenara savurdu. Domuz üç kez kalkmaya çalıştı, ayı ona üç kez saldırdı. Sonunda domuz vazgeçip hareketsiz kaldı. Ayı, domuzu yemek için eğilirken diğer domuzlar cıyaklayarak ağaçların altında kaybolup dağın yukarılarına tırmanarak ayıdan kaçtılar.

Ayının gücü karşısında hayretler içinde kalan Eragon, Garzhvog'u takip edip yavaşça ayının görüş açısına girdiler. Yaratık kanlı burnunu avının karnından çıkarıp küçük, boncuk gibi gözlerle onlara baktı, sonra kendisi için bir tehdit olmadıklarına karar verip önündeki leşi yemeye devam etti.

"Bence Saphira bile böyle bir canavarla baş edemezdi," diye mırıldandı Eragon.

Garzhvog hafifçe homurdandı. "Saphira ateş çıkarabiliyor. Ayılar çıkaramaz."

Ağaçlar onu gözden gizleyene dek ikisi de bakışlarını ayıdan çekmedi. Ayı görünmez olduktan sonra bile silahlarını hazır tutup başka hangi tehlikelerle karşılaşacaklarını bilmeden yürümeye devam ettiler.

Öğleden sonra yeni bir ses duydular: kahkaha. Eragon ve Garzhvog durdu. Sonra Garzhvog parmağını kaldırıp şaşırtıcı bir çeviklikle kahkahaya doğru gidip bir çalı duvarından geçti. Eragon ayaklarını dikkatle yere basıp Kull'la birlikte gitti. Varlığını belli etmesinden korkarak soluklarını tuttu.

Eragon yaprak yığınlarının arasından bakınca vadinin dibinde aşınmış bir patika gördü. Patikanın yanında üç Cüce çocuk oyun oynuyorlardı. Birbirlerine dal parçaları atıp çığlıklar atıyorlardı. Ortalarda hiç yetişkin yoktu. Eragon uygun bir mesafeye çekilip nefesini bıraktı. Gökyüzünü

inceleyince vadinin bir kilometre kadar yukarısında birkaç beyaz duman bulutu gördü.

Garzhvog, onunla eşit seviyeye gelmek için yanına çömelince bir dal çatırdadı. "Ateş Kılıcı, burada ayrılıyorz," dedi.

"Bregan Hold'a benimle gelmeyecek misin?"

"Hayır. Benim görevim senin güvenliğini sağlamak. Eğer ben de gelirim Cüceler sana güvenmez. Thardûr Dağı çok yakında ve ben burasıyla orası arasında kimsenin sana zarar vermeye cesaret edeceğini sanmıyorum."

Eragon ensesini ovuştururken bakışları Garzhvog'la doğudaki duman arasında gidip geldi. "Doğruca Varden'e geri mi döneceksin?"

Garzhvog hafifçe gülerek, "Evet, ama buraya geldiğimiz kadar hızlı değil," dedi.

Eragon ne diyeceğini bilemeyerek çizmenin burnuyla bir kütüğü itti, açılan yarıktaki kıvrım kıvrım beyaz kurtlar ortaya çıktı. "Bir Shrrg'ın ya da ayının seni yemesine izin verme, tamam mı? Sonra o yarattığı bulup öldürmek zorunda kalırım ve bunun için zamanım yok."

Garzhvog iki yumruğunu kemikli alnına koydu. "Düşmanların senden korksun, Ateş Kılıcı." Garzhvog dönüp uzun adımlarla Eragon'dan uzaklaştı. İri gövdesi kısa bir süre sonra ormanın içinde gözden kayboldu.

Eragon ciğerlerini temiz dağ havasıyla doldurup çalı duvarının arasından geçti. Çalıların en sık olduğu yerden geçerken minik Cüce çocuklar donup kaldılar. Yuvarlak yanaklı yüzlerinde endişeli bir ifade belirdi. Eragon elini onlara doğru uzatıp, "Ben Hiç Kimsenin Oğlu Eragon Shade Katili. Bregan Hold'da Thrifk'in oğlu Orik'i arıyorum. Beni ona götürürmüsünüz?" Çocuklar cevap vermeyince dilini anlamadıklarını fark etti "Ben Ejderha Süvarisi'yim," dedi yavaşça ve sözcükleri vurgulayarak, " "Eka eddyr ai Shur'tugal... Shur'tugal... Argetlam."

Bunun üzerine çocukların gözleri irileşti, ağızları hayretler içinde açıldı. "Argetlam!" dediler heyecanla. "Argetlam!" Ona koşup kısa kollarını bacaklarına sardılar, giysilerini çekiştirip sevinç çığlıkları attılar. Eragon yüzünde aptalca bir gülümsemeyle onlara baktı. Çocukların ellerini tutup onu patikada çekiştirmelerine izin verdi. Onları anlamasa da çocuklar Cüce dilinde sürekli konuşup ona anlamadığı bir şeyler söylüyorlardı, ama Eragon anlamasa da konuşmalarını dinlemekten hoşlanmışlardı.

Çocuklardan biri –Eragon onun kız olduğunu düşünüyordu– kollarını ona doğru uzatınca Eragon, onu kaldırıp omuzlarına oturttu, kız saçlarını yakalayınca yüzünü hafifçe buruşturdu. Eragon bu şekilde Thardûr Dağı'na, oradan Bregan Hold'a ve manevi kardeşi Orik'i bulmaya gitti.

# Aşkım için

Roran ellerinde tuttuğu yuvarlak, düz taşa baktı. Kaşları düş kırıklığında çatıldı.

"Stenr risa!" diye homurdandı içinden. Taş kıpırdamıyordu.

"Neyin peşindesin sen Güçlü Çekiç?" diye sordu Carn, Roran'ın oturduğu kütüğe çökerek.

Roran taşı kemerine sokup, Carn'ın getirdiği ekmek ve peyniri kabul etti. "Hiçbir şey. Yalnızca hayal kuruyorum."

Carn başını salladı. "Hareketten önce çoğu savaşçı yapar bunu."

Roran ekmeğini yerken bakışları kendini aralarında bulduğu adamlara doğru gitti. Grupları kendisi dâhil otuz kişilikti. Hepsi sert savaşçılardı herkes bir yay, çoğu kılıç da taşıyordu, ama çok azı mızrak, topuz ya da çekiçle dövüşmeyi tercih ediyordu. Otuz kişiden yedi ya da sekizinin kendi yaşına yakın olduğunu tahmin ediyordu. Gerisi ondan birkaç yaş daha büyüktü. Aralarında en yaşlısı Thun'un görevinden alınan kontu yüzbaşı Martland Redbeard'di. Çok sayıda kış gördüğü için ünlü sakalı gümüşü kıllarla kaplanmıştı.

Roran, Martland'ın komutasına ilk girdiğinde, kendisini ona çadırında tanıtmıştı. Kont, kısa boylu, hayatı boyunca ata binip kılıç kullandığı için güçlü kasları olan bir adamdı. Sık ve bakımlı sakalı göğsünün ortasına kadar iniyordu. Kont, Roran'a söyle bir baktıktan sonra, "Leydi Nasuada bana senin hakkında harika şeyler söyledi oğlum. Ayrıca adamlarımın anlattığı bir sürü dedikodu ve söylentiye de duydum. Nasıl olduğunu bilirsin. Hiç kuşkusuz büyük başarılar kazanmışsın; örneğin Ra'zac'ı kendi ininde öldürmek gibi işte bu oldukça zorlu bir iş. Tabii kuzenin yanında sana yardım ediyordu, değil mi? Köylülerinle birlikte işleri kendi istediğin tarzda yapmaya alışmış olabilirsin, ama artık Varden'in bir parçasısın oğlum. Daha doğrusu benim bir savaşçısın. Biz senin ailen değiliz. Komşun değiliz. Arkadaşın bile sayılmayız. Görevimiz Nasuada'nın emirlerini yerine getirmek ve biz bu konuda ne hissedersen hissedelim bu emirleri yerine getireceğiz. Benim komutamda hizmet ettiğin sürece sana söylediklerimi, söylediğim zaman ve söylediğim şekilde yapacaksın, yoksa kutsal annemin ruhu'üzerine yemin ederim ki –huzur içinde yatsın– kimin akrabası olduğuna bakmam kırbaçla derini yüzerim! Anladın mı?"

"Anladım efendim!"

"Pekâlâ. Eğer uslu durur, sağduyu gösterir ve hayatta kalmayı başarırsan, kararlı bir adamın Varden'de hızla yükselmesi mümkündür. Ama bu tamamen benim, senin kendi adamlarını yönetmeye uygun olduğuna karar vermeme bağlı. Sakın bana iltifat ederek senin hakkında iyi düşünmemi sağlayabileceğini bir an, ama tek bir an bile düşünme. Benden hoşlanman ya da nefret etmen umurunda değil. Benim tek endişem yapılması gerekeni yapıp yapmaman."

"Çok iyi anlıyorum, efendim!"

"Evet, Güçlü Çekiç. Bunu çok yakında göreceğiz. Gidip sağ kolum Ulhart'a rapor ver."

Roran son lokmasını ağzına atıp yanında taşıdığı deri tulumdan aldığı bir yudum içkiyle yuttu. O gece sıcak bir yemek yemeyi diliyordu, ama imparatorluk bölgesinin derinlerindeydiler ve askerler ateşi görebilirdi. İçini çekerek bacaklarını uzattı. Dizleri son üç gündür Snowfire'a binmekten dolayı acıyordu.

Roran zihninin bir köşesinde belli belirsiz, ama sürekli bir baskı hissediyordu. Gece gündüz süren zihinsel kaşıntı ona aynı yönü gösteriyordu: Katrina. Bu hissin kaynağı Eragon'un kendisine verdiği yüzüktü. Bu yüzük sayesinde Katrina'yla birbirlerini ikisi de kör ve sağır bile olsa Alagaesia'nın her yerinde bulabileceklerini bilmek onu rahatlatıyordu.

Yanıdaki Carn'ın antik dilde bir şeyler mırıldandığını duyup gülümsedi. Carn büyücüleriydi ve düşman büyücülerin hepsini tek bir el hareketiyle öldürmemesi için gönderilmişti. Roran diğer adamlardan Carn'ın pek de güçlü bir büyücü olmadığını öğrenmişti –her büyüde çok zorlanıyordu– ama bu zayıflığını olağanüstü derecede zeki büyüler icat ederek ve rakiplerinin zihinlerine girmenin bir yolunu bularak telafi ediyordu. Carn'ın yüzü ve bedeni inceydi, sarkık gözleri, endişeli, heyecanlı bir havası vardı. Roran, ondan hemen hoşlanmıştı.

Roran'ın karşısındaki iki adam, Halmar ve Ferth, çadırlarının önüne oturmuştu. Halmar, Ferth'e şöyle diyordu, "...böylece askerler ona geldiğinde bütün adamlarını arazisine almış ve hizmetkârlarının daha önce doldurduğu petrol havuzlarını ateşe vermiş, askerleri tuzağa düşürmüştü ve daha sonra gelenlerin hepsinin yanarak öldüğünü düşünmesini sağlamış. Buna inanabiliyor musun? Kılıç bile çekmeden beş yüz kişiyi birden öldürmüştü!"

"Nasıl kaçmış?"

"Redbeard'ın büyükbabası kurnaz bir serseriymiş. Aile evinden en yakın nehre kadar bir tünel kazdırmış. Böylece ailesini ve hizmetkârlarını dışarı çıkarmış. Onları Surda'ya indirmiş, Kral Larkin hepsini korumaya almış. Galbatorix onların yaşadığını uzun yıllar sonra öğrenmiş. Redbeard'ın komutası altında olduğumuz için şanslıyız. Yalnızca iki savaş kaybetmiş, onlar da büyü yüzünden."

Ulhart on altı çadırın arasındaki boşluktan geçerken Halmar sustu. Haşin yüzlü kıdemli savaşçı bacaklarını iki yana ayırarak derine kök salmış bir meşe ağacı gibi hareketsiz kaldı. Çadırları kontrol edip, herkesin yerinde olup olmadığını kontrol etti. "Güneş battı, yatın artık. İlk ışıklardan iki saat önce yola çıkıyoruz. Konvoy on bir kilometre kuzeybatımızda olmalı. İyi bir zamanlamayla onlar harekete geçmeden hemen önce saldıracağız. Herkesi öldürüp her şeyi yakıp geri döneceğiz. İşi bozarsanız karnınızı kör olta kancasıyla yararım." Adamlar güldü. "Tamam, şimdi uyuyun."

Rüzgâr, Roran'ın yüzünde şakladı. Gök gürültüsünü andıran nabız sesi diğer bütün sesleri bastırıyordu. Snowfire bacaklarının altında dört nala koşarken Roran'ın görüşü daralıyordu: erzak konvoyunun sondan birinci arabasının yanında kahverengi kısırakların üzerinde oturan iki askerden başka bir şey görmüyordu.

Roran çekicini kaldırıp bütün gücüyle haykırdı.

İki asker irkilip, silahlarını ve kalkanlarını almaya çalıştı. Bir tanesi mızrağını düşürüp almak için eğildi.

Roran, Snowfire'ı yavaşlatarak üzengilerinin üstünde dikilip ilk askere yaklaştı, omzuna vurup zırh yeleşini ikiye ayırdı. Adam çılgın atarken kolu hissizleşti. Roran elinin tersiyle bir darbe daha indirerek adamın işini bitirdi.

Diğer asker mızrağını almıştı. Boynuna nişan alarak Roran'a bir hamle yaptı. Roran yuvarlak kalkanının arkasına gizlendi. Mızrak, kalkanına her çarpışta onu baştan aşağı sarsıyordu. Bacaklarını şaha kaldırıp kişneyen, demir nallarını havaya savuran Snowfire'ın karnına bastırdı. Nallarından biri

askerin göğsüne çarpıp tuniğini yırttı. Snowfire yine dört ayağının üstüne inerken Roran çekicini yanlamasına sallayıp adamın boğazını ezdi.

Askeri yerde debelenirken bırakıp Ulhart'ın üç askerle kendi başına dövüştüğü konvoydaki bir sonraki arabaya ilerledi. Her arabayı dört öküz çekiyordu. Snowfire, Roran'ın etkisiz hale getirdiği arabanın yanından geçerken öndeki öküz başını salladı ve boynuzunun sivri ucu Roran'ın bacağına alt kısmını deldi. Roran acıyla yutkundu. Kızgın bir demir bacağına değdirilmiş gibi hissediyordu. Aşağıya bakınca deri ve kas katmanıyla birlikte çizmesinin bir parçasının da sallandığını gördü.

Yeni bir savaş çılgılığı atarak Ulhart'ın savaştığı üç askere doğru ilerledi. Tek bir darbeye bir tanesini yere indirdi. Sonraki adam, Roran'ın saldırısından kurtulmayı başarıp atını çevirdi, dörtlüye kaçmaya başladı.

"Yakala onu!" diye bağırdı Ulhart, ama Roran çoktan takibe başlamıştı.

Kaçan asker mahmuzlarını atının karnı kanayana dek bastırды, ama bu çaresiz zalimliğine rağmen atı Snowfire'ı geçemedi. Roran, uçarcasına ilerleyen Snowfire'ın boynuna doğru yattı. Asker umutsuz durumda olduğunu fark edip atını dizginledi, dönüp kılıcıyla Roran'a saldırdı. Roran çekicini kaldırıp keskin kılıcı saptırmayı zorlukla başardı. Hemen karşı saldırıya geçti, ama asker onu önleyip kollarına ve bacaklarına iki kez hamle yaptı. Roran içinden küfretti. Askerin kılıç oyunlarında ondan daha deneyimli olduğu kesindi; sonraki birkaç saniye içinde bu mücadeleyi kazanmazsa asker onu öldürecekti.

Asker üstünlüğünü hissetmiş olmalıydı ki saldırısını şiddetlendirdi, Snowfire'ı geriye gitmeye zorladı. Roran üç kez askerin kendisini yaralayacağından emin oldu, ama adamın kılıcı son anda dönüp Roran'ı iskaladı. Roran, kendisine koruma büyüsü yapan Eragon'a içinden teşekkür etti.

Başka çaresi olmayan Roran yapabileceği en iyi şeyi yaptı. Karanlık bir sokakta birini korkutmaya çalışırken yapacağı gibi başını ve boynunu uzatıp, "Böh!" dedi. Asker irkilince Roran eğilip çekicini adamın sol dizine indirdi. Adamın yüzü acıyla bembeyaz oldu. Adam, kendini toparlayamadan Roran sırtına vurdu, asker acıyla haykırıp iki büklüm eğilirken Roran başına hızlı bir darbe indirerek bu acıya son verdi.

Roran bir an nefes nefese durup Snowfire'ın dizginlerini çekti, eşkin gidişle konvoyla döndü. Gözleri hızla etrafı kolaçan edip, her hareketi tespit ederken savaşın envanterini çıkardı. Askerlerin ve arabaları süren adamların çoğu ölmüştü. Öndeki arabanın yanındaki Carn uzun boylu bir adamla karşı karşıyaydı. Ara sıra kasılmalar dışında ikisi de kaskatı duruyordu ve görünmez düellolarının tek belirtisi buydu. Roran seyrederken Carn'ın rakibi ileri atıldı ve hareketsiz yere düştü.

Ama konvoyun ortasında beş girişimci asker, üç arabayı çeken öküzlerin bağına kesip serbest bırakmış, arabaları üçgen haline getirmişti. Buldukları yerden Martland Redbeard'ı ve on Varden'li durdurmayı başarmıştı. Askerlerden dördü arabaların arasına mızraklarını sokarken beşincisi Varden'liye ok atıyor, korunmak için en yakındaki arabanın arkasına gizlenmeye çalışıyordu. Okçu Varden'in birkaçını yaralamıştı bile. Bazıları atlarından düşmüş, diğerleri gizlenecek bir yer bulana kadar eyerlerinde kalmayı başarmıştı.

Roran kaşlarını çattı. İmparatorluğun anayollarından birinde durup sağlam bir sipere yerleşmiş askerleri teker teker avlayamazlardı. Zaman Onların aleyhine işliyordu.

Bütün askerler Varden'in saldırıya geçtiği batıya dönüktü. Roran dışında Varden'linin hiçbiri konvoyun diğer tarafına geçememişti. Bu yüzden askerler onun doğudan üzerlerine geldiğinin farkında



değildiler.

Roran hemen hızlı bir şekilde plan yaptı. Başka şartlar altında saçma, diye boş verirdi, ama şu durumda bu planı, zaman kaybetmeden bu eşitlik durumunu çözümlen son çaresi olarak kabul etti. Kendisinin içine gireceği tehlikeye aldırılmıyordu; saldırı başladığı zaman bütün ölüm ve yaralanma korkularını bir kenara bırakmıştı.

Roran, Snowfire'ı dörtlüyle koşturdu. Sol elini eyerin önüne koyup ayaklarını üzengilerden neredeyse tamamen çıkardı, kaslarını hazırladı. Snowfire araba üçgeninden on beş metre uzaktayken elini yere bastırıp yükseldi, ayaklarını eyere koydu, Snowfire'ın üstünde çömeldi. Dengesini sürdürmek için bütün beceri ve dikkatini kullanması gerekiyordu. Arabalara yaklaşırken Roran'ın beklediği gibi Snowfire hızını azaltıp arabaların yanına doğru ilerledi.

Snowfire tam dönerken Roran dizginleri bırakıp, atın sırtından üçgenin doğuya bakan kısmına atladı. Uçarken içi çekilir gibi oldu. Okçunun yukarıya dönük yüzü ve askerın yuvarlak gözleri gözüne ilişti. Hemen ardından adama çarptı ve birlikte yere yuvarlandılar. Roran üstte olduğu için asker inişini hafifletmişti. Dizlerinin üstüne kalkıp kalkanını kaldırdı, kenarını askerın miğferiyle gömleği arasındaki boşluğa sokup boynunu kırdı. Sonra Roran doğruldu.

Diğer dört asker tepki vermede gecikmişti. Roran'ın sol tarafındaki araba üçgeninde mızrağını çekmeye çalışma hatasını yaptı, ama aceleyle mızrağı bir arabanın arkasıyla diğer arabanın ön tekerleği arasına sıkıştırınca mızrak elinde parçalandı. Roran, ona doğru atıldı. Asker geri çekilmeye çalıştı, ama arabalar yolunu tıkamıştı. Çekicini alttan sallayarak adamın çenesine vurdu.

İkinci asker daha akıllıydı. Mızrağını bırakıp kemerindeki kılıca uzandı, ama kılıcını ancak yarısına kadar çıkarabilmişti ki Roran göğsünü ezdi.

O zamana kadar üçüncü ve dördüncü asker Roran'a karşı saldırıya geçmeye hazırlandılar. Kılıçları çekili, dudakları gerilmiş bir şekilde üstüne geldiler. Roran yana kaçmaya çalıştı, ama yaralı bacağı bunu engelledi. Sendeleyip bir dizinin üstüne düştü. En yakındaki asker saldırıya geçti, Roran kalkanıyla hamleyi durdurdu. Sonra ileri atılıp çekiciyle askerın ayağını ezdi. Asker küfrederek yere düştü. Roran hemen adamın yüzünü parçaladıktan sonra son askerın tam arkasında olduğunu bildiğinden sırtüstü döndü.

Ama kolları ve bacakları iki yanda donup kaldı.

Asker tepesinde dikilmiş, parlak kılıcının ucunu Roran'ın boğazına dayamıştı.

Demek böyle bitecek, diye düşündü Roran.

Birden askerın boynunda kalın bir kol belirdi, adamı geriye doğru çekti. Göğsünden kan fıskıyesiyle birlikte bir kılıç ucu çıkarken asker boğuk bir çığlık koyuverdi. Asker gevşek bir yığın halinde yere çökerken Martland Redbeard dimdik ayakta duruyordu. Sakalı ve göğsü kan içinde kalan kont hızlı hızlı soluyordu.

Martland kılıcını toprağa saplayıp sapına yaslandı. Araba üçgeninin içindeki katliama baktı. Başını aşağı yukarı salladı. "Bence işe yarayacaksın."

Carn çizmesinin geri kalan kısmını keserken Roran arabanın arkasında oturmuş dilini ısırıyordu. Bacağından yükselen acıya aldırılmamaya çalışarak tepede dolaşan akbabalara bakıp dikkatini Palancar Vadisi'ndeki evine ait anılara yoğunlaştırmaya çalıştı.

Carn kesiğın iyice içine girerken Roran homurdandı.

"Özür dilerim," dedi Carn. "Yarayı incelemeliyim."

Roran akbabalara bakarak cevap vermedi. Carn antik dilde birkaç sözcük söyledikten sonra Roran'ın bacağındaki acı durağan bir ağrıya dönüştü. Roran bacağındaki yaranın kapandığını gördü.

Roran'ı ve karşısındaki diğer iki adamı iyileştirme çabası Carn'ı yormuştu. Yüzü kül rengine dönen adam titriyordu. Büyücü arabaya yaslanıp midesi bulanıyormuş gibi kollarıyla karnını sardı.

"İyi misin?" diye sordu Roran.

Carn hafifçe omuz silkti. "Biraz toparlandıktan sonra iyi olurum... ökküz, bacak kemiğini sıyırmış. Çiziği iyileştirdim, ama yaranın geri kalanını tamamen iyileştirecek kadar güçlü değilim. Derini ve kaslarımı diktim, bu yüzden canını fazla yakmayacak, hafif bir sızı olacak. Yara kendi başına iyileşene kadar senin ağırlığından fazlasını kaldırmaz."

"İyileşmesi ne kadar sürer?"

"Bir, belki iki hafta."

Roran çizmesini ayağına giydi. "Eragon, beni yaralanmalardan korumak için bir koruma büyüsü yaptı. Bugün bu sayede hayatım birkaç kez kurtuldu. Ama neden boynuza karşı korumadı?"

"Bilmiyorum Roran," dedi Carn, içini çekerek. "Kimse bütün sonuçları düşünemez. Büyünün bu kadar tehlikeli olmasının nedeni bu. Eğer bir büyünün bir yönünü atlarsan, seni zayıf düşürmekten başka bir işe yaramaz ya da daha kötüsü hiç istemediğin korkunç şeylere yol açabilir. Bu en iyi büyücülerin bile başına gelebilir. Kuzenin yaptığı koruma büyüsünde öküzün seni boynuzlamasına izin veren bir eksik olmalı... yanlış bir sözcük veya kötü bir ifade gibi."

Roran arabadan inerek konvoya doğru topallayarak yürürken, savaşın sonucunu değerlendirdi. Varden'den kendisi dâhil beş kişi yaralanmış, ikisi ölmüştü: bir tanesi Roran'ın neredeyse hiç tanımadığı bir adamdı, diğeriye birkaç kez konuştuğu Ferth'di. Askerlerden ve arabaları kullanan adamlardan hayatta kalan olmamıştı.

Roran öldürdüğü ilk iki askerin yanında durup cesetleri inceledi. Ağzının tadı buruklaştı, midesi bulandı. Artık... kaç kişi öldürdüğümü bilmiyorum. Yanan Ovalar Savaşı'nın çılgınlığı sırasında öldürülen adam sayısını hatırlamıyordu. Öldürdüklerinin sayısını hatırlayamaması onu rahatsız ediyordu. İmparatorun benden çaldığı şeyi geri almak için bir tarla dolusu adam mı öldürmem gerekiyor? Sonra daha da rahatsız edici bir düşünce aklına geldi: Ve eğer alırsam, kalbim yüzlerce adamın kanıyla lekelenmekten sonra Palancar Vadisi'ne nasıl geri dönebilirim?

Roran gözlerini kapatıp bedenindeki bütün kasları gevşeterek sakinleşti. Aşkım için öldürüyorum. Katrina'ya olan aşkım için. Ve Eragon'u, Carvahall'deki herkesi, Varden'i ve topraklarımızı sevdiğim için. Bu sevgim için kan okyanusundan bile geçebilirim, bu benim yok olmam anlamına gelse bile.

"Daha önce hiç böylesini görmemiştim," dedi Ulhart. Roran gözleri açıp önünde duran iriyarı savaşçıya baktı. Snowfire'ın dizginleri adamın elindeydi. "Kimse böyle bir numara yapacak kadar çılgın olamaz, arabaların üstünden öyle atlamak filan. Ama hiçbiri bu hikâyeyi anlatacak kadar yaşamadı. İyi işti. Ama kendine dikkat et. Atından atlayıp beş adamla aynı anda dövüşerek bir yaz daha görmeyi bekleyemezsin. Aklını kullan ve biraz daha dikkatli ol."

"Bunu aklımda tutacağım," dedi Roran, Snowfire'ın dizginlerini Ulhart'tan alırken.

Roran'ın son askeri katlettiği dakikalardan beri yaralı olmayan savaşçılar sırayla konvoydaki arabaların içinde bulunan kargo yığınlarını açıyor, içindekileri Martland'a rapor ediyordu. Martland bulduklarını Nasuada'nın görmesi için kaydediyordu. Belki buradan Galbatorix'in planlarına dair bir şey çıkarabilirdi. Adamlar buğday ve üniforma yığınlarının bulunduğu son birkaç arabayı incelerken Roran onları seyretti. Adamlar işleri bittikten sonra kalan öküzlerin boğazını kesip kanlarını yola verdiler. Hayvanları öldürmek Roran'ı rahatsız etti, ama İmparator'u hayvanlardan mahrum bırakmanın ne kadar önemli olduğunu anlıyordu ve eğer kendisinden istenirse aynı şeyi yapacağını biliyordu. Öküzleri Varden'e geri götürebilirlerdi, ama hayvanlar çok yavaş ve hantaldı. Bununla birlikte düşman bölgesinden kaçarken askerlerin atları onlara ayak uydurabilirdi, bu yüzden mümkün olduğunca fazla sayıda atı yakalayıp kendi atlarının arkasına bağladılar.

Sonra adamlardan biri eyer torbasından reçine kaplı bir meşale alıp Çakmak taşı ve çelikle biraz uğraştıktan sonra meşaleyi yaktı. Konvoydaki arabaları teker teker ateşe verdi.

"At bin!" diye bağırdı Martland.

Snowfire'a binerken Roran'ın bacağı sızladı. Hayatta kalan adamlar atlarıyla Martland'ın arkasında çift hat oluştururken Roran atını Carn'a doğru sürdü. Atlar burunlarından hava çıkarıp yeri eşelerken yangından uzaklaşmak için sabırsızlanıyorlardı.

Martland hızlandı, grubun geri kalanı onu takip etti. Geride kalan arabalar alev alev ıssız yolda yanmaya devam ettiler.

# Taş Ormanı

Kalabalıktan bir sevinç çığılığı yükseldi.

Eragon, Cücelerin Bregan Hold'un dış surlarının tabanı boyunca inşa ettiği tahta banklarda oturuyordu. Bregan Hold, Thardûr Dağı'nın yamacında, puslu vadinin bir kilometre üstündeydi. Orada duran birisi iki yönü de fersahlarca görebilirdi. Tronjheim ve Eragon'un ziyaret ettiği diğer Cüce kentleri gibi Bregan Hold da tamamen taş ocağından çıkarılan taşlarla inşa edilmişti. Kırmızımsı granit, içindeki odalara ve koridorlara bir sıcaklık hissi veriyordu. Sığınağın kendisi, çan kulesine çıkan beş kat yüksekliğinde, kaim, sağlam bir binaydı. Tepesinde, iki Cüce genişliğinde olan ve üstte birleşen dört granit şeritle olduğu yerde sabitlenen gözyaşı damlası biçiminde bir cam vardı. Orik'in Eragon'a söylediğine göre gözyaşı Cücelerin alevsiz fenerlerinin daha büyük bir modeliydi. Önemli olaylarda ve acil durumlarda bütün vadiyi altın bir ışıqla aydınlatmak için kullanılabilirdi. Cüceler buna Az Sindriznarrvel.veya Sindri Mücevheri diyordu. İki yanına sayısız müstemilat yapılmıştı. Dûrgrimst Ingeitum'un hizmetkârları ve savaşçılarının kaldığı yerlerin yanı sıra ahırlar, demirci ocakları ve Cücelerin ateş tanrısı ve demircilerin koruyucu tanrısı Morgothal'a adanmış bir kilise burada bulunuyordu. Bregan Hold'un yüksek, pürüzsüz duvarlarının aşağısında, ormandaki açıklığın etrafına düzinelerce çiftlik yayılmış, taş evlerin bacalarından duman kıvrılarak yükseliyordu.

Üç Cüce çocuk Eragon'u Bregan Hold'un avlusuna sokup, "Argetlam!" diye bağırdıktan sonra, Orik, Eragon'a burasını ve daha başka pek çok şeyi gösterip açıklamalar yapmıştı. Orik, Eragonu kardeşi gibi karşılamış, yıkanıp temizlendikten sonra koyu mor renkli bir kaftan giyip altına altın bir halka takılmasını sağlamıştı.

Orik daha sonra onu elma suratlı, parlak gözlü, uzun saçlı bir kadın olan Hvedra'yla tanıştı ve iki gün önce evlendiklerini söyleyerek şaşırtmıştı. Eragon şaşkınlığını ve tebriklerini iletirken Orik ağırlığını bir ayağından diğerine geçirip, "Törene katılamaman bana acı verdi, Eragon," dedi. "Büyücülerimden birinden Nasuada'yla temas kurmasını sana ve Saphira'ya davetimi iletmesini istedim, ama o bundan sana söz etmedi; bu davetin senin dikkatini dağıtabileceğini söyledi. Bunun için onu suçlayamam, ama keşke bu savaş olmasaydı da sen bizim düğünümüze, biz de kuzeninkine gelebilseydik, çünkü artık biz kanla olmasa da kanunla akrabayız."

Hvedra yoğun aksanıyla, "Lütfen artık beni akrabam olarak kabul et, Shade Katili. Benim gücüm dâhilinde olduğu takdirde Bregan Hold'da her zaman aileden biri olarak kabul edileceksin. Peşindeki Galbatorix bile olsa ne zaman ihtiyacın olursa bize sığınabilirsin."

Eragon teklifinden etkilenerek onu selamladı. "Çok nazıksınız." Sonra sordu. "Merakımı mazur görürseniz, Orik ve siz neden şimdi evlendiniz?"

"Ellerimizi baharda birleştirmeyi planladık, ama..."

"Ama..." Orik sert sesle açıklamaya devam etti. "Urgallar Farthen Dûr'a saldırdı ve Hrothgar, beni seninle birlikte gizlice Ellesmera'ya gönderdi. Buraya döndüğümde klanın aileleri beni yeni grimstborith'leri olarak kabul edince düğünümüzü ilan edip karıkoca olmaya karar verdik. Bu yılın sonunu hiçbirimiz göremeyebiliriz. Bu yüzden neden gecikelim, diye düşündük?"

"Yani sen klan şefi oldun?" dedi Eragon.

"Evet. Dûrgrimst Ingeitum'un bir sonraki liderini seçmek zorlu bir iş –bir haftadan uzun süredir uğraşıyoruz– ama sonunda ailelerin çoğu Hrothgar'ın adımlarını takip etmemi ve onun pozisyonunu almamı istediler, çünkü onun adını taşıyan tek vârisi benim."

Eragon, Orik ve Hvedra'nın yanına oturup Cücelerin getirdiği ekmek ve kuzu etini yerken, masaların önündeki müsabakayı seyrediyordu. Orik bunun bir âdet olduğunu söylemişti. Eğer Cüce ailesinin altını varsa, düğün konuklarının eğlencesi için oyunlar sergilerdi. Hrothgar'ın ailesi o kadar zengindi ki mevcut oyunlar şimdiden üç gün sürmüştü ve dört gün daha sürmesi planlanıyordu. Oyunlar pek çok olayı içeriyordu: güreş, okçuluk, kılıç müsabakaları, güç mücadeleleri ve şu anda olduğu gibi Ghastgar.

Çimenlik alanın karşısında iki Cüce beyaz Feldûnost'un üzerinde birbirine doğru ilerliyordu. Boynuzlu dağ keçileri her biri yirmi metre uzunluğunda olan sıçramalarla ilerliyordu. Sağdaki Cüce'nin koluna küçük bir kalkan bağlıydı, ama hiç silah taşımıyordu. Soldaki Cüce'ninse kalkanı yoktu, ama sağ elinde fırlatılmaya hazır bir cirit vardı.

Feldûnostların arasındaki mesafe daralırken Eragon nefesini tuttu. Aralarında dokuz metreden az kalınca mızraklı Cüce mızraklı kolunu kaldırıp silahı rakibine fırlattı. Diğer Cüce, kalkanıyla korunmak yerine uzanıp büyük bir ustalıkla mızrağı sapından yakaladı. Başının üstünde sallarken toplanmış olan kalabalık büyük bir sevinç çığlığı kopardı. Eragon da onlara katılıp deli gibi alkışladı.

"Bu çok iyiydi!" dedi Orik heyecanla. Gülüp içki bardağındakini bitirirken cilalı zırhı akşam güneşinde parlıyordu. Altın, gümüş ve yakutla süslü bir miğfer giymiş, parmaklarına beş büyük yüzük takmıştı. Belinde hiç yanından ayırmadığı baltası vardı. Hvedra daha da gösterişli giyinmiş, şatafatlı elbisesinin üstüne nakışlı bir şal koymuş, boynuna inci ve altın dizileri takmış, saçlarına üzerinde Eragon'un başparmağı kalınlığında bir elmas bulunan tarak yerleştirmişti.

Sıra sıra Cüceler ayağa kalkıp, kıvrık boynuzlara üfledi, tiz ses dağlardan yankılandı. Fıçı göğüslü bir Cüce öne çıkıp Cüce diliyle son müsabakanın galibini ve bir sonraki Ghastrga müsabakasında yarışacak olan çiftin isimlerini duyurdu.

Duyurular bitince Eragon eğilip, "Farthen Dûr'a kadar bize eşlik edecek misin Hvedra?" diye sordu.

Hvedra başını iki yana sallayıp kocaman gülümsedi. "Gelemem. Burada kalıp Orik yokken Ingeitum'un işleriyle ilgilenmeliyim. Böylece geri geldiğinde savaşçılarımla açıklıktan ölmüş, altınlarımızın hepsini tükenmiş olarak bulmaz."

Orik gülerek kupasını birkaç adım ötede dikilen hizmetkârlardan birine doğru kaldırdı. Cüce aceleyle gelip kupayı içkiyle doldururken Orik, Eragon'a eğildi. "Hvedra abartmıyor. Yalnızca benim karım değil, aynı zamanda... Ah, sizde böyle bir sözcük yok. Dûrgrimst Ingeitum'un grimstcarvlorss'udur. Grimstcarvlorss... 'evin bakıcısı', 'evin düzenleyicisi' demek. Klanımızın ailelerinin Bregan Hold'a önceden kabul ettikleri vergiyi ödemelerini, sürülerimizin uygun zamanlarda otlamaya çıkmasını, yiyecek stoklarımızın çok azalmamasını, Ingeitum kadınlarının yeterince dokuma yapmalarını, savaşçılarımızın iyi donanımlı olmasını, demircilerimizin yeterli demir filizlerinin olmasını ve kısacası klanımızın iyi bakılıp gelişmesini sağlamak Hvedra'nın görevidir. Halkımızın arasında bir söz vardır: iyi bir grimstcarvlorss bir klanı klan yapar..."

"Ve kötüsü bir klanı yok eder," dedi Hvedra.

Orik gülümseyip onun elini tuttu. "Ve Hvedra en iyi grimstcarvlorss'lardan biridir. Bu miras olarak alınmış bir unvan değildir. Bu göreve layık olduğunu kanıtlaman gerek. Bir grimstborith'in karısının grimstcarvlorss olması nadir görülen bir durumdur. Bu konuda ben çok şanslıyım." Orik ve Hvedra birbirine doğru eğilip burunlarını birbirine sürttü. Eragon kendini yalnız ve dışlanmış hissederek bakışlarını çevirdi. Orik arkasına yaslanıp içkisinden bir yudum aldıktan sonra, "Tarihimizde pek çok ünlü grimstcarvlorsslar vardır," dedi. "Biz klan liderlerinin işe yaradığı tek şeyin birbirine savaş ilan etmek olduğu ve grimstcarvlorssların bizim birbirimizle çekişmeye devam etmemizi tercih ettikleri, böylece klanın işlerine müdahale edecek zamanımızın olmayacağını düşündükleri söylenir."

"Hadi ama Skilfz Delva," dedi Hvedra. "Bunun doğru olmadığını biliyorsun. Ya da bizim için doğru olamaz."

"Hımm," dedi Orik alnını Hvedra'nın alnına dayadı ve tekrar birbirinin burnuna dokundular.

Eragon dikkatini tıslayıp alaycı çığlıklar atan kalabalığa çevirdi. Ghastgar'da yarışan Cücelerden birinin cesaretini kaybettiğini ve son dakikada Feldûnostunu yana çektiğini ve rakibinden kaçmaya çalıştığını gördü. Mızraklı Cüce, onu pistin etrafında iki kez kovaladı. Birbirlerine yaklaştıklarında üzengisinde yükselip mızrağı fırlattı, korkak Cüce'yi omzundan vurdu. Cüce düşüp yan yattı, etine gömülen mızrağı kavradı. Bir şifacı ona doğru koştu. Bir süre sonra herkes bu manzaraya sırtını döndü.

Orik'in üst dudağı tiksintiyle kıvrıldı. "Peh! Ailesinin oğlunun bu onursuzluğunu temizlemesi yıllar sürecek. Bu aşağılık harekete tanık olduğun için üzgünüm Eragon."

"Birinin kendini utanç verici duruma düşürmesini seyretmek hiçbir zaman hoş değildir."

Sonraki iki müsabaka boyunca sessizlik içinde oturdular. Ardından Orik, omzunu yakalayıp Eragon'u korkuttu. "Bir taş ormanı görmeye ne dersin Eragon?"

"Oyma değilse öyle bir şey yoktur."

Orik gözleri parlayarak başını iki yana salladı. "Oyma değil ve öyle bir şey var. Bu yüzden tekrar soruyorum, taş ormanı görmeyi istiyor musun?"

"Eğer şaka yapmıyorsan... evet, istiyorum."

"Ah, bunu kabul etmene sevindim. Şaka yapmıyorum. Yarın sen ve ben granit taşlarının arasında dolaşacağız. Beor Dağları'nın güzelliklerinden biri de budur. Dûrgrimst Ingeitum'da konuk olan herkesin orayı ziyaret etme fırsatı olmalı."

Ertesi sabah Eragon alçak tavanlı, normalden daha kısa mobilyalı taş odasındaki fazlasıyla küçük yatağında uyandı. Yüzünü soğuk suyla yıkayıp alışkanlığı olduğu üzere zihniyle Saphira'ya uzandı. Yalnızca Cücelerin ve etraflarındaki hayvanların düşüncelerini hissetti. Eragon yalnızlık hissinden fazlasıyla etkilenerek sendeledi, öne doğru eğilerek lavabonun kenarına tutundu. Kıpırdamadan, düşünmeden bir süre bu pozisyonda kaldı. Görüşü kırmızıya döndü ve gözlerinin önünde yanıp sönen noktalar belirdi. Yutkunarak ciğerlerini boşalttı, sonra yeniden doldurdu.

Helgrind'den gelirken onu özledim, diye düşündü, ama en azından ona olabildiğince çabuk döndüğümü biliyordum. Şimdiyse ondan uzaklaşıyorum ve ne zaman bir araya geleceğimizi bilmiyorum.

Silkelenip giyindi. Bregan Hold'un kıvrımlı koridorlarında ilerledi. Yanından geçtiği Cüceleri selamlarken onlar enerjik bir şekilde, "Argetlam!" diye karşılık verdiler.

Orik ve on iki Cüce'yi avluda buldu. Güçlü görünüşlü midillilere binmişler, solukları soğuk havada beyaz bulutları andırıyordu. Kısa boylu, yapılı adamlar etrafında dolaşırken Eragon kendini bir dev gibi hissediyordu.

Orik, ona el salladı. "Binmek istersen ahırlarımızda eşek de var."

"Hayır, sizin için fark etmezse ben yürürüm."

Orik omuz silkti. "Nasıl istersen."

Harekete hazır olduklarında Hvedra, Bregan Hold'un ana salonunun girişine giden taş basamaklardan indi. Elbisesinin eteklerini sürükleyerek gelip, Orik'e üzeri altın filigranla kaplı fildişi bir boynuz sundu. "Grimstborith Aldhrim'le yolculuk ettiğinde babama aitmiş. Gelecek günlerde beni hatırlaman için bunu sana veriyorum." Cüce dilinde bir şeyler daha söyledi, ama o kadar yumuşak konuşuyordu ki Eragon, onu anlamadı. Sonra Hvedra ve Orik birbirinin alınlarına dokundular. Orik eyerinde doğrulup boynuzu dudaklarına götürdü, üfledi. Derin, canlandırıcı bir ses duyuldu, avludaki hava rüzgârdaki bir ip gibi titreşti. Yukarıdaki kuleden bir çift kuzgun öterek havalandı. Boynuzun sesi Eragon'un kanını dondurdu. Gitmek için sabırsızlanarak kıpırdandı.

Orik boynuzu başının üstüne kaldırıp Hvedra'ya son bir bakışla midillisini sürdü. Bregan Hold'un ana kapısından çıkarak doğuya, vadinin başına doğru döndü. Eragon ve on iki Cüce yakından onu takip ediyordu.

Üç saat boyunca Thardûr Dağı'nın yan tarafındaki çok yürünmekten aşınmış patikada ilerleyerek vadi tabanından gittikçe yükseldiler. Cüceler, midillileri yaralamadan mümkün olduğunca hızlı gitmeye zorluyorlardı, ama ne kadar hızlı koşarlarsa koşsunlar hızları Eragon'dan daha azdı. Eragon düş kırıklığı yaşasa da şikâyet etmiyordu, çünkü Elf ya da Kull dışında kiminle yolculuk yaparsa yapsın daha yavaş olacağını biliyordu.

Titreyip pelerinine biraz daha sıkı sarındı. Güneş henüz Beor Dağları'ndan yükselmemişti. Öğlene yalnızca birkaç saat kalmış olmasına rağmen vadiye nemli bir soğuk hâkimdi.

Derken bin metre genişliğinde bir granit düzlüğüne vardılar. Düzlüğün sağ tarafı doğal bir şekilde oluşmuş sekizgen sütunların eğimli yamacına dayanıyordu. Yer değiştiren sis perdeleri taş alanın uzak ucunu gizliyordu.

Orik elini kaldırdı. "Az Knurldrâthn'a bakın."

Eragon kaşlarını çattı. İsteddiği kadar baksın çıplak arazide ilginç bir şey göremiyordu. "Taş ormanı filan görmüyorum."

Orik atından inerek dizginleri arkasındaki savaşçıya uzattı. "Benimle yürü Eragon."

Birlikte oynaşan sis kümesine doğru yürüdüler. Eragon, adımlarını Orik'inkilere uydurmak için yavaşlattı. Soğuk ve nemli sis, Eragon'un yüzünü yaladı. Su buharı o kadar yoğunlu ki vadinin geri kalanını gözden gizliyor, onları özelliksiz gri arazide sarmalıyor, meyilin aşağı veya yukarı oluşu bile kişiye bağlı görünüyordu. Orik yılmaz bir şekilde emin adımlarla yürümeye devam etti. Ama Eragon yön hissini ve dengesini kaybetmişti. Siste gizlenen bir şeye çarpabilirmiş gibi elini önüne uzatarak yürüyordu.

Orik üzerinde durdukları granitin yüzünü kaplayan ince çatlağın kenarında durdu. "Ne görüyorsun şimdi?"

Eragon gözlerini kırparak bakışlarını ileri geri oynattı, ama sis her zamanki gibi tekdüze görünüyordu. Bunu söylemek için ağzını açtı, ama sonra sağ tarafında sisin dokusunda hafif bir düzensizlik olduğunu fark etti. Sis akıp geçerken bile biçimini koruyan belli belirsiz bir ışık ve karanlık görüntüsü vardı. Bu kadar durağan olan başka alanlar da fark etti: garip, tanımlanabilir bir nesnesi olmayan soyut zıtlık alanları.

"Ben..." derken rüzgârın nefesi saçlarını dalgalandırdı. Yeni esintinin yumuşak teşvikiyle sis seyrelti ve birbirinden kopuk gölge görüntüleri, kırık ve çıplak dalları olan büyük, kül rengi ağaçlara dönüştü. Etraflarında düzinelerce ağaç vardı, antik bir ormanın solgun iskeletleri. Eragon elini bir ağacın gövdesine koydu. Kabuğu bir kaya kadar soğuk ve sertti. Eragon'un ensesindeki tüyler diken diken oldu. Kendini batıl inançlı biri olarak görmese de hayaleti andıran sis ve ürkütücü alacakaranlıkla ağaçların haşin, kötü bir şey olacaktıymış hissi veren ve esrarengiz görüntüsü içinde bir korku hissi yarattı.

Dudaklarını ıslattı. "Bunlar nasıl oluşmuş?"

Orik omuz silkti. "Bazıları Alagaesia'yı bir hiçten yaratırken bu ormanı Gûntera'nın yarattığını söylüyor. Başkalarıysa bunları Helzvog'un yaptığını söylüyor, çünkü taş onun en sevdiği elementtir. Taş tanrısı bahçesinde taştan ağaçlar olsun istemez mi? Başkaları buna hayır diyor, ama bir zamanlar bunlar da diğerleri gibi ağaçmış. Yüzyıllarca önce büyük bir felaket onları yere gömmüş ve zamanla odun toprağa, toprak da taşla dönüşmüş."

"Bu mümkün mü?"

"Bunu yalnız tanrı kesin olarak bilebilir. Onların dışında kim dünyanın nedenini niçinini bilebilir ki?" Orik duruşunu değiştirdi. "Atalarımız ağaçların ilkinin bin yıl önce buradaki ocaktan granit çıkarırken bulmuşlar. O zamanın Dûrgrimst Ingeitum'unun grimstborith'i Hvalmar Lackhand burada madenciliği yasaklamış ve taş ustalarından etraftaki taşlardan keskiyle ağaçları çıkarmalarını istemiş. Elliye yakın ağaç çıkardıklarında Hvalmar Thardûr Dağı'nın yamacına gömülmüş olan yüzlerce, hatta binlerce ağaç olabileceğini fark etmiş. Bu yüzden adamlarının projeye son vermelerini istemiş. Ama bu yer ırkımızın hayal gücünü hapsetmiş ve o zamandan beri her ırktan knurlan buraya yolculuk edip granitin elinden daha fazla ağacı kurtarmaya çalışmış. Hatta hayatlarını bu işe adayan knurlan bile olmuş. Hatta sorun çıkaran çocukları buraya gönderip usta taşçının gözetiminde bir veya iki ağaç çıkarmasını istemek gelenek haline gelmiş."

"Bu kulağa çok sıkıcı geliyor."

"Bu onlara yaptıkları yüzünden pişman olma fırsatı veriyor." Orik bir eliyle örgülü sakalını sıvazladı. Ben bile delişmen bir gençken burada birkaç ay geçirdim."

"Peki, yaptıklarından pişman oldun mu?"

"Hayır. Çok... sıkıcıydı. Onca hafta sonra granitten yalnızca tek bir dal kurtarabilmişim, bu yüzden kaçıp bir grup Vrenshrrgn'a rastladım..."

"Vrenshrrgn klanından Cücelerle mi?"

"Evet, Vrenshrrgn klanından knurlagn, Savaş Kurtları. Onlarla birlikte sarhoş oldum ve onlar Nagran avlarken ben de bir yabandomuzu öldürüp Hrothgar'ın bana olan öfkesini hafifletmeyi"



istedim. Yaptığım en akıllıca iş değildi. En deneyimli avcılarımız bile Nagran avlamaktan korkardı ve ben hâlâ çocuk sayılırdım. Sarhoşluğum geçtikten sonra bu yaptığım aptallık için kendime küfrettim, ama bunu yapacağıma yemin etmişim. Bu yüzden başka çarem yoktu."

Orik duraksaymca Eragon sordu. "Peki, ne oldu?"

"Oh, Vrenshrrgn'in yardımıyla bir Nagra öldürdüm, ama domuz benim omzumu yaralayıp en yakındaki ağacın dallarına fırlattı. Vrenshrrgn, Nagra'yı da beni de Bregan Hold'a kadar taşımak zorunda kaldı. Domuz Hrothgar'ı memnun etti ve ben.. ben en iyi şifacılarımızın uygulamalarına rağmen sonraki ayı yatakta geçirmek zorunda kaldım ve Hrothgar bunun emirlerine uymamanın cezası olduğunu söyledi."

Eragon, Cüce'yi bir süre izledi. "Onu özlüyorsun."

Orik bir an çenesini göğsüne bastırarak bekledi. Baltasını kaldırıp granite sapıyla vurdu, ağaçların arasında ses sert bir şekilde yankılandı. "Ülkemizi sarsan son dûrgrimstven, yani son klan savaşından beri iki yüz yıla yakın bir zaman geçti. Morgothal'ın kara sakalı adına şu anda yeni bir savaşın eşiğindeyiz."

"Şimdi mi?" dedi Eragon dehşet içinde. "Gerçekten o kadar kötü mü?"

Orik kaşlarını çattı. "Daha kötü. Klanların arasındaki gerilim hiç olmadığı kadar yüksek. Hrothgar'ın ölümü ve Nasuada'nın imparatorluğu istilasını eski düşmanlıklarının uyanmasına neden oldu ve Varden'le birleşmemizin aptallık olduğuna inananlara güç kazandırdı."

"Galbatorix, Urgallarla, Tronjheim'e saldırmışken buna nasıl inanabilirler?"

"Çünkü," dedi Orik. "Galbatorix'i yenmenin olanaksız olduğuna inanıyorlar ve iddiaları halkımız tarafından kabul görüyor. Bana dürüstçe söyleyebilir misin Eragon, eğer Galbatorix şu anda size saldırırsa sen ve Saphira onu yenmeyi başarabilir misiniz?"

Eragon'un boğazını biri sıkıyormuş gibi oldu. "Hayır."

"Ben de öyle düşünmüştüm. Varden'e karşı çıkanlar Galbatorix'in tehditlerine karşı gözlerini kapattılar. Eğer Varden'i saklamayı reddetseydik, seni ve Saphira'yı Tronjheim'e almasaydık, Galbatorix'in bizimle savaşmak için bir nedeni olmazdı diyorlar. Mağaralarımızda ve tünellerimizde kendi başımıza kalsaydık Galbatorix'ten korkmak için nedenimiz de olmazmış. Galbatorix'in güç için duyduğu açlığın doymak bilmediğini ve bütün Alagaesia ayaklarına kapanana kadar da durmayacağını anlamıyorlar." Orik başını iki yana salladı. Baltasını iri parmaklarının arasında tutarken kollarındaki kaslar sertleşti. "Dışarıdaki kurt içeri girip hepimizi yiyene kadar ırkımın tünellerde korkak tavşanlar gibi gizlenmesine izin vermeyeceğim. Bir şekilde Galbatorix'i öldürmenin bir yolunu bulabiliriz umuduyla savaşa devam etmeliyiz. Ve ülkemin klan savaşıyla dağılmasına da izin vermeyeceğim. Şartlar böyleyken başka bir dûrgrimstven medeniyetimizi ve büyük olasılıkla Varden'inkini de yok edebilir." Orik çenesini sıkıp Eragon'a doğru döndü. "Halkımın iyiliği için tahta çıkmaya çalışacağım. Dûrgrimstn Gedthrall, Ledvonnû ve Nagra, beni desteklediklerini belirttiler. Ama benimle tahtın arasında duran pek çok kişi var; kral olmak için yeterince oy toplamak kolay olmayacak. Eragon, şunu bilmek istiyorum, bu konuda beni destekleyecek misin?"

Eragon kollarını göğsünde kavuşturup bir ağaçtan diğerine yürüdü, sonra geri geldi. "Eğer desteklersem, desteğim diğer klanların senin aleyhine dönmesine neden olabilir. Halkından yalnızca Varden'i desteklemelerini istemekle kalmayacak, bir Ejderha Süvarisi'ni kendilerinden biri olarak

kabul etmelerini de isteyeceksin. Bu daha önce hiç yapmadıkları bir şey ve şu an böyle bir şeye hazır olduklarını sanmıyorum."

"Evet, bazılarını aleyhime döndürebilir," dedi Orik. "Ama başkalarının oyunu kazanmamı sağlayabilir. Bırak da buna ben karar vereyim. Bilmek istediğim tek şey beni destekleyip desteklemeyeceğin... Eragon, neden tereddüt ediyorsun?"

Eragon, Orik'in bakışlarından kaçarak ayaklarının dibindeki granitten çıkan köke baktı. "Haklı olarak halkının iyiliğini düşünüyorsun. Ama benim endişelerim daha geniş kapsamlı; Elflerin, Varden'in ve Galbatorix'e karşı çıkan herkesin iyiliğini içeriyor. Eğer... eğer sen tacı kazanamayacak gibiyse, Varden'e karşı olumlu bakan bir başkası varsa..."

"Hiç kimse benden daha olumlu bir grimstnzborith olamaz!"

"Dostluğunu sorgulamıyorum," diye itiraz etti Eragon. "Ama eğer söylediğim gibi olur ve benim desteğim böyle bir klan şefinin kazanmasını sağlayacak olursa, senin halkının ve Alagaesia'daki herkesin iyiliği için başarma şansı en yüksek olan Cüce'yi desteklememeli miyim?"

Orik ölümcül, kısık bir sesle, "Knurlnien'de kan yemini ettin, Eragon. Kraliyetimizin bütün kanunlarıyla başkaları onaylamasa da sen Dûrgrimst Ingeitum'un bir üyesisin. Hrothgar, seni evlat edinmesinin eşi gibi bir olay tarihte yok ve grimstborith olarak ben, seni klandan sürmediğim sürede bu değiştirilemez. Eğer aleyhime dönersen Eragon, beni bütün ırkımızın önünde küçük düşüreceksin ve kimse liderliğime bir daha güvenmeyecek. Seni kötüleyenlere bir Ejderha Süvarisi'ne güvenemeyeceğimizi kanıtlamış olacaksın. Klan üyeleri, bir başka klan için, birbirlerine ihanet etmezler Eragon. Böyle bir şey hiç olmadı. Sabah kalbinde bir hançerle uyanmak istemiyorsan sen de yapma."

"Beni tehdit mi ediyorsun?" diye sordu Eragon sessizce.

Orik küfredip baltasını granite vurdu. "Hayır! Sana asla parmağımı bile kaldırmam Eragon! Sen, benim manevi üvey kardeşimsin, Galbatorix'in etkisinden kurtulan tek süvarisin ve birlikte yaptığımız yolculuklarda senden hoşlanmasam da canı cehenneme. Ama ben, sana zarar veremesem de bu Ingeitum'un geri kalanının bu kadar merhametli olacağını düşünmüyorum. Bu bir tehdit değil, gerçeği söylüyorum. Şunu anlamalısın Eragon. Eğer klan, senin bir başkasına destek verdiğini duyarsa onları durduramam. Konuğumuz olsan ve misafirperverlik kurallarımız seni korusa da, eğer Ingeitum'un aleyhine konuşursan klan onlara ihanet ettiğini düşünecektir. Hainleri aramızda tutmak âdetlerimiz arasında yoktur. Beni anlıyor musun, Eragon?"

"Ne yapmamı istiyorsun?" diye bağırdı Eragon. Kollarını iki yana açıp Orik'in önünde ileri geri yürüdü. "Nasuada'ya da yemin ettim. Bana verdiği emirler böyle."

"Ve bir de Dûrgrimst Ingeitum'a söz verdin!" diye gürledi Orik.

Eragon durup Cüce'ye baktı. "Klanlar arasındaki mevkinin sürdürmek için bütün Alagaesia'yı kötü bir sona terk etmemi mi isterdin?"

"Bana hakaret etme!"

"O zaman benden imkânsızı isteme! Tahta çıkabilecek gibi görünüyorsan seni destekleyeceğim, ama eğer çıkamazsan desteklemeyeceğim. Sen yalnız Dûrgrimst Ingeitum'u ve ırkını düşünüyorsun, bense bütün Alagaesia'yı." Eragon soğuk ağaç gövdesine yaslandı. "Seni ya da senin –yani bizim– klanımızı veya geri kalan Cüceleri gücendirmek istemem."

Orik daha yumuşak bir tonla, "Bir yol daha var Eragon," dedi. "Senin için daha zor olacak, ama ikilemini çözecek."

"Oh? Nedir bu harika çözüm?"

Baltasını kemerine sokup, Eragon'a doğru yürüdü, kollarından tutup gür kaşlarının altından ona baktı. "Doğru şeyi yapma konusunda bana güven Eragon Shade Katili. Dûrgrimst Ingeitum'da doğsaydın yapacağın gibi sadakat göster bana. Benim klanımdan biri başka bir klanın lehine kendi grimstborith'lerinin aleyhine konuşmazlar. Eğer grimstborith taşı yanlış fırlatırsa bu yalnız onun sorumluluğu olur, ama bu endişelerinden habersiz olduğum anlamına gelmez." Bir an için yere baktı. "Kral olamazsam, girişimim başarısız olduğu için sahip olamadığım güce karşı kör olacağımı sanma. Eğer bu olursa, ki olacağını sanmıyorum kendi isteğimle desteğimi bir başkasına vereceğim, çünkü ben de Varden'in aleyhinde olan birinin kazanmasını senin kadar istemiyorum. Eğer ben, başka birinin tahta çıkmasına yardım edersem, o klan şefinin hizmetine sunacağım saygınlık ve statü yapısı gereği seninkini de içerecektir, çünkü sen de Ingeitum'sun. Bana güvenecek misin Eragon? Tövbekâr bütün tebaam gibi sen de beni grimstborith'in olarak kabul edecek misin?"

Eragon inleyip başını sert ağaca yasladı. Siste kıvrılarak yükselen çarpık, kemik beyazı dallara baktı. Güven. Orik'in ondan isteyebileceği şeyler arasında bu en zoruydu. Eragon, Orik'i seviyordu, ama Cüce'nin otoritesine boyun eğmek, bunca şey tehlike altındayken özgürlüğünden biraz daha vazgeçmesi anlamına geliyordu, ki bu olasılık hiç hoşuna gitmiyordu. Ve özgürlüğüyle birlikte Alagaesia'nın kaderi konusundaki sorumluluğunun bir kısmından da feragat etmiş olacaktı. Eragon kendini bir uçurumdan aşağıya sarkıyormuş gibi hissediyordu ve Orik, kendisini yalnızca birkaç adım aşağıda bir çıkıntı olduğuna ikna etmeye çalışıyordu, ama Eragon felakete düşme korkusuyla elini bırakamıyordu.

"Emirler verebileceğin bir hizmetkârın olamam. Konu Dûrgrimst Ingeitum'la ilgili olduğunda sana uyarım, ama başka konularda üzerimde söz hakkın olamaz."

Orik ciddi bir yüzle başını salladı. "Nasuada'nın seni hangi görevlere göndereceği ya da İmparatorla savaşırken kimleri öldüreceğin umurumda değil. Ama derin bir uykuda olmam gereken zamanda beni uykusuz bırakacak şey, senin klan toplantılarındaki oylamayı etkilemeye çalışman olur. Soylu bir amaçla hareket ettiğini biliyorum, ama Nasuada seni ne kadar iyi eğitmiş olursa olsun politikamızı bilmiyorsun. Bu benim uzmanlık alanım Eragon. Uygun gördüğüm tarzda halletmeme izin ver. Hrothgar bütün hayatım boyunca beni bunun için hazırladı."

Eragon içini çekerken düşüymüş gibi bir hisse kapıldı. "Pekâlâ, senin başarılı olacağını düşündüğün şekilde davranacağım Grimstborith Orik."

Orik'in yüzünü kocaman bir gülümseme kapladı. Eragon'un kollarını biraz daha sıktıktan sonra bırakıp, "Ah, teşekkür ederim, Eragon," dedi. "Bunun benim için ne anlama geldiğini bilemezsin. Çok iyisin, hem de çok iyi. Bunu unutmayacağım. İki yüz yaşıma gelsem ve sakalım yerlere sürünecek kadar uzasa bile."

Eragon hiç keyfi olmamasına rağmen güldü. "Umarım o kadar uzamaz. Sürekli takılır durursun!"

"Belki," dedi Orik gülerek. "Üstelik dizlerime kadar indikten sonra Hvedra'nın keseceğini düşünüyorum. Sakalın boyu konusunda oldukça kesin fikirleri var."

Taş ormanından çıkıp, taşlaşmış gövdelerin arasında dönerek yükselen renksiz sisten geçerken Orik önde gidiyordu. Orik'in on iki savaşına katıldılar, sonra Thardûr Dağı'ndan aşağıya doğru inmeye başladılar. Vadiye inince düz bir çizgi halinde karşı tarafa doğru ilerlediler. Cüceler orada Eragon'a kayanın yüzünde çok zekice gizlendiği için kendi başına asla bulamayacağı bir tünele götürdüler.

Eragon tünelin karanlığına dalınca soluk gün ışığını ve taze dağ havasını üzümlük geride bıraktı. Geçit iki buçuk metre genişliğinde, yüz seksen santimetre yüksekliğindeydi –ki Eragon'a çok alçak görünüyordu– ve ziyaret ettiği bütün Cüce tünelleri gibi ok kadar düz uzanıyordu. Omzunun üstünden geriye bakınca Cüce Farr'ın tünelin çıkışı olarak iş gören granit taşı kapattığını gördü. Bir dakika sonra Cüceler eyer torbalarından alevsiz fenerlerini çıkarırken farklı renklerde on dört parlak küre ortaya çıktı. Orik, Eragon'a da bir tane uzattı.

Sonra dağın köklerinin altında ileri doğru yürümeye başladılar. Midillilerin nalları tünelin duvarlarında yankılanırken öfkeli perilerin onlara bağırmasını andırıyordu. Eragon, bütün bu gürültüye Farthen Dûr'a kadar katlanmak zorunda kalacaklarını bildiği için yüzünü buruşturdu. Tünel fersahlarca uzakta olan Farthen Dûr'da sona eriyordu. Omuzlarını kambur yapıp çantasının sapını sıkıca kavrarken Saphira'yla yükseklerde uçuyor olmayı diliyordu.

# Gülen Ölü

Roran çömelip birbirine geçmiş söğüt dallarının oluşturduğu kafesin arkasından baktı.

İki yüz metre ötede elli üç asker ve araba sürücüleri üç ayrı ateşin etrafına oturmuş, alacakaranlıkta akşam yemeklerini yiyorlardı. Adamlar isimsiz nehrin kıyısında geniş, çimenle kaplı kıyıda durmuştu. Galbatorix'in askerleri için erzakla dolu arabalar ateşlerin etrafında yarım daire oluşturmuştu. Sayısız öküz, kampın arkasındaki çayırlarda otluyor, ara sıra birbirlerine böğürüyorlardı. Nehrin aşağısına doğru, yerden yirmi metre kadar yükselen set herhangi bir saldırıya ya da kamptan kaçışı engelliyordu.

Ne düşünüyorlar ki, diye düşündü Roran. Düşman bir bölgedeyken savunulabilir bir yerde kamp yapmak akıllıca olurdu, ki bu da genellikle kendini korumanın doğal bir yoluydu. O zaman bile eğer pusuya düşerseniz kolayca kaçabileceğiniz bir yer seçmek için dikkatli olmalıydınız. Bu durumda Roran ve Martland'ın komutasındaki diğer savaşçıların gizlendikleri çalıkların arasından çıkıp, toprak set ve nehrin oluşturduğu V biçimindeki oluşumun ucunda bulunan İmparator'un askerlerine saldırımları çok kolay olacaktı. Deneyimli askerlerin böyle bir hata yapmaları Roran'ı çok şaşırttı. Belki şehirden geliyorlardı; diye düşündü. Belki yalnızca deneyimsizlerdir. Kaşlarını çattı. O zaman neden bunlara böyle önemli bir görev verildi?

"Hiç tuzak fark ettin mi?" diye sordu Roran. Carn'ın yanına geldiğini görmek için bakması gerekmiyordu. Halmar ve diğer iki adam da yakınındaydı. Son çarpışmada ölen ya da yaralanan askerlerin yerini almak için Martland'ın grubuna katılan dört kılıçlı savaşçı hariç Roran grubundaki bütün savaşçılarla yan yana savaşmıştı. Hepsini sevmese de hayatını emanet edecek kadar onlara güveniyordu, çünkü onların da kendisine güvendiğini biliyordu. Bu, yaş veya yetiştirme tarzından da üstün olan bir bağdı. İlk çarpışmasından sonra Roran, kendini arkadaşlarına ne kadar yakın hissettiğini, onların da kendisine ne kadar sıcak davrandıklarını görüp şaşırmıştı.

"Görebildiğim kadarıyla yok," diye mırıldandı Carn. "Ama..."

"Tespit edemeyeceğin yeni büyüler icat etmiş olabilirler, evet, evet. Ama yanlarında büyücü var mı?"

"Kesin olarak söyleyemem, ama sanmıyorum."

Roran arabaları görebilmek için söğüt dallarını itti. "Bu hiç hoşuma gitmedi. Diğer konvoyda bir büyücü vardı. Neden bunda yok?"

"Bizden senin tahmininden çok daha az var."

"Hımm." Roran sakalını kaşdı. Askerlerin sağduyusuzluğu onu hâlâ rahatsız ediyordu. Bir saldırıyı davet ediyor olabilirler mi? Bir saldırıya hazır gibi görünmüyorlar, ama görünüş insanı kandırabilir. Bizim için nasıl bir tuzak hazırlamış olabilirler? Otuz fersah içinde kimse yok, Murtagh ve Thorn en son Feinster'in kuzeyinde görülmüş. "İşareti ver," dedi. "Ama Martland'a burada kamp yapmalarının beni rahatsız ettiğini söyle. Ya geri zekâlılar ya da bizim göremediğimiz savunmaları var: büyü ya da kralın başka numaraları."

Sessizlik oldu: "Söyledim. Martland, senin endişelerini paylaştığını, ama kuyruğunu bacaklarının arasına kıştırıp Nasuada'ya koşmak istemiyorsan şansımızı deneyeceğimizi söyledi."

Roran homurdanıp askerlere arkasını döndü. Çenesiyle işaret etti, diğer adamlar, ellerinin ve

dizlerinin üstünde atlarını bıraktıkları yere ilerlediler.

Roran ayağa kalkarak Snowfire'a bindi.

"Hey, sakin ol oğlum," diye fısıldayıp başını sağa sola savuran Snowfire'ın boynunu okşadı. Loş ışıkta atın yelesi ve derisi gümüş gibi parlıyordu. Roran bir kez daha atının renginin daha az görünür bir renk, doru ya da kestane olmasını diledi.

Kalkanını eyerin yanında asıldığı yerden alıp, sol kolunu kayışlardan geçirdi, belinden çekicini çekti.

Kuru kuru yutkunurken omuzlarının arasına tanıdık bir gerginlik çöktü, çekici tutan elini düzeltti.

Beş adam, hazır olduğunda Carn parmağını kaldırdı, gözkapakları yarı kapandı ve dudakları kendi kendine konuşuyormuş gibi çarpıldı. Yakınlarda bir cırcırböceği öttü.

Carn'ın gözleri birden açıldı. "Unutma, görüşün düzeline kadar aşağıya doğru bak ve sonra asla gökyüzüne bakma." Sonra antik dilde ilahi söylemeye, güçle titreyen anlaşılmaz sözcükler sarf etmeye başladı...

Roran kalkanının arkasına gizlenip öğlen güneşi kadar parlak, saf beyaz bir ışık araziye doldururken gözlerini kısıp eyerine baktı. Çarpıcı beyazlık kampın üstünde bir yerlerden geliyordu; Roran ışığın nereden geldiğini görme isteğine zorlukla karşı koyuyordu.

Bağırarak Snowfire'ın karnını tekmeledi, at ileri fırlarken boynunu kavradı. Yanında bulunan Carn ve diğer savaşçılar da aynı şeyi yaparak silahlarını salladı. Dallar Roran'ın başına ve omuzlarına batarken Snowfire dalların arasından kurtulup dörtnala kampa doğru koştu.

Biri Martland, diğeri Ulhart idaresindeki iki grup atlı da hızla kampa doğru koştu.

Askerler ve sürücüler telaşla bağrışıp gözlerini kapadı. Kör adamlar gibi sendeleyip saldırıyı püskürtmek için uygun pozisyon almaya çalışarak silahlarını bulmaya çalıştılar.

Roran, Snowfire'i yavaşlatmak için hiçbir girişimde bulunmadı. Atı bir kez daha mahmuzlayıp üzengilerin üstünde dikildi, Snowfire iki araba arasındaki küçük boşluktan atlarken bütün gücüyle tutundu. Yere inerken dişleri takırdadı. Snowfire'ın ayaklarından fırlayan topraklar ateşe düşüp kıvılcımlar saçtı.

Roran'ın grubunun geri kalanı da arabalara atladı. Arkadaki askerlerle ilgilenmeleri gerektiğini bilen Roran dikkatini öndekilere yoğunlaştırdı. Snowfire'ı adamlardan birine sürerek adama çekicinin arkasıyla vurup burnunu kırdı. Kırmızı kan bütün suratına sıçradı. Başına vurduğu ikinci darbeye adamı saf dışı edip başka bir askerden gelen kılıç hamlesini savuşturdu.

Kıvrımlı araba hattının aşağı tarafından gelen Martland, Ulhart ve adamları da nal ve zırh sesleriyle kampa daldı. Bir asker mızrağıyla yaralanan bir at, feryat edip yere düştü.

Roran, askerin ikinci kez saldırısını engelleyip kılıç tutan eline vurdu, kemiklerini kırıp silahını atması için zorladı. Hiç duraklamadan kırmızı gömleğinin ortasına vurup göğüs kemiğini kırdı. Ölümcül yara alan asker, nefes almaya çalışarak yere düştü.

Roran eyerinde dönüp bir sonraki rakibini aradı. Kasları delice bir enerjiyle titriyordu; etrafındaki bütün ayrıntılar cama işlenmiş gibi keskin ve açıktı. Kendini yenilmez, zarar görmez gibi hissediyordu. Zaman ağır ağır geçerken, şaşkın bir pervane hava yerine balın içinde uçuyormuş gibi

önünden geçti.

Derken bir çift el, zırh yeleşini arkasından kavrayıp onu, Snowfire'ın üstünden çekti, sert zemine düşürüp nefesini kesti. Roran'ın görüşü bulanıklaşarak, bir an için karardı. Kendine gelince ilk saldırdığı askerin göğsüne oturmuş kendisini boğmaya çalıştığını fark etti. Asker, Carn'ın gökyüzünden yarattığı ışık kaynağını engelliyordu. Başını ve omuzlarını bir ışık halesi kuşatmıştı. Yüz hatları gölgede kalıyor, açıktaki dişlerden başka bir şey seçemiyordu.

Roran nefes almaya çalışırken asker parmaklarını biraz daha sıktı. Roran düşürdüğü çekicini aradı, ama uzanabileceği bir yerde değildi. Askerin nefesini kesmesini engellemek için boynunu gerip belindeki hançeri çıkardı, askerin zırhından, deri yeleşinden geçirip kaburgalarının arasına soktu.

Asker irkilmedi, hatta elleri bile gevşemedi.

Askerden bir dizi kahkaha yükseldi. İnsanı sersemleten, kalbini durduran, aşırılığıyla korkutan kahkaha Roran'ın kanının donmasına neden oldu. Bu sesi hatırlıyordu; Varden'in Jiet Nehri'nin yakınındaki çayırlarda savaştığı, acı duymayan askerleri seyrederken duymuştu. Bir anda askerlerin neden bu kadar zayıf bir kamp yeri seçtiğini anladı: Kapana kısılmak umurlarında değildi, çünkü onlara zarar veremeyiz.

Roran'ın görüşü azaldı, gözlerinin önünde sarı yıldızlar dans etmeye başladı. Bilincini yavaş yavaş kaybederken hançerini askerin koltukaltına soktu, yaranın içinde çevirdi. Eline kan fişkırdı, ama asker bunu fark etmemiş gibiydi. Asker, Roran'ın başını yere vurmaya başladı. Bir. İki. Üç kez. Roran, adamı üstünden atmaya çalıştı, ama başaramadı. Görmeden ve çaresizlik içinde hançeri adamın yüzü olduğunu düşündüğü yere doğru savurdu, bıçak yumuşak ete girdi. Hançeri yavaşça geri çekip o yöne doğru tekrar hamle yaptı, bıçağın ucu kemiğe çarparken darbenin kuvvetini hissetti.

Roran'ın boynunun etrafındaki basınç azaldı.

Roran göğsü hızla inip kalkarken yattığı yerde kaldı, sonra dönüp boğazı yanarak kusmaya başladı. Nefes nefese ve öksürerek ayağa kalktı, askerin yanında hareketsiz yattığını gördü. Hançer sol burun deliğinden yükseliyordu.

"Başını hedefle!" diye bağırdı Roran, boğazının acıyor olmasına rağmen. "Başını!"

Hançeri askerin burnunda bırakıp, çekicini düştüğü yerden aldı. Kalkanı tutan eliyle bir de mızrak kapıp düşen askerin üstünden atladı, aynı anda üç askerle dövüşen Halmar'a doğru koştu. Askerler fark etmeden en yakındaki iki tanesinin başına öyle şiddetle vurdu ki miğferlerini ezdi. Üçüncüsünü Halmar'a bırakıp göğüs kemiğini parçalayıp öldüğünü sanarak bıraktığı askerin yanına koştu. Adamı bir arabanın tekerleğine yaslanıp oturmuş, kan tükürerek ok atmaya çalışırken buldu.

Mızrağıyla adamın gözünü çıkardı. Mızrağı geri çekerken ucuna gri et parçaları takılmıştı.

O sırada Roran'ın aklına bir fikir geldi. Mızrağı en yakındaki ateşin diğer tarafındaki kırmızı gömlekli adama fırlatıp göğsünden vurdu. Çekicinin sapını kemerine sokup askerin yayını gerdi. Sırtını vagona dayayıp kamp yerinde koşturan askerleri vurmaya başladı. Bazen yüzlerinden, boğazlarından veya kalplerinden vuracak kadar şanslı oluyor, bazen de yalnızca yaralayıp arkadaşlarının onları daha kolay öldürmesini sağlıyordu. Başka bir şey olmasa bile yaralı bir askerin çarpışma bitmeden kan kaybından öleceğini düşünüyordu.

Saldırının başındaki güven duygusunun yerini karmaşa almıştı. Varden'liler dağılmış ve dehşete kapılmıştı. Bazıları atlarının üstünde, bazıları ayaktaydı ve çoğunun da yaralarından kanlar akıyordu.

Roran'ın görebildiği kadarıyla en az beş tanesi öldürdüklerini sandıkları askerler tarafından katledilmişti. Karmaşanın arasında kaç askerin sağ olduğunu bilmek mümkün değildi, ama Roran'ın görebildiği kadarıyla yirmi, yirmi beş kişiden fazlaydı. Biz onları dağıtmaya çalışırken bizi çıplak elleriyle parçalayabilirler, diye düşündü. Kargaşanın arasında gözleriyle Snowfire'ı aradı ve beyaz atın nehir aşağı koşmuş olduğunu gördü. At şimdi bir söğüt ağacının yanında durmuş, burun delikleri kabarmış, kulakları başına iyice yapışmıştı.

Roran okla dört asker daha öldürdü ve yirmi tanesini yaraladı. Yalnızca iki oku kalınca kampın diğer tarafındaki Carn'ı gördü. Yanan bir çadırın yanında bir askerle dövüşüyordu. Yayı, okun tüyü kulağını gıdıklayana kadar çekip askeri göğsünden vurdu. Asker sendeleyince Cam, onun kafasını kesti.

Roran yayı bir kenara atıp elinde çekiçe Carn'a doğru koştu. "Onları büyüyle öldüremiyor musun?"

Carn bir an yalnızca nefes aldı, sonra başını iki yana sallayıp, "Yaptığım her büyü engellendi," dedi. Yanan çadırın ışığı yüzünün yarısını yaldızlıymış gibi gösteriyordu.

Roran küfretti. "Birlikte o zaman!" diye bağıarak kalkanını kaldırdı.

İkisi omuz omuza en yakın asker grubuna doğru ilerlediler: sekiz asker Varden'in üç savaşçısının etrafını kuşatmıştı. Sonraki birkaç dakika boyunca silahlar patladı ve birden Roran büyük bir acı hissetti. Askerler sıradan insanlardan daha yavaş yoruluyordu, bir saldırıdan hiç kaçmıyorlardı ve çok korkunç yaralar aldıklarında bile, saldırıyı yavaşlatmıyorlardı. Dövüşün yorgunluğu o kadar büyüktü ki Roran'ın yine midesi bulandı.

Ağızındaki safradan kurtulmak için tükürdü.

Kurtarmaya çalıştıkları Varden'li bir savaşçı mücadele sırasında böbreklerine aldığı bıçak darbesiyle öldü. Ama hayatta kalan ikisi, Roran ve Carn'la birlikte bir sonraki gruba yöneldiler.

"Onları nehre doğru yönlendir!" diye bağırdı Roran. Su ve çamur askerlerin hareketlerini yavaşlatır ve belki de bizim üstün duruma geçmemizi sağlar.

Çok uzakta olmayan Martland, hâlâ atlarının üstünde olan on iki Varden'liyi toplamayı başarmıştı. Onlar da zaten Roran'ın önerdiği şeyi yapıyor, askerleri nehre doğru yönlendiriyorlardı.

Askerler ve hâlâ hayatta kalan birkaç kişi direndi. Kalkanlarını ayaktaki adamlara doğru ittiler. Atlara mızrak soktular. Ama gösterdikleri direnişe rağmen Varden'liler onları adım adım nehre sokmayı başardı. Artık askerler dizlerine kadar gelen ve hızla akan nehir suyunun içindeydi. Yarısı üzerlerinde parlayan esrarengiz ışıkla kör olmuş gibiydi.

"Saflarınıza!" diye bağırdı Martland. Atından inip bacaklarını açarak kıyıda dikildi. "Yeniden kıyıya çıkmalarına izin vermeyin."

Roran yarı çömeldi, duruşunu sağlamlaştırdı birkaç adım önünde soğuk suda duran iriyarı askerin kendisine saldırmasını bekledi. Asker kükreyerek sudan fırlayıp kılıcını Roran'a savurdu, o da kalkanıyla karşılık verdi. Roran çekiciyle saldırdı, ama asker de onu kalkanıyla engelledi, sonra Roran'ın bacağını kesmeye çalıştı. Birkaç saniye mücadele ettiler, ama ikisi de birbirini yaralayamadı. Derken Roran, askerin sol kolunu parçalayıp onu birkaç adım geriye fırlattı. Asker yalnızca gülüp insanın ruhunu donduran bir kahkaha attı.



Roran, kendisinin ya da arkadaşlarından birinin o gece sağ kalıp kalmayacağını merak etti. Bunları öldürmek yılan öldürmekten daha zor. Şeritlere de ayırsak üstümüze gelmeye devam ediyorlar. Ancak ölümcül bir darbe vurmamız gerek. Asker alev gibi parlayan kılıcıyla ona yeniden saldırırken bütün düşünceleri anında silindi.

Bundan sonra çarpışma Roran için bir kâbus gibiydi. Garip, uğursuz ışık, suya ve askerlere dünya dışı bir görüntü veriyor, renklerini ağartıp suya uzun, ince, jilet keskinliğinde gölgeler indiriyor, nehrin dışında her yerde gece devam ediyordu. Askerler sudan çıkıp üstüne geldikçe onları tekrar tekrar çekiciyle ezerek tanınmayacak hale getiriyordu, ama askerler yine de ölmüyordu. Her darbeye nehrin yüzeyinde mürekkep damlalarını andıran siyah kan madalyonları beliriyor, akıntıyla süzülüp gidiyordu. Her darbenin ölümcül benzerliği Roran'ı donduruyor, onu dehşet içinde bırakıyordu. Ne kadar çabalarsa çabalasın öldürmesi gereken başka bir asker çıkıyordu. Ölü olduğunu bildiği ve paramparça ettikleri adamların delice kıkırtıları sürüyordu.

Derken bir sessizlik oldu.

Roran elinde çekiciyle kalkanının arkasında çömelmeye devam etti. Ter ve kan içinde nefes nefese kalmıştı. Aradan bir dakika geçtikten sonra nehirde kimsenin kalmadığını fark etti. Askerlerin sonunda geri dönüşü olmayan bir şekilde öldüğüne inanamayarak sağına soluna üç kez baktı. Parlayan suda önünden bir ceset kayıp geçti.

Bir el sağ kolunu tutarken ağzından anlaşılmaz bir böğürtü çıktı. Hızla arkasına dönüp kolunu çekerken Carn'la karşılaştı. "Kazandık Roran! Gittiler! Onları yendik."

Roran kollarını serbest bırakarak başını arkaya attı. Oturamayacak kadar yorgundu. Duyuları anormal derecede keskinleşmiş gibi hissediyordu, ama aynı zamanda duyguları donmuş, içinin derinliklerinde susturulmuştu. Böyle olduğu için memnundu aksi takdirde delirebilirdi.

"Toplanıp arabaları inceleyin!" diye bağırdı Martland. "Ne kadar çabuk harekete geçerseniz bu lanetli yerden o kadar çabuk uzaklaşırız! Carn, Welmar'la ilgilen. Yarası iyi görünmüyor."

Roran güçlü bir iradeyle dönüp en yakın arabaya doğru yürüdü. Gözlerini kırıştırarak alnından kayan ter damlasını uzaklaştırıp ilk kuvvetlerinden dokuz kişinin hayatta olduğunu gördü. Bu düşünceyi hemen zihninin derinlerine attı. Daha sonra yas tutarsın, şimdi olmaz.

Martland Redbeard ceset kaplı kamp yerinde dolaşırken Roran'ın öldüğünü sandığı bir asker dönüp yerden kalktı, kontun sağ elini kesti. Martland daha önceden çalıştığı son derece zarif bir tekmeyle kılıcı askerin elinden savurdu, askerin boğazına çöküp, sol eliyle belindeki hançeri çıkardı, adamın kulağına sokup öldürdü. Yüzü acı içinde elsiz bileğini sol koltukaltına soktu, kendisine doğru gelen herkese uzaklaşmalarını işaret etti. "Beni rahat bırakın! Bir yara bile sayılmaz. Arabalarla ilgilenin! Acele etmezseniz serseriler, burada o kadar uzun kalacağız ki sakalım beyazlayacak. Hadi!" Ama Carn kıpırdamayınca Martland kaşlarını çatıp bağırdı. "Def ol, yoksa seni itaatsiz davrandığın için kırbaçlatırım!"

Carn, Martland'ın elini aldı. "Yeniden birleştirebilirim, ama birkaç dakikaya ihtiyacım var."

"Ah, kahrolası, ver şunu bana!" diyerek elini Carn'ın elinden kaptı. "Benimle ilgilenmeyi bırak da becerebiliyorsan Weimar ve Lindel'i iyileştir. Şu canavarlarla aramızda uzun bir mesafe girince elimi yeniden birleştirebilirsin."

"O zaman çok geç olabilir."

"Bu bir emirdir büyücü, bir rica değil!" diye gürlledi Martland. Carn geri çekilirken Martland gömleğinin kolunu bileğinin üstüne bağlamak için dişlerini kullandı. Sonra bileğini yeniden sol kolunun altına sıkıştırdı. Yüzü ter içinde kalmıştı. "Tamam! Şu kahrolası arabalarda hangi beş para etmez mallar varmış bakalım!"

"Halatlar!" diye bağırdı biri.

"Viski!" diye bağırdı bir başkası.

Martland homurdandı. "Ulhart, rakamları kaydet."

Roran her arabayı gezip rakamları Ulhart'a bildiren adamlara yardım etti. Daha sonra bir önceki savaşta olduğu gibi öküzleri boğazlayıp arabaları ateşe verdiler. Atları toparlayıp yaralıları eyerlere bağladılar.

Gitmeye hazır olduklarında Carn gökyüzündeki ışığı işaret edip uzun, karmaşık sözcükler mırıldandı. Karanlık çökmüştü. Roran başını kaldırıp bakınca Carn'ın yüzünün görüntüsünün soluk yıldızların üstüne yansıdığını gördü. Gözleri karanlığa alışıkça binlerce dağınık pervanenin ölen adamların ruhlarının gölgeleriymiş gibi gökyüzüne dağıldığını fark etti.

Roran yüreği iyice ağırlaşmış bir şekilde topuklarını Snowfire'in karnına bastırdı, konvoyun kalıntılarından uzaklaştı.

# Kayalardaki Kan

Eragon düş kırıklığı içinde Tronjheim'in merkezinin altındaki dairesel odadan fırtına gibi çıktı. Meşe kapı arkasından büyük bir gürültüyle kapandı.

Eragon odanın dışındaki kemerli koridorun ortasında, elleri kalçasında durup akik ve yeşim dikdörtgenlerle kaplı mozaik döşemeye baktı, O ve Orik üç gün önce Tronjheim'e geldiklerinden beri Cüce klanlarının on üç şefi, hangi klanın sürülerini hangi çayırdan otlatmaya hakkı olduğu gibi Eragon'un önemsiz bulduğu konuları tartışmaktan başka bir şey yapmamıştı. Klan şeflerinin yasal kuralların belirsiz noktalarını tartışmalarını dinlerken Eragon sık sık onlara, bütün Alagaesia'nın yönetimini Galbatorix'e terk etmek üzere olan, gözleri görmeyen aptallar olduklarını haykırmayı istemişti. Önemsiz anlaşmazlıklarını bir kenara bırakıp bir an önce yeni hükümdarlarını seçmeleri gerekiyordu.

Düşüncelerinin içinde kaybolmuş olan Eragon kendisini takip eden dört muhafızın ve önlerinden geçerken kendisini, "Argetlam," diye selamlayan Cücelerin farkında olmadan yavaşça koridorda yürüdü. En kötüsü İorunn, diye düşündü. Cüce kadın, güçlü, savaşçı bir klan olan Dûrgrimst Vrenshrrgn'in grimstborith'iydi ve müzakerelerin en başından beri tahta kendisinin geçmek istediğini açıkça belirtmişti. Yalnızca tek bir klan, Urzhad, onun davasını kabul ettiklerini belirtmişti. Ama klan şefleriyle yapılan toplantılarda pek çok kez kurnaz ve zeki olduğunu göstermişti ve bir çok durumu kendi lehine çevirebilirdi. Harika bir kraliçe olabilir, diye düşündü Eragon kendi kendine. Ama o kadar sinsi ki tahta çıktıktan sonra Varden'i destekler mi bunu bilemem! Dudaklarını çarpıtıp gülümsedi. İorunn'la konuşmak ona her zaman çok garip geliyordu. Cücelere göre çok güzeldi, ama insan standartlarına göre bile çok çarpıcı biriydi. Üstelik Eragon'a karşı onun çok da iyi kavrayamadığı bir hayranlık geliştirmişti. Her konuşmalarında, Cücelerin tarihine ve mitolojisine dair imalarda bulunuyordu. Eragon'un bunları anlamaması Orik ve diğer Cüceleri çok eğlendiriyor gibiydi.

İorunn'un dışında iki klan şefi taht için mücadele ediyorlardı. Dûrgrimst Quan'ın şefi Gannel ve Dûrgrimst Knurlcarathn'ın şefi Nado. Cücelerin dininin koruyucusu olarak Quan'ın ırkı üzerinde büyük bir etkisi vardı, ama şimdiye kadar yalnızca iki klanın, Gannel Dûrgrimst Ragni Hefthyn ve Dûrgrimst Ebardac –kendini bilimsel araştırmalara adanmış bir klandı– desteğini almıştı. Bunun aksine Nado Feldûnost, Fanghur ve Az Svveln rak Anhûin'den oluşan daha büyük bir koalisyon kurmuştu.

İorunn tahtı yalnızca sonradan kazanacağı güç için elde etmek istiyordu. Gannel de Varden'e karşı düşmanlık beslemiyor gibi görünüyordu –ama aslında ikisi de Varden'e karşı dostça duygular beslemiyorlardı– Nado, Eragon, Nasuada, İmparator, Galbatorix, Kraliçe Islanzadi veya hatta Eragon'un görebildiği kadarıyla Beor Dağları'nın dışında yaşayan bütün canlılara açıkça ve şiddetle karşıydı. Knurlcarathn, taş işçilerinin klanıydı, Taşınır ve taşınmaz mal imalatında adamların eline kimse su dökemezdi. Çünkü diğer bütün klanlar tünel açma ve evlerini inşa etme konusunda onlara bağımlıydı. Ingeitum'un bile nalbantları için demir filizini çıkarma konusunda onlara ihtiyaçları vardı. Eğer Nado'nun tacı alma girişimleri başarısız olursa Eragon, onun görüşlerini paylaşan daha önemsiz pek çok klan şefinin onun yerini almak için mücadele edeceğini biliyordu. Örneğin, Galbatorix ve Tövbekârların ayaklanmaları sırasında neredeyse yok ettikleri Az Sweldn rak Anhûin, Tarnag şehrini ziyaret ettiğinde Eragon'u kan davalısı olarak ilan etmişlerdi ve klan toplantılarından her hareketlerinde Eragon'a, Saphira'ya ejderhalar ve onlara binenlerle ilgili her türlü şeye karşı dinmez

nefretlerini göstermişlerdi. Cüce kanunlarını göre bu son derece yasal olmasına rağmen Eragon'un klan şeflerinin toplantılarında bulunmasına itiraz etmişler, bu konuda oylama istemişler ve işlemleri altı gereksiz saat boyunca geciktirmişlerdi.

Bir şekilde bunlarla uzlaşmaya varmanın bir yolunu bulmalıyım, diye düşündü. Yoksa Galbatorix'in başladığını ben bitirmek zorunda kalacağım. Bütün hayatımı Az Sweldn rak Anhûin'den korkarak geçiremem. Son günlerde sık sık yaptığı gibi yine Saphira'nın cevabını bekledi. Bu olmayınca da bildik bir mutsuzluk her yerini kapladı.

Ancak klanlar arasındaki ittifakın ne kadar güçlü olduğu şüpheli bir soruydu. Ne Orik ne İorûnn ne Gannel ne de Nado'nun çok fazla destekleyicisi yoktu. Bu yüzden daha önceden kendilerini desteklemeye söz verenlerin sadakatini korumaya çalışırken, aynı zamanda rakiplerinin destekleyicilerini de avlamaya çalışıyorlardı. Eragon bu sürecin önemini bilmesine rağmen büyük düş kırıklığına uğradığını ve sıkıldığını hissediyordu.

Orik'in açıklamalarına dayanarak anladığına göre, klan şefleri bir hükümdar seçmeden önce, yeni bir kral veya kraliçe seçmeye hazır olup olmadıkları üzerine oylama yapıyordu. Bu ön seçimin geçerli olması için en az dokuz oy alınması gerekiyordu. Şimdilik Orik dâhil klan şeflerinden hiçbiri mevkilerinin konuyu başa getirip son seçimi yapacak kadar güçlü olduğunu hissetmiyordu. Orik'in söylediği gibi sürecin en hassas kısmıydı bu ve bazı durumlarda çok uzun sürdüğü biliniyordu.

Eragon bu durumu düşünürken, Tronjheim'in altındaki odalarda amaçsızca dolanıp durdu. Sonunda kendini havası kuru, tozlu bir odada buldu. Odanın bir tarafında beş tane kemer, diğerinde yerden altı metre yukarıda dişlerini gösteren bir ayı rölyefi vardı. Ayının altın dişleri ve yuvarlak gözleri vardı.

"Neredeyiz Kvistor?" diye sordu muhafızlarına bakarak. Sesi boş odada yankılandı. Eragon üst katlardaki Cücelerin zihinlerini hissedebiliyordu, ama onlara nasıl ulaşacağını bilmiyordu.

Altmışından daha fazla olmayan bir Cüce öne çıktı. "Bu odalar bin yıl önce Tronjheim inşa halindeyken Grimstnzborith Korgan tarafından boşaltılmış. O zamandan beri bütün ırkımızın Farthen Dûr'da toplandığı zamanlar haricinde fazla kullanmayız."

Eragon başını salladı. "Beni tekrar yüzeye çıkarabilir misin?"

"Elbette Argetlam."

Birkaç dakikalık hızlı yürüyüşten sonra Cücelere uygun genişlikte sığ basamaklara geldiler. Merdivenler Tronjheim'in güneybatısındaki bir geçide çıkıyordu. Kvistor, Eragon'u Tronjheim'i en büyük pusula yönlerine bölen dört kilometre uzunluğundaki koridorların güney bölümüne yönlendirdi.

Birkaç ay önce Saphira ve Eragon'un Tronjheim'e ilk girdikleri koridor burasıydı. Eragon yürüyüp garip bir nostalji hissiyle şehir-dağın merkezine geldi. Bu arada birkaç yıl birden yaşlandığını hissediyordu.

Dört kat yüksekliğindeki yol her klandan Cücelere doluydu. Hepsinin kendisini fark ettiğinden emindi. Ama hepsi, onu tanıdığını göstermeye tenezzül etmiyordu, ki Eragon bunun için minnettardı, böylece herkesin selamına karşılık vermesi gerekmiyordu.

Eragon, bir grup Az Svveln rak Anhûin'in koridorda yürüdüğünü görünce gerildi. Cüceler hep birden başlarını ona doğru çevirirken yüzleri klanlarının halk arasında taktığı mor peçenin ardına gizlenmişti. Son Cüce, Eragon'a doğru yere tükürüp diğerleriyle birlikte bir kemerden geçip gözden kayboldu.

Eğer Saphira burada olsaydı bu kadar kaba olmaya cüret edemezlerdi, diye düşündü.

Yarım saat sonra görkemli koridorun sonuna ulaştı, ama daha önce orada defalarca bulunmasına rağmen, tepelerinde bir adamın üç katı büyüklüğünde sarı zirkonların bulunduğu siyah oniks sütunların arasından geçip Tronjheim'in ortasındaki dairesel odaya girerken içini bir huşu ve şaşkınlık hissi kapladı.

Odanın bir uçtan bir uca olan uzunluğu üç yüz metreydi. Zemin, etrafında on iki beşgenin bulunduğu, çekiç desenlerinin işlendiği akik taşıyla kaplıydı. Dûrgrimst Ingeitum'un ve altın ararken Farthen Dûr'u keşfeden ilk kral Korgan'ın simgesiydi bu Eragon'un karşısında ve iki yanda şehir-dağdan yayılan diğer üç salona giden kapılar vardı. Odanın tavanı yoktu, bir kilometre yukarıdaki Tronjheim'in tepesine kadar yükseliyordu. Arya yıldız safiri kırmadan önce Eragon ve Saphira'nın kaldığı ejderha yuvasına ve diğer gökyüzüne açılıyordu: akıl almayacak kadar uzakta görünen koyu mavi disk. Gökyüzü, Tronjheim'i dünyadan gizleyen on kilometre yüksekliğindeki dağ boşluğu olan Farthen Dûr'un açık ağzından halka halinde görünüyordu.

Yalnızca hafif bir gün ışığı, Tronjheim'in tabanına kadar sızıyordu. Elfler buraya Ebedi Alacakaranlık Kenti diyordu. Şehir-dağa, yazın ortasında öğleden önce ve sonraki yarım saatte aydınlık haricinde çok az gün ışığı süzüldüğü için, Cüceler içeriyi sayısız alevsiz fenerle aydınlatıyordu. Binlercesi göz alıcı şekilde parlıyordu.

Şehir-dağın her seviyesinde sıralanan kıvrımlı kemerlerin sütunlarında parlak bir fener asılıydı. Yabancı ve bilinmeyen odalara girişleri gösteren sıra kemerlere daha da fazla fener asılmıştı. Dipten yukarı doğru dönerek yükselen Vol Turin, yani Bitmek Bilmeyen Merdiven de aynı şekilde aydınlatılmıştı. Görüntü hem değişik hem de muhteşemdi. Fenerler çok sayıda farklı renkteydi, odanın içerisinin parlak mücevherlerle dolmuş gibi görünmesine neden oluyordu.

Ama ihtişamları gerçek mücevherin, bütün mücevherler içinde en büyüğü olan Isidar Mithrim'in yanında sönük kalıyordu. Cüceler odanın ortasına otuz metre çapında ahşap bir iskele kurmuştu. Meşe kirişlerden oluşan iskelenin ortasında, Cüceler parçalanmış safiri büyük bir dikkat ve özenle parça parça birleştiriyordu. Henüz birleştirmedikleri parçaları içi yün dolu olan üstü açık kutulara yerleştirmiş, her kutuyu örümcek ağna benzer rûnlarla etiketlemişlerdi. Kutular geniş odanın batı yakasının büyük bir bölümünü kaplıyordu. Üç yüz kadar Cüce kutulara eğilmiş, parçaları birleştirmek için büyük bir titizlikle çalışıyordu. Bir başka grup iskelede dolaşüyor, ilave yapılar inşa etmenin yanı sıra parçalanmış mücevherle ilgileniyordu.

Eragon birkaç dakika bu Cücelerin çalışmasını seyrettikten sonra Durza ve Urgal savaşçılarının aşağıdaki tünellerden Tronjheim'e girdiklerinde parçaladıkları zemine doğdu yürüdü. Çizmesinin ucuyla ayağının altındaki cilalı zemini dürttü. Durza'nın açtığı hasardan hiçbir iz kalmamıştı. Cüceler, Farthen Dûr Savaşı'nın izlerini silmede harika bir iş çıkarmışlardı, ama Eragon, savaşın anısını bir tür anıtlarla anmalarını umuyordu, çünkü Galbatorix'e karşı verdikleri mücadelede Cücelerin ve Varden'in ne kadar kanlarının döküldüğünü gelecek nesillerin unutmamasını istemiyordu.

Eragon iskeleye doğru yürürken bir platformda durmuş yıldız safire bakan Skeg'e işaret etti. Eragon zayıf, becerikli parmakları olan Cüce'yle daha önce tanışmıştı. Skeg, Dûrgrimst Gedthrall'dandı ve Kral Hrothgar Cücelerin en değerli hazinesinin restorasyonunu ona emanet etmişti.

Skeg, Eragon'a platforma çıkmasını işaret etti. Kabaca yontulmuş kalasın üstüne çıktığında iğne keskinliğinde külahlar, parlak, kâğıt inceliğinde kenarlar ve dalgalı yüzeyler Eragon'u karşıladı.

Yıldız safirin üst kısmı, Palancar Vadisi'ndeki Anoro Nehri'nin üstündeki buzu hatırlatıyordu. Kış bitiminde, buzlar eriyip birkaç kez yeniden donduğunda ve üzerinde yürümek tehlikeli olduğunda böyle bir görüntü meydana geliyordu. Yalnız yıldız safirin kalıntıları mavi, beyaz ve şeffaf yerine, yumuşak, tozlu turuncu ışıklar saçan gül pembesi rengindeydi.

"Nasıl gidiyor?" diye sordu Eragon.

Skeg omuz silkip ellerini kelebekler gibi iki yana açtı. "Öyle gidiyor Argetlam. İnsan en iyisini yapmak istiyorsa acele etmemeli."

"Hızlı ilerliyorsunuz gibi geldi bana."

Skeg kemikli parmağıyla düz yassı burnunun yanına vurdu. "Arya Isidar Mithrim'in şu anda altta olan üst kısmını büyük parçalar halinde kırdı ki onları birleştirmek kolay. Ama Isidar Mithrim'in şu anda üstte olan alt kısmı..." Skeg düşünceli bir ifadeyle başını iki yana salladı. "Kırılmanın etkisiyle bütün parçalar mücevherin yüzüne çarpmış, Arya'dan ve Ejderha Saphira'dan uzaklaşıp senin ve kara kalpli Shade'in üstüne dökülmüş... ve gülün yapraklarını daha da küçük parçalara ayırmış. Ve Argetlam, bu mücevherin anahtarı güldür. Isidar Mithrim'in en karmaşık, en güzel kısmıdır. Ve çoğu parçada bulunur. Her noktacıyı yeniden birleştiremezsek taşı mücevher ustalarımıza verip annelerimize yüzük çıkarmasını istesek de olur." Sözcükler Skeg'den ağzına kadar dolu olan kaptan akan su gibi boşalıyordu. Bir kutu taşıyan Cüce'ye Cüce dilinde bir şey söyledi, sonra beyaz sakalını çekiştirip sordu. "Isidar Mithrim'in Herran Çağı'nda nasıl oyulduğuna dair hikâyeyi hiç dinledin mi, Argetlam?"

Eragon, tereddüt içerisinde Ellesmera'da öğrendiği tarih derslerini düşündü. "Yapanın Dûrok olduğunu biliyorum."

"Evet," dedi Skeg. "Dûrok Ornthrong... sizin dilinizde Kartal Gözü. Isidar Mithrim'i bulan o değildi, ama onu gömülü olduğu tastan oyup çıkararak oydu. Hem de bunu tek başına yaptı. Taşı çıkarıp yonttu ve cilaladı. Yıldız Gül'ü üzerinde elli yedi yıl çalıştı. Mücevher onu başka hiçbir şeyin etkilemediği kadar büyülemişti. Her gece Isidar Mithrim'in önüne oturuyor, sabahın erken saatlerine kadar çalışıyordu, çünkü Yıldız Gül'ün yalnızca bir sanat eseri değil, ona bakan herkesin yüreğine dokunacak ve tanrıların masasında kendisine bir yer edinmesini sağlayacak bir şey olmasını istiyordu. Kendini bu işe öylesine adanmıştı ki çalışmasının otuz ikinci yılında karısı çıraklarının yardımı olmadığı takdirde evi terk edeceğini söylediğinde Dûrok bir şey söylemeden ona sırtını dönüp, o yıl başladığı çalışmaya devam etmişti.

"Dûrok, Isidar Mithrim üzerindeki her kıvrımın her çizginin mükemmel olduğuna inanana kadar çalıştı. Sonra cila bezini atıp, Yıldız Gül'ünden bir adım geri çekildi ve 'Gûntera, beni koru; bitti,' dedikten sonra düşüp öldü." Skeg göğsüne vurup tok bir ses çıkardı. "Kalbi dayanamamıştı, çünkü artık yaşaması için bir neden yoktu... Yeniden yapmaya çalıştığımız şey işte bu, Argetlam: ırkımızın bildiği en iyi sanatçılarından birinin elli yedi yıl ömrünü adadığı eseri Isidar Mithrim'i eski haline getiremezsek, onu henüz görmemiş olanlar için Dûrok'un başarısına değer vermemiş oluruz." Sağ elini yumruk yapıp, sözlerini vurgulamak için bacağına vurdu.

Eragon önündeki korkuluklara dayanıp mücevherin karşı tarafındaki beş Cüce'nin halatlarla bağlanmış altıncı Cüce'yi kırık safirin keskin kenarlarının birkaç santim yukarısına kadar indirmelerini seyretti. Cüce gömleğinin içine uzanıp deri cüzdanından küçük bir Isidar Mithrim parçasını çıkardı. Parçayı küçük bir cımbızla tutup aşağıdaki mücevherin üstündeki küçük boşluğa

yerleştirdi.

"Eğer taç giyme töreni üç gün sonra olursa Isidar Mithrim'i o zamana kadar hazır edebilir miydiniz?"

Skeg on parmağıyla korkulukta tempo tutup, Eragon'un tanımadığı bir melodi çaldı. "Ejderhanızın teklifi olmasa Isidar Mithrim'i bu kadar aceleye getirmezdik. Bu acele bize yabancı Argetlam. İnsanların huzursuz karıncalar gibi oraya buraya koşturması bizim doğamızda yok. Yine de Isidar Mithrim'i taç giyme törenine yetiştirmek için elimizden geleni yapacağız. Eğer üç gün sonra olacaksa... eh, pek umutlu değilim. Ama daha ileri tarihte olsa, sanırım bitirebiliriz."

Eragon, Skeg'e teşekkür edip oradan ayrıldı. Muhafızları peşinden gelirken şehirdağ ortak yemek salonlarından birine doğru yürüdü. Bir tarafa uzun, taş masalar sıralanmıştı, Cüceler diğer taraftaki ocaklarda çalışıyorlardı.

Eragon ekmek, Cücelerın yeraltı göllerinde avladığı beyaz etli balık, mantar ve daha önce Tronjheim'de yediğı, ama kaynağını bilmediğı bir yumru kökten oluşan yemeğini yedi. Yemeye başlamadan önce Oromis'ten öğrendiğı büyülerle yemekte zehir olup olmadığını kontrol etmeyi ihmal etmedi.

Ekmeğinin sonlokmasını sulandırılmış içkiyle yutarken, Orık ve on savaşçısı salona girdi. Savaşçılar iki girişi de kontrol edebildikleri kendi masalarına otururken Orık, Eragon'a katıldı. Yorgun bir şekilde içini çekip, Eragon'un karşısındaki taş banka oturdu. Dirseklerini masaya koyup yüzünü elleriyle ovuşturdu.

Eragon birilerinin dinlemesini önlemek için birkaç büyü yaptı. "Başka bir aksaklık daha var mı?"

"Hayır, aksaklık yok. Yalnızca bu müzakereler çok yorucu oluyor."

"Fark ettim."

"Ve herkes de senin sinirlendiğini fark etti," dedi Orık. "Kendini daha iyi kontrol etmelisin Eragon. Rakiplerimize herhangi bir zayıflığımızı göstermek onlara yardım etmek olur. Ben..." Şişman bir Cüce paytak paytak gelip, Orık'in önüne dumanı tüten bir tabak bırakırken o da sustu.

Eragon kaşlarını çatarak masanın kenarına baktı. "Şu an sen tahta onlardan daha yakın mısın? Bu uzun gevezeliklerle bir üstünlük kazandık mı?"

Orık ekmeğini çiğnerken parmağını kaldırdı. "Çok şey kazandık. Bu kadar umutsuz olma! Sen gittikten sonra Havard, Dûrgrimst Fanghurün Ingeitum'a sattığı tuzun vergisini azaltmayı kabul etti, karşılığında yazları Nalsvridmerna'ya giden tünelimize girebilecek, böylece sıcak aylarda gölün etrafına toplanan kırmızı geyiğı avlayabilecekler. Havard teklifimi kabul ettiğinde Nado'nun dişlerini nasıl sıktığını bir görecektin!"

"Peh!" dedi Eragon. "Vergiler, geyikler.. bunların Hrothgar'dan sonra kimin hükümdar olacağıyla ne ilgisi var? Bana karşı dürüst ol Orık. Diğer klan şeflerine karşı durumun nedir? Ve bu iş daha ne kadar sürecek? Geçen her gün Galbatorix'in numaramızı anlama ve biz yokken Varden'e saldırma olasılığı artıyor."

Orık ağzını masa örtüsünün kenarına sildi. "Şu anki durumun yeterince güçlü. Grimstborith'in hiçbirinin oy diyebileceğı bir desteğı yok, ama Nado ile beni destekleyenlerin sayısı çok fazla. Eğer ikimizden biri diyelim ki iki veya üç klanı daha yanına çekerse dengeler o kişi lehine değişir. Havard

şimdiden kararsız. Ama kampımıza geçmeye ikna olması için fazla teşvik edilmesine gerek yok. Bu gece akşam yemeğini onunla birlikte yiyeceğiz ve o teşviğin ne olabileceğine bakacağım." Orik bir parça kızarmış mantarı ağzına attı. "Klan toplantılarının ne zaman biteceğine gelince, eğer şanslıysak bir hafta daha sürer ya da eğer şanslı değilsek iki hafta."

Eragon içinden küfretti. O kadar gergindi ki midesi bulanıyor, az önce yediği yemeği çıkarmamak için çaba sarf ediyordu.

Orik masanın üstünden uzanıp Eragon'un bileğini tuttu. "Klan toplantılarının kararını acele ettirmek için ikimizin de yapabileceği bir şey yok, bu yüzden bunun seni çok fazla üzmesine izin verme. Değiştirebileceğin şeyler üzerinde düşün ve gerisini kendi haline bırak, olur mu?"

Eragon yavaşça nefesini bırakıp kollarını masanın üstüne dayadı. "Biliyorum. Yalnızca çok az zamanımız var ve eğer başarısız olursak..."

"Ne olacaksa olacak," dedi Orik. Gülümsedi, ama gözleri boş ve üzgündü. "Kimse kaderden kaçamaz."

"Tahta zorla çıkamaz mısın? Tronjheim'de fazla kuvvetiniz olmadığını biliyorum, ama benim desteğimle sana kim karşı koyabilir ki?"

Orik bıçağı tabağıyla ağzının arasında kalakaldı, sonra başını iki yana sallayıp yemeye devam etti. "Böyle bir şey felaketle sonuçlanır."

"Neden?"

"Açıklamam gerekiyor mu? Bütün ırkım bizim aleyhimize döner ve ülkenin kontrolünü kazanmak yerine boş bir unvanı miras olarak alırım. Eğer böyle bir şey olursa bir yıl bile hayatta kalamam."

"Ah."

Orik, tabağındaki yemek bitene kadar bir şey söylemedi. Ağız dolusu bira içip geçirdikten sonra konuşmaya devam etti. "İki yanında bir kilometre yüksekliğinde uçurum olan rüzgârlı bir dağ patikasında dengede duruyoruz. Galbatorix'in, Tövbekârların ve şimdi de Murtagh'ın bize karşı işlediği suçlar yüzünden ırkımdan çok sayıda kişi Ejderha Süvarilerinden nefret edip korkuyor. Çoğu da içinde saklandığımız tüneller, mağaralar ve dağların ötesindeki dünyadan korkuyor." Masanın üstündeki bardağını döndürdü. "Nado ve Az Sweldn rak Anhûin yalnızca durumu kötüleştiriyorlar. İnsanların korkularını kullanıp zihinlerini sana, Varden'e, Kral Orrin'e karşı zehirliyorlar... Eğer ben, kral olursam Az Sweldn rak Anhûin biraz bizi zorlayacak o kadar. Bir şekilde onların ve onlar gibi olanların endişelerini gidermek için bir yol bulmalıyız, çünkü eğer kral olsam bile klanların desteğini sürdürmek için onları da adil bir şekilde dinlemeliyim. Bir Cüce kral veya kraliçe her zaman halkının merhametinin elindedir, tıpkı bir grimstborith'in klan ailelerinin merhametinin elinde olduğu gibi." Başını arkaya atıp birasının son yudumunu da içtikten sonra kupasını sertçe masaya koydu.

"Vermünd ve takipçilerini memnun edecek katılabileceğim bir tören ya da âdet veya yapabileceğim bir şey var mı?" diye sordu Eragon. Az Svveln rak Anhûin'in şu andaki grimstborith'inden söz ediyordu. "Şüphelerini giderecek ve bu kan davasına son verecek bir şey olmalı."

Orik bir kahkaha atıp masadan kalktı. "Ölebilirsin."

Ertesi sabah erken saatte Eragon, Tronjheim'in merkezinin çok aşağısındaki yuvarlak odada, klan toplantısına katılacak kadar ayrıcalıklı bir grup savaştı, danışman, hizmetkâr ve klan şeflerinin aile



üyeleriyle birlikte oturuyordu. Klan şefleri daire biçimindeki masanın kenarına yerleştirilmiş, şehir-  
dağın aşağı seviyelerindeki bütün önemli nesnelere gibi Korgan ve Ingeitum'un sorgucunu taşıyan ağır,  
oymalı sandalyelerde oturuyorlardı.

Şu anda Dûrgrimst Feldûnost'un grimstborith'i Gâldhiem konuşuyordu. Cücelere göre bile kısa  
boylu bir adamdı –boyu altmış santimden fazla değildi– altın, kurumuş yaprak rengi ve gece mavisi  
desenlerden oluşan bir kaftan giymişti. Ingeitum'un Cücelerin aksine sakalını ne düzeltiyor ne de  
örüyordu, karışık bir böğürtlen çalısı gibi göğsünün üstüne bırakmıştı. Sandalyesinde ayağa kalkıp  
eldivenli yumruğunu masaya indirerek kükredi. "...Eta! Narho udim etal os isû vond! Narho udim etal  
os formvn mendûnost brakn, az Varden, hrestvog dûr grimstnzhadn! Az Jurgenvren qathrid ne dömar  
oen etal..."

"...Hayır," diye fısıldadı Eragon'un çevirmeni Hûndfast kulağına doğru. "Buna izin vermeyeceğim.  
Bu sakalsız aptalların, Varden'in ülkemizi tahrip etmesine izin vermeyeceğim. Ejderha Savaşı bizi  
zayıf düşürdü ve..."

Eragon esnemesini zor bastırdı, sıkılmıştı. Granit masanın etrafına bakındı. Bakışları  
Gâldhiem'den, gök gürültüsünü andıran konuşmasını onaylayan yuvarlak yüzlü, sarı saçlı bir Cüce  
olan Nado'ya; sağ elinde kalan iki parmağının tırnaklarının altını hançeriyle temizleyen Havard'a; mor  
peçesinin ardından geniş alını dışında bir şey anlaşılmayan Vermûnd'a; birbirine doğru eğilmiş  
fısıldaşan Gannel ve Ündin'e; Dûrgrimst Ebardac'ın klan şefi ve Gannel'in ittifakının üçüncü kişisi  
olan ve her toplantıya getirdiği rûnla kaplı parşömene kaşlarını çatıp bakan yaşlı Hadfala'ya;  
Dûrgrimst Ledwonnû'nun şefi olan ve Eragon'a yan döndüğü için sarkık burnu ayrıntılarıyla görünen  
Manndrâth'a; ve omuzlarını geçip boyunun iki katı örgüyle yerde kıvrılan kumral saçları dışında çok  
az kısmını görebildiği Dûrgrimst Nagra'nın grimstborith'i olan Thordris'e; sandalyesine yan oturmuş  
olan Orik'in başının arkasına; bakışlarını kambur bir kuzgun şeklinde oyduğu tahta parçasından  
ayırmanın Dûrgrimst Gedthrall'ın grimstborith'i olan şişman Freowin'e; Freowin'in aksine zinde ve  
dinç görünen, her toplantıya siyah zırh ve miğferle gelen Dûrgrimst Urzhad'ın grimstborith'i olan  
Hreidamar'a; ve son olarak findık rengi derisi yalnızca ince, hilal şeklinde bir yarayla bozulan,  
dişlerini gösteren kurt başı biçiminde şekillendirilmiş olan gümüş miğferinin altından saten  
parlaklığındaki saçları çıkan, kırmızı elbisesi ve üzerinde eski rûnların bulunduğu altın üzerine  
parlak zümrüt kolyesiyle İorûnn'a gitti.

İorûnn. Eragon'un kendisine baktığını fark etti. Dudaklarında tembel bir gülümseme belirdi.  
Cinsellik kokan bir rahatlıkla Eragon'a göz kırptı, badem biçimindeki gözlerinden birini birkaç saniye  
gizledi.

Eragon'un yüzüne kan hücum etti ve yanakları kıpkırmızı oldu. Kulaklarının ucu yandı. Bakışlarını  
kaçırıp hâlâ ahkâm kesmekte olan, göğsü kibirle yürüyen bir güvercin gibi kabarmış Gâldhiem'e  
çevirdi.

Eragon, toplantı boyunca Orik'in istediği gibi pasif kalmış, tepkilerini kendisini seyredenlerden  
gizlemişti. Klan toplantısına öğle yemeği için ara verilirken aceleyle Orik'e gidip kimsenin  
duyamayacağı şekilde, "Masanda beni arama," dedi. "Oturup konuşmaktan sıkıldım. Gidip biraz  
tünelleri keşfedeceğim."

Orik dalgın bir şekilde başını salladı. Mırıldanarak, "İstediyini yap," dedi. "Yalnız yeniden  
başladığımızda burada ol; ne kadar sıkıcı olursa olsun toplantıdan kaçman uygun olmaz."

"Nasıl istersen."

Eragon, öğle yemeği için sabırsızlanan Cücelerin baskısıyla birlikte konferans salonundan çıktı. Dışarıdaki koridorda başka klanlardan işsiz savaşçılarla zar oynayan dört muhafızına katıldı. Peşinde muhafızlarla ayaklarının kendisini götürmesine izin vererek rastgele bir yöne girdi. Bu arada Cücelerin birbiriyle çekişen gruplarını Galbatorix'e karşı nasıl bir bütün haline getireceğini merak ediyordu. Aklına gelen yöntemler o kadar gerçekten uzaktı ki başarılı olacaklarını düşünmek saçmaydı.

Eragon tünellerde karşılaştığı Cücelere, ara sıra nezaket gereği selam vermek dışında dikkat etmiyordu. Kvistor'un kendisini konferans salonuna geri götüreceğine güvenerek çevresine de bakmıyordu. Ancak çevresini görsel olarak ayrıntılı bir şekilde incelemese de birkaç yüz metre çapında hissettiği canlıların, odanın köşesindeki örümceğe kadar hepsinin zihinlerini aklında tutuyordu, çünkü kendisini arayan biri karşısında Sürpriz yaşamak istemiyordu.

Sonunda durduğunda kendini önceki gün keşfettiği tozlu odada bulup şaşırdı. Solunda bilinmeyen mağaralara giden aynı beş siyah kemer, solunda dişlerini gösteren ayının omuzlarının ve başının oyulduğu rölyef vardı. Bu tesadüfe şaşırarak Eragon bronz heykele doğru gidip ayının parlayan dişlerine baktı, kendisini oraya çeken şeyin ne olduğunu düşündü.

Bir dakika sonra, beş kemerin ortasına gidip içinden baktı. Ötesindeki dar koridorda fener yoktu ve kısa sürede gölgelerden oluşan yumuşak hiçliğe gömülüyordu. Eragon bilinciyle uzanıp tünelin uzunluğunu ve ona açılan terk edilmiş odaları araştırdı. Yarım düzine örümcek, birkaç güve, kırkayaklar ve kör bir cırcırböceği orada yaşayan tek canlılardı. "Merhaba!" diye seslendi Eragon. Sesi hafifçe koridorda yankılandı. "Kvistor," dedi Eragon, ona bakarak. "Bu antik kısımlarda yaşayan kimse yok mu?"

Güleç yüzlü Cüce cevap verdi. "Bazıları var. Boş yalnızlığı karısının dokunuşu veya arkadaşlarının seslerinden daha hoş bulan birkaç garip knurlan. Eğer hatırlarsan Argetlam, bizi Urgal ordusuna karşı uyararak böyle bir knurlag'dı. Ayrıca, bundan fazla bahsetmesek de ülkemizin kanunlarını bozan ve klan şeflerinin yıllarca veya suçları daha ağırsa ömürleri boyunca sürgüne gönderdikleri var. Bunların hepsi bizim için yaşayan ölülerdir; eğer topraklarımızın dışında onlarla karşılaşsak onlardan uzak dururuz ve eğer sınırlarımız içinde yakalarsak asarız."

Kvistor konuşmasını bitirince Eragon gitmeye hazır olduğunu gösterdi. Kvistor öne geçti. Eragon peşlerinde diğer üç Cüce'yle geldikleri yoldan çıktı. Yirmi adım kadar gitmişlerdi ki Eragon arkadan belli belirsiz bir hışırtı duydu. Hışırtı o kadar belirsizdi ki Kvistor fark etmemiş gibiydi.

Eragon arkaya baktı. Geçidin iki yanına monte edilen alevsiz fenerlerin kehribar rengi ışığında tamamen siyahlar giymiş, yüzleri siyah örtülerle gizlenmiş ve ayakları bezlerle sarılmış yedi Cüce'nin, Eragon'un yalnızca Elflerin, Shadelerin ve kanında büyü olan diğer yaratıkların sergileyeceğini düşündüğü bir hızla üzerlerine doğru geldiğini gördü. Cücelerin sağ ellerinde prizmatik renklerle parlayan uzun, keskin hançerler vardı. Sol ellerindeyse üstündeki kabartmadan sivri bir mızrağın çıktığı metal bir kalkan taşıyorlardı. Zihinleri Ra'zac'inki gibi Eragon'dan gizlenmişti.

Saphira, diye düşündü hemen. Ama sonra yalnız olduğunu hatırladı.

Siyah Cücelere bakmak için dönerken falsiyonuna uzanıp uyarı çığılığı atmak için ağzını açtı.

Ama çok geç kalmıştı.

İlk sözcük boğazından çıkmadan garip Cücelerden üçü Eragon'un muhafızlarından en arkadakini yakalayıp parlak hançerlerini ona saptamak için kaldırdılar. Konuşma veya bilinçli düşünceden daha hızlı bir şekilde bütün varlığını sihir akışına bırakıp büyüü yapılandırmak için antik dile başvurmadan dünyanın dokusunu daha hoş bir desenle yeniden ördü. Kendisiyle saldırganlar arasındaki üç muhafız görünmeyen iplerle çekilmiş gibi ona doğru gelip dibinde durdu. Zarar görmemişlerdi, ama yönlerini kaybetmiş gibiydiler.

Eragon gücündeki ani azalmayla yüzünü buruşturdu.

Siyah elbiseli Cücelerden ikisi ona doğru atıldı, kana susamış hançerleriyle karnına doğru hamle yaptı. Eragon elinde kılıçla darbelerine karşılık verirken, Cücelerin hızı ve vahşetiyle dehşete düşmüştü. Muhafızlardan biri ileri atılıp bağırarak baltasını savurdu. Eragon, onun zırhını yakalayıp geriye, güvenliğe çekmeden hayaleti andıran bir alevle kıvranan beyaz bir bıçak Cüce'nin boynunu deldi. Cüce düşerken Eragon, onun çarpılmış yüzünü gördü ve Kvistor olduğunu fark edip şok oldu. Hançerin etrafında parçalanan boynu kıpkırmızıydı.

Beni tırmalamalarına bile izin veremem, diye düşündü.

Eragon, Kvistor'un ölümüyle büyük bir öfkeye kapılıp katilini hızla bıçaklayınca, siyah giysili Cüce'nin darbeden kaçacak fırsatı olmadı ve cansız bir şekilde Eragon'un ayaklarının dibine düştü.

Eragon bütün gücüyle bağırды. "Arkamda kalın!"

Sesi koridorda yankılanırken yerlerde ve duvarlarda ince çatlaklar oluştu, tavandan taş parçacıkları döküldü. Saldıran Cüceler, Eragon'un sesindeki ölçsüz güçle bir an tereddüt ettikten sonra tekrar saldırdılar.

Eragon cesetlerden uzakta hareket edebilecek yer kazanmak için birkaç metre geriye çekildi. Hafifçe çömelip falsiyonu saldırmaya hazırlanan bir yılan gibi öne arkaya salladı. Kalbi normalin iki katı hızla atıyordu ve çatışma daha yeni başlamasına rağmen nefes almaya çalışıyordu.

Koridor iki buçuk metre genişliğindeydi ve geriye kalan altı düşmanın üçünün aynı anda saldırması için yeterliydi. İkisi sağ ve soldan saldırmak için yayılırken üçüncüsü doğruca üstüne gelip delice bir hızla Eragon'un kollarına ve bacaklarına hamle yaptı.

Eragon, Cücelerle normal silahları varmış gibi dövüşmekten korkarak ileri ve yukarı doğru sıçradı. Yarı dönerek ayaklarıyla tavana çarptı. Kendini iterek yine yarı döndü, üç Cüce'nin otuz metre gerisine ellerinin üstüne düştü. Cüceler, ona doğru dönerlerken bir adım ileri çıkıp tek bir hamleyle çoğunun kafasını kesti.

Cücelerin kılıçları başlarından bir saniye önce yere düştü. Eragon onların güdük kalan cesetlerinin üstünden sıçrayıp başladığı noktaya indi.

Bir hançerin ucu boğazının yanından hızla geçerken hafif bir rüzgâr ensesini gıdıkladı. Başka bir bıçak bacaklarına hamle yapıp külot pantolonun ayak bilekleri kısmını kesti. İrkilip falsiyonu savurdu, hareket edecek alan kazanmaya çalıştı. Engellerim bıçaklarını uzaklaştırmış olmalı, diye düşündü şaşırarak.

Ayağı kanların üstünde kayınca istemeden bir çığlık atıp, geriye doğru düştü. Başını mide bulandırıcı bir çattırıyla taş zemine çarptı. Gözlerinin önünde mavi ışıklar uçuşurken yutkundu.

Geriye kalan üç muhafız kılıçlarını aynı anda sallayıp ona doğru koştu. Eragon'un üstündeki havayı

temizleyip onu parlayan hançerlerin dehşetinden kurtardı.

Eragon'un kendine gelmesi için bu süre yeterliydi. Hemen, bunu daha önce denemediği için kendine kızarak Oromis'in öğrettiği on iki ölüm sözcüğünden dokuzunu içeren büyüü haykırdı. Ama başarısız oldu, çünkü siyah giysili Cüceler çeşitli engellerle korunuyorlardı. Birkaç dakikası olsa bu engelleri aşabilirdi, ama her saniyenin saat kadar Uzun olduğu onları gibi bir dövüşte, dakikalar bir gün kadar uzun olabilirdi. Büyüde başarısız olan Eragon düşüncelerini demir bir mızrak gibi sertleştirip siyah Cücelerden birini bilincine fırlattı. Mızrak, Eragon'un daha önce hiç karşılaşmadığı türde zihinsel zırhtan sekti: ölesiye mücadele veren ölümlü yaratıkların doğal endişelerinin bozmadığı, pürüzsüz ve sağlam bir zırhtı bu.

Birisi onları koruyor, diye düşündü Eragon. Bu saldırının arkasında bu yedi Cüceden fazlası var.

Eragon bir ayağının üstünde dönüp ileri fırladı, falsiyonu en solundaki saldırganın dizine batırdı. Cüce sendeledi ve Eragon'un muhafızlarının üzerine atıldı. Baltasını Eragon'a fırlatamaması için kollarını tuttu.

Son iki saldırganın en yakında olanı, Eragon'un ona yönlendirmek üzere olduğu hamleyi savuşturmak için kalkanını kaldırdı. Eragon bütün gücünü kullanarak kalkanı kesti. Zar'roc'la yaptığı gibi kalkanı yarıp altındaki kolu kesmeye çalışıyordu. Ama savaşın hararetiyle Cüce'nin açıklanamaz hızım unutmıştu. Falsiyon hedefine yaklaşırken Cüce darbeyi savuşturmak için kalkanını eğdi.

Falsiyon kalkanın üst kısmından ve ortadaki sivri çıkıntıdan sekerken kalkanın yüzeyinden iki kıvılcım bulutu çıktı. İvme, falsiyonu Eragon'un istediğinden daha da ileri taşıdı ve kenarını duvara çarpana kadar devam etti. Eragon'un kolu şiddetle sarsılırken falsiyonun bıçağı kristali andıran bir sesle düzinelerce parçaya ayrıldı, kabzadan çıkan on beş santimlik çentikli metalle kalakaldı.

Eragon umutsuzlukla kırık kılıcı bırakıp, Cüce'nin kalkanının kenarını tuttu. Cüce'yle ileri geri mücadele edip kalkanı etrafına bir renk halesi saçan hançerle arasında tutmayı başardı. Cüce inanılmaz derecede sertti; gücü Eragon'un kine denkti ve hatta onu bir adım geriletmeyi bile başarmıştı. Kalkanı sağ eliyle gevşetip sol eliyle tutmaya devam eden Eragon kolunu geri çekip kalkana olanca gücüyle vurdu. Yumruğu çürümüş tahtadan geçer gibi kolayca kalkandan içeri geçti. Ellerindeki nasırlar yüzünden bir acı hissetmedi.

Darbenin gücü Cüce'yi karşı duvara fırlattı. Başı kemiksiz boynunda yana yatan Cüce, ipi kesilmiş bir kukla gibi yere indi.

Eragon elini kalkandaki çentikli delikten geri çekerken metal ellerini çizdi. Avcı bıçağını çıkardığı anda siyah giysili son Cüce üstüne atıldı. Eragon hançeri iki, üç kez engelledi ve Cüce'nin hançerli kolunu dirseğinden bileğine kadar yardı. Cüce acıyla tıslarken maskesinin üstündeki mavi gözleri öfkeyle bakıyordu. Bir dizi hamle yaparken hançeri havada gözün takip edemeyeceği bir hızla ıslık çalıyor, Eragon, ondan kaçmak için sıçramak zorunda kalıyordu. Cüce saldırıyı hızlandırdı. Birkaç metre boyunca Eragon, ondan kaçmayı başardı, ama bir cesede takılıp etraftan dolaşmaya çalışırken tökezleyip duvara çarptı ve omzunu yaraladı.

Cüce uğursuz bir kahkahayla zorlamaya devam etti. Hançerini Eragon'un açıkta kalan göğsüne saplamak için atıldı. Eragon kendini korumak için boş bir çabayla kolunu kaldırdı, koridora doğru biraz daha yuvarlandı. Ama bu kez şansının olmadığını ve kaçamayacağını düşünüyordu.

Dönüşünü tamamlayıp yüzü tekrar Cüce'ye dönerken, yıldırım gibi üstüne inen soluk hançeri gördü. Sonra şaşkınlık içinde hançerin ucunun duvara monte edilmiş alevsiz fenerlerden birine

takıldığını gördü. Eragon daha fazla şey göremeden döndü, ama bir süre sonra ateş gibi bir el arkadan ona çarptı, koridora doğru altı metre kadar fırlattı. Sonunda açık bir kemerin kenarlarına çarpıp yine her yeri yara bere içinde kalarak durdu. O anda büyük bir patlama kulaklarını sağır etti. Birisi kulak zarına çivi çakıyormuş gibi hisseden Eragon kulaklarını ellerinin üstüne kapatıp bağırarak dertop oldu.

Gürültü ve acı bittiğinde ellerini indirip ayağa kalktı. Yaraları bir süre nahoş hisle varlıklarını duyururken dişlerini sıktı. Sersemlemiş bir şekilde patlamanın olduğu yere baktı.

Patlama koridorun üç metre kadarını isle kaplamıştı. Isınmış ocaktan çıkan hava kadar sıcak olan yumuşak küller havada uçuşuyordu. Eragon'a vurmak üzere olan Cüce yerde yanıklar içinde kıvranıyordu. Birkaç çırpınmadan sonra hareketsiz kaldı. Eragon'un geriye kalan üç muhafızı, patlamanın fırlattığı yerde, isin kenarında yatıyorlardı. Eragon bakarken kulaklarından ve ağızlarından kan akarken sendeleyerek ayağa kalktılar. Sakalları tütsülenmiş ve darmadağın olmuştu. Zırhlarının zincirleri kıpkırmızı parlıyordu, ama altındaki deri onları koruyor gibiydi.

Eragon tek bir adım atıp, acı içinde durdu. Kürek kemiklerinin arasındaki acı dayanılmazdı. Yaranın boyutunu görmek için kolunu oynattı, ama derisi gerilirken acısı dayanılmayacak kadar arttı. Neredeyse bilincini yitirecekti, destek için duvara dayandı. Yanan Cüce'ye tekrar baktı. Benim sırtımda da aynı türden yaralar olmalı, diye düşündü.

Dikkatini yoğunlaştırmaya çalışarak, Brom'un yolculukları sırasında öğrettiği yanık tedavisi büyülerinden ikisini söyledi. Büyüler etkisini gösterirken sırtında serin, rahatlatıcı bir su akıyormuş gibi hissetti. Rahatlayarak içini çekip doğruldu.

"Yaralı mısınız?" diye sordu muhafızları topallayarak yanına gelirken.

Öndeki Cüce kaşlarını çattı. Sağ kulağını gösterip başını iki yana salladı.

Eragon bir küfür mırıldanırken kendi sesini duymadığını fark etti. Yine vücudunda kalan son enerji deposunu kullanarak kendisinin ve Cücelerin kulak mekanizmalarını onarmak için büyü yaptı. Büyü tamamlanırken kulağının içinde sinir bozucu bir kaşıntı oldu, sonra büyüyle birlikte o da geçti.

"Yaralı mısınız?"

Çatal sakallı, iriyarı olan sağdaki Cüce öksürüp pıhtılaşmış kan tükürdü, sonra gürlüyle, "Zamanın geçiremeyeceği bir şey değil," dedi. "Ya sen, Shade Katili?"

"Yaşayacağım."

Eragon her adımını sınıyarak isle kaplı alana girdi. Cüce'yi ölümün pençesinden kurtarabileceğini umarak Kvistor'un yanına çöktü. Ama Kvistor'un yarasına bakar bakmaz bunun mümkün olmayacağını anladı.

Eragon başını eğdi, eski ve yeni dökülen kanları hatırladı. Ayağa kalktı. "Fener neden patladı?" diye sordu.

"Fenerler sıcak ve ışıkla dolular Argetlam," dedi muhafızlardan biri. "Eğer bir tanesi kırılırsa hepsi kaçır ve o zaman oradan uzak durmak daha iyidir."

Saldırganların cesetlerini göstererek, "Hangi klandan olduklarınızı biliyor musunuz?" diye sordu.

Çatallı sakallı Cüce siyah giysili Cücelerin giysilerini karıştırdı. "Barzûl! Üzerlerinde onları

tanıyabileceğimiz bir işaret yok Argetlam, ama bunu taşıyorlar." Üzerlerine cilalı ametist yerleştirilmiş olan at kılı örgülü bileziği kaldırdı.

"Bu ne demek?"

"Bu ametist, yani mor yakut," dedi Cüce, is kaplı tırnağıyla taşlardan birine vurarak. "Ametistin bu türü Beor Dağları'nın yalnızca dört kesiminde bulunur ve üçü Az Sweldn rak Anhûin'e aittir."

Eragon kaşlarını çattı. "Bu saldırıyı Grimstborith Vermûnd mu emretti?"

"Kesin olarak söyleyemem Argetlam. Bizim bulmamız için bileziği başka bir klan bırakmış olabilir. Gerçek düşmanlarımızın kim olduğunu anlamamamız için Az Sweldn rak Anhûin olduğunu düşünmemizi istemiş olabilirler. Ama... eğer bahse girecek olsaydım, Argetlam, sorumlunun Az Sweldn rak Anhûin olduğuna dair bir araba dolusu altınla bahse girerdim."

"Kahrolasıcılar," diye mırıldandı Eragon. "Her kimse kahrolsun." Ellerinin titremesine engel olmak için yumruğunu sıktı. Çizmesinin kenarıyla katillerin kullandığı prizmatik hançerlerden birine dokundu. "Bu silahların ve adamların üzerindeki büyü..." –çenesiyle işaret etti– "adamlar, Cüceler, muazzam bir enerji gerektirmiş olmalı ve sözcüklerin ne kadar karmaşık olduğunu tahmin bile edemiyorum. Bu büyüleri yapmak zor ve tehlikeli olmuştur..." Eragon muhafızların her birine bakıp, "Emin olun, bu saldırının ve Kvistor'un ölümünün cezasını vereceğim," dedi. "Bu pislik suratlı katilleri hangi klan gönderdiyse, isimlerini öğrendiğimde bana saldırmayı ve bana saldırarak Dûrgrimst Ingeitum'a saldırmayı düşündükleri için pişman olacaklar. Bir Ejderha Süvarisi ve Dûrgrimst Ingeitum'un bir üyesi olarak bunun için yemin ediyorum ve eğer size soran olursa sözümü onlara da tekrar edin."

Cüceler önünde selam verdi. Çatal sakallı Cüce konuştu. "Emirlerinize uyacağız Argetlam. Sözlerinizle Hrothgar'ın anısını onurlandırdınız."

Başka bir Cüce, "Hangi klansa misafirperverlik kuralını ihlal etti; bir konuğa saldırdı," dedi. "Onlar fare bile sayılmaz; onlara menknurlan diyorum." Yere tükürdü, diğer Cüceler de aynı şeyi yaptılar.

Eragon falsiyonunun kaldığı yere gitti. İsin içinde eğildi, parmağının ucuyla metalin bir parçasına dokundu, çentikli kenarları izledi. Kalkana ve duvara o kadar sert vurmuş olmalıyım ki çeliği güçlendirmek için yaptığım büyüleri etkisiz hale getirdim.

Sonra, bir kılıca ihtiyacım var, diye düşündü.

Bir süvari kılıcına ihtiyacım var.

# Bakış Açısı

Tepelerin-üstündeki-sabah-ısısı-rüzgârından farklı olan, düzlüğün-üstündeki-sabah-ısısı-rüzgârı yer değiştirdi.

Saphira, aşağıdaki güneşin yıkadığı arazinin bin metre yukarısındaki ağırlığını destekleyen havanın hızı ve basıncındaki değişiklikleri telafi etmek için kanatlarının açısını düzeltti. Çift gözkapaklarını bir an kapatıp rüzgârın yumuşak yatağının, ince uzun bedenine düşen güneş ışınlarının keyfini sürdü. Güneşin pullarını nasıl parlattığını, gökyüzünde dolaştığını görenlerin bu görüntüye hayran olması gerektiğini düşünüyor, Alagaesia'daki en güzel yaratık olduğu için keyifle mırıyordu. Onun pullarının; uzun, uca doğru incelen kuyruğu; biçimli kanatları; kıvrımlı pençeleri; tek bir ısırıkla yaban öküzünün boynunu koparabilen uzun, beyaz dişleri; güzelliğiyle kim yarışabilirdi ki? Süvarilerin düşüşü sırasında bir bacağını kuybeden altın-pullu-Glaedr değil. İkisi de Galbatorix'in kölesi olduğu ve bu kölelik zihinlerini çarpıtığı için Thorn ya da Shruikana değil. İstediklerini yapamayan bir ejderha, ejderha sayılmazdı. Üstelik onlar erkekti ve erkekler görkemli görünse de onun sahip olduğu güzelliği sergileyemezlerdi. Hayır, o Alagaesia'daki en çarpıcı yaratıktı ve öyle de olmalıydı.

Saphira baştan ayağa mutlulukla kıvrandı. Bugün mükemmel bir gündü. Güneşin ısısı kömür yatağındaymış gibi hissetmesini sağlıyordu. Karnı toktu, gökyüzü berraktı ve dövüşmek isteyecek birilerini aramaktan başka ilgilenmesi gereken bir şey yoktu, hem zaten onu da alışkanlığı gereği yapıyordu.

Mutluluğunu gölgeleyen tek bir şey vardı ve bunu düşündükçe daha da hoşnutsuz olmaya başladı, sonunda da artık tatmin olmadığını fark etti; Eragon'un orada olup o günü paylaşmasını diliyordu. Gürleyip çenesinin arasından mavi bir alev çıkardı, önündeki sıcak havayı kavurdu. Sonra boğazını sıkıp sıvı alev akışını kesti. Dili üzerinden geçen alevlerle karıncalanıyordu. Zihin-ve-kal-ortağı-Eragon ne zaman Nasuada'yla zihinsel bağlantı kurup Saphira'nın Tronjheim'de kendisine katılmasını isteyecekti? Onun Nasuada'ya itaat edip kendisinin-uçamayacağı-kadar-yüksek dağlara yolculuk yapmasını istemişti, ama şimdi aradan çok uzun zaman geçmişti ve Saphira içinin buz gibi ve boş olduğunu hissediyordu.

Dünyanın üstünde bir gölge var, diye düşündü. Beni üzen bu. Eragon'un yaşadığı bir terslik var. O tehlikede ve kısa bir süre önce de tehlikedeydi. Ve ben, ona yardım edemiyorum. O yabancı bir ejderha değildi. Yumurtadan çıktığından beri bütün hayatını Eragon'la paylaşmıştı ve Eragon olmadan yarım sayılırdı. Eğer kendisi orada olamayıp onu korumadığı için Eragon ölürse intikam hariç yaşaması için bir neden yoktu. Katillerini paramparça edecek ve sonra kendisini onlarca yıl boyunca esir tutan yumurta kıran hainin kara şehrine uçacak ve kendisinin ölümü anlamına gelse bile onu öldürmek için elinden geleni yapacaktı.

Saphira tekrar gürleyip dişlerinin yakınından geçme aptallığını gösteren bir serçeyi yakalamak için ağzıyla hamle yaptı. Ama kuşu kaçırdı ve o da hızla kaçıp yoluna rahatsız edilmeden devam etti. Bu da yalnızca Saphira'nın keyfini biraz daha bozdu. Bir an için serçeyi takip etmeyi düşündü, ama sonra önemsiz bir kemik ve tüy torbası için bu zahmete girmeyeceğine karar verdi. İyi bir atıştırma bile sayılmazdı.

Rüzgârda yan dönüp kuyruğunu dönüşünü kolaylaştırması için karşı yöne savurdu. Bir daire çizerek aşağıya baktı, avcının gözlerinden kurtulmak için kaçışan küçük şeyleri fark etti. Binlerce

metre yüksekten bile Jiet Nehri'nin batısındaki buğday tarlasının üstünden uçan bir şahinin sırtındaki tüyleri sayabiliyordu. Bir tavşan yuvasının güvenli ortamına kaçarken kahverengi tüylerinin bulanıklığını görebildi. Jiet Nehri'nin ırmak ayağı boyunca toplanan kuşüzümü çalılarının dallarının altına gizlenen küçük bir geyik sürüsünü seçebildi. Korkmuş hayvanların kardeşlerini uarmak için attıkları tiz çığlıkları duyabiliyordu. Ürkek çığlıkları onu memnun ediyordu; yiyeceklerinin ondan korkması doğaldı. Eğer bir gün kendisi de korkarsa ölme zamanı gelmiş demektir.

Jiet Nehri'nin yukarısındaki bir kayanın yamacında toplanan Varden bir geyik sürüsünü andırıyordu. Varden geçide dün ulaşmıştı ve o zamandan beri dost-olan-adamların ve dost-olan-Urgalların ve yememesi gereken atların üçte biri nehri geçmişti. Ordu o kadar yavaş ilerliyordu ki bazen ömürlerinin bu kadar kısa olduğu düşünülürse insanların yolculuktan başka bir şey yapmaya nasıl zaman bulduğunu merak ediyordu. Uçabilselerdi çok daha iyi olurdu, diye düşündü ve neden böyle yapmadıklarını merak etti. Uçmak o kadar kolaydı ki karadaki yaratıkların neden toprağa bağlı yaşadığını merak ediyordu. Eragon bile toprağa bağlılığını koruyordu, oysa antik dilde birkaç sözcükle onun da gökyüzünde kendisine katılabileceğini biliyordu. Ama zaten ister sivri kulaklı, ister yuvarlak kulaklı, ister boynuzlu isterse ayaklarının altında ezilecek kadar kısa olsunlar iki ayaklıların hareketlerini her zaman anlamıyordu ki.

Kuzeydoğudaki bir hareket titreşimi dikkatini çekince meraklanarak Oraya doğru döndü. Beş yüz kırk tane yorgun atın Varden'e doğru yürüdüğünü fark etti. Atların çoğunun binicisi yoktu, bu yüzden ancak aradan yarım saat daha geçtikten sonra eyerlerdeki adamların yüzlerini tanımaya başlayınca Roran'ın grubunun geri dönüyor olabileceğini anladı. Neden sayılarının bu kadar az olduğunu merak ederken bir an için bir huzursuzluk kapladı. Roran'a bağlı değildi, ama Eragon, onu önemsiyordu ve bu da kendisinin Roran'ın sağlığından endişe etmesi için yeterli nedendi.

Bilincini dağınık Varden'e doğru itip Arya'nın zihninin müziğini bulana kadar araştırdı. Elf, onu tanıyıp zihnine girmesine izin verince, Roran öğleden sonra burada olacak, dedi. Ama sayıları çok azalmış. Büyük bir felaket yaşamış gibiler.

Teşekkürler Saphira, dedi Arya. Nasuada'ya bilgi vereceğim.

Saphira, Arya'nın zihninden geri çekilirken siyah-mavi-kurt-kıllı-Blödhgarm'ın dokunuşunu hissetti. Ben bir yavru değilim, diye çıkıştı. Birkaç dakikada bir sağlığını kontrol etmek zorunda değilsin.

Çok özür dilerim Bjartskular; ama gideli uzun zaman oldu ve eğer seni izleyen birileri varsa merak ederler, neden...

Evet, biliyorum, diye gürlledi. Kanatlarını daraltıp aşağıya doğru yan yattı. Ağırlık hissi kaybolurken ağır helezonlar çizerek kabarık nehre doğru indi. Az sonra orada olurum.

Suyun altı yüz metre yukarısında kanatlarını açarken büyük bir güçle kendisine doğru bastıran rüzgârı kanatlarının altında hissetti. Neredeyse durur gibi oldu, sonra kanatlarındaki havayı boşaltıp bir kez daha hızlandı, süzülerek kahverengi suya otuz metre yaklaşıncaya kadar alçaldı. Yüksekliğini korumak için ara sıra kanat çırparken, akan suyun üstündeki setin havayı etkileyen ve onu beklenmedik bir yöne ya da daha kötüsü sivri ağaç dallarına fırlatabilecek olan basınç değişikliklerine karşı tetikteydi.

Nehir kenarında toplanan Varden'lilere doğru alçaldı, ama aptal atları gereksiz yere huzursuz edecek kadar değil. Sonra hareketsiz kanatlarıyla süzülerek çadırların arasındaki bir boşluğa indi – Nasuada buranın sadece Saphira'ya ayrılmasını emretmişti– ve Eragon'un boş çadırına doğru yürüdü.



Blödhgarm ve komuta ettiği on bir Elf orada bekliyordu. Gözlerini kırpıp dilini hızlıca sallayarak onları selamladı. Sonra Eragon'un Çadırının önüne Eragon gerçekten çadırında olsa ve gece görevi çıkacak olsalar yapacağı gibi, kıvrılıp uykuya daldı. Bütün gün orada yatmak sıkıcı bir işti, ama Eragon'un hâlâ Varden'de olduğu aldatmacasını devam ettirebilmeleri için gerekliydi. On iki veya daha uzun saatler boyunca pullarını kirleten kaba zeminde yattıktan sonra bile şikâyet etmiyordu. Yalnızca binlerce askerle dövüşmek, bir ormanı dişleri, pençeleri ve aleviyle yerle bir etmek veya gökyüzüne çıkıp toprağın, havanın ve suyun bittiği yere kadar uçmak istiyordu.

Kendi kendine homurdanarak pençelerini yere bastırdı. Toprağı yumuşatıp başını ön ayaklarına koydu. Gözünün iç kapaklarını kapatıp dinlenirken yanlarından geçenlerin hâlâ farkındaydı. Tepesinde bir yusufçuk böceği vızıldarken hafif bir uykuya daldı.

Saphira, Roran ve arkadaşlarının kampa vardığını duyuran sevinç Çılgınlıklarını duyduğunda akşam olmak üzereydi. Saphira uyandı. Daha önce olduğu gibi Blödhgarm'ın yarı şarkı söyleyerek yarı fısıldayarak yaptığı büyüyle yarattığı Eragon'un kopyası çadırdan çıkıp Saphira'nın sırtına çıktı, gerçekmiş gibi oturdu. Hayalet görüntü itibarıyla kusursuzdu, ama kendi akli yoktu ve Galbatorix'in ajanları onun düşüncelerini öğrenmek isterse bu hileyi hemen anlardı. Bu yüzden bu hilenin başarısı Saphira'nın hayaleti kamptan olabildiğince hızlı bir şekilde götürmesi ve Eragon'un çok güçlü bir şöhreti olduğu için intikam alır korkusuyla ajanların Varden hakkında bilgi toplamak için Eragon'un zihnine gizlice girmeye çalışmaktan kaçınacakları umuduydu.

Saphira kampta koşmaya başlarken on iki Elf de etrafında koşuyordu. Saphira sıçrarken adamlar iki yana açılıp, "Selamlar Shade Katili!" ve "Selamlar Saphira," diye bağırırken Saphira'nın karnında sıcak bir şeyler oluştu.

Nasuada'nın çadırına varınca çömelip, muhafızların onun geçmesi için açtığı duvarlardan birindeki karanlık gedikten içeri baktı. Blödhgarm yumuşak şarkısına devam ederken, Eragon'un hayaleti Saphira'nın üstünden indi, kırmızı çadıra girdi ve bir kez daha dışarıda kendisini seyredenlerin şaşkın bakışlarından kaçıp gözden kayboldu.

"Sence hilemiz anlaşılılmış mıdır?" diye sordu Nasuada yüksek arkalıklı sandalyesinden.

Blödhgarm zarif bir hareketle selam verdi. "Tekrar ediyorum Leydi Nasuada, kesin olarak söyleyemem. Bekleyip İmparatorun, Eragon'un yokluğundan faydalanıp harekete geçip geçmediğine bakacağız."

"Teşekkür ederim Blödhgarm. Hepsi bu."

Elf bir kez daha selam verip çadırdan çıktı. Saphira'nın birkaç metre arkasında durdu.

Saphira karınüstü yerleşip sol ön ayağının üçüncü pençesinin etrafındaki pulları yalamaya başladı. Son avını yerken dikildiğini hatırladığı kurumuş beyaz kil pençelerinde çirkin bir iz oluşturmuştu.

Bir dakika sonra Martland Redbeard, Roran ve tanımadığı yuvarlak kulaklı bir adam, kırmızı çadıra girip, Nasuada'yı selamladı. Saphira havayı diliyle tatmak için yalamayı bıraktı ve kurumuş kan, buruk ter, at ve deri kokusu aldı. Belli belirsiz, insan kokusu da vardı. Üçlüyü tekrar inceledi ve kırmızı sakallı adamın sağ elini kaybettiğini gördü, sonra tekrar pullarının etrafındaki kili temizlemeye girişti.

Ayağını yalamaya devam edip, her pulu pırıl pırıl yaparken önce Martland, sonra Ulhart adındaki

yuvarlak kulaklı adam, sonra da Roran kan, ateş, kendilerine verilen zamanda ölmeyi reddeden ve hiç yorulmadan dövüşmeye devam eden gülen adamlarla ilgili hikâyeler anlattılar. Nasuada ve danışmanı sıska suratlı uzun adam Jörmundur, savaşçılara talihsiz görevlerinin ayrıntılarıyla ilgili sorular sorarken Saphira âdeti olduğu üzere sükûnetini korudu. Saphira, konuşmalara fazla katılmamasının bazen Eragon'u şaşırttığını biliyordu. Saphira'nın ise sessiz kalmak için nedenleri çok basitti: Arya ve Glaedr hariç yalnızca Eragon'la konuşurken kendini rahat hissediyordu ve onun görüşüne göre konuşmaların çoğu anlamsız telaştan başka bir şey değildi. İster yuvarlak kulaklı ister sivri ister boynuzlu ister kısa ister iki bacaklı olsun herkes bu telaşlı konuşmalara bağımlı gibiydi. Ama Brom telaşa kapılmazdı ve Saphira'nın onda sevdiği şeylerden biri de buydu. Saphira'ya göre seçimler basitti; ya durumu düzeltmek için izleyebileceği bir hareket tarzı olurdu ve o da bu hareketi yapardı ya da böyle bir şey olmazdı ve bu konuda söylenen her şey anlamsız gürültüden ibaret olurdu. Hem zaten o Eragon'un dışında hiçbir konuda gelecek için endişelenmek istemiyordu. Eragon ise onu her zaman endişelendiriyordu.

Sorular bitince Nasuada, Martland'a elini kaybettiği için üzüntülerini bildirdi, sonra Martland ve Ulhart'ı gönderdi, ama Roran'nın kalmasını istedi. "Becerini bir kez daha gösterdin, Güçlü Çekiç. Yeteneklerin beni çok memnun ediyor."

"Teşekkür ederim leydim."

"En iyi şifacılarımız onunla ilgilenecek, ama Martland'ın yine de iyileşmek için zamana ihtiyacı olacak. İyileştikten sonra bile orduda geri hizmette kalacak, ön safta değil. Belki de galiba onu terfi ettirip benim savaş danışmanlarımdan biri yapmalıyım. Jörmundur, bu fikre ne diyorsun?"

"Bence harika bir fikir leydim."

Nasuada başını salladı. Memnun görünüyordu. "Ama bu demektir ki Roran için başka bir komutan bulmalıyız."

"Leydim, benim komuta etmeme ne dersiniz? Geçmiş başarılarımla yanı sıra bu iki akında kendimi size kanıtlamadı mı?"

"Kendini bu şekilde göstermeye devam edersen Güçlü Çekiç, yakında komuta sana geçecek. Ama bir süre daha sabırlı olup itaat etmelisin. Bu iki görev çok etkileyici olsa da bir adamın karakterini bütün yönleriyle göstermeyebilir. İnsanları başkalarına emanet etme konusunda dikkatli bir insamdır Güçlü Çekiç. Bu konuda bana uymalısın."

Roran kemerindeki baltanın sapını sıkıca tutarken elindeki damarlar kabarmıştı, ama ses tonu kibardı. "Elbette Leydi Nasuada."

"Çok güzel. Bugün daha sonra bir uşak gelip sana görevini bildirecek. Ah az kaldı unuttuyordum. Sen ve Katrina birbirinize tekrar kavuşmanızı kutladıktan sonra karnını iyice doyur. Bu bir emirdir, güçlü Çekiç. Ayakta duracak halin yok!"

"Leydim."

Roran gitmeye hazırlanırken Nasuada elini kaldırdı. "Roran." Durdu. "Acı duymayan bu adamlarla savaştığına göre, bu şekilde acı duymaya karşı benzeri bir önlem alınırsa bu adamları yenmek daha kolaylaşır mı?" Roran duraksadı, sonra başını iki yana salladı. "Güçleri onların zayıf yönleri. Bir kılıcın ya da okun acısından korksalar nasıl korunacaklarını bilirler. Fakat korunmuyorlar. Canlarının kıymetlerini bilmiyorlar. Sıradan bir insan düşüp ölecekken onların daha uzun süre savaşmaya devam

ettikleri doğru ve bu savaşta önemsiz bir avantaj değil, ama aynı zamanda çok büyük kütleler halinde ölüyorlar, çünkü bedenlerini gerektiği gibi korumuyorlar. Hissizliğin verdiği bir güvenle bizim kaçmak için özen göstereceğimiz tuzaklara ve tehlikelere düşüyorlar. Varden'in keyfi yerinde olduğu sürece doğru taktiklerle bu gülen canavarlara karşı başarılı olacağımıza inanıyorum. Ama onlar gibi olursak birbirimizi yok ederiz ve bu hiçbirimizin umurunda olmaz, çünkü kendimizi korumayı hiç düşünmeyiz, bunlar benim düşüncelerim."

"Teşekkür ederim Roran."

Roran gidince Saphira, Eragon'dan bir haber yok mu daha, diye sordu.

Nasuada başını iki yana salladı. "Hayır, henüz yok ve bu sessizlik beni endişelendiriyor. Yarından sonraki güne kadar bizimle temas kurmazsa Arya'dan Orik'in büyücülerinden birine mesaj göndermesini isteyip bir rapor talep edeceğim. Eğer Eragon, Cücelerin klan toplantılarını hızlandıramazsa, korkarım yaklaşan savaşta Cüceleri müttefikimiz olarak göremeyiz. Böyle korkunç bir sonuçtan çıkacak tek iyi durum Eragon'un daha fazla gecikmeden bize dönmesi olur."

Saphira kırmızı çadırdan çıkmaya hazırlanırken, Blödhgarm yine Eragon'un hayaletini çağırdı ve Saphira'nın sırtına bindirdi. Saphira başını çadırdan çıkarıp geldiği gibi sıçrayarak geri gitti. Elfler yol boyu ona ayak uydurdu.

Eragon'un çadırına varınca renkli gölgeli Eragon çadıra girip gözden kayboldu. Saphira yere çömelip günün geri kalanını monoton bir şekilde geçirmeye başladı. Ama gönülsüz uykusuna dalamadan önce zihnini Roran ve Katrina'nın çadırına doğru yönlendirdi. Roran'ın zihnini dürtüp engellerini indirmesini bekledi.

Saphira, diye seslendi.

Benim gibi birini daha tanıyor musun?

Elbette hayır. Yalnızca şaşırttın beni. Ben... şey, biraz meşguldüm de.

Saphira, onun ve Katrina'nın heyecanının rengini inceledi ve bulduklarından memnun oldu. Yalnızca hoş geldin demek istedim. Yaralanmamana sevindim.

Roran'ın düşünceleri sıcak-soğuk karışımıydı ve bir süre tutarlı bir yanıt veremedi. Sonunda, çok naziksin, Saphira, diyebildi.

Eğer becerebilirsen yarın beni ziyarete gel, o zaman uzun uzun konuşuruz. Bütün gün burada oturmaktan sıkılıyorum. Belki ben yumurtadan çıkmadan önce Eragon nasıl biriydi anlattırısın.

Bu... bu benim için bir onur olur.

Roran'a hoş geldin diyerek sivri-kulaklı-iki-bacaklı nezaketinin gereklerini yerine getirdiğinden tatmin olarak ertesi günün o kadar da sıkıcı geçmeyeceğini düşünüp sevindi, çünkü birisinin onun davetine boş vereceğini düşünemiyordu bile. Bu keyifle çıplak toprakta olabildiğince rahat etmeye çalışırken Eragon'un Ellesmera'daki ağaç evinde bulunan yumuşak yatağını düşünmeden edemedi. İçini çekip uykuya dalarken rüyasında hiç uçmadığı kadar yükseklere uçtuğunu gördü. Burnundan bir duman bulutu çıktı.

Beor Dağlarının ulaşılamaz zirvelerine yükselirken durmadan kanat çırdı. Bir süre havada daireler çizip önünde uzanan Alagaesia'ya baktı. Sonra daha yükseğe tırmanıp neler olduğunu görmek için kontrol edilmez bir istek duydu. Tekrar kanat çırpıyaya başlarken göz açıp kapayana dek ayın

yanından geçti, gökyüzünden bir tek o ve gümüş yıldızlar kalana kadar devam etti. Belirsiz bir süre için gökyüzünde süzülürken aşağıdaki parlak, mücevhere benzer dünyanın kraliçesiydi, ama sonra ruhuna bir sessizlik çöktü ve düşünceleriyle haykırdı:

Eragon, neredesin!

# Tatlı Bir Öpücük Ver

Roran uyanıp Katrina'nın pürüzsüz kollarından ayrıldı ve paylaştıkları yatağın kenarına oturdu. Esneyip gözlerini ovuşturdu, sonra iki giriş kapısının arasında parlayan ateşin solgun ışığına baktı. Günlerin yorgunluğunu üstünden atamamıştı. Kendini donuk ve aptal gibi hissediyordu. Birdenbire ürperdi ve kıınıldamadan oturdu.

"Roran?" diye seslendi Katrina uyukulu bir sesle. Bir dirseğinin üstünde doğrulurken diğeriyle ona uzandı. Roran, Katrina'nın kendisine dokunmasına, elini sırtından yukarı doğru çıkarıp ensesini ovuşturmasına tepki vermedi. "Uyu. Dinlenmeye ihtiyacın var. Kısa bir süre sonra tekrar gideceksin."

Roran, ona bakmadan başını iki yana salladı.

"Ne oldu?" Katrina doğrulup oturdu. Battaniyeyi Roran'ın omuzlarına doğru örtüp ona yaslandı, koluna değen yüzü sıcacıktı. "Yeni komutanın ya da Nasuada'nın seni nereye göndereceğini mi düşünüyorsun?"

"Hayır."

Katrina bir süre sessiz kaldı. "Ne zaman gitsen, geri döndüğünde benden biraz daha uzaklaştığını hissediyorum. O kadar haşın ve sessiz oldun ki.. Canını neyin sıkıldığını söylemek istersen söyleyebilirsin, biliyorsun, ne kadar korkunç olursa olsun. Ben bir kasabın kızayım ve savaşta ölen yeterince adam gördüm."

"İstemek mi!" dedi Roran boğulacakmış gibi. "Ben bir daha düşünmek bile istemiyorum." Yumruklarını sıkı, solukları düzensizleştirdi. "Gerçek bir savaşçı böyle hissetmez."

"Gerçek bir savaşçı, istediği için değil zorunlu olduğu için savaşır. Savaş isteyen bir adam, öldürmekten hoşlanan bir adam, acımasız bir canavardır. Savaş alanında nasıl bir zafer kazanırsa kazansın, düşmanları gibi ailesine ve arkadaşlarına da sırtını dönecek olan kudurmuş bir kurttan başka bir şey olduğu gerçeğini değiştirmez." Saçlarını alnından çekip hafif ve yavaş hareketlerle başının üstünde topladı. "Bir keresinde Brom'un hikâyelerinden 'Gerand Şarkısı'nı çok sevdiğini ve bu yüzden kılıç yerine çekiçle savaştığını söylemiştin. Gerand'ın öldürmekten hiç hoşlanmadığını ve silahını tekrar eline almak istemediğini hatırlıyor musun?"

"Evet."

"Ve yine de çağının en büyük savaşçısıydı." Roran'ın çenesini eliyle kavrayıp yüzünü kendisine doğru çevirdi, gözlerine bakmaya zorladı. "Ve sen de benim tanıdığım en büyük savaşçısın Roran, burada ve başka her yerde."

Roran ağzı kurumuş bir şekilde, "Ya Eragon veya..."

"Onlar senin yarın kadar cesur bile değil. Eragon, Murtagh, Galbatorix, Elfler... hepsi savaşa dudaklarında büyüler ve bizimkini fazlasıyla aşan bir güçle çıkıyorlar. Ama sen –burnunu öptü– sen yalnızca bir insansın. Düşmanlarınla kendi iki ayağın üstünde karşılaşıyorsun. Büyücü değilsin, ama İvizler'i öldürdün. Yalnızca bir insan kadar hızlı ve güçlüsün, ama Ra'zac'a kendi inlerinde saldırıp hiç tereddüt etmeden beni zindandan kurtardın."

Roran yutkundu. "Eragon'un büyülerini koruyordu."

"Ama artık korumuyor. Üstelik Carvahall'de da büyü yoktu. O zaman Ra'zac'ın elinden kurtulmamış

miydin?" Roran cevap vermeyince devam etti. "Sen yalnızca bir insansın, ama Eragon ve Murtagh'ın yapamayacağı şeyler yaptın. Bana göre bu seni Alagaesia'nın en büyük savaşçısı yapar.. Carvahall'de senin beni kurtarmak için yaptıklarını yapacak başka hiç kimse yok."

"Baban yapardı."

Katrina'nın ürperdiğini hissetti. "Evet, yapardı," diye fısıldadı. "Ama senin gibi diğerlerini de kendisini takip etmeye asla ikna edemezdi." Katrina, ona biraz daha sıkı sarıldı. "Ne görürsen gör, ne yaparsan yap, ben hep senin olacağım."

"İhtiyacım olan tek şey bu," dedi. Onu kollarının arasına alıp biraz tuttu. Sonra içini çekti. "Yine de bu savaşın bitmesini diliyorum. Keşke yeniden tarla sürebilsem, tohum eksem ekinler olgunlaşınca hasat yapsam. Çiftçilik insanı yoran, ama en azından dürüst bir iştir. Bu öldürme işi dürüst değil. Hırsızlık.. İnsanların hayatlarını çalıyorsun ve akli başında hiçbir insan bunu istemez."

"Dediğim gibi."

"Dediğin gibi." Zor da olsa gülümsedi. "Kendimi kaybettim. Senin zaten bir sürü sıkıntın varken oturmuş kendi sıkıntılarımı sana yıkıyorum." Elini yuvarlak karnına koydu.

"Evli olduğumuz sürece senin sıkıntılarının her zaman benim sıkıntılarım olacak," diye mırıldanıp burnunu koluna sürttü.

"Bunlar kimsenin katlanmak zorunda olmaması gereken sıkıntılar, özellikle de sevdiklerinin."

Katrina ondan bir iki adım uzaklaşınca Roran karısının gözlerinin soğuk ve neşesiz olduğunu gördü. Ne zaman Helgrind'de geçirdiği zamanı düşünse böyle bakıyordu. "Evet," diye fısıldadı Katrina. "Kimsenin katlanmaması gereken sıkıntılar."

"Ah, üzülme." Katrina'yı kendine çekip ileri geri salladı ve bütün gücüyle Eragon'un Saphira'nın yumurtasını Spine'de bulmamış olmasını diledi. Bir süre sonra, kollarının arasındaki Katrina gevşedi. Hatta Roran da artık kendini o kadar gergin hissetmiyordu. Katrina'nın ensesini okşadı. "Gel bana tatlı bir öpücük ver de yatalım, çünkü yorgunum ve uykum var."

Katrina gülüp ona en tatlısından bir öpücük verdi ve birbirlerine sarılıp yattılar. Jiet Nehri'nin dışında her yer sessizdi. Güldür güldür akan nehir Roran'ın rüyalarına girdi. Roran, yanında Katrina'yla birlikte bir geminin pruvasında dikiliyordu. Birlikte devasa bir girdaba, Domuz Gözüne bakıyorlardı.

Kaçmayı nasıl umabiliriz ki, diye düşündü.

# Glûmra

Tronjheim'in kilometrelerce aşağısındaki taş yapı, bir kenarında derinliği bilinmeyen hareketsiz, simsiyah bir göl, diğer tarafında mermer bir kıyı olan binlerce metre uzunluğunda bir mağaraya açılıyordu. Tavandan kahverengi ve fildişi sarkıtlar iniyor, yerden dikitler yükseliyordu. Bazen ikisi birleşip Du Weldenvarden'deki en geniş ağaçtan bile daha kalın sütunlar oluşturuyordu. Sütunların arasında üç yüz yirmi alçak taş kulübenin yanı sıra mantarların serpildiği gübre yığınları vardı. Her kapıda alevsiz bir fener demir kırmızısı halinde parlıyordu.

Kulübelerin birinde Eragon kendisi için çok küçük olan bir sandalyede, dizlerinden daha yukarı çıkmayan granit bir masanın önünde oturuyordu. Yumuşak keçi peyniri, dilimlenmiş mantar, maya, güveç, güvercin yumurtası ve kömür tozu kokusu havayı kaplıyordu. Karşısında Mord ailesinin Cüce kadını, Eragon'un muhafızı Kvistorün annesi Glûmra saçlarını yolarak ağlıyor, göğsünü yumrukluyordu. Tombul yüzü gözyaşı izleriyle parlıyordu.

İkisi kulübede yalnızdı. Eragon'un dört muhafızı –Orik'in maiyetindeki bir savaşçı olan Thrand'la tamamlanmıştı– dışarıda bekliyordu. Glûmra'nın dilini konuşabildiğini öğrenince Eragon çevirmenini de onların yanına göndermişti.

Eragon, canına kastedildikten sonra Orik'le zihinsel bağlantı kurmuş, o da hemen güvende olacağı Ingeitum'a gelmesinde ısrar etmişti, Eragon, onu dinlemiş ve Orik ilgilenmesi gereken acil bir durum çıktığını söyleyerek toplantıya ertesi sabaha kadar ara verirken orada beklemişti. Orik en güçlü savaşçıları ve en becerikli büyücüleriyle birlikte büyü alanına gidip hem dünyevi hem de sihirli araçlarla her şeyi kaydetti. Orik her şeyi öğrendiklerine ikna olduktan sonra odasına geri dönüp Eragon'a, "Yapacak çok şeyimiz var, ama zamanımız çok az," dedi. "Klan toplantısı yarın üçüncü sabahına başlamadan önce bu saldırıyı kimin planladığını kesin olarak bulmuş olmalıyız. Eğer bulursak onlara karşı kullanabiliriz. Bulamazsak düşmanlarımızın kim olduğunu bilmeden karanlıkta debeleniyor olacağız. Saldırıyı klan toplantısına kadar gizli tutacağız, ama daha sonra değil. Knurlan, Tronjheim'in altındaki tünellerde kavganızın yankılarını duydu. Şu anda bu rahatsızlığın kaynağını aradıklarını biliyorum, çünkü yukarıdaki şehrin altını oyabilecek bir mağara çökmesi ya da onun gibi bir felaket olduğunu düşünüyorlar." Orik ayaklarını yere vurup katilleri gönderenlere küfretti. Sonra yumruklarını kalçalarına koyup, "Zaten bir klan savaşı tehdidi vardı, şimdi her eşikte karşımıza çıkacak. Korkunç kaderimizden kaçmak istiyorsak hızlı hareket etmeliyiz. Bulacağımız knurlan, soracağımız sorular, yapacağımız tehditler, vereceğimiz rüşvetler ve çalacağımız parşömenler var... ve bunların hepsinin yarın sabahtan önce gerçekleştirilmiş olması gerekiyor."

"Ya ben?" diye sordu Eragon.

"Az Svvelndn rak Anhûin veya başka bir klanın seni öldürmek için daha büyük bir kuvvet gönderip göndermediğini öğrenene kadar sen burada kalmalısın. Senin hayatta mı, ölü mü yoksa yaralı mı olduğunu ne kadar gizlersek, ayaklarının altındaki taşın sağlamlığından o kadar şüphe duyarlar."

Eragon, Orik'in teklifini başta kabul etti, ama Cüce'nin emirler yağdırdığını görünce huzursuz olmaya ve kendini çaresiz hissetmeye başladı. Sonunda Orik'i kolundan tutup, "Sen bu işi kimin yaptığını araştırırken ben burada oturup duvara bakarsam dudaklarımı kemire kemire bitiririm. Yardım etmek için yapabileceğim bir şey olmalı... Ya Kvistor ne olacak? Ailesinden Tronjheim'd'e yaşayan var mı? Onlara Kvistor'un öldüğünü haber veren oldu mu? Eğer olmadıysa haberi ben götüreceğim, çünkü beni korurken öldü."

Orik diğerk muhafızları sorgulayınca Kvistor'un Tronjheim'de ya da ha doğrusu altında bir ailesi olduğunu öğrendi. Orik bunu duyunca kaşlarını çatıp Cüce dilinde yabancı bir sözcük mırıldandı. "Derinlerde yaşayanlardan," dedi. "Derinlerdeki dünya için yukarıdaki yüzeyden vazgeçmiş olan, yalnızca ara sıra baskınlar için yukarı çıkan knurlan. Başka yerden çok Farthen Dûr'un veya Tronjheim'in altında yaşarlar, çünkü Farthen Dûr'da dışarı çıktıklarında kendilerini aslında dışarıdaymış gibi hissetmezler. Kapalı yere çok alışık oldukları için açık havaya dayanamazlar. Kvistor'un da onlardan biri olduğunu bilmiyordum."

"Gidip ailesini ziyaret etmemin bir sakıncası var mı?" diye sordu Eragon. "Bu odaların arasında aşağıya inen merdivenler var, doğru mu? Kimse fark etmeden gidebiliriz."

Orik bir an düşündü, sonra başını aşağı yukarı salladı. "Haklısın. Yol yeterince güvenli. Ve kimsenin aklına seni derinlerde aramak gelmez. Önce buraya gelirler ve seni burada bulurlar... Git ve ben, sana haberci gönderene kadar geri dönme, Mord ailesi seni geri çevirse bile sabaha kadar bir dikitin üstünde otur. Ama dikkatli ol; derinlerde yaşayanlar çoğunlukla içe dönüktürler ve onurları konusunda çok huysuzdurlar. Kendilerine ait âdetleri vardır. Buzun üstünde yürüyormuşsun gibi dikkatli ol, tamam mı?"

Thrand da muhafızlarına eklendikten sonra Eragon, Hûndfast'ın eşliğinde aşağıya giden en yakın merdivenlere yöneldi. Daha önce hiç olmadığı kadar aşağılara inmeye başladı. Kısa bir süre içinde Glûmra'yı bulup ona Kvistor'un ölümünü bildirmiş ve şimdi karşısında öldürülen oğlu için yas tutmasını, ağıt yakarak Cüce dilinde anlaşılmas sözcükler söylemesini dinliyordu.

Glûmra'nın üzüntüsünün gücünden rahatsız olarak bakışlarını başka bir yere çevirdi. Bir duvarda duran yeşil sabun taşı sobasına, kenarlarını süsleyen geometrik desenli yıpranmış oymalara baktı. Şöminenin önündeki yeşil ve kahverengi kilimi, bir köşedeki yayığı, tavandaki kirişlerden sarkan erzakları inceledi. Eflatun renkli camla kaplı yuvarlak pencerenin altındaki ağır kerestelerden yapıma dokuma tezgâhına baktı.

Glûmra ağlayarak ayağa kalkınca Eragon'un dikkatini çekti. Doğruca tezgâha gidip elini et kesme tahtasına koydu ve Eragon kendisini durduramadan oyma-bıçağını alıp serçe parmağının ilk eklemine kesti. Acıyla iki büklüm oldu.

Eragon istemeden ağzından çıkan hayret nidasıyla yolun yarısını sıçrayarak aldı. Cüce kadının nasıl bir delilik yaşadığını merak edip onu durdurup durdurmaması gerektiğine karar vermeye çalıştı, çünkü kendine zarar vermeye devam edebilirdi. Yarayı iyileştirmesini isteyip istemediğini sormak için ağzını açtı, ama sonra Orik'in Cücelerin garip âdetleri ve güçlü onur hisleriyle ilgili hatırlatmaları aklına geldi ve bunu yapmaması gerektiğini düşündü. Bu teklifi bir hakaret olarak algılayabilir. Hiçbir şey söylemeyip küçük sandalyesine çöktü.

Bir dakika sonra Glûmra doğrulup derin bir nefes aldı, sessiz ve sakin bir şekilde parmağının yaralı ucunu konyakla yıkadı, sarı merhem sürüp bandajladı. "Oğlumun ölüm haberini şahsen getirdiğin için sana teşekkür ederim Shade Katili. Bir savaşçının ölmesi gerektiği gibi onurlu bir şekilde öldüğünü öğrendiğime sevindim."

"Çok cesurdu," dedi Eragon. "Düşmanlarımızın Elfler kadar hızlı olduğunu görebiliyordu, yine de beni korumak için ileri atıldı. Onun bu fedakârlığı bana kılıçlarından kaçmam için zaman verdi ve silahlarına yerleştirdikleri büyüün tehlikelerini anlamamı sağladı. O olmasaydı şimdi burada olamazdım."



Glûmra yavaşça başını salladı. Üzgün gözlerle elbisesinin eteklerini düzeltti. "Klanımıza yapılan bu saldırıdan kimin sorumlu olduğunu biliyor musun, Shade Katili?"

"Yalnızca şüphelerimiz var. Grimstborith Orik şu anda bu gerçeği araştırıyor."

"Az Svvelnd rak Anhûin mi?" diye sordu Glûmra. Eragon'u tahmininin doğruluyla şaşırtmıştı, ama tepkisini gizlemek için elinden geleni yaptı. O sessiz kalınca Glûmra sordu. "Seninle olan kan davalarını hepimiz biliyoruz Argetlam; bu dağların içindeki bütün knurlar biliyor. Bazılarımız sana itirazlarından memnunduk, ama seni gerçekten öldürmeyi düşündülse durumu yanlış değerlendirmişler ve bu yüzden sonları gelmiş demektir."

Eragon ilgiyle tek kaşını kaldırdı. "Sonları mı geldi? Nasıl?"

"Durza'yı öldüren ve böylece Tronjheim'i ve aşağıdaki evlerimizi Galbatorix'in pençelerinden kurtarmamızı sağlayan sensin. Tronjheim ayakta kaldığı sürece ırkımız bunu unutmayacaktır. Ayrıca tünellerde ejderhanın Isidar Mithrim'i yeniden onaracağına dair bir söylenti dolaşıyor."

Eragon başını salladı.

"Çok iyisin Shade Katili. Irkımız için çok şey yaptın. Sana saldıran hangi klansa ona sırtımızı dönecek ve intikamımızı alacağız."

"Bunun için tanıkların önünde yemin ettim. O sırttan bıçaklayan katilleri kim gönderdiyse onu cezalandıracağım ve böyle kötü bir işi düşündükleri için pişman edeceğime sizin önünüzde de söz veriyorum. Ama..."

"Teşekkür ederim Argetlam."

Eragon tereddüt etti, ama sonra başını yana eğdi. "Ama bir klan savaşına neden olacak bir şey yapmamalıyız. Şimdi olmaz. Eğer güç kullanırsak kılıçlarımızı nerede ve ne zaman çekeceğimize karar verenin Grimstborith Orik olması gerek, bana katılıyor musunuz?"

"Söylediklerinizi düşüneceğim Shade Katili," diye karşılık verdi Glûmra. "Orik..." Ne diyecekse boğazına takıldı. Ağır gözkapakları sarktı, öne eğilip yaralı parmağını karnına bastırdı. Nöbeti geçince doğruldu, elinin tersini yanağına koyup inleyerek iki yana sallandı. "Oh oğlum... benim güzel oğlum."

Ayağa kalktı, masanın etrafından sendeleyerek geçti. Eragon'un arkasındaki duvarda, kırmızı ipek perdeyle örtülü girintinin yanında asılı duran küçük kılıç ve balta koleksiyonuna doğru gitti. Yine kendine zarar verebileceğinden korkan Eragon ayağa fırladı, telaşla sandalyesini devirdi. Ona uzandı, ama Glûmra'nın silahlara değil perdeli nişe gittiğini fark etti. Onu gücendirmemek için elini hemen çekti.

Glûmra, üzerine rûnlar ve fantastik ayrıntıları olan şekillerin oyulduğu derin, gölgeli rafi ortaya çıkarmak için perdeyi çekince üstüne dikilmiş olan pirinç halkalar birbirine çarparak şingirdadı. Eragon bunlara saatlerce de baksa bir şey anlamayacağını düşünüyordu. Alttaki rafta altı büyük Cüce tanrısının ve Eragon'un tanımadığı diğer dokuz varlığın heykeli, tasvir edilen varlığın karakterini daha iyi anlatmak için abartılı özellikler ve duruşlarla oyulmuştu.

Glûmra, elbisesinin içinden altın ve gümüş bir tılsım çıkardı, öpüp boynuna dayayarak nişin önünde eğildi. Ana dilinde ağıt yakmaya başlarken sesi, Cüce müziğinin garip örüntüleriyle gidip geliyordu. Melodi Eragon'un gözlerinin yaşarmasına neden oldu. Glûmra birkaç dakika daha ilahi

söylemeye devam etti, sonra sessiz kalıp heykellere baktı. Eragon'un daha önce yalnızca öfke, sıkıntı ve umutsuzluk gördüğü yüzündeki kederli çizgiler yumuşadı, duruşuna bir kabul, huzur ve yüce bir hava verdi. Yüz hatlarından yumuşak bir parıltı yayılıyor gibi oldu. Glûmra'nın dönüşümü o kadar eksiksizdi ki Eragon, onu neredeyse tanıyamıyordu.

"Kvistor bu gece Morgothal'ın evinde yiyecek. Bunu biliyorum." Tılsımı tekrar öptü. "Keşke ekmeği onunla ve kocam Bauden'le paylaşabilsem. Fakat benim Tronjheim'in mezarlarında uyuma zamanım gelmedi; Morgothal, ona gidişini hızlandıranların evine girişini kabul etmez. Ama zamanı gelince ailem yeniden bir araya gelecek. Bunu biliyorum."

Eragon, onun yanına çömeldi, boğuk bir sesle, "Bunu nereden biliyorsun?" diye sordu.

"Çünkü öyle olduğunu biliyorum." Ağır ve saygılı hareketlerle her tanrının ayağının parmakucuna dokundu. "Başka nasıl olabilir ki? Nasıl ki bir kılıç ve miğfer kendi kendini yaratamazsa, dünya da kendi kendini yaratmış olamaz. Dünyayı ve gökyüzünü şekillendirecek araçlara sahip olan tek varlık ilahi güç olduğuna göre cevap için bakmamız gereken yer tanrılardır. Dünyanın doğruluğunu sağlayacaklarına inanıyorum ve bu inançla kendimi bedenimin yükünden kurtarıyorum."

Öyle bir inançla konuşuyordu ki Eragon birden onun inancını paylaşma arzusu duydu. Şüphelerini ve korkularını bir kenara bırakıp dünya zaman zaman korkunç görünse de hayatın yalnızca karmaşadan ibaret olmadığına inanmak istiyordu. Bir kılıç kafasını koparsa bile kim olduğunun değişmeyeceğine ve bir gün Brom, Garrow ve sevdiği, kaybettiği diğerleriyle bir araya geleceğine kesin olarak inanmak istiyordu. Çaresiz bir Umut ve rahatlık özlemi içini kapladı, kafasını karıştırıp dünyanın yüzünde dengesiz bir halde bıraktı.

Ve fakat.

Bir parçası geri duruyor ve kendini Cüce tanrılara adamasına, kimliğini ve iyi olma halini anlamadığı bir şeye bağlamasına izin vermiyordu, ayrıca eğer tanrılar varsa yalnızca Cüce tanrılarının var olduğunu kabul etmekte de zorlanıyordu. Nar Garzhvog'a veya göçebe kabilelerinin bir üyesine tanrılarının gerçek olup olmadığını sorsa, onların da tanrılarının varlığını Glûmra'nın kendininkileri savunduğu gibi hararetle savunacaklarını biliyordu. Hangi dinin gerçek olduğunu nereden bileceğim, diye düşündü. Birisinin belirli bir inancın peşinden gitmesi o yolun doğru olduğu anlamına gelmez... Belki dünyanın bütün gerçeğini tek bir din içermiyordur. Belki bütün dinler gerçeğin birer parçasını taşıyordur ve bu parçaları bulup birleştirmek bizim görevimizdir. Ve belki de Elfler haklıdır ve tanrılar yoktur. Ama bunu kesin olarak nasıl bilebilirim?

Glûmra içini çekerek Cüce dilinde bir söz mırıldandı, sonra ayağa kalkıp nişin perdesini örttü. Eragon da dövüşmekten yıpranmış kaslarının acısıyla yüzünü buruşturarak ayağa kaktı. Glûmra'nın peşinden masaya gidip yerine oturdu. Cüce kadın duvara asılı taş dolaptan iki kalaylı fincan çıkardı. Tavanda asılı olan şarap tulumunu alıp ikisi için birer fincan doldurdu. Fincanını Cüce dilinde şerefe kaldırdı, Eragon da onu taklit etmeye çalıştı, birlikte içtiler.

"Kvistor'un hâlâ yaşadığını, şu anda krallara layık bir kaftan giymiş, Morgothal'ın sarayındaki ziyafetin tadını çıkardığını bilmek çok güzel," dedi Glûmra. "Tanrılarının hizmetinde daha fazla onur kazansın!" Tekrar içti.

Eragon fincanındaki içkiyi bitirdikten sonra Glûmra'ya veda etti, ama Cüce kadın elinin bir hareketiyle onu durdurdu. "Seni öldürmek isteyenlere karşı güvenli olan kalacak yerin var mı Shade Katili?" Eragon, Ona Orik'ten mesaj gelene kadar Tronjheim'de gizlenmesi gerektiğini söyledi.

Glûmra başını salladı. "O zaman sen ve arkadaşların haber gelene kadar burada kalmalısınız Shade Katili. İsrar ediyorum." Eragon ısrar etmeye kalktı, ama Glûmra başını iki yana salladı. "Damarlarımda hâlâ kan dolaşırken oğlumla birlikte savaşan bir adamın karanlık ve nemli mağaralarda sürünmesine izin veremem. Arkadaşlarını çağır da yemek yiyip bu kasvetli akşamda neşelenelim."

Eragon giderse Glûmra'nın üzüleceğini fark edip muhafızlarını ve çevirmenini çağırdı. Birlikte Glûmra'nın ekmek, et ve börekten oluşan bir yemek hazırlamasına yardım etti. Yemek hazır olunca hep birlikte yiyip gecenin ilerleyen saatlerine kadar sohbet ettiler. Özellikle Glûmra çok canlıydı; en çok o içti, en çok o güldü ve en nükteli sözleri ilk o söyledi. Eragon başta onun davranışları karşısında şok oldu, ama sonra gülümsemesinin gözlerine nasıl ulaşmadığını, kimsenin bakmadığını sandığı zamanlarda yüzündeki neşenin nasıl çekildiğini ve ifadesinin ciddi bir sessizliğe dönüştüğünü fark etti. Onları eğlendirmenin Glûmra'nın oğlunun hatırasını kutlamasının ve Kvistor'un ölümünün verdiği acıya karşı korunmanın bir yolu olduğu sonucuna vardı.

Daha önce senin gibi biriyle hiç karşılaşmadım, diye düşündü onu seyrederken.

Gece yarısından sonra birisi kulübenin kapısını çaldı. Hûndfast zırhlar içinde ve huzursuz görünen bir Cüce'yi içeri aldı; adam durmadan kapılara, camlara ve karanlık köşelere bakıyordu. Antik dilde bir dizi ifadeyle Eragon'u Orik'in gönderdiği haberci olduğuna ikna etti. "Ben Flosi'nin oğlu Fam... Argetlam, Orik hemen geri dönmenizi istiyor. Bugünkü olayları ilgilendiren çok önemli haberleri var."

Kapıda Glûmra, Eragon'un sol kolunu çelik gibi parmaklarıyla sıktı. Eragon, onun sert gözlerine bakarken, "Yeminini unutma Shade Katili," dedi. "Oğlumun katillerinin cezasız kalmasına izin verme!"

"Vermeyeceğim," diye söz verdi.

# Klan Toplantısı

Orik'in odasının dışında nöbet tutan Cüceler, Eragon'u görünce kapıları açtılar.

Kapının giriş kısmı uzun ve süslüydü. Kırmızı kumaşla kaplı üç dairesel koltuk, odanın ortasına doğru ilerliyordu. Duvarları süslü goblenler ve Cüceler alevisiz fenerleri süslüyordu. Tavana Cüce tarihinden ünlü savaş tasvirleri oyulmuştu.

Orik ayakta durmuş bir grup savaşçısıyla ve Dûrgrimst Ingeitum'dan gri sakallı birkaç Cüce'yle görüşüyordu. Eragon yaklaşırken Orik, haşin bir yüz ifadesiyle ona döndü. "Güzel, gecikmedin! Hündfast, artık karargâhlarınıza dönebilirsiniz. Özel konuşmamız gerekiyor."

Eragon'un çevirmeni selam verip sol taraftaki kemerin altında kayboldu, ayak sesleri akik zeminde yankılandı. Adamın onları duyamayacağından emin olunca, "Ona güvenmiyor musun?" diye sordu Eragon.

Orik omuz silkti. "Şu sıralar kime güveneceğimi bilmiyorum; bulduğumuz şeyi ne kadar az kişi öğrenirse o kadar iyi. Yarından önce haberin başka bir klana ulaşması riskine giremeyiz." Arkasındaki Cüceler huzursuzlanarak kendi aralarında mırıldandılar.

"Peki, bana söyleyeceğin şey nedir?" diye sordu Eragon endişelenerek.

Orik işaret edince arkasındaki adamlar kenara çekilip bir köşede birbirinin üstüne yığılmış, bağlı ve kanlı Cüceler çıktı ortaya. En alttaki Cüce inliyor ve havayı tekmeliyordu, ama kendini arkadaşlarının altından kurtaramıyordu.

"Kim bunlar?" diye sordu Eragon.

"Demircilerimden sana saldıranların taşıdıkları hançerleri incelemelerini istedim. Kiefna Uzunburun işçiliği olduğunu anladılar. Halkımız arasında büyük ün kazanmış metal işçisidir."

"Yani bize hançerleri kimin aldığını ve böylece düşmanlarımızın kim olduğunu söyleyebilir mi?"

Orik'in göğsünden kaba bir kahkaha yükseldi. "Pek sayılmaz, ama hançerlerin izini, Kiefna'dan, buradan fersahlarca uzakta bulunan Dalgon'daki bir zırh ustasına kadar sürdük. Onları bir knurlafa satmış..."

"Knurlaf mı?"

"Bir kadın. Her elinde yedi parmak olan bir kadın iki ay önce almış."

"Peki, onu buldunuz mu? O kadar parmağı olan fazla kadın yoktur."

"Aslında bu durum halkımız arasında çok yaygındır. Yine de bir sürü zorlukla Dalgon'daki kadının yerini bulduk. Savaşçılarım onu sorguladı. Dûrgrimst Nagra'dan, ama şimdiye kadar anladığımız kadarıyla kendi başına hareket ediyor ve klanının liderlerinin emrinde değil. Kadından öğrendiğimize göre bir Cüce, hançerleri alıp bir şarap tüccarına teslim etmesi için onunla bağlantı kurmuş. Adam hançerleri Dalgon'dan başka bir yere götürecekmış, ama işvereni Cüce kadına hançerlerin nereye gideceğini söylememiş. Ancak biz kentteki tüccarlara sorarak adamın Dalgon'dan doğruca Dûrgrimst Az Sweldn rak Anhûin'e gittiğini öğrendik."

"Demek onlarmış!"

"Ya onlar ya da onlar olduğunu düşünmemizi isteyen birileri."

Az Sveldn rak Anhûin'in kesin olarak suçlu olduğunu söylemek için daha fazla kanıt ihtiyacımız vardı." Orik'in gözlerinde bir parıltı yanıp söndü, parmağını kaldırdı. "Böylece çok, çok zekice bir büyü aracılığıyla saldırganların izini tünellerden, mağaralardan ve Tronjheim'in on ikinci katındaki terk edilmiş alandan, batı kanadındaki eklenen salondan geriye doğru sürdürdük... ah, neyse önemli değil. Ama bir gün Tronjheim'deki odaların nasıl düzenlendiğini sana açıklamam gerekiyor, böylece şehrin içinde bir yeri kendi başına bulman gerekirse bulabilirsin. Neyse takip ettiğimiz iz bizi şu üçünün –bağlı Cüceleri işaret etti– kaldığı terk edilmiş bir depoya götürdü. Bizi beklemiyorlardı, bu yüzden onları canlı yakalamayı başardık, ama kendilerini öldürmeye çalıştılar. Kolay olmadı, ama ikisinin zihnine girmeyi başardık –üçüncüsünü diğer grimstborithlerin istedikleri gibi sorgulamaları için bıraktık– ve bu olay hakkında bildikleri her şeyi öğrendik." Tekrar Cüceleri işaret etti. "Katillere hançerleri, siyah giysilerini ve dün gece kalacak yeri sağlayan bunlarmış."

"Kim bunlar?" diye sordu Eragon."Peh!" diye yere tükürdü Orik: "Bunlar Vargrimstn, kendilerini rezil eden ve artık klansız kalan savaşçılar. Kendileri suçlu değilse ve başkalarının öğrenmesini istemiyorlarsa kimse bu pisliklerle uğraşmaz. Emirleri doğruca Az Sveldn rak Anhûin'in Grimstborith'i Vermûnd'dan almışlar."

"Hiç şüphe yok mu?"

Orik başını iki yana salladı. "Hiç kuşku yok; seni öldürmeye çalışan Az Sveldn rak Anhûin'miş Eragon. Başka klanların bu girişime ortak olup olmadığını bilmiyoruz, ama eğer Az Sveldn rak Anhûin'in ihanetini açığa çıkarırsak, bu plana dâhil olan herkesi eski suç ortaklarını kötülemeye, Dûrgrimst Ingeitum'a yapılacak başka saldırıları bıraktırmaya ya da en azından ertelemeye zorlayacaktır. Ve eğer bu olay gerektiği gibi halledilirse bana krallık için gereken oyu kazandırabilir."

Eragon'un zihninde Kvistor'un sırtından çıkan prizmatik bıçağın ve yere düşen Cüce'nin acı içindeki görüntüsü belirdi. "Az Sveldn rak Anhûin'i bu suç için nasıl cezalandıracağız? Vermûnd'u öldürelim mi?"

"Ah, onu bana bırak," dedi Orik, parmağıyla burnunun kenarına vurarak. "Bir planım var. Ama dikkatli olmalıyız, çünkü bu çok hassas bir durum. Uzun zamandır böyle bir ihanet olmadı. Bir yabancı olarak içimizden birinin bir konuğa saldırmasını ne kadar korkunç bulduğumuzu anlayamazsın. Galbatorix'e karşı koyacak tek süvari olman suçu daha da ağırlaştırıyor. Daha fazla kan dökülmesi gerekebilir, ama şu anda yalnızca yeni bir klan savaşına neden olur."

"Bir klan savaşı, Az Sveldn rak Anhûin'le baş etmenin tek yolu olabilir," dedi Eragon.

"Sanmıyorum, ama eğer yanılıyorsam ve savaş kaçınılmazsa bunun diğer klanların tamamıyla Az Sveldn rak Anhûin arasında olmasını sağlamalıyız. Bu da bizim için iyi olur. Birlikte onları bir hafta içinde ezeriz. Ama klanların iki ya da üç gruba ayrıldığı durumda ülkemiz mahvolur. O halde kılıçlarımızı çekmeden önce diğer klanları Az Sveldn rak Anhûin'in yaptığına inandırmamız çok önemli. Bu amaçla, olayın anlattığımız gibi olduğunu, bu olayı kendi iyiliğimiz için bizim planladığımızı göstermek için farklı klanlardan olan büyücülerin, saldırının anılarını incelemelerine izin verir misin?"

Eragon tereddüt etti. Zihnini yabancılara açmak istemiyordu, sonra birbirinin üstüne yığılmış üç Cüce'ye baktı. "Ya bunlar? Bunların anıları Az Sveldn rak Anhûin'in suçunu kanıtlamaya yetmez

mi?"

Orik yüzünü buruşturdu. "Yetmeli, ama işi gerektiği gibi yapmak gerekirse klan şefleri onların anılarını seninkilerle doğrulamak isteyecektir. Eğer reddedersen Az Sweldn rak Anhûin bir şey sakladığımızı ve suçlamalarımızın iftira olduğunu iddia edecektir."

"Pekâlâ," dedi Eragon. "Gerekliyorsa yapacağım. Ama büyücülerden biri girmemesi gereken yerlere girerse, kazayla bile olsa, gördüklerini hafızalarından sileceğim. Herkesin bilmesini istemediğim bazı şeyler var."

Orik başını sallayarak, "Ben duyulursa büyük şaşkınlık yaşayacağımız bir şey düşünebiliyorum, değil mi? Eminim klan şefleri şartını kabul edeceklerdir, çünkü hepsinin ortaya çıkmasını istemedikleri sırları vardır, ama yine de büyücülerine her şeye rağmen devam etmelerini söyleyeceklerdir. Bu saldırı ırkımız arasında çok büyük kargaşa yaratma potansiyeline sahip, bu yüzden grimstborith gerçeği öğrenmeye çalışacaktır, ama bu onların en deneyimli büyücülerine mal olabilir."

Bunun üzerine Orik ayağa kalkarak esirlerin götürülmesini emredip bütün adamlarını gönderdi. Geriye yalnız Eragon ve en iyi savaşçılardan oluşan yirmi altı kişilik muhafız ordusu kaldı. Orik zarif bir hareketle Eragon'un sol dirseğini tuttu ve onu iç odalara doğru götürdü. "Bu gece burada benim yanımda kalmalısın. Az Sweldn rak Anhûin buraya saldırmaya cesaret edemez."

"Eğer uyumayı düşünüyorsan seni uyarmalıyım, rahat uyuyamam, enazından bu gece. Çarpışmanın yarattığı karmaşa hâlâ kanımı çalkalıyor ve düşüncelerim de aynı şekilde huzursuz."

Orik cevap verdi. "Dinlen ya da dinlenme; kulaklarımın üstüne kalın yün başlık takacağım için beni rahatsız edemezsin. Ama sakinleşmeye çalış, belki Elflerin, sana öğrettiği bazı teknikler işine yarar. Kalan gücünü toplamalısın. Yeni gün yaklaşıyor bile ve klan toplantısına yalnızca birkaç saat kaldı. İkimiz de gelecek günler için canlı olmalıyız. Bugün yapacağımız ve söyleyeceğimiz şeyler halkımın, ülkemin ve Alagaesia'nın kaderini belirleyecek. Ve bu kadar haşin görünme! Şöyle düşün: bizi bekleyen ister başarı, ister başarısızlık olsun, ki kazanacağımıza eminim, bu toplantıda davranış şeklimiz sayesinde isimlerimiz sonsuza dek hatırlanacak. En azından bu bile içini gururla doldurması gereken bir başarı! Tanrılar değişken ve biz bir tek yaptıklarımız aracılığıyla kazanabileceğimiz ölümsüzlüğe güvenebiliriz. Şöhret veya rezillik, ikisi de bu âlemden göçtükten sonra unutulur."

O gece daha sonra, sabahın hareketsiz saatlerinde Cüce'nin minderli kanepesinde otururken, Eragon'un aklında çeşitli düşünceler dönüp duruyordu. Bilincinin çerçevesi dağınık rüyalarla çözülmüştü. Karşısındaki duvara monte edilmiş renkli mozaik taşların farkındaydı, aynı zamanda mozaiğin bir perde örtülmüş gibi Palancar Vadisi'ndeki hayatı, o korkunç ve kanlı olaydan önceki halini de görebiliyordu. Ama sahneler gerçekten farklıydı, gerçekte olanların parçalarından oluşan hayali durumlar vardı. Bu uyuşukluk halinden uyanmadan birkaç dakika önce görüşü titreşti ve görüntüler artarak gerçeğe dönüştü.

Horst'un atölyesinde duruyordu. Kapılar menteşelerinden çıkmış, açıktı. Dışarıda yıldızsız bir gece vardı. Her şeyi emen gece, kömürlerin yaydığı donuk kırmızı ışığın kenarlarına doğru bastırıyor, bu kırmızı kürenin her şeyini yutmayı istiyor gibiydi. Demirhanenin yanında Horst bir dev gibi dikiliyordu; yüzündeki ve sakalındaki gölgeler bakılmayacak kadar korkunçtu. İri kolu kalkıp indi, kullandığı çekiç parlak sarı çekice inerken çanı andıran bir Ses havayı yarıdı. Patlayan kıvılcıklar

havada söndü. Demirci metali dört kez daha düzeltti; sonra metali örsten kaldırıp bir fiçı yağa soktu. Hayaleti andıran ince ve mavi alevler yağın yüzeyinde titreşti ve küçük öfke çığlıklarıyla kayboldu. Metali fiçidan çıkararak Horst, Eragon'a dönüp kaşlarını çattı. "Neden buraya geldin Eragon?"

"Bir Ejderha Süvarisi kılıcına ihtiyacım var."

"Git buradan. Süvari kılıcı yapacak zamanım yok. Elain için tencere kancası yaptığımı görmüyor musun? Savaş için buna ihtiyacı var. Yalnız mısınız?"

"Bilmiyorum."

"Baban nerede? Annen nerede?"

"Bilmiyorum."

Güçlü, yeni bir ses duyuldu. "İyi demirci, o yalnız değil, benimle birlikte."

"Peki, siz kimsiniz?" diye sordu Horst.

Babasıyım.

Açık kapıların ardındaki karanlıktan etrafında soluk bir ışık parlayan devasa bir figür geldi, atölyenin eşiğinde durmaya başladı. Kırmızı bir pelerin bir Kull'unkinden daha geniş olan omuzlarında dalgalanıyordu. Adamın sol elinde bir acı kadar keskin olan Zar'roc vardı. Parlak cilalı miğferinin göz deliğinden mavi gözleri Eragon'a delercesine bakıyor, onu bir tavşanı delen ok gibi olduğu yere sabitliyordu. Boştaki elini Eragon'a doğru kaldırdı. "Oğlum. Gel benimle. Birlikte Varden'i yok eder, Galbatorix'i öldürür ve bütün Alagaesia'yı fethedebiliriz. Ama bana kalbini ver ve yenilmez olalım.

"Bana kalbini ver oğlum."

Eragon boğulurcasına bir hisle kanepeden fırlayıp yere baktı. Yumrukları sıkılı, göğsü inip kalkıyordu. Orik'in muhafızları ona sorgularcasına baktı, ama onlara aldırmadı. Bu durumun nedenini açıklayacak halde değildi.

Henüz gün doğmamıştı, bu yüzden bir süre sonra arkasına yaslandı, ama hangi görüntülerin kendisine işkence yapacağını bilemediği için bu kez rüyalar âlemine dalmak için kendine izin vermedi.

Eragon sırtını duvara dayamış, eli Cüce kılıcının kabzasında dikili yordu. Klan şeflerinin Tronjheim'in altına gömülü yuvarlak konferans salonuna girmesini izliyordu. Özellikle Az Sweldn rak Anhûin'in grimstborith'i Vermûnd'a dikkatle baktı, ama mor peçeli Cüce, Eragonu canlı gördüğüne şaşırılmış olsa da bunu belli etmedi.

Eragon, Orik'in çizmesiyle kendisinininkini dürttüğünü hissetti. Vermûnd'dan bakışlarını ayırmadan Orik'e doğru eğilip söyleyeceklerine kulak verdi. "Sola ve üç oda aşağıya," dedi Orik. Diğer klan şeflerinin haberi olmadan yüz savaşçısını yerleştiği yeri ifade ediyordu.

Eragon da fısıldadı. "Eğer kan dökülürse o yılan Vermûndü öldürme fırsatını yakalayabilir miyim?"

"O seni ya da beni öldürmeye çalışmazsa lütfen deneme." Hafifçe kıkırdadı. "Bu diğer grimstborith'lerin pek hoşuna gitmez. Senin aleyhine olur... Ah, şimdi gitmeliyim. Sindri'ye dua et,

olur mu, daha önce kimsenin geçmeye cesaret edemediği bir alana giriyoruz."

Ve Eragon dua etti.

Klan şefleri odanın ortasındaki masanın etrafına oturunca Eragon dâhil seyredenler sandalye halkasındaki kendi yerlerini aldılar. Ama Eragon, Cücelerin çoğunun yaptığı gibi gevşemeden en ufak bir tehlike anında dövüşmeye hazır bir şekilde sandalyenin kenarına ilişti.

Dûrgrimst Quan'ın siyah gözlü savaşçı rahibi Gannel masadan kalkıp Cüce dilinde konuşmaya başladı. Hûndfast, Eragon'un sağ tarafına yaklaşıp tercüme etmeye başladı. "Tekrar selamlar, klan şefleri dostlarım. Ama bu toplantının iyi olup olmayacağına karar veremiyorum, çünkü bazı rahatsız edici söylentiler –aslında söylentilerin söylentileri– bana kadar geldi. Bu belirsiz ve endişeli mırıltıların dışında bir bilgim yok, suçlamaları doğrulayacak kanıtlar da yok. Bununla birlikte, bugün bu toplantıya başkanlık etme sırası benim olduğu için en ciddi tartışmalarımızı şimdilik ertelememizi öneriyor ve eğer kabul ederseniz birkaç soru sormak istiyorum."

Klan şefleri aralarında mırıldandıktan sonra İorûn, neşeyle gamzelerini ortaya çıkararak, "İtirazım yok, Grimstborith Gannel," dedi. "Bu şifreli imalarla merakımı uyandırdınız. Sorularınızı dinleyelim."

"Evet, dinleyelim," dedi Nado.

"Dinleyelim," diye onayladı Manndrâth ve Vermûnd dâhil diğer klan şefleri.

İsteddiği izni alan Gannel parmaklarını masaya dayayıp bir süre sessiz kaldı, odadaki herkes pür dikkat ona bakıyordu. "Dün, seçtiğimiz yerde öğle yemeğimizi yerken knurlan, Tronjheim'in güney kesiminin altındaki tünellerde bir gürültü duydu. Gürültünün şiddeti hakkında farklı farklı raporlar var, fakat çok geniş bir alanda çok fazla kişinin bu sesi duymuş olması küçük bir rahatsızlık olmadığını gösteriyor. Sizin gibi ben de olası mağara çöküntüsü konusunda uyarılar aldım. Ancak sizin farkında olmadığımız şey, tam iki saat sonra..."

Hûndfast biraz tereddüt ettikten sonra hızla fısıldadı. "Sözcüğü bu dile söylemek zor. Tünellerin-yöneticileri galiba." Sonra her zamanki gibi tercümesine devam etti:

"...tünellerin yöneticileri, ünlü atamız Korgan Longbeard'ın kazdığı antik tünellerden birinde büyük bir çatışmanın kanıtlarını buldu. Yer kanla, duvarlar ise dikkatsiz bir savaşçının kılıcıyla kırılan fenerin patlaması sonucu meydana gelen isle kaplıydı. Yerde yedi yanmış ve parçalanmış ceset vardı. Yerdeki izlerden başka cesetlerin de olduğu anlaşılıyor. Yalnız bunlar Farthen Dûr Savaşı'nın izleri silinmiş eski kalıntıları değildi. Hayır! Çünkü kan daha kuramamıştı, is yumuşaktı, çatlaklar yeni oluşmuştu ve bana söylendiğine göre güçlü büyülerin kalıntıları hâlâ görülebiliyordu. Şu anda en güçlü büyücülerimiz neler olduğunu bulmaya çalışıyorlar, ama çok az başarı şansları var, çünkü olaya karışanlar karmaşık büyülerle sarılmışlar. Bu yüzden bu toplantıda yönelteceğim ilk sorum şu: aranızda bu gizemli eylemden haberi olan var mı?"

Gannel konuşmasını bitirirken Eragon bacaklarını gerdi. Az Sweldn rak Anhûin'in mor peçeli Cüceleri, kılıçlarına uzanacak olurlarsa üzerlerine atılmaya hazırlandı.

Orik boğazını temizledi. "Sanırım bu noktada senin merakının bir kısmını giderebilirim Gannel. Ama cevabım uzun olacağı için ben başlamadan önce diğer sorularını da sormanı tavsiye ederim."

Gannel'in kaşları çatıldı. Parmak eklemlerini masaya vurarak, "Pekâlâ," dedi. "Korgan tünellerindeki çatışmayla ilgili olduğuna şüphe götürmez bazı raporlar alıyorum. Çok sayıda knurlan,



Tronjheim'de hareket halindeymiş ve gizli bir amaçla büyük, silahlı çeteler halinde toplanıyorlarmış. Ajanlarım adamların klanından emin olamadı, ama biz burada Kral Hrothgar'ın yerini kimin alacağına karar vermek için toplanmışken, bu konseyden birilerinin kuvvetlerini gizlice harekete geçirmesi karanlık amaçları işaret ediyor. Bu yüzden ikinci sorum şu: bu kötü düşünülmüş manevradan kim sorumlu? Ve kimse yetkisini kötüye kullandığını kabul etmezse, klanları ne olursa olsun bütün savaşçıların toplantımız süresince Tronjheim'den çıkarılmasını ve bu olanları araştırıp kimi kınamamız gerektiğini tespit etmesi için derhal bir kanun okuyucu atamamızı öneriyorum."

Gannel'in açıklaması, sorusu ve sonraki önerisi klan şefleri arasında hararetli tartışmalara yol açtı. Cüceler birbirlerine artan şiddette suçlama, inkâr, karşı suçlama sözleri sarf eder ve öfkeli Thorris kızıl suratlı Gâldhiem'e bağırırken, Orik boğazını temizleyip herkesin susup kendisine bakmasını sağladı.

Orik sakin bir sesle, "Sanırım bunu da açıklayabilirim Gannel, en azından kısmen. Diğer klanların eylemleri hakkında konuşamam, ama Tronjheim'deki hizmetkâr koridorlarında koşturan birkaç yüz savaşçı Dûrgrimst Ingeitum'a ait. Bunu kabul ediyorum."

İorûnn konuşana kadar ortalık sessizleşmişti. "Peki, bu savaşa yol açacak hareket için ne gibi bir açıklaman var Thrifk'in oğlu Orik?"

"Daha önce dediğim gibi cevabımın uzun olması gerekiyor, bu yüzden başka sorun varsa Gannel, sormanı rica ediyorum."

Gannel'in ifadesi derinleşti, kaşları neredeyse birbirine dokundu. "Sorularımı şimdilik bekleteceğim, çünkü diğer sorularım daha önce sorduklarımla ilişkili ve sanırım bu konularda daha fazla şey öğrenmek için seni beklemeliyiz. Bununla birlikte, bu şüpheli eylemlerle ilgin olduğuna göre aklıma özellikle sana sormam gereken yeni bir soru geldi, Grimstborith Orik. Dünkü toplantıdan hangi nedenle ayrıldın? Ve seni uyarayım, hiçbir kaçamak cevabı kabul etmeyeceğim. Bu olaylar hakkında bilgin olduğunu kabul ettin. Artık kendini ifade etmenin zamanı geldi."

Gannel otururken, Orik ayağa kalktı. "Benim için bir zevktir."

Orik sakallı çenesini göğsüne kadar indirip bir an durdu, sonra güçlü bir sesle konuşmaya başladı, ama Eragon'un beklediği ya da kalabalığın beklediğini sandığı gibi başlamadı. Eragon'un hayatına kast edildiğini, dolayısıyla toplantıdan erkenden çıktığını açıklamak yerine, tarihin başında Cüce ırklarının Hadarac Çölü'nün bir zamanlar yeşil olan çayırlarından Beor Dağları'na nasıl göç ettiklerini, orada kilometrelerce uzunluktaki tünelleri kazdıklarını, yerin altına ve üstüne muhteşem binalar inşa ettiklerini, çeşitli hizipler arasındaki kanlı çatışmaları, binlerce yıldır nefret, korku ve gönülsüz huşuyla baktıkları ejderhalarla olan savaşlarını anlattı.

Sonra Elflerin Alagaesia'ya gelişini, Elflerin ejderhalarla neredeyse birbirlerini yok edecek şekilde savaştıklarını ve sonuç olarak iki ırkın huzuru sağlamak için Ejderha Süvarilerini nasıl yarattıklarını anlattı.

"Peki, niyetlerini öğrendiğimizde nasıl tepki verdik?" diye sordu Orik, sesi odada gürültüyle çınlarken. "Anlaşmalarına dâhil edilmeyi istedik mi? Ejderha Süvarilerinin gücüne katılmak istedik mi? Hayır! Geleneklerimize eski nefretlerimize tutunup ejderhalarla bağ kurma veya krallığımızın dışındaki herhangi birinin güvenliğimizi sağlamasına izin verme düşüncesini reddettik. Otoritemizi korumak için geleceğimizi feda ettik, çünkü Ejderha Süvarilerinden bazıları knurlan olsaydı Galbatorix'in bu kadar güçleneceğine inanmıyorum. Eragonu asla küçümsemek istemiyorum, çünkü

kendini çok iyi bir süvari olarak kanıtladı, ama ya Ejderha Saphira bir insan için değil de bizim ırkımızdan biri için yumurtadan çıksaydı? O zaman ırkımız nasıl övünürdü?

"Ama bunun yerine Kraliçe Tarmunora ve Eragon'un adaşı ejderhalarla anlaşma yapınca bizim ırkımızın önemi gittikçe azaldı. Başta statü müzdeki azalma o kadar kötü değildi ve bunu inkâr etmek kabul etmekten kolaydı. Ama sonra Urgallar, ardından insanlar geldi ve Elfler insanların da süvari olabilmesi için büyülerini değiştirdiler. Peki, o zaman hakkımız olduğu gibi anlaşmalarına dâhil edilmeyi istedik mi?" Orik başını iki yana salladı. "Gururumuz buna izin vermezdi. Neden versin ki, bölgenin en eski ırkı Elflere büyüleri için yalvaracak mıydı? Irkımızı yok olmaktan korumak için kaderimizi, Elfler ve insanlar gibi ejderhalara zincirlememiz gerekmiyordu. Aramızda sürdürdüğümüz savaflara boş verdik kuşkusuz. Bunların özel ilişkiler olduğunu ve başka kimseyi ilgilendirmediğini düşündük."

Dinleyen klan şefleri kıpırdandı. Çoğu Orik'in eleştirilerine tatminsizlik ifadesiyle bakıyordu. Diğerleri ise yorumlarını daha kabullenici ve daha düşünceli görünüyorlardı.

Orik devam etti: "Süvariler Alagaesia'yı korurken kraliyetimizin tarihinde daha önce hiç olmadığı kadar zengin bir dönem geçirdiğimiz ülkenin tutanaklarında yazıyor. Daha önce hiç görülmediği kadar geliştik, bunun gerçekleşmesinde yani Ejderha Süvarilerinin ortaya çıkmasında bizim hiç payımız yoktu. Süvariler güçlerini kaybedince şansımız ters döndü, bunun olmasında da bizim payımız yoktu. Bence iki durum da bizim ırkımıza uygun değil. Biz yabancı efendilerin kaprislerine tabi olan bir köle ülkesi değiliz. Odgar ve Hlordis'in torunları olmayanlar bizim kaderimizi belirleyemezdi."

Orik'in son sözleri klan şeflerinin daha hoşuna gitmişti; başlarını sallayıp gülümsediler, hatta son cümlede Havard birkaç kez alkışladı bile.

"Şimdi yeni çağı düşünelim," dedi Orik. "Galbatorix yükseliyor ve her ırk, onun hükümdarlığından kurtulmaya çalışıyor. O kadar güçlü bir hale geldi ki şimdiye kadar onun kölesi olmamamızın tek nedeni siyah ejderhasına binip bize doğrudan saldırmamasıdır. Eğer bunu yapsaydı bir çığın önündeki fidan gibi devrilirdik. Neyse ki Urû'baen'deki kalesinin kapılarına giden yolu büyük bir katliamla açmamız için bizi bekliyor. Size hatırlatırım, Eragon ve Saphira peşlerinde yüz Kull'la perişan halde kapımıza gelmeden önce tek umudumuz, Saphira'nın bir gün bir yerde seçtiği süvarisi için yumurtadan çıkacağı ve bu bilinmeyen kişinin eğer şanslıysak Galbatorix'i devireceği idi. Umut? Ha! Umudumuz bile yoktu; umudu Umut ediyorduk. Eragon kendini ilk gösterdiğinde ben dâhil çoğumuz onun görüntüsüyle kederlendik. "Yalnızca bir çocuk," diye düşündük. "Elf olsaydı daha iyi olurdu," dedik. Ama o bütün umudumuzun bedenleşmiş haliydi! Durza'yı öldürdü ve sevgili şehrimiz Tronjheim'i kurtarmamızı sağladı. Ejderhası Saphira, Yıldız Gülü'nü eski görkemine kavuşturacağına söz verdi. Yanan Ovalar Savaşı'nda Murtagh ve Thorn'u kovarak o günü kazanmamızı sağladı. Ve bakın! Artık bir Elf e benziyor ve garip büyüleri sonucunda Elflerin hızına ve gücüne de sahip."

Orik söylediklerini vurgulamak için parmağını kaldırdı. "Üstelik Kral Hrothgar, o yüce bilgeliğiyle daha önce hiçbir kralın veya grimstborith'in yapmadığı bir şey yaptı; Eragon'u Dûrgrimst Ingeitum'a katıp kendi ailesinin bir üyesi yaptı. Eragon'un bu teklifi kabul etmek gibi bir yükümlülüğü yoktu. Aslında Ingeitum'un ailelerinin çoğunun buna itiraz ettiğinin ve genel olarak bütün knurların iyi karşılamadığının farkındaydı. Bu isteksizliğe ve daha önce Nasuada'ya sadakat yemini etmiş olmasına rağmen Eragon, Hrothgar'ın armağanını kabul etti, oysa bunun hayatını daha da zorlaştıracağını biliyordu. Alagaesia'daki ırklara, ama özellikle de Hrothgar'ın hareketleri aracılığıyla ona ve Saphira'ya nezaket gösterdiğimiz için bize karşı hissettiği yükümlülük hissiyle Kalp Taşı'nın üstünde

kutsal yemin ettiğini Eragon, bana kendisi söyledi. Hrothgar'ın zekâsı yüzünden Alagaesia'nın son özgür süvarisi ve Galbatorix'e karşı son umudumuz, kan yolu hariç her şekilde bir knurla olmayı özgür iradesiyle kabul etti. O zamandan beri Eragon kanunlarımıza ve geleneklerimize bildiği kadarıyla uyuyor ve yemininin gerçek anlamını onurlandırabilmek için kültürümüz hakkında daha fazla şey öğrenmeye çalışıyor. Hrothgar, hain Murtagh tarafından vurulunca Eragon, bana Alagaesia'daki bütün taşlar üzerine yemin edip Dûrgrimst Ingeitum'un bir üyesi olarak Hrothgar'ın ölümünün intikamını alacağını söyledi. Grimstborith olarak bana gereken saygı ve itaati gösterdi ve onu manevi kardeşim olarak kabul etmekten gurur duyuyorum."

Eragon yere baktı. Yanakları ve kulaklarının ucu yanıyordu. Orik'in böyle bol bol övmeye devam etmemesini diledi; bu yalnızca gelecekteki durumunu zorlaştıracaktı.

Orik diğer klan şeflerini de kucaklar gibi kollarını açıp sözlerine devam etti. Bir Ejderha Süvarisi'nde isteyeceğimiz her şey Eragon'da var!hayatta! Güçlü! Ve ırkımızı başka hiçbir Ejderha Süvarisi'nin yapmadığı gibi kucaklıyor!" Orik kollarını indirip sesini alçalttı. Eragon'un artık onu duymak için kendini iyice vermesi gerekiyordu. "Ama biz onun bu dostluğuna nasıl karşılık verdik? Alaycı sözlerle, küçümseme ve hırçın davranışlarla. Biz nankör bir ırkız ve bence hatıralarımız fazlasıyla kalıcı... Hatta bazılarının nefreti o kadar büyük ki öfkelerini dindirmek için şiddete başvurmayı seçtiler. Belki hâlâ halkımız için en iyisi olduğunu düşündükleri şeyi yapıyorlardır, ama eğer öyleyse akılları bir yıllık peynir gibi küflenmiş demektir. Yoksa neden Eragon'u öldürmek istesinler ki?"

Dinlemekte olan Cüceler iyice hareketsizleşmiş, bakışları Orik'in üstüne sabitlenmişti. Dikkatleri o kadar yoğundu ki şişko grimstborith Frein kuzgun oymasını bir kenara bırakıp ellerini karnının üstünde birleştirdi, Cüce heykeli gibi durdu.

Orik herkes gözlerini kırpmadan kendisine bakarken, siyah giysili Cüce'nin Tronjheim'in altında dolaşırken Eragon ve muhafızlarına nasıl saldırdığını anlattı. Sonra Eragon'un muhafızlarının cesetlerden birinin üstünde bulduğu at kılından yapılmış ametist bilezikten bahsetti.

"Böyle basit bir kanıtı dayanarak saldırıyı benim klanımın üstüne atma!" dedi Vermûnd ayağa fırlayarak. "İsteyen böyle bir şeyi her yerden abilir!"

"Öyle," dedi Orik, başını Vermûnd'a doğru eğdi. Orik sakin bir sesle,hızlı bir şekilde dinleyicilerine bir gece önce Eragon'a anlattığı gibi Dalgon'daki adamlarının saldırganların kullandığı garip parıltılı hançerlerin demirci Kiefna tarafından yapıldığını doğruladığını, adamlarının ayrıca silahları alan Cüce'nin silahların Dalgon'dan Az Svvelnd rak Anhûin'in elindeki şehirlerden birine götürülmesi işini de ayarladığını öğrendiğini anlattı.

Vermûnd yine homurtuyla ayağa fırladı. "O hançerler şehrimize hiç gelmemiş olabilir ve eğer geldiyse bile bunun hiçbir anlamı olmayabilir, tıpkı Bregan Hold'da olduğu gibi bizim surlarımızın arasında pek çok klandan knurla yaşıyor. Bu hiçbir anlama gelmez. Bundan sonra söyleyeceklerine dikkat et Grimstborith Orik, çünkü ırkıma suçlamada bulunurken hiçbir dayanağın yok."

"Ben de seninle aynı fikirdeydim Grimstborith Vermûnd," dedi Orik. "Bu yüzden büyücülerim ve ben saldırganların izlediği yolun izini kaynağına kadar sürdük. Tronjheim'in on ikinci seviyesinde tozlu bir depoda gizlenen üç knurlan bulduk. İkisinin zihnine girdik ve saldırganlara onların silah sağladığını öğrendik. Ve..." Burada sesi boğuk ve korkunç bir ton almıştı. "Onlardan efendilerinin kimliğini öğrendik. Senin ismini söylüyorum Grimstborith Vermûnd! Seni Dûrgrimst Ingeitum'un

düşmanı, ırkının haini olarak adlandırıyorum, Eragon'u öldürmeye çalışan sen ve senin klanındı!"

Orik ve Vermûnd hariç bütün klan şefleri bağrışmaya başlayıp ellerini sallayarak veya başka şekillerde konuşmaya hâkim olmaya çalışırken büyük bir kargaşa koptu. Eragon ayağa kalkıp Vermûnd veya adamlarından biri saldırırsa diye ödünç aldığı kılıcını kımında hareket ettirdi, bir santim kadar çekerek hazırladı. Ama ne Vermûnd ne de Orik hiç kıpırdamıyordu; birbirlerine rakip kurtlar gibi bakıyor, etraflarındaki kargaşaya önemsemiyorlardı.

Gannel olaylara hâkim olmayı başardığında, "Grimstborith Vermûnd, bu suçlamaları reddediyor musun?" diye sordu.

Vermûnd duygusuz bir sesle, "Bedenimdeki bütün kemiklerle reddediyorum ve kanunlara göre kanıtlanması için herkese meydan okuyorum."

Gannel, Orik'e döndü. "Kanıtını göster ve geçerli olup olmadığına karar verelim Grimstborith Orik. Yanılmıyorsam bugün burada beş kanun okuyucu var." Duvara doğru işaret etti ve beyaz sakallı beş Cüce ayağa kalkıp selam verdi. "Soruşturmada kanun dışına çıkmamızı sağlayacaklar. Anlaştık mı?"

"Anlaştık," dedi Ündin.

"Anlaştık," dedi Hadfala. Vermûnd hariç diğer klan şefleri de aynı şeyi söyledi.

Orik önce ametist bileziği masaya koydu. Her klan şefi'büyücülerine bileziği inceletti. Hepsi bunun önemsiz bir kanıt olduğuna karar verdi.

Bunun üzerine Orik bir yardımcısından bronz üç ayağın üstüne monte edilmiş aynayı getirmesini istedi. Ekibinden bir büyücü bir büyü yaptı ve aynanın parlak yüzeyinde küçük, kitap kaplı bir oda görüntüsü belirdi. Bir dakika geçti ve bir Cüce odaya koştu, aynanın içinden klan toplantısına selam verdi. Soluk soluğa kendini Rimmar olarak tanıttı. Dürüstlüğü konusunda antik dilde yemin ettikten sonra toplantıdaki şeflere kendisinin ve yardımcılarının Eragon'a saldıranların kullandığı hançerlerle ilgili bulduklarını anlattı.

Klan şefleri Rimmar'ı sorgulamayı bitirince Orik savaşçılarından Ingeitum'un yakaladığı üç Cüce'yi getirmesini istedi. Gannel antik dilde dürüstlük yemini etmelerini istedi, ama adamlar ona küfredip yere tükürerek bunu reddetti. O zaman farklı klanlardan büyücüler düşüncelerini birleştirip mahkûmların zihinlerini istila etti ve onlardan klan şeflerinin istediği bilgiyi zorla aldı. Adamlar istisnasız Orik'in söylediklerini doğruluyordu.

Orik son olarak Eragon'u tanıklık etmeye çağırdı. Eragon masaya gelirken endişeliydi ve on üç klan şefi haşin bir ifadeyle ona bakıyorlardı. Odanın karşısındaki mermer sütuna bakıp bu rahatsızlığa aldırmamaya çalıştı. Bir Cüce büyücünün ettiği doğruluk yeminini tekrarlayıp klan şeflerine kendisinin ve muhafızlarının nasıl saldırıya uğradığını anlattı. Daha sonra Cücelerin kaçınılmaz sorularına cevap verdi ve Gannel'in toplanan büyücüler arasından rastgele seçtiği iki büyücünün olayla ilgili hatıralarını incelemesine izin verdi. Eragon zihninin engellerini indirirken iki büyücünün endişeli görüldüğünü fark edip, bununla biraz rahatladı. Güzel, diye düşündü. "Eğer benden korkarlarsa gitmemeleri gereken yerlere girmezler.

İncelemenin olaysız sona ermesiyle Eragon rahatladı. Büyücüler onun anlattıklarını doğruladılar.

Gannel sandalyesinden kalkıp kanun okuyuculara baktı. "Grimstborith Orik ve Shade Katili Eragon'un bize sunduğu kanıtların kalitesi sizi tatmin etti mi?"

Beş beyaz sakallı Cüce başlarını salladı, ortadaki Cüce, "Etti, Grimstborith Gannel," dedi.

Gannel şaşırmamış gibi homurdandı. "Grimstborith Vermûnd, Bauden'in oğlu Kvistor'un ölümünden sorumlusun ve bir misafiri öldürtmeye çalıştın. Bunu yaparak bütün ırkımızı utandırdın. Ne diyeceksin?"

Az Svvelnd rak Anhûin'in klan şefi ellerini masaya bastırırken derisinin altındaki damarlar şişti. "Eğer bu Ejderha Süvarisi kan hariç her şekilde bir knurlaysa, o halde misafir değil demektir ve ona da farklı bir klandan olan düşmanımız gibi davranabiliriz."

"Ne, bu çok saçma!" diye parladı Orik, öfkeden neredeyse kekeleyerek. "Böyle söyleyemezsin..."

"Dilini tut lütfen Orik," dedi Gannel. "Bağırarak konuyu çözmeyecek. Orik, Nado, İorûnn, benimle gelin."

Dört Cüce gidip kanun okuyucularla birkaç dakika görüşürken endişe Eragon'un içini kemirmeye başlamıştı. Sözlerindeki hile yüzünden Vermûnd'un cezasız kalmasına izin vermezler herhalde, diye düşündü.

Masaya dönen İorûnn, "Kanun okuyucular aynı fikirdeler. Eragon Dûrgrimst Ingeitum'un Tövbekâr bir üyesi olmasına rağmen aynı zamanda bizim krallığımızın dışında da bir önemi var: hem bir Ejderha Süvarisi, hem de taç giyme törenimizi izlemek için Nasuada tarafından gönderilmiş Varden'in resmi bir temsilcisi ve aynı zamanda Majesteleri Kraliçe Islanzadi'nin ve bütün ırkının dostu. Bu nedenlerle Eragon ziyaretimize gelen elçilere, prenlere, hükümdarlara ve önemli diğer kişilere gösterdiğimiz misafirperverliği hak ediyor." Cüce kadın koyu renk parlak gözleriyle Eragon'a yan yan bakarken bakışları bedeninde cesurca dolaşıyordu. "Kısacası o bizim onur konuğumuz ve ona bu şekilde davranmalıyız... aklı başında olan her knurlanın bunu bilmesi gerek."

"Evet, o bizim konuğumuz," dedi Nado. Dudakları birbirine kenetlenmiş, bembeyaz olmuştu, yanakları henüz olgunlaşmamış bir elmayı ısırılmış gibi sarkmıştı.

"Ne diyorsun Vermûnd?" diye sordu Gannel.

Mor peçeli Cüce ayağa kalkıp, her klan şefine tek tek baktı. "Şunu söylüyorum ve beni iyi dinleyin grimstborithn: bu sahte suçlamalar yüzünden bir klan, Az Sweldn rak Anhûin'e baltasını kaldırırsa bunu bir savaş hareketi olarak göreceksiniz ve uygun şekilde karşılık vereceğiz." Eragon, Vermûnd'un peçesinin titrediğini gördü ve Cüce'nin güldüğünü hissetti. "Eğer bize çelikle veya sözle herhangi bir şekilde saldırırsanız, ne kadar zayıf bir hareket olursa olsun bunu da bir savaş hareketi olarak algılayacağız ve ona göre karşılık vereceğiz. Ülkemizi binlerce kanlı parçaya bölmek istemiyorsanız rüzgârın bu sabahki tartışmaları alıp götürmesine izin vermenizi ve aklınızı granit tahta kimin çıkacağı düşünceleriyle doldurmanızı öneriyorum."

Klan şefleri uzun süre sessizlik içinde oturdu.

Eragon, masanın üstüne çıkıp Cüceler onu asmayı kabul edene kadar Vermûnd'a sövüp saymak istiyordu. Orik'e şeflerle uğraşırken onun yolunu takip etmeye söz verdiğini kendi kendine hatırlattı. Orik, benim klan şefim ve onun uygun gördüğü şekilde davranmalıyım.

Freowin ellerini açıp etli avucunu masaya indirdi. Bir fısıltıdan daha yüksek olmasa da odanın her yerine ulaşan bariton sesiyle, "Sen ırkımızı utandırdın, Vermûnd," dedi. "Senin suçuna boş verip knurla olarak onurumuzu koruyamayız."

Yaşlı Cüce kadın Hadfala rûn kaplı sayfalarını karıştırıp, "Eragon'u öldürerek sonumuzu getirmekten başka ne amaçlıyordun? Varden, Galbatorix'i Eragon'suz indirebilmeyi basarsa bile eğer Eragon'u öldürseydik kederli ejderha Saphira'nın üzerimize döküleceği yaşlar ne olacaktı? Farthen Dûr'u kendi kanımızla doldururdu."

Vermûnd hiçbir şey söylemedi.

Sessizliği bir kahkaha bozdu. Ses o kadar beklenmedikti ki Eragon başta Orik'ten geldiğini anlayamadı. Orik neşesi gittikçe azalarak konuştu. "Demek senin veya Az Sweldn rak Anhûin'in üstüne gelirse bu bir savaş hareketi olarak değerlendireceksin Vermûnd? O halde üstüne gelmeyeceğiz hem de hiç."

Vermûnd'un alını kırıştı. "Bunun nesi komik?"

Orik yine güldü. "Çünkü ben, senin düşünmediğin bir şeyi düşündüm Vermûnd. Seni ve klanını rahat bırakmamızı istiyorsun, öyle mi? O zaman klan şeflerine Vermûnd'un istediğini yapmayı öneriyorum. Eğer Vermûnd grimstborith olarak değil de kendi başına hareket etseydi işlediği suçlar için sürgüne gönderilirdi. Bu yüzden klana, şahısmış gibi davranalım; Vermûnd'un yerine daha ılımlı bir grimstborith seçene, suçlarını kabul edip pişman olana kadar Az Sweldn rak Anhûin'i kalplerimizden ve akıllarımızdan sürelim. Bin yıl beklememiz gerekse bile bunu yapalım."

Vermûnd'un gözlerinin etrafındaki derinin rengi soldu. "Buna cesaret edemezsiniz."

Orik gülümsedi. "Ah, ama sana ya da klanına parmağımızı bile sürmeyeceğiz. Yalnızca sizi görmezden gelecek ve Az Sweldn rak Anhûin'le ticaret yapmayacağız. Hiçbir şey yapmadığımız için bize savaş açar mısın Vermûnd? Çünkü eğer diğer şefler de benimle aynı fikirdeyse yapacağımız şey tam olarak bu: hiçbir şey. Balınızı, giysilerinizi ve mücevherlerinizi satın almamız için bize kılıç mı doğrultacaksınız? Bizi buna zorlayamazsınız." Orik masadakilere dönüp, "Sizler ne diyorsunuz?" diye sordu.

Klan şeflerinin karar vermesi fazla uzun sürmedi. Hepsi teker teker ayağa kalkıp, Az Sweldn rak Anhûin'i sürgün etmek için oy verdi. Vermûnd'un müttefikleri olan Nado, Gâldhiem ve Havard bile Orik'in teklifini destekledi. Her onay oyuyla Vermûnd'un yüzünün rengi daha da soldu, sonunda giysili bir hayalet gibi kaldı.

Oylama bitince Gannel kapıyı işaret edip, "Def ol Vargrimst Vermûnd," dedi. "Tronjheim'den hemen bugün git. Onlar için koyduğumuz şartları yerine getirene kadar Az Sweldn rak Anhûin'in hiçbir üyesi toplantıyı bölmesin. O zamana kadar Az Sweldn rak Anhûin'in bütün üyelerinden uzak duracağız. Ama şunu unutma: klanının onursuzluğu belki bağışlanacağı halde, sen her zaman, öleceğin güne kadar Vargrimstn olarak kalacaksın. Klan toplantısının isteği bu yöndedir." Duyurusunu bitiren Gannel oturdu.

Vermûnd olduğu yerde kalırken omuzları Eragon'un tanımlayamadığı bir duyguyla titredi. "İrkımızı utandıran ve ona ihanet eden sizlersiniz," diye gürledi. "Ejderha Süvarileri, Anhûin ve muhafızları dışında bütün klanımızı öldürdü. Bunu unutmamızı mı bekliyorsunuz? Bunu bağışlamamızı mı bekliyorsunuz? Peh! Atalarımızın mezarına tükürüyorum. Biz en azından sakallarımızı kaybetmedik. Ölen atalarımız hâlâ intikam için ağlarken biz Elflerin bu kuklasının peşinden gidemeyiz."

Diğer klan şeflerinden hiçbiri karşılık vermeyince Eragon'un içini büyük bir öfke kapladı. Vermûnd'un uzun konuşmasına kendi sert sözleriyle cevap vermeye hazırlanırken Orik, ona bakıp başını hafifçe iki yana salladı. Bu çok zor olsa da Eragon öfkesini kontrol altına aldı. Ama Orik'in bu

korkunç suçlamaları neden karşılıksız bıraktığını anlayamıyordu.

Sanki neredeyse... Oh.

Vermûnd masadan uzaklaşıp ayağa kalktı. Ellerini yumruk yapmış, omuzlarını kabartmıştı. Çoğalan bir ihtirasla konuşmaya, klan şeflerini aşağılamaya, hakaret etmeye devam etti, sonunda avazı çıktığı kadar bağırır oldu.

Ama Vermûnd'un sözleri ne kadar çirkin olsa da klan şefleri ona karşılık vermedi. Karmaşık ikilemleri düşünüyormuş gibi uzaklara bakıyorlar, gözleri hiç takılmadan Vermûnd'dan kayıp geçiyordu. Vermûnd öfkeyle Hreidamar'ın zırhını yakalayınca Hreidamar'ın üç muhafızı ileri atılıp, Vermûndu uzaklaştırdı, ama bunu yaparken bile Eragon ifadelerinin değişmediğini ve sakin kaldığını fark etti. Sanki yalnızca Hreidamar'ın zırhını düzeltmesine yardım ediyorlardı. Vermûnd'u bıraktıktan sonra muhafızlar ona bir daha bakmadılar.

Eragon omurgasından aşağıya doğru inen bir ürperti hissetti. Cüceler, Vermûnd yokmuş gibi davranıyordu. Demek Cüceler arasında sürgün, edilmek bu anlama geliyor. Eragon böyle bir kaderi yaşamaktansa ölmeyi tercih edeceğini düşündü ve bir an için Vermûnd'a karşı içinde bir acıma hisse doğdu, ama Kvistor'un ölürken yüzünde beliren ifadeyi hatırlayınca acıma duygusu hemen kayboldu.

Vermûnd son bir yeminle odadan çıkarken klan toplantısına gelen adamları da peşinden gittiler.

Kapılar Vermûnd'un arkasından kapanırken kalan klan şeflerinin ruh hali biraz gevşedi. Cüceler bir kez daha rahatça etraflarına bakınmaya ve yüksek sesle konuşmaya başlayıp, Az Sweldn rak Anhûin'le ilgili olarak başka neler yapabileceklerini konuştular.

Sonra Orik hançerinin sapını masaya vurdu ve herkes ona döndü. "Artık Vermûnd'u hallettiğimize göre tartışmamızı istediğim başka bir konu var. Bugün burada toplanmamızın nedeni Hrothgar'ın halefini seçmektir. Bu konuda hepimizin söyleyeceği bir şeyler var, ama sanırım artık sözleri geride bırakıp eylemlerimizin bizim adımıza konuşmasının zamanı geldi. Bu yüzden kanunumuz olduğu üzere üç gün sonra son oyu vermeye hazır olup olmadığımızı –ki benim görüşüme göre fazlasıyla hazırız– sormak istiyorum. Benim oyum, evettir."

Freovvin, Hadfala'ya baktı, o Gannel'e, o sarkık burnunu çekiştiren Manndrâth'a ve o da sandalyesine çökmüş yanağını kemiren Nado'ya baktı.

"Evet," dedi İorûnn.

"Evet," dedi Ündin.

"...Evet," dedi Nado ve diğer sekiz klan şefi.

Saatler sonra klan toplantısına öğle yemeği için ara verildi, Orik ve Eragon yemek yemek için Orik'in odasına gittiler. Kimsenin onları duyamayacağına karar verinceye kadar konuşmadılar. Odaya girer girmez Eragon gülmeye başladı. "Başından beri Az Sweldn rak Anhûin'i sürgüne göndermeyi planlıyordun, değil mi?"

Orik'in yüzünde tatminkâr bir gülümsemeyle karnına bir şaplak indirdi. "Planladım. Kaçınılmaz olarak klan savaşına neden olmayacak bir yol bulmalıydım. Hâlâ bir klan savaşı çıkabilir, ama bunun nedeni biz olmayacağız. Ama böyle bir belanın olacağını sanmıyorum. Senden ne kadar nefret etseler de Az Sweldn rak Anhûin, Vermûnd'un onların adına yaptığı şeyle dehşete düşecektir. Bence uzun

süre grimstborith olarak kalamayacak."

"Şimdi yeni kralın..."

"Veya kraliçenin."

"...veya kraliçenin oylamasını garanti altına aldın." Eragon, Orik'in keyfini bozmamak için biraz tereddüt etti. Ama sonra dayanamayıp sordu. "Gerçekten tahta çıkacak kadar desteği sağladın mı?"

Orik omuz silkti. "Bu sabahtan önce kimsenin desteği yoktu. Artık dengeler değişti ve şimdilik ilgi bizden yana. Demir tavında dövülür; bundan daha iyi bir fırsatımız hiç olmayacak. Bu durumda toplantının daha fazla sürmesine izin veremeyiz. Yakında Varden'e dönmezsen her şey kaybedilebilir."

"Oylamayı beklerken ne yapacağız?"

"Başarımızı bir ziyafetle kutlayacağız," dedi Orik. "Karnımız doyunca daha önceki gibi devam edeceğiz: kazandıklarımızı korumaya devam edip yeni oylar bulmaya çalışacağız." Tekrar gülümserken Orik'in sakalının arasındaki dişleri parladı. "Ama bir yudum içki bile içmeden önce unuttuğun ve yapman gereken bir şey var."

"Ne?" diye sordu Eragon, Orik'in belirgin keyfine şaşırarak. "Saphira'yı Tronjheim'e çağırmak tabii ki! Ben kral olayım ya da olmayayım üç gün içinde yeni hükümdar tacını giyecek. Eğer Saphira törene katılacaksa buraya zamanında gelmesi için ona haber vermeliyiz."

Eragon tek kelime bile etmeden ayna bulmak için koştu.



# Başkaldırı

Roran bereketli siyah serin toprağa avucunu dayadı.

Gevşek bir topak alıp parmaklarının arasında ufaladı. Nemli toprağın çürümüş yapraklar, kökler, yosunlar ve tohumların gelişmesi için başka organik maddelerle dolu olduğunu gördü. Toprağı dudaklarına bastırıp diline değdirdi. Toprağın tadı canlıydı; ezilmiş dağlardan böceklere, oduna ve çimen köklerinin yumuşak uçlarına kadar yüzlerce tatla doluydu.

Burası iyi bir çiftlik arazisi, diye düşündü. Tekrar Palancar Vadisi'ni, evlerinin dışındaki arpa tarlasında gezinen sonbahar güneşini, batıdaki Anora Nehri'ni, vadinin iki yanında yükselen zirvesi beyaz karla kaplı dağları düşündü. Yapmam gereken şey orada olup, toprağı sürmek ve Katrina'yla birlikte bir aile olmak, burada kalıp toprağı insan kanıyla sulamak değil.

Yüzbaşı Edric, atının üstünden Roran'a işaret ederek, "Hey sen!" diye bağırdı. "Oyalanmayı bırak, Güçlü Çekiç, yoksa seninle ilgili kararımı değiştirip burada okçuların başına nöbetçi bırakabilirim!"

Roran ellerini pantolonuna silerek çömeldiği yerden kalktı. "Evet, efendim! Nasıl isterseniz efendim!" dedi, Edric'e duyduğu hoşnutsuzluğu gizleyerek. Edric'in grubuna katıldığından beri adamın geçmişi hakkında mümkün olan her şeyi öğrenmeye çalışıyordu. Duyduklarına dayanarak onun yeterli bir komutan olduğuna karar vermişti. Yoksa Nasuada, ona böyle önemli bir görevin sorumluluğunu vermezdi, ama sinir bozucu bir kişiliği vardı. Savaşçıları en ufak bir sapmada disiplin altına alıyordu. Roran, Edric'in yanında geçirdiği ilk gün bunu üç ayrı olayda yaşamıştı. Roran'a göre bu adamların moralini bozan bir komuta tarzıydı. Üstelik altındaki adamların yaratıcılığını ve buluşlarını önlediğine inanıyordu. Belki de Nasuada bu nedenlerden dolayı beni, Edric'in komutasına vermiştir, diye düşündü. Ya da belki bu onun insan sınama şeklinden biridir. Belki de Edric gibi bir adamla çalışırken gururumu bastırıp bastıramayacağımı merak ediyordur.

Snowfire'a binerek iki yüz elli adamlık grubun önüne geçti. Görevleri basitti; Nasuada ve Kral Orrin kuvvetlerinin büyük bölümünü Surdan'dan çektikleri için Galbatorix, onların yokluğundan faydalanmaya karar vermiş ve savunmasız ülkede kargaşa yaratmaya başlamıştı. Köyleri kasabaları yağmalıyor, ürünleri yakıyordu. Askerlerin istilasını sona erdirmenin en kolay yolu Saphira'nın oraya gidip hepsini parçalaması olurdu. Ama Saphira şimdi Eragon'la buluşmaya gidiyordu. Varden ondan uzun süre ayrılmanın çok tehlikeli olduğuna karar vermişti. Bu yüzden Nasuada askerleri püskürtmek için Edric'in bölüğünü göndermişti. Casusların haberlerine göre askerlerin sayısı üç yüze yakındı. Ama iki gün önce Roran ve savaşçılar, Galbatorix'in askerlerinin sayısının yedi yüze yakın olduğunu gösteren izlerle karşılaşmışlardı.

Roran, Snowfire'la Carn'ın benekli kırsağının yanına gitti. Çenesini kaşıyarak araziye inceledi. Önlerinde tek tük söğüt ağaçlarının bulunduğu geniş bir çayır uzanıyordu. Atmacalar yukarıda avlanıyor, aşağıda çayırlar viyaklayan fareler, tavşanlar, kemirgenler ve başka yabani hayvanlarla doluydu. Daha önce oraya insanların geldiğini gösteren tek belirti doğu ufkuna doğru ezilmiş çimenlerdi.

Carn öğlen güneşine bakarken gözlerini kısınca gözlerinin etrafındaki deri kırıştı. "Gölgelerimiz boyumuzu geçmeden onları yakalamalıyız," dedi.

"Ancak o zaman onlarla savaşacak kadar kuvvetimiz olup olmadığını anlayacağız" diye mırıldandı Roran. "Yoksa bizi katlederler. Bir kez olsun sayımızın düşmandan fazla olmasını diliyorum."

Carn'ın yüzünde haşın bir gülümseme belirdi. "Varden'deyken durum hep böyledir."

"Toplan!" diye bağırdı Edric. Atını ezilmiş çimenlerin üstünden sürdü. Bölük yüzbaşısını takip ederken Roran ağzını kapatıp Snowfire'ın sağırsını mahmuzladı.

Altı saat sonra Roran, Snowfire'ın üstünde sazlarla ve yüzen bitkilerle kaplı küçük bir derenin yanındaki kayın ağaçlarının altında gizleniyordu. Önündeki dalların oluşturduğu ağdan yirmi evden oluşan harap durumdaki gri köye bakıyordu. Roran, köylülerin batıdan gelen askerleri görünce birkaç parça eşyasını toplayıp güneye, Surda'ya doğru inişini gittikçe artan bir öfkeyle seyretmişti. Eğer ona bağlı olsa askerlere kendilerini gösterir ve evlerini kaybetmeyeceklerine dair güvence verirdi. Carvahall'den ayrılmanın verdiği umutsuzluğu ve çaresizliği çok iyi hatırladığı için mümkün olsa köylüleri bu durumdan kurtarırdı. Ayrıca köyün erkeklerinden kendileriyle birlikte savaşmalarını isterdi. Fazladan on veya yirmi silah zafer veya yenilgi arasındaki fark anlamına gelebilirdi. Roran insanların evlerini nasıl hararetle savunduklarını en iyi bilenlerdendi. Ama Edric bu fikri reddetmiş ve Varden'in köyün güneydoğusundaki tepelerde gizlenip beklemesinde ısrar etmişti.

"Piyade oldukları için şanslıyız," diye mırıldandı Cam, köye doğru giden kırmızı askerleri göstererek. "Yoksa buraya onlardan hızlı gelemezdik."

Roran arkasındaki adamlara baktı. Edric, onu geçici olarak seksen bir savaşçının başına vermişti. Bölüğü kılıçlılar, mızraklılar ve yarım düzine okçudan oluşuyordu. Edric'in arkadaşlarından Sand de seksen bir kişilik başka bir bölüğü yönetiyordu. Savaşçıların geri kalanı Edric'in yönetmindeydi. Üç grup kayın ağaçlarının arasında birbirine sokulmuştu, ama Roran bunun hata olduğunu düşünüyordu. Ortaya çıktıktan sonra organize olmak için harcadıkları süre boyunca askerler kendi savunma hatlarını oluşturacaklardı.

Carn'a doğru eğilip, "Ellerinin, bacaklarının eksik olduğunu ya da başka bir yaralarının bulunduğunu göremiyorum, ama bunun bir anlamı yok. Bunların acı duymayan askerler olup olmadıklarını söyleyebilir misin?"

Carn içini çekti. "Keşke söyleyebilseydim. Kuzenin bunu bilebilir, çünkü Eragon'un korkması gereken tek büyücü Murtagh ve Galbatorix, ama ben zavallı bir büyücüyüm ve askerleri sınamaya cesaret edemem. Aralarında gizlenen bir büyücü varsa casusluk yaptığımı anlarlar ve ben onların zihnine girene kadar arkadaşlarına burada olduğumuzu haber verirler."

"Her çarpışmadan önce bu tartışmayı yapıyoruz," dedi Roran. Askerlerin silahlarını inceleyip adamlarını en iyi nasıl dağıtabileceğine karar vermeye çalıştı.

Carn gülerek, "Önemli değil. Ben buna devam etmek istiyorum, çünkü etmememiz demek olur ki..."

"Birimiz veya ikimiz de öldük..."

"Ya da Nasuada bizi farklı yüzbaşılardan emrinde farklı görevlere vermiş olabilir..."

"O zaman da yine ölmüş olabiliriz, çünkü arkamızı kollayacak kimse olmaz." Dudaklarında bir gülümseme belirdi. Bu aralarında bir espri olmuştu. Kemerindeki çekici çıkarırken öküzün bacağını yırttığı yer acıyınca yüzünü buruşturdu. Kaşlarını çatarak eğilip acıyan yere masaj yaptı.

"İyi misin?" diye sordu Carn, onu görünce.

"Bu yüzden ölmem," dedi Roran, sonra sözlerini yeniden düşündü. "Şey, belki ölürüm, ama seni

gidip o hüdükleri doğrarken burada bekleyeceğimi sanıyorsan yanılıyorsun."

Askerler köye ulaşır ulaşmaz her evin kapısını kırıp içeride kimsenin gizlenip gizlenmediğini anlayacak kadar durakladılar. Yağmur fıçısının ardında bir köpek havlayarak çıktı. Adamlardan biri öne çıkıp mızrağını köpeğe fırlatıp vurdu.

Askerlerden ilki köyün diğer ucuna ulaşırken, Roran çekici tutan elini sıkarak hücumu hazırlandı, ama sonra tiz sesli çığlıklar duydu ve içini korku hissi kapladı. Bir grup asker sondan ikinci evden üç kişiyi süsleyerek dışarı çıkarttı: zayıf, beyaz saçlı bir adam, yırtık bluzlu bir kadın ve yaşı on birden büyük olmayan bir çocuk.

Roran'ın alnını ter kapladı. Alçak, monoton bir sesle küfretmeye başladı. Diğer köylülerle birlikte gitmedikleri için esirlere küfretti, yaptıkları ve yapabilecekleri için askerlere küfretti, Galbatorix'e küfretti ve böyle bir duruma neden olan kaderin cilvesine küfretti. Arkasındaki adamların öfkeyle kıpırdanıp mırıldandıklarını, askerleri zalimlikleri yüzünden cezalandırmak için sabırsızlandıklarını biliyordu.

Askerler bütün evleri araştırdıktan sonra köyün ortasına geldiler ve esirlerin etrafında yarım daire oluşturdular.

Askerler Varden'e sırtlarını dönünce kendi kendine, evet, diye bağırdı. Edric'in planı beklemektir. Roran hücum emrinin beklentisiyle eyerde birkaç santim öne kayarken bütün vücudu gerilmişti. Yutkunmaya çalıştı, ama boğazı çok kuruydu.

Askerlerin aralarındaki tek atlı başlarındaki subaydı. Atından inip beyaz sakallı köylüyle birkaç kelime konuştu. Hiçbir uyarıda bulunmadan kılıcını çıkarıp adamın kafasını kestikten sonra kan sıçramasını diye geriye çekildi. Genç kadın daha öncekinden de şiddetli bir çığlık attı.

"Hücum!" diye emretti Edric.

Edric'in bu kadar sakince söylediği sözün beklemekte olduğu komut olduğunu anlaması Roran'ın birkaç saniyesini aldı.

"Hücum!" diye bağırdı Edric'in diğer tarafındaki Sand. Adamlarıyla birlikte ağaçların arasından fırladı.

"Hücum!" diye bağırdı Roran ve topuklarını Snowfire'in karnına gömdü. Snowfire, onu dalların arasından hızla geçirirken kalkınının arkasına gizlendi. Açık alana çıkıp, etrafındaki gök gürültüsünü andıran nal sesleriyle bayır aşağı uçarcasına inerken kalkını tekrar indirdi. Kadını ve çocuğu kurtarmayı umutsuzca isteyen Roran, Snowfire'ı son hızla koşturuyordu. Arkasına bakınca adamlarının diğer Varden'lilerden ayrıldıklarını görüp sevindi; birkaç dağınık savaşçı dışında hepsi on metre arkasından onu izliyorlardı.

Roran, Edric'in adamlarının öncü kıtası olarak ilerleyen Carn'a baktı. Pelerini arkasında savruluyordu. Bir kez daha Edric'in onların aynı grupta kalmalarına izin vermesini diledi.

Emir aldıkları gibi Roran köye dalmadı, sola kayıp binaların etrafından dolaştı, böylece askerlerin etrafını sarıp her yandan saldıracaklardı. Sand de aynı şeyi sağ tarafta yaptı. Edric ve savaşçılarıyla doğruca köye daldı.

Roran önündeki evler yüzünden ilk çarpışmaları göremedi, ama çığgınca çığlıkları, ardından gelen bir dizi metalik çatırtıyı duyabiliyordu. Ardından adamların ve atların çığlıkları geldi.

Karnında bir endişe yumağı belirdi. Neydi o gürültü? Metal yaylar olabilir miydi? Öyle bir şey var mıydı? Nedeni ne olursa olsun bu kadar çok atın acıyla haykırmaması gerektiğini biliyordu. Saldırının bir şekilde yanlış gittiğini ve savaşın şimdiden kaybedilmiş olabileceğini neredeyse mutlak bir kesinlikle fark ederken uzuvları buz gibi oldu.

Son evi geçerken Snowfire'in dizginlerine sıkıca asıldı, onu köyün ortasına doğru döndürdü. Arkasındaki adamları da aynı şeyi yaptı. İki yüz metre ileride, kendilerini durdurmak için iki evin arasında pozisyon almış üç sıra askeri gördü. Askerler hızla üzerlerine gelen atlardan korkmuyor gibiydiler.

Roran tereddüt etti, ama aldığı emirler açıktı: o ve adamları batı yakasından saldıracak, Sand ve Edric'le buluşana dek askerleri öldürerek kendilerine yol açacaklardı. Bununla birlikte Edric, bir kez pozisyon aldıktan sonra askerlerin arasına dalmanın o kadar iyi bir fikir gibi görünmediği durumda ne yapması gerektiğini söylememişti. Ve Roran adamlarını kurtarma pahasına bile olsa emirlerden saparsa başkaldırmakla suçlanacak ve Edric, onu gerektiği gibi cezalandıracağını biliyordu.

Derken askerler geniş pelerinlerini iki yana açıp çekili yaylarını Omuzlarına kaldırdılar.

O anda Roran, Varden'in savaşı kazanmak için yapması gerekeni yapmaya karar verdi. Sırf kendisi yüzbaşısına itaatsizlik etmenin nahoş sonuçlarından kaçmak istiyor diye askerlerin tek bir ok atışıyla onları yok etmesine izin vermeyecekti.

"Korunun!" diye bağırdı Roran. Snowfire'in başını sağa doğru bükerek hayvani bir evin arkasına girmeye zorladı. Bir saniye sonra bir düzine ok evin yan tarafına saplandı. Roran dönüp bakınca bir tanesi hariç bütün adamlarının oklar başlamadan önce evlerin arkasına girmeyi başardıklarını gördü. Çok yavaş olan bir adam yerde kan içindeydi, göğsüne birkaç ok saplanmıştı. Oklar bir yaprak tabakasıymış gibi zırh yeleşini delip geçmişti. Kan kokusundan ürken at hızlandı, geride bir toz bulutu bırakarak köyden kaçtı.

Roran uzanıp evin yan tarafındaki bir kirişe tutundu, Snowfire'in olduğu yerde kalmasını sağlayarak nasıl ilerlemesi gerektiğini bulmaya çalıştı. Askerler onu ve adamlarını olduğu yere mıhlamıştı; geriye açık alana çıkarlarsa askerler onları ok yağmuruna tutarak kirpiye çevirirlerdi.

Bir grup savaşçı, kendisinin gizlendiği evin bir kısmını da olsa saklayan bir evin arkasından çıkıp yanına geldiler. "Ne yapacağız Güçlü Çekiç?" diye sordular. Emirlerle uymamış olması onları rahatsız etmişe benzemiyordu; aksine ona yeni bir güven ifadesiyle bakıyorlardı.

Roran olabildiğince hızlı düşünüp etrafına bakındı. Tesadüfen adamların birinin eyerine bağlı olan ok ve yayı gördü. Gülümsedi. Askerlerden yalnızca birkaçı okçu olarak savaşıyordu, ama avlanabilmek için hepsi ok taşıyorlardı.

Roran yaslandığı evi işaret ederek, "Yaylarınızı alıp mümkün olduğu kadar çok adamla çatıya çıkın, ama hayatlarınıza değer veriyorsanız ben söyleyene kadar görünmeyin. Ben söylediğimde atışa başlayın ve oklarınız bitene ya da tek bir asker bile kalmayana dek devam edin. Anlaşıldı mı?"

"Evet, efendim!"

"Hadi o zaman. Geri kalanınız askerleri avlayabileceğiniz binalar seçin. Harald bu emri herkese ilet ve en iyi on mızrakçımızı ve en iyi on kılıçlı savaşçımızı bulup bana getir."

"Evet, efendim!"

Savaşçılar telaşla emirleri yerine getirmek için koştu. Roran'a yakın olanlar oklarını ve yaylarını kapıp atlarının üstünden çatıya çıktılar. Dört dakika sonra, Roran'ın adamlarının büyük bölümü yedi farklı evin çatısına yerleşmiş –her çatıda yaklaşık sekiz kişi vardı– Harald, Roran'ın istediği savaşçıları getirmişti.

Roran etrafında toplanan savaşçılara, "Tamam, şimdi dinleyin," dedi. "Emir verdiğimde adamlar atışa başlayacak. İlk ok atışları askerleri vurur vurmaz fırlayıp Yüzbaşı Edric'i kurtarmaya çalışacağız. Bunu yapamazsak kırmızı-gömleklilere soğuk çeliği tattıracağız. Okçular, askerleri yeterince şaşırtacağı için yaylarını kullanmadan biz onlara yaklaşmış oluruz. Anlaşıldı mı?"

"Evet, efendim!"

"O halde ateş!" diye bağırdı Roran.

Evlerin tepelerindeki adamlar gırtlaklarından yükselen çığlıklarla ayağa fırlayıp aynı anda oklarını askerlere fırlattı. Ok yağmuru, kana susamış akbabalar gibi ıslık çalıp, avlarına doğru uçtu.

Bir dakika sonra askerler acıyla inerken Roran, "Şimdi hücum!" diye bağırap mahmuzlarını Snowfire'in sağırlarına bastırdı.

O ve adamları hep birden evin arkasından dörtlü çıkıp atlarını neredeyse düşecek kadar sert bir şekilde döndürdüler. Koruma için hızına ve okçuların becerisine güvenerek dağınık bir halde debelenen askerlere yaklaştılar, sonunda Edric'in bölüğünün felakete dönüşen hücum alanına geldiler. Yer kanla kayganlaşmış, çoğu iyi adamlar ve güzel atlardan oluşan cesetler, evlerin arasındaki boşlukları doldurmuştu. Edric'in bölüğünden geri kalanlar askerlerle göğüs göğüse çarpışıyordu. Roran şaşkınlıkla Edric'in hâlâ hayatta olduğunu, beş adamıyla sırt sırta dövüşüğünü gördü.

"Benimle kalın!" diye bağırdı Roran, adamlarına. Hızla çarpışmanın arasına daldı.

Snowfire nallarını savurarak iki askeri devirdi, kılıç tutan kollarını kırıp göğüs kafeslerini çökertti. Atının başarısından memnun olan Roran çekiciyle saldırmaya, çarpışmanın verdiği vahşi keyifle birbiri ardına askerleri devirmeye başladı. Askerlerin hiçbiri onun şiddetli saldırısı karşısında ayakta duramıyordu. "Bana gelin!" diye bağırdı, Edric'e ve hayatta kalan diğer savaşçılara yaklaşarak. "Bana gelin!" Önünde, oklar hâlâ askerlere inmeye devam ediyor, onları kalkanlarıyla kendilerini korumaya zorluyordu.

Savaşçılarıyla birlikte ayakta kalan Varden'in etrafını kuşatmayı başardıktan sonra bağırdı. "Geriye! Geriye! Evlere!" Adım adım geriye giderek, askerlerin kılıçlarının uzanabileceği mesafeden kaçmayı başardılar. Askerler yolda üç savaşçıyı vurup öldürmeyi başardı, ama geri kalanı zarar görmeden evlerin arkasına girdi.

Edric nefes almaya çalışarak bir eve yaslandı. Tekrar konuşabildiğinde Roran ve adamlarına işaret etti. "Buluşunun zamanlaması çok iyi ve uygulanışı çok yerinde, Güçlü Çekiç, ama neden seni beklediğim gibi askerlerin arasında değil de burada görüyorum?"

Bunun üzerine Roran ne yaptığını anlatıp çatıdaki okçuları işaret etti.

Roran'ın anlattıklarını dinleyen Edric'in kaşları çatıldı. Ama Roran'ı itaatsizliği için suçlamayıp yalnızca, "O adamları hemen aşağıya indir," dedi. "Askerlerin disiplinini bozmayı başardılar. Şimdi askerlerden kurtulmak için dürüst kılıç savaşına ihtiyacımız var."

"Askerlere doğrudan saldıracak çok az adamımız kaldı!" diye itiraz etti Roran. "Sayıları bizden

üçer bir oranında fazla."

"O halde sayıca azlığımızı cesaretimizle kapatacağız!" diye kükredi Edric. "Bana cesaretin olduğu söylendi Güçlü Çekiç, ama görünen o ki söylenti yalanmış ve sen bir tavşan kadar ürkekmişsin. Şimdi söylediğimi yap ve beni bir daha sorgulama!" Yüzbaşı Roran'ın savaşçılarından birine işaret etti. "Sen, bana atını ver." Adam atından inince Edric, kendini ata çekti. "At üstündekilerin yarısı beni takip etsin; Sand'e takviye yapacağız. Diğerleri burada Roran'la kalın." Atının böğrünü tekmeleyip kendisini takip etmeyi seçen adamlarla birlikte uzaklaştı. Bir evden diğerine geçerek yavaş yavaş köyün ortasına yaklaştılar.

Roran gidişlerini seyrederken öfkeyle titriyordu. Daha önce kimsenin onun cesaretini sorgulamasına izin vermemiş, eleştirilere kılıç veya yumruklarıyla cevap vermişti. Ama çarpışma devam ettiği sürece Edric'le yüzleşmesi uygunsuz olacaktı. Pekâlâ, diye düşündü. Edric'e bende olmadığını sandığı cesareti göstereceğim. Ama benden alacağı tek şey bu olacak. Okçuları oldukları yerde daha güvenden ve daha fazla işe yararken askerlerle yüz yüze çarpışmaya göndermeyeceğim.

Roran dönüp, Edric'in kendisine bıraktığı adamları inceledi. Kurtardıkları arasında Carn'ın da olduğunu görüp sevindi. Bir iki çizdiği vardı ve kanıyordu, ama onun dışında sağlamdı. Başlarını eğerek birbirlerini selamladılar. Sonra Roran gruba hitap etti: "Edric'in söylediğini duydunuz. Ben, ona katılmıyorum. Eğer onun istediğini yaparsak, akşama kalmaz bir ceset yığını haline geliriz. Bu savaş hâlâ kazanabiliriz, ama kendi ölümlerimize koşarak değil! Sayıca eksikimizi kurnazlıkla kapatabiliriz. Varden'e nasıl katıldığımı biliyorsunuz. Daha önce de İmparator'un askerleriyle savaşmış onları yendiğimi biliyorsunuz, hem de tam böyle bir köyde! Bunu yapabilirim, size yemin ediyorum. Ama yalnız yapamam. Beni takip edecek misiniz, dikkatli düşünün. Edric'in emirlerine itaatsizlik etmenin sorumluluğunu üzerime alacağım, ama yine de o ve Nasuada herkesi cezalandırabilir."

"O zaman aptallık etmiş olurlar," diye gürlendi Carn. "Burada ölmemizi mi tercih ederler? Hayır, sanmıyorum. Bana güvenebilirsin Roran."

Carn kararını duyururken Roran diğerlerinin nasıl omuzlarını dikleştirdiğini, çenelerini azimle havaya kaldırdıklarını, gözlerinin yeni bir kararlılıkla nasıl parladığını gördü. Bölüklerindeki tek büyücüden ayrılmak istemedikleri için olsa bile şanslarını ondan yana kullanacaklarını anladı. Çoğu hayatlarını Du Vrangr Gata'nın bir üyesine borçlu olan savaşçılardı ve Roran'ın tanıştığı savaşçılar yakınlarda bir büyücü olmadan savaşmak yerine kendilerini ayaklarından bıçaklamayı tercih ederlerdi. "Evet," dedi Harald. "Bize de güvenebilirsin Güçlü Çekiç."

"O halde beni takip edin!" dedi Roran. Uzanıp Carn'ı arkasına çekti. Köyün etrafından dolaşmış okçuların çatıdan askerleri vurmaya devam ettiği yere geldi. Roran ve adamları bir evden bir eve saklanarak ilerlerken, öfkeli, devasa böcekler gibi ses çıkaran oklar yanlarından hızla geçiyordu. Bir tanesi Harald'ın kalkanına saplandı.

Güvenli bir şekilde saklandıktan sonra Roran hâlâ atlarının üstünde olan adamlardan oklarını ve yaylarını ayaktaki adamlara vermelerini istedi. Onları da çatıya çıkıp, diğerlerine katılmaya gönderdi. Adamlar çatıya tırmanırken Roran atından inip Carn'ı çağırdı. "Senden bir büyü istiyorum. Beni ve on adamı bu oklardan koruyabilir misin?"

Carn tereddüt etti. "Ne kadar süre için?"

"Bir dakika? Bir saat? Kim bilir?"

"Bu kadar çok adamı bu kadar çok oktan korumak kısa sürede enerjimi tüketir... Ama okları havada durdurmamı istersen, sizi vurmalarını önleyebilirim ki..."

"Bu yeterli olur."

"Tam olarak kimi korumak istiyorsun?"

Roran, kendisine yeni katılan adamları seçti, Carn, onlara isimlerini sordu. Carn omuzlarını kamburlaştırarak antik dilde mırıldanmaya başladı, yüzü solup gerildi. Üç kez büyü yapmaya çalıştı ve üçü de başarısız oldu. "Üzgünüm," dedi, nefesini bırakarak. "Dikkatimi yoğunlaştıramıyorum galiba."

"Kahretsin, özür dileme," diye gürledi Roran. "Yalnızca yap!" Snowfire'dan yere atlayarak Carn'ın başını iki eliyle tuttu. "Bana bak! Gözlerime bak. İşte böyle. Bana bakmaya devam et... Güzel. Şimdi etrafımıza koruma yerleştir."

Carn'ın yüz hatları gevşedi, omuzları sarktı ve güvenli bir sesle büyüü tekrarladı. Son sözü söylerken Roran'ın ellerinde hafifçe kendinden geçer gibi olduktan sonra kendini toparladı. "Oldu," dedi.

Roran omzunu sıvazladı. Sonra tekrar Snowfire'a bindi. Bakışlarını on atlı üstünde gezdirip, "İki yanımı ve arkamı koruyun, onun dışında ben çekicimi savurabildiğim sürece arkamda durun," dedi.

"Evet, efendim!"

"Unutmayın, artık oklar size zarar veremez. Carn, sen burada kal. Fazla hareket etme; gücünü koru. Büyüyü daha fazla sürdüremeyeceğini hissedersen bitirmeden önce bize işaret ver. Anlaştık mı?"

Carn evin ön basamaklarına oturup başını salladı. "Anlaştık."

Roran kalkanı ve çekici tutan elini sıkarak derin bir nefes aldı, kendini sakinleştirmeye çalıştı. "Kendinizi koruyun," dedi ve dilini şaklatarak Snowfire'i harekete geçirdi.

Roran peşinden gelen on atlı ile evlerin arasındaki toprak yolun ortasına doğru ilerleyip bir kez daha askerlere döndü. Beş yüz kadar Galbatorix askeri köyün ortasında kalmıştı. Çoğu yaylarına yeniden ok takmaya çalışırken kalkanlarının arkasına saklanıyordu. Ara sıra bir asker ayağa kalkıp, çatıdaki okçulardan birine ok atıyor, az önce bulunduğu yerdeki havayı bir ok yararken tekrar kalkanının arkasına gizleniyordu. Yerlere serilmiş cesetlerin arasındaki oklar, kanlı topraklardan çıkan sazlar gibi yükseliyordu. Birkaç yüz metre ileride, askerlerden uzak bir köşede Roran çırpınan bedenler gördü. Edric ve Sand ile birlikte olanların askerlerle savaştığı yerin orası olduğunu tahmin etti. Genç kadın ve çocuk hâlâ meydandaysa bile onları göremiyordu.

Roran'a doğru bir ok hızla yaklaştı. Göğsüne bir metre kala ok birden yön değiştirip onu ve adamlarını ıskaladı. Roran irkildi, ama ok çoktan gitmişti bile. Boğazı sıkılmış, kalp atışları iki katma çıkmıştı.

Roran etrafına bakıp sol tarafındaki eve dayanmış kırık bir araba gördü. Şunu buraya getirip ters koyun. Mümkün olduğunca yolun bir kısmını kapayın."

Okçulara bağırdı. "Askerlerin etrafımızdan dolaşıp bize yan taraftan saldırımlarına izin vermeyin. Üstümüze geldiklerinde saflarını mümkün olduğunca seyreltin. Oklarınız biter bitmez gelip bize katılın."

"Evet, efendim!"

"Yalnız kazayla bizi vurmamaya dikkat edin, yoksa sonsuza kadar hayaletim sizi ziyarete gelir."

"Evet, efendim!"

Roran ve diğer atlıların üzerine daha fazla ok geldi, ama her seferinde oklar Carn'ın büyüyle sapıyor, duvara, yere saplanıyor ya da gökyüzünde kayboluyordu.

Roran, adamların vagonu caddede sürükleyişini seyretti. İşlerini neredeyse bitirmek üzere olduklarında çenesini kaldırıp, ciğerlerini doldurdu, sesini askerlere doğru yöneltip kükredi. "Hey, sizi korkak leş kargaları! Yalnızca on bir tanemizin yolunuzu nasıl kapattığını görüyor musunuz? Bizi geçerseniz özgürlüğünüzü kazanırsınız. Cesaretiniz varsa deneyin. Ne oldu? Tereddüt mü ettiniz? Erkekliğiniz nerede, sizi deforme solucanlar, sizi domuz suratlı katiller. Babalarınız doğumda boğulması gereken yarım akıllı sülükler! Anneleriniz de frengili fahişeler ve Urgalların metresleri!" Askerlerden bazıları öfkeyle uluyup ona hakaret etmeye başlayınca Roran tatmin olmuş bir şekilde gülümsedi. Ama askerlerden biri çarpışmaya devam etme arzusunu yitirmiş gibiydi, çünkü ayağa fırlayıp koşmaya, kalkanyla kendini koruyup okçulardan korunmak için zikzaklar çizmeye başladı. Fakat bütün gayretlerine rağmen daha yüz metre gidemeden Varden, onu öldürdü. "Ha!" dedi Roran heyecanla. "Korkaksınız, hem de hepimiz, sizi zehirli nehir sıçanları! Eğer size cesaret verecekse şunu bilin: benim adım Roran Güçlü Çekiç ve Eragon Shade Katili de kuzenim! Beni öldürürseniz kralınız sizi kontlukla veya daha fazlasıyla ödüllendirecektir. Ama beni kılıçla öldürmek zorundasınız; yaylarınız bana karşı işlemiyor. Hadi sülükler; sizi açlıktan ölen beyaz karınlı keneler! Eğer becerebiliyorsanız gelip beni yenin!"

Otuz kişilik bir grup, asker savaş çığlıklarıyla birlikte yaylarını bırakıp parlak kılıçlarını çekti, kalkanlarını kaldırıp Roran ve adamlarına doğru koştu.

Roran, sağ omzunun üzerinden Harald'ın, "Efendim, sayıları bizden çok fazla," dediğini duydu.

"Evet," dedi Roran gözlerini yaklaşan askerlerin üzerinden ayırmadan. Dört tanesi sayısız okla vurulup tökezleyerek hareketsiz yere düştü.

"Eğer hepsi birden saldırırsa hiç şansımız olmaz."

"Evet, ama saldırmayacaklar. Bak, şaşkın ve dağınık durumdalar. Komutanları ölmüş olmalı. Düzenimizi sağladığımız sürece bizi yenemezler."

"Ama Güçlü Çekiç, o kadar çok adamı kendi başımıza öldüremeyiz!"

Roran, Harald'a baktı. "Elbette öldürebiliriz! Ailelerimizi korumak için savaşıyor ve evlerimizi ve topraklarımızı geri istiyoruz. Onlar Galbatorix istediği için savaşıyorlar. Bu savaşı istemiyorlar. Bu yüzden ailelerinizi, evlerinizi düşünün ve onları savunduğunuzu unutmayın. Kendisinden daha büyük bir şey için savaşan bir adam, yüz düşmanı kolayca öldürebilir!" Roran konuşurken zihninde mavi düğün elbisesi içindeki Katrina'yı görüyor, teninin kokusunu alıyor, gece yaptıkları tartışmadaki alçak ses tonunu duyuyordu.

Katrina.

Derken askerler üzerlerine geldi. Roran bir an için kalkanlardan seken kılıç, çekicinin miğferlere inerken çıkardığı ses ve darbelerinin altında ezilen askerlerin çığlıklarından başka bir şey duymadı. Askerler umutsuz bir güçle kendilerini üstüne atıyorlardı, ama ne Roran'ın ne de askerlerinin gücüne



eşit değildiler. Saldıran son askeri de alt ettiğinden Roran sevinçten kahkahalar atmaya başladı. Karısına ve doğmamış çocuğuna zarar verecek adamları öldürmek ne büyük bir keyifti!

Savaşçılarından hiçbirinin ciddi biçimde yaralanmadığını gördüğüne sevindi. Bu arbede sırasında çatıdaki okçulardan aşağıya inip at üstünde onlarla birlikte savaştığını gördü. Roran yeni gelenlere sırtarak, "Savaşa hoş geldiniz!" dedi.

"Gerçekten sıcak bir karşılama!" dedi içlerinden bir tanesi.

Roran kanla kaplı çekiciyle sokağın yan tarafını işaret edip, "Sen, sen ve sen, cesetleri şuraya yığın. Cesetlerden ve arabadan bir piramit oluşturun, böylece bize bir kerede ancak ikişer veya üçer üçer asker saldırabilir."

"Evet, efendim!" diye cevap verdi savaşçılar, atlarından inerek.

Bir ok vızlayarak Roran'a doğru geldi. Ama o oka aldırılmayıp askerlerin yoğun olarak bulunduğu yere odaklandı. Yaklaşık yüz kişilik bir grup için bir saldırı hazırlanıyordu. "Acele edin!" diye bağırdı, cesetleri taşıyan adamlara. "Neredeyse üstümüzde. Harald, git yardım et."

Roran dudaklarını ıslatıp endişeyle askerler ilerlerken adamlarının gayretini seyretti. Biraz sonra rahatlayarak, Varden'in son cesedi sürüklediğini gördü. Asker dalgası üzerlerine çarpmadan önce atlarına binmeyi başardılar.

Sokağın iki yanındaki evler, ters çevrilmiş araba ve cesetlerden oluşan barikat askerlerin akışını yavaşlatıyordu, sonunda Roran'a varabildiklerinde neredeyse durmuş durumdaydılar. Askerler birbirine o kadar sıkı yapışmıştı ki çaresizlik içinde yukarıdan üzerlerine yağın oklardan kaçamadılar.

Mızrak taşıyan ilk iki sıra asker, Roran ve adamlarını tehdit etti. Roran üç ayrı hamleyi savuşturdu, çekiciyle mızrakların ötesine ulaşamadığı için küfretti. Sonra bir asker mızrağını Snowfire'in omzuna sapladı. At çığlık atıp şaha kalkarken Roran düşmemek için öne eğildi.

Snowfire tekrar dört ayağının üstüne indiğinde Roran eyerden kaydı, atı kendisiyle mızraklı asker arasında bıraktı. Bir mızrak daha derisini delirken at yerinden sıçradı. Askerler onu bir daha yaralayamadan Roran dizginleri çekip birkaç adım gerilemesi için zorladı, diğer atların arasında manevra yapacak yeri kaldığında, "Yeh!" diye bağırdı. Snowfire'in böğrüne vurup dörtmala köyden çıkması için gönderdi.

"Yol açın!" diye bağırdı Varden'e el sallayarak. Savaşçılar atlarının arasında onun için yol açtılar ve Roran çekicini kemerine sokarak tekrar öne geçti.

Bir asker mızrağıyla göğsüne doğru bir hamle yaptı. Roran bileğiyle hamleyi savuştururken elini acıttı, ama mızrağı askerin elinden çekip almayı başardı. Adam yüzüstü yere kapaklandı. Roran silahı döndürerek adama sapladı, sonra ileri atılıp, iki askeri daha mızrakla öldürdü. Ayaklarını ürün yetiştirmeyi tercih edeceği bereketli toprakta ikiye ayırıp mızrağını düşmanlarına salladı. "Gelin, piçler! Becerebiliyorsanız beni öldürün! Ben Roran Güçlü Çekiç'im ve hiçbir adamdan korkmam!"

Askerler ileri doğru harekete geçerken üç tanesi, Roran'la çarpışmak için arkadaşlarının cesetlerini çiğneyerek üstüne geldiler. Roran yana doğru kaçarak mızrağını en sağdaki adamın çenesine sokup dişlerini parçaladı. Roran mızrağı çekerken üzerinden kan akıyordu. Bir dizinin üstüne çöküp mızrağı yaklaşan diğer askerin koltukaltına soktu.

Birden bir darbe Roran'ın sol omzunu sarstı. Kalkanı ağırlığın altında iki büküm olmuş gibiydi. Ayağa kalkarak kalkanının meşe tahtalarının arasına bir mızrağın saplandığını ve üçüncü askerin kılıçla üzerine geldiğini gördü. Mızrağı fırlatacaktı gibi başının üstüne kaldırdı, asker tereddüt edince de bacalarının arasına bir tekme indirdi. Sonraki mücadelenin bir anlık duraksamasında kolunu işe yaramaz kalkanından kurtarıp onu ve saplanmış olan mızrağı askerin takılması için ayaklarının altına fırlattı.

Yaklaşan diğer askerler, Roran'ın vahşi gülümsemesi ve mızrağı karşısında ürkererek siniyorlardı. Roran'ın önündeki ceset yığını gittikçe büyü yordu. Sonunda belinin seviyesine gelince bu yığının üstüne çıktı. Yükseklik ona avantaj sağladığı için, dengesini zor sağlasa da orada durmaya devam etti. Askerlerin ona ulaşmak için bu ceset yığına tırmanması gerektiği için bir kola veya bacağı takıldıklarında veya bir arkadaşlarının yumuşak boynuna basmak zorunda kaldıklarında veya bir kalkana basıp kaydıklarında pek çoğunu öldürebildi.

Roran yüksek pozisyonundan, köyün karşı tarafında hâlâ Edric ve Sand'le dövüşmekte olan yirmi asker hariç geri kalan askerlerin bu hücumu katılmayı seçtiklerini görebiliyordu. Savaş sona erene dek bir daha dinlenemeyeceğini fark etti.

Gün ilerlerken Roran birçok yerinden yaralanmıştı. Yaralarının çoğu önemsizdi –kolunda bir kesik, kırık bir parmak, kaburgalardaki bir kesik– ama diğerleri öyle değildi. Cesetlerin üstünde uzanırken bir asker Roran'ı sağ bacağından yaralayıp total bıraktı. Biraz sonra soğan ve peynir kokan ağır bir adam, Roran'ın üstüne düştü. Son nefesini verirken Oku, Roran'ın sol omzuna soktu, ondan sonra da Roran kolunu başının üstüne kaldıramaz oldu. Oku çıkarmıyordu, çünkü çıkarırsa kan kaybından ölebileceğini biliyordu. Artık en şiddetli duygusu acı olmuştu; her hareketi yeni bir acıya neden oluyordu, ama hareketsiz kalması ölmek demektir, bu yüzden yorgunluğuna ve yaralarına rağmen ölümcül darbelerle baş etmeye devam ediyordu.

Roran zaman zaman yanındaki ya da arkasındaki Varden'lileri fark ediyordu. Attıkları bir mızrak yanından geçiyor veya beynini dağıtmak üzere olan bir askeri kılıçla durduruyorlardı, ama üzerinde dikildiği ceset yığını ve arabayla evlerin arasındaki mesafe çok dar olduğu için Roran çoğunlukla askerlerle yalnız başına karşılaşmak zorunda kalıyordu. Yukarıdaki okçulardan hâlâ oku kalmış olanlar ölümcül yaylım ateşine devam ediyordu.

Roran bir ara mızrağını bir askere fırlattı, mızrağın ucu adamın zırhına çarparken sapı kırıldı ve boylu boyunca yarıldı. Hâlâ hayatta olması askeri şaşırtmıştı, çünkü karşılık olarak kılıcını sallamada tereddüt etti. Askerin bu tedbirsiz gecikmesi, Roran'ın kılıçtan kaçmasına ve yerden bir mızrak kapıp, askeri öldürmesine neden oldu. İkinci mızrağın elinde bir dakikadan fazla kalmaması Roran'ı öfkeliyordu. Parçalanan kalıntıları askere fırlatıp cesedin kalkanını aldı, kemerinden çekicini çıkardı. En azından çekici onu hiç hayal kırıklığına uğratmıyordu.

Askerlerin kalanları yavaş yavaş yaklaşıırken, her adam onunla düelo için sırasını beklerken yorgunluk Roran'ın en büyük rakibiydi. Uzuvarları ağır ve cansızdı, gözleri kararıyor, yeterince nefes alamıyordu. Ama bir şekilde rakibiyle dövüşecek enerjiyi bulabiliyordu. Refleksleri yavaşlarken askerler onda daha önce kolayca kaçınabileceği bir sürü yara bere açtılar.

Askerler arasında boşluk oluşunca arkadaki açık alanı gördü ve yaşadığı zorluğun bitmek üzere olduğunu anladı. Son on iki adama merhamet göstermedi, ama onlar da Roran'ı ve arkadaki Varden'liyi geçemeyeceklerini bilmelerine rağmen böyle bir şey istemediler. Kaçmaya da çalışmadılar. Hırslayıp küfrederek, yalnızca çok sayıda arkadaşlarını katleden bu adamı öldürmeyi

isteyerek hücum ediyor, ama kısa sürede onlar da bilinmeze doğru yol alıyorlardı.

Roran bir anlamda onların cesaretine hayrandı.

Adamların dördünün göğsüne ok saplandı. Roran'ın arkasından bir yerden fırlatılan bir mızrak beşinci adamı köprücük kemiğinden vurdu ve o da cesetlerin arasına yığıldı. İki mızrak daha kurbanlarını buldu ve adamlar Roran'a ulaştı. Öndeki asker Roran'a dikenli baltayla saldırdı. Roran kemiğine sürtünen oku hissetmesine rağmen sol kolunu kaldırıp baltayı kalkarıyla engelledi. Savaşın bitmesi için duyduğu ezici arzunun yanı sıra acı ve öfkeyle uluyup çekicini askerin kafasına indirdi. Sağlam bacağının üstünde hoplayıp bir sonraki askerin göğsüne iki kez vurdu. Adam kendini savunamadan kaburgalarını kırdı. Üçüncü adam, Roran'ın saldırılarını karşıladı, ama Roran bir hamle yapacakmış gibi onu kandırıp öldürdü. Son iki asker iki yandan Roran'a saldırıp cesetlerin üstüne tırmanırken, Roran'ın, ayak bileklerine vurmaya çalıştı. Gücü gittikçe tükenen Roran uzun ve yorucu bir süre boyunca dövüşürken hem yaralandı, hem yara aldı. Sonunda adamlardan ilkinin miğferine indirdiği bir darbeye ikincisini de boynunu kırarak öldürdü.

Roran ayakta sallanıp düşüp bayıldı.

Yerden kaldırıldığını hissedip gözlerini aralayıp bakınca Harald'ın dudaklarına şarap tulumunu dokundurduğunu fark etti. "İç bunu," dedi Harald. "Kendini daha iyi hissedeceksin."

Göğsü inip kalkan Roran birkaç yudum aldı. Güneşte ısınmış şarap yaralı ağzını yaktı. Bacaklarının daha iyi olduğunu hissetti. "Tamam, beni bırakabilirsiniz artık."

Çekicine dayanıp etrafına baktı. İlk kez ceset yığınının ne kadar yükseldiğini fark etti; o ve arkadaşları en azından altı metre havada duruyorlardı. İki yandaki evlerin çatılarıyla neredeyse aynı seviyedeydiler. Roran askerlerin çoğunun oklarla öldüğünü gördü, ama buna rağmen kendisinin de çok sayıda asker öldürdüğünü biliyordu.

"Kaç... kaç kişiler?" diye sordu Harald'a.

Her tarafı kan lekeleriyle kirlenmiş savaşı başını iki yana salladı. "Otuz ikiden sonra sayamadım. Belki başka biri sayabilir. Yaptığın şey Güçlü Çekiç... Daha önce hiç böyle bir başarı görmedim, bir insanın yetenekleri dışında bir şey bu. Ejderha Saphira iyi seçim yapmış; ailenizin adamları kimsenin yapamadığı gibi savaşıyor. Yetenekleriniz başka kimsede yok Güçlü Çekiç. Burada kaç kişiyi öldürdüysen ben..."

"Yüz doksan üç!" diye bağırdı Carn, aşağıdan onlara doğru tırmanarak

"Emin misin?" diye sordu Roran inanamayarak.

Carn, onlara ulaşırken başını salladı. "Evet! Seyrettim ve dikkatle saydım. Yüz doksan üç... okçular işlerin bitirmeden önce karınlarını deldiğin adamları sayarsan doksan dört."

Bu sayı Roran'ı serseme çevirmişti. Toplam sayının bu kadar büyük olduğunu düşünmüyordu. Boğuk bir kahkaha attı. "Daha fazla olmaması çok yazık. Yedi tane daha olsa iki yüze tamamlamış olurum."

Diğer adamlar da güldü.

İnce yüzü endişeyle kırışan Carn, Roran'ın sol omzundan çıkan oka zandı. "Dur, yaralarına bakayım."

"Hayır!" dedi Roran, onu iterek. "Benden daha ciddi yaraları olan başka adamlar vardır. Önce onlarla ilgilen."

"Roran, bandajlamazsam bu yaralardan bazıları ölümcül olabilir. Uzun sürmeye..."

"Ben iyiyim," diye gürlledi Roran. "Beni rahat bırak."

"Roran, kendine şöyle bir bak!"

Roran baktı ve hemen bakışlarını kaçırdı. "Çabuk ol o zaman." Roran gökyüzüne baktı. Carn birkaç büyü mırıldanarak oku omzundan çıkarırken zihni bomboştu. Büyünün etkisini gösterdiği her noktada Roran derisinin kaşınıp karıncalandığını hissediyor, ardından acısı mutluluk verici şekilde hafifliyordu. Carn işini bitirdiğinde Roran'ın canı hâlâ yanıyordu, ama o kadar kötü değildi ve zihni öncekinden daha berraktı.

Carn'ın yüzü griye dönmüş, titriyordu. Titremeleri geçene kadar ellerini dizlerine koydu. "Ben gidip..." Nefes almak için durakladı. "... gidip diğer yaralılara yardım edeyim." Doğrulup aşağıya indi. Yürürken sarhoş gibi yalpalıyordu.

Roran endişeyle onun gidişini seyretti. Sonra diğerlerinin durumunu merak etti. Köyün diğer ucuna bakınca etrafa saçılmış olan kimi kırmızı tunikli, kimi Varden'linin giydiği kahverengi gömleklili cesetler dışında bir şey göremedi. "Edric ve Sand'e ne oldu?"

"Üzgünüm Güçlü Çekiç, kendi kılıcımın ötesinde bir şey görmedim."

Roran hâlâ evlerin çatılarında olan birkaç adama seslendi. "Edric ve Sand'e ne oldu?"

"Bilmiyoruz Güçlü Çekiç!" diye cevap verdiler.

Roran çekiciyle kendini dengeleyip cesetlerin üstünden aşağıya indi. Yanında Harald ve diğer üç adamla birlikte meydanı geçtiler. Geçerken hâlâ hayatta olduğunu gördükleri adamları öldürmeyi ihmal etmediler. Meydanın kenarına vardıklarında öldürülmüş Varden'linin sayısı öldürülen askerlerin sayısından fazla olduğunu gördüler. Harald kılıcını kalkanına vurup bağırdı. "Hayatta olan var mı?"

Bir dakika sonra evlerin arasından bir ses duyuldu: "Adını söyle."

"Harald ve Roran Güçlü Çekiç; Varden'in savaşçıları. Eğer İmparator'a hizmet ediyorsan teslim ol, çünkü arkadaşların öldü. Bizi tek başına yenemezsin!"

Evlerin arasından bir yerden düşen metal sesi geldi. Ardından Varden'li savaşçılar birer ikişer gizlendikleri yerden çıkıp, yaralı arkadaşlarına destek olmak üzere meydana doğru yürüdüler. Sersemlemiş görünen savaşçıların bazılarının üzerinde o kadar kan vardı ki Roran, onların esir askerler olduklarını sandı. Son grupta kolunu kaybetmiş bir savaşçıya yardım eden Edric vardı.

Roran'ın işaretiyle iki adamı, Edric'i bu yükten kurtarmak için koştu. Yüzbaşı doğruldu. Ağır adımlarla Roran'a doğru yürüyüp, anlaşılmaz bir ifadeyle doğruca gözlerine baktı. Ne o ne Roran konuştu. Roran meydanın son derece sessizleştiğinin farkındaydı.

İlk konuşan Edric oldu. "Adamlarının kaç hayatta kaldı?"

"Çoğu. Hepsi değil, ama çoğu."

Edric başını salladı. "Ya Carn?"

"Yaşıyor... Ya Sand?"

"Hücum sırasında bir asker, onu vurdu. Yalnızca birkaç dakika önce öldü." Edric, Roran'ın arkasına baktı, sonra da ceset yığınlarına. "Emirlerime karşı geldin Güçlü Çekiç."

"Öyle yaptım."

Edric açık elini ona doğru uzattı.

"Yüzbaşı hayır!" diye bağırdı Harald öne doğru çıkarak. "Roran olmasaydı hiçbirimiz burada olmazdık. Yaptığı şeyi görmeliydiniz; neredeyse iki yüz askeri tek başına öldürdü!"

Harald'ın yalvarmaları Edric'te etkili olmadı. Elini uzatmaya devam ediyordu. Roran da kayıtsız duruyordu.

Bunun üzerine Harald, ona dönüp, "Roran, adamların senin olduğunu biliyorsun. Yalnızca söyle ve biz..."

Roran, onu bir bakışla susturdu. "Aptal olma."

Edric ince dudaklarının arasından, "En azından aklını tamamen kaybetmemişsin," dedi. "Harald, yol boyunca yük atlarına liderlik etmek istemiyorsan ağzını kapat."

Roran çekicini kaldırıp, Edric'e verdi. Sonra kılıcının ve hançerinin asılı olduğu kemerini çıkardı. Onları da Edric'e verdi. "Başka silahım yok," dedi.

Edric haşın bir yüzle başını salladı. Kemerini omzuna astı. "Roran Güçlü Çekiç, seni komuta görevinden alıyorum. Kaçmaya çalışmayacağına dair onur sözü veriyor musun?"

"Veriyorum."

"O zaman gerektiğinde yardım edeceksin, ama onun dışında esir gibi davranacaksın." Edric etrafına bakıp, başka bir savaşçıyı işaret etti. "Fuller, Varden'e dönene kadar Roran'ın görevini sen üstleneceksin. Bu konuda ne yapılacağına Nasuada karar verecek."

"Evet, efendim," dedi Fuller.

Roran birkaç saat boyunca diğer savaşçılarla birlikte ölüleri toplayıp köyün eteklerine gömdü. Bu sırada Roran seksen bir savaşçısından yalnızca dokuzunun öldüğünü öğrendi, oysa Edric ve Sand neredeyse yüz elli adam yitirmişti. Onları kurtardıktan sonra birkaç savaşçı Roran'la kalmasaydı Edric daha fazlasını kaybedebilirdi.

Ölülerini gömdükten sonra Varden oklarını topladı, köyün ortasında bir ateş yaktı. Askerlerin takımlarını çıkarıp odun yığınına sürükleyerek ateşe attılar. Yanan cesetlerden gökyüzüne doğru yağlı siyah bir duman yükselmeye başladı. Güneş bu dumanın arasında kırmızı bir disk gibi görünüyordu.

Askerlerin yakaladığı genç kadın ve çocuk hiçbir yerde görünmüyordu. Cesetleri askerlerin arasında olmadığı için Roran çarpışma başlayınca ikisinin kaçtığını düşündü.

Yapabilecekleri en iyi şey buydu. Her nereye gittilerse onlara şans diledi.

Varden'liler gitmek üzereyken Snowfire köye geri dönerek Roran'a hoş bir sürpriz yaptı. At başta ürkek ve soğuktu, kimsenin kendisine yaklaşmasına izin vermiyordu. Ama Roran, onunla yumuşak sesle konuşarak omzundaki yarayı temizleyip bandajlamasına yetecek kadar sakinleştirmeyi başardı.

Tamamen iyileşene dek Snowfire'a binmesi akılsızlık olacağı için onu yük atlarının önüne bağladı. At bundan hiç hoşlanmıyıp kulaklarını yatırdı, kuyruğunu iki yana sallayıp dişlerini gösterdi.

"Uslu ol bakalım," dedi Roran boynunu okşayarak. Snowfire gözlerini yuvarlayıp kişnedi, ama kulakları biraz gevşemişti.

Roran ölen bir Varden savaşçısına ait bir ata binip evlerin arasında toplanan adamların arkasındaki yerini aldı. Kendisine bakmalarına aldırmadı, ama birkaç tanesinin, "Aferin," diye mırıldanması onu sevindirdi.

Edric'in hareket emri vermesini beklerken Nasuada, Katrina ve Eragonu düşündü. Bu başkaldırısını öğrendiklerinde nasıl tepki vereceklerini merak ediyordu. Bir saniye sonra endişelerini bir kenara bıraktı. Ben doğru olanı ve gerekeni yaptım, dedi kendi kendine. Sonuçta ne olursa olsun pişman olmayacağım.

"Harekete geç!" diye bağırdı Edric, grubun başından.

Roran atını sürdü. Adamlarla aynı anda batıya doğru yol alıp, köyden ayrılırken askerlerin cesetleri yanmaya devam ediyordu.

# Aynadaki Mesaj

Sabah güneşinin ışınları Saphira'nın bedenine hoş bir sıcaklık veriyordu.

Eragon'un boş çadırının birkaç adım yukarısındaki pürüzsüz taş çıkıntıda keyif yapıyordu. Nasuada, Eragon'u Farthen Dûr'a gönderdiğinden beri her gece yaptığı gibi gece uçuşları, uykusunu getirmişti. Eragon'un yokluğunu gizlemek için bu uçuşlar gerekiyordu, ama bu rutin onu yoruyordu, çünkü karanlık onun için korkutucu olmasa da yapısı gereği gece yarattığı değildi ve hiçbir şeyi böyle düzenli olarak yapmaktan hoşlanmıyordu. Ayrıca Varden'in de bir yerden bir yere gitmesi bu kadar uzun sürdüğü için zamanının çoğunu her gece aynı arazinin üstünde uçarak geçiriyordu. Yaşadığı tek heyecan, zihni-gelişmemiş-kırmızı-pullu-Thorn'u kuzeydoğu ufkunda alçaktan uçarken görmesiydi. Thorn, onunla karşılaşmaya kalkmamış, yoluna devam edip, imparatorluğun derinliklerine doğru yol almıştı. Saphira gördüğünü rapor ettiğinde, Nasuada, Arya ve onu koruyan Elfler, ürkmüş karga sürüsü gibi haykırarak dörtbir yana koşuşturmuşlardı. Hatta siyah-mavi-kurt-kürklü-Blödhgarm'ın Eragon kılığında onunla uçmasında bile ısrar etmişlerdi. Tabii ki, Saphira buna izin vermemişti. Elfin, sırtına Eragon'un gölge hayaletini yerleştirmesine izin vermek başka bir şeydi, ana savaş zorunlu hale getirmediği takdirde kimsenin sırtına binmesine izin vermezdi, hatta belki savaşta bile.

Esneyip sağ ön ayağını uzattı, pençesindeki tırnakları açtı. Tekrar gevşeyerek kuyruğunu gövdesine sardı, zihninde geyik ve başka av hayvanlarının hayaliyle başını pençelerinin üstüne tekrar yerleştirdi.

Kısa bir süre sonra birisinin kampta koştuğunu, Nasuada'nın kırmızı çadırına doğru gittiğini duydu. Seslere pek kulak vermedi; çadıra her zaman ulaklar gidip geliyordu.

Tam uykuya dalmak üzereyken, bir ulağın daha koştuğunu duydu, kısa bir süre sonra iki tanesinin daha. Gözlerini açmadan dilini uzatıp havanın tadına baktı. Sıra dışı bir koku yoktu. Bu karışıklığı araştırmasına gerek olmadığına karar vererek, serin, yeşil bir gölde canlı balık avladığını gördüğü rüyalara daldı.

Saphira'yı uyandıran öfkeli sesler oldu.

Çok sayıda yuvarlak-kulaklı-iki-bacıklının birbiriyle tartışmasını dinlerken kıpırdanmadı. Sözleri anlayamayacağı kadar uzaktaydılar, ama tonlarından öldürebilecek kadar öfkeli olduklarını anlıyordu. Kalabalık grupların yaşadığı her yerde olduğu gibi Varden'de de bazen tartışmalar çıkardı, ama daha önce hiç bu kadar çok iki ayaklının uzun süre tartıştığını duymamıştı.

İki ayaklıların bağırması şiddetlenirken Saphira'nın ensesi zonklamaya başladı. Pençelerini altındaki taşa bastırdı, parmaklarının etrafında ki kuvars kaplı ince tabakalar sert bir çatırtıyla kırıldı.

Otuz üçe kadar sayacağım, diye düşündü. Eğer o zamana dek durmazlarsa canlarımı sıkan her neyse rüzgârın kızını rahatsız edecek kadar önemli olsa iyi olur.

Saphira yirmi yediye geldiğinde iki bacıklılar sessiz kaldı. Nihayet! Daha rahat bir pozisyon alarak çok ihtiyacı olan uykuya devam etti.

Metaller şingirdadı, elbiseler hışırdadı, deri ayakkabılar yerde tok sesle tıngırdadı ve koyu derili savaşçı Nasuada'nın kokusu, Saphira'ya geldi. Şimdi ne var, diye düşündü. Bir an için herkesin dehşet içinde kaçıp onu rahat bırakması için kükremeyi düşündü.

Tek gözünü açınca Nasuada ve altı korumasının ona doğru yürüdüğünü gördü. Kayanın ucuna gelince Nasuada korumalarına, çimenlerde mızrak dövüşü yapan Blödhgarm ve diğer Elflerin arkasında kalmasını emretti. Kendisi kayaya tırmandı.

"Selamlar Saphira," dedi. Kırmızı bir elbise giymişti ve bu renk arkasındaki elma ağaçlarının yeşil yapraklarının önünde son derece olağandışı duruyordu. Saphira'nın pullarından yansıyan ışık yüzünde benekler oluşturuyordu.

Saphira bir kez gözlerini kırptı, sözlerle cevap verme isteği duymuyordu.

Nasuada, etrafına bakıp, Saphira'nın başına biraz daha yaklaştı. "Saphira, seninle özel olarak konuşmam gerek. Sen, benim zihnime uzanabiliyorsun, ama ben seninkine uzanamıyorum. Zihnimin içinde kalır mısın? Böylece ben söylemem gerekeni zihnimden geçiririm ve sen de duyarsın."

Saphira, zihnini onun gergin, yorgun, bilincine uzatıp, uyumasına izin verilmediği için duyduğu öfkenin Nasuada'nın bilmesini sağladı. Eğer istersem bunu yapabilirim, ama senin iznin olmadan asla yapmam.

Elbette, dedi Nasuada. Anlıyorum. Saphira başta dağınık görüntüler ve duygular dışında bir şey görmedi: boş bir ilmeğin asılı olduğu darağacı, yerde kan, hırlayan yüzler, korku, yorgunluk ve her şeyin altında yatan haşin bir kararlılık. Beni bağışla, dedi Nasuada. Yorucu bir sabah geçirdim. Düşüncelerim çok fazla dağılırsa lütfen bana dayan.

Saphira, tekrar gözlerini kırptı. Varden'i bu kadar karıştıran şey ne? Bir sürü adam huysuz tartışmalarıyla beni uyandırdı, ondan önce de bir sürü ulağın kampta koştuğunu duydum.

Nasuada, dudaklarını büzüp başını Saphira'dan uzaklaştırdı. Kollarını göğsünde kavuşturup elleriyle iyileşen kollarını sardı. Zihninin rengi gece yarısı gibi simsiyah oldu. Ölüm ve şiddet imalarıyla doldu. Hiç karakteristiği olmayan uzun bir duraksamadan sonra, Varden'den birisi, adı Othmund, dün gece Urgal kampına girip ateşin karşısında uyurlarken üç tanesini öldürmüştü. Urgallar Othmund'u o zaman yakalayamamış, ama bu sabah yaptığı bu işle övünüyor ve orduda böbürleniyordu.

Neden böyle bir şey yapmış ki? Urgallar ailesini mi öldürmüştü?

Nasuada başını iki yana salladı. Keşke öyle olsa diyorum, çünkü o zaman Urgallar bu kadar kızgın olmazdı; en azından intikamı anlayabilirlerdi Hayır, olayın en garip yanı da bu; Othmund, Urgallardan, sırf Urgal oldukları için nefret ediyor. Ona ya da akrabalarına karşı asla bir yanlışları olmamış, ama Urgallardan ölesiye nefret ediyor. Ya da onunla konuştuktan sonra benim anladığım bu.

Ne yapacaksın?

Nasuada gözlerinde derin bir üzüntüyle ona baktı. Suçu yüzünden idam edilecek. Urgalları Varden'e dâhil ettiğimde Urgallara saldıran birinin bir insana saldırmış gibi cezalandırılacağını söyledim. Sözümü çiğneyemem.

Verdiğin bu söze pişman mısın?

Hayır. Adamların böyle bir harekete izin vermeyeceğimi bilmeleri gerekiyor. Aksi halde, Nar Garzhvog ve ben anlaşmamızı yaptığımız gün Urgalların aleyhine dönebilirlerdi. Ama şimdi onlara sözümde samimi olduğumu göstermeliyim. Eğer yapmazsam daha fazla cinayet işlenir ve o zaman Urgallar konuyu kendi ellerine alırlar. Böylece iki ırk bir kez daha birbirinin gırtlığına yapışır.



Othmund'un Urgalları öldürdüğü ve emirlerime karşı geldiği için ölmesi gerekiyor, ama oh, Saphira, Varden bundan hoşlanmayacak. Sadakatlerini kazanmak için kendi tenimi feda ettim, ama şimdi Othmund'u idam ettiğim için benden nefret edecekler... Urgalların hayatını insanlarınkiyle bir tuttuğum için benden nefret edecekler. Kollarını indirerek manşetlerini çekiştirdi. Ve ben de bu durumdan en az onlar kadar rahatsızım. Babamın yaptığı gibi Urgallara karşı dürüst ve adil davrandım. Ama onu nasıl öldürdüklerini asla unutamıyorum. Farthen Dûr Savaşı sırasında Varden'i katleden o Urgallar gözümün önünden gitmiyor. Çocukken duyduğum hikâyeleri, Urgalların dağlardan inip masum insanları uyurlarken öldürmelerini unutamıyorum. Urgallar her zaman korkulacak canavarlardı ve ben kalkıp kaderimizi onlarınkine bağladım. Bütün bunlar aklımdan çıkmıyor Saphira ve durmadan doğru kararı verip vermediğimi düşünüyorum.

İnsan olduğunu unutamazsın, dedi Saphira, Nasuada'yı rahatlatmaya çalışarak. Ama etrafındakilerin inandıklarıyla bağlanmak zorunda değilsin. Eğer bu isteğin varsa ırkının sınırlarının ötesinde gelişebilirsin. Eğer geçmişin olayları bize bir şey öğretebilirse, bu, ırkları birbirine yaklaştıran kralların, kraliçelerin ve diğer liderlerin Alagaesia'daki en büyük iyiliği gerçekleştiren kişiler olmasıdır. Çekişmelerden ve öfkeden uzak durmalıyız, bir zamanlar düşmanımız olanlarla dost olmaktan değil. Urgallara karşı duyduğun güvensizliği hatırla, çünkü bunu hak ettiler, ama aynı zamanda bir zamanlar Cücelerin ve ejderhaların da birbirlerini ancak insanlar ve Urgallar kadar sevdiklerini hatırla. Şunu da unutma, ejderhalar bir zamanlar Elflerle savaşıyordu ve becerebilselerdi Elf ırkını yok edeceklerdi. Bunlar bir zamanlar böyleydi, ama artık değil, çünkü senin gibi insanlar nefretlerini bir kenara bırakıp, daha önce var olmayan dostlukları kurabilme cesaretine sahiptir.

Nasuada alnını Saphira'nın çenesine dayayıp, çok bilgesin, dedi.

Saphira bu sözlerden hoşlanıp başını pençelerinden kaldırdı, burnunun ucuyla Nasuada'nın alnına dokundu. Yalnızca gördüğüm gerçeği söylüyorum, daha fazlasını değil. Eğer bu bilgelikse istediğin gibi kullanabilirsin; ama bence sende de ihtiyaç duyduğun bilgelik mevcut. Othmund'u idam etmen Varden'i memnun etmeyebilir, ama sana olan sadakatlerini kaybetmeleri için bundan fazlası gerekir. Üstelik eminim sen onları yumuşatmanın bir yolunu bulabilirsin.

Evet, dedi Nasuada, parmaklarıyla gözlerini silerek. Sanırım bunu yapmak zorundayım. Sonra gülümsedi ve yüzü değişti. Ama buraya Othmund hakkında konuşmak için gelmedim. Eragon az önce benimle temas kurup, Farthen Dûr'da ona katılmanı istedi. Cüceler...

Saphira başını arkaya eğip, gökyüzüne doğru kükredi, karnındaki ateşi, titreşen bir alev tabakası halinde ağızından çıkardı. Etraftaki herkes donmuş gibi Saphira'ya bakarken, Nasuada ondan olabildiğince uzaklaştı. Saphira ayağa kalkarak başından kuyruğuna kadar sarsıldı, yorgunluğunu unutup uçmaya hazırlanarak kanatlarını açtı.

Nasuada'nın muhafızları ona doğru yaklaştı, ama Nasuada onları eliyle geri gönderdi. Bir duman bulutu üstünü kaplayınca elbisesinin kolunu burnuna kapatıp öksürdü. Coşkun övgüye değer, Saphira, ama...

Eragon yaralı filan mı, diye sordu Saphira. Nasuada tereddüt edince içini bir telaş hissi kapladı.

Her zamanki gibi sağlıklı, ama dün... bir... olay olmuş.

Ne tür bir olay?

O ve korumaları saldırıya uğramış.

Nasuada, Eragon'un konuşmaları sırasında anlattığı her şeyi tekrarlarlarken Saphira heykel gibi hareket etmeden durdu. Nasuada'nın sözleri bitince dişlerini gösterdi. Dûrgrimst Az Sweldn rak Anhûin, Eragon'la olmadığım için memnun olmalı; onu öldürmeye çalışanların o kadar ucuz kurtulmasına izin vermezdim.

Nasuada gülümseyerek, sırf bu nedenle burada kalman daha iyi olmuş, dedi.

Olabilir, dedi Saphira. Burnundan bir duman çıkarıp kuyruğunu iki yana salladı. Ama bu beni hiç şaşırtmadı; Eragon ve ben, ne zaman ayrılırsak birisi ona saldırıyor. Bu öyle bir hale geldi ki onu birkaç saat gözümün önünden ayırınca pullarım kaşınıyor.

O kendini korumayı becerebilir.

Doğru, ama düşmanlarımız da beceriksiz değil. Saphira sabırsızlanarak duruşunu değiştirdi, kanatlarını biraz daha yukarı kaldırdı. Nasuada, gitmek için sabırsızlanıyorum. Bilmem gereken başka bir şey var mı?

Hayır. Hızlı ve doğru uç, Saphira. Ama Farthen Dûr'a varınca fazla oyalanma. Sen kampımızdan ayrılır ayrılmaz, imparator, seni ve Eragon'u keşif gezisine göndermediğimi anlayacaktır. Galbatorix, siz yokken saldırabilir de saldırmayabilir de, ama uzakta olduğunuz her saat bu olasılığı artıracaktır. Ayrıca Feinster'e saldırdığımızda ikinizin de bizimle olmanızı çok istiyorum. Şehri siz olmadan alabiliriz, ama çok daha fazla kaybımız olur. Kısacası bütün Varden'in kaderi sizin hızınıza bağlı.

Fırtınadaki rüzgâr kadar hızlı olacağız, diye güvence verdi Saphira.

Nasuada, ona veda edip taş çıkıntından indi. Blödhgarm ve diğer Elfler Saphira'nın yanına koşup, Eragon'un pek de rahat olmayan eyerini Saphira'nın sırtına yerleştirdiler. Eğer Eragon'la yolculuk yapsaydı bu eyerlere yiyecek ve ekipmanla dolduracaklardı. Saphira'nın bunlara ihtiyacı olmayacaktı, hatta kendine kalsa onları alamazdı bile, ama görünüş için onları taşıması gerekiyordu. Saphira hazır olunca Blödhgarm elini Elfler gibi göğsünde döndürdü, antik dilde, hoşça kal Saphira Parlak Pul dedi. Sen ve Eragon bize zarar görmeden geri gel.

Hoşça kal Blödhgarm.

Saphira, siyah mavi kurt kürklü Elf in Eragon'un hayaletini yaratmasını bekledi. Hayalet çadırdan çıkıp Saphira'nın sırtına bindi. Hayalet ön ayağının ucundan bacağına, oradan da omzuna çıkarken Saphira hiçbir şey hissetmedi. Blödhgarm, ona başıyla işaret ederek Eragon'un hayaletinin yerleştiğini belirtince Saphira kanatlarını iyice kaldırarak ileri atıldı, taş çıkıntının ucundan havalandı.

Saphira aşağıdaki gri çadırlara doğru alçalırken kanatların altındaki hava zemine çakılmasını önledi. Farthen Dûr yönünde kanat çırparak soğuk havaya doğru yükselmeye başladı. Yolculuğunda kendisine yardımcı olacak sabit rüzgârı arıyordu.

Varden'liler gece durmayı tercih ettiği ağaçlık nehir kıyısının üstünde bir daire çizip sevinçle titredi. Artık Eragon'u beklemek zorunda değildi. Artık Eragon'u beklemek zorunda değildi! Artık bütün gece aynı arazi üzerinde durmadan uçması gerekmiyordu! Ve artık zihin ve kalp ortağına zarar vermek isteyenler onun öfkesinden kaçamayacaktı! Saphira ağzını açarak sevincini ve güvenini dünyaya duyurdu, tanrılara meydan okudu. O, çağlarının en büyük ejderhaları olan Iormûngr ve Vervada'nın kızıydı.

Varden'den bir kilometre yukarıdayken, güçlü bir güneybatı rüzgârı karnına bastırmaya başladı.

Kendini hava akımına bırakıp, aşağıdaki güneşle yıkanan arazinin üstünde hızla ilerledi.

Düşüncelerinin kendisinden önce gitmesine izin vererek, geliyorum ufaklık, dedi.

# Davulda Dört Vuruş

Eragon, vücudundaki bütün kaslar gerilmiş bir şekilde ileri doğru eğildi. Dûrgrimst Ebardac'ın şefi, beyaz saçlı Cüce kadın Hadfala klan toplantısının yapıldığı masada ayağa kalkıp, Cüce dilinde kısa birkaç sözcük söyledi.

Hûndfast sol kulağına doğru eğilip çeviriyi mırıldandı: "Klanım adına yeni kralımız olması için oyumuzu Grimstborith Orik'e veriyoruz."

Eragon rahat bir soluk aldı. Bir. Bir klan şefinin Cücelerin hükümdarı olabilmesi için diğer şeflerin çoğunluğunun oyunu alması gerekiyordu. Eğer kimse üstünlük sağlayamazsa, Cüce kanunlarına göre en düşük oyu alan Cüce oylamadan çıkarılıyordu. Bu işlem bir klan şefi üstünlüğü sağlayana kadar devam ediyordu. Bundan sonra klan yeni hükümdarları olarak ona sadakat yemini ediyordu. Varden'in zaman kısıtlamasını bilen Eragon bu işlemin bir turdan fazla sürmemesini, eğer sürerse Cücelerin İki saatlik moladan fazlasını almamasını diliyordu. Eğer böyle bir şey olursa büyük bir öfkeyle odanın ortasındaki taş masayı kırabileceğini düşünüyordu.

İlk klan şefi olan Hadfala'nın oyunu Orik'ten yana kullanması iyiye İşaretti, Hadfala'nın, Eragon'un hayatına kast edilmeden önce Dûrgrimst Quan'nın şefi Gannel'i desteklediğini biliyordu. Eğer Hadfala'nın ittifakı yer değiştirdiyse Gannel'in yandaşlarının diğer üyelerinin de Orik'e oy vermesi mümkündü.

Dûrgrimst Feldûnost'un şefi Gâldhiem ayağa kalktı, ama o kadar kısa boyluydu ki otururken ayakta olduğundan daha uzun görünüyordu. "Klanım adına yeni kralımız olarak Grimstborith Nado'ya oy veriyorum."

Orik başını Eragon'a doğru çevirip alçak sesle, "Bunu bekliyorduk," dedi.

Eragon başını sallayıp, Nado'ya baktı. Yuvarlak suratlı Cüce halinden memnun bir şekilde sarı sakalını çekiştiriyordu.

Sonra Dûrgrimst Ledvonnû'nun şefi Manndrâth, "Klanım adına yeni kralımız olarak Grimstborith Orik'e oy veriyorum," dedi. Orik teşekkür edercesine başını sallayınca Manndrâth da başını salladı.

Manndrâth otururken Eragon ve diğer herkes Gannel'e baktı. Salon o kadar sessizdi ki Eragon Cücelerin nefesini bile duyamıyordu. Dini klan Ouan'ın şefi ve Cücelerin tanrısı Gûntera'nın yüksek rahibi olarak Gannel ırkı arasında çok büyük bir etkiye sahipti; o kimi seçerse taç onun olacak gibiydi.

"Klanım adına, yeni kralımız olarak Grimstborith Nado'ya oy veriyorum," dedi Gannel.

Yuvarlak odanın kenarlarında durmuş seyreden Cücelerden hafif bir hayret nidası yükseldi ve Nado memnuniyetini belirtir bir ifadeyle gülümsedi. Eragon ellerini kenetleyip hafifçe küfretti.

"Umudunu yitirme," diye mırıldandı Orik. "Bunu atlatabiliriz. Grimstborith Quan'ın daha önce de oy kaybettiği oldu."

"Ama bu ne sıklıkta oldu?" diye fısıldadı Eragon.

"Yeterince sık."

"En son ne zaman oldu?"

Orik kıpırdanıp bakışlarını kaçırdı, "Sekiz yüz yirmi dört yıl önce, Kraliçe..."

Dûrgrimst Ragni Hefthyn'in şefi Ündin söz alırken sustu. "Klanım adına yeni kralımız olarak Grimstborith Nado'ya oy veriyorum."

Orik kollarını göğsünde kavuşturdu, Eragon, onun yüzünü yalnızca yandan görebiliyordu, ama kaşlarını çattığı belliydi.

Eragon yanağını kemirerek desenli zemine baktı, verilen oyları ve kalan oyları sayıp Orik'in seçimi hâlâ kazanıp kazanamayacağını tahmin etmeye çalıştı. En iyi şartlarda bile oylar birbirine çok yakın olacaktı. Eragon ellerini sıktı, tırnaklarını etine geçirdi.

Dûrgrimst Nagra'nın şefi Thordris ayağa kalkıp uzun, kalın örgüsünü bir kolunun üstüne attı. "Klanım adına yeni kralımız olarak oyumu Grimstborith Orik'e veriyorum."

"Üçe üç," dedi Eragon alçak sesle. Orik başını salladı.

Sıra Nado'daydı. Dûrgrimst Knurlcarath'nın şefi, gözlerinde yırtıcı bir parıltıyla sakalını düzelterek topluluğa gülümsedi. "Klanım adına yeni kralımız olarak kendime oy veriyorum. Bana oy verirseniz ülkemizi onu kirleten yabancılardan temizleyeceğime söz veriyorum. Ayrıca altınımızı ve savaşçılarımızı, insanların, Elflerin ve Urgalların değil, yalnızca kendi halkımızın korunmasına adayacağıma da söz veriyorum. Aile onurumun üstüne yemin ediyorum."

"Dörde üç," dedi Eragon.

"Evet," dedi Orik. "Nado'dan kendisi dışında birine oy vermesini beklemek çok fazla olurdu."

Dûrgrimst Gedthratl'nın şefi Freowin bıçağını ve tahtasını bir kenara bırakıp, ağır gövdesini sandalyeden yarı kaldırdı, bakışlarını aşağıya doğru çevirip bariton fısıltıyla, "Klanım adına yeni kralımız olarak Dûrgrimst Nado'ya oy veriyorum." Sonra yerine oturup o andaki şaşkın havaya aldirmeden tahtadan kuzgun oymaya devam etti.

Nado'nun ifadesi memnuniyetten kendini beğenmiş bir havaya büründü.

"Barzûl," dedi Orik, kaşları iyice çatılarak. Kollarını koltuğunun kenarlarına dayarken koltuğu gıcırdatı. Ellerin üstündeki damarlar iyice kabarmıştı. "Sahte görünümlü hain. Oyunu bana vereceğine söz vermişti."

Eragon'un midesine bir ağırlık çöktü. "Neden sana ihanet ediyor?"

"Günde iki kez Sindri Tapmağı'nı ziyaret eden. Gannel'in isteklerine karşı gelmeyeceğini düşünmeliydim. Peh! Gannel bunca zamandır benimle oynuyormuş. Ben..." O sırada klan şeflerinin dikkati Orik'e yöneldi. Orik öfkesini gizleyerek ayağa kalktı, her klan şefinin yüzüne teker teker bakıp kendi dilinde şunları söyledi. "Klanım adına yeni kralımız olarak kendime oy veriyorum. Eğer bana oy verirseniz halkımıza altın, zenginlik ve Galbatorix'in evlerimizi tahrip etmesinden korkmadan yer üstünde yaşayabileceğimiz bir özgürlük vaat ediyorum. Bunun için aile onurum üzerine yemin ediyorum."

"Beşe dört," dedi Eragon, Orik yerine otururken. "Ve senin lehine değil."

Orik homurdandı. "Sayı sayabiliyorum, Eragon."

Eragon dirseklerini dizlerinin üstüne koydu, gözleri bir Cüce'den diğerine gitti. Harekete geçme arzusu içini kemiriyordu. Bu kadar çok şey risk altındayken Orik'i kral yapıp Cücelerin Varden'in

İmparator'a karşı verdiği mücadeleyi desteklemeye devam etmesini sağlamanın bir yolunu bulmalıydı. Ama ne kadar uğraşırsa uğraşsın aklına oturup beklemekten başka bir şey gelmiyordu.

Ayağa kalkan bir sonraki Cüce Dûrgrimst Fanghur'dan Havard'dı. Çenesini göğsüne bastırıp dudaklarını şişirdi, sağ elinde kalan iki parmağıyla masaya vurdu. Düşünceli görünüyordu. Eragon kalbi deli gibi çarparak oturduğu yerde öne kayd. Orik'le pazarlığına uyacak mıydı?

Havard masaya bir kez daha vurdu, sonra eliyle masaya bir şaplak indirdi. Çenesini kaldırarak, "Klanım adına yeni kralımız olarak Grimstborith Orik'e oy veriyorum."

Nado'nun gözlerinin büyüdüğünü, Cücenin dişlerini gıcırdatırken yanağındaki kasların oynayıpını görmek Eragon'a büyük bir zevk verdi. "Ha!" diye mırıldandı Orik.

"İşte bu onun sakalını tiretmıştır."

Geriye bir tek Hreidamar ve İorûnn kalmıştı. Urzhad'ın kaslı şefi bu durumdan huzursuzlanmış benziyordu. İorûnn ise sivri parmak ucuyla yanağındaki yara izine dokunuyor, tatminkâr bir kedi gibi gülümsüyordu.

Eragon ikisinin söyleyeceklerini beklerken nefesini tuttu. Eğer İorunn kendine oy verirse ve Hreidamar, ona sadık kalırsa seçim ikinci tura kalır. Ama İorunn'un bunu yapmak için olayları geciktirmek istemesi dışında bir neden olamaz. Bu noktada kraliçe olmayı umut edemez; ikinci tur başlamadan önce adı silinir ve sırf ileride torunlarına bir zamanlar kraliçeliğe aday olduğuyla övünmek için şu anda elinde bulunan gücü çarçur edeceğini sanmıyorum. Ama eğer Hreidamar, ona uyarıya oylama berabere kalır yani ikinci tura kalır... Ahhl Keşke geleceği görebilseydim. Ya Orik kaybederse? O zaman klan toplantısının kontrolünü ele geçirmeli miyim? Kimsenin çıkmaması için kapıyı kilitlemeli miyim, ama o zaman... Ama hayır, bu...

İorûnn, Hreidamar'a bakıp, başını sallayarak Eragon'un düşüncelerini böldü, yarı kapalı gözkapaklarını Eragon'a doğru çevirdi. Eragon, kendisini ödül almış bir öküz gibi hissediyordu. Zırhının zincirleri şingirdayan Hreidamar ayağa kalktı. "Klanım adına yeni kralımız olarak Grimstborith Orik'e oy veriyorum."

Eragon'un boğazına bir yumru takıldı.

Dudakları keyifle kıvrılan İorûnn kıvrak bir hareketle sandalyesinden kalktı, alçak, boğuk bir sesle, "Öyle görünüyor ki bugünkü toplantının sonucunu belirlemek bana düşüyor. İddialarınızı çok dikkatli dinledik Nado ve Orik. Pek çok konuda aynı fikirde olduğum noktaları işaret etti ama üzerinde anlaşmaya varmamız gereken en önemli konu Varrden'in imparatorluğa karşı verdiği mücadeleyi desteklemeye devam edip, etmeyeceğimiz. Bu yalnızca klanlar arası bir savaş olsa hangi tarafın kazandığına aldırmazdım ve savaşçılarımızı yabancılar uğruna feda etmeye razı olmazdım. Ama durum böyle değil. Bundan çok farklı. Eğer Galbatorix bu savaştan zaferle çıkarsa bizi onun gazabından Beor Dağları bile kurtaramaz. Üstelik başkaları Alagaesia'nın kaderini belirlerken bizimki gibi eski ve güçlü bir ırkın mağaralarda ve tünellerde gizlenmesi uygunsuz oluyor. Bu çağın günlükleri yazılırken bizim de kahramanlar olarak İnsanların ve Elflerin yanında savaştığımızı mı yazacaklar yoksa kapımızın dışında şiddetli bir savaş cereyan ederken ürkmüş köylüler gibi evlerimize kapandığımızı mı? Ben kendi cevabımı biliyorum." İorûnn saçlarını geriye atıp, "Klanım adına yeni kralımız olarak Grimstborith Orik'e oy veriyorum."

Daire biçimindeki duvara dayanmış beş kanun okuyucusundan en yaşlısı öne çıkıp cilalı esasını taş zemine vurdu. "Herkes Tronjheim, Farthen Dûr'un ve Beor Dağları'nın altında ve üstündeki her

knurlanın kırk üçüncü kralı Kral Orik'i selamlasın."

"Kral Orik'e selam olsun!" diye kükredi klan şefleri. Herkes ayağa kalkarken zırhların şingirtisi, elbiselerin hışırtısı salonu doldurdu. Eragon da başı dönerek aynı şeyi yaptı. Ne de olsa artık bir kralın karşısındaydı. Nado'ya baktı, ama Cüce'nin yüzü ölümcül bir maske gibiydi.

Beyaz sakallı kanun okuyucusu esasını tekrar yere vurdu. "Yazıcılar toplantı kararını kaydetsin ve bu haber krallıktaki herkese duyurulsun. Haberciler! Büyücülere kristal görme aynalarıyla bugün burada olanları bildirin, sonra dağın bekçilerini bulup şöyle söyleyin, 'Davullara dört kez vurulsun. Çekiçlerinizi de hayatınızda hiç olmadığı gibi sallayın, çünkü yeni bir kralımız var. Öyle güçlü dört vuruş olsun ki Farthen Dûr bu haberle çalkalansın.' Bunu onlara söyleyin, sizi görevlendiriyorum. Hadi!"

Haberciler gittikten sonra Orik sandalyesinden kalkıp, etrafındaki Cücelere baktı. Eragon'a biraz şaşkın bir ifadeyle döndü. Sanki tacı almayı kendisi de beklemiyordu. "Bu büyük sorumluluk için hepimize teşekkür ederim," dedi. Biraz duraksadıktan sonra devam etti. "Artık tek düşüncem ulusumuzun iyiliği ve hayatımın sonuna dek bunun için uğraşacağım."

Klan şefleri teker teker öne çıktı, Orik'in önünde diz çöküp sadık tebaalar olarak sadakat yemini ettiler. Sıra Nado'ya geldiğinde Cüce duygularını göstermeden yalnızca yemin sözlerini tekrarlar gibi sözcükler ağzından kurşun ağırlığıyla çıkıyordu. Nado yeminini bitirdikten sonra bütün üyelerin belirgin şekilde rahatladığı belli oldu.

Yeminlerin tamamlanmasından sonra, Orik taç giyme töreninin ertesi gün yapılmasına karar verdi. Daha sonra o ve maiyeti yandaki odaya geçti. Eragon, Orik'e, Orik, Eragon'a baktı ve Orik'in yüzünde kocaman bir gülümseme belirip, yanakları kızarana dek kahkahalarla güldü. Eragon da ona katıldı. Birbirlerini kucakladılar. Orik'in muhafızları ve danışmanları etrafına toplanıp, Orik'in omzuna şaplak indirip heyecanla onu tebrik ettiler.

Eragon rahatlamıştı. "İorûnn'un bizim tarafta olmasını beklemiyordum."

"Evet. Ben olduğuna sevindim, ama bu durumu daha da karmaşıklştırıyor." Orik yüzünü buruşturdu. "En azından konseyimde bir yer vererek onu yardımı için ödüllendirmem gerekecek."

"Bu çok iyi olabilir!" dedi Eragon, sesinin gürültünün üstünde duyulmasına çalışarak. "Vrenshrrgn isimlerine uygun davranırsa Urû'baen'in kapısına varmadan onlara çok ihtiyacımız olacak."

Orik cevap vermeye başladı, ama yerleri ve tavanı sarsan bir ses yankılandı. Eragon'un sesin şiddetiyle kemiklerinin sarsıldığını hissetti. "Dinleyin!" dedi Orik bir elini kaldırarak. Grup sessiz kaldı.

Bas nota her tekrarıyla odayı, bir dev Tronjheim'in yan tarafında yüzüyormuş gibi baştan aşağı sarstı. "Derva Davulları'nın benim hükümdarlığımı ilan edeceğini hiç düşünmemiştim."

"Davulların büyüklüğü ne kadar?" diye sordu Eragon şaşkınlıkla.

"Hafızam beni yanıltmıyorsa on beş metre çapında." Cücelerin kısa varlıklar olmalarına rağmen Alagaesia'daki en büyük yapıları inşa etmiş olmaları Eragon'a garip görünmüştü. Belki bu kadar büyük nesnelere yaparak kendilerini o kadar küçük hissetmiyorlardı; diye düşünüyordu. Bu teoriden Orik'e söz etmeyi düşündü, ama onu gücenendirme korkusuyla çenesini tuttu.

Orik'in yardımcıları etrafına toplanıp onunla Cüce dilinde konuşmaya başladılar. Bir soru daha

sormak üzere olan Eragon bir köşeye itildiğini fark etti. Konuşmada bir yavaşlama olması için sabırla bekledi, ama birkaç dakikadan sonra Cücelerin Orik'i soruları ve tavsiyeleriyle taciz etmeyi bırakmayacakları anlaşıldı, çünkü anladığına göre iletişim tarzları böyleydi.

Bu yüzden Eragon, "Orik Könungr," dedi ve antik dildeki kral sözcüğünü öyle bir enerjiyle doldurdu ki oradaki herkesin dikkatini çekti. Oda sessizleşti, Orik, Eragon'a bakıp tek kaşını kaldırdı. "Majesteleri, çekilmek için izninizi alabilir miyim? Çok geç olmadıysa ilgilenmek istediğim.. bir konu var."

Orik'in gözleri anlayışla parladı. "Kesinlikle, acele et! Ama bana majesteleri, efendim ya da ona benzer başka unvan sözcükleri söylemene gerek yok. Ne de olsa biz arkadaşız ve manevi kardeşiz."

"Öyleyiz majesteleri," dedi Eragon. "Ama şimdilik herkesle aynı nezaketi göstersem iyi olur. Sen artık ırkının kralısın ve aynı zamanda benim de kralımsın. Dûrgrimst Ingeitum'un bir üyesi olduğuma göre bu aldırmazlık edemeyeceğim bir durum."

Orik, ona inceliyormuş gibi bir süre baktı. Sonra başını salladı. "Nasıl istersen Shade Katili."

Eragon selam verip odadan çıktı. Yanında dört muhafızla tünellerden geçip, Tronjheim'in zemin katına giden merdivenlere ulaştı. Şehir-dağı bölen dört ana koridorun güney ucuna vardıklarında muhafızların kaptanı Thrand'a döndü. "Yolun geri kalanını koşmak istiyorum. Bana ayak uyduramayacağınız için Tronjheim'in güney kapısına ulaştığınızda durup dönüşümü beklemenizi öneriyorum."

"Argetlam, lütfen, yalnız gitmemelisiniz," dedi Thrand. "Size eşlik edebilmemiz için yavaşlayamaz mısınız? Elfler kadar hızlı olamayabiliriz, ama zırhlarla birlikte gün doğuşundan günbatımına kadar koşabiliriz."

"Endişenizi anlıyorum," dedi Eragon. "Ama her sütunun arkasında bir katil olduğunu bilsem bile bir dakika daha oyalanamam. Hoşça kalın!"

Geniş koridora dalıp, yoluna çıkan Cücelerin arasından hızla koşmaya başladı.



# Kavuşma

Eragon'un başladığı yerde Tronjheim'in güney kapısına yalnızca bir kilometre vardı. Ayakları taş zemine gürültüyle çarparken mesafeyi yalnızca birkaç dakika içinde aldı. Koşarken gözü iki yandaki koridorlara açılan kemerli girişlerin üstünde asılı duran zengin goblenlere, sütunların arasındaki yeşimtaşı kakmalı duvarların önünde duran heykel ve canavar heykellerine çarptı. Dört kat yüksekliğindeki bir yapı kadar geniş olan işlek yolda Eragon, orayı dolduran Cücelerden kaçmada pek zorluk yaşamadı, ama bir keresinde önündeki Knurlcarathn kuyruğu o kadar uzundu ki Cücelerin üstünden atlamaktan başka seçeneği yoktu. Cüceler başlarını eğip şaşkın sesler çıkardılar. Eragon üzerlerinden uçarken şaşkın bakışların tadını çıkardı.

Eragon, şehir-dağın güney girişini koruyan geniş kereste kapının altından uzun, tek bir adımla geçerken muhafızların bağırdığını duydu. "Selam Argetlam!" Yirmi metre ötede kapı Tronjheim'in tabanına girdiği için görmeyen gözlerle ufka bakan iki altın hayvan heykelinin arasından hızla geçip açık havaya çıktı.

Hava serin ve nemliydi, yağmur yeni yağmış gibi kokuyordu. Sabah olmasına rağmen Tronjheim'in etrafını kuşatan disk şeklindeki araziye gri alacakaranlık kaplamıştı. Bu arazide hiç çimen olmazdı, yalnızca yosunlar, likenler ve ara sıra pis kokulu mantarlar çıkardı. Yukarıda Farthen Dûr on kilometre boyunca yükselip dar bir açıklığa ulaşıyor, oradan soluk, bir ışık büyük kratere iniyordu. Eragon yukarı bakınca dağın boyutunu kavramada zorluk çekiyordu.

Koşarken kendi soluklarının ve hafif, hızlı ayak seslerinin monoton sesini dinliyordu. Tepede dolaşıp arada bir çığlık atan birkaç yarasa dışında yalnızdı. Boş dağa yayılan sakin ruh hali onu rahatlatıyor ve her zamanki endişelerinden kurtarıyordu.

Tronjheim'in güney kapısından çıkan parke taşı kaplı yolda ilerleyip Farthen Dûr'un güney tabanına yerleştirilmiş olan dokuz metre boyundaki iki büyük siyah kapıya ulaştı. Eragon dururken gizli muhafız odalarından iki Cüce çıkıp kapıları açtı, ötedeki uçsuz bucaksız gibi görünen tüneli ortaya çıkardı.

Eragon ilerlemeye devam etti. Tünelin ilk on beş metresindeki sütunlar yakutlar ve ametistlerle kaplanmıştı. Onların dışında tünel çıplak ve ıssızdı. Duvarların pürüzsüzlüğü yirmi metrede bir yerleştirilmiş alevsiz fenerler ve rastgele konmuş kapılarla bozuluyordu. Acaba bu kapılar nereye açılıyor, diye merak etti Eragon. Sonra metrelerce yükseklikte bir taş üstüne bastırılmış gibi hissetti ve bir an için tünel dayanılmaz derecede boğucu göründü. Bu görüntüyü hemen zihninden sildi.

Eragon tünelin yarısında onu hissetti.

Saphira, diye hem zihniyle hem de yüksek sesle bağırdı. Adı düzinelerce çığlığın gücüyle taş duvarlarda yankılandı.

Eragon, bir süre sonra uzaktan gelen gök gürültüsünü andıran bir homurtu tünelin diğer tarafından ona doğru yankılandı.

Eragon hızını iki katına çıkararak zihnini Saphira'ya açtı. Hiç engel olmadan kavuşabilmeleri için etrafındaki her türlü korumayı kaldırdı. Saphira'nın bilinci ılık bir su gibi Eragon'a aktı, Eragon'unki de Saphira'ya. Eragon yutkunurken ayağı takıldı, neredeyse düşüyordu. Birbirlerini düşünceleriyle

sarmaladılar, birbirlerine hiçbir fiziksel kucaklaşmanın eşdeğer olamayacağı bir yakınlıkla kucaklaşıp kimliklerinin tekrar birleşmesine izin verdiler. Çok basit bir huzur hissi ikisinin de üstüne çöktü. Artık yalnız değildiler. Sizi önemseyen ve varlığınızın her parçasını anlayan, sizi en umutsuz şartlarda bile terk etmeyecek biriyle olduğunuzu bilmek, bu bir kişinin sahip olabileceği en değerli ilişkiydi ve hem Eragon hem de Saphira ona çok değer veriyorlardı.

Kısa bir süre sonra Eragon, Saphira'nın kafasını tavana çarpmamaya, pullarını duvara sürmemeye çalışarak olabildiğince hızlı koşarak kendisine doğru geldiğini gördü. Eragon'un karşısında ateşli, parlak, görkemli bir şekilde durmaya çalışırken pençeleri yerde kaydı.

Eragon sevinçle haykırarak yukarı fırladı, keskin pullarına aldırmayarak kollarını boynuna doladı, olabildiğince sıkı sarıldı. Ayakları birkaç santim havada kaldı. Ufaklık, dedi Saphira, sıcak bir ses tonuyla. Saphira onu yere bırakıp, ufaklık, beni boğmak istemiyorsan kollarını gevşet, dedi.

Özür dilerim. Eragon sırtıtarak geri çekildi. Sonra bir kahkaha atarak alnını onun burnuna dayadı, çenesinin iki köşesini kaşdı.

Saphira'nın mırıltısı tüneli doldurdu.

Yorgunsun, dedi Eragon.

Hiç bu kadar hızlı uçmamıştım. Varden'den ayrıldıktan sonra yalnızca bir kez durdum ve devam edemeyecek kadar susamasaydım durmazdım da.

Yani üç gündür yemek yemediğini ve uyumadığını mı söylüyorsun?

Saphira, ona göz kırpıp parlak safir gözlerini bir an için gizledi.

Açlıktan ölüyor olmalısın, dedi Eragon endişeyle. Herhangi bir yara izi olup olmadığını görmek için ona iyice baktı. Hiçbir iz bulamayınca rahatladı.

Yorgunum, diye itiraf etti Saphira. Ama aç değilim. Henüz değilim. Dinlendikten sonra yemek isterim. Şu anda bir tavşanı bile yiyebileceğimi sanmıyorum.. Altımdaki toprak sallanıyor gibi; hâlâ uçuyormuş gibi hissediyorum.

Bu kadar uzun süre ayrı olmasaydılar Eragon, onu bu pervasızlığı yüzünden azarlayabilirdi, ama şu anda kendini bu kadar zorladığı için çok etkilenmişti. Ve ona minnettardı. Teşekkür ederim, dedi. Tekrar bir arada olmak için bir gün daha bekleyemezdim.

Ben de. Saphira gözlerini kapatıp, başını çenesini kaşımaya devam eden Eragon'un ellerine bastırdı. Üstelik taç giyme törenine geç kalamazdım, değil mi? Kim kazan...

Daha o sözünü bitiremeden Eragon, ona, Orik'in görüntüsünü gönderdi.

Ah, dedi Saphira büyük bir memnuniyetle. İyi bir kral olacak.

Umarım.

Yıldız Safir, onarmam için hazır mı?

Cüceler parçaları henüz birleştirmedilerse bile eminim yarına kadar bitirirler.

Bu iyi. Saphira bir gözünü açarak ona delici bir şekilde baktı. Nasuada bana, Az Sweldn rak Anhûin'in girişimini anlattı. Ne zaman yanında olmasam başın belaya giriyor.

Eragon'un yüzünde kocaman bir gülümseme belirdi. Peki, ya sen yanımdayken?

Bela seni yemeden ben onu yiyorum.

Öyle diyorsun. Peki, ya Urgalların Gil'ead'da bizi pusuya düşürüp beni esir almalarına ne diyorsun?

Saphira'nın dişlerinin arasından bir duman bulutu çıktı. O sayılmaz. O zaman küçüktüm ve bu kadar deneyimli değildim. Ama şimdi böyle bir şey olamaz. Ve sen bir zamanlar olduğun kadar çaresiz değilsin.

Ben hiçbir zaman çaresiz olmadım, diye itiraz etti. Yalnızca güçlü düşmanlarım vardı.

Saphira nedense onun bu sözünü son derece komik buldu; derinlerden gelen bir kahkaha attı, Eragon da ona katıldı. Eragon sırtüstü yatıp hava almaya, Saphira da burun deliklerinden fişkırان alevlere engel olmaya çalışana dek ikisi de gülmeye devam etti. Sonra Saphira, Eragon'un daha önce hiç duymadığı bir ses çıkardı. Garip hırıltı yüzünden Eragon aralarındaki bağda farklı bir şey hissetti.

Saphira sesi tekrar çıkardı, sonra bir sinek sürüsünden kurtulmaya çalışıyormuş gibi başını iki yana salladı. Oh, galiba hıçkırık tuttu beni, dedi.

Eragon'un ağzı açık kaldı. Bir an böyle durdu, sonra iki büklüm olup gözleri yaşarana dek güldü. Ne zaman kendini toparlasa Saphira hıçkırıyor, başını bir leylek gibi ileri oynatıyor, Eragon tekrar gülme krizine tutuluyordu. Sonunda kulaklarını parmaklarıyla tıkadı ve tavana bakıp hatırladığı bütün metallerin ve taşların gerçek isimlerini düşünmeye çalıştı.

Bitince bir nefes alıp ayağa kalktı.

Daha iyi misin, diye sordu Saphira ve omuzları yeni bir hıçkırıkla sarsıldı.

Eragon dilini ısırıldı. Daha iyiyim... Hadi, Tronjheim'e gidelim. Biraz su içmelisin. İşe yarayabilir. Sonra da uyursun. Hıçkırığı büyüyle gideremez misin?

Belki. Olabilir. Ama ne Brom ne de Oromis, bana bunu öğretmediler. Saphira homurdanarak anladığını belirtti ve bir süre sonra yeni bir hıçkırık başladı. Eragon dilini biraz daha sertçe ısırarak çizmelerinin ucuna baktı. Gidelim mi?

Saphira davetkâr bir şekilde sağ ön ayağını uzattı. Eragon hevesle onun sırtına tırmandı ve boynunun arkasındaki eyere oturdu.

Birlikte Tronjheim'e doğru devam ettiler. İkisi de mutluydu ve ikisi de birbirlerinin mutluluğunu paylaşıyorlardı.

# Yükselme

Derva Davulları çalıyor, Tronjheim'in Cücelerini yeni kralın taç giyme törenine davet ediyordu.

"Normal olarak, klan toplantısında bir kral ya da kraliçe seçildiğinde knurla hemen idare etmeye başlar, ama taç giyme törenini en az üç ay yapmayız. Böylece törene katılmak isteyen herkes, Farthen Dûr'a kraliyetimizin en uzak yerlerinden bile gelmek için işlerini yoluna koyacak zamanı bulur. Çok sık taç giyme töreni olmaz, bu yüzden olduğunda haftalarca ziyafet vermek, şarkılar söylemek, akıl ve güç oyunları oynamak, demircilikte, oymacılıkta ve diğer sanat türlerinde yarışmalar yapmak gibi bütün olayların tadını çıkarırız. Ama şimdi normal bir zamanda değiliz."

Eragon, Tronjheim'in merkez salonunun hemen dışında Saphira'nın yanında ayakta duruyor, davulların sesini dinliyordu. Bir kilometre uzunluğundaki salonun iki yanında yüzlerce Cüce her seviyenin kemerlerine sıralanmıştı, Eragon ve Saphira'ya karanlık parıltılı gözlerle bakıyordu.

Saphira pullarını yalarken iğneli dili hışırdıyordu. O sabah, beş tane iyi gelişmiş koyun yediğinden beri bunu yapıyordu. Sonra sol ön bacağını kaldırıp burnuna sürttü. Yanık yün kokusu duyuyordu.

Kıpırdanıp durmayı bırak, dedi Eragon. Herkes bize bakıyor.

Saphira'dan hafif bir hırıltı, yükseldi. Elimde değil. Dişlerimin arasına yün girdi. Şimdi neden koyun yemekten nefret ettiğimi hatırlıyorum. Midem de tüy yumağı oluşuyor ve hazımsızlık çekiyorum.

Burada işimiz bittiğinde dişlerini temizlemene yardım ederim. O zamana kadar sakın dur.

Hıh.

Blödhgarm eyerlere hiç rezene koydu mu acaba ? Midene iyi gelir.

Bilmiyorum.

Hmm. Eragon bir an düşündü. Koymadıysa Orik'e sorarım. Biz şimdi...

Davulların sesi kesilirken sustu. Kalabalık kıpırdandı, giysilerin yumuşak hışırtısı ve Cücelelerin mırıltısı duyuldu.

Düzinelerce borazanın tören borusu şehir-dağı doldurdu. Bir yerlerde.Cüce korusu ilahiye başladı. Müzik Eragon'un tüylerinin diken diken olmasına, kanının daha hızlı akmasına neden oldu. Kendini sanki ava çıkıyormuş gibi hissediyordu. Saphira kuyruğunu iki yana sallarken Eragon, onun da aynı şeyi hissettiğini biliyordu.

İşte gidiyoruz, diye düşündü.

O ve Saphira, birlikte şehir-dağın merkez odasında ilerledi, klan şeflerinin, lonca liderlerinin ve odada bulunan diğer soyluların arasındaki yerini aldı. Salonun ortasında tahta çerçevenin içinde muhafaza edilen yeniden bir araya getirilmiş yıldız safir vardı. Taç giyme töreninden bir saat önce Skeg, Eragon'a bir mesaj göndermiş ve ekibiyle birlikte mücevherin son parçalarını birleştirmeyi bitirdiklerini, Isidar Mithrim'in Saphira'nın onu yeniden bir bütün haline getirmesine hazır olduğunu söylemişlerdi.

Cücelelerin siyah granit tahtı, Tronjheim'in altındaki alışıldık dinlenme yerinden getirilip, yıldız safirin yanındaki yüksek kürsüye yerleştirilmişti. Taht, Tronjheim'i bölen dört ana koridorun doğu

tarafına bakıyordu, çünkü güneş oradan doğuyordu ve bu da yeni bir çağın doğuşunu sembolize ediyordu. Cilalı zırhlar giymiş binlerce Cüce, tahtın önündeki iki büyük blokta hazır olda duruyorlardı. Doğu koridorunun iki yanında çift sıra halinde doğu kapısına kadar bir kilometre boyunca askerler sıralanmıştı. Savaşçıların çoğu ilginç desenler taşıyan flamaların takılı olduğu mızraklar taşıyorlardı. Orik'in karısı Hvedra topluluğun önünde duruyordu; klan şefleri Grimstborith Vermündü sürgün ettikten sonra Orik, kral olma umuduyla karısını çağırmıştı. Hvedra, Tronjheim'e daha o sabah gelmişti.

Borazanlar yarım saat boyunca çaldı, görünmeyen koro şarkı söylemeye devam etti. Orik doğu kapısından Tronjheim'in merkezine doğru adım adım yürümeye başladı. Sakalı fırçalanmış ve kıvrılmıştı. Topuklarında gümüş mahmuzları olan kaliteli parlak deriden çizmeler, gri yünlü külot pantolon, fenerin ışığında parlayan mor ipek gömlek ve onun üstüne her biri altın zincirlerden oluşan zırhlı yekek giymişti. Dûrgrimst Ingeitum'un nişanını taşıyan, kenarlarında ermin tüyü bulunan uzun bir pelerin omuzlarından sarkıp yere kadar iniyordu. Cücelerin ilk kralı Korgan'ın yaptığı savaş çekici Volund, Orik'in belindeki geniş, yakutlarla süslü kemerden sarkıyordu. Gösterişli giysileri ve muhteşem zırhı yüzünden Orik'in içinden bir parıltı yayılıyor gibiydi. Ona bakmak Eragon'un gözlerini kamaştırıyordu.

Saçlarının kesimine göre Eragon'un altısının erkek, altısının kız olduğunu düşündüğü on iki Cüce çocuk, Orik'in peşinden yürüyorlardı. Çocuklar kırmızı, kahverengi ve altın rengi tunikler giymişlerdi. Her biri ellerinde hepsi farklı taşlardan yapılmış, on beş santim çapında parlak küreler taşıyorlardı.

Orik şehir-dağın merkezine girerken oda kararı ve içerideki her şeyin üstünde benekli gölgeler belirdi. Şaşırarak Eragon yukarı bakınca Tronjheim'in tepesinden gül yapraklarının boşaltıldığını gördü. Yumuşak, kalın kar tanelerini andıran kadifemsi yapraklar havayı tatlı bir kokuyla doldurarak içeridekilerin omuzlarından aşağıya, yerlere döküldüler.

Orik siyah tahtın önünde bir dizinin üstüne çöküp başını öne eğerken davullar ve koro sessizleşti. Orik'in arkasındaki on iki, çocuk da hareketsiz durdular.

Eragon elini Saphira'nın sıcak böğrüne koydu, endişesini ve heyecanını onunla paylaştı. Orik bundan sonra olacakları anlatmadığı için törenin nasıl bir şey olacağı konusunda hiçbir fikri yoktu.

Dûrgrimst Quan'ın klan şefi Gannel öne çıktı, odadaki Cüce'den oluşan halkayı bozup tahtın sağ tarafına yürüdü. Geniş omuzlu Cüce kenarlarında metal iplerle yazılmış rûnların bulunduğu gösterişli, kırmızı bir kaftan giymişti. Bir elinde tepesinde şeffaf, sivri bir kristalin bulunduğu uzun bir asa taşıyordu.

Gannel asayı iki eliyle başının üstüne kaldırarak gürültülü bir şekilde taş zemine indirdi. "Hvvatum il skilfz gerdûmn!" diye bağırdı. Birkaç dakika Cüce dilinde konuşmaya devam etti. Çevirmeni yanında olmadığı için Eragon anlamadan dinledi. Ancak sonra Gannel'in sesi değişti, Eragon antik dildeki sözleri tanıyınca Gannel'in büyü yaptığını anladı, ama bu Eragon'un tanıdığı bir büyü değildi. Rahip büyüü bir nesneye ya da etraflarındaki bir elemente yöneltmek yerine gizem ve güç diliyle şöyle diyordu: "Göklerin ve yerin, sınırsız denizlerin yaratıcısı Gûntera, sadık hizmetkârının sesini duy! Yüce gönüllülüğün için sana teşekkür ederiz. Irkımız geliyor. Her yıl sana sürülerimizin en iyi koçlarını, testilerce baharatlı içkimizden, meyve, sebze ve tahıl hasadımızdan sunuyoruz. Senin tapmakların dünyadaki en zengin yerler ve kimse senin görkemle yarışamaz. Oh heybetli Gûntera, tanrıların kralı, yakarışımı duy ve benim bu isteğimi kabul et: dünyevi işlerimiz için

ölümlü bir lideri belirleme zamanı geldi. Thrifk'in oğlu Orik'i kutsama ve atalarının geleneğinde taç giydirme lütfunu gösterir misin?"

Eragon başta Gannel'in ricasının cevapsız kalacağını düşündü, çünkü sözlerini bitirdiğinde Cüce'den yükselen herhangi bir büyü akışı hissetmemişti. Ama sonra Saphira, onu dürttü, bak.

Eragon yukarı baktı ve dokuz metre tepede gül yapraklarında bir karışıklık olduğunu gördü: görünmez bir nesne orayı kapatıyormuş gibi yaprakların düşmediği bir boşluk, bir gedik oluşmuştu. Karışıklık yayıldı, yere kadar uzandı. Yapraklar Cüce, insan, Elf ya da Urgal gibi kolları ve bacakları olan, fakat Eragon'un bildiği bütün ırklardan farklı boyutlarda olan bir yaratığın sınırlarını belirliyordu; kafası neredeyse omuzları kadar genişti, iri kolları dizlerinin altına iniyordu, göğsü iri, bacakları kısa ve çarpıktı.

Bu şekilden ince, iğne sivriliğinde suyu andıran ışınlar çıktı, gül yaprakları devasa, dağınık saçlı bir erkek figürünün ana hatlarını belirledi. Tanrının üzerinde, eğer tanrıysa, düğümlü bir peştamal vardı. Karanlık ve ağır görünümlü yüzü, eşit miktarda kabalık ve nezaket barındırıyor, her an iki aşırı uca da geçebilirmiş gibi görünüyordu.

Eragon bu ayrıntıları fark ederken odada aynı zamanda garip, pek çok şeyi etkileyen bir bilincin, anlaşılmaz düşünceleri ve akıl almaz derinlikleri olan bir bilincin, yaz fırtınası gibi beklenmedik yönlere doğru parlayan, gürleyen ve yayılan bir bilincin farkına vardı. Eragon zihnini hemen diğerinin dokunuşundan uzaklaştırdı. Tüyleri diken diken olurken omurgasından aşağıya doğru bir ürperti indi. Ne hissettiğini bilmiyordu, ama içini bir korku sardı. Rahatlamak için Saphira'ya baktı. Saphira da figüre bakıyor, mavi gözleri olağandışı bir yoğunlukla parlıyordu.

Cüceler tek bir hareketle dizlerinin üstüne çöktüler.

Derken tanrı konuştu. Sesi kayaların birbirine sürterken çıkardığı sese, çıplak dağ zirvelerinde esen rüzgâra, kayalık sahile vuran dalgaların şapırtısına benziyordu. Cüce dilinde konuştuğu için Eragon ne dediğini anlamasa da konuşmasının gücüyle olduğu yere büzüldü. Tanrı Orik'i üç kez sorguladı ve Orik, tanrınıninkine göre çok hafif olan sesiyle üç kez cevap verdi. Orik'in cevaplarından memnun olduğu belli olan hayalet parlak kollarını uzatıp parmaklarını Orik'in çıplak başının iki yanına koydu.

Tanrının parmaklarının arasındaki hava dalgalandı ve Orik'in alnında Hrothgar'ın taktığı mücevher kaplı altın bir miğfer oluştu. Tanrı karnına vurup gürleyen bir kahkaha attıktan sonra kayboldu. Gül yaprakları düşmeye devam etti.

"Ûn groth Gûntera!" dedi Gannel. Borazanlar gürültülü ve kulakları tırmalayan şekilde çalmaya devam etti.

Orik dizlerinin üstünde doğrulup kürsüye çıktı, kalabalığa dönüp siyah tahta oturdu.

"Nal, Grimstnzborith Orik!" diye bağırdı Cüceler. Baltaları ve mızraklarıyla kalkanlarına, ayaklarıyla yere vurdular. "Nal, Grimstnzborith Orik! Nal, Grimstnzborith Orik!"

"Kral Orik'e selam olsun!" diye bağırdı Eragon. Saphira boynunu kıvrarak Cücelerın üstünden bir alev çıkardı, gül yapraklarını yaktı. Sıcak hava dalgası yüzüne çarpınca Eragon'un gözleri yaşardı.

Gannel, Orik'in önüne çömelip Cüce dilinde bir şeyler söyledi. Sözlerini bitirdiğinde Orik başının tepesine dokundu. Gannel odanın kenarındaki yerine geri döndü. Nado tahta yaklaşıp aynı şeyleri söyledi, ondan sonra da Manndrâth ve Hadfala ve diğer bütün klan şefleri. Tek istisna taç giyme

törenine katılması yasaklanan Grimstborith Vermûnd'du.

Kendilerini Orik'in hizmetine sunuyor olmalılar, diye düşündü Eragon.

Zaten yemin etmemişler miydi?

Evet, ama halkın içinde değil. Eragon, Thordis'in tahta çıkışını seyrederken, Saphira, az önce gördüğümüze ne diyorsun, diye sordu. O gerçekten Gûntera olabilir miydi, yoksa yalnızca bir yanılısama mıydı? Zihni gerçek gibiydi ve birisinin öyle bir şeyin sahtesini nasıl yapabileceğini bilmiyorum, ama...

İllüzyon olabilir, dedi Saphira. Cüce tanrıları onlara savaşta veya bildiğim başka herhangi bir uğraşta hiç yardım etmemiştir. Üstelik gerçek bir tanrının Gannel'in çağrısına bir av köpeği gibi koşarak geleceğini hiç sanmıyorum. Ben gelmezdim ve bir ejderhadan büyük olan tanrı da gelmemelidir, öyle değil mi?... Ama Alagaesia'da açıklanamayan pek çok şey var. Uzun zaman önce unutulmuş bir çağa ait bir gölge görmüş olabiliriz; topraklarını ziyaret eden, eski gücüne kavuşmak isteyen birinin soluk bir hatırasını. Kim kesin olarak bilebilir ki?

Son klan şefi de sadakatini Orik'e sunduktan sonra lonca liderleri de aynı şeyi yaptılar. Orik, Eragon'a işaret etti. Eragon ağır, ölçülü adımlarla Cüce savaşçıların oluşturduğu sıraların arasından geçti, tahtın önüne varıp diz çöktü. Dûrgrimst Ingeitum'un bir üyesi olarak Orik'i kralı olarak tanıdı ve ona hizmet edip, korumak için yemin etti. Sonra Nasuda'nın elçisi olarak Nasuada ve Varden adına Orik'i tebrik etti, Varden'in dostluğu için söz verdi.

Eragon geri çekilirken Orik'le konuşmaya başkaları geldi. Yeni krallarına sadakatlerini sunmak isteyen Cücelerden bitmek bilmeyen bir kuyruk oluştu.

Tören saatlerce devam etti, sonra hediye faslı başladı. Cücelerin her iri Orik'e klan veya loncalarından birer hediye getirdi: yakut ve elmaslarla dolu altın kadehler, hiçbir bıçağın delemeyeceği büyülü bir zırh, Cücelerin Feldûnost keçilerinin sakallarından yaptığı yumuşak yünden örülmüş altı metre uzunluğunda bir goblen, Orik'in atalarının her birinin adının yazıldığı akik taşından bir tablet, bir ejderhanın dişinden yapılma kıvrımlı bir hançer ve daha pek çok hazine. Orik de onlara duyduğu minnetin bir nişanesi olarak hepsine bir yüzük verdi.

Orik'in karşısına en son Eragon ve Saphira geçti. Eragon kürsünün önünde bir kez daha diz çöküp, tuniğinden bir gece önce Cücelere yalvararak yaptırdığı altın bir kol bandı çıkardı. Orik'e doğru kaldırıp, "İşte benim hediyem Kral Orik," dedi. "Bunu ben yapmadım, ama seni koruyacak büyüler yerleştirdim. Bunu taktığın sürece zehirden korkmana gerek yok. Eğer bir katil seni bıçaklamaya ya da sana bir şey fırlatmaya kalkarsa ıskalayacaktır. Bu kol bandı seni en korkunç büyülerden bile koruyacaktır. Ayrıca hayatın tehlikedeyse faydalı bulabileceğin başka özellikleri de var."

Orik başını yana eğerek bandı Eragon'dan aldı. "Hediyen çok değerli Eragon Shade Katili," dedi. Herkesin görebileceği şekilde bileziği sol koluna taktı.

Daha sonra Saphira konuşmaya başladı, düşüncelerini herkese yansıttı: Benim Orik'e vereceğim hediye bu. Ayakları yerde takırdayarak tahtı geçti, şaha kalkıp ön ayağını yıldız safirin etrafındaki iskeleye koydu. Güçlü kirişler Saphira'nın ağırlığı altında çatırdadı, ama dayandı. Dakikalar geçtiği halde bir şey olmadı, ama Saphira devasa taşa bakarak durmaya devam etti. Cüceler hiç göz kırpmadan, hatta nefes bile almadan bekliyorlardı. Bunu yapabileceğinden emin misin, diye sordu Eragon, konsantrasyonunu bozmadan.

Bilmiyorum. Daha önce büyü yaptığım birkaç seferde büyüü yapıp yapmadığımı düşünmek için durmadım. Yalnızca dünyanın değişmesini istedim ve değişti. Bilinçli bir süreç değildi... Sanırım Isidar Mithrim'i onarmak için doğru zaman gelene kadar beklemem gerekecek.

Sana yardım edeyim. Büyüü birlikte yapalım.

Hayır ufaklık. Bu benim işim.

Alçak ve berrak bir ses, ağır, özlem dolu bir melodiyle salonda yayıldı. Cüce korosunun diğer üyeleri teker teker şarkıya katılarak, Tronjheim'i kederli müziğiyle doldurdu. Eragon onlara sessiz olmalarını söylemek üzereydi ki Saphira, önemli değil. Onları rahat bırak, dedi.

Eragon koronun ne dediğini anlamasa da müziğin tonundan, yıldız safir gibi bir zamanlar olan ve artık olmayan şeyler için ağıt yaktıklarını anladı. Şarkı sona yaklaşırken kendini Palancar Vadisi'ndeki kaybını düşünürken buldu ve gözleri doldu.

Şaşırarak Saphira'da da benzeri bir melankolinin varlığını hissetti. Ne keder ne de pişmanlık onun kişiliğinin bir parçası değildi, bu yüzden Eragon ne olduğunu merak edip ona sormak istedi. Ama aynı zamanda Saphira'nın içinin derinliklerinde, varlığının antik bir parçasının uyanışı gibi bir şeylerin kıpırdandığını hissetti.

Şarkı uzun, titreşen bir notayla sona erdi ve bilinmezliğe giderken Saphira'nın içine bir enerji akımı oldu –o kadar çok enerji vardı ki Eragon büyüklüğüyle şaşkına döndü– eğilip yıldız safire burnunun ucuyla dokundu. Devasa mücevherin içindeki çatlaklar yıldırım gibi parladı, iskele parçalanıp yere düşerek tekrar bir bütün haline gelen Isidar Mithrim'i gözler önüne serdi.

Ama tam olarak aynı değildi. Mücevherin rengi daha koyu, daha önceki kırmızıdan daha doygun bir renkteydi. Gülün en içteki yapraklarına altın tozundan oluşmuş çizgiler geçiyordu.

Cüceler, Isidar Mithrim'e şaşkınlık içinde bakakaldılar. Sonra ayağa fırlayıp büyük bir coşkuyla Saphira'yı alkışlamaya sevinç çığlıkları atmaya başladılar. Saphira başını kalabalığa doğru eğip yerdeki gül yapraklarını ezerek Eragon'a doğru yürüdü. Teşekkür ederim, dedi.

Ne için, diye sordu Eragon.

Bana yardım ettiğin için. Bana yolu gösteren senin duygularındı. Onlar olmasa haftalarca orada dikilip Isidar Mithrim'i onarmak için ilham gelmesini bekleyebilirdim.

Orik kollarını kaldırıp kalabalığı susturdu. "Bütün ırkım adına armağanın için sana teşekkür ederim Saphira. Bugün krallığımın onurunu yeniden inşa ettin. Knurlanın nankör bir ırk olduğunu sanma; şu andan iti baren hayatının sonuna kadar adın kış festivallerinde Usta Yapıcılarla birlikte anılacak ve Isidar Mithrim, Tronjheim'in tepesindeki yerine geri döndüğünde adın Yıldız Safir'in etrafındaki çerçeveye, onu ilk yapan Dûrok Ornthron'dun yanına yazılacak."

Orik, Saphira ve Eragon'a bakıp, "Halkıma bir kez daha dostluğunuzu gösterdiniz. Hareketlerinle üvey babamın seni Dûrgrimst Ingeitum'a katma kararının haklı çıktığını görmek beni çok mutlu ediyor."

Taç giyme töreninin ardından gelen çok sayıda uygulamadan ve Eragon Saphira'nın dişlerindeki yünü çıkarmasına yardım ettikten –bu o kadar kaygan, yağlı ve pis kokulu bir işti ki arkasından banyo yapmak zorunda kalmıştı– sonra ikisi Orik'in onuruna verilen bir ziyafete katıldılar. Gürültülü ziyafet



gece yarısına kadar sürdü. Hokkabazlar ve akrobatlar konukları eğlendirdiler. Aktörler Hündfast'ın Eragon'a Kvisagûrlu Kral Balmung'un Efsanesi anlamına geldiğini söylediği Az Sartosvrenht rak Balmung, Grimstnzborith rak Kvisagûr adlı bir oyunu sergilediler.

Kutlamalar biraz yavaşladıktan ve Cücelerin çoğu içkilerinin çoğunu bitirmişken Eragon, Orik'e doğru eğildi. "Majeste?"

Orik elini salladı. "Bana sürekli majeste demeni istemiyorum Eragon. Şartlar gerektirmedikçe bana adımla hitap et. Bu bir emirdir." Kadehine uzanırken neredeyse deviriyordu. Kahkahalarla güldü.

Eragon da gülümsedi. "Orik, sana taç giydiren gerçekten Gûntera mıydı?" diye sordu.

Orik çenesini göğsüne doğru eğdi, yüzünde ciddi bir ifadeyle kadehinin kenarına dokundu. "Onu bu dünyada görebileğimize en yakın haliydi. Bu sorunu cevaplıyor mu?"

"Ben... sanırım. Çağrılarına her zaman cevap verir mi, daha önce hükümdarlardan birini reddettiği oldu mu hiç?"

Orik'in kaşları çatıldı. "Daha önce hiç Sapkın Krallar ve Sapkın Kraliçeleri duydun mu?"

Eragon hayır anlamında başını iki yana salladı.

"Onlar sonraki hükümdarımız olarak Gûntera tarafından kutsanmamış olan, ama yine de tahta çıkmada ısrar eden knurlan'dır." Orik ağzını eğdi. "Hiç istisnasız hepsinin hükümdarlıkları kısa ve mutsuz olmuştur."

Eragon'un göğsü sıkıştı. "Yani klan şefleri seni liderleri olarak seçse bile eğer Gûntera, sana taç giydirmeseydi şimdi kral olamazdın, öyle mi?"

"Ya öyle olurdu ya da kendisiyle savaş halinde olan bir ülkenin hükümdarı olurdum." Orik omuz silkti. "Bu olasılık beni çok endişelendirmiyor. Varden, imparatorluğu istilanın ortasında iken yalnızca bir deli sırf beni tahttan etmek için ülkemizi parçalama riskine girerdi ki Gûntera pek çok şey olabilir, ama deli değildir."

"Ama bunu kesin olarak biliniyordun," dedi Eragon.

Orik başını iki yana salladı. "Tacı başıma koyana kadar hayır."

# Bilgelik Sözlere

"Özür dilerim," dedi Eragon leğene çarparken.

Nasuada kaşlarını çattı. Leğenin içindeki sular dalgalanırken Nasuada'nın yüzü bir uzuyor bir kısalıyordu. "Ne için?" diye sordu. "Ben sırada kutlamaların olduğunu sanıyordum. Ne de olsa seni oraya göndermemin nedeni olan her şeyi basardın."

"Hayır, ben..." Eragon, Nasuada'nın sudaki karışıklığı göremediğini fark edip durdu. Büyü o şekilde yapılmıştı ki Nasuada'nın aynası onu ve Saphira'yı açıkça görebiliyordu, onların baktıkları şeyleri değil. "Elimle leğene çarptım, hepsi bu."

"Oh. Bu durumda seni resmi olarak tebrik etmeme izin ver Eragon. Orik'in kral olmasını sağlayarak..."

"Benim saldırıya uğramam sayesinde olsa bile mi?"

Nasuada gülümsedi. "Evet, saldırıya uğraman sayesinde olsa bile Cücelerle yaptığımız ittifakın sürmesini sağladın ve bu zaferle yenilgi arasındaki fark anlamına gelebilir. Şimdi önemli soru geliyor, Cüceler ordusunun geri kalanı bize katılana dek ne kadar zaman geçecek?"

"Orik savaşçılara harekete geçmek için hazırlanmalarını emretti bile. Klanların kuvvetlerini toparlamaları birkaç gün alabilir, ama ondan sonra hemen yürüyüşe başlarlar."

"Bu iyi. Yardımlarını bir an önce kullanabiliriz. Bu arada aklıma gelmişken, ne zaman geri dönmenizi bekleyebiliriz? Üç gün mü, dört gün mü?"

Saphira kanatlarını oynatırken sıcak nefesi Eragon'un ensesine çarptı. Eragon, ona baktı, sonra sözcüklerini dikkatle seçerek konuştu. "Bu duruma bağlı. Oradan ayrılmadan önce konuştuklarımızı hatırlıyor musun?"

Nasuada dudaklarını birbirine bastırdı. "Elbette hatırlıyorum Eragon. Ben..." Başını çevirip yanında konuşan adamı dinledi. Adamın sesi Eragon ve Saphira'ya anlaşılmaz bir mırıltı halinde geliyordu. Nasuada az sonra dikkatini onlara çevirerek, "Yüzbaşı Edric'in bölümü geri döndü. Çok büyük kayıp vermişler, ama nöbetçilerimiz Roran'ın yaşadığını söylüyor."

"Yaralı mı?"

"Öğrenir öğrenmez sana haber veririm. Ama ben olsam fazla endişe etmezdim. Roran da bir şans var..." Yine bir adamın sözleri Nasuada'nın dikkatini dağıttı ve Nasuada görüntüden çıktı.

Eragon huzursuz bir bekleyiş içinde kıpırdandı.

"Özür dilerim," dedi Nasuada'nın görüntüsü tekrar leğende belirirden. "Feinster'e yaklaşıyoruz ve Leydi Lorana'nın bizi taciz etmesi için şehirden gönderdiği çapulcu asker gruplarıyla savaşmak zorunda kalıyoruz.. Eragon, Saphira bu savaşta size ihtiyacımız var. Feinster halkı surlarının dışında yalnızca insan, Cüce ve Urgal görürse şehri ellerinde tutma umutları yeşerebilir ve bu yüzden daha güçlü bir şekilde savaşabilirler. Tabii ki Feinster'i ellerinde tutamazlar, ama bunu fark etmeleri gerek. Eğer saldırıyı bir ejderha ve süvarisinin yönettiğini görürlerse savaşma isteğini kaybederler."

"Ama..."

Nasuada elini kaldırıp sözünü kesti. "Geri dönmeniz için başka nedenler de var. Uzun Bıçaklar

Düellosu'ndaki yaralarım yüzünden daha önceki gibi Varden'le savaşa katılamıyorum. Senin benim yerimi alman gerekiyor Eragon. Komutanın benim istediğim gibi gittiğini görmek ve savaşçılarımla coşkusunun arttığını görmek istiyorum. Dahası bütün çabalarımıza rağmen kampta yokluğuna dair söylentiler dolaşmaya başladı bile. Bu yüzden Murtagh ve Thorn, bize doğrudan saldırırsa ya da Galbatorix, Feinster'e takviye kuvvet gönderirse... eh, yanımızda Elflerle bile onlara dayanabileceğimizi sanmıyorum. Üzgünüm Eragon, ama şu anda Ellesmera'ya dönmenize izin veremem. Bu çok tehlikeli."

Eragon ellerini leğenin bulunduğu soğuk taşa dayayıp, "Nasuada, lütfen. Şu anda olmazsa ne zaman gidebiliriz?" diye sordu. "Yakında. Sabırlı olmalısın."

"Yakında." Eragon derin bir nefes alıp taşı sıkıca tuttu. "Tam olarak ne zaman?"

Nasuada kaşlarını çatarak baktı. "Bunu bilmemi bekleyemezsin. Önce Feinster'i almalıyız, sonra kırsalı güven altına almalıyız ve sonra..."

"Ve sonra Belatona, Dras-Leona'ya, sonra Urû'baen'e saldıracaksın," dedi Eragon. Nasuada cevap vermeye çalıştı, ama Eragon, ona bu fırsatı vermedi. "Ve Galbatorix'e yaklaştıkça Murtagh ve Thorn'un, hatta kralın kendisinin sana saldırma olasılığı artacak ve bizi bırakmayacaksınız.. Nasuada, Saphira ve ben, Galbatorix'i öldürecek beceriye, bilgiye ve güce sahip değiliz. Bunu biliyorsun! Galbatorix kalesinden ayrılıp Varden'e direkt olarak karşılaşmaya karar verse bu savaşı her an bitirebilir. Öğretmenlerimizle tekrar konuşmamız gerek. Bize Galbatorix'in gücünün nereden geldiğini söyleyebilir, onu öldürmemizi sağlayacak bir iki hile gösterebilirler."

Nasuada yere bakıp, ellerini inceledi. "Siz yokken Thorn ve Murtagh bizi yok edebilir."

"Ve eğer gitmezsek Urû'baen'e vardığımızda Galbatorix, bizi yok eder... Feinster'e saldırmadan önce birkaç gün bekleyemez misin?"

"Bekleyebilirim, ama şehrin dışında kamp kurduğumuz her gün bize birkaç hayata mal oluyor." Nasuada avuç içleriyle şakaklarını ovdu. "Kesin olmayan bir ödül karşılığında çok şey istiyorsun Eragon."

"Ödül kesin olmayabilir," dedi. "Ama denemezsek sonumuz kaçınılmaz."

"Öyle mi? Ben pek emin değilim. Yine de..." Nasuada rahatsızlık verecek kadar uzun bir süre için sessiz kaldı, sonra gözleri daldı. Kendi kendine bir şeyi doğruluyormuş gibi başını salladı. "Feinster'e gidişimi! İki veya üç gün erteleyebilirim. Civarda daha önce alabileceğimiz birkaç kasaba var. Şehre ulaştığımızda adamlarımız şehrin etrafını kuşatıp tahkimat yaparken, birkaç gün daha bekleyebilirim. Ama ondan sonra Feinster'e doğru yola çıkmalıyım, çünkü başka bir şey olmasa bile erzaka ihtiyacımız olacak. Düşman bölgesinde hareketsiz oturan bir ordu aç bir ordu demektir. Size en fazla altı gün verebilirim, hatta belki de dört."

Eragon hızla birkaç hesaplama yaptı. "Dört gün yeterli değil. Hatta altı gün bile olmayabilir. Saphira'nın Farthen Dûr'a uçuşması üç gün sürmüş. Ve bu da hiç uyumadan ve yemek yemeden. Üstelik benim ağırlığım da yoktu. Eğer gördüğüm haritalar doğruysa burasıyla Ellesmera arası aynı mesafede, hatta belki daha uzak. Ellesmera'yla Feinster de bir o kadar var. Ve sırtında ben varken Saphira bu mesafeyi o kadar çabuk alamaz." Doğru alamam, dedi Saphira.

"En iyi şartlar altında bile Feinster'de sana ulaşmamız altı gün sürer ve bu da Ellesmera'da bir dakika bile kalmamamız anlamına gelir."

Nasuada'nın yüzünden derin bir yorgunluk ifadesi geçti. "Ellesmera'ya kadar uçmanız şart mı, Du Weldenvarden'in sınırındaki engelleri geçtikten sonra akıl hocalarınızı kristal bakışla görmeniz olmuyor mu? Böylece tasarruf edeceğiniz zaman çok önemli."

"Bilmiyorum. Deneyebiliriz."

Nasuada bir an gözlerini kapadı. Boğuk bir sesle, "Feinster'e varışımızı dört gün geciktirebilirim.. Ellesmera'ya ister git ister gitme, kararı sana bırakıyorum. Eğer gidersen ne kadar gerekiyorsa kal. Haklısın; Galbatorix'i yenmenin bir yolunu bulamazsan zafer kazanma şansımız olamaz. Ama yine de aldığımız büyük riski, sana zaman kazandırmak için feda edeceğim birçok kişinin hayatlarını aklından çıkarma. Bir de Feinster'i siz olmadan kuşatırsak ne kadar Varden'linin öleceğini düşün."

Eragon ciddi bir şekilde, "Düşünürüm," dedi.

"Umarım. Şimdi gidin! Daha fazla oyalanmayın! Uç! Uç! Bir atmacadan daha hızlı uç Saphira ve hiçbir şeyin seni yavaşlatmasına izin verme." Nasuada parmak uçlarını dudaklarına bastırdıktan sonra aynanın görünmeyen yüzeyine dokundurdu. Eragon, Nasuada'nın orada kendilerini gördüğünü biliyordu. "Yolculuğunda iyi şanslar Eragon, Saphira. Korkarım bir dahaki karşılaşmamız savaş alanında olacak."

Sonra hızla görüntüden çıktı. Eragon büyüü sona erdirdi, leğendeki su duruldu.

# Kırbaç Direği

Roran dimdik oturup Nasuada'nın arkasına baktı. Gözleri kırmızı çadırın duvarındaki bir kırıışığa odaklanmıştı.

Nasuada'nın kendisini incelediğini biliyordu, ama ona bakmayı reddediyordu. Etraflarını kuşatan uzun, donuk sessizlikte bir sürü korkunç olasılığı düşündü. Şakakları ateşli bir yoğunlukla zonkluyordu. Boğucu çadırdan çıkıp dışarıdaki serin havayı içine çekmeyi diledi.

Sonunda Nasuada, "Seninle ne yapacağım ben Roran?" dedi.

Roran sırtını biraz daha dikleştirdi. "Ne isterseniz leydim."

"Hayranlık verici bir cevap Güçlü Çekiç, ama içinde bulunduğu açmazı çözmiyor." Nasuada kadehinden bir yudum içti. "Yüzbaşı Edric'in emrine iki kez itaatsizlik etmişsin, ama etmeseydin geriye ne sen, ne o, ne de bu hikâyeyi anlatacak biri kalırdı. Bununla birlikte başarı kazanmış olman, saygısızlığını mazur karşılamıyor. Kendi ifadene göre bilerek baş kaldırdın ve Varden'de disiplini sağlamak için seni cezalandırmalıyım."

"Evet, leydim."

Nasuada kararsız kaldı. "Kahretsin Güçlü Çekiç. Eragon'un kuzeni dışında biri olsaydın ve oynadığın kumarın sonucu bir parçacık kötü olsaydı, seni bu davranışın yüzünden astırırdım."

Roran boynundaki ilmeğin hayaliyle güçlkle yutkundu.

Nasuada sağ elinin orta parmağıyla yüksek arkalıklı sandalyesinin koluna gittikçe artan bir hızla vurdu, sonunda durup, "Bizimle birlikte savaşmaya devam etmek istiyor musun Roran?" diye sordu.

"Evet, leydim," diye cevap verdi Roran tereddütsüz.

"Ordumda kalmak için nelere katlanmaya razısın?"

Roran bu sorunun anlamını uzun uzun düşünmedi.

"Ne gerekiyorsa leydim."

Nasuada'nın yüzündeki gerginlik hafifledi, tatmin olmuş gibi başını salladı. "Böyle söylemeni umuyordum. Gelenekler ve önceki örnekler bana üç seçenek bırakıyor. Bir, seni asabilirim, ama bunu yapmayacağım, ki bunun çok sayıda nedeni var. İki, sana otuz kırbaç ceza verir ve Varden'in saflarından atabilirim. Üç, elli kırbaç ceza verir ve saflarımda tutarım."

Elli kırbaç otuzdan çok fazla değil, diye düşündü Roran, cesaretini artırmaya çalışarak. Dudaklarını ıslattı. "Herkesin gördüğü bir yerde mi kırbaçlanacağım?"

Nasuada'nın kaşları hafifçe kalktı. "Bu konuda gurura yer yok Güçlü Çekiç. Ceza ciddi olmalı ki diğerleri de senin adımlarını izlemesin. Bütün Varden'in ders alması için cezan göz önünde verilecek. Göründüğünün yarısı kadar zekiysen, Edric'e karşı geldiğinde bu davranışının bir sonucu olacağını ve bu sonucun büyük olasılıkla tatsız olacağını düşünmüşsündür. Şu anda vermen gereken karar çok basit: Bizimle misin, yoksa arkadaşlarını ve aileni bırakıp kendi yoluna mı gideceksin?"

Roran çenesini kaldırdı. Nasuada'nın onun sözünü sorgulamasına sinirlenmişti. "Gitmeyeceğim Leydi Nasuada. Bana kaç kırbaç ceza verirsen ver, hiçbiri bana evimi ve babamı kaybetmem kadar

acı veremez."

"Doğru," dedi Nasuada yumuşak bir sesle. "Veremez... Du Vrangr Gata'dan bir büyücü kırbaç cezasını izleyecek ve kırbaç yaralarının kalıcı hasara yol amaması için sonrasında seninle ilgilenecek. Ama yaralarını tamamen iyileştirmeyecek, sen de bunun için bir büyücüyle grşmeyeceksin."

"Anlıyorum."

"Jörmundur taburları toplar toplamaz kırbaç cezanı başlayacak. O Zamana dek kırbaç direğinin yanındaki çadırdaki gözetim altında tutulacaksın."

Daha fazla beklemeyeceğini bilmek Roran'ı rahatlattı. Kendisini bekleyen şeyi düşünerek günlerce bekleyemezdi. "Leydim." Nasuada, onu tek bir parmak hareketiyle gitmesini işaret etti.

Roran topuklarının üstünde dönüp çadırdan ıktı. İki muhafız iki yanına geçti. Ona bakmadan ya da onunla konuşmadan Roran'ı kamptan çıkardılar. Kısa bir süre sonra çadırın hemen dışındaki bir yükseltiye dikilmiş olan kırbaç direğinin yanındaki boş çadıra vardılar.

Direk iki metre yksekligindeydi, mahkmun ellerinin bağlandığı yer ise bir kiriş kalınlığındaydı. zeri, kırbaçlanan adamlarının tırnak izleriyle doluydu.

Roran bakışlarını başka yöne kaçırıp çadıra daldı. İçerideki tek mobilya parçası tahta bir tabureydi. Oturup cezanın sonuna kadar sakin kalmak için yoğunlaştı.

Dakikalar geçerken, direğin etrafına toplanan Varden'lilerin zırh ve ayak seslerini duydu. Aralarında Carvahall'li köylülerin de bulunduğu binlerce adam ve kadının kendisini seyretmesini hayal etti. Nabzı hızlandı, alnında ter damlacıkları birikti.

Yarım saat sonra büyücü Trianna çadıra girip onu pantolonuna kadar soydu. Bu durum Roran'ı utandırsa da kadın bunu fark etmemiş gibi davrandı. Trianna, onu iyice inceledikten sonra bir askerin ok sapladığı sol omzunu iyileştiren büyüye birtakım eklemeler yaptı. Cezaya uygun olduğuna karar verip giymesi için kendi gömleği yerine çuval bezinden yapılmış bir gömlek verdi.

Roran gömleği henüz üstüne geçirmişti ki Katrina içeri girdi. Ona bakarken Roran'ın içini aynı oranda sevinç ve korku kapladı.

Katrina'nın bakışları Roran'la büyücü arasında gidip geldi, sonra büyücüye reverans yaptı. "Kocamla yalnız konuşabilir miyim lütfen?"

"Elbette. Dışarıda bekliyorum."

Trianna ıkınca Katrina, Roran'a koşup kollarını boynuna doladı. Roran da ona sıkıca sarıldı, çünkü Varden'e döndüğünden beri onu görmemişti.

"Oh, seni ne kadar özledim," diye fısıldadı Katrina sağ kulağına.

"Ben de seni," diye mırıldandı.

Birbirlerinin gözüne bakabilmelerine yetecek kadar geri çekildiler. Katrina kaşlarını çattı. "Bu çok yanlış! Nasuadâ'ya gittim ve seni bağışlaması için yalvardım ya da en azından kırbaç sayısını azaltması için, ama ricamı kabul etmedi."

Roran ellerini Katrina'nın sırtında gezdirip, "Keşke gitmeseydin," dedi.

"Neden?"

"Çünkü Varden'le kalacağımı söyledim ve sözümünden dönmeyeceğim."

"Ama bu çok yanlış!" dedi Katrina, omuzlarını tutarak. "Carn, bana yaptıklarını anlattı Roran: kendi başına neredeyse iki yüz askeri öldürmüşsün ve senin kahramanlığın olmasa adamların hiçbiri hayatta kalmazmış. Nasuada'nın seni hediyelere boğması gerekiyor, suçlu bir hayvan gibi kırbaçlatması değil."

"Bunun doğru ya da yanlış olması önemli değil," dedi. "Gerekliydi. Nasuada'nın yerinde olsaydım ben de aynı emri verirdim."

Katrina ürperdi. "Ama elli kırbaç... Neden bu kadar çok olmak zorunda? Bazı adamlar bu kadar kırbaçla öldü."

"Yalnızca kalbi zayıf olanlar. Endişelenme; beni öldürmek için bundan fazlası gerekir."

Katrina'nın dudaklarında sahte bir gülümseme belirdi, sonra hıçkırarak yüzünü Roran'ın göğsüne gömdü. Roran, onu kollarında sallayıp saçlarını okşadı, kendini ondan daha iyi hissetmese de Katrina'ya güvence vermeye çalıştı. Birkaç dakika sonra Roran çadırın dışında bir borunun çaldığını duydu ve zamanlarının azaldığını anladı. Kendini Katrina'nın kollarından çekip, "Benim için yapmanı istediğim bir şey var," dedi.

"Ne?" diye sordu Katrina gözlerini silerek.

"Çadırımıza geri dön ve kırbaç cezası bitene kadar dışarı çıkma."

Katrina, onun bu isteğiyle şok olmuş gibi göründü. "Hayır! Seni bırakmayacağım.. şimdi olmaz."

"Lütfen," dedi Roran. "Bunu görmemelisin."

"Ve sen de böyle bir şeye katlanmamalısın."

"Kapat artık bu konuyu. Yanımda kalmak istediğini biliyorum, ama senin beni seyretmediğini bilirim daha kolay dayanırım.. Buna ben sebep oldum Katrina ve senin de acı çekmeni istemiyorum."

Yüz ifadesi gerildi. "Senin kaderin nerede olursam olayım canımı yakacaktır. Yine de... İsteddiğini yapacağım, ama yalnızca kolay atlatmanı sağlayacağı için... Biliyorsun mümkün olsa kırbaçları kendim yemeyi tercih ederim."

"Ve sen de biliyorsun ki yerimi almanı reddederdim," dedi iki yanağından öperek.

Katrina'nın gözleri tekrar yaşardı, sonra Roran'ı kendine çekip öyle sıkı sarıldı ki nefesi kesildi.

Çadırın kapısı açılıp iki Gece Şahini'yle birlikte Jörmundur içeri girdiğinde hâlâ birbirlerine sıkıca sarılmış durumdaydılar. Katrina, Roran'dan ayrıldı, Jörmundur'a selam verip, tek kelime bile etmeden çadırdan çıktı.

Jörmundur elini Roran'a uzattı. "Zaman geldi."

Roran başını sallayıp Jörmundur ve muhafızların dışarıdaki kırbaç direğine kadar kendisine eşlik etmelerine izin verdi. Varden'liler direğin etrafına sıra sıra dizilmişti. Her bir kadın, adam, Urgan ve Cüce oradaydı. Roran toplanan kalabalığı ilk görüşünden sonra bakışlarını ufka çevirip seyircilere aldırmmamak için elinden geleni yaptı.

İki muhafız Roran'ın kollarını başının üstüne kaldırıp kırbaç direğinin kirişine bağladı. Bu arada Jörmundur direğin önüne dolaşıp deri kaplı bir ağaç çivi çıkardı. "Al, bunu ısır," dedi alçak sesle. "Kendine zarar vermeni engeller." Roran müteşekkir bir şekilde ağzını açıp Jörmundur'un deriyi dudaklarının arasına sokmasına izin verdi. Tabaklanmış de rinin tadı yeşil meşe palamutları gibi buruktu.

Derken bir boru ve trampet çaldı. Jörmundur, Roran'ın suçlarını okudu, bir muhafız gömleğini yırttı.

Soğuk hava çıplak gövdesine çarparken Roran ürperdi.

Kırbaç sırtına inmeden bir saniye önce Roran havada ıslık çaldığını duydu.

Etine sıcak bir metal değmiş gibi hissetti. Sırtını kavislendirip dişlerinin arasındaki deriyi ısırırdı. İstmeden boğuk bir inilti çıkardı, ama ağzındaki deri sayesinde kimsenin duymadığını düşündü.

"Bir," dedi kırbacı vuran adam.

İkinci darbenin şoku Roran'ın tekrar inlemesine neden oldu, ama ondan sonra sessiz kaldı. Bütün Varden'in karşısında zayıf görünmek istemiyordu.

Kırbaçlanmak, Roran'ın birkaç aydır aldığı sayısız yara kadar acı vericiydi. Ama bir düzine darbeden sonra acıyla mücadele etmeyi bırakıp teslim oldu, trans haline geçti. Gözünün önündeki yıpranmış tahtaya odaklanıp görüş alanını daralttı; zaman zaman gözleri kararıyor, bilinçsizliğe kayarken görüş alanı azalıyordu.

Sonsuz gibi gelen bir süreden sonra uzaklardan gelen belli belirsiz bir sesin, "Otuz," dediğini duydu. Yirmi kırbaça daha nasıl dayanacağını, diye düşünürken umutsuzluk onu pençesine aldı. Sonra Katrina'yı, doğmamış çocuğunu düşündü ve bu ona güç verdi.

Roran uyandığında kendini Katrina'yla paylaştığı çadırın içindeki yatakta yüzükoyun yatarken buldu. Katrina yanına çömelmişti, başını okşuyor, kulağına bir şeyler mırıldanıyordu. Birisi sırtına soğuk, yapışkan bir madde sürüyordu. İsimsiz kişi çok hassas bir noktaya dokununca yüzünü buruşturup kaskatı kesildi.

Trianna'nın kibirli sesiyle, "Ben hastamı böyle tedavi etmem," dediğini duydu.

"Bütün hastalarına Roran'a davrandığın gibi davranıyorsan hayatta kalmaları mucize," dedi başka bir kadın. Bir süre sonra Roran ikinci sesin garip, parlak gözlü şifalı otlar satıcısı Angela'ya ait olduğunu anladı.

"Affedersiniz!" dedi Trianna. "Burada dikilip basit bir büyü yapmada bile zorluk çeken düşük seviyeli bir falcının bana hakaret etmesini dinleyecek değilim."

"İstersen otur, ama ister otur ister ayakta dur, çünkü sırt kaslarının burada ve burada birleştiğini kabul edene dek sana hakaret etmeye derdin edeceğim." Roran bir parmağın birbirinden pek uzak olmayan iki farklı yere dokunduğunu hissetti.

"Oh!" dedi Trianna ve çadırdan çıktı.

Katrina, Roran'a gülümsedi ve Roran ilk kez yüzündeki gözyaşı izlerini fark etti. "Roran, beni anlıyor musun? Uyanık mısınız?"



"Ben... galiba," dedi boğuk bir sesle. Çenesi deri çiviyi ısırırmaktan acıyordu. Öksürünce sırtındaki elli kırbaç yarası birden aynı anda acıdı.

"İşte oldu," dedi Angela. "Hepsi bitti."

"Büyüleyici," dedi Katrina. "Trianna ve senin bu kadar çok şey yapmanızı beklemiyordum."

"Nasuada'nın emri."

"Nasuada mı?... Ama neden..."

"Ona sorman gerek. Mümkün olduğunca sırtüstü yatmamasını söyle. Bir yandan diğerine dönerken de dikkatli olsun, yoksa kabukları yırtar."

"Teşekkür ederim," diye mırıldandı Roran.

Angela arkasından güldü. "Bunu düşünme Roran. Ya da biraz düşün, ama aşırı önemli olarak görme. Üstelik senin de Eragon'un da sırtındaki yaraları iyileştirmek beni çok eğlendiriyor. Tamam, ben artık gidiyorum. Gelinciklere dikkat edin!"

Şifalı otlar satıcısı giderken Roran gözlerini yeniden kapattı. Katrina'nın pürüzsüz parmakları alnını okşadı. "Çok cesurdun."

"Öyle mi?"

"Evet. Jörmundur ve konuştuğum herkes hiç bağırmadığımı veya durmaları için yalvarmadığımı söyledi."

"Güzel." Yaralarının ne kadar ciddi olduğunu merak ediyordu, ama onu tarif etmek zorunda bırakmak istemiyordu.

Katrina, onun bu arzusunu hissetmiş gibiydi. "Angela biraz şansın varsa fazla yara izi kalmayacağını söyledi. Her durumda sen tamamen iyileştikten sonra Eragon ya da başka bir büyücü sırtındaki yaraları yok edebilir ve hiç kırbaçlanmamış gibi olursun."

"Hımm."

"Bir şey içmek ister misin?" diye sordu. "Civanperçemi çayı yaptım."

"İsterim, lütfen."

Katrina ayağa kalkarken, Roran çadıra bir başkasının girdiğini duydu. Tek gözünü açınca Nasuada'nın çadırın önündeki direğin yanında dikildiğini görüp şaşırdı.

"Leydim," dedi Katrina, sert bir sesle.

Roran sırtındaki acıya rağmen hafifçe doğruldu ve Katrina'nın yardımıyla oturma pozisyonuna geçti. Katrina'ya dayanarak ayağa kalkmaya çalıştı, ama Nasuada elini kaldırdı. "Lütfen, kalkma. Zaten yeterince sıkıntı var ben de daha fazla artırmak istemiyorum."

"Neden geldiniz, Leydi Nasuada?" diye sordu Katrina. "Roranın dinlenip iyileşmesi gerek, zorunlu olmadığı halde konuşması değil!"

Roran elini Katrina'nın omzuna koydu. "Eğer gerekirse konuşabilirim."

Nasuada çadırda biraz daha ilerleyerek, yeşil elbisesinin eteklerini kaldırdı, Katrina'nın Carvahall'den getirdiği eşyaların bulunduğu küçük sandığa oturdu.

Elbisesini düzelttikten sonra, "Senin için bir görev daha var Roran: katıldığın gibi küçük bir akın."

"Ne zaman yola çıkacağım?" diye sordu. Böyle basit bir görev için Nasuada'nın kendisini şahsen ziyaret etmesine şaşırmişti.

"Yarın."

Katrina'nın gözleri büyüdü. "Delirdiniz mi?"

"Katrina..." diye mırıldandı Roran, onu sakinleştirmeye çalışarak, ama Katrina, onun elini iterek, "Onu gönderdiğiniz son görevde neredeyse ölüyordu ve şimdi de onu ölesiye kırbaçlattınız! Onu bu kadar çabuk savaşa gönderemezsiniz; Galbatorix'in askerlerine karşı bir dakika bile dayanamaz!" dedi.

"Gönderebilirim ve göndermeliyim!" dedi Nasuada. Öyle otoriter bir şekilde konuşuyordu, ki Katrina dilini tutup onun söyleyeceklerini beklemek zorunda kaldı, ama Roran, onun öfkesinin azalmadığını biliyordu. Nasuada, Roran'a büyük bir dikkatle bakıp, "Roran," dedi. "Farkında mısın bilmiyorum, ama Urgallarla olan ittifakımız çökme noktasına geldi. Sen, Yüzbaşı Edric'in komutasındayken adamlarımızdan biri, üç Urgalı öldürdü. Bu arada belki bilmek istersin yüzbaşı artık yüzbaşı değil. Her neyse, Urgaları öldüren sefili yakaladım, ama o zamandan beri Garzhvog'un adamlarıyla ilişkilerimiz son derece tehlikeli bir durumda."

"Bunun Roran'la ne ilgisi var?" diye sordu Katrina.

Nasuada dudaklarını birbirine bastırdı. "Daha fazla kan dökülmeden Varden'lileri Urgalların varlığına alıştırmalıyım. Bunu yapmamın en iyi yolu Varden'e iki ırkın ortak bir amaca yönelik olarak huzurlu bir şekilde birlikte çalışabileceğini göstermek. Bu amaç doğrultusunda, birlikte yolculuk yapacağınız eşit sayıda insan ve Urgal olacak."

"Ama bu hâlâ..."

"Ve hepsini senin komutana veriyorum Güçlü Çekiç."

"Benim mi?" diye şaşkınlık içinde yutkundu Roran. "Neden?"

Nasuada çarpık bir gülümsemeyle, "Çünkü sen aileni ve arkadaşlarını korumak için ne gerekiyorsa yapacaksın," dedi. "Bütün Varden'i akrabam olarak kabul ettiğim için, benim ailem seninkinden daha geniş olsa da bu konuda benim gibisin. Ve Eragon'un akrabası olduğun için bir daha baş kaldırmanı kabul edemem, çünkü o zaman seni ya idam etmek ya da Varden'den sürmek zorunda kalırım. Bunların ikisini de istemiyorum.

"Bu yüzden sana kendi komutanı bırakıyorum, böylece benden başka itaatsizlik edebileceğin kimse olmayacak. Eğer benim emirlerime uymazsan, bu Galbatorix'i öldürmek için olsa iyi olur; başka hiçbir neden bugünkünden daha kötü kırbaçlar yemene engel olamayacak. Ve sana bu komutayı vermemin bir diğer nedeni, en korkunç durumlarda bile insanları seni takip etmeye ikna edebilmen. İnsan ve Urgaları kontrol etme konusunda şansın fazla. Mümkün olsa Eragon'u gönderirdim, ama o burada olmadığı için sorumluluk sana ait. Varden, Eragon'un kuzeni, yalnız başına iki yüze yakın asker öldürmüş olan Roran Güçlü Çekiç'in Urgallarla bir göreve gittiğini ve görevin başarılı olduğunu duyduğunda Urgallar bu savaş boyunca müttefikimiz olarak kalabilir. Angelâ Ve Trianna'nın seni âdet olduğundan daha fazla iyileştirmesini istemem bu yüzden: seni cezadan kurtarmak için değil, çünkü savaşta sağlam olman gerekiyor. Şimdi ne diyorsun Roran Güçlü Çekiç? Sana güvenebilir miyim?"

Roran, Katrina'ya baktı. Nasuada'ya bir akını yönetemeyeceğini söylemesini çok istediğini biliyordu. Onun sıkıntısını görmemek için bakışlarını yere indirerek Varden'e karşı olan ordunun büyüklüğünü düşündü, sonra boğuk bir fısıltıyla konuştu:

"Bana güvenebilirsiniz Leydi Nasuada."

# Bulutların Arasında

Saphira, Tronjheim'den Farthen Dûr'un iç duvarına kadar sekiz kilometre uçtu, sonra doğuya Farthen Dûr'un tabanından doğuya doğru ilerleyen tünele girdiler. Eragon tünelin tamamını on dakikada koşabilirdi, ama tünelin tavanı Saphira'nın koşmasını ya da uçmasını engellediği için ona ayak uyduramazdı. Bu yüzden hızlıca yürümeye başladılar.

Bir saat sonra kuzeyden güneye uzanan Odred Vadisi'nde dışarı çıktılar. Dar, eğreltiotlarıyla kaplı vadinin başındaki tepenin eteklerinde Fernoth'merna bulunuyordu. Beor'un yüksek dağları arasındaki koyu bir mürekkep damlası gibi duran Fernoth'merna orta büyüklükte bir göldü. Fernoth'merna'nın kuzey ucundan Ragni Darın nehri çıkıyor ve vadi boyunca ilerleyip Beor'ların en kuzeydeki dağlar olan Gururlu Moldûn'un yamacında Az Ragni'ye katılıyordu.

Tronjheim'den şafaktan önce yola çıkmışlardı ve tünel onları yavaşlatsa da hâlâ sabah vaktiydi. Yüksek dağların arasında beliren girintili çıkıntılı gökyüzünden soluk sarı ışıklar sızıyordu. Aşağıdaki vadide ağır bulutlar dağın büyük, gri yılanlar gibi sarmışlardı. Gölün parlak yüzeyinden beyaz sis bulutları yükseliyordu.

Eragon ve Saphira, Fernoth'merna'nın kenarında su içip yolculuklarının geri kalanı için su tulumlarını doldurmak için durdular. Su yüksek dağlardaki karın ve buzun erimesiyle akıyordu. O kadar soğuktu ki Eragon'un dişleri sızladı. Gözlerini yukarı çevirip ayaklarını yere vurdu, kafatasını buz gibi bir acı doldurmuş gibi inledi.

Zonklama geçerken gölün karşı kıyısına baktı. Yer değiştiren sis perdelerinin arasında bir dağın yamacındaki çıplak taş çıkıntısına inşa edilmiş kale harabelerini gördü. Duvarları kalın sarmaşıklar sarmıştı, ama onun dışında bina cansız görünüyordu. Eragon ürperdi. Terk edilmiş bina kasvetli, uğursuz ve kötü bir yaratığın çürüyen kavrasıymış gibi görünüyordu.

Hazır mısın, diye sordu Saphira.

Hazırım, deyip eyerine tırmandı.

Saphira, Fernoth-merna'dan havalanıp Beor Dağları'ndan uzaklaşarak Odred Vadisi'ni takip etti. Vadi doğrudan Ellesmera'ya gitmiyordu, ama dağların arasındaki geçitler sekiz kilometreden yüksek olduğu için vadide kalmaktan başka seçenekleri yoktu.

Saphira, Eragon'un dayanabileceği yükseklikte uçuyordu, çünkü uzun mesafeleri yere yakın olan yoğun, nemli hava yerine atmosferin en üstünde daha rahat alabiliyordu. Eragon dondurucu soğuğa dayanabilmek için birkaç kat kalın giysiler giyiyordu. Ve yaptığı büyü sayesinde rüzgârdan zarar görmeden korunabiliyordu.

Saphira'ya binmek çok yorucuydu, ama ağır ve sabit bir ritimle kanat çırpıtığı, dönüp dalışa geçtiği veya dengesini bozan başka manevralar yaptığı zamanlarda olduğu gibi, dikkatini dengesini sağlamaya vermek zorunda değildi. Zamanının büyük bölümünü Saphira'yla konuşmaya, son birkaç haftanın olaylarını düşünmeye ve aşağıdaki durmadan değişen manzarayı incelemeye ayırdı.

Cüceler sana saldırdığında antik dili kullanmadan büyü yapmışsın. Bu çok tehlikeli bir şey.

Biliyorum, ama sözleri düşünecek zamanım olmadı. Üstelik sen büyü yaparken antik dili hiç

kullanmıyorsun.

Bu farklı. Ben ejderhayım. Niyetlerimizi belirtmek için büyü yapmama gerekmiyor; ne istediğimizi biliyoruz ve kararlarımızı Elfler veya insanlar kadar hızlı değiştirmiyoruz.

Saphira vadinin ağzından geçip Beor Dağları'nın bitişiğindeki düz, boş çayırlara çıkarken turuncu güneşin çok az bir parçası ufkun üstünde kalmıştı. Eragon eyerdeki duruşunu düzelterek etrafına baktı, başını iki yana salladı. Aldıkları mesafe onu hayrete düşürmüştü. Keşke Ellesmraya ilk kez gidiyor olsaydık. O zaman Oromis ve Glaedr'le daha fazla zaman geçirebilirdik. Saphira sessizce onu onayladığını belli etti.

Saphira, güneş batıp, yıldızlar gökyüzünü kaplayana, dağlar arkalarında karanlık, mor bir leke halini alana dek uçtu. Sabaha kadar yola devam edebilirdi, ama Eragon durup dinlenmeleri için ısrar etti. Farthen Dûr yolculuğundan dolayı hâlâ yorgunsun. Eğer gerekirse yarın gece ve ertesi günde yola devam ederiz, ama bu gece uyumalısın.

Saphira, onun bu teklifinden hoşlanmasa da kabul etti ve bir derenin yanındaki söğüt ağaçlarının arasına indi. Eragon üstünden inerken bacakları o kadar uyuşmuştu ki ayakta durmakta zorlanıyordu. Saphira'nın üstünden inip yanına minderini açtı, üstüne kıvrılıp karnını Saphira'nın ılık karnına dayadı. Çadıra ihtiyacı yoktu, çünkü Saphira, onu yavrusunu koruyan bir atmaca gibi koruyordu. Kısa süre sonra ikisi de rüya görmeye başladılar. Zihinleri hâlâ birbirine bağlı olduğu için rüyaları da garip ve harika şekillerde birbirine karışıyordu.

Doğuda ilk ışıklar belirir belirmez Eragon ve Saphira yeşil arazinin Ütünde havalanıp yola devam ettiler.

Sabahın ortasında çıkan şiddetli rüzgâr Saphira'nın hızını kesti. Ne kadar uğraşırsa uğraşsın rüzgârla baş edemedi. Bütün gün havaya karşı mücadele verdi. Bu çok zor bir iş olduğu için Eragon, ona mümkün olduğu kadar gücünü verdiği halde Saphira'nın gücü tükendi. İnişe geçip çimenlerin arasında bir tepeciğe kondu. Kanatlarını açıp nefes nefese, titreyerek oturdu.

Bu gece burada kalmalıyız, dedi Eragon.

Hayır.

Saphira, devam edecek gücün yok. Sen dinlenene kadar kamp yapalım. Kimbilir rüzgâr akşama kadar dinebilir.

Pençelerini yalarken dilinin hışırtısını, ardından nefes almaya devam çalışırken ciğerlerinin inip kalkışını duydu.

Hayır. Bu ovalarda rüzgâr günler, hatta haftalarca devam ediyor olailir Sakinleşmesini bekleyemeyiz.

Ama.

Sırf yorgunum diye vazgeçmeyeceğim Eragon. Çok fazla şey risk altında...

O zaman sana, Aren'i vermeme izin ver. Buradan Du Weldenvarden'e kadar dayanmanı sağlayacak enerji var onda.

Hayır, dedi Saphira tekrar. Aren'i başka bir kaynağımız olmadığı zamanlar için sakla. Ben ormanda dinlenip iyileşebilirim. Ama Aren'e her an ihtiyacımız olabilir; sırf benim rahatsızlığımı gidermek için ziyan etmemelisin onu.

Ama bu kadar acı çektiğini görmek hiç hoşuma gitmiyor.

Saphira'dan belli belirsiz bir hırıltı yükseldi. Yabani ejderhalar olan atalarım böyle hafif bir rüzgârdan kaçmazdı, ben de kaçmayacağım.

Tekrar havalandı, sırtında Eragon'la birlikte şiddetli rüzgârın içine daldı.

Gün sona ererken rüzgâr onların Du Weldenvarden'e varmasını engellemeye kararlıymış gibi etraflarında ulumaya devam etti. Eragon, Cüce kadın Glûmra'yı ve Cüce tanrılarına olan inancını düşünüp hayatında ilk kez dua etme ihtiyacı duydu. Saphira'yla zihinsel bağlantısını koparıp –Saphira çok yorgun ve dalgın olduğu için bunu fark etmedi– fısıldamaya başladı: "Gûntera, tanrıların kralı, eğer varsan ve eğer beni duyabiliyorsan ve eğer buna gücün varsa lütfen bu rüzgârı dindir. Biliyorum Cüce değilim, ama Kral Hrothgar, beni klanına kabul etti ve sanırım bu bana, sana dua etme hakkını verir. Gûntera, lütfen, Du Weldenvarden'e yalnızca Varden'in değil, senin halkın olan knurlanın iyiliği için de mümkün olduğunca çabuk varmamız gerek. Lütfen, sana yalvarıyorum, bu rüzgârı dindir. Saphira bu şekilde daha fazla devam edemez." Sonra kendini biraz aptal gibi hissederek Saphira'nın zihnine uzandı, ejderhanın kaslarındaki yanmayı hissederken anlayışla yüzünü buruşturdu.

Soğuk ve karanlık gecede geç saatlerde rüzgâr hafifledi ve ondan sonra yalnızca ara sıra şiddetli esinti oldu.

Sabah olunca Eragon aşağıya bakıp, Hadarak Çölü'nün sert, kuru arazisini gördü. Kahretsin, diye düşündü, çünkü umduğu kadar uzağa gelmemişlerdi. Ellesmera'ya bugün varamayız, değil mi?

Rüzgâr farklı yöne esip bizi de sırtında taşımaya karar vermezse hayır. Saphira sessizlik içinde biraz daha yol aldı. Ama başka nahoş sürprizler olmazsa Du Weldenvarden'e akşama varabiliriz.

Eragon homurdandı.

O gün yalnızca iki kez yere indiler. İlkinde Saphira aleviyle öldürdüğü kazları yedi, ama onun dışında yemek yemedi. Eragon da zaman kazanmak için yemeğini eyerde yedi.

Saphira'nın tahmin ettiği gibi güneşin batmasına yakın Du Weldenvarden görüş alanına girdi. Orman karşılarında bitmek bilmez yeşil bir alan gibi uzanıyordu. Ormanın dış kısmını kışın yapraklarını döken meşe, kayın ve isfendan gibi ağaçlar oluşturuyordu, ama Eragon ormanın derinliklerinde haşin görünümlü çam ağaçlarının bulunduğunu biliyordu.

Du Weldenvarden'in kıyısına varana dek alacakaranlık çöktü ve Saphira devasa bir meşe ağacının dışa uzanmış dallarının altına yumuşak bir iniş yaptı. Kanatlarını kapatıp bir süre hareketsiz oturdu. Devam edemeyecek kadar yorgundu. Kırmızı dili ağzından sarkmıştı. O dinlenirken Eragon tepedeki yaprak hışırtılarını, baykuşların ve akşam böceklerinin ötüşünü dinledi.

Saphira yeterince dinlendikten sonra kalktı, yosun kaplı devasa iki meşe ağacının arasından geçip yürüyerek Du Weldenvarden'e girdi. ElfLer birisinin ormana büyü yoluyla girmesini olanaksız hale getirmişlerdi, Ejderhalar uçmak için yalnızca kanatlarına güvenmediklerinden Saphira ormana havadan giremezdi, aksi takdirde kanatları yetersiz kalır ve yere düşerdi.

Ormanın çeperinden birkaç yüz metre içerideki küçük açıklıkta durdu. Bu kadarı yeterli olmalı, diye düşündü.

Eragon bacaklarındaki kayışları çözüp, Saphira'nın sırtından indi. çıplak bir toprak parçası bulana dek çayırı araştırdı. Kırk santim genişliğinde sığ bir çukur açtı. Deliğin suyla dolmasını sağlayıp kristal görme büyüsü yaptı.

Su titreşip sarı bir parıltıya dönüştü. Eragon, Oromis'in kulübesini görebiliyordu. Gümüşi saçlı Elf mutfak masasında oturmuş yıpranmış bir parşömen okuyordu. Başını kaldırıp Eragona baktı ve herhangi bir şaşkınlık göstermeden tanıdı.

"Efendim," dedi Eragon, elini göğsünün üstünde çevirip.

"Selam Eragon. Seni bekliyordum. Neredesin?"

"Saphira ve ben, Du Weldenvarden'e yeni vardık... Efendim, Ellesmera'ya geri döneceğimize söz verdiğimizizi biliyorum, ama Varden, Feinster şehrinden yalnızca birkaç gün uzakta ve bizim yardımımıza ihtiyaçları var. Ellesmera'ya kadar gelecek zamanımız yok. Sorularımızı bu şekilde cevaplayabilir misiniz?"

Oromis ciddi ve dalgın bir yüzle arkasına yaslandı. "Sana uzaktan ders veremem Eragon. Bana sormak istediğin bazı şeyleri tahmin edebiliyorum. Bunlar şahsen görüşülmesi gereken konular."

"Efendim, lütfen. Eğer Murtagh ve Thorn..."

"Hayır Eragon. Aciliyetini anlıyorum, ama senin derslerin de en az Varden'in korunması kadar önemli, hatta belki daha da fazla. Bu işi ya doğru dürüst yaparız ya da hiç yapmayız."

Eragon içini çekip öne doğru çöktü. "Evet, efendim."

Oromis başını salladı. "Glaedr ve ben, seni bekliyoruz. Hızlı ve güvenli uçun. Konuşacağımız çok şey var."

"Evet, efendim."

Eragon hissiz ve yorgun bir şekilde büyüü bitirdi. Su tekrar toprağın içine çekildi. Başını ellerinin arasına alıp ayaklarının arasındaki nemli toprağa baktı. Saphira'nın ağır ağır soluk aldığını duyuyordu. Sanırım gitmemiz gerek, dedi. Üzgünüm.

Pençelerini yalarken Saphira'nın nefesi bir an durdu. Önemli değil. Yorgunluktan çökmek üzere değilim.

Eragon, ona baktı. Emin misin?

Evet.

Eragon gönülsüzce doğrulup, Saphira'nın sırtına tırmandı. Ellesmera'ya gider gitmez Menoa ağacını ziyaret etmeliyiz, dedi bacak kayışlarını bağlarken. Belki Solembum'un ne kast ettiğini sonunda anlayabiliriz. Yeni bir kılıç kesinlikle işime yarar.

Eragon, Teirm'de Solembum'la ilk karşılaştığında kedi adam, ona, zaman geldiğinde ve bir silaha ihtiyacın olduğunda Menoa ağacının köklerinin altına bak, demişti. Her şey kaybedilmiş gibi görüldüğünde ve gücün yetersiz kaldığında Kuthian Kayasına git ve Ruhlar Dehlizini açmak için adını söyle. Eragon, Kuthian Kayası'nın nerede olduğunu hâlâ bilmiyordu, ama Ellesmera'da ilk kalışında o ve Saphira, Menoa ağacını incelemek için birkaç kez fırsat bulmuşlardı. Sözü edilen

silahın nerede olabileceğine dair hiçbir ipucu bulamamışlardı. Yosun, toprak, ağaç kabuğu ve tek tük karıncalar Menoa ağacının köklerinin arasında gördükleri tek şeydi. Ve hiçbiri de nereyi kazması gerektiğini göstermemiştir.

Solembum bir kılıcı kastetmemiş olabilir, dedi Saphira. Kedi adamlar da bilmeceleri ejderhalar kadar severler. Varsa bile bu silah üzerine büyü yazılmış bir parşömen parçası, bir kitap, bir resim hatta sert bir taş parçası ya da başka tehlikeli bir şey bile olabilir.

Her neyse umarım bulabilirim. Bir daha Ellesmera'ya ne zaman dönme şansımız olacağını kim bilebilir ki?

Saphira önündeki devrilmiş ağacı kenara itip çömeldi, kadife kanatlarını açtı. Beklenmedik bir güçle ileri atılıp, tek bir sıçrayışla ağaçların üstüne yükselirken Eragon bir çılgılık atıp eyerin önüne tutundu.

Dallar denizinin üstünde dönüp kuzeybatı yönüne döndü, kanatlarını yavaş ve ağır bir şekilde çırparak Elflerin başkentine doğru ilerledi.



# Vuruşan Kafalar

Erzak konvoyuna yaptıkları akın neredeyse Roran'ın planladığı gibi gitti: Varden'in ana grubundan ayrıldıktan üç gün sonra o ve adamları yamaçtan aşağıya inip kıvrılarak ilerleyen arabalara yandan saldırdılar. Bu arada Urgallar kayaların arasından çıkıp dere yatağına yayıldılar, konvoyu ön taraftan hücum ederek arabaları oldukları yerde durdurdular. Askerler ve arabaların sürücüleri cesurca savaştılar, ama yorgunluktan uyuklarken pusuya düşmüşlerdi. Roran'ın kuvvetleri onları kısa sürede etkisiz hale getirdi. Savaşta askerlerden ya da Urgallardan ölen olmadı, yalnızca üç kişi yaralandı: iki insan ve bir Urgal.

Roran askerlerden üçünü kendisi öldürdü, ama sorumluluğu gereği çoğunlukla geride durup saldırıyı yönetmeye odaklandı. Kırbaç cezası nedeniyle bedeni hâlâ gergin ve hassastı; sırtındaki kabukların yırtılmasından korktuğu için kendisini gereğinden fazla zorlamak istemiyordu.

Bu noktaya kadar Roran yirmi insan ve yirmi Urgal arasında disiplini sağlamada bir zorlukla karşılaşmamıştı. İki grup da birbirini sevmediği ve güvenmediği halde –bu kendisinin de gösterdiği bir tutumdur, çünkü Spine'a yakın yerlerde yetişen herkes gibi o da Urgallara şüphe ve hoşnutsuzlukla bakıyordu– üç gündür hiç seslerini yükseltmeden birlikte çalışmayı başarmışlardı. İki grubun bu kadar iyi işbirliği yapmayı başarmasının kendisinin komutanlık becerisiyle pek ilgisi olmadığını biliyordu. Nasuada ve Nar Garzhvog, onunla seyahat edecek adamları teker teker seçmiş, hızlı kılıç kullanan, sağduyulu olan ve her şeyin ötesinde de sakin bir yapısı olan savaşçıları almışlardı.

Ama erzak konvoyuna saldırdıktan sonra adamları askerlerin cesetlerini sürükleyip bir yığın halinde toplarken ve Roran bir aşağı, bir yukarı dolaşıp yapılan işi denetlerken konvoyun sonundan gelen acı dolu boğuk bir uluma duydu. Yeni bir asker kıtasının gelmiş olabileceğini düşünerek hemen Carn ve birkaç adamına bağırp kendisine katılmalarını istedi, atını mahmuzlayıp dörtmala arabaların arkasına gitti.

Dört Urgal bir düşman askerini söğüt ağacına bağlamış, kılıçlarıyla onu dürterek eğleniyorlardı. Roran küfrederek Snowfire'in üstünden atladı, tek bir çekiç darbesiyle adamın acısına son verdi.

Carn ve dört savaşçı söğüt ağacına doğru gelirken bir toz bulutu ortalığı kapladı. Atlarının dizginlerini çekip, silahları ellerinde Roran'ın iki yanına geçtiler.

Yarbog adındaki en iri boynuzlu Urgal öne çıktı. "Güçlü Çekiç, neden eğlencemizi bozdun? Bizim için birkaç dakika daha dans edebilirdi."

Roran sıkılı dişlerinin arasından, "Benim emrimde olduğunuz sürece esirlere nedensiz yere işkence etmeyeceksiniz. Anlaşıldı mı? Bu askerlerin çoğu istekleri dışında Galbatorix'in emrinde çalışıyorlar. Çoğu bizim arkadaşlarımızdan, ailemizden veya komşularımızdan ve onlarla savaşmak zorunda olsak da onlara gereksiz acımasızlık göstermenize izin veremem. Onların yerinde bizim olmamız kaderin cilvesi. Bizim düşmanımız onlar değil, Galbatorix."

Urgalın kalın kaşları çatıldı, neredeyse derine kaçmış gözlerini tamamen örttü. "Ama onları yine de öldüreceksin, değil mi? Neden önce kıvranıp dans ettiklerini göremiyoruz?"

Roran, Urgalın kafasının çekiciyle kıramayacağı kadar kalın olup olmadığını merak etti. Öfkesini kontrol etmeye çalışarak, "Başka bir nedeni olmasa da bu yanlış!" Ölü askeri işaret ederek, "Ya o Durza, Shade tarafından büyülenmiş olan senin ırkından biri olsaydı? Ona da işkence eder miydin?"

"Elbette," dedi Yarbog. "Ölmeden önce cesaretlerini kanıtama fırsatı bulmak için kılıçlarımızla onu gıdıklamamızı isterdi. Boynuzsuz insanlar için de durum böyle değil mi? Yoksa acıya dayanamıyor musunuz?"

Roran, Urgallar arasında birbirini boynuzsuz diye çağırmanın ne kadar ciddi bir hakaret olduğunu bilmiyordu, ama birisinin cesaretini sorgulamanın Urgallar için de insanlar için de aynı derecede küçük düşürücü olduğundan kuşkusu yoktu. "Her birimiz senden daha fazla acıya hiç bağırmadan dayanabiliriz Yarbog," dedi çekicini ve kalkanını sıkıca tutarak. "Şimdi, tahmin edemeyeceğin acıları yaşamak istemiyorsan kılıcını bana teslim et, sonra şu zavallıyı çözüp diğer cesetlerin yanına taşı. Ondan sonra da gidip yük atlarına bak. Varden'e dönene kadar onlar senin sorumluluğunda."

Roran, Urgaldan bir cevap gelmesini beklemeden Snowfire'ın dizginlerini yakalayıp tekrar atın üstüne çıkmaya hazırlandı.

"Hayır," diye gürlledi Yarbog.

Roran bir ayağı üzengide donup kalırken, kendi kendine küfretti. Bu akında böyle bir olayın olmamasını ummuştu. Kendi etrafında dönerek, "Hayır mı? Emirlerime uymayı red mi ediyorsun?"

Yarbog kısa dişlerini göstererek, "Hayır," dedi. "Bu kabilenin lideri olduğunu kanıtlaman için sana meydan okuyorum Güçlü Çekiç." Urgal başını geriye atıp öyle yüksek sesle haykırdı ki diğer Urgallar ve insanlar yaptıkları işi bırakıp söğüt ağacına doğru koştular. Kırk kişi de Yarbog ve Roran'ın etrafını sardı.

"Bu yaratıkla ilgilenelim mi?" diye sordu Carn, sesi çınlayarak. Bu kadar çok seyirci olmamasını dileyen Roran başını iki yana salladı. "Hayır, kendim hallederim." Bu sözlerine rağmen, iriyarı, gri derili Urgalların karşısında, yanında adamları olduğu için memnundu. İnsanlar Urgallardan ufaktı, ama Roran dışında hepsi atının üstündeydi. Bu da iki grup arasında bir çatışma olursa insanlara üstünlük sağlardı. Eğer böyle bir şey olursa Carn'ın büyüleri pek işlerine yaramazdı, çünkü Urgalların kendi büyücüleri vardı. Dazhgra, büyücü Roran'ın görebildiği kadarıyla ince farklarda Carn kadar becerikli olmasa da ondan daha güçlü bir büyücüydü.

Roran, Yarbog'a, "Dövüşerek lider seçmek Varden'in âdeti değildir. Eğer dövüşmek istiyorsan seninle dövüşürüm, ama bundan bir şey elde edemezsin. Eğer ben yenilirim Carn benim yerime geçer ve sen benim yerime ona hesap verirsin."

"Peh!" dedi Yarbog. "Senin ırkını yönetme hakkını elde etmek için meydan okuyorum sana. Bolvek kabilesinin boynuzlularını yönetmek için meydan okuyorum! Sen kendini kanıtlamadın Güçlü Çekiç, bu yüzden bu mevkiye gelemezsin. Eğer kaybedersen burada şef ben olurum ve Carn'a ya da saygımızı kazanamayacak kadar zayıf olan bir başkasına itaat etmeyiz!"

Roran kaçınılmazı kabul etmeden önce durumu değerlendirdi. Kendi hayatına mal olsa bile Urgalların üstündeki otoritesini sürdürmeyi denemek zorundaydı. Aksi takdirde Varden müttefiklerini kaybederdi. Derin bir nefes alıp, "Meydan okunan kişinin yeri ve zamanı, iki tarafın da kullanacağı silahı seçmesi bizim ırkımızda gelenektir."

Yarbog gırtlığından derin bir gülme sesi çıkardı. "Şimdi ve burda Güçlü Çekiç. Ve üzerinde peştamalla ve silahsız olarak dövüşmek bizim ırkımızda âdettir."

"Benim boynuzum olmadığına göre bu pek adil değil," dedi Roran. "Bu eksikliği kapatmak için çekiç kullanmama izin verecek misin?"

Yarbog an düşündükten sonra, "Miğferin ve kalkanın kalabilir, ama çekiç olmaz. Şef olmak için dövüşürken silah kullanılmaz."

"Anlıyorum... Eğer çekicim olmayacaksa kalkan ve miğferden de vazgeçiyorum. Dövüşün kuralları nedir ve kazanını nasıl belirleyeceğiz?"

"Yalnızca tek bir kural var Güçlü Çekiç: eğer kaçarsan karşılaşmayı kaybedersin ve kabilenden sürülürsün. Rakibini teslim olmaya zorlayarak kazanırsın, ama ben asla teslim olmayacağıma göre ölümüne dövüşeceğiz."

Roran başını salladı. Onun niyeti bu olabilir, ama ben mümkün olursa onu öldürmeyeceğim. "Başlayalım," diye bağırp çekicini kalkanına vurdu.

Adamlar ve Urgallar vadinin ortasına bir kare çizdi. Roran ve Yarbog soyundu, iki Urgal, Yarbog'un gövdesine ayı yağı sürerken Carn ve Loften aynı şeyi Roran'a yaptı.

"Sırtıma olabildiğince çok sürün," diye mırıldandı. Yırılacak yer sayısını azaltmak için yaralarının mümkün olduğunca yumuşak olmasını istiyordu.

Carn, ona doğru eğilerek, "Neden kalkanı ve miğferi reddettin?" diye sordu.

"Yalnızca beni yavaşlatırlardı. Urgalın beni ezmemesi için ürkmüş bir tavşan kadar hızlı olmalıyım." Carn ve Loften bacaklarına inerken Roran rakibini inceledi, Urgalı yenmesine yardım edecek hassas bir yeri olup olmadığını aradı.

Yarbog'un boyu iki metreye yakındı. Sırtı geniş, göğsü derin, kolları ve bacakları kaslıydı. Boynu bir boğanınki kadar kalındı ki başının ve boynuzlarının ağırlığını kaldırması için öyle olması gerekiyordu. Karnının sol tarafında bir hayvanın pençesinden kalan üç çapraz yara izi vardı. Bütün vücudu seyrek siyah kıllarla kaplıydı.

En azından Kull değil, diye düşündü. Kendi gücünün farkındaydı, ama Yarbog'u yalnızca kuvvetle yenebileceğini sanmıyordu. Bir insan nadiren sağlıklı bir boynuzlu Urgalın fiziksel gücüne erişebilirdi. Roran aynı zamanda Yarbog'un iri, siyah tırnaklarının, dişlerinin boynuzlarının, siyah yağlı derisinin yapacakları silahsız dövüşte ona büyük üstünlük sağlayacağını da farkındaydı. Yapabilirsem yapacağım, diye karar verdi sonunda. Kullanabileceği bütün numaraları düşündü, çünkü bir Urgalla dövüşmek Eragon, Baldor veya Carvahall'den bir başkasıyla güreşmeye benzemeyecekti; daha çok vahşi ve dizginlerinden kurtulmuş iki vahşi yaratığın dövüşü gibi olacağına emindi.

Roran'ın bakışları tekrar tekrar Yarbog'un muazzam boynuzlarına gidiyordu, çünkü bunların Urgalın en tehlikeli özellikleri olduğunu biliyordu. Yarbog bunlarla Roran'ı boynuzlayabilirdi, ayrıca bu boynuzlar Roran'ın çıplak elleriyle yapacağı her türlü darbeye karşı onu koruyacaktı. Öte yandan boynuzlar Urgalın görüşünü sınırlıyordu. Roran bunları düşünürken boynuzlar Yarbog'un en doğal hediyesi olsa da aynı zamanda onun mahvolma nedeni olabileceğini fark etti.

Roran omuzlarını oynatıp dövüşün bir an önce bitmesi için sabırsızlanarak birkaç kez zıpladı.

Roran ve Yarbog tamamen yağla kaplandıktan sonra yerdeki kare alanın içine girdiler. Roran dizlerini esnetip en ufak bir hamlede yerinden sıçramak için hazır bekledi. Taşlı toprak çıplak ayaklarının altında soğuk, sert ve kabaydı.

Hafif bir rüzgâr yakındaki söğüt ağaçlarının dallarını oynatıyor, arabalara bağlı öküzlerden biri

ayağıyla çimenleri eşeliyordu.

Yarbog dalgalanan bir çığlıkla Roran'a hücum etti, üç adımda aradaki mesafeyi kapattı. Roran, Yarbog'un üstüne gelmesini bekleyip sağa sıçradı. Ama Yarbog'un hızını küçümsemişti. Urgal başını eğip boynuzlarını Roran'ın sol omzuna vurup onu karşıya fırlattı.

Yere düşünce sivri taşlar Roran'ın böğrüne battı. Sırtında şiddetli bir acı belirip, yarı iyileşmiş yara izlerinin üstünde gezindi. İnleyip doğrulurken birkaç yara kabuğunun kalktığını, hassas teninin yakıcı havaya açıldığını hissetti. Toprak ve küçük taş parçacıkları yağlı gövdesine yapıştı. Gözlerini bir an olsun ondan ayırmadan ve iki ayağıyla sıkıca yere basarak Yarbog'a doğru yürüdü.

Yarbog yine hücumu geçince Roran yolundan kaçmaya çalıştı. Bu kez manevrası başarılı oldu ve Urgal birkaç santim yanından geçti. Üçüncü kez hücum eden Urgaldan bir kez daha kaçmayı başardı.

Bu kez Yarbog taktik değiştirdi. Yengeç gibi yan yan ilerleyerek uzun, pençeli elini Roran'ı yakalamak için uzattı. Roran ölümcül pençeden geri kaçtı. Ne olursa olsun Yarbog'un ellerinden kaçmalıydı; Urgal güçlü elleriyle onu göz açıp kapayana dek öbür dünyaya yollardı.

Karenin etrafında toplanan adamlar ve Urgallar ifadesiz yüzlerle Roran ve Yarbog'un ileri geri hareket edişini seyrediyorlardı.

Roran ve Yarbog birkaç dakika yumruk yumruğa dövüştüler. Roran, Urgaldan mümkün olduğunca uzak duruyor, onu uzaktan yormaya çalışıyordu, ama dövüş ilerledikçe Urgalın dövüşe başladıklarından beri yorulmadığını görünce zamanın onun yanında olmadığını fark etti. Eğer kazanacaksa bu dövüşü daha fazla uzatmadan bitirmeliydi.

Stratejisi tamamen buna dayandığı için Yarbog'u tekrar kendisine hücum etmeye kışkırtmayı umarak köşeye çekilip onunla alay etmeye başladı. "Ha! Bir inek kadar yavaş ve şişkosun! Beni yakalayamıyor musun Yarbog, yoksa bacakların domuz yağından mı yapıldı? Bir insanın seni aptal yerine koymasına izin verdiğin için utanç içinde boynuzlarını kesmelisin. Bunu duyduklarında müstakbel eşlerin ne der? Onlara bunu anlatacak mısın..."

Yarbog bir kükreyerek Roran'ın sesini boğdu. Urgal hızla üzerine atılıp Roran'a bütün ağırlığıyla çarpmak için hafifçe döndü. Roran, onun yolundan kaçarak Yarbog'un sağ boynuzuna tutundu, ama iskalayıp dizlerinin üstüne çöktü, iki dizi de sıyrıldı. Ayağa kalkarken kendi kendine küfretti.

Yarbog, karenin sınırlarının dışına çıkmadan hemen önce hızını kontrol altına alıp geri döndü, küçük sarı gözleriyle Roran'ı aradı. "Yah!" diye bağırdı Roran. Dilini çıkarıp aklına gelen her türlü kaba hareketi yaptı. "Önüdeki bir ağaca bile vuramazsın sen!"

"Geber, sıksa insan!" diye gürleyip kollarını açarak Roran'ın üstüne hücum etti.

Roran sola kaçarken Yarbog'un iki tırnağı kaburgalarında derin oyuklar açtı, ama yine de Urgalın bir boynuzunu yakalamayı başardı. Yarbog onu fırlatmadan önce öteki boynuzunu da yakaladı. Boynuzları tokmak gibi kullanıp Yarbog'un başını bütün gücüyle bir taraftan diğerine çevirdi, Urgalı yere fırlattı. Roran'ın sırtı alev alev yanıyordu.

Yarbog'un göğsü toprağa değerken Roran dizini onun sağ omzunun üstüne koydu, olduğu yere bastırdı. Yarbog homurdanıp direndi, Roran'ın elinden kurtulmaya çalıştı, ama Roran, onu bırakmıyordu. Ayaklarını yere sıkıca bastırıp Urgalın başını olabildiğince çevirdi. O kadar sert çeviriyordu ki karşısındaki insan olsa boynunu çoktan kırmış olurdu. Ellerinin yağlı olması boynuzları kavramasını zorlaştırıyordu.

Yarbog bir an gevşedi, sonra sol kolunu kullanarak Roran'la birlikte yerden yükseldi. Roran yüzünü buruşturup Yarbog'un ensesine ve omzuna dayandı. Birkaç saniye sonra Yarbog'un sol kolu büküldü ve tekrar karınüstü yere düştü.

Roran ve Yarbog bir yarışta koşmuş gibi nefes nefese kalmışlardı. Urganın derisindeki kıllar sert teller gibi Roran'a batıyordu. Gövdeleri toz içinde kalmıştı. Roran'ın yanındaki çiziklerden ve acıyan sırtından ince kan sızıyordu.

Yarbog nefesini düzenledikten sonra debelenmeyi bıraktı, toprakta kancaya yakalanmış balık gibi kaldı. Roran'ın bütün gücünü kullanması gerekiyordu, ama ayaklarını ve bacaklarını kesen taşlara aldırmadan dayandı. Kendini bu yöntemlerle kurtaramayan Yarbog uzuvlarını gevşetip Roran'ın kollarını yormak için boynunu tekrar tekrar esnetti.

Birbirlerine karşı mücadele ederken ikisi de birkaç santimetreden fazla kıpırdamamaya orada öylece durdular.

Bir sinek uçup Roran'ın ayak bileğine kondu.

Bir öküz böğürdü.

Neredeyse on dakika geçti. Roran'ın yüzü ter içindeydi. Ciğerlerine yeterince hava alamıyordu. Kolları acıyla yanıyordu. Sırtı parça parça oluyormuş gibi kavruluyor, Yarbog'un kendisini pençelediği yer alev alev yanıyordu.

Daha fazla devam edemeyeceğini biliyordu. Kahretsin, diye düşündü. Vazgeçmeyecek mi hiç?

Tam o anda Urganın boynuna kramp girdi ve Yarbog'un başı titredi. Urgan bir homurtu çıkardı. Bir dakikadır çıkardığı ilk sesteki bu. Alçak sesle mırıldandı. "Öldür beni Güçlü Çekiç, seni alt edemiyorum."

Yarbog'un boynuzlarını daha sıkı kavrayan Roran yine alçak sesle homurdandı. "Hayır. Ölmek istiyorsan seni öldürecek bir başkasını bul. Senin kurallarında dövüştük ve şimdi benim kurallarımla yenilgiyi kabul edeceksin. Herkese pes ettiğini söyle. Bana meydan okumakla hata ettiğini söyle. Bunu yaparsan seni bırakacağım. Yapmazsan kararını değiştirene kadar seni böyle tutacağım."

Urgan bir kez daha kurtulmaya çalışırken Yarbog'un başı Roran'ın ellerinde titredi. Havaya bir toz bulutu üfleyerek homurdandı. "Bu utanca dayanmam Güçlü Çekiç. Beni öldür."

"Ben senin ırkına ait değilim ve senin âdetlerin beni bağlamıyor," dedi Roran. "Eğer onurun için çok fazla endişeleniyorsan merak edenlere seni Eragon Shade Katili'nin kuzeninin yendiğini söylersin. Bunda utanacak bir şey yok." Birkaç dakika daha geçti, Yarbog cevap vermeyince Roran boynuzlarına asılıp gürlledi. "Eee?"

Yarbog bütün insan ve Urgalların kendisini duyabilmesi için bağırdı. "Gar! Svarvok bana lanet etsin; pes ediyorum! Sana meydan okumamalıydım Güçlü Çekiç. Sen şef olmaya değersin, ben değmem."

Adamlar aynı anda sevinç çılgılığı atıp bağırmaya, kılıçlarının saplarını kalkanlarına vurmaya başladı. Urgallar kıpırdandılar, ama bir şey söylemediler.

Tatmin olan Roran, Yarbog'un boynuzlarını bırakıp gri Urgaldan uzaklaştı. Yeni kırbaçlanmış gibi yavaşça ayağa kalkıp Carn'ın beklediği yere yürüdü.

Carn omuzlarına bir battaniye örttü, kaba kumaş hassas derisine dokunurken Roran yüzünü buruşturdu. Carn sırıtarak ona şarap tulumunu uzattı. "Seni yere devirdikten sonra öldüreceğinden emindim. Ama senin kolay kolay nakavt olmayacağını artık öğrenmem gerekirdi Roran, değil mi? Ha! Bu gördüğüm en güzel şeydi. Tarihte bir Urgalı yenen ilk insan olmalısın."

"Olmayabilirim," dedi Roran şarabını yudumlarken. "Ama böyle bir deneyimden sonra hayatta kalan ilk insan olabilirim." Carn bir kahkaha atarken Roran da gülümseyerek Urgallara baktı. Yarbog'un etrafına toplanmış alçak sesle bir şeyler konuşuyorlar, ikisi Yarbog'un üstündeki yağı temizliyordu. Urgallar hizaya gelmiş görünüyorlardı, anlayabildiği kadarıyla öfkeli ve kızgın değillerdi. Daha fazla sorun çıkmayacağına inanıyordu.

Roran yaralarının acısına rağmen bu karşılaşmanın sonucundan memnundu. Bu iki ırk arasındaki son dövüş olmayacak, ama Varden'e güvenli bir şekilde geri dönebildiğimiz sürece ittifakımız bozulmayacak, en azından benim yüzümden.

Roran son yudumu içip şarap tulumunun ağzını kapatarak Carn'a geri verdi. Sonra herkese bağırarak, "Tamam, artık sızlanıp durmayı bırakın da şu arabalarda bulunanların listesini çıkarın!" dedi. "Loften, çok uzağa gitmedilerse askerlerin atlarını topla! Dalzhgra, sen de öküzleri hallet. Acele et! Thorn ve Murtagh buraya geliyor olabilir. Hadi, fırlayın!"

"Ve, Carn, giysilerim ne cehennemde?"

# Soyağacı

Eragon ve Saphira Farthen Dûr'dan ayrılmalarının dördüncü gününde Ellesmera'ya vardılar.

Şehir binalarından ilki –üç uzun çam ağacının arasında duran, ağacın birbirine dolanmış dallarından dışarı uzanan parlak pencere, dar, döner kule– görüş açılarında girdiğinde güneş tepelerinde pırıl pırıl parlıyordu. Eragon, ağaç kabuğuyla kaplı kulenin ötesinde yayılan şehrin binalarını ve parkları görebiliyordu.

Saphira ormanın üstünde pike yaparken Eragon, Vândil'in Beyaz Alevi'nin kullanıcısı olarak iki bin beş yüz yıldır Ellesmera'yı Elflerin düşmanlarından koruyan Bilge Gilderien'in zihnini araştırdı. Düşüncelerini şehre doğru yayarak antik dilde, Gilderien-elda, geçebilir miyiz, diye sordu.

Eragon'un zihninde derin, sakin bir ses belirdi. Geçebilirsiniz, Eragon Shade Katili ve Saphira Parlak Pullar. Huzuru koruduğunuz sürece Ellesmera 'da kalabilirsiniz.

Teşekkürler, Gilderien-elda, dedi Saphira.

Saphira çam ağaçlarından yapılan şehrin üstünde uçup Ellesmera'nın diğer tarafındaki yamaca doğru alçalırken pençeleri, yerden doksan metre yukarıya uzanan kara iğneli ağaçların tepelerine sürtündü. Eragon aşağıda dalların arasından canlı ağaçlardan yapılmış binaları, renkli çiçek yataklarını, dalgalı akıntıları, alevsiz fenerlerin parıltısını ve bir iki kez bir şimşek gibi hızla geçen bir Elf in yukarı dönük yüzünü gördü.

Saphira kanatlarını yana eğerek eğimli yamaçta yükseldi, çıplak beyaz kayalıkların dibindeki ormana doğru inen bin metre yüksekliğindeki Tel'naeir Kayalıkları'na ulaştı. Sonra sağa dönüp yalçın kayaların kenarından kuzeye uçtu, hızını ve yüksekliğini kaybetmemek için iki kez kanat çırdı.

Kayalıkların dibinde çimenlerle kaplı bir meydan görüldü. Çevredeki ağaçların arka planında dört farklı çak ağacından büyümüş tek katlı, mütevazı bir ev vardı. Yosunlu ormandan bir dere çağlıyor, çamlardan birinin köklerinin altından geçerek tekrar Du Weldenvarden'de gözden kayboluyordu. Ve evin dışında altın ejderha Glaedr kıvrılmış yatıyordu. Devasa gövdesi pırıl pırıl parlıyordu. Dişleri, Eragon'un göğsü kadar kalın, pençeleri tırpan gibi keskin. Katlanmış kanatları süet kadar kaslı, kuyruğu neredeyse Saphira'nın boyu kadar uzundu. Görünen tek gözünün katları yıldız safirin içindeki ışınlar gibi parlıyordu. Eksik ön ayağının bulunması gereken yer gövdesinin altında kaybolmuştu. Glaedr'in önünde yuvarlak bir masa ve iki sandalye vardı. Oromis, Glaedr'e yakın olan sandalyeye oturmuş, gümüş saçları gün ışığında metal gibi parlıyordu.

Saphira şaha kalkıp yavaşlarken Eragon eyerde öne doğru eğildi. Yeşil çimenlerin üstüne inip, birkaç adım koştu, kanatlarını geriye doğru itip durdu.

Parmakları yorgunluktan uyuşan Eragon bacağındaki kayışları gevşetti, Saphira'nın sağ ön bacağından yere inmeye çalıştı. İnerken dizleri büküldü ve düştü. Yüzünü korumak için ellerini kaldırıncaya ellerinin ve dizlerinin üstüne düştü, dizi, çimenlerin arasındaki bir kayaya çarpıp yüzüldü. Acıyla homurdanıp yaşlı bir adam gibi kaskatı ayağa kalkmaya çalıştı.

Birden görüş alanına bir el girdi.

Eragon başını kaldırıncaya Oromis'in tepesinde dikildiğini gördü. Yaşı olmayan yüzünde belli belirsiz bir gülümseme vardı. Oromis antik dilde, "Ellesmera'ya hoş geldin, Eragon-finiarel. Sen de öyle Saphira Parlak Pullar. İkiniz de hoş geldiniz," dedi.

Eragon, onun elini tuttu. Oromis, büyük bir çaba göstermeden onu kaldırdı. Eragon, Farthen Dûr'dan ayrıldıklarından beri bu dili yüksek sesle konuşmadığı için önce tam hatırlayamadı. Üstelik yorgunluk zihnini bulandırmıştı. Sağ elinin ilk iki parmağını dudaklarına götürüp antik dilde, "İyi şans hep yanında olsun, Oromis-elda," dedi ve Elflerin kullandığı nezaket ve saygı ifadesiyle elini göğsünün üstünde çevirdi.

"Yıldızlar seni korusun Eragon," dedi Oromis.

Eragon aynı işlemi Glaedr'le de tekrarladı. Ejderhanın iyimser bilincine dokunmak her zaman olduğu gibi Eragon'un büyük bir saygı duymasını ve kendini aciz hissetmesine neden oldu.

Saphira ne Glaedr'i ne de Oromis'i selamladı; olduğu yerde kaldı. Boynunu sarkıtıp burnunu yere sürdü, omuzları üşüyormuş gibi titredi. Açık ağzının kenarlarını kurumuş sarı köpükler kaplamıştı. Dikenli dili dişlerinin arasından sarktı.

Eragon açıklamak için, "Farthen Dûr'dan ayrıldıktan sonra baş rüzgârıyla karşılaştık ve..." dedi. Glaedr devasa başını kaldırıp Saphira'nın olduğu yere doğru çevirirken durdu. Glaedr nefesini Saphira'ya üfledi, burun deliklerinden alevden parmaklar fırladı. Saphira'nın içine enerji dolduğunu hisseden Eragon büyük bir rahatlama hissetti. Saphira titremelerini bastırıp uzuvlarını düzeltilti.

Glaedr'in burun delikleri duman içindeydi. Bu sabah avlanmaya gittim, dedi. Glaedr'in zihinsel sesi Eragon'un bütün varlığında yankılanıyordu. Tarlanın diğer ucundaki beyaz dallı ağacın altında avımdan kalanları bulacaksınız. İstedikini ye.

Saphira'dan sessiz bir minnet duygusu yükseldi. Sarkık kuyruğunu çimenlerde sürükleyerek Glaedr'in gösterdiği ağacın altına gitti, oturup geyiği parçalamaya başladı.

"Gel," dedi Oromis. Masayı ve sandalyeleri işaret etti. Masada meyve, kuruyemiş, bir somun ekmek, yarım kalıp peynir, bir sürahi şarap ve iki kristal kadeh vardı. Eragon otururken Oromis kadehi işaret etti. "Boğazındaki tozları yıkamak için şarap ister misin?"

"Evet, lütfen," dedi Eragon.

Oromis zarif bir hareketle sürahinin tıpasını açtı, iki kadehi de doldurdu. Birini Eragon'a uzattı, sonra arkasına yaslandı, uzun, pürüzsüz parmaklarıyla tünüğünü düzeltilti.

Eragon şarabını yudumladı. Yıllanmış şarapta, vişne ve erik tadı vardı. "Efendim, ben..."

Oromis bir parmağını kaldırıp onu susturdu. "Çok acil değilse sizi buraya neyin getirdiğini konuşmak için Saphira'yı beklemek isterim. Benimle aynı fikirde misin?"

Eragon bir anlık tereddütten sonra başını salladı, dikkatini yemeye verip, taze meyvenin tadını çıkardı. Oromis yanında sessizlik içinde oturup şarabını yudumlamaktan, Tel'naeir Kayalıkları'na bakmaktan memnun görünüyordu. Arkasındaki Glaedr altından canlı bir heykel gibi olanları seyrediyordu.

Saphira'nın yemeğinin başından kalkıp dereye gitmesi bir saat sürdü, ardından on dakika da su içti. Yanlarına gelip içini çekerek gözkapakları ağırlaşmış bir şekilde Eragon'un yanına uzanırken çenesinde hâlâ su damlaları vardı. Dişlerini göstererek esnedi, sonra Oromis ve Glaedr'le selamlaştı. İstedikiniz gibi konuşun, dedi. Ama benim fazla bir şey söylememi beklemeyin. Her an uykuya dalabilirim.



Eğer uyursan, devam etmeden önce senin uyanmanı bekleriz, dedi Glaedr.

Bu çok... nazik bir davranış, diye cevap verdi Saphira. Gözkapakları biraz daha kapandı.

"Biraz daha şarap ister misin?" diye sordu Oromis. Sürahiye masadan hafifçe kaldırdı, Eragon olumsuzca başını sallayınca tekrar bıraktı. Sonra parmaklarını birbirine bastırınca yuvarlak tırnakları cilalı opal gibi parladı. "Geçen haftalarda başına gelenleri bana anlatmak zorunda değilsin, Eragon. Islanzâdi ormandan ayrıldığından beri Arya ülkeyle ilgili haberleri ona bildirdi. Islanzâdi de üç günde bir ordumuzdan bir ulağı Du Weldenvarden'e gönderdi. Bu yüzden Yanan Ovalar'ın üstünde Murtagh ve Thorn'la yaptığınız mücadeleyi biliyorum. Helgrind'e yolculuğunu, köyün kasabını nasıl cezalandırdığını biliyorum. Farthen Dûr'da Cücelerin klan toplantısına katıldığını ve sonucu da biliyorum. Bu yüzden bana ne söylemek istiyorsan son olanları anlatmak zorunda olmadan söyleyebilirsin."

Eragon eriği ellerinde yuvarladı. "Elva'yı ve onu lanetinden kurtarmaya çalıştığımıda olanları biliyor musun?"

"Evet, onu bile biliyorum. Bütün büyüü kaldırmayı başaramamış olabilirsin, ama çocuğa olan borcunu ödedin ve bir Ejderha Süvarisi'nin yapması gereken de budur: ne kadar önemsiz ya da zor olursa olsun yükümlülüklerini yerine getirmek."

"Ama hâlâ etrafındakilerin acılarını hissediyor."

"Ama artık bu onun kendi seçimi," dedi Oromis. "Artık senin büyüü onu etkilemiyor... Buraya Elva hakkındaki görüşümü sormaya gelmedin. Canını sıkan nedir, Eragon? İsteddiğini sor, bildiğim bütün sorularını yanıtlayacağıma söz veriyorum."

"Ya sormam gereken doğru soruyu bilmiyorsam?"

Oromis'in gri gözlerinde bir parıltı yanıp söndü. "Ah, bir Elf gibi düşünmeye başlamışsın. Bize, sana ve Saphira'ya bilmediklerinizi öğretecek akıl hocalarınız olarak güvenmelisin. Aynı zamanda bu konulara ne zaman girmemiz gerektiği konusunda da bize güvenmelisin, çünkü her şeyin bir sırası var."

Eragon eriği tepsinin tam ortasına yerleştirdi, sonra alçak, ama kararlı bir sesle, "Söylemediğin çok şey var gibi," dedi.

Bir an için yalnızca dalların hışırtısı, derenin şarılıtsı ve uzaktaki sincapların ötüşü duyuldu.

Eğer bizimle bir kavgan varsa, bunu dile getir Eragon ve öfkeni kurumuş, eski bir kemik gibi kemirip durma.

Saphira pozisyon değiştirirken Eragon, onun hırladığını sandı. Ona baktı, içinden geçen duyguları kontrol etmeye çalışarak sordu. "Buraya son gelişimde, babamın kim olduğunu biliyor muydunuz?"

Oromis başını bir kez salladı. "Biliyorduk."

"Ve Murtagh'ın kardeşim olduğunu?"

Oromis bir kez daha başını salladı. "Biliyorduk, ama..."

"O zaman neden bana söylemediniz!" dedi Eragon heyecanlı bir şekilde. Aynı anda ayağa fırlayıp sandalyesini devirdi. Yumruğunu kalçasına vurup birkaç adım uzaklaştı, kalabalık ormanın içindeki gölgelere baktı. Kendi etrafında dönerken Oromis'in önceki gibi sakin olduğunu görünce öfkesi daha

da büyüdü. "Bunu bana söyleyecek miydiniz? Ailemle ilgili sırrı dikkatimi dağıtır diye mi gizlediniz? Yoksa babam gibi olmamdan mı korkuyordunuz?" Eragon'un aklına daha da kötü bir düşünce geldi. "Yoksa bahsedilecek kadar önemli görmediniz mi? Peki, ya Brom? O biliyor muydu? Carvahall'de gizlenmeyi benim yüzümden mi tercih etti, düşmanın oğlu olduğum için mi? Brom'la benim birbirimizden yalnızca birkaç kilometre uzakta oturmamızın ve Arya'nın Saphira'nın yumurtasını Spine'da bana göndermesinin bir tesadüf olduğuna inanmamı beklemeyin."

"Arya'nın yaptığı şey kazaydı," diye iddia etti Oromis. "O zamanlar seni tanı mıyordu."

Eragon kılıcının kabzasını sıkıca kavradı. "Brom, Saphira'yı ilk gördüğünde kendi kendine bunun bir trajedi mi yoksa komedi mi olduğuna karar veremediğini söylediğini hatırlıyorum. O sırada benim gibi bir çiftçinin aradan geçen yüz yıldan sonra ilk süvari olmamı kast ettiğini sanmıştım. Ama demek istediği bu değildi, öyle değil mi? Süvari gömleğini Morzan'ın en küçük oğlunun giymesini kast ediyordu!

"Siz ve Brom, beni bu yüzden mi eğittiniz, babamın suçlarını telafi etmek için Galbatorix'e karşı bir silah haline gelmem için mi? Sizin için tek anlamım bu mu, terazi kefelerinin dengesi?" Oromis cevap vermeden Eragon küfredip devam etti. "Bütün hayatım bir yalanmış! Doğduğum andan itibaren Saphira dışında kimse beni istemedi: annem, Garrow, Marian Yenge, hatta Brom bile. Brom, benimle yalnızca Morzan ve Saphira yüzünden ilgilendi. Ben her zaman bir rahatsızlık kaynağıydım. Ama siz ne düşünürseniz düşünün, ben, babam değilim, ağabeyim değilim ve onlar gibi olmayacağım." Eragon ellerini masanın kenarına koyup öne eğildi. "Endişelendiğiniz buysa Elflere, Cücelere ve Varden'e ihanet etmeyeceğim. Yapmam gerekeni yapacağım, ama şu andan itibaren size ne bağlılık duyuyorum ne de saygı. Ben..."

Glaedr gürlerken yer ve gök sarsıldı, üst dudağı geriye doğru kıvrılarak bütün dişleri göründü. Bize herkesten daha fazla güvenmek için nedenlerin var yavrucuk, dedi. Sesi Eragon'un zihninde gürlendi. Bizim çabalarımız olmasa uzun zaman önce ölmüş olurdu.

Derken Saphira, Eragon'u şaşırtarak Glaedr ve Oromis'e bir şey söyledi. Ona söyleyin. Saphira'nın sesindeki sıkıntı Eragon'un telaşlanmasına neden oldu.

Saphira, dedi şaşırtarak. Neyi söylesinler?

Saphira, ona aldırmadı. Bu tartışmanın anlamı yok. Eragon'u bu sıkıntıdan kurtarın.

Oromis'in eğişik kaşları kalktı. Sen biliyor musun?

Biliyorum.

"Neyi biliyorsun?" diye bağırdı Eragon. Kılıcım çekip ona açıklayana kadar hepsini tehdit etmenin eğişindeydi.

Oromis ince parmağıyla devrilmiş sandalyeyi işaret etti.

"Otur." Eragon itaat edemeyecek kadar öfkeli ve kızgındı. Ayakta durmayı yeğledi, Oromis içini çekti. "Bunun senin için zor olduğunu biliyorum Eragon, ama soru sormaya devam edip cevapları dinlemezsen bu yalnızca düş kırıklığını arttırır. Şimdi, lütfen otur, bu konuyu medeni bir şekilde konuşalım."

Eragon öfkeyle sandalyeyi düzeltip üstüne çöktü. "Neden?" diye sordu "Neden babamın ilk Tövbekâr Morzan olduğunu bana söylemediniz?"

"İlk başta şunu söylemeliyim ki baban gibi olursan çok şanslıyız demektir, ki zaten öyle olduğuna inanıyorum. Ve sen sözümü kesmeden önce söylemeye çalıştığım gibi Murtagh, senin kardeşin değil, üvey kardeşin."

Dünya Eragon'un altından kayıyor gibiydi; başı sanki fırlıdak gibi dönüyordu, dengesini bulmak için masanın kenarına tutunmak zorunda aldı. "Üvey kardeşim mi... Ama o zaman kim?..."

Oromis tepside bir böğürtlen alıp inceledikten sonra yedi. "Glaedr ve ben bunu senden gizlemek istemiyorduk, ama başka seçeneğimiz yoktu. İkimiz de en bağlayıcı yeminlerle söz vermiştik. Sen kendi başına öğrenmediğin ya da akrabalığınız yüzünden hayatın tehlikede olmadığı takdirde babanın veya üvey kardeşinin kimliğini sana asla söylemeyecek, soyunu seninle tartışmayacaktık. Yanan Ovalar Savaşı'nda seninle Murtagh arasında geçenler artık bu zorunlulukları ortadan kaldırdığına göre açık konuşmakta bir sakınca yok."

Eragon zorlukla bastırıldığı duygularla titreyerek, "Oromis-elda, eğer Murtagh, benim üvey kardeşimse babam kim?" diye sordu.

Kalbine bak, Eragon, dedi Glaedr. Kim olduğunu zaten biliyorsun ve uzun zamandır da biliyordun.

Eragon başını iki yana salladı. "Bilmiyorum! Bilmiyorum! Lütfen..."

Glaedr'in burnunun deliklerinden dumanlar ve alevler çıktı. Bu çok açık değil mi? Senin baban Brom.

# İki Âşığın Kötü Sonu

Eragon altın ejderhaya bakakaldı.

"Ama nasıl olur?" Oromis ve Glaedr bir şey söyleyemedi Eragon, Saphira'ya dönüp hem zihniyle hem sesli olarak, "Biliyordun? Sen biliyordun ve benim Morzan'ın babam olduğuna inanmama izin verdin, oysa bu... bu... ben..." Göğsü hızla inip kalkarken, Eragon anlamsızca kekeliyordu. Birden Brom'un anıları zihnine dolup diğer düşünceleri uzaklaştırdı. Brom'un her sözcüğünün ve ifadesinin anlamını yeniden düşündü ve o anda bir doğruluk hissi Eragon'un içini kapladı. Hâlâ bazı açıklamalar istiyordu, ama Glaedr'in söylediklerinin doğru olduğuna inanmak için bunlara ihtiyacı yoktu, çünkü Glaedr'in söylediklerinin doğru olduğunu iliklerine kadar hissediyordu.

Oromis omzuna dokununca Eragon irkildi. "Eragon, sakinleşmelisin," dedi rahatlatıcı bir tonla. "Sana öğrettiğim meditasyon tekniklerini hatırlıyor musun? Soluklarını kontrol et ve hissettiğin gerilimin ayaklarının altındaki yere boşalmasına izin ver... Evet, işte böyle. Şimdi tekrar derin nefes al."

Eragon'un elleri hareketsiz kaldı ve Oromis'in sözlerini dinlerken kalp atışları yavaşladı. Düşünceleri bir kez daha berraklaşınca Saphira'ya bakıp yumuşak bir sesle, "Sen biliyordun," dedi.

Saphira başını yerden kaldırdı. Ah Eragon. Sana söylemek istedim. Murtagh'ın sözlerinin sana nasıl acı verdiğini biliyordum, ama sana yardım edemedim. Yardım etmek istedim –pek çok kez denedim– ama Oromis ve Glaedr gibi ben de Brom'un sırrını saklamak için antik dilde yemin etmiştim ve yeminimi bozamazdım.

"Sana ne... ne zaman söyledi?" diye sordu Eragon. O kadar rahatsızdı ki sesli konuşmaya devam ediyordu.

Urgallar Terim'in dışında bize saldırdığında, sen bilinçsiz yatarken.

Gil'ead'daki Varden'le temas kurmamızı da o zaman mı söyledi?

Evet. Brom'un bana ne söyleyeceğini bilmeden, bunu kendin öğrenmediğin takdirde sana söylememem için yemin ettirdi. Ne yazık ki kabul ettim.

"Sana söylediği başka bir şey var mı?" diye sordu Eragon, öfkesi yeniden kabarmıştı. "Bilmem gereken başka bir sır var mı, mesela Muragh'ın tek kardeşim olmadığı ya da Galbatorix'i nasıl yenebileceğim gibi?"

Brom'la Urgalları avlayarak geçirdiğimiz iki günde Brom, bana hayatını anlattı, çünkü eğer ölürse ve sen onunla olan akrabalığını öğrenirsen oğlunun nasıl bir babası olduğunu ve neden böyle davrandığını bilmesini istiyordu. Ayrıca Brom, bana senin için bir armağan verdi.

Armağan mı?

Masalıcı Brom olarak değil de baban olarak seninle konuşmasının anısı.

"Ama bence Saphira bu anıyı seninle paylaşmadan önce," diye Oromis araya girince Eragon, Saphira'nın onun düşüncelerini duymasına izin verdiğini fark ederek şaşırıldı. "Bunların nasıl olduğunu anlamamanın daha önemli olduğunu düşünüyorum. Beni biraz daha dinleyecek misin Eragon?"

Eragon ne istediğinden emin değildi, sonra başını salladı.

Oromis kristal kadehi kaldırarak şarabını yudumladı, sonra kadehi masaya bıraktı. "Bildğin gibi Brom ve Morzan benim çıraklarımdı. Üç yaş daha küçük olan Brom, Morzan'a öyle büyük saygı duyuyordu ki Morzan'ın kendisini küçümsemesine, emirler vermesine ve utanç verici şekilde davranmasına aldırımıyordu."

Eragon boğuk bir sesle, "Brom'un birinin kendisine emir vermesine izin verdiğini düşünmek çok zor."

Oromis başını kuş gibi hızlı bir hareketle yana eğdi. "Ama veriyordu. Brom davranışlarına rağmen Morzan'ı bir kardeş gibi seviyordu. Ancak Morzan, süvarilere ihanet edip, Galbatorix'in tarafına geçip Brom'un ejderhası Saphira'yı öldürünce, onun gerçek karakterini anladı. Brom'un Morzan için duyduğu hisler çok güçlü olsa da yerini alan nefrete kıyasla cehennemün önündeki bir mum parçası gibi kaldı. Brom, mümkün olan her yerde ve her şekilde Morzan'ı engelleyeceğine, işlerini bozacağına ve hırslarını pişmanlıklara dönüştüreceğine yemin etti. Brom'u nefret ve şiddet dolu yoldan gitmemesi konusunda uyardım, ama Saphira'nın acısı yüzünden deliye dönmüştü ve beni dinlemiyordu.

"Sonraki on yıl içinde Brom'un nefreti hiç azalmadı. Galbatorix'i tahtından indirme çabaları, Tövbekârı öldürme isteği ve her şeyden çok Morzan'a kendi yaşadıklarını çektirme arzusu hiç dinmedi. Brom, ısrarın bedenlenmiş şekliydi sanki. Adı Tövbekâr için bir kâbus, İmparator'a karşı direnecek güçleri kalmayanlar için bir umut ışığıydı." Oromis beyaz ufuk çizgisine bakıp bir yudum şarap daha içti. "Ejderhası olmadan tek başına başardıklarıyla gurur duyuyorum. Bir öğretmenin öğrencilerinden birinin üstün başarılar gösterdiğini görmek her zaman cesaret vericidir. Neyse, konu dışına çıkıyorum. Yirmi yıl kadar önce Varden casuslarından Kara El adındaki esrarengiz bir kadının imparatorluktaki faaliyetleri hakkında bilgi almaya başladı."

"Annem," dedi Eragon.

"Senin ve Murtagh'ın," dedi Oromis. "Başta Varden onun hakkında yalnızca çok tehlikeli ve İmparator'a sadık olduğu dışında hiçbir şey bilmiyordu. Zamanla ve çok kan döküldükten sonra Kara El'in yalnızca Morzan'a hizmet ettiği; Morzan'ın imparatorluktaki isteklerini sürdürmek için ona bağımlı hale geldiği anlaşıldı. Bunu öğrenen Brom, Kara El'i öldürmek ve Morzan'a bu şekilde zarar vermek için yola çıktı. Varden annenin nerede ortaya çıkacağını bilemediği için Brom, Morzan'ın kalesine yolculuk yaptı ve kaleye gizlice girmenin bir yolunu bulana kadar kaleyi inceledi."

"Morzan'ın kalesi neredeydi?"

"Neredeydi değil, nerede? Kale hâlâ var. Şimdi Galbatorix kullanıyor. Spine'in tepelerinde, Leona Gölü'nün kuzeybatı kıyısında, ülkenin geri kalanından gizlenmiş bir yerde."

"Jeod, bana, Brom'un hizmetkârlardan birinin kılığında içeri girdiğini söyledi," dedi Eragon.

"Girdi ve bu hiç kolay bir iş değildi. Morzan kalesini, kendisini düşmanlardan koruyacak yüzlerce büyüyle donatmıştı. Ayrıca kendisine hizmet eden herkese genellikle gerçek isimlerini kullanarak sadakat yemini ettirmişti. Ama Brom uzun denemelerden sonra Morzan'ın korumasında bir gedik buldu ve bu ona bahçıvanlık pozisyonunu getirdi. Annenle de böyle tanıştı."

Eragon ellerine bakarak, "Sonra Morzan'ın canını yakmak için onu baştan çıkardı herhalde," dedi.

"Kesinlikle hayır," diye cevap verdi Oromis. "En başta amacı bu olabilirdi, ama sonra ne onun ne de annenin beklemediği bir şey oldu: birbirlerine âşık oldular. Annenin bir zamanlar Morzan için

duyduğu his her neyse o zaman yok oldu, Morzan'ın annene ve yeni doğmuş bebeği Murtagh'a kötü davranışı bu duyguyu iyice güçlendirdi. Olayların tam sırasını bilmiyorum, ama Brom bir noktada gerçek kimliğini annene açıkladı. Annen, onu ele vermek yerine Varden'e Galbatorix, Morzan ve imparatorluk hakkında bilgi taşımaya başladı."

"Ama Morzan ona antik dilde sadakat yemini ettirmemiş miydi?" diye sordu Eragon. "Onun aleyhine nasıl dönebildi?"

Oromis'in ince dudaklarında bir gülümseme belirdi. "Çünkü Morzan ona kendi yaratıcılığını kullanması ve inisiyatif geliştirmesi için diğer hizmetkârlarından biraz daha fazla özgürlük tanımıştı. Morzan o kibriyle, annenin kendisi için duyduğu aşkın her yeminden daha güçlü olduğuna inanıyordu. Ayrıca o artık Morzan'a bağlanan kadın değildi; anne olmak ve Brom'la tanışmak karakterinde öyle değişiklikler yapmıştı ki gerçek adı değişmiş ve böylece yerine getirmeye söz verdiği yükümlülüklerden kurtulmuştu. Eğer Morzan daha dikkatli olsaydı, örneğin kendisini uyaracak bir büyü yapmış olsaydı, onun verdiği sözden döndüğünü ve karısı üzerindeki kontrolü kaybettiğini hemen anlardı. Ama dikkatsizlik her zaman Morzan'ın en büyük kusurlarından biriydi; kurnazca bir büyü yapardı, ama sonra sabırsızlığı yüzünden önemli bir ayrıntıyı atladığı için başarısız olurdu."

Eragon kaşlarını çattı. "Neden annem fırsatı varken Morzan'dan ayrılmadı?"

"Morzan'ın adına yaptığı onca şeyden sonra Varden'e yardım etmenin görevi olduğunu düşünüyordu. Ama daha da önemlisi Murtagh'ı babasına bırakmayı göze alamıyordu."

"Onu da yanında götüremez miydi?"

"Bu ona bağlı olsaydı eminim götürürdü. Morzan çocuk sayesinde annen üzerinde büyük kontrol sahibi olduğunun farkındaydı. Anneni, Murtagh'ı bir dadıya teslim etmeye zorladı ve onu yalnızca düzensiz aralıklarla görmesine izin verdi. Morzan'ın bilmediği şey onun bu aralar sırasında Bromu da ziyaret ettiğiydi."

Oromis dönüp mavi gökyüzünde oynaşan bir çift serçeye baktı. Profilden bakılınca narin, eğik yüz hatları Eragon'a bir atmacayı ya da kediyi hatırlatıyordu. Oromis serçelere bakmaya devam ederken, "Morzan'ın kendisini nereye göndereceğini annen bile tahmin edemiyordu," dedi. "Bu yüzden anneni görmek istiyorsa Brom'un uzun süre Morzan'ın kalesinde kalması gerekiyordu. Brom üç yıla yakın bir süre boyunca Morzan'ın bahçıvanı olarak çalıştı. Ara sıra Varden'e mesaj göndermek ya da imparatorluktaki casuslarıyla iletişim kurmak için dışarı çıkıyordu, ama onun dışında kaleden ayrılmadı."

"Üç yıl! Morzan'ın kendisini görüp tanımasından korkmadı mı?"

Oromis bakışlarını gökyüzünden indirip Eragon'a çevirdi. "Brom kendini gizlemede çok becerikliydi ve Morzan'la en son yüz yüze gelmesinden bu yana yıllar geçmişti."

"Ah." Eragon kadehini parmaklarının arasında çevirip ışığın nasıl kırıldığını inceledi. "Sonra ne oldu?"

"Sonra, Brom'un Teirm'deki ajanlarından biri Varden'e katılmak isteyen Jeod adındaki genç bir âlimle temas kurdu. Jeod, Urû'baen'deki kalenin Elflerin inşa ettiği kısma giden gizli bir tünelin varlığını bulduğunu iddia ediyordu. Brom, haklı olarak Jeod'un keşfinin boş verilemeyecek kadar önemli olduğunu düşündü, bu yüzden eşyalarını toplayıp diğer hizmetkârlara mazeretini bildirdi ve telaşla Teirm'e koştu."

"Ya annem?"

"Bir ay önce Morzan'ın verdiği bir görev için kuleden ayrılmıştı."

Eragon çeşitli insanlardan duyduğu parçaları anlamlı bir bütün haline getirmeye çabalayarak, "O zaman... Brom, Jeod'la tanıştı ve tünelin gerçek olduğunu anladıktan sonra Galbatorix'in Urû'baen'de sakladığı ejderha yumurtasını çalması için Varden'den birini ayarladı."

Oromis'in yüzü karardı. "Ne yazık ki hiçbir zaman tam olarak anlamadığım nedenlerle bu iş için seçtikleri adam, Furnostlu Hefring, Galbatorix'in hazinesinden yalnızca birini çalmayı başardı ve Hem Varden'den hem de Galbatorix'in hizmetkârlarından kaçtı. Bu ihanet yüzünden Brom, Saphira'yı yeniden ele geçirmek için sonraki yedi ayı Helring'i aramakla geçirdi."

"Ve bu süre boyunca annem gizlice Carvahalla gitti ve beş ay sonra beni doğurdu, öyle mi?"

Oromis başını salladı. "Annen son görevine çıkmadan önce sana hamile kaldı. Sonuç olarak Brom, Hefring'i Saphira'nın yumurtası için kovalarken bu konuda hiçbir şey bilmiyordu... Brom ve Morzan sonunda Gil'ead'da karşılaştıklarında Morzan, Brom'a Kara El'in ortadan kaybolmasından onun sorumlu olup olmadığını sordu. Morzan'ın Brom'dan şüphelenmesi doğaldı, çünkü Brom, Tövbekârlardan birkaçının ölümünü ayarlamıştı. Tabii ki Brom hemen annenin başına kötü bir şey geldiğinden şüphelendi. Daha sonra bana, Morzan'ı ve ejderhasını öldürmek için ihtiyacı olan kuvveti, bu inanç sayesinde bulduğunu söyledi. Morzan ve ejderhası öldükten sonra Saphira'nın yumurtasını Morzan'ın cesedinden aldı, çünkü Morzan daha önce Hefring'in yerini bulmuş ve Saphira'nın yumurtasını ondan almıştı. Brom şehirden ayrıldıktan sonra yalnızca Saphira'nın yumurtasını Varden'in daha sonra bulacağından emin olduğu bir yere saklamak için durakladı."

"Demek bu yüzden Jeod, Brom'un Gil'ead'da öldüğünü sandı," dedi Eragon.

Oromis yine başını salladı. "Çok korkan Brom arkadaşlarını beklemeye cesaret edemedi. Annen hayatta ve iyiye bile Brom, Galbatorix'in Selena'yı kendi Kara El'i yapmaya karar vermesinden ve Selena'nın İmparator'a hizmetten kaçma fırsatını bir daha asla bulamamasından endişeleniyordu."

Eragon gözlerinin yaşardığını hissetti. Brom, onu ne kadar seviyor olmalıydı ki onun tehlikede olduğunu anlar anlamaz herkesi geride bırakmıştı.

"Brom, Gil'ead'dan doğruca Morzan'ın kalesine gitti, yolda yalnızca uyumak için mola verdi. Ama bütün hızına rağmen yine de yavaştı. Kaleye vardığında annenin on beş gün önce geldiğini, esrarengiz yolculuğundan dolayı hasta ve yorgun olduğunu öğrendi. Morzan'ın şifacıları onu iyileştirmeye çalışmıştı, ama onların bütün çabalarına rağmen Brom kaleye varmadan birkaç saat önce ölmüştü."

"Brom, onu bir daha görmedi mi?" diye sordu Eragon, boğazı sıkılarak.

"Hiç." Oromis durakladı, ifadesi yumuşadı. "Sanırım onu kaybetmek Brom için ejderhasını kaybetmek kadar zordu ve ruhundaki ateşin büyük kısmım söndürmüştü. Ama ne vazgeçti ne de daha önce Tövbekâr, Saphira'nın adaşını öldürdüğünde olduğu gibi delirdi. Bunun yerine annenin ölüm nedenini araştırmaya ve mümkün olursa sorumlu olanları bulup öldürmeye karar verdi. Morzan'ın şifacılarını sorgulayıp onları annenin hastalığını tarif etmeye zorladı. Onların söylediklerine ve kaledeki hizmetkârlardan duyduklarına göre Brom, annenin hamileliğini öğrendi. Bu umutla bakması gereken tek yere gitti: annenin Carvahall'deki evine. Orada dayının ve yengenin bakımındaki seni buldu.

"Ama Brom, Carvahall'de kalmadı. Carvahall'deki kimsenin annenin Kara El olduğunu

bilmediğinden ve senin tehlikede olmadığından emin olunca gizlice Farthen Dûr'a dönüp o sırada Varden'in lideri olan Deynor'a ölmediğini gösterdi. Deynor, onu görünce şok oldu, çünkü herkes Brom'un Gil'ead'da öldüğünü sanıyordu. Brom, Deynor'dan yaşadığını birkaç kişi dışında herkesten gizlemesini istedi ve sonra..."

Eragon parmağını kaldırdı. "Ama neden, neden ölmüş gibi yaptı?"

"Brom, yeni Ejderha Süvarisi'ni eğitmeye yetecek kadar hayatta kalmak istiyordu ve Morzan'ı öldürmesinin karşılığı olarak öldürülmekten kurtulmasının tek yolunun Galbatorix'in onun zaten ölüp gömüldüğüne inanması olduğunu biliyordu. Ayrıca Carvahall'de fazla dikkat çekmeyeceğini umuyordu. Sana yakın olmak için orada yaşamak istiyordu ve yaşadı da, ama İmparator'un senin varlığını öğrenmemesini de istiyordu.

"Brom, Farthen Dûr'dayken Elflerle insanların yumurtanın mülkiyetini nasıl paylaşacakları, yeni süvarinin nasıl eğitileceği, yumurtanın ne zaman ve nasıl açılacağı konusunda Kraliçe Islanzadi'yle müzakerelere de yardımcı olmuştu. Arya yumurtayı Farthen Dûr'dan Ellesmera'ya taşırken Brom, ona eşlik etti. Buraya geldiğinde Glaedr ve bana şimdi sana anlattıklarımı anlattı, böylece eğer o ölürse soyunun unutulmamasını istiyordu. Onu en son o zaman gördüm. Brom buradan Carvahall'e döndü, kendisini bir ozan ve masalcı olarak tanıttı. Ondan sonra olanları sen benden daha iyi biliyorsun."

Oromis sessiz kalınca bir süre kimse bir şey söylemedi.

Eragon yere bakarak Oromis'in anlattıklarını düşündü, duygularını çözmeye çalıştı. Sonunda, "Demek gerçek babam Morzan değil Brom? Yani eğer annem Morzan'ın metresiyse, o zaman..." Devam edemeyecek kadar utanmıştı.

"Sen babanın oğlusun," dedi Oromis. "Ve baban da Brom. Bundan hiç kuşku yok."

"Hiç mi?"

Oromis başını iki yana salladı. "Hiç."

Eragon başının döndüğünü hissedince nefesini tuttuğunu fark etti. Nefesini bırakarak, "Brom'un bunları ben Saphira'nın yumurtasını bulmadan önce neden anlatmadığını anlayabiliyorum," dedi. Nefes almak için durdu. "Ama sonrasında neden anlatmadı? Ve neden size ve Saphira'ya gizlilik yemini ettirdi?... Beni oğlu olarak istemiyor muydu? Benden utanıyor muydu?"

"Brom'un yaptığı her şeyi biliyormuş gibi yapamam. Ama şu kadarından eminim: Brom her şeyden çok sana adını vermek ve seni oğlu olarak yetiştirmek istemiyordu, ama İmparator'un bunu öğrenip senin aracılığınla ona zarar vereceğinden korktuğundan aranızdaki kanbağını açıklamaya cesaret edemiyordu. Bu konuda haklıydı. Galbatorix'in seni teslim olmaya zorlamak için kuzenini nasıl yakalamaya çalıştığına bak."

"Brom, dayıma söyleyebilirdi," diye itiraz etti Eragon. "Garrow, Brom'a ihanet edip onu İmparator'a vermezdi."

"Düşün Eragon. Eğer Brom'la yaşıyor olsaydın ve Brom'un hayatta olduğu Galbatorix'in kulağına gitseydi ikiniz de Carvahall'den kaçmak zorunda kalırdınız. Brom gerçeği senden gizleyerek seni bu tehlikelerden korumak istedi."

"Başarılı olamadı. Carvahall'den yine de kaçmak zorunda kaldık."

"Evet," dedi Oromis. "Brom'un hatası, ama ben kendini senden tamamen ayıramamasının zarardan



çok fayda getirdiğini düşünüyorum. Eğer Carvahall'e dönmeseydi, sen, Saphira'nın yumurtasını hiç bulamazdın, Ra'zac, dayını öldürmezdi, olmayan pek çok şey olurdu; ve olan pek çok şey de olmazdı. Ama seni kalbinden söküp atamadı."

Eragon'un içi titredi ve dişlerini sıktı. "Ya yumurta çatlayıp Saphira içinden çıktıktan sonra?"

Oromis duraksadı. Sakin ifadesi biraz sıkıntıya dönüştü. "Emin değilim Eragon. Brom, seni hâlâ tehlikelerden korumaya çalışıyor olabilirdi. Sana anlatmamasının nedeni, seni doğruca Varden'e getirmemesiyle aynıydı: çünkü bu senin düşündüğünden daha fazlasını içeriyordu. Belki Varden'e varmadan hemen önce söylemek istiyordu. Ama bir tahminde bulunmam gerekirse Brom'un bu sırrı açıklamamasının nedeni senden utanması değil, sırlarla yaşamaya alışması ve onlardan ayrılmaktan hoşlanmamasıydı derim. Ve bir de –ki bu artık bir tahmin değil– senin bu açıklamaya vereceğin tepki. Senin hikâyene göre birlikte Carvahall'den ayrılmadan önce Bromu pek iyi tanıımıyormuşsun. Baban olduğunu söylerse ondan nefret edebileceğinden korkmuş olabilir."

"Ondan nefret etmek mi?" dedi Eragon şaşırarak. "Ondan nefret etmezdim. Ama... ona inanmayabilirdim."

"Peki, böyle bir açıklamadan sonra ona güvenebilir miydin?"

Eragon yanağını ısırıldı. "Hayır, güvenmezdim."

Oromis konuşmaya devam etti. "Brom, inanılmaz derecede zor şartlarda yapabileceğinin en iyisini yaptı. Başka her şeyden önce ikinizin hayatta kalmasını sağlayıp ders vermek ve eğitmek sorumluluğunu üstlendi, böylece gücünü Galbatorix gibi bencil amaçlarla kullanmayacaktın. Brom bu işten yüzünün akıyla çıktı. Senin istediğin gibi bir baba olamayabilir, ama sana hiçbir oğlun sahip olamadığı bir miras bıraktı."

"Yeni süvari kim olursa olsun aynı şeyi yapardı."

"Bu yine de değerini azaltmaz. Ama yanılıyorsun; Brom senin için herhangi birine yapacağından fazlasını yaptı. Bunun doğru olduğunu anlamak için ve korumak için kendini nasıl feda ettiğini düşünmen yeterli."

Eragon sağ elinin işaret parmağıyla masanın kenarını tırtıkladı, tahtadaki halkanın belli belirsiz kabartısını izledi. "Peki, Arya'nın Saphira'yı bana göndermesi gerçekten bir kazaydı, değil mi?"

"Evet," dedi Oromis. "Ama tam olarak tesadüf değildi. Arya yumurtayı babaya taşımak yerine oğlunun karşısına çıkmasını sağladı."

"Beni tanıımıyorsa bunu nasıl yapabildi?"

Oromis'in ince omuzları kalkıp indi. "Binlerce yıllık incelemeye rağmen büyüünün bütün etkilerini açıklayamıyoruz."

Eragon masanın kenarındaki küçük kabartıyı izlemeye devam etti. Bir babam var, diye düşündü. Ölmesini seyrettim ve neyim olduğunu bile bilmiyordum... "Annemle babam evlendiler mi?"

"Bunu neden sorduğunu biliyorum Eragon ve cevabımın seni tatmin edip etmeyeceğini bilmiyorum. Evlilik Elflerin âdeti değildir ve inceliklerini hiç anlamam. Hiç kimse Brom ve Selena'nın ellerini evlilikle birleştirmede, ama kendilerini karıkoca olarak gördüklerine eminim. Eğer akıllıysan, ırkının sana piç demesine aldırılmaz, o anne babanın çocuğu olduğunu ve ikisinin de seni kurtarmak için hayatlarını feda ettiğini bilerek mutlu olmalısın."

Eragon'un kendini bu kadar sakin hissettiğine şaşırıldı. Bütün hayatı boyunca babasının kimliği hakkında tahminlerde bulunmuştu. Murtagh, babasının Morzan olduğunu iddia ettiğinde bu açıklama ona, Garrow'un ölümü kadar derinden sarsmıştı. Glaedr'in babasının Brom olduğuna dair karşı iddiası da onu şok etmişti, ama bu şok fazla uzun sürmemişti, belki de bunun nedeni haberin rahatsız edici olmamasıydı. Eragon anne ve babasına karşı duygularından emin olana kadar aradan yıllar geçebileceğini düşündü. Babam bir süvariymi, annemse Morzan'ın metresi ve Kara El.

"Bunları Nasuada'ya anlatabilir miyim?"

Oromis ellerini iki yana açtı. "İstedicine söyle; bu sır artık senin. Brom'un oğlu olduğunu bütün dünya bilse bile daha fazla tehlike altında olacağını sanmıyorum."

"Murtagh," dedi Eragon. "Bizim öz kardeş olduğumuzu sanıyor. Bunu bana antik dilde söyledi."

"Bence Galbatorix de öyle biliyor. Murtagh'ın ve senin annenin aynı olduğunu anlayanlar İkizler'di ve krala da böyle iletiler. Ama ona Brom'dan söz etmiş olamazlar, çünkü Varden'de bu bilgiye sahip olan kimse yoktu."

Eragon tepelerinde dalış yapan iki serçeye baktı. Çarpık bir şekilde gülümsedi.

"Neden gülümsüyorsun?" diye sordu Oromis.

"Anlayacağından emin değilim."

Elf ellerini kucağında birleştirdi. "Anlamayabilirim; bu doğru. Ama sen de anlatmayı denemeden bunu bilemezsin."

Eragon'un doğru sözcükleri bulması biraz zaman aldı. "Ben daha küçükken, yani... bütün bunlardan önce annemin zekâsı ve güzelliğinden dolayı Galbatorix'in maiyetine alındığını hayal ederek kendimi eğlendirirdim. Şehir şehir gezip, kontlarla ve leydilerle yemek yediğini, çok zengin ve nüfuzlu bir adama âşık olduğunu, ama bilinmeyen bir nedenden dolayı beni ondan gizlemek zorunda kaldığını, bu yüzden güvenliğim için Garrow ve karısına verdiğini ve bir gün geri dönüp bana kim olduğumu ve beni aslında hiç bırakmak istemediğini söyleyeceğini hayal ederdim."

"Bunlar gerçekten olanlardan çok farklı değil," dedi Oromis.

"Hayır değil, ama... anne ve babamın önemli insanlar olduklarını ve benim de önemli biri olduğumu hayal ederdim. Kader bana istediğimi verdi, ama gerçeği sandığım kadar görkemli ya da mutlu değil... Sanırım kendi cehaletime gülüyordum ve başıma gelen her şeyin imkânsızlığına."

Hafif bir rüzgâr esip ayaklarının dibindeki çimenleri ve etraflarındaki dalları oynattı. Eragon birkaç dakika çimenlerin kıpırdanışım seyretti, sonra yavaşça sordu. "Annem iyi bir insan mıydı?"

"Bunu bilemem Eragon. Hayatındaki olaylar karmaşıktı. Çok az tanıdığım biri hakkında hüküm vermek aptallık ve küstahlık olur."

"Ama bilmem gerekiyor!" Eragon ellerini birleştirip parmaklarını eklem yerlerindeki nasırlara bastırdı. "Brom'a onu tanıyıp tanımadığını sorduğumda annemin gururlu ve onurlu olduğunu, her zaman yoksullara ve kendisinden daha şanssız olanlara yardım ettiğini söylerdi. Ama nasıl olabilirdi? Aynı anda hem o insan hem de Kara El olabilir miydi? Jeod, bana onun Morzan'ın ermindeyken yaptığı şeylerle –korkunç, çok korkunç şeyler– ilgili hikâyeler anlattı... O zaman kötü müydü? Galbatorix'in kral olup olmadığı umurunda değil miydi? En başında neden Morzan'la gitmişti?"

Oromis duraksadı. "Aşk korkunç bir lanet olabilir Eragon. İnsanın kusurlarını göremezsin, zaaflarını anlayamazsın. Annen, onunla birlikte Carvahall'den ayrıldığında Morzan'ın gerçek kişiliğini tam olarak görebildiğini sanmıyorum. Ve Selena bir kez Morzan'a gittikten sonra Morzan, onun isteklerine itaatsizlik etmesine izin vermedi. Annen, onun kölesi oldu ve ancak kimliğini gerçekten değiştirdikten sonra onun kontrolünden kaçabildi."

"Ama Jeod, annemin Kara El olarak yaptığı şeylerden hoşlandığını öyledi."

Oromis'in yüzünden belli belirsiz bir küçümseme ifadesi geçti. "Geçmişteki kötülüklerle ilgili hikâyeler genellikle abartılır ve çarpıtılır. Bunu aklından çıkarma. Ne yaptığını, neden yaptığını, bu konuda ne hissettiğini yalnızca annen bilebilir ve o da aramızda olmadığı için bunları açıklayamaz."

"Ama o zaman kime inanmalıyım?" diye yalvardı Eragon. "Brom'a mı yoksa Jeod'a mı?"

"Brom'a anneni sorduğunda onun en önemli olduğunu düşündüğü özelliklerini anlattı. Benim tavsiyem onun bu bilgisine güvenmen yönünde Eğer bu senin şüphelerini yatıştırmazsa, Morzan'ın eli olarak işlediği suçlar ne olursa olsun annenin sonunda Varden'den yana olduğunu ve seni korumak için çok büyük çabalar içine girdiğini hatırla. Bunu yaparken onun karakteri hakkında kendine işkence etmezsın."

Rüzgârla hareketlenen bir örümcek Eragon'un yanından sarkan ağca asılı kaldı. Havanın görünmeyen esintisinde yükselip alçalmaya başladı. Örümcek görüş açısından çıkınca, "Tronjheim'i ilk ziyaretimde falcı angela bana el attığı her şeyde başarısız olmanın Brom'un âdeti olduğunu, Morzan'ı öldürmesinin bir istisna olduğunu söylemişti."

Oromis başını yana eğdi. "Biri böyle düşünebilir. Bir başkası Brom'un çok büyük ve zor işler başardığını söyleyebilir. Bu, dünyayı nasıl görmeyi tercih ettiğine bağlı. Falcıların sözlerini deşifre etmek genellikle pek kolay bir iş değildir. Benim deneyimlerime göre falcıların tahminleri genellikle iç huzuru vermez. Eğer mutlu olmak istiyorsan Eragon, geleceği veya üzerinde kontrolün olmayan şeyleri düşünme, daha çok şimdiyi ve değiştirebileceğin şeyleri düşün."

O sırada Eragon'un aklına bir şey geldi. "Blagden," dedi Kraliçe Islanzadi'nin beyaz kuzgunundan bahsederek. "O da Bromu biliyor, değil mi?"

Oromis'in sert kaşlarından biri havaya kalktı. "Biliyor mu? Onunla hiç konuşmadım. O hercai bir yaratık ve güvenilir değil."

"Saphira ve ben Yanan Ovalar'a doğru yola çıktığımızda bana bir bilmece sordu... Her satırını hatırlamıyorum, ama bir iki olabilirken, ikinin bir olmasıyla ilgili bir şeydi. Murtagh ve benim tek bir ebeveyni paylaşmamızdan söz ediyor olabilir."

"İmkânsız değil," dedi Oromis. "Brom, bana, seni anlattığında Blagden buradaydı. Konuşmamız sırasında o sivri gagalı hırsız yakındaki bir ağacın dalına tünemiş olabilir. Kulak misafiri olmak gibi kötü bir alışkanlığı var. Bilmecesi ara sıra gelen öngörüsünün bir sonucu da olabilir."

Bir süre sonra Glaedr kıpırdandı, Oromis dönüp altın ejderhaya baktı. Sonra zarif bir hareketle sandalyesinden kalktı. "Meyve, kuruyemiş ve ekmek güzel yiyecekler, ama yaptığınız o yolculuktan sonra karnını doyurmak için daha fazlasına ihtiyacın var. Kulübemde ilgilenmem gereken bir çorba var, ama lütfen sen kıpırdama, hazır olunca sana getiririm." Oromis çimenlerin üstünde yumuşak ayak sesleriyle ağaç kabuğu kaplı kulübesine doğru yürüyüp içeride kayboldu. Oymalı kapı kapanırken Glaedr nefesini bırakıp gözlerini kapadı. Uykuya dalmış gibiydi.

Etrafta, rüzgârın oynattığı dalların hışırtısı hariç hiç ses yoktu.

# Miras

Eragon yuvarlak masada birkaç dakika daha oturdu, sonra ayağa kalkıp Tel'naeir Kayalığı'nın kenarına yürüdü. Bin metre aşağıdaki ormana baktı. Sol çizmesinin ucuyla bir taşı aşağıya atıp eğimli yüzeyde sıçradıktan sonra uçurumda gözden kayboluşunu seyretti.

Saphira arkadan yaklaşırken bir dal çatırdadı. Yanına çömelip Eragon'la aynı yöne baktı. Pulları Eragonu yüzlerce mavi beneğe boyuyordu. Bana kızgın mısın, diye sordu.

Hayır, tabii ki değilim. Antik dilde ettiğin yemini bozamayacağını biliyorum... Keşke Brom söyleyebilseydi ve gerçeği benden gizlemen gerekmeseydi.

Saphira başını ona doğru çevirdi. Peki ne hissediyorsun, Eragon?

Sen de benim kadar biliyorsun.

Birkaç dakika öncesine kadar biliyordum. Ama artık bilmiyorum. O kadar hareketsiz kaldın ki zihnine bakmak çok derin olduğu için dibi görünmeyen bir göle benziyor. İçinde ne var, ufaklık? Öfke mi? Mutluluk mu? Yoksa hiç duygun yok mu?

İçimdeki şey kabul, dedi Saphira'ya dönerken. Anne, babamın kim olduğunu değiştiremem; Yanan Ovalar'dan sonra bunu kabul ettim; her şey neyse odur ve dişlerimi gıcırdatmam bir şeyi değiştirmez. Ben... sanının Brom, babam olduğu için memnunum. Ama emin değilim... Bu bir anda kabul edilemeyecek kadar büyük bir şey.

Belki sana vereceğim şeyin yardımı olur. Brom'un sana bıraktığı hatırayı görmek ister misin, yoksa beklemeyi mi tercih edersin?

Hayır, hayır, beklemeyeceğim. Geciktirirsek bu fırsatı bir daha hiç bulamayabiliriz.

O zaman gözlerini kapa ve bir zamanlar olanları sana göstermeme izin ver.

Eragon, Saphira'nın kendisine söylediğini yaptı ve ondan kendisine bir duyu akışı başladı: sesler, görüntüler, kokular ve anı sırasında Saphira'nın yaşadığı daha pek çok şey.

Eragon, Spine'in batı kanadındaki tepelerin arasındaki bir meydana bakıyordu. Çimenler kalın ve gürdü; uzun, sarkık, yosun kaplı ağaçlara yeşil likenler asılıydı. Okyanustan içeriye gelen yağmurlar nedeniyle orman Palancar Vadisi'ndekinden çok daha yeşil ve nemliydi. Saphira'nın gözleriyle gördüğü için yeşil ve kırmızılar Eragon'un göreceğinden daha yoğundu, mavinin her tonu daha bir canlıydı. Nemli toprak ve odun kokusu havayı dolduruyordu.

Meydanın ortasında devrilmiş bir ağaç vardı, üzerinde Brom oturuyordu.

Yaşlı adamın kaftanının şapkası geriye atılmış, çıplak kafası görünüyordu. Kucağında kılıcı duruyordu. Eğri, rûn kaplı asası bir kütüğe dayanmıştı. Yüzüğü Aren sağ elinde parlıyordu.

Brom uzun süre hareket etmedi, sonra gözlerini kısıp gökyüzüne bakarken kemerli burnunun uzun gölgesi yüzüne düştü. Boğuk bir sesle konuşmaya başlayınca Eragon zamanla bağını kaybetmiş gibi sarsıldı.

"Ne kadar uğraşırsa uğraşsın kimse ölümden sonsuza dek kaçamaz, ne Elfler ne de ruhlar. Herkes için bir son vardır. Eğer beni seyre diyorsan Eragon, benim de zamanım gelmiş ve ölmüşüm demektir. Ve sen artık baban olduğumu biliyorsun."

Brom yanındaki deri keseden piposunu çıkardı, otları doldurup hafifçe, "Brisingr," diyerek yaktı. İyice tutuşturmak için birkaç kez üfledikten sonra konuşmaya devam etti. "Eğer bunu seyrediyorsan Eragon güvende, mutlu ve Galbatorix'in öldüğünü umuyorum. Ama başka bir neden olmasa bile sırf Ejderha Süvarisi olduğun için bunun pek mümkün olmadığını farkındayım, çünkü ülkede adaletsizlik varken bir Ejderha Süvarisi rahat etmez."

Brom gülerken başını iki yana salladı, sakalı su birikintisi gibi dalgalandı. "Ah, isteyeceklerimin yarısını anlatmaya bile zamanım yok; sözümü bitirene kadar şimdikininki iki katı yaşlanırım. Zamanın kısalığını düşünerek Saphira'nın annenle benim nasıl tanıştığımızı, Selena'nın nasıl öldüğünü ve Carvahall'de nasıl yaşamaya başladığımı anlattığını varsayıyorum. Keşke bu konuşmayı yüz yüze yapabilseydik. Belki yine de yapabiliriz ve Saphira'nın sana bu hatırayı aktarmasına gerek kalmaz. Üzüntüyle geçen yıllar bende etkisini gösteriyor Eragon ve daha önce canımı hiç sıkmayan tarzda soğuk bir ürpertinin içime süzülmesini hissediyorum. Sanırım bunun nedeni artık sancağı alma sırasının sana gelmesi. Daha başarmayı istediğim pek çok şey var, ama hiçbirini kendim için değil, yalnızca senin için ve sen de benim yaptığım her şeyi gölgede bırakacaksın. Bundan eminim. Mezarım kapanmadan önce en azından bir kez oğlum diyebilmek istiyorum.. Oğlum.. Bütün hayatın boyunca sana kim olduğumu açıklamak istedim. Senin büyüdüğünü seyretmekten aldığım keyfi hayatta bana başka hiçbir şey vermedi, ama aynı zamanda bu sırrı saklamak benim için bir işkenceydi."

Brom burada boğuk bir kahkaha attı. "Eh, seni İmparator'dan tam olarak saklayamadım, değil mi? Eğer Garrow'un ölümünden kimin sorumlu olduğunu hâlâ merak ediyorsan, başka bir yere bakmana gerek yok. Karşında oturuyor. Benim aptallığım yüzünden öldü. Carvahall'e hiç geri dönmemeliydim. Şu duruma bir bak: Garrow öldü ve sen de Ejderha Süvarisi oldun. Seni uyarıyorum Eragon, kime âşık olacağına dikkat et, çünkü kader bizim ailemizle fazla ilgileniyor."

Piposunu ağzına alarak birkaç kez çekti, tebeşir beyazı dumanı bir tarafa üfledi. Pis koku Saphira'nın burun deliklerinde ağır bir koku bırakmıştı. "Yeterince pişman olduğum şeyler yaptım, Eragon, ama sen onlardan biri değilsin. O kahrolası Urgalların kaçmasına izin vermen gibi ara sıra senin de sersemlik ettiğin oldu, ama senin yaşında benim olduğumdan daha aptal değilsin." Başını salladı. "Hatta hiç aptal değilsin. Oğlum olduğun için gurur duyuyorum Eragon, hiç tahmin edemeyeceğin kadar gurur duyuyorum. Senin de benim gibi bir süvari olacağın hiç aklıma gelmezdi, bunu istemezdim de, ama seni, Saphira'yla birlikte görmek, ah, bu yüzden güneşi gören horoz gibi ötmek istiyorum."

Piposunu tekrar çekti. "Bunu senden gizlediğim için kızdığını tahmin ediyorum. Kendi babamı bu şekilde öğrensem ben de mutsuz olurum. Ama istesen de istemesen de sen ve ben bir aileyiz. Baba olarak sana borçlu olduğum bakımı vermediğim için verebileceğim tek şeyi veriyorum, bir tavsiye. İstersen benden nefret et Eragon, ama söyleyeceklerime kulak ver, çünkü neden bahsettiğimi biliyorum."

Brom boşta eliyle kılıcının sapını tutarken, elinin üstündeki damarlar görüldü. Pipoyu ağzının bir kenarına sıkıştırdı. "Tamam. Şimdi, tavsiyem iki yanlı. Ne yaparsan yap, önemsendiğin insanları koru. Onlar olmadan hayat çok mutsuz. Bunun zaten aşikâr bir söz olduğunu biliyorum, ama yine de doğru. Bu tavsiyemin ilk kısmı. Gerisine gelince... Galbatorix'i şimdiye kadar öldürmüş olma şansına sahip olduysan –ya da bir başkası o hainin gırtlakını kestiyse– tebrikler. Eğer bu olmadıysa, Galbatorix'in en büyük ve en tehlikeli düşmanın olduğunun farkında olmalısın. O ölene kadar ne sen ne de Saphira huzur bulmayacaksınız. Dünyanın en uzak köşesine gidebilirsin, ama İmparator'a katılmadığın sürece bir gün Galbatorix'le yüzleşeceksin. Üzgünüm Eragon, ama gerçek bu. Ben pek çok büyücüyle ve

birkaç Tövbekârla savaştım ve şimdiye kadar rakiplerimi hep yendim." Alnındaki kırışıklar derinleşti. "Şey, bir kez hariç hepsini, ama o zaman da tam bir yetişkin değildim. Neyse, her zaman kazanmamın nedeni çoğunun aksine beynimi kullanmamdı. Ben, Galbatorix'e kıyasla güçlü bir büyücü değilim, sen de öyle, ama konu büyücü düellosu olduğunda zekâ güçten daha önemlidir. Başka bir büyücüyü yenmenin yolu zihnine kör edici darbeler indirmek değildir. Hayır! Zafere ulaşmak için düşmanın bilgisiyi nasıl yorumladığını ve dünyaya nasıl baktığını anlamalısın. O zaman zayıflıklarını bulur ve oraya vurursun. Buradaki hile, daha önce hiç kimsenin düşünmediği bir büyü icat etmek değildir; önemli olan düşmanın gözden kaçırdığı bir büyü bulmak ve ona karşı kullanmaktır. Buradaki hile birinin zihnindeki bariyerlerin arasında yolunu bulmak değildir; hile o bariyerlerin altından veya etrafından geçmektir. Kimse her şeyi bilmez Eragon. Bunu unutma. Galbatorix'in muazzam bir gücü olabilir, ama her olasılığı bilemez. Ne yaparsan yap, düşüncelerinde uyanık olmalısın. Herhangi bir inanca başka bir olasılığı göremeyecek kadar bağlanma. Galbatorix deli ve bu yüzden ne yapacağını tahmin etmek Brisingr zor, ama aynı zamanda mantığında sıradan insanda olmayan boşluklar var. Eğer onları bulabilirse belki sen ve Saphira, onu yenebilirsiniz."

Brom ciddi bir yüzle piposunu indirdi. "Umarım yenersiniz. Eragon, ;bu en büyük arzum, Galbatorix ve imparatorluk korkusu olmadan senin ve Saphira'nın uzun ve güzel bir hayat yaşamanızdır. Keşke seni tehdit eden bütün tehlikelerden koruyabilseydim, ama bu benim yetenek sınırlarım içinde değil. Bütün yapabildiğim sana tavsiye vermek ve hâlâ hayattayken öğretebileceklerimi öğretmek... Oğlum. Ne olursa olsun benim ve annenin seni sevdiğini unutma. Yıldızlar seni korusun Eragon, Brom'un Oğlu."

Brom'un son sözleri Eragon'un zihninde yankılanırken bu anı soldu ve geride boş bir karanlık bıraktı. Eragon gözlerini açıp yanaklarından yaşlar süzülüğünü fark etti. Boğazından hıçkırığa benzer bir gülme sesi çıkarken gözlerini tuniğinin kenarına sildi. Brom gerçekten ondan nefret etmemden korkuyormuş, dedi burnunu çekerek.

İyi misin, diye sordu Saphira.

Evet, dedi Eragon, başını kaldırarak. Sanırım iyiyim. Brom'un yaptığı bazı şeylerden hoşlanmıyorum, ama ona baba demekten ve adını taşımaktan gurur duyuyorum. O büyük bir adamdı... Ama anne ve babamla konuşma fırsatı bulamamış olmak canımı sıkıyor.

En azından Brom'la biraz zaman geçirebildin. Ben o kadar şanslı değildim; annem ve babam ben yumurtadan çıkmadan uzun süre önce ölmüşler. Onları tanımaya en yaklaştığım an Glaedr'in belli belirsiz anıları.

Eragon elini onun ensesine koydu, Tel'naeir Kayalıklarında dikilip Elflerin ormanına bakarken birbirlerini olabildiğince teselli ettiler.

Kısa süre sonra Oromis iki kâse çorbayla kulübeden çıktı. Eragon ve Saphira kayalıklara arkalarını dönüp, Glaedr'in muazzam gövdesinin önündeki küçük masaya doğru yürüdüler.

# Taşın Ruhları

Eragon, boş kâsesini ileri iterken Oromis, "Annenin resmini görmek ister misin?" diye sordu.

Eragon bir an donup kaldıktan sonra, şaşkınlıkla, "Evet, lütfen," dedi.

Oromis üzerindeki beyaz tuniğin katlarının arasından ince, gri bir taş çıkarıp Eragon'a uzattı.

Taş serin ve pürüzsüzdü. Diğer tarafında annesinin mükemmel bir görüntüsünü bulabileceğini biliyordu. Bu resim bir Elf in yıllar önce taşın içine yerleştirdiği pigmentlerle, büyü aracılığıyla yapılmıştı. Eragon'un içinden bir huzursuzluk ürpertisi geçti. Her zaman annesini görmek isterdi, ama şimdi bu fırsat karşısında gerçekliğin kendisini düş kırıklığına uğratmasından korkuyordu.

Büyük bir gayretle taşı çevirip, bir camın ardından görünen berrak görüntüye, şafağın soluk ışıklarıyla aydınlanan kırmızı ve beyaz güllerden oluşan bahçeye baktı. Gül yataklarının arasında çakıl taşlarından oluşan bir yol vardı. Yolun ortasında bir kadın çömelmiş, gözleri kapalı, dudaklarında belli belirsiz bir gülümsemeyle ellerinin arasındaki beyaz gülü kokluyordu. Çok güzel, diye düşündü Eragon. İfadesi yumuşak ve şefkatliydi, ama giysileri kabarık deriden yapılmıştı. Kollarında kararmış deri korumalar, bacaklarında zırhlar vardı. Belinden bir hançer ve kılıç sarkıyordu. Eragon, onun yüz hatlarında, ağabeyi Garrow'un yanı sıra kendi yüz hatlarının da yansımasını görüyordu.

Bu görüntü Eragonu büyülemişti. Elini uzatıp ona dokunabilmeyi istedi.

Anne.

"Brom, Carvahall'e gitmeden önce saklamam için bana vermişti, şimdi ben de sana veriyorum."

Eragon başını kaldırmadı. "Benim için de saklar mısın? Yolculuğum uzun ve savaşlar sırasında kırılabilir."

Oromis'in duraksaması Eragon'un dikkatini çekti. Bakışlarını annesinden ayırıp Oromis'e çevirdi. Melankolik ve dalgın görünüyordu. "Hayır, Eragon, yapamam. Resmi korumak için başka bir ayarlama yapmalısın."

Neden, diye sormak istedi Eragon, ama Oromis'in gözlerindeki hüznün vazgeçmesine neden oldu.

"Buradaki zamanın kısıtlı ve daha konuşmamız gereken pek çok şey var. Şimdi hangi konuyu konuşmak istediğini söyleyecek misin, yoksa benim tahmin etmem mi gerekiyor?"

Eragon büyük bir isteksizlikle taşı masaya koyup, görüntünün altta kalması için ters çevirdi. "Murtagh ve Thorn'la dövüştüğümüz iki seferde, Murtagh bir insandan çok daha güçlüydü. Yanan Ovalar'da ne kadar güçlü olduğunu fark etmediğimiz için bizi yendi. Yüreğindeki değişiklik olmasaydı biz şu anda Urû'baen'de esir olurduk. Bir keresinde Galbatorix'in nasıl bu kadar güçlü olduğunu bildiğini söylemiştin. Bunu bize şimdi söyleyebilir misin efendim? Güvenliğimiz için bunu bilmeliyiz."

"Bunu söylemek bana düşmez."

"Kime düşer?" diye sordu Eragon. "Bunu yapamazsın..."

Oromis'in arkasındaki Glaedr yuvarlak bir kalkan kadar büyük olan gözlerinden birini açıp, benim.. dedi. Galbatorix'in gücü ejderhaların kalbinde yatıyor. Gücünü bizden alıyor. Bizim



yardımlarımız olmasa Galbatorix uzun zaman önce Elflerin ve Varden'in eline düşerdi.

Eragon kaşlarını çattı. "Anlamıyorum. Neden Galbatorix'e yardım ediyorsunuz? Ve bunu nasıl yapabilirsiniz? Alagaesia'da yalnızca dört ejderha ve bir yumurta kaldı... değil mi?"

Galbatorix'in ve Tövbekârların öldürdüğü ejderhaların çoğu bugün hâla hayatta.

"Hâlâ hayatta mı?" Eragon şaşkınlıkla Oromis'e baktı, ama Elf sessizdi, yüzünün ifadesinden bir şey anlaşılıyordu. Daha da şaşırtıcı olan Saphira'nın Eragon'un şaşkınlığını paylaşmamasıydı.

Altın ejderha Eragon'a daha iyi bakabilmek için başını çevirirken pulları birbirine sürtündü. Çoğu yaratığın aksine ejderhaların bilinci yalnızca kafataslarının içinde bulunmaz. Göğsümüzde, bileşimi pullarımıza benzer, sert ve mücevhere benzer bir nesne var. Buna Eldunari, "Kalplerin Kalbi" deniyor. Bir ejderha yumurtadan çıktığında Eldunari'leri berrak ve parıltısızdır. Genellikle ejderhanın bütün hayatı boyunca öyle kalır ve öldüğünde ejderhanın cesediyle birlikte gömülür. Ancak, eğer istersek bilincimizi Eldunari'mize aktarabiliriz. O zaman pullarımızla aynı rengi alır kömür gibi parlamaya başlar. Eğer bir ejderha bunu yapmışsa Eldunari, ejderhanın cesedi gibi çürümez ve ejderhanın özü belirsiz bir süre boyunca yaşar. Ayrıca bir ejderha hâlâ hayattayken Eldunari'sini çıkarabilir. Bu yollar bir ejderhanın bedeni ve bilinci ayrı ayrı var olmakla birlikte yine de birbirine bağlı olabilir ki bu çoğu durumda çok faydalı olabilir. Ama bunu yapmak bizi büyük tehlikelerle karşı karşıya bırakır, çünkü Eldunari'mizi elinde tutan kişi ruhumuza da sahip demektir. Böylece ne kadar kötü olursa olsun bize isteklerini yaptırabilir.

Glaedr'in söylediği şeyin anlamı Eragon'u serseme çevirdi. Bakışlarını Saphira'ya çevirip, bunu biliyor muydun, diye sordu.

Saphira başıyla garip, yılanı benzer bir hareket yaparken ensesinde –ki pullar dalgalandı. Kalplerin Kalbi'nin her zaman farkındaydım. İçimde hep hissettim, ama sana bahsetmek hiç aklıma gelmedi.

Bu kadar önemliyse bana nasıl bahsetmezsin?

Miden olduğundan bahsetmenin önemli olduğunu düşünebilir misin Eragon? Ya da kalbin veya karaciğerin olduğundan? Eldunarım benim önemli bir parçam. Varlığının önemli olduğunu hiç düşünmedim... En azından Ellesmera'ya son gelişime kadar.

Yani biliyordun!

Yalnızca birazcık Glaedr Kalplerin Kalbi'nin benim sandığımdan önemli olduğuna dair imada bulunmuş ve kendimi düşmanın ellerine teslim etmemek için onu korumam konusunda beni uyarmıştı. Bundan daha fazlasını açıklamadı, ama o zamandan beri şimdi söylediklerine dair az çok çıkarımda bulundum.

Yine de söz etmeye degeceğini düşünmedin?

İstedim, ama Brom konusunda olduğu gibi Glaedr'e, bundan kimseye, sana bile söz etmeyeceğime söz verdim.

Ve sen bunu kabul ettin, öyle ini?

Oromis'e ve Glaedr'e güveniyorum, sen güvenmiyor musun? Eragon kaşlarını çatıp altın ejderhaya ve elf'e döndü. "Neden bunu bize daha önce söylemediniz?"

Oromis testinin tıpasını açıp kadehini doldurdu. "Saphira'yı korumak için."

"Korumak mı? Neye karşı?"

Sana karşı, dedi Glaedr. Eragon o kadar şaşırılmış ve sinirlenmişti ki Glaedr konuşmaya devam etmeden önce ona itiraz edecek kadar kendini toplayamadı. Yabani ortamda bir ejderha, Eldunari'sini nasıl kullanacağını anlayacak kadar büyüdüğünde yaşlılarından öğrenirdi Bu şekilde bir ejderha, hareketlerinin önemini anlamadan kendini Kalplerin Kalbi'ne transfer etmezdi. Süvarilerin arasında farklı bir âdet başladı. Bir ejderha ve süvarisinin ortaklığının ilk yıllarında, ikisi arasında sağlıklı bir ilişki geliştirmek için çok önemlidir. Süvariler, onlara Eldunari'den söz etmeden önce bir ejderha ve süvarisinin birbirini daha yakından tanınmasını beklemenin daha iyi olacağını keşfetti. Yoksa gençliğinin verdiği bir pervasızlıkla süvarisini memnun etmek için Kalplerin Kalbi'ni çıkarmaya karar verebilir. Eldunari'mizden vazgeçtiğimizde bütün varlığımızın fiziksel, somut halinden vazgeçmiş oluruz. Ve bir kez çıkardıktan sonra bedenimizdeki gerçek yerine geri koyamayız. Bir ejderha bilincinden ayrılmayı hafife almamalı, çünkü bin yıl bile yaşayacak olsalar bu hayatlarının geri kalanını nasıl yaşayacaklarını etkiler.

"Kalplerin Kalbi hâlâ içinde mi?" diye sordu Eragon.

Masanın etrafındaki çimenler Glaedr'in sıcak nefesiyle eğildi. Bu Saphira 'dan başkasına sorabileceğin bir soru değil. Bana sormaya kalkma yavrucuk.

Glaedr'in çıkışması Eragon'u utandırdıysa da uygun bir selam ve sözlerle cevap verecek gücü buldu. Hayır, efendim. Sonra sordu, peki, Eldunari'n kırılırsa ne olur?

Eğer ejderha bilincini Kalplerin Kalbi'ne aktardıysa, gerçek bir ölümle ölür. Glaedr gözünü kırparken klik sesini herkes duydu. Elflerle anlaşma yapmadan önce kalplerimizi Hadarac Çölünün ortasındaki dağ olan Du Fells Nângoröth 'de saklıyorduk. Daha sonra süvariler Vroengard Adası'na yerleşip, Eldunari için bir depo yaptılar. Yabani ejderhalar ve eşleşen ejderhalar kalplerini saklamaları için süvarilere teslim ettiler.

"Demek," dedi Eragon. "Galbatorix, Eldunari'yi ele geçirdi."

Eragon'un beklentisinin tersine cevap veren Oromis oldu. "Evet, ama hepsini bir kerede değil. Birisi süvarileri gerçekten tehdit etmeyeli o kadar zaman olmuştu ki Eldunari'nin korunmasıyla ilgili yöntemimiz kaygısız bir hal aldı. Galbatorix, bizim aleyhimize döndüğü sırada bir ejderhanın sırf rahatlık olsun diye Eldunari'sini çıkardığı sık görülüyordu."

"Rahatlık mı?"

Kalplerimizden birini tutan birisi, o kalbin ejderhasıyla mesafe ne olursa olsun iletişim kurabilir. Bir süvari Alagaesia nın bir ucunda, ejderhası diğer ucunda olabilir, ama yine de ejderhanın Eldunari'si süvarinin elindeyse, düşüncelerini şu anda senin ve Eragon'un yaptığı kadar kolayca paylaşabilirlerdi.

"Ayrıca," dedi Oromis. "Eldunari'ye sahip olan bir büyücü, büyüünü güçlendirmek için ejderhanın gücünden yararlanabilirdi. Ne zaman..."

Renkli bir arı kuşu masalarına dalış yaparak konuşmalarını böldü. Kanatları pır pır eden kuş meyve kâsesinin üstünde asılı durup ezilmiş bir böğürtlenden sızan sıvıyı içmeye başladı. Sonra uçup uzaklaştı, ağaç gövdelerinin arasında gözden kayboldu.

Oromis konuşmaya devam etti: "Galbatorix ilk süvarisini öldürdü günde, o süvarinin ejderhasının kalbini de çaldı. Daha sonra yabancı alanda gizlenerek orada geçirdiği uzun yıllar boyunca, büyük olasılıkla da Durza'nın yardımıyla ejderhanın zihnini kendi istediği şekle soktu. Galbatorix, gücünü Morzan'la birleştirip diğer süvarilerin çoğundan daha güçlü oldu. Gücü yalnızca sihirli değil, aynı zamanda zihinseldi, çünkü Eldunari'nin gücü onunkini güçlendiriyordu.

"Galbatorix yalnızca süvarileri ve ejderhalarını öldürmeye çalışmadı. Mümkün olduğunca çok sayıda Eldunari elde etmeyi amaçladı. Bunu ya süvarilerden ele geçirerek ya da ejderhanın Kalplerin Kalbi'ni çıkarmasını sağlamak için süvarisine işkence ederek sağlıyordu. Biz Galbatorix'in ne yaptığını anlayana kadar o daha çok güçlenmişti. Çoğu süvarinin yalnızca kendi ejderhasının Eldunari'siyle değil, bedenleri artık olmayan ejderhaların, Eldunari'leriyle de dolaşmasının da ona yardımcı oldu, çünkü bedensiz ejderhalar bir kenarda oturmaktan sıkılıp macera istiyorlardı. Ve kuşkusuz Galbatorix ve Tövbekârlar, Vroengard Adası'ndaki Doru Araeba şehrini yağmalayana dek orada saklanan bütün Eldunari'leri ele geçirmişti.

"Galbatorix başarısını, ejderhaların gücünü ve bilgeliğini bütün Alagaesia'nın aleyhine kullanarak kazandı. Başta ele geçirdiği Eldunari'lerin yalnızca bir kısmını kullanabildi. Ne kadar güçlü olursan ol, bir ejderhanın sana boyun eğmesini sağlamak kolay bir şey değildir. Galbatorix, süvarileri yenip Urû'baen'in kralı olana dek diğer kalpleri de teker teker boyun eğdirmeye kendini adadı.

"Bu işin onun kırk yılını aldığını düşünüyoruz. Bu dönemde Alagaesia'nın işleriyle pek ilgilenmedi... bu yüzden Surda halkı imparatorluktan ayrılabilirdi. Galbatorix işini bitirdiğinde inzivadan çıkıp imparatorluğun ve ötesindeki toprakların kontrolünü yeniden ele geçirmeye başladı. İki buçuk yıl süren bir katliam ve acıdan sonra, tekrar Urû'baen'e çekildi. O zamandan beri orada yaşıyor, ama önceki kadar yalnız değil. Belli ki yalnız kendisinin bildiği bir proje üstünde çalışıyor. Çok ahlâksız biri, ama kendini tamamen de zevke sefaya vermiş değil; Varden'in casusları bu kadarını öğrenebildi. Ama bundan fazlasını öğrenemedik."

Derin düşüncelere dalmış olan Eragon uzaklara bakıyordu. Galbatorix'in muazzam gücüne dair duyduğu hikâyeler artık ilk kez anlamlı geliyordu. Nasıl olacak bilmiyorum, ama Galbatorix'in elindeki Eldunari'leri serbest bırakabilirsek sıradan bir Ejderha Süvarisinden daha güçlü olamaz, derken belli belirsiz bir umut hissi doğdu. Bu iş pek mümkün görünmese de kralın, zayıf bir ihtimal olsa da hassas bir noktasının olduğunu bilmek Eragonu sevindirmişti.

Eragon bu konuyu düşünmeye devam ederken başka bir soru aklına geldi. "Neden eski hikâyelerde Kalplerin Kalbi'nden söz edildiğini hiç duymadım? Bu kadar önemliyseler ozanlar ve âlimler bundan bahsederdi."

Oromis elini masaya koyup, "Alagaesia'daki bütün sırlar içinde Eldunari, kendi halkım içinde bile en fazla gizlenendir. Tarih boyunca ejderhalar kalplerini dünyadan gizlemeye çalıştılar. Varlıklarını ancak ırklarımız arasında sihirli bir anlaşma yapıldıktan sonra gösterdiler ki o da yalnızca seçtikleri birkaç kişiye."

"Ama neden?"

Ah, dedi Glaedr. Gizlilik ihtiyacını genellikle küçümseriz, ama Eldunari bilinen bir konu olsaydı, ülkedeki kıt akıllı bütün serseriler onları çalmaya çalışırdı ve sonunda bazıları bu amaçlarına ulaşırdı. Bu bizim engellemek için çok uğraştığımız bir sonuçtu.

"Ejderhaların Eldunari'yle kendilerini korumalarının bir yolu yok mu?"

Glaedr'in gözleri her zamankinden daha çok parlamış gibi göründü. Akıllıca bir soru. Eldunari'lerini çıkararak, ama bedenlerini hâlâ kullanabilen ejderhalar kalplerini korumak için pençeleriyle, dişleriyle ve kuyruklarıyla mücadele ettiler. Ama ölü bir ejderha bu avantajlarını kullanamaz. Tek silahları zihinlerinin gücü ve eğer zamanlama doğruysa kendi isteğimizle kullanmadığımız büyü silahıdır. Pek çok ejderhanın varoluşlarını tenlerinin ölümünden sonra uzatmayı tercih etmemelerinin nedeni budur. Kendi iradenle hareket edememek, dünyayı başkalarının zihni olmadan hissedememek ve olayların akışını yalnızca düşüncelerle nadir ve önceden kestirilemez büyü panlitanıyla etkilemek; bu çoğu yaratığın kabul edemeyeceği kadar zor bir varoluş şeklidir, ama özellikle bütün yaratıklardan daha özgür olan ejderhalar için çok zordur.

"O halde neden böyle oldu?" diye sordu Eragon.

Bazen kazayla oluyordu. Bedenleri güçten düşerken ejderhalar paniğe kapılıp Eldunari'lerine kaçıyorlardı. Ya da bir ejderha bedeni ölmeden önce Eldunari'sini çıkardıysa, dayanmaya devam etmekten başka çaresi kalmıyordu. Ama kendi Eldunari'lerinde yaşamayı tercih eden ejderhalar çoğunlukla ölçülemeyecek kadar yaşlı olanlardı. Oromis ve benim şu anda olduğumuzdan daha yaşlı. Hatta o kadar yaşlı ki tenle ilgili kaygıları onları artık rahatsız etmiyor, kendi içlerine kapanıp sonsuza dek gençlerin kavrayamayacağı soruları düşünmek istiyorlardı. Büyük bilgelikleri ve zekâları dolayısıyla böyle ejderhaların kalplerine büyük saygı duyar, değer veririz. Yabani ejderhaların ve eşleri ejderhaların süvariler gibi önemli konularda onlardan tavsiye istemesi sır gibi saklanması gereken bir dundu. Galbatorix'in onları köleleştirmesi hayal dahi edilemeyecek kadar kötü ve acımasız bir suçtur.

Şimdi de benim bir sorum var, dedi Saphira. Düşünceleri Eragon'un zihninde uğuldarken. Türlerimizden biri Eldunari'sine hapsedildiğinde varlığını sürdürmek zorunda mıdır, yoksa bu duruma daha fazla dayanamıyorlarsa var olmaya devam etmek zorunda mıdır, yoksa dünyaya tutunmayı bırakıp, sonraki karanlığa geçmeleri mümkün müdür?

"Bunu kendi başına yapamazlar," dedi Oromis. "Büyü kullanma isteği içlerini kaplayıp, Eldunari'lerini içten yıkmaya gücünü onlara vermezse bu mümkün değil ki bildiğim kadarıyla böyle bir şey çok nadir olmuştur. Bir diğer seçenek ejderhanın Eldunari'sini ezmesi için bir başkasını ikna etmesidir. Bu kontrol eksikliği, bir ejderhanın kendilerini Kalplerin Kalbi'ne aktarma konusunda çok dikkatli olmalarının bir başka nedenidir, aksi takdirde kendilerini kaçamayacakları bir hapisanede bulabilirler."

Eragon, Saphira'nın böyle bir olasılıktan tiksindiğini hissetti. Saphira bu konuda bir şey söylemeden başka bir soru sordu, Galbatorix'in elinde kaç tane Eldunari var?

"Tam sayıyı bilmiyoruz," dedi Oromis. "Ama yüzlerce olduğunu tahmin ediyoruz."

Saphira'nın boğazından aşağı bir kıpırtı geçti. Bu durumda demektir ki ırkım yok olma tehlikesiyle karşı karşıya değil?

Oromis tereddüt edince cevap veren Glaedr oldu. Ufaklık, derken Eragon kendisi için kullanılan sözün Saphira için kullanılmasıyla irkildi. Her yer Eldunari'yle kaplansa bile ırkımızın sonu yine de gelir. Eldunari'sinde korunan bir ejderha hâlâ ejderhadır, ama ne tenin isteklerine sahiptir ne de onları yerine getirecek organları vardır. Üreyemezler.

Eragon'un ensesi zonklamaya başlamıştı ve son dört günlük yolculuğun etkilerini iyice hissederek olmuştu. Yorgunluğu yüzünden düşüncelerini birkaç dakikadan fazla bir arada tutamıyor, bir an

dikkati dağılsa, ne düşündüğünü unutuyordu.

Saphira'nın kuyruğu titredi. Eldunari'nin üreyebileceğini düşünecek kadar cahil değilim. Ama bir zamanlar sandığım kadar yalnız olmadığımı bilmek rahatlatıcı... Irkımızın sonu gelmiş olabilir, ama bedenleri olsun olmasın en azından dünyada dörtten fazla ejderha var demektir.

"Doğru," dedi Oromis. "Ama onlar da Murtagh ve Thorn gibi Galbatorix'in esirleri."

Son yumurtayı kurtarmanın yanı sıra onları özgürleştirme düşüncesi bana uğruna çabalayacağım bir amaç sağlıyor.

"Bu ikimizin de uğruna çabalaması gereken bir şey," dedi Eragon. "Biz onların tek umuduyuz." Sağ başparmağıyla şakağını ovuşturdu. "Ama hâlâ anlamadığım bir şey var."

"Oh?" dedi Oromis. "Kafanı karıştıran ne?"

"Eğer Galbatorix gücünü bu kalplerden alıyorsa, kullandığı enerjiyi nasıl üretiyorlar?" Sorusunu daha düzgün sormak için durakladı. Gökyüzünde uçan serçeleri işaret etti. "Yaşayan her şeyin kendi sayısını devam ettirebilmek için beslenip su içmesi gerekiyor. Yemek bedenlerimizin ihtiyacı olan enerjiyi sağlıyor. Ayrıca ister kendi gücümüzü kullanalım, isterse başkalarının gücünü büyü yapmak için de enerji veriyor. Ama bu Eldunari'lerle nasıl oluyor. Kemikleri, kasları ve derileri yok, değil mi? Yemek yemiyorlar, değil mi? Peki o zaman nasıl hayatta kalıyorlar? Enerjileri nereden geliyor?"

Oromis gülümserken dişleri parlıyordu. "Büyüden."

"Büyüden mi?"

"Eğer kişi, büyüü enerjinin manipülasyonu olarak tanımlıyorsa, ki öyledir, evet, büyüden. Eldunari'nin enerjisini tam olarak nereden aldığı hem bizler, hem de ejderhalar için bir esrar; kimse kaynağı tam olarak tanımlayamadı. Cevap her neyse, bir ejderhanın bedeni ölüp Kalplerin Kalbi'nin tek sahibi bilinç olduğunda, öldüklerinde bedenlerinde ne kadar kuvvet kaldıysa o enerjiyi de beraberinde getirdikleri kanıtlanmıştır. Bu yüzden enerji depolan sonraki beş, yedi yıl içinde sabit bir şekilde artar, sonunda tam güce ulaşırlar ki bu gerçekten çok büyüktür. Bir Eldunari'nin tutabildiği toplam enerji miktarı kalbin büyüklüğüne bağlıdır; ejderha ne kadar büyükse Eldunari'leri de o kadar büyük olur ve doymadan önce o kadar enerji depolayabilir."

Saphira'yla birlikte Thorn ve Murtagh'la savaştığı zamanı düşünüp, "Galbatorix, Murtagh'a birkaç Eldunari vermiş olmalı," dedi. "Güçlerindeki artışın tek açıklaması bu olabilir."

Oromis başını salladı. "Galbatorix, ona daha fazla kalp vermediği için şanslısınız, yoksa Murtagh sizi, Arya'yı ve Varden'deki bütün büyücüleri bir çırpıda yok ederdi."

Eragon, Saphira'yla birlikte Murtagh'la karşılaştıkları iki seferde de Murtagh'ın zihninde nasıl birden fazla varlık bulunuyormuş gibi hissettiğini hatırladı. Eragon, bunları Saphira'yla paylaşıp, onlar hissettiğim Eldunari olmalı... Acaba Murtagh, onları nereye koydu? Thorn eyer taşııyordu ve Murtagh in giysilerinde hiçbir farklılık görmedim.

Bilmiyorum, dedi Saphira. Murtagh kalbini sökmek yerine kalplerini sökmenin daha iyi olacağını söylerken Eldunari'leri kast etmiş olmalı. Kalp değil, kalpler.

Haklısın! Belki beni uyarmaya çalışıyordu. Eragon derin bir nefes alarak kürek kemiklerinin arasındaki yumruyu gidermeye çalışıp arkasına yaslandı. "Saphira'nın ve Glaedr'inkiler dışında Galbatorix'in ele geçirmedığı Eldunari var mı?"

Oromis'in ağzının kenarlarında belli belirsiz çizgiler oluştu. "Bildiğimiz kadarıyla hiç yok. Süvarilerin çöküşünden sonra Brom, Galbatorix'in atlama olabileceği Eldunari'leri aradı, ama başarılı olamadı. Zihnimle Alagaesia'yı taradığım onca yıl içinde bir Eldunari'den gelen bir fısıltı bile duymadım. Galbatorix ve Morzan, bize saldırmaya başladıklarında bütün Eldunari'lerden haberimiz vardı ve hiçbiri açıklama olmaksızın ortadan kaybolmadı. Bir yerlerde yerlerini bulursak bize yardımcı olacak gizli bir Eldunari deposunun olduğunu düşünmek mümkün değil."

Eragon başka türlü bir cevap bekleme de yine de düş kırıklığına uğradığını hissetti. "Son bir sorum daha var. Bir süvari ya da süvarinin ejderhası öldüğünde çiftin hayatta kalan teki genellikle perişan olmuş veya kısa süre sonra intihar etmiş. Ve onlar da genellikle kayıpları yüzünden akıllarını kaçıranlar değilmiş. Doğru mu?"

Doğru, dedi Glaedr.

"Peki ya ejderha bilincini kalbine aktarır ve sonra bedeni ölürse ne olur?"

Glaedr pozisyon değiştirirken Eragon ayaklarının altındaki yerde hafif bir titreme hissetti. Eğer ejderhanın bedeni ölürse ve süvari hâlâ yaşıyorsa, Indlvarn olarak bilinmeye başlarlar. Bu dönüşüm ejderha için pek hoş bir deneyim olmaz, ama pek çok süvari ve ejderha bu değişime başarıyla uyum sağlar ve süvarilerine üstün bir şekilde hizmet etmeye devam eder. Ama eğer ölen süvariye, ejderha genellikle Eldunari'sini parçalar veya bedeni artık yoksa bir başkasının Eldunari'sini parçalamasını sağlar, böylece kendini öldürüp, süvarisinin peşinden bilinmeze gider. Ama hepsi değil. Bazı ejderhalar kayıplarının üstesinden gelerek –Brom gibi bazı süvariler gibi– ya bedenleriyle ya da Kalplerinin Kalbiyle yıllar boyunca türümüze hizmet etmeye devam ederler.

Bize düşünecek çok şey verdin Oromis-elda, dedi Saphira. Eragon da başını salladı, ama sessiz kaldı. Zihni bütün anlatılanlarla meşguldü.

# Savaşçının Eli

Eragon uçsuz bucaksız gökyüzüne bakarken ılık, tatlı çileği dişliyordu. Yemeyi bitirince sapını önündeki tepsiye koyup parmağının ucuyla doğru noktaya itip konuşmak için ağzını açtı.

O daha ağzını açmadan Oromis, "Şimdi ne olacak Eragon?" diye sordu.

"Ne mi olacak?"

"Merak ettiğin konularda uzun uzun konuştuk. Saphira ve sen şimdi ne başarmayı umuyorsunuz? Ellesmera'da oyalanamazsınız, bu yüzden bu ziyaretten başka ne beklediğinizi ya da yarın sabah yine yola çıkmayı düşünüp düşünmediğinizi merak ettim."

"Geri döndüğümüzde eğitimimize daha önceki gibi devam edebileceğimizi ummuştuk. Görünen o ki buna zaman yok, ama yapmak istediğim başka bir şey var."

"Neymiş?"

"...Hocam, Brom ve ben, Teirm'deyken olanların hepsini anlatmadım." Sonra Eragon içindeki merakın kendisini Angela'nın dükkânına nasıl sürüklediğini kadının ona nasıl fal baktığını ve Solembum'un daha sonra ona verdiği tavsiyeyi anlattı.

Oromis düşünceli bir şekilde işaret parmağını üst dudağına koydu. "Geçen yıl, sık sık bu falcıdan bahsedildiğini hem senden, hem de Arya'nın Varden'e verdiği rapordan duydum. Nerede önemli bir olay olsa orada ortaya çıkıyor gibi."

Öyle, diye doğruladı Saphira.

Devam eden Oromis, "Tavırları bana bir zamanlar Ellesmera salolarını ziyaret eden bir insan büyücüyü aklıma getirdi," dedi. "Ama adı Angela değildi. Bu Angela kısa boylu, kalın, kıvrıkcık kahverengi saçlı, parlak gözlü ve garip ama keskin zekâsı olan bir kadın mı?"

"Onu mükemmel şekilde tarif ettin," dedi Eragon. "Aynı kişi mi?"

Oromis sol eliyle fiske hareketi yaptı. "Eğer oysa olağanüstü bir insandır... Kehanetlerine gelince, ben olsam fazla düşünmezdim. Ya gerçekleşir ya gerçekleşmez. Daha fazla şey öğrenmeden hiçbirimiz sonucu etkileyemeyiz.

"Ana Solembum'un söylediği şey düşünmeye değer. Ne yazık ki sözlerinin ikisini de açıklayamam. Ruhlar Dehlizi gibi bir yer hiç duymadım, ama Kuthian Kayalıkları biraz tanıdık geliyor. Kâğıtlarımı karıştırırım, ama içgüdülerim Elf yazılarında bu konuda bir şey bulamayacağımı söylüyor."

"Menoa ağacının altındaki silaha ne diyorsun?"

"Bu ormanın her yerini biliyorum Eragon, fakat öyle bir silah hiç görmedim. Bütün Du Weldenvarden içinde benim ormanla ilgili bilgimi aşacak belki iki kişi vardır. Onlara sorarım, ama bir işe yarayacağını sanmıyorum." Eragon düş kırıklığını bastırmaya çalışırken, Oromis tekrar konuştu. "Zar'roc'un yerine iyi bir silah aradığını biliyorum Eragon ve bu konuda sana yardım edebilirim. Biz Elfler, benim kendi kılıcım Naegling'in yanı sıra iki süvari kılıcını da sakladık. Arvindr ve Tamerlein. Arvindr şu anda Nadindel şehrinde, ama senin oraya gidecek zamanın yok. Tamerlein ise bura da, Ellesmera'da. Valtharos Hanedanı'nın hazinesi ve hanedanın lordu Lord Fiolr, ondan ayrılmayı istemeyecek olsa da saygılı bir şekilde istersen sana verecektir. Yarın sabah onunla

buluşmanı sağlarım."

"Ya kılıç bana uymazsa?"

"Uymasını dileyelim. Ama ayrıca Demirci Rhunön'a da haber gönderirim, onunla da görüşürsün."

"Ama o başka kılıç yapmayacağına yemin etmişti."

Oromis içini çekti. "Öyle, ama yine de onun tavsiyesini alabiliriz. Senin için en uygun silahı sadece Rhunön önerebilir. Üstelik Tamerlein'i beğensen bile eminim sen, onunla gitmeden önce Rhunön kılıcı incelemek isteyecektir. Tamerlein'in son kullanılışından bu yana yüz yıldan uzun bir zaman geçtiği için biraz ayarlamaya ihtiyacı olabilir."

"Başka bir Elf, benim için bir kılıç yapabilir mi?"

"Hayır," dedi Oromis. "Zarroc'un ya da Galbatorix'in kullanmayı tercih ettiği başka bir çalıntı,kılıca uymasını istiyorsan bunu kimse yapamaz. Rhunön ırkımızın en yaşlılarından biridir ve ırkımız için kılıç yapan tek kişi odur."

"Süvariler kadar yaşlı mı?" diye sordu Eragon şaşırarak.

"Daha da yaşlı."

Eragon durakladı. "Peki, yarına kadar ne yapacağız hocam?"

Oromis, Eragon ve Saphira'ya baktı. "Gidip Menoa ağacını ziyaret edin; bunu yapana kadar rahat etmeyeceğinizi biliyorum. Solembum'un dediği gibi silahı bulabileceğiniz misiniz bakalım? Merakınızı giderdikten sonra ağaç evinize dönün. Islanzadi'nin hizmetkârları orayı sizin için hazırladı. Yarın yapabileceğimiz şeyleri yaparız."

"Ama hocam, o kadar az zamanımız var ki..."

"İkiniz de bugün daha fazla heyecanı kaldıramayacak gibisiniz. Bana güven Eragon; dinlensen daha iyi olur. Bu arada konuştuklarımızı sindirebilirsin. Krallar, kraliçeler ve ejderhalar bunları bir düşünecek olursan, konuştuklarımız hiç de önemsiz şeyler değildi."

Eragon, Oromis'in güvence vermesine rağmen günün geri kalanını boş geçirmekten rahatsızdı. Aciliyet hissi o kadar büyüktü ki dinlenmesi gerektiğini bildiği sürede bile çalışmaya devam etmek istiyordu.

Sandalyesinde kıpırdandı. Bu hareketiyle ikilemini belli etmiş olmalıydı ki Oromis gülümseyip, "Eğer rahatlamana yardımcı olacaksa Eragon, sana şunun için söz verebilirim: sen ve Saphira, Varden'e doğru yola çıkmadan önce istediğin türde büyüü seçebilirsin, ben de bu kısa süre içinde bununla ilgili bildiğim her şeyi sana öğretirim."

Eragon yüzüğüyle oynayıp bu teklifi düşündü. Bütün büyüler içinde en fazla hangisini öğrenmek istediğine karar vermeye çalıştı. Sonunda, "Ruhları nasıl çağıracağımı öğrenmek istiyorum," dedi.

Oromis'in yüzünden bir gölge geçti. "Sözümde duracağım Eragon, ama kara büyü karanlık ve çirkin bir sanat. Kendi yararın için başka varlıkları kontrol etmemen gerekir. Kara büyüünün ölümsüzlüğüne aldırmasan bile son derece tehlikeli ve şeytani derecede karmaşık bir disiplindir. Ama bir büyücünün ruh çağırıp, sonra da kendisini ele geçirmemesini sağlamak için en az üç yıl yoğun çalışması gerekir.

"Kara büyü, diğer büyüler gibi değildir Eragon; kara büyüyle inanılmaz derecede güçlü ve düşman varlıkların senin komutlarına uymasını sağlamaya çalışırsın. Bu varlıklar esaretlerinin her anını



aranızdaki bağda bir gedik bulmaya, böylece seni aleyhine dönüp, intikam için seni esir almaya çalışırlar. Tarihte aynı zamanda süvari de olan bir Shade yoktur ve bu güzel ülkenin başına gelen bütün kötülükler içinde böylesi en kötüsü olurdu, hatta Galbatorix'ten bile kötü. Lütfen başka bir konu seç Eragon: kendi adına ve davamız için daha az tehlikeli olan bir konu."

"O zaman bana gerçek adımları öğretir misin?" diye sordu Eragon.

"İsteklerin gittikçe zorlaşıyor Eragon-finiarel. Eğer istersem gerçek adını bulabilirim." Gümüş saçlı Elf, gözlerini Eragon'a dikip, onu dikkatle inceledi. "Evet, sanırım bulabilirim. Ama bulmayacağım. Gerçek isim büyüde çok önemli olabilir, ama kendi başına büyü değildir, bu yüzden sözüme dâhil değil. Eğer kendini daha iyi anlamak istiyorsan Eragon, gerçek ismini kendin bul. Eğer bunu sana, ben verirsem bundan faydalanabilirsin, ama gerçek adını bulmak için yapacağın yolculukta kazanacağın bilgelikten mahrum kalırsın. Kişinin aydınlanmayı hak etmesi gerek Eragon. Ne kadar saygın olurlarsa olsunlar bu sana başkaları tarafından verilmez."

Eragon yüzüğüyle biraz daha oynadı, sonra gırtlaktan bir ses çıkarıp, başını iki yana salladı. "Bilmiyorum... Sorularım tükendi."

"Bundan kuşkuluyum," dedi Oromis.

Eragon konuya odaklanmada çok zorluk çekiyordu; düşünceleri durmadan Eldunari konusunda yoğunlaşıyordu. Brom'un Carvahall'e yerleşmesine ve sonunda kendisinin Ejderha Süvarisi olmasına yol açan olaylar zincirini şaşkınlık içinde tekrar tekrar düşündü. Eğer Arya şey yapmasaydı... Eragon aklına bir şey gelince gülümsedi. "Bir şeyi anında başka bir yere göndermeyi öğretir misin? Hani Arya'nın Saphira'nın yumurtasını bana attığı gibi?"

Oromis başını salladı. "Harika bir seçim. Büyü biraz zordur, ama pek çok kullanımı var. Eminim Galbatorix ve İmparator'la uğraşırken bana çok faydası olacaktır. Arya bu büyüün etkinliği konusunda iyi bir örnek."

Oromis masadaki kadehini alıp, güneşe kaldırdı, yukarıdan yayılan ışık şarabı şeffaflaştırdı. Sıvıyı uzun süre inceledi, sonra kadehi indirip, "Şehre gitmeden önce şunu bilmelisin ki aramızda yaşaması için gönderdiğin kişi buraya vardı."

Eragon, Oromis'in kimden bahsettiğini anlayana dek bir dakika geçti. "Sloan, Ellesmera'da mı?" diye sordu şaşırarak...

"Ellesmera'nın batı tarafında nehir kıyısında küçük bir kulübede yaşıyor. Ormandan çıktığında ölüme çok yakındı, ama yaralarını iyileştirdik ve şimdi durumu iyi. Şehirdeki Elfler, ona yiyecek ve giysi verip iyi bakılmasını sağlıyorlar. Nereye gitmek isterse eşlik ediyorlar ve bazen ona kitap okuyorlar, ama çoğunlukla yalnız kalmayı tercih ediyor ve yanına gidene bir şey söylemiyor. İki kez kaçmaya çalıştı, ama yaptığın büyü engelledi."

Bu kadar çabuk gelmesine şaşırdım, dedi Eragon, Saphira'ya.

Ona yaptığın büyü sandığından daha güçlü olmalı.

Evet. Eragon alçak sesle sordu. "Görünmesini sağlamayı düşünüyor musunuz?"

"Hayır."

Adam içten kırılmış durumda, dedi Glaedr. Gözlerini kullanacak kadar açık göremiyor.

"Gidip onu ziyaret etmeli miyim?" diye sordu Eragon, Oromis ve Glaedr'in ne beklediklerini anlamamıştı.

"Buna sen karar vereceksin," dedi Oromis. "Seninle tekrar görüşmek onu üzebilir. Ama cezasından sen sorumlusun Eragon. Onu unutman yanlış olur."

"Evet, hocam, unutmam."

Oromis hızlı bir baş hareketiyle kadehini masaya koyup, sandalyesini Eragon'a yaklaştırdı. "Gün bitiyor, dinlenmen için seni burada daha fazla tutmayacağım, ama gitmeden önce yapmak istediğim bir şey var: ellerine bakabilir miyim? Şu anda senin hakkında ne söylediklerini bilmek istiyorum." Oromis ellerini Eragon'a doğru uzattı.

Eragon ellerini Oromis'in ellerinin üstüne avuçları aşağı gelecek şekilde koydu. Elfin ince parmaklarını bileklerinin içinde hissedince ürperdi. Oromis ellerini iki yana çevirirken, Eragon'un parmak eklemlerindeki nasırlar ellerinin üstünde uzun gölgeler oluşturuyordu. Derken Oromis hafif, ama sıkı bir basınçla Eragon'un ellerini döndürdü, avuçlarını ve parmaklarının altlarını inceledi.

"Ne görüyorsun?" diye sordu Eragon.

Oromis ellerini tekrar çevirip, nasırlarını işaret etti. "Şimdi bir savaşçının elleri var sende. Savaşın katliamından zevk alan bir adamın elleri haline gelmemesine dikkat et."

# Hayat Ağacı

Saphira, Tel'naeir Kayalıkları'ndan uçup ormanın üstünden, Menoa ağacının bulunduğu açıklığa kadar süzüldü. Etrafını saran devasa çam ağaçlarının yüz katı daha kalın olan Menoa ağacı heybetli bir sütun gibi gökyüzüne doğru yükseliyor, binlerce dönümlük bir alana gölgesini yayıyordu. Köklerinin oluşturduğu boğum boğum ağ, yosunla kaplı gövdesinden dağılıyor, on hektarlık bir alanı kaplayıp tekrar yumuşak toprağın derinliklerinde gözden kayboluyordu. Menoa ağacının derinliklerinde hava nemli ve serindi. Belli belirsiz, ama sürekli bir sis yukarıdaki iğnelerden aşağı süzülüyor, gövdeye dolanmış olan eğreltiotlarını ıslatıyordu. Kırmızı sincaplar yaşlı ağacın dallarında koşturuyor, yüzlerce kuş böğürtlen çalısını andıran yeşilliklerinden fırlayıp, çıkarken cıvıltıları havayı kaplıyordu. Çayırılıktan beri, biri tarafından gözetlenme duygusu insanın peşini bırakmıyordu, çünkü ağacın içinde bir zamanlar Linnea adındaki bir Elf in kalıntıları vardı. Bu Elfin bilinci ağacın ve ötesindeki ormanın büyümesine rehberlik ediyordu.

Eragon köklerin bulunduğu girintili çıkıntılı alanı bir silah bulunup bulunmadığını görmek için araştırdı, ama daha önce olduğu gibi savaşa götürmeyi düşünebileceği bir silah bulamadı. Ayaklarının dibindeki yosundan bir parça kabuk koparıp, Saphira'ya uzattı. Ne düşünüyorsun, diye sordu. Yeterince büyüyle doldurursam bununla bir askeri öldürebilir miyim ?

Eğer istersen bir çimen sapıyla da asker öldürürsün, dedi Saphira. Ama Murtagh ve Thorn'a ya da kral ve siyah ejderhasına karşı savaşırken, ha o. ağaç kabıtğuyla, ha ıslak yünle saldırmışsın fark etmez."

Haklısın, deyip ağaç kabuğunu yere fırlattı.

Bence Solembum'un tavsiyesinin doğruluğunu kanıtlamak için kendini aptal yerine koymak gerekmiyor.

Hayır, ama bu silahı bulmak istiyorsam belki de soruna farklı yaklaşmalıyım. Senin daha önce ifade ettiğin gibi bir kılıcın yanı sıra bir taş ya da kitap da olabilir. Bence Menoa ağacının bir dalından yapılmış bir asa çok değerli bir silah olur.

Ama bir kılıca eşdeğer olamaz.

Doğru... Ama ben olsam ağacın kendisinden izin almandan bir dalını bile koparmazdım ve ricamı yerine getirmeye onu nasıl ikna ederim hiçbir fikrim yok.

Saphira yilankavi boynunu kıvrıp ağacın üstüne baktı, sonra başını ve omuzlarını sallayıp pullarında biriken damlaları silkeledi. Soğuk su damlacıkları yüzüne çarpan Eragon, cıyaklayarak geriye sıçradı, yüzünü koluyla kapadı. Eğer birisi Menoa ağacına zarar verirse, bu hatasından pişmanlık duyacak kadar uzun yaşayacağını sanmıyorum.

İkisi birkaç saat daha meydanda dolaştı. Eragon boğumlu köklerin arasında, içinde bir kılıcın bulunduğu gömülü bir sandığın köşesini bulmak umudunu yitirmiyordu. Murtagh babasının kılıcı Zar'roc'u taşıdığına göre benim de Rhunön'un Brom için yaptığı kılıcı taşımaya hakkım var.

Hem rengi de doğru olur, diye ekledi Saphira. Brom'un adaşım olan ejderhası da maviydi.

Eragon sonunda umutsuzluk içinde Menoa ağacına uzanıp ağacın ağır hareket eden bilincinin dikkatini çekmeye çalıştı. Ne aradığını açıklayıp yardımını istiyordu. Ama yağmur ya da rüzgârla iletişim kurmaya çalışsa da aynı şey olurdu, çünkü ağaç ona ayaklarının dibindeki karıncadan daha

fazla önem vermiyordu.

Güneş ufku yalarken düş kırıklığı içinde Menoa ağacının yanından ayrıldılar. Saphira meydandan Ellesmera'nın merkezine uçup, Elflerin kendilerine verdiği ağaç evinin yatak odasındaki sahanlığa indi. Ev, sağlam bir ağacın yerden birkaç yüz metre yukarıdaki dallarına konmuş yuvarlak odalardan meydana geliyordu.

Yemek odasında meyve, sebze, fasulye ve ekmekten oluşan bir yemek onları bekliyordu. Eragon biraz yedikten sonra Saphira'nın arkadaşlığını yatağa tercih edip, onun yanına kıvrıldı. Saphira derin bir uykuya dalarken Eragon etrafının farkında, tetikte yatmaya devam etti. Yıldızların yükselişini, ay ışığıyla aydınlanan ormanın üstüne yerleşmesini, Brom'u ve esrarengiz annesini düşündü. Gece geç saatte transa benzer uykuya dalıp, anne babasıyla konuştuğu rüyalar gördü. Ne dediklerini duymuyordu, çünkü sesleri boğuk ve anlaşılmazdı, ama onu sevdiklerini kendisiyle gurur duyduklarını hissediyordu. Bunun yalnızca huzursuz zihninin hayalleri olduğunu bilse de bu duygunun keyfini sürdürdü.

Şafakta zayıf bir Elf hizmetkâr, Eragon ve Saphira'yı Ellesmera'nın yollarından geçirip Valtharos ailesinin evine götürdü. Kasvetli çam ağaçlarının karanlık gövdelerinin arasındaki son ziyarete kıyasla şehrin ne kadar boş ve sessiz olduğunu düşündü; ağaçların arasında yalnızca üç Elf gördü: sessiz adımlarla süzülen uzun boylu, zarif figürlerdi bunlar.

Elfler savaşa gidince geride çok azı kalıyor, dedi Saphira.

Evet.

Lord Fiolr, birkaç yüzer ışıkla aydınlanan kemerli salonun içinde onları bekliyordu. Uzun ve haşın görünümlü yüzü, çoğu Elf ten daha köşeliydi, bu yüzden Eragon'a ince bıçaklı bir mızrağı hatırlatmıştı. Yeşil ve altın rengi kaftanın yakasını kaldırmış, egzotik bir kuşu andırıyordu. Sol elinde üzerinde Liduen Kvaedhî karakterlerinin kazındığı beyaz bir asa taşıyordu. Asanın üstünde parlak bir inci vardı.

Lord Fiolr da Eragon gibi eğilerek selam verdi. Elflerin geleneksel selamıyla selamlaştılar. Eragon, lorda kılıç Tamerlein'i incelemesine izin verdiği için cömertliğine teşekkür etti.

"Tamerlein uzun zamandır aileme ait ve benim için çok değerli. Tamerlein'in tarihini biliyor musun Shade Katili?"

"Hayır," dedi Eragon.

"Eşim bilge ve güzel Naudra'nın kardeşi Arva, süvarilerin çöküşü sırasında Ejderha Süvarisi'ydi. Galbatorix ve Tövbekârlar kuzeyden bir fırtına gibi şehre çöktüklerinde Naudra, Arva'yla birlikte şehri ziyaret ediyordu. Arva, Ilirea'yı savunmak için diğer süvarilerle birlikte savaştı, ama Tövbekâr Kialandi, ona ölümcül bir darbe indirdi. Ölmek üzereyken kendini koruması için Tamerlein'i Naudra'ya verdi. Naudra, Tamerlein sayesinde Tövbekârlardan kurtulup, başka bir ejderha ve süvarisiyle buraya döndü, ama kısa süre sonra yaraları yüzünden o da öldü."

Lord Fiolr parmağıyla asaya hafifçe vurup inciden yumuşak bir parıltı çıkardı. "Tamerlein, benim için ciğerimde ki hava kadar değerlidir; ondan ayrılmaktansa hayatımı vermeye razıyım. Ne yazık ki ne ben, ne de akrabalarım onu kullanamayız. Tamerlein'i vermek isterim Shade Katili. Ancak Tamerlein Valtharos Hanedanımın malı olarak kalacak ve ben ya da vârislerim onu isterse buraya

geri getirmeye söz vereceksin."

Eragon söz verdi. Bunun üzerine Lord Fiolr, onu ve Saphira'yı zeminden çıkan canlı odundan büyümüş uzun, cilalı masaya götürdü. Masanın ucunda süslü bir kaide, üzerinde de Tamerlein kılıcı ve kını duruyordu.

Tamerlein'in bıçağı, kını gibi koyu yeşildi. Kabzasını büyük bir elmas süslüyordu. Kılıç mavi çelikten yapılmıştı. Üzerinde bazı yazılar vardı. Elf dilinde, ben Tamerlein, son uykuya götüren, yazıyordu. Kılıcın uzunluğu Zar'roc'a eşitti, ama ucu yuvarlak, kabzası daha ağırdı. Güzel, ölümcül bir silahtı, ama Eragon onu görür görmez, Rhunön'un onu kendisinden farklı dövüşen bir savaşçı için yaptığını anladı. Tamerlein'i kullanan bir savaşçı, Brom'un kendisine öğrettiği zarif teknikler yerine kesme ve yarma hamlelerine daha çok güveniyor olmalıydı.

Tamerlein'in kabzasına dokunur dokunmaz kabzanın eli için fazla geniş olduğunu fark etti ve onun kendisine uygun bir silah olmadığını anladı. Zar'roc gibi kolunun bir uzantısı gibi değildi. Ama bu olumsuzluklara rağmen bu kadar güzel bir silahı başka nerede bulabilirdi? Oromis'in sözünü ettiği diğer kılıç Arvindr yüzlerce kilometre uzaktaki bir şehirdeydi.

O anda Saphira, alma, dedi. Eğer o silahı savaşa götüreceksen, senin ve benim hayatım ona bağlı olacaksa kılıcın mükemmel olması gerek. Başka hiçbir şey yeterli olmaz. Üstelik Lord Fiolr'un armağanı için koyduğu şartları beğenmedim.

Böylece Eragon kılıcı yerine koyarken Lord Fiolr'a onu neden alamayacağını açıklayıp özür diledi. İnce yüzlü Elf fazla mutsuz olmuş gibi görünmüyordu; tam tersine lordun gözlerinde bir tatmin parıltısı gördü.

Valtharos ailesinin evinden ayrılan Eragon ve Saphira, ormanın loş mağaralarından geçip Rhunön'un evinin bulunduğu açık alana geldiler. Tünelden çıkarlarken Eragon bir çekicin keskiye inerken çıkardığı sesi duydu. Meydanın ortasında, açık bir ocağın karşısında oturan Rhunön'u gördü. Elf kadın, önündeki cilalı çeliği oymakla meşguldü. Her ne yapıyorsa Eragon bunu tahmin edemedi, çünkü parça hâlâ kaba ve belirsizdi.

"Demek hâlâ hayattasın, Shade Katili," dedi Rhunön, gözlerini işinden ayırmadan. Sesi değirmen taşı gibi çıkıyordu. "Oromis, Zar'rocu Morzan'ın oğluna kaptırdığını söyledi."

Kadın, ona bakmasa da Eragon yüzünü buruşturup başını salladı. "Evet, Rhunön-elda. Yanan Ovalar'da benden aldı."

"Hııı." Rhunön çekici indirmeye devam ediyor, keskinin arkasına insan üstü bir hızla vuruyordu. "Kılıç gerçek sahibini bulmuş demek ki. Adı neydi? Ah evet, Murtagh'ın Zar'roc'u kullanması hoşuma gitmiyor, ama her süvari gerçek bir kılıcı hak eder ve Morzan'ın oğlu için de Morzan'ın kılıcından başkasını düşünemiyorum. Elf kadın, düz kaşlarının altından Eragon'a baktı. "Beni anla Shade Katili, Zar'roc'un sende kalmasını tercih ederdim, ama senin için yapılmış bir kılıcın olması beni daha çok memnun eder. Zar'roc, sana iyi hizmet etmiş olabilir, ama bedeninin için şekli yanlıştı. Ve bana, Tamerlein'den bahsetme bile. Onu kullanabileceğini düşünüyorsan aptalsın demektir."

"Gördüğün gibi Lord Fiolr'dan alıp yanımda getirmedi onu."

Rhunön başını sallayıp işine devam etti. "İyi o zaman, güzel."

"Eğer Zar'roc, Murtagh için doğru kılıçsa, Brom'un kılıcı da benim için uygun olmaz mı?"

Rhunön'un kaşları ortada birleşti. "Undbitr? Neden Bromu düşündün ki?"

"Çünkü Brom, benim babamdı," dedi Eragon ve bunu söylerken büyük bir mutluluk hissetti.

"Öyle mi?" Çekicini ve keskisini bıraktı, ocağın çatısının altından çıkıp Eragon'un karşısına geldi. Yüzlerce yıldır eğilerek çalıştığı için kamburu çıkmıştı ve Erâgon'dan birkaç santim daha kısa duruyordu. "Hııı... evet, benzerliği görebiliyorum. Brom kaba biriydi; ne istediğini açıkça söyler ve zaman kaybetmezdi. Bu hoşuma giderdi. Irkımın bu hale gelmesine dayanamıyorum. Çok kibar, çok ince, çok kırılabilirler. Ha! Elflerin normal yaratıklar gibi gülüp savaştığını hatırlıyorum. Şimdi o kadar içlerine çekildiler ki bazılarında mermer bir heykelde olandan daha fazla duygu yoktur!"

Irklarımız birbirine katılmadan önce Elflerin öyle olduğunu mu söylüyorsun?

Rhunön çatık kaşlarını Saphira'ya çevirdi. "Parlak Pullar. Hoş geldin. Evet, Elfler ve ejderhalar arasındaki bağdan önceki zamanlardan bahsediyorum. O zamandan beri ırklarımızda gördüğüm değişikliklerin mümkün olduğunu bile düşünemezsin, ama oldu işte. Daha önce nasıl olduğumuzu hatırlayacak kadar yaşlı olan benim gibi çok az insan var."

Rhunön bakışlarını Eragon'a çevirdi. "Undbitr sorunun cevabı değil, Brom kılıcını süvarilerin düşüşü sırasında kaybetti. Eğer Galbatorix'in koleksiyonunda değilse tahrip olmuş ya da savaş alanında bir yerlerde toprağın altına gömülmüştür. Bulunsa bile düşmanlarıyla yeniden yüzleşmen gereken zamandan önce onu alamazsın."

"O zaman ne yapmalıyım Rhunön-elda?" diye sordu Eragon. Varden'deyken seçtiği falsiyonu ve onu güçlendirmek için kullandığı büyülerini, ama Farthen Dûr'un altındaki savaşta kendisini nasıl başarısız kıldığını anlattı.

Rhunön homurdandı. "Hayır, o işe yaramazdı. Kılıç bir kez dövülüp suyu verildikten sonra istediğin kadar büyü yap, kılıç her zamanki gibi zayıf kalır. Bir süvarinin daha fazlasına ihtiyacı vardır: en şiddetli darbelere dayanan ve büyülerden etkilenmeyen bir silaha. Yapman gereken şey, maden cevherinden çıkarırken ve şekillendirirken sıcak metale şarkı söylemektir, böylece metalin yapısını değiştirip güçlendirirsin."

"Ama böyle bir kılıcı nereden bulabilirim? Benim için yapar mısın Rhunön-elda?"

Rhunön'un yüzündeki ince kırışıklar derinleşti. Uzanıp sol dirseğini ovuşturdu, çıplak kolundaki kaslar dalgalandı. "Yaşadığım sürece başka bir kılıç daha yapmayacağıma yemin ettiğimi biliyorsun."

"Biliyorum."

"Yeminim beni bağlıyor; ne kadar istersem isteyeyim yeminimi bozamam." Dirseğini tutmaya devam ederek, yaptığı heykelin önüne geri döndü. "Hem böyle bir şeyi neden yapayım ki Ejderha Süvarisi? Söyle bana. Neden dünyaya bir tane daha ruh öldürücü getireyim ki?"

Eragon sözcüklerini doğru bir şekilde seçerek, "Çünkü bunu yaparsan Galbatorix'in saltanatına son vermeye yardım edebilirsin," dedi. "O ve Tövbekârlar bu kadar çok ejderha ve süvarisini senin yaptığın kılıçlarla öldürmüşken bunu yapman uygun olmaz mı? Silahlarının şu anda böyle kullanılması hiç hoşuna gitmiyor. O zaman Galbatorix'in sonunu getirmek için de bir silah yapıp teraziye dengelemen iyi olmaz mı?"

Rhunön kollarını göğsünde kavuşturup, gökyüzüne baktı. "Bir kılıç... yeni bir kılıç. Bunca zaman

sonra yeniden sanatımı yapmak..." Bakışlarını indirip çenesini Eragon'a doğru uzattı. "Sana yardım etmemin bir yolu olmalı, ama spekülasyon yapmak anlamsız, çünkü bunu deneyemem bile."

Ama neden, diye sordu Saphira.

"Çünkü ihtiyacım olan metal yok!" diye gürlledi Rhunön. "Süvarilerin kılıçlarını sıradan çelikle yaptığımı düşünmüyorsunuz, değil mi?" Hayır! Uzun zaman önce, Du Weldenvarden'de dolaşırken, dünyaya düşen bir meteorun kalıntılarını buldum. Parçalar daha önce hiç görmediğim bir maden filizi içeriyordu. Bu yüzden onu demirhaneme götürdüm, saflaştırdım ve dünyadakinden daha güçlü, daha sert ve daha esnek bir çelik karışımı buldum. Metale sıra dışı parlaklığı yüzünden parlak çelik adını verdim. Kraliçe Tarmunora benden ilk süvari kılıcını yapmamı istediğinde parlak çeliği kullandım. Ondan sonra ne zaman fırsatım olsa ormanda bu yıldız metalin parçalarını aradım. Fazla bulamadım, ama bulduklarımı süvariler için sakladım.

"Yüzyıllar boyunca bu parçalardan nadiren bulmaya başladım, sonunda hiç kalmadığına karar verdim. Son depoyu bulmam dört yüz yirmi yıl sürdü. Ondan aralarında Undbirt ve Zar'roc'un da bulunduğu yedi kılıç yaptım. Süvariler yenildiğinden beri yalnızca bir kez daha parlak çelik aradım, o da dün gece Oromis, benimle senin hakkında konuştuktan sonra." Başını yana eğdi, sulu gözleri Eragon'a delercesine baktı. Çok geniş bir alanı taradım, bulmak için bir sürü büyü yaptım, ama tek bir kırıntı bile bulamadım. Eğer birisi bulabilirse senin için bir kılıç yapmayı düşünebiliriz Shade Katili. Aksi halde bu konuşmanın hiçbir anlamı yok."

Eragon yaşlı kadına selam verip, zaman ayırdığı için teşekkür etti, Saphira'yla birlikte yeşil yapraklı tünelden geçip oradan ayrıldı.

Saphira'nın havalanabileceği meydana doğru yan yana yürürlerken Eragon,parlak çelik dedi, Solebum'un kastettiği bu olmalı, Menoa ağacının altında parlak çelik olmalı.

O bunu nereden bilebilir ki?

Belki ağaç kendisi söylemiştir. Fark eder mi?

Parlak çelik ya da değil, Menoa ağacının köklerinin altından herhangi bir şeyi nasıl alabiliriz? Kökleri kesemeyiz. Nereyi keseceğimizi bile bilmiyoruz.

Bu konuyu düşünmem gerek.

Rhunön'un evinin yanındaki meydandan Ellesmera'ya, Tel'naeir Kayalıklarına, Oromis ve Glaedr'in beklediği yere geri döndü. Saphira yere İnip, Eragon'u bıraktıktan sonra Glaedr'le birlikte tekrar havalandı. Havada daireler çizerek aslında bir yere gitmeden birbirlerinin varlığının keyfini çıkardılar.

İki ejderha bulutların arasında dans ederken, Oromis, Eragon'a bir nesneyi başka bir yere nasıl aktarabileceğini öğretti. "Çoğu büyüde seninle hedef arasındaki mesafe arttıkça kullanman gereken enerji artar. Ama burada durum böyle değil. Elimdeki bu taşı nehrin karşısına göndermekle Güney Adaları'na göndermek arasında enerji bakımından bir fark yok. Bu nedenle bir nesneyi normalde boşluk yoluyla taşıdığına seni öldürebilecek kadar enerji gerektiren bir mesafeye göndermek istediğinde bu büyü çok işe yarar. Yine de zor bir büyüdür ve ancak başka her şey etkisiz kalırsa denemelisin. Örneğin, Saphira'nın yumurtası kadar büyük bir şeyin yerini değiştirmek seni hareket edemeyecek kadar yorar."

Oromis, Eragon'a büyü için kullanması gereken sözcükleri ve birkaç farklı türünü öğretti. Eragon sözleri Oromis'i memnun edecek şekilde öğrendikten sonra Elf, ondan elindeki taşı başka bir yere iletmesini istedi.

Eragon büyüünün tamamını söyler söylemez taş Oromis'in avucundan kaybolup bir süre sonra mavi bir ışık halinde meydanın ortasında belirdi ve yeri göğü sarsarak patlayarak etrafa sıcak hava saçtı. Eragon gürültü yüzünden yüzünü buruşturup yakındaki bir ağacın dalına tutunmak zorunda kaldı. Dizlerinin bağı çözülmüş, uzuvlarına bir soğukluk yayılmıştı. Yanmış ve düzleşmiş çimenlerin arasında duran taşa bakarken kafatası karıncalandı, Saphira'nın yumurtasını ilk gördüğü anı hatırladı.

"Aferin," dedi Oromis. "Şimdi bana taşın çimende belirirken neden böyle ses çıkardığını söyleyebilir misin?"

Eragon, Oromis'in söylediği her şeye dikkat ederken, aynı zamanda ders boyunca Menoa ağacını düşünmeye devam etti. Ama düşündükçe bir çözüm bulacağına dair umudunu kaybetti.

Oromis nesnelere nasıl taşıyacağını öğrettikten sonra, "Lord Fiolrün Tamerlein teklifini reddettiğine göre burada daha uzun kalmayı düşünüyor musunuz?" diye sordu.

"Bilmiyorum hocam," diye cevap verdi Eragon. "Menoa ağacıyla ilgili denemek istediğim bir şey daha var, ama eğer başaramazsam Varden'e eli boş dönmekten başka çarem yok."

Oromis başını salladı. "Gitmeden önce Saphira'yla birlikte buraya bir kez daha uğrayın."

"Tamam hocam."

Saphira, sırtında Eragon'la Menoa ağacına doğru giderken, daha önce işe yaramadı. Neden şimdi yarasın, diye sordu.

İşe yarayacak, çünkü yaramak zorunda. Hem senin daha iyi bir fikrin mi var?

Hayır, ama bu hoşuma gitmiyor. Nasıl tepki vereceğini bilmiyoruz. Unuttun mu, Linnea şarkı söyleyerek kendini ağacın içine almadan önce kendisine ihanet eden genç adamı öldürmüştü. Tekrar şiddete başvurabilir.

Buna cesaret edemez. Özellikle sen yanımdayken.

Mmm.

Saphira rüzgârın belli belirsiz uğultusuyla Menoa ağacının tabanından birkaç yüz metre uzaktaki boğumlu köklerine indi. Muazzam büyüklükteki çam ağacında bulunan sincaplar geleni görünce çılgınlıklarla kardeşlerine haber verdi.

Kayarak kökün üstüne inen Eragon avuçlarını pantolonuna sildi. "Tamam, hadi zaman kaybetmeyelim." Hafif adımlarla kökün üstünden gövdeye doğru yürürken dengesini sağlamak için kollarını iki yana açtı. Saphira daha yavaş yürüyor, pençeleri altındaki kabuğu yarıp çatlatıyordu.

Eragon kaygan bir parçanın üstünde çömelip, devrilmemek için parmaklarını ağacın gövdesindeki bir yarığa soktu. Saphira'nın yanında dikilmesini bekleyerek gözlerini kapattı. Serin, nemli havayı içine çekerek düşüncelerini ağaca yöneltti.

Menoa ağacı, onun zihnine dokunmasını engellemeye çalışmadı, çünkü bilinci o kadar geniş ve yabancı, ormandaki diğer bitkilerle o kadar iç içe geçmişti ki kendini koruması gerekmiyordu. Ağacın



kontrolünü ele geçirmeye çalışan herkes bütün Du Weldenvarden üzerinde hâkimiyet kurmak zorundaydı ki bu de tek kişinin başarabileceği bir iş değildi.

Eragon ağaçtan sıcaklık, ışık ve her yöne yüzlerce metre boyunca uzana köklerine bastıran toprağı hissetti. Ağacın karmaşık dalları arasından rüzgârın kıpırtısını ve kabuğundaki küçük bir kesikten yapışkan lizsuyun akışını hissetti. Menoa ağacının koruduğı diğer bitkilerden de benzer izlenimler edindi. Kan-yemini Kutlamaları sırasında hissettiği farkındalığa kıyasla ağaç şu anda uyuyor gibi görünüyordu; Eragonün tespit ettiği tek duygu o kadar uzun ve ağır hareketliydi ki anlaması mümkün değildi.

Eragon bütün kaynaklarını toplayarak Menoa ağacına zihinsel bir ıglık gönderdi. Lütfen dinle beni. Oh yüce ağaç! Yardımına ihtiyacım var! Bütün ülke savaş halinde, Elfler; Du Weldenvarden'in güvenliğinden ayrıldı ve onlarla savaşacak kılıcım yok! Lütfen beni dinle, oh ormanın anası! Aramamda bana yardımcı ol! Eragon konuşurken ağacın bilincine Thorn ve Murtagh'ın ve imparatorluğun görüntülerini gönderdi. Saphira da karışıma birkaç hatıra daha ekleyerek bu çabaları kendi zihniyle güçlendirdi.

Eragon yalnızca sözcükler ve görüntülerle yetinmedi. Kendisinin ve Saphira'nın içinden ağaca sabit bir enerji akışı da gönderdi: bu Menoa ağacının merakını uyandırabileceğini umduğu bir iyi niyet armağanıydı.

Birkaç dakika geçtiği halde ağaç hâlâ varlıklarını fark etmemişti, amaa Eragon bu girişimden vazgeçmek istemiyordu. Ağacın insanlar veya ağaçlardan daha yavaş hareket ettiğini düşünüyordu; ricalarına hemen karşılık vermesi beklenemezdi zaten.

Varden'e zamanında dönmek istiyorsak enerjimizi daha fazla harcayamayız, dedi Saphira.

Eragon bunu kabul edip isteksizce enerji akışını kesti.

Menoa ağacına yalvarmaya devam ederlerken, güneş zirveye ulaşır inişe geçti. Bulutlar gök kubbede dalgalanıp dağılmaya başladı. Kuşlar ağaçların üstünde uçuşuyor, öfkeli sincaplar ötüşüyor, kelebekler bir yerden bir yere konuyor, kırmızı karıncalar kısaçalarında küçük beyaz larvalarla ayaklarının dibinden geçiyorlardı.

Derken Saphira hırlayınca işitme mesafesinde olan bütün kuşlar korkuyla kaçıştı. Yeter bu kadar yaltaklanmak, dedi. Ben bir ejderhayım ve kimse beni görmezden gelemez, bir ağaç bile.

"Dur, bekle!" diye bağırdı Eragon, onun niyetini sezerek, ama Saphira ona aldırmadı.

Saphira, Menoa ağacından geri çekilerek çömeldi, pençelerini altındaki köklere batırdı, büyük bir güçle çekip üç parça kök çıkardı. Dışarı çık, bizimle konuş, Elfağaç!" diye kükredi. Başını saldırmaya hazır bir yılan gibi geri çekti, çenesinin arasından bir alev çıktı, gövdesini mavi ve beyaz alevle yaladı.

Eragon yüzünü örtüp sıcaktan kaçmaya çalıştı.

"Saphira dur!" diye bağırdı dehşet içinde.

Bize cevap verdiğinde duracağım.

Kalın su damlacıkları yere düştü. Eragon başını kaldırıp bakınca çamın dallarının artan bir huzursuzlukla titreyip sarsıldığını gördü. Ağacın ağaca sürtünürken çıkardığı ses havayı doldurdu. Aynı zamanda Eragon'un yanaklarını buz gibi bir esinti yaladı, Eragon ayaklarının altından alçak bir

homurtu hissetti. Etrafına bakınca meydana saran ağaçların öncekinden daha uzun ve köşeli olduğunu gördü. İçeri doğru eğiliyor, çarpık dalları pençe gibi onlara uzanıyor gibiydi.

Eragon korkmaya başlamıştı.

Saphira... dedi. Kaçmaya ya da dövüşmeye hazır biçimde çömelmedi. Çenesini kapatıp ateşi bitiren Saphira bakışlarını Menoa ağacından uzaklaştırdı. Kötücül ağaçların oluşturduğu halkaya bakarken pulları dalgalanıyor, pulların ucu bir kedinin tüyleri gibi dikiliyordu. Ormana bakıp gürleyerek başını iki yana salladı, kanatlarını açıp. ağaçtan uzaklaşmayı! başladı. Çabuk, sırtıma bin.

Eragon kıpırdayamadan kolu kadar kalın bir kök, yerden uzananıp ayak bileğine dolandı, onu hareketsiz hale getirdi. Saphira'nın iki yanındaysa daha da kalın kökler belirdi. Onu bacaklarından ve kuyruğundan yakalayıp olduğu yere sabitledi. Saphira öfkeyle kükreyip yeni bir alev dalgası başlatmak için başını geriye attı.

Onun ve Eragon'un zihninde hışırdayan yaprakları andıran alçak, fısıltıyı andıran bir ses belirince ağızındaki alevler titreşip kesildi: Huzuru mu kaçırmaya kinin cüret ediyor? Beni ısırıp yakmaya kim cüret ediyor? Adınızı söyleyin de kimi öldürdüğümü bileyim.

Ayak bileğine dolanan kök daha da sıkılırken, Eragon yüzünü acıyla buruşturdu. Biraz daha basınçla ayak bileği kırılabilirdi. Ben, Eragon Shade Katili ve bu da bağlı olduğum Saphira Parlak Pullar.

İyi, öl Eragon Ejderha Katili ve Saphira Parlak Pullar.

Durun, dedi Eragon. Kendimizi tanıtmayı bitirmedim.

Uzun bir sessizliğin ardından, devam et, sesi duyuldu.

Ben Alagaesia'daki son süvariyim ve Saphira da son dişi ejderha. Süvarilere ihanet edip, Alagaesia'nın yarısını ele geçiren Galbatorix'i yenebilecek tek kişi belki de bizleriz.

Bana neden zarar verdin ejderha, diye sordu ses iç çekerek.

Saphira dişlerini gösterip cevap verdi: Çünkü bizimle konuşmadın Elf-ağaç, çünkü Eragon kılıcını kaybetti ve bir kedi adam bize silaha ihtiyacımız olduğunda Menoa ağacının altına bakmamızı söyledi. Baktık baktık ve kendi başımıza bulamadık.

O zaman boş yere öleceksin ejderha, çünkü köklerimin altında bir silah yok.

Eragon umutsuzca ağacı konuşurmaya çalışarak, kedi adamın parlak çeliği kast ettiğini düşünüyoruz, Rhunön'un eskiden kılıç yapmak için kullandığı metali. Bu metal olmadan Rhunön, bana kılıç yapamıyor.

Açıklığı kaplayan kökler, hafifçe kıpırdanırken toprağın yüzeyi dalgalandı. Bu hareket yüzlerce tavşanın, farenin, kemirgenin ve diğer küçük hayvanların yuvalarından çıkıp panik halinde kaçışmasına ve açık alandan geçip ormanın derinliklerine girmeye çalışmasına neden oldu.

Eragon gözünün ucuyla düzinelerce Elf in saçları ipek flamalar gibi dalgalanarak meydana doğru koştuğunu gördü. Hayalet kadar sessiz Elfler, etraftaki ağaçların altında durup ona ve Saphira'ya baktı, ama ne yaklaştılar, ne de yardım etmek için bir girişimde bulundular.

Eragon zihniyle Oromis ve Gleadr'i çağırmak üzereydi ki ses geri döndü. Kedi adam doğruyu söylemiş; köklerimin kıyısında gömülü bir parlak çelik filizi var, ama onu alamayacaksınız. Beni

ısırıp yaktınız, sizi bağışlamayacağım.

Metalin orada olduğunu öğrenen Eragon'un heyecanı paniğim bastırdı. Ama Saphira son dişi ejderha! Onu öldüremezsin!

Ejderhalar'ateş çıkarıyor, diye fısıldadı ses ve meydanın kıyısındaki ağaçlarda bir ürperti dolaştı. Ateşler söndürülmeli.

Saphira tekrar gürleyip, Ejderha Süvarilerini yok eden adamı durdumazsak buraya gelip bu ormanı yakacak ve seni de yok edecek Elf-ağaç. Ama eğer bize yardım edersen onu durdurabiliriz.

İki dal birbirine sürtünürken ağaçların arasında bir ses duyuldu. Eğer yavrularımı öldürmeye kalkarsa o da ölür, dedi ses. Kimse bütün orman kadar güçlü değildir. Kimse ormanı yok edemez.

Sana verdiğimiz enerji yaralarımı tedavi etmiyor mu, diye sordu Eragon. Bu yeterli bir telafi değil mi?

Menoa ağacı hemen cevap vermeyip Eragon'un zihnini kurcaladı, düşüncelerini bir rüzgâr gibi taradı. Nesin sen süvari, dedi ağaç. Bu ormanda yaşayan her yarattığı tanyorum, ama senin gibi biriyle hiç karşılaşmadım.

Ben ne insanım, ne de Elf, dedi Eragon. Arada bir şeyim. Kan-yemini Kutlamaları sırasında ejderhalar beni değiştirdi.

Neden değiştirdiler süvari?

Galbatorix ve imparatorluğuyla daha iyi savaşabilmem için.

Kutlamalar sırasında dünyada bir çarpılma hissettim, ama önemli olduğunu düşünmedim... Artık güneş ve yağmur dışında çok az şey önemli görünüyor.

Eğer seni tatmin edecekse köklerini ve yaralarını iyileştiririz, ama lütfen, parlak çeliği alabilir miyiz?

Öteki ağaçlar terk edilmiş ruhlar gibi çatırdayıp inledi. Sonra yumuşak, titrek ses tekrar duyuldu. Karşılığında istediğim şeyi verecek misin, Ejderha Süvarisi?

Vereceğim, dedi Eragon tereddütsüz. Karşılığı neyse süvari kılıcı için seve seve verirdi.

Menoa ağacının yeşilliği hareketsiz kaldı. Birkaç dakika boyunca meydandaki bütün sesler kesildi. Ardından yer sarsılmaya başladı ve Eragon'un önündeki kökler kıvrılıp büküldü. Kökler kabukları sıyrılarak çıplak bir toprak parçası ortada kaldı. Biraz sonra bu toprak parçasından kabaca altmış santim uzunluğunda onun yarısı kadar genişliğinde aşınmış bir demir parçası ortaya çıktı. Demir cevheri verimli kara toprağın yüzeyinde dururken Eragon karnında bir sancı hissetti. Yüzünü buruşturup bu noktayı ovuşturdu, ama bir anlık rahatsızlık zaten geçmişti. Sonra ayak bileklerindeki kökler gevşeyip tekrar toprağa girdi, Saphira'yu tutanlar da aynı şekilde çekildi.

İşte aradığımız metal, dedi Menoa ağacı. Alın ve gidin...

Ama... diye sormaya çalıştı Eragon.

Gidin... dedi Menoa ağacı, sesi hafifleyerek. Ağacın bilinci ondan geri çekildi ve Eragon'un artık onu hissedemeyeceği kadar derinlere indi. Etraflarındaki çamlar gevşeyip eski durumlarını aldılar.

"Ama..." dedi Eragon yüksek sesle. Menoa ağacının ona istediğini vermesine şaşırmişti.

Şaşkın bir halde demir cevherine doğru eğildi, parmaklarını metal taşın altına sokup biçimsiz kitleyi kaldırıp kollarının arasına alınca çok ağır olduğunu fark edip homurdandı. Göğsüne bastırıp Rhunön'un evine doğru yürümeye başladı.

Saphira, ona katılırken parlak çeliği kokladı. Haklıydın. Ona saldırmamalıydım.

En azından parlak çeliği aldık, dedi Eragon. Ve Menoa ağacı... eh, o ne aldı bilmiyorum, ama buraya almak için geldiğimiz şeyi aldık ve önemli olan da bu.

Elfler, Eragon'un yürüdüğü patikanın yanına toplanıp büyük bir dikkatle onlara bakmaya başlayınca Eragon hızını arttırdı. Ensesindeki tüyler diken diken olmuştu. Elfler bir kez bile konuşmamıştı, yalnızca tehlikeli bir hayvan evlerinden geçiyormuş gibi çekik gözleriyle dik dik bakıyorlardı.

Saphira'nın burnundan bir duman bulutu çıktı. Eğer Galbatorix, bizi daha önce öldürmezse, bence buna pişman olacağız.

# Metalin Üstündeki Zihin

"Bunu nerede buldunuz?" diye sordu Rhunön. Eragon sendeleyerek onun evine girip parlak çelik yığınının ayaklarının dibine bırakırken.

Mümkün olduğunca az sözcükle Solembum'u ve Menoa ağacını anlattı.

Rhunön maden cevherinin önüne çömelip, delikli yüzeyi inceledi, parmaklarını taşın üstüne serpilmiş olan metalik parçalarda gezdirdi. "Menoa ağacını böyle sınıadığınız için ya aptalsınız ya da çok cesur. O ağaç böyle hafife alınacak biri değildir."

Kılıç için yeterli demir cevheri var mı, diye sordu Saphira.

"Geçmiş deneyimlerime bakarak birkaç kılıç çıkacağını söyleyebilirim," dedi Rhunön, ayağa kalkarak. Elf kadın mağaranın ortasındaki ocağına baktı. Ellerini birleştirdi, gözleri heves ve kararlılıkla parlıyordu. "Hadi yapalım o zaman! Bir kılıca mı ihtiyacın var Shade Katili? Sana daha önce Alagaesia'da eşine hiç rastlanmamış bir kılıç yapacağım."

"Ama ya yeminin?"

"Şimdilik onu düşünmeyelim. Ne zaman Varden'e dönmek zorundasınız?"

"Geldiğimiz gün ayrılmalıydık," dedi Eragon.

Rhunön düşünceli bir şekilde durakladı. "O halde acele edip elle haftalar alacak işlemi büyüyle yapmalıyım. Sen ve Parlak Pullar bana yardım edin." Bu bir soru değildi, ama Eragon kabul edersine başını salladı. "Bu gece dinlenmeyeceğiz, ama sana söz veriyorum Shade Katili, yarın sabah kılıcın hazır olacak." Rhunön dizlerinin üstüne çöküp hiç çaba göstermeden madeni kaldırdı, oyma işlemini yaptığı tezgâha götürdü.

Eragon iş yaparken zarar vermemek için tuniğini ve gömleğini çıkardı. Rhunön bunların yerine ona sıkı bir yelek ve ateşe dayanıklı bir önlük verdi. Rhunön da aynı şekilde giyinmişti. Eragon, ona eldiven sorunca gülüp başını iki yana salladı. "Yalnızca sakar demirciler eldiven kullanır."

Rhunön, onu evinin büyüdüğü ağaçlardan birinin gövdesindeki mağaraya benzer bir odaya götürdü. Odanın ortasında kömür torbaları ve beyazımsı tuğlalardan oluşan bir yığın duruyordu. Eragon ve Rhunön büyüyle birkaç yüz tuğlayı kaldırıp dışarı, açık duvarlı ocağa taşıdılar aynı şeyi her biri bir adam büyüklüğünde olan kömür çuvallarına da yaptılar.

Malzemeler Rhunön'un istediği gibi dizildikten sonra o ve Eragon demir cevherini eritecekleri tasfiye fırınına yapmaya başladılar. Bu karmaşık bir yapıydı ve Rhunön bunun için büyü yapmak istemiyordu. Bu yüzden bu iş bütün öğleden sonralarını aldı. Önce bir buçuk metre derinliğinde bir çukur kazıp, burayı kum, çakıl taşı, kil, kömür ve külle doldurdular. Meydana gelecek nemi yok etmek için içinde yuvalar, kanallar açtılar. Çukurun içi yerle aynı seviyeye geldiğinde aşağıdaki katmanların üstüne tuğla koyup çimento olarak su ve yanmamış kil kullanarak oluklar yaptılar. Rhunön evine girip elinde bir körükle çıktı, bunu oluğun dibindeki deliklere yerleştirdi.

Sonra bir şeyler içmek, ekmek ve peynirden oluşan yemeklerini yelek için mola verdiler.

Kısa moladan sonra Rhunön oluğa bir avuç küçük dal attı, mırıldandığı sözcükle ateşi yaktı ve alevler hızlanınca orta büyüklükte bir meşe Odununu dibe yerleştirdi. Yaklaşık bir saat boyunca ateşle ilgilendi, bir bahçıvanın güllerine baktığı gibi baktı. Sonunda odun altındaki kömür yatağına

kadar yandı. Rhunön, Eragon'a işaret etti. "Şimdi."

Eragon maden cevherini yavaşça oluğa koydu. Parmaklarındaki sıcak dayanılmaz olunca cevheri bırakıp kıvılcımlar ateşböcekleri gibi uçarken geriye kaçtı. Cevherin ve kömürlerin üstünde ateşe yakıt sağlamak için kalın bir kömür tabakasıyla örttü.

Eragon avuçlarındaki kömür tozunu silkeledi, körüğü pompalamaya başladı. Rhunön da karşı taraftaki körüğü pompalıyordu. Aralarındaki ateşe sabit bir hava akışı sağlayınca ateş daha sıcak bir şekilde yanmaya başladı.

Alevler dans ederken Saphira'nın başının ve ensesinin yan tarafındakilerin yanı sıra göğsündeki pullar büyüleyici bir ışıkla parılıyordu. Saphira birkaç metre ötede çömelip, gözlerini ateşe sabitledi. Size yardım edebilirim, biliyorsunuz. O cevheri eritmem bir dakika sürmez.

"Evet, ama çok çabuk eritirsek metal kömürle birleşmez, dolayısıyla bir kılıç için yeterince sert ve esnek olmaz. Ateşini sakla ejderha. Ona daha sonra ihtiyacımız olacak."

Tasfiye fırınından çıkan sıcak ve körüğü pompalama gayreti Eragon'u kısa sürede külle kaplamıştı; çıplak kolları ateşin ışığında parlıyordu.

İş monotondu ve sonuç olarak Eragon kısa sürede zaman kavramını kaybetti. Ateşin sürekli kükreyişi, ellerindeki körükler, çıkan havanın fisıltısı ve Saphira'nın dikkatli varlığı farkında olduğu tek şeydi.

Bu yüzden Rhunön, "Bu kadarı yeterli. Körükleri bırakalım," deyince çok şaşırıldı.

Anını silip kömürleri kürekle alıp suyla dolu fiçıya atan Rhunön'a yardım etmeye başladı. Kömürler sıvıyla buluşunca tıslayıp ekşi bir koku çıkarıyorlardı.

Sonunda oluğun dibindeki akkor metal havuzu ortaya çıktığında –bu işlem sırasında cüruf ve diğer kirleticiler akıp gitmişti– Rhunön metali iki santimetre kalınlığında ince beyaz külle örttü, sonra küreğini fırının yanına dayayıp gitti, ocağın başındaki banka oturdu. "Şimdi ne yapıyoruz?" diye sordu Eragon.

"Bekliyoruz."

"Ne için?"

Rhunön gökyüzünü işaret etti. Batan güneşin ışınları, bulutları mor, kırmızı ve altın rengine boyamıştı. "Rengini doğru bir şekilde belirlemek istiyorsak metali işlerken karanlık olması gerekir. Ayrıca parlak çeliği soğuması gerek böylece yumuşar ve kolayca şekil verebilirim."

Rhunön arkasına uzanıp, saçlarını toplayan ipi çözdü, saçlarını tekrar toplayıp bağladı. "Bu arada kılıcın hakkında konuşalım. Nasıl dövüşüyorsun, bir elle mi, iki elle mi?"

Eragon bir süre düşündü. "Değişiyor. Eğer seçeneği olursa bir elimle dövüşüp diğeriyle kalkan taşımayı tercih ederim. Ama şartlar her zaman benim yanımda olmuyor ve çoğunlukla kalkansız dövüşmek zorunda kalıyorum. Sonra güçlü bir darbe indirmek için kılıcın kabzasını iki elimle tutmak isterim. Zar'roc'un kabzası yeterince büyük olduğu için gerekirse tek elimle kavrayabiliyordum, ama yakutun etrafındaki kabartı rahatsızlık veriyordu ve sıkıca tutmamı zorlaştırıyordu. Kabza biraz daha uzun olursa iyi olur."

"Anladığım kadarıyla iki elle kullanabileceğin gerçek bir kılıç istemiyorsun," dedi Rhunön.

Eragon başını iki yana salladı. "Hayır, o zaman kapalı alanda dövüşülmeyecek kadar büyük olur."

"Bu kabzanın ve kılıcın toplam büyüklüğüne bağlı, ama genel olarak haklısın. On beş santimetrelik bir kılıca ne dersin?"

Eragon'un zihninde Murtagh'ın orijinal silahı belirince gülümsedi. Neden olmasın, diye düşündü. "Evet, on beş santimetrelik bir kılıç mükemmel olur."

"Peki, bıçağın ne kadar olmasını istiyorsun?"

"Zar'roc'unkinden daha uzun değil."

"Hımm. Peki, kıvrık mı olsun, düz mü?"

"Düz."

"Balçağı için herhangi bir tercihin var mı?"

"Özel bir şey yok."

Rhunön kollarını kavuşturup çenesini göğsüne bastırdı, gözkapakları ağırlaştı. "Ya bıçağın genişliği? Unutma, ne kadar ince olursa olsun kırılmayacak."

"Belki balçağı Zar'roc'unkinden biraz daha kalın olsa daha iyi olur."

"Neden?"

"Daha iyi görünebilir."

Rhunön'un boğazından boğuk bir kahkaha çıktı. "Ama bu kılıcın kullanımını nasıl etkileyecek?"

Utanan Eragon oturduğu yerde kıpırdandı, söyleyecek bir şey bulamıyordu.

"Sırf görünüşünü düzeltmek için bir silahı değiştirmemi isteme benden," diye çıkıştı Rhunön. "Silah bir araçtır, eğer güzelse işe yaradığı için güzeldir. İşlevini yerine getiremeyen kılıç, şekli ne kadar güzel olursa olsun, hatta en güzel mücevherlerle ve en karmaşık yazılarla süslenmiş bile olsa benim gözüme çirkin görünür." Elf kadın birbirine bastıracağı dudaklarını büzerek düşündü. "Demek bir kılıç bir savaş alanında sınırsız kan dökümüne uygun olduğu gibi Farthen Dûr'un dar tünellerinde de kendini savunmana uygun bir kılıçtan söz ediyoruz. Her duruma uygun, ortalamadan uzun olmayacak olan kabzası hariç orta boyda bir kılıç."

"Galbatorix'i öldürmeye yönelik bir kılıç," dedi Eragon.

Rhunön başını salladı. "Ve büyüye karşı da korunmalı..." Çenesi yine göğsüne indi. "Geçen yüzyılda zırhlar çok gelişti, bu yüzden ucunun daha önce yaptıklarına göre daha dar olması gerek. Böylece kalkanı, zırhı ve zincir zırhı delip çeşitli parçaların arasındaki delikten geçebilir. Hımm." Rhunön yanındaki keseden düğümlü bir sicim çıkardı, Eragon'un ellerinin ve kollarının ölçüsünü aldı. Sonra ocaktan dökme demirden ocak süngüsünü alıp, Eragon'a fırlattı. Eragon bir eliyle yakalayıp tek kaşını Elf kadına doğru kaldırdı. Parmağıyla işaret etti. "Hadi bakalım. Ayağa kalk ve kılıçla nasıl hareket ettiğini göster bana."

Eragon, açık duvarlı ocağın çatısının altından çıkıp, Brom'un kendisine öğrettiği birkaç hareketi gösterdi. Bir dakika sonra metalin taşa çarparken çıkardığı sesi duydu. Rhunön öksürüp, "Oh, bunda hiç umut yok," dedi. Elinde başka bir ocak süngüsüyle Eragon'un önüne çıktı. Süngüyü selam vermek için önünde kaldırıp bağırdı. "Sana saldırıyorum Shade Katili!"

Güçlü bir yarma hamlesiyle Eragon'a savurduğu ağır süngü havada ıslık çaldı. Eragon yana doğru dans edip saldırıyı geçti. İki süngü çarpışırken elindeki sıçradı. O ve Rhunön kısa bir süre dövüştü. Rhunön'un bir süredir kılıç kullanmadığı belli olsa da güçlü bir rakipti. Kısa süre sonra ocak süngüleri iyice yamukluğu için dövüşü bırakmak zorunda kaldılar.

Rhunön, Eragon'un süngüsünü aldı, kıvrılmış iki metali kırık aletler yığına götürdü. Geri döndüğünde çenesini kaldırıp, "Şimdi kılıcını nasıl şekillendirmen gerektiğini çok iyi biliyorum," dedi.

"Peki ama nasıl yapacaksın?"

Rhunön'un gözlerinde eğlenceli bir parıltı yanıp söndü. "Ben yapmayacağım. Kılıcı benim yerime sen yapacaksın Shade Katili."

Eragon bir an şaşkınlıkla yutkunup kekeleydi. "Ben mi? Ama daha önce hiç demircinin yanında çıraklık yapmadım. Sıradan bir bıçak yapacak becerim bile yoktur."

Rhunön'un gözlerindeki parıltı daha da arttı. "Yine de kılıcı yapan sen olacaksın."

"Ama nasıl? Yanımda durup metale vururken bana emirler mi vereceksin?"

"Pek sayılmaz. Hayır. Hareketlerini zihninin içinden yönlendireceğim, böylece ellerin benimkilerin yapamayacağı şeyleri yapabilecek. Bu mükemmel bir çözüm. Yeminimi bozmadan sanatımı yapmanın başka bir yolunu bulamadım."

Eragon kaşlarını çattı. "Eğer ellerimi benim yerime sen hareket ettirirsen o zaman kılıcı sen yapmış olmayacak mısın?"

Rhunön'un yüzü karardı, sert bir sesle, "Bu kılıcı istiyor musun yoksa istemiyor musun Shade Katili?"

"İstiyorum."

"O zaman böyle sorularla canımı sıkmaktan vazgeç. Kılıcı senin aracılığınla yapmak farklı, çünkü ben farklı olduğumu düşünüyorum. Eğer aksine inanırsam yeminim bu işleme katılmama engel olur. Bu yüzden Varden'e eli boş dönmek istemiyorsan bu konuda sessiz kalsan iyi olur."

"Tamam, Rhunön-elda."

Birlikte tasfiye fırınına gittiler. Rhunön daha önce Saphira'dan hâlâ ılık olan pıhtılaşmış parlak çeliği tuğla oluğun dibinden çıkarmasını istemişti. "Yumruk büyüklüğünde parçalara ayır," diyerek uygun bir uzaklığa çekildi.

Saphira ön ayağını kaldırıp dalgalı parlak çelik yığına bütün gücüyle indirdi. Yer sarsıldı, parlak çelik birkaç yerinden çatladı. Rhunön'un tatmin olması için Saphira'nın çeliğe birkaç kez daha vurması gerekti.

Elf kadın keskin metal yumrularını önlüğüne toplayıp ocağın yanındaki alçak masaya taşıdı. Orada rengine ve dokusuna bakarak metali sertliğine göre ayırdı. "Bazıları fazla sert. Bazıları fazla yumuşaktır," dedi. "İstesem düzeltebilirim, ama bunun için tekrar ısıtılması gerekiyor. Bu yüzden yalnızca kılıç yapımına uygun olan parçaları kullanacağız. Kılıcın kenarlarında biraz daha sert çelik olacak." Daha gri olan ve o kadar parlak olmayan parçalara dokundu. "Bunlar daha kolay bükülür ve



darbeleri daha iyi karşılar. Ama metale şekil verilmeden önce geriye kalan pisliklerden temizlenmesi gerekiyor."

Bunu nasıl yapacaksın, diye sordu Saphira.

"Biraz sonra göreceksiniz." Rhunön fırının çatısını destekleyen direklerden birine gidip sırtını dayadı, bağdaş kurarak oturdu, gözlerini kapadı. Yüzü hareketsiz ve sakindi. "Hazır mısın Shade Katili?"

"Hazırım," dedi Eragon karnındaki gerilime rağmen.

Zihinleri birleşirken Eragon'un Rhunön hakkında fark ettiği ilk şey, onun düşüncelerinin oluşturduğu karanlık ve karmaşık alanda yankılanan alçak melodiydi. Müzik ağır ve bilinçliydi, sınırlarına sürtünen rahatsız edici ve yabancı bir nota yayıyordu. Bunun Rhunön'un karakteri konusunda ne yansıttığından emin değildi, ama ürkütücü melodi Eragon'un bedenini kullanmasına izin vermesinin ne kadar akıllıca olduğunu yeniden düşünmesine neden oldu. Ama sonra yanlarında oturup onu izleyen Saphira'yı düşünmesi üzerine tereddüdü geçti ve bilincinin etrafındaki son savunmalarını da indirdi.

Rhunön zihnini kendisinininkiyle sararken derisinin üstünde bir parça yün dolaşıyormuş gibi hissetti. Bu temasla ürperip neredeyse kendini geri çekiyordu, ama sonra Rhunön'un sert sesi kafasının içinde yankılandı: Gevşe Shade Katili, her şey iyi olacak.

Tamam, Rhunön-elda.

Rhunön, onun kollarını kaldırdı, bacaklarını oynattı, başını döndürdü, bedensel becerileriyle ilgili birkaç deneme daha yaptı. Başının ve uzuvlarının kendi talimatı olmadan hareket etmesi Eragon için garip bir deneyim olsa da gözlerinin kendi başına bir taraftan diğerine gitmesi daha da garipti. Çaresizlik hissi Eragon'un içinde ani bir panik yarattı. Rhunön, onu öne doğru yürütürken ayağı ocağın kenarına çarptı. Tam düşecekken Eragon tekrar tutunarak dengesini sağlamayı başardı.

Müdahale etme, diye parladı Rhunön. Eğer sınırların metali şekillendirirken yanlış zamanda tepki verirse kendinde tedavi edilemez yaralar açabilirsin.

Dikkat etmezsen bunu sen yapacaksın, diye karşılık verdi Eragon.

Sabırlı ol, Shade Katili. Karanlık basana kadar bu işte ustalaşırım.

Kadife gökyüzündeki bütün ışıkların sönmesini beklerken Rhunön demirci ocağını hazırladı ve çeşitli aletleri kullanma talimi yaptı. Eragon'un bedeniyle ilgili ilk sakarlığı kısa sürede kayboldu, ama bir keresinde çekice uzanırken parmaklarının ucunu masanın kenarına vurdu. Acı yüzünden Eragon'un gözleri yaşardı. Rhunön özür dileyip, kolların benimkilerden daha uzun, dedi. Birkaç dakika sonra başlamak üzereyken, Bir Elf in hızına ve gücüne sahip olman güzel Shade Katili, yoksa kılıcı bu gece bitiremeyiz, dedi.

Kullanmaya karar verdiği sert ve yumuşak parlak çelik parçalarını alıp ocağa koydu. Saphira, Elf in isteğiyle ağzını çok az açıp mavi ve beyaz alevin atölyenin başka yerlerine yayılmasına engel olmaya çalışarak çeliği ısıttı. Kükreyen alev sütünü bütün mağarayı mavi ışıkla aydınlatırken Saphira'nın pullarında göz kamaştıran pırıltılar titreşti.

Rhunön, Eragon'un maşa kullanarak kızarmaya başlayan parlak çeliği almasını sağladı. Çeliği

örsün üstüne koyup, çekiciyle indirdiği bir dizi hızlı darbeyle metali yarım santimetreden kalın olmayacak şekilde inceltip düzleştirdi. Kıpkırmızı çeliğin yüzeyi akkor tanelerle parlıyordu. Rhunön her tabakayı bitirerek yanındaki tuzlu suya soktu.

Rhunön bütün parlak çelikleri düzleştirip, tabakaları oluktan çekerken tuzlu suyun sıcaklığı Eragon'un kolunu yaladı. Her levhayı bir parça kumtaşıyla düzeltip, metalin üstünde beliren siyah pulları temizledi! Bu ovma işlemi metalin kristal yapısını ortaya çıkarmıştı. Rhunön bunları büyük bir dikkatle inceledi. Metali sertliğine ve kristallerin sergilediği özelliklere göre ayardı.

Eragon, yakınlıkları yüzünden Rhunön'un her türlü düşüncesinin ve duygusunun farkındaydı. Bilgisinin derinliği onu şaşırtıyordu; Rhunön metalin içinde Eragon'un var olduğunu bile bilmediği şeyler görüyordu. Metalin işlenmesiyle ilgili hesaplarıysa Eragon'un kavrayışından çok uzaktı. Çeliği düzleştirirken çekici kullanma şeklinden memnun olmadığını da hissediyordu.

Rhunön'un tatminsizliği öyle büyüdü ki sonunda, peh, metaldeki şu çentiklere bak, dedi. Böyle kılıç yapamam. Senin bedeninin üzerindeki kontrolüm dikkate değer bir kılıç yapmaya yetecek kadar iyi değil.

Eragon cevap veremedi Saphira, sanatçıyı sanatçı yapan aletleri değildir, Rhunön-elda, dedi. Bu rahatsızlığı telafi edecek bir yol bulabilirsin.

Rahatsızlık mı, diye homurdandı Rhunön. Yumurtadan yeni çıkmış bir civciv kadar bile koordinasyon sağlayamıyorum. Bir yabancıнын evindeki yabancı gibiyim. Homurdanmaya devam ederek Eragon'un anlayamadığı zihinsel düşüncelere daldı. Sonra, şey, ben bir çözüm bulmuş olabilirim, ama sizi uyarıyorum, yeteneğimi her zamanki seviyede sürdüremezsem devam etmeyeceğim, dedi.

Çözümü Eragon ve Saphira'ya açıklamadı, ama çelik levhaları teker teker örse koyup, gül yapraklarından büyük olmayacak şekilde kırdı. Daha sert parlak çelikleri toplayıp bir tuğlanın içine yığıldıktan sonra bir arada durmalarını sağlamak için kil ve kayın ağacı kabuğuyla kapladı. Tuğlayı fırıncıların ekmek somunlarını sıcak fırınlara sokup çıkarmak için kullandıklarına benzer iki metre uzunluğunda sapı olan kalın çelik küreğin üstüne koydu.

Rhunön, Eragon'un küreğin ucunu fırının içine sokup mümkün olduğunca geri çekmesini sağladı. Sonra Saphira'dan yine ateş çıkarmasını istedi. Mağara bir kez daha titreşen mavi ışık yaydı. Isı o kadar yoğundu ki Eragon açıkta kalan derisinin kavrulduğunu hissediyordu. Ocağın yapıldığı granit taşların parlak sarı bir renk aldığını gördü.

Parlak çeliğin kömür ateşinde uygun sıcaklığa gelmesi yarım saat sürerdi, ama Saphira'nın alevlerinin yarattığı cehennemde bu yalnızca bir kaç dakika sürdü. Çelik akkor haline gelince Rhunön, Saphira'dan ateş vermemesini istedi. Saphira ağzını kaparken demirhane karanlığa gömüldü.

Rhunön, Eragon'u ileri yürüterek kille kaplı çelik tuğlasını örse getirmesini sağladı. Çekici alıp birbirinden ayrı parçaları birbiriyle uyumlu bir bütün haline getirdi. Metale vurmaya devam edip uzattı, sonra ortada bir kesik yapıp metali kendi üstüne katladı, iki parçayı birbirine kaynak yaptı. Metalin çanı andıran çınlamaları etraflarını çeviren yaşlı ağaçlardan yankılanıyordu.

Rhunön, rengi beyazdan sarıya döndükten sonra Eragon'un parlak çeliği şekillendirmesini sağladı, sonra Saphira yine karnından çıkan ateşi çeliğe yöneltti. Rhunön parlak çeliği altı kez ısıtıp kendi üstüne katladı ve her seferinde metal daha pürüzsüz hale geldi, sonunda kırılmadan bükülür oldu.

Eragon her hareketi Rhunön tarafından belirlenmiş şekilde çeliği döverken, Elf kadın hem Eragon'un, hem de kendisinin diliyle şarkı söylemeye başladı. Sesleri birleşerek çekicinin darbeleriyle uyumlu bir şekilde yükselip alçalmaya başladı. Rhunön'un sabit bir enerji akımını söyledikleri sözlere aktardığını hissedince, Eragon'un omurgasından aşağı bir ürperti indi. Şarkının içinde yapma, biçimlendirme ve bağlama büyülerinin olduğunu fark etti. Sesleri birleşirken Rhunön'un şarkısı örste yatan çeliğe özelliklerini tarif ediyor, bu özellikleri Eragon'un anlamadığı şekillerde değiştiriyor ve parlak çeliği sıradan bir metalin ötesinde bir güce ve esnekliğe kavuşturmak için tasarlanmış karmaşık büyü ağıyla dolduruyordu. Yumuşak mırıltılarının eşliğinde Eragon'un koluyla indirdiği her darbe hedefine ulaşıyordu.

Rhunön altıncı ve son katlamadan sonra parlak çeliğe su verdi. Sert parlak çeliğin ikinci yarısıyla aynı işlemi tekrarlardı, birinciyle aynı olan metal bir çubuk daha üretti. Yumuşak çeliğin parçalarını toplayıp on kez katladıktan sonra kısa, ağır bir kama yaptı.

Rhunön daha sonra Saphira'dan iki sert çelik çubuğu tekrar ısıtmasını istedi. Rhunön parlak çubukları örste yan yana koyup birer maşayla iki ucundan tuttu, çubukları kendi etraflarında yedi kez döndürdü. Tek bir metal haline getirmek için burgulara çekiç darbesi indirirken havaya kıvılcımlar saçıldı. Rhunön meydana gelen kitleyi katlayıp birleştirdi ve altı kez daha büyötmek için dövdü. Metalin kalitesinden memnun kalınca parlak çeliği dikdörtgen bir tabaka halinde düzeltti, sivri bir keskiyle tabakayı uzunlamasına kesti, iki yarımı ortalarından büktü, uzun, bir V şeklini aldılar.

Eragon, Rhunön'un bütün bunları bir buçuk saat içinde başardığını tahmin ediyordu. İşleri yapan kendi bedeni olsa da Rhunön'un hızına hayran oldu. Daha önce metali böyle büyük bir rahatlıkla şekillendiren bir demirci görmemişti hiç; Horst'un saatlerini alacak iş, Rhunön'un birkaç dakikasını almıştı. Üstelik demircilik işi ne kadar zor olsa da Rhunön şarkı söylemeye, büyü dokusunu parlak çeliğe işlemeye ve Eragon'u kusursuz bir şekilde yönlendirmeye devam ediyordu.

Gürültü, ateş, kıvılcım ve yorgunluğun arasında, Rhunön gözlerini demirhanede dolaştırırken, Eragon evin girişinde üç zayıf figürün durduğunu gördüğünü sandı. Biraz sonra Saphira, onun bu şüphelerini doğruladı. Eragon, yalnız değiliz.

Kim onlar, diye sordu Eragon. Saphira, ona, kendisinden uzun olmayan iki Elfin arasında dikilen, insan biçimindeki kısa boylu, pörsük kedi adam Maud'un görüntüsünü gönderdi. Elflerden biri erkek, diğeri dişiydi ve ikisi de Elflerin standartları için bile son derece güzeldi. Gözyaşı damlası biçimindeki ciddi yüzleri eşit derecede bilge ve masum görüldüğü için yaşlarını tahmin etmek mümkün değildi. Derileri belli belirsiz, gümüşü bir parıltı yayıyordu. Sanki iki Elf de o kadar enerjiyle doluydu ki tenlerinden sızıyordu.

Rhunön, Eragon'a dinlenmesi gerektiğini söyleyince Eragon da Elflerin kim olduklarını sordu. Rhunön onlara baktı, Eragon'un biraz daha iyi görmesini sağlayıp şarkısını bölmeden düşünceleriyle açıklama yaptı, Alanna ve Dusan, Ellesmeradaki tek çocuk onlar. On iki yıl önce dünyaya geldiklerinde büyük sevinç yaşattılar.

Tanıdığım başka hiçbir Elfe benzemiyorlar.

Bizim çocuklarımız özeldir Shade Katili. Onlara bazı armağanlar bahşedilmiştir –zarafet armağanı ve güç armağanı– ve hiçbir yetişkin Elf'te bunlar yoktur. Yaşlandıkça gelişimimiz biraz zayıflar, ama ilk yılların büyüü bizi hiç terk etmez.

Rhunön konuşarak zaman kaybetmiyordu. Eragon'a parlak çelik kamayı, V biçimindeki iki şeridin

arasına koydu, şeritler kamanın etrafını sarıp sürtünmeyle üç parça birleşene kadar çekiçle dövüldü. Daha sonra parçaları bir bütün haline getirdi. Metal hâlâ sıcakken dışarı çekmeye başlayarak kılıcın kaba şekli çıktı ortaya. Yumuşak kama kılıcın omurgası olurken, daha sert iki şerit yanları, kenarları ve sivri ucu oldu. Yavaşça yukarı doğru çıkararak son açılı ve oranları tamamladı.

Kılıcı Saphira'nın burun deliklerine yaklaştırarak bir kerede yalnızca on santimetrelik bir kısmını ısıtmasını sağladı. Alev çıkar çıkmaz girişteki gölgeler uzağa kaçıyordu.

Eragon ellerinin kaba bir metal yığından zarif bir savaş aleti çıkarmasını hayretle izliyordu. Her darbeye kılıcın ana hatları daha belirgin hale geliyordu. Sanki parlak çelik kılıç olmak istiyordu ve Rhunön'un arzu ettiği şekli almak için sabırsızlanıyordu.

Sonunda şekillendirme neredeyse tamamlandığında örsün üstünde uzun, siyah bir kılıç duruyordu. Hâlâ kaba ve eksik olmasına rağmen şimdiden etrafına yaydığı hava ölümcüldü.

Kılıç havayla soğurken Rhunön, Eragon'un yorgun kollarının biraz dinlenmesine izin verdi, sonra Eragon'un kılıcı atölyenin başka bir köşesine götürmesini sağladı. Oraya altı farklı bileyi çarkını yerleştirmişti. Küçük bir tezgâha çeşitli törpüler, eğeler ve aşındırıcı taşlar dizilmişti. Bıçağı iki tahta blokun arasına yerleştirip, sonraki saati kılıcın yanlarını düzelterek, eğelerle hatlarını incelterek geçirdi. Çekiç darbelerinde olduğu gibi eğenin her hareketi de normalin iki katı etki yaratıyor gibiydi; sanki aletler ne kadar çelik kaldırmaları gerektiğini biliyor ve daha fazlasını kaldırmıyor gibiydi.

Eğelerle işi bittiğinde Rhunön demirci ocağında bir kömür ateşi yakıp ateşin olgunlaşmasını beklerken koyu renk, ince taneli kil, kül, süngertaşı ve kristalize ardıç ağacı özünü karıştırdı. Kılıcı bu karışımla boyayıp omurgaya, kenarlara ve uca koyduğunun iki katı kadar sürdü. Kil solüsyonu ne kadar kalınsa, alttaki metal su verildiğinde o kadar yavaş soğuyor ve kılıcın o kısmı, o kadar yumuşak oluyordu.

Rhunön hızlı bir büyüyle kurutunca kil hemen hafifledi. Elf kadınının talimatıyla Eragon ocağa gitti. Kılıcı kömürlerin üstüne yatırdı, boştaki eliyle körüğü pompaladı. Kılıcın ucu ateşten çıkarken Rhunön kılıcı ters çevirip işlemi tekrarladı. İki kenarı da eşit turuncu, omurgası parlak kırmızı bir renk alana dek kılıcı kömürlerin arasından çekmeye başladı ve sonra tek bir hareketle kılıcı kömürlerin arasından çekti. Parlak çeliği hızla havada taşıyıp ocağın yanındaki suya soktu.

Suyun yüzeyinden bir buhar bulutu adeta patladı. Kılıcın etrafındaki su tıslayıp cızırdadı, kabarcık halini aldı. Bir dakika sonra çalkalanan su sakinleşti ve Rhunön artık inci grisi olan kılıcı sudan çıkardı. Ocağın yanına dönüp kılıcın kenarlarının kırılmasını önlemek için onu biraz daha ateşe tuttu.

Eragon, kılıcı şekillendirip, sertleştirdikten ve tavladıktan sonra Rhunön'un bedeninin kontrolünü bırakacağını sanmıştı, ama şaşırarak hâlâ zihninde kaldığını ve hareketlerini kontrol ettiğini fark etti.

Rhunön, onun ocağı söndürmesini sağladıktan sonra onu törpülerin ve aşındırıcı taşların olduğu tezgâha götürdü. Eragon'u oraya oturtup her taşı kullanarak kılıcı parlattı. Eragon hatıralarından onun bir kılıcı normal olarak bir haftada cilaladığını gördü, ama söyledikleri şarkı sayesinde bu işi yalnızca dört saat içinde tamamladı. Ayrıca bıçağın iki tarafına ince bir oluk da açtı. Parlak çelik gittikçe pürüzsüzleşirken metalin gerçek güzelliği ortaya çıkıyordu; Eragon kılıcın içinde, kadifemsi çeliğin iki katmanı arasındaki geçişi gösteren parlak, kabloyu, andıran bir desen görüyordu. Kılıcın iki kenarındaki başparmağı kalınlığındaki dalgalı, gümüşü beyaz bant, kılıcın kenarlarını donmuş alevlerle yanıyormuş gibi gösteriyordu.

Eragon'un sağ kolundaki kaslar artık iyice yorulmuştu. Rhunön keskiyle süsleme yaparken keski kayıp parmaklarının arasından düştü. Yorgunluğu kendisini çok şaşırtmıştı, çünkü bütün dikkatini kılıca vermiş, başka her şeyi dışlamıştı.

Eragon, dedi Rhunön ve daha fazla ses çıkarmadan Eragon'un zihninden ayrıldı.

Onun aniden kaybolmasıyla şaşkına dönen Eragon olduğu yerde yalyalayıp neredeyse yere düşüyordu. Hemen bedeninin kontrolünü ele alıp dengesini sağladı. "Ama daha bitirmedik!" diye itiraz etti, Rhunön'a doğru dönerek. Onların düeti olmadan gece son derece sessizdi.

Rhunön direğe dayanmış oturmakta olduğu yerden kalktı. "Sana daha fazla ihtiyacım yok Shade Katili. Git, şafağa kadar rüya gör."

"Ama..."

"Yorgunsun ve benim büyüme rağmen bu yorgunlukla çalışmaya devam edersen kılıcı bozabilirsin. Artık kılıç tamamlanığına göre gerisiyle yeminimi bozmadan ilgilenebilirim. Bu yüzden gidebilirsin. Evimin ikinci katında bir yatak bulacaksın. Eğer karnın açsa kilerde yiyecek var."

Eragon tereddüt etti. Gitmek istemiyordu, ama sonra başını sallayıp oturduğu banktan kalktı, ayaklarını toprakta sürüyerek yürüdü. Yanından geçerken, Saphira'nın kanadını okşadı, daha fazlasını söyleyecek hali olmadığı için yalnızca iyi geceler dedi. Saphira da karşılığında hava üfleyip saçlarını dağıttı. Ben senin için seyredirim ufaklık.

Eragon, Rhunön'un evinin eşiğinde durakladı, Maud ve iki Elf ocuğun dikildiği yere baktı. Selam vermek için elini kaldırıncaya Maud, ona gülümsedi, keskin, sivri dişlerini gösterdi. Elf ocuklar kendisine bakarken ensesinden aşağı bir ürperti hissetti; iri, çekik gözleri loş ışıkta hafifçe parlıyordu. Onlardan başka bir hareket gelmeyince başını eğip aceleyle içeri girdi. Yumuşak yatağına gömülmek için sabırsızlanıyordu.

# Tam Süvari

Uyan, ufaklık, dedi Saphira. Güneş doğdu, Rhunön sabırsızlanıyor.

Eragon birden doğruldu, battaniyesini de rüyalarıyla birlikte hızla bir kenara attı. Önceki günün çalışmaları yüzünden kolları ve omuzları ağrıyordu. Çizmelerini ayaklarına geçirip iplerini beceriksiz hareketlerle bağladı, yerden önlüğünü kaptı. Titizlikle oyulmuş merdivenlerden inip Rhunön'un oyma evinin girişine koştu.

Dışarıda gökyüzü şafağın ilk ışıklarıyla aydınlanmıştı. Eragon, Rhunön ve Saphira'yı açık duvarlı ocağın yanında görüp hızla yanlarına yürüdü. Bu arada eliyle saçlarını düzeltmeye çalıştı.

Rhunön tezgâhın kenarına dayanmış ayakta duruyordu. Gözlerinin altında siyah torbalar vardı. Yüzündeki çizgiler öncekinden daha derindi.

Kılıç önünde, beyaz bir örtünün altında duruyordu.

"İmkânsızı başardım," dedi. Sesi boğuk ve çatlaktı. "Yapmayacağıma yemin ettiğim halde bir kılıç yaptım. Dahası bunu bir günden kısa bir süre içinde ve başkasının elleriyle yaptım. Buna rağmen kılıç basit ya da kalitesiz değil. Hayır! Bugüne kadar yaptığım en güzel kılıç. İşlem sırasında daha az büyü kullanmayı tercih ederdim, ama tek eksiğim bu. Sonucun mükemmelliğine kıyasla küçük bir eksik bu. Bak!"

Rhunön örtünün kenarından tutup kaldırdı, kılıcı ortaya çıkardı.

Eragon hayretle yutkundu.

Ondan ayrıldığı birkaç saat içinde yalnızca basit bir kabza ve balçak ve belki basit ahşap bir kın yapabileceğini düşünmüştü. Ama şimdi tezgâhın üstünde Zar'roc, Naegling ve Tamerlein kadar muhteşem olan, hatta kendi fikrine göre onlardan daha da güzel bir kılıç duruyordu.

Kılıcın üstünde Saphira'nın sırtındaki pullar gibi mavi, parlak bir kın vardı. Rengi berrak bir orman gölünün dibi gibi alacalıydı. Yaprak biçiminde oyulmuş bir parça mavimsi parlak çelik kının ucunu, asma yaprağı biçimindeki yapraklara ağız kısmını süslüyordu. Kıvrık balçak da mavi parlak çelikten yapılmıştı. On beş santimetrelik kabza sert, siyah ahşaptandı.

Eragon büyük bir huşu hissiyle kılıca uzandı, sonra durup Rhunön'a baktı. "Alabilir miyim?"

Rhunön başını yana eğdi. "Alabilirsin. Sana veriyorum Shade Katili." Eragon kılıcı tezgâhtan aldı. Kını ve kabzanın ahşabı serindi. Birkaç dakika kının üstündeki, ayrıntılara hayranlıkla baktı. Sonra kabzayı sıkıca tutarak kınından çıkardı.

Kılıcın geri kalanı gibi çeliği de maviydi, ama rengi hafifçe daha açıktı; Saphira'nın sırtındaki pullardan çok, boğazındaki pulların mavisini almıştı. Zar'roc'ta olduğu gibi rengi yanardönerdi; Eragon kılıcı oynatırken rengi titreşip değişiyor, Saphira'nın üstünde var olan bütün mavi tonlarını sergiliyordu. Kılıcın içindeki kabloya benzer desenler ve kenarlarındaki soluk şeritler hâlâ görünüyordu.

Eragon tek eliyle kılıcı havada savurdu, hafifliği ve hızı karşısında gülmeye başladı. Kılıç neredeyse canlı gibiydi. Kılıcı iki eliyle tutup ellerinin uzun kabloya rahatça uyduğunu gördü. İleriye

doğru hamle yapıp hayali düşmana saldırdı. Düşmanın öldüğünden emin bir şekilde geri çekildi.

"İşte," dedi Rhunön, ocağın dışına yere saplanmış üç demir çubuğu işaret etti. "Şunların üzerinde dene."

Eragon bir an düşüncelerini odakladı, sonra çubuklara doğru tek bir adım attı. Haykırarak bir yarma hareketi yapıp çubukların üçünü de ortadan kesti. Kılıçtan yavaşça kaybolan tek bir tını çıktı. Eragon kılıcın demir çubuklara çarpan yerini inceledi, darbenin tek bir iz bile bırakmadığını gördü.

"Memnun musun Ejderha Süvarisi?" diye sordu Rhunön.

"Memnundan da öte, Rhunön-elda," dedi ona selam vererek. "Böyle bir armağan için sana nasıl teşekkür edeceğimi bilmiyorum."

"Galbatorix'i öldürerek teşekkür edebilirsin. Eğer o deliyi öldürecek bir kılıç varsa o da budur."

"Elimden geleni yapacağım Rhunön-elda."

Elf kadın, başıyla selam verdi, tatmin olmuş görünüyordu. "Artık olması gerektiği gibi senin de kendine ait bir kılıcın var. Şimdi tam bir Ejderha Süvarisi oldun!"

"Evet," dedi Eragon. Kılıcı gökyüzüne kaldırıp hayranlıkla baktı. "Artık gerçek bir süvariyim."

"Gitmeden önce yapman gereken son bir şey var."

"Oh?"

Kılıca doğru bir fiske vurdu. "Kılıcına bir isim vermelisin ki çeliğine ve kınına uygun harfleri yazayım."

Eragon, Saphira'ya doğru yürüdü. Ne düşünüyorsun?

Kılıcı taşıyacak olan ben değilim. Kendin isim ver.

Evet, ama bir fikrin olmalı.

Saphira başını Eragon'a doğru eğip kılıcı kokladı, ben olsam Mavi-mücevher-diş derdim. Ya da Mavi-pençe-kırmızı.

Bu insanlara gülünç gelir.

Ya Yırtıcı veya Karın Deşen'e ne dersin? Ya da Savaş Pençesi veya Parlak Diken ya da Kol Kesen'e? Terör veya Dehşet veya Kol Isıran veya En Keskin ya da çelikteki çizgilere bakarak Dalgalı Pul diyebilirsin. Ayrıca Ölümün Dili ve Elf Çeliği ve Yıldız Metal ve daha pek çokları var.

Saphira'nın böyle aniden taşması Eragon'u şaşırtmıştı. Bu konuda yeteneklisin, dedi.

Rastgele isimler uydurmak kolaydır. Ama doğru adı bulmak bir Elf'in sabrını bile zorlayabilir.

Kral Öldüren'e ne dersin?

Ya Galbatorix'i gerçekten öldürürsek? O zaman ne olacak? Kılıcınla işe yarar başka bir şey yapmayacak mısın?

Hımm. Kılıcı Saphira'nın sol ön bacağına yerleştirip, seninle aynı renkte, dedi. Ona da senin adını verebilirim.

Saphira'nın göğsünden alçak bir hırıltı çıktı. Hayır.

Eragon gülümsemesini bastırmaya çalıştı. Emin inisin? Savaşta olduğunu bir hayal et ve...

Saphira'nın pençeleri toprağa gömüldü. Hayır. Ben senin havada sallayıp alay edeceğin bir şey değilim.

Haklısın, Özür dilerim... Şey, antik dilde Umut desem nasıl olur? Zar'roc "mutsuzluk" anlamına geliyor. Saf adıyla bile mutsuzluğa karşı koyan bir kılıç kullansam uygun olmaz mı?

Soylu bir duygu, dedi Saphira. Ama düşmanlarına umut vermek istiyor musun? Galbatorix'i umutla mı bıçaklamak istiyorsun?

Eğlenceli bir kelime oyunu, dedi Eragon gülerek.

Eragon yüzünü buruşturup, çenesini kaşırken parlak çeliğin üstündeki ışık oyununu inceledi. Çeliğin derinliklerine bakarken, omurganın ve kenarların yumuşak çeliği arasındaki geçiş alanında gözüne aleve benzer bir desen ilişti ve Brom'un piposunu yaktığı sözcük aklına geldi. Sonra ilk kez büyü yaptığı Yazuac'ı düşündü, Farthen Dûr'da Durza'yla yaptığı düelloyu ve o anda kılıcı için doğru adı bulduğunu anladı.

Saphira'ya danıştı ve o da seçimini onaylayınca silahı omzuna kadar kaldırıp, "Karar verdim," dedi. "Kılıcıma Brisingr adını veriyorum!"

Ve birden şiddetli esen rüzgârın sesiyle birlikte çelik alev aldı, safir mavisi alevler jilet keskinliğindeki çeliğin üstünde oynaşmaya başladı.

Eragon bir çılgınlıkla kılıcı yere atıp yanmaktan korkarak geriye sıçradı. Kılıç yerde yanmaya devam etti. Şeffaf alevler yakındaki çimen yığınlarını kararttı. Eragon doğal olmayan bu ateşi sürdürecektir enerjiyi sağlayanın kendisi olduğunu o anda fark etti.

Sihri hızla sona erdirdi, alevler söndü. İstemeden büyü yapmasına şaşırarak kılıcı tekrar eline aldı, çeliğine parmağıyla dokundu. Öncekinden daha sıcak değildi.

Rhunön alnında derin kırışıqlarla ona doğru geldi, kılıcı elinden alıp baştan aşağı inceledi. "Ateşe ve hasara karşı koruduğum için şanslısın, yoksa sapını yakıp çeliğin tavını bozabilirdin. Seni yılana çevirse bile kılıcı bir daha yere atma Shade Katili, yoksa onu senden alıp, eline eski bir çekiç veririm." Eragon özer diledi. Biraz yatışan Rhunön kılıcı tekrar ona uzattı. "Ateşi bilerek mi yaktın?"

"Hayır," dedi Eragon, neler olduğunu açıklamadı.

"Bir daha söyle," diye emretti Rhuriön.

"Neyi?"

"Adını, bir daha söyle."

Eragon kılıcı bedeninden olabildiğince uzak tutup, "Brisingr!" dedi.

Kılıcın çeliğini yine titreşen alevler kapladı, ısı Eragon'un yüzünü yaladı. Eragon bu kez bu büyü yüzünden gücünde hafif bir azalma hissetti. Birkaç dakika sonra dumansız ateşi söndürdü.

Bir kez daha, "Brisingr!" dedi. Çeliğin üstünde yine mavi, periye benzer alevler oynaşmaya başladı.

İşte bu bir süvari ve ejderhasına çok uygun, dedi Saphira neşeli bir tonda. Benim gibi kolayca ateş çıkarabiliyor.



"Ama ben büyü yapmaya çalışmıyorum!" diye itiraz etti Eragon. "Bütün yaptığım Brisingr demek ve..." Kılıç tekrar alev alırken çılglık atıp alevleri dördüncü kez söndürdü.

"Alabilir miyim?" dedi Rhunön, elini Eragon'a doğru uzatarak. Eragon, ona kılıcı verince Rhunön, "Brisingr!" dedi. Kılıçtan bir ürperti geçer gibi oldu, ama onun dışında hareketsiz kaldı. Rhunön düşünceli bir ifadeyle kılıcı Eragon'a uzattı. "Bu hayret verici olay karşısında iki açıklama geliyor aklıma. Birincisi, kılıcın yapımına katıldığın için kişiliğinin bir parçasını ona aktardın ve bu yüzden senin isteklerine bağlı hale geldi. Diğer açıklamamsa, kılıcın gerçek adını buldun. Belki de bunların ikisi de doğrudur. Her iki şekilde de iyi bir seçim yaptın, Shade Katili. Brisingr! Evet, hoşuma gitti. Kılıç için iyi bir isim."

Çok güzel bir isim, diye doğruladı Saphira.

Rhunön elini Brisingr'ın ortasına koyup, işitilmez bir büyü mırıldandı. Kılıcın iki yanında ateş sözcüğünü karşılaştıran Elf yazıları belirdi. Aynı şeyi kının ön tarafına da yaptı.

Eragon bir kez daha Elf kadına selam verdi. Saphira'yla birlikte ona minnettar olduklarını bildirdi. Rhunön'un yaşlı yüzünde bir gülümseme belirdi. Nasırlı parmaklarıyla ikisinin de alınlarına dokundu. "Süvarilere bir kez daha yardım edebildiğim için mutluyum. Git Shade Katili. Git, Parlak Pullar. Varden'e geri dönün. Düşmanlarınız kullandığın kılıcı görünce uçarak kaçsın."

Böylece Eragon ve Saphira, ona veda edip birlikte oradan ayrıldılar. Eragon, Brisingr'ı yeni doğmuş bir bebek gibi kollarında taşıyordu.

# Bacak ve Kol Zırhları

Gri yün çadırın içinde tek bir mum yanıyordu, ama güneşin aydınlığı karşısında çok hafif bir aydınlık veriyordu.

Katrina kendisi için yaptığı destekli yeleşin iplerini sıkarken Roran kollarını uzatmış dikiliyordu. Katrina işini bitirince yeleşin eteklerinden çekti, kırışıkları düzeltti. "İşte oldu. Çok mu sıkı?"

Roran başını iki yana salladı. "Hayır."

Bacak zırhlarını paylaştıkları yatağın üstünden aldı. Titreşen mum ışığında Roran'ın önüne çömeldi. Zırhın tokalarını geçirirken Roran, onu seyrediyordu. Katrina ikinci zırh parçasını bağlarken dizinin kıvrımını avucuyla düzeltti. Elinin sıcaklığı pantolonun üstünden bile hissediliyordu.

Katrina ayağa kalkıp tekrar yatağa döndü, kol zırhlarını aldı. Roran kollarını uzatıp gözlerinin içine baktı. Katrina da ona bakarak ağır, dikkatli hareketlerle zırhların kayışlarını taktı, ellerini dirseklerinden bileklerine kadar indirdi. Roran, karısının ellerini kendi ellerinin içinde hapsetti.

Katrina gülümseyip yumuşak esareten sıyrıldı.

Yataktan zırh gömleğini aldı. Parmaklarının ucunda yükselip zincir zırhı başının üstünden geçirdi, Roran kollarını geçirirken bekledi. Katrina zırhı bırakınca buz küpleri gibi şingirdayıp omuzlarına düştü, açılarak dizlerine kadar indi.

Başına deri başlığını geçirip, sıkıca yerleştirdikten sonra çenesinin altından bağladı. Roran'ın yüzünü bir an için ellerinin arasında tutup, dudaklarından öptü. Sivri tepeli miğferini alıp dikkatle başlığın üstüne geçirdi.

Katrina yatağa doğru bakarken, Roran kalınlaşan beline sarılıp onu durdurdu. "Beni dinle," dedi. "İyi olacağım." Sesi ve bakışlarının gücü aracılığıyla ona olan bütün aşkını ifade etmeye çalışıyordu. "Burada böyle yalnız başına oturmayacağına söz ver. Elain'e git; yardımına ihtiyacı var. Hasta ve doğumun zamanı geçti."

Katrina başını kaldırdı. Gözleri, Roran gitmeden dökmeyeceği yaşlarla parlıyordu. "Ön saflarda olmak zorunda mısın?"

"Birisi olmak zorunda, bu ben de olabilirim. Benim yerime kimi göndermeyi tercih ederdin?"

"Herhangi birini." Katrina yere bakıp bir an sessiz kaldı. Elbisesinin içinden kırmızı mendilini çıkarıp, "Bunu benim için taşı," dedi. "Böylece bütün dünya seninle ne kadar gurur duyduğunu bilir." Mendili kemerine bağladı.

Roran, onu iki kez öpüp bıraktı. Katrina yataktan kalkmasını ve mızrağını aldı. Roran bunları Katrina'nın elinden alırken onu üçüncü kez öptü. Sonra kolunu kalkasının kayışlarının arasından geçirdi.

"Eğer bana bir şey olursa..." diye söze başladı.

Katrina parmaklarını onun dudaklarına koydu. "Şişt. Bundan bahsetme, gerçekleşmesin."

"Tamam." Ona son kez sarıldı. "Güvende ol."

"Sen de."

Roran, onu bırakmaktan hiç hoşlanmasa da kalkanını kaldırıp dışarı çıktı. Şafağın soluk ışıklarıyla aydınlatıldığı alacakaranlıkta adamlar, Cüceler ve Urgallar kamptan batıya doğru ilerliyor, Varden'in toplandığı alana gidiyordu.

Roran ciğerlerini serin sabah havasıyla doldurup, onları takip etti. Savaşçıların kendisini beklediğini biliyordu. Oraya vardıkdan sonra Jörmundurün bölüğünü bulup ona rapor verdi. Grubun önüne geçip Yarbog'un yanında durdu.

Urgal, ona bakıp homurdandı. "Savaş için iyi bir gün."

"İyi bir gün."

Güneş ufukta görünür görünmez Varden'in ön saflarında bir boru ötmeye başladı. Roran mızrağını kaldırıp etrafındaki herkes gibi ileri koşmaya başladı. Üzerlerine oklar ve kayalar yağmaya başlarken avazı çıktığı kadar bağıırıyordu. Önlerinde yirmi beş metre yüksekliğinde taş bir duvar yükseliyordu.

Feinster kuşatması başlamıştı.

# İzne Ayrılma

Eragon ve Saphira, Rhunön'un evinden çıkıp ağaç evlerine uçtular. Eragon yatak odasındaki eşyalarını toplayıp Saphira'yı eyerledi. Omuzlarında her zamanki yerini aldı.

Telhaeir Kayalıklarına gitmeden önce Ellesmera'da yapmam gereken bir şey daha var.

Yapman gereken mi?

Bunu yapana kadar rahat etmeyeceğim.

Saphira ağaç evden havalandı. Binalar kaybolana kadar batıya doğru uçtukten sonra aşağıya doğru pike yapıp yosunla kaplı dar patikaya yumuşak bir iniş yaptı. Yakındaki bir ağacın dallarında oturan Elf kadına yönü sorup öğrendikten sonra ormanda yürümeye devam ettiler. Sonunda sürekli rüzgâr yiyormuş gibi dik açıda duran bir köknar ağacından büyümüş küçük, tek odalı bir eve vardılar.

Evin solunda Eragon'dan birkaç metre yukarıda olan yumuşak, toprak bir set vardı. Setin kenarından bir dere akıyor, berrak bir göle dökülüp, ormanın loş derinliklerinde kıvrılarak ilerliyordu. Gölün kenarında beyaz orkideler sıralanmıştı. Kıyı boyunca büyüyen ince çiçeklerin arasındaki yerden kabarık bir kök çıkıyordu. Kökün yanında Sloan bağdaş kurmuş oturuyordu.

Eragon, adamı telaşlandırmamak için nefesini tuttu.

Kasap, Elfler gibi turuncu ve kahverengi bir kaftan giymişti. Başına ince, siyah bir bez sararak eskiden gözlerinin bulunduğu oyukları gizliyordu. Küçük, kıvrık bir bıçakla kucağındaki uzun tahtayı oyuyordu. Yüzü Eragon "un hatırladığından çok daha derin çizgilerle doluydu. Ellerin ve kollarının üstünde yeni yara izleri vardı.

Burada bekle, dedi Eragon, Saphira'ya, sırtından inerek.

Eragon, ona yaklaşırken Sloan oymayı bırakıp başını yana eğdi. "Git buradan," dedi boğuk bir sesle.

Eragon nasıl tepki vereceğini bilemeden olduğu yerde kaldı.

Çenesindeki kaslar dalgalanan Sloan elindeki tahtayı birkaç kez daha yonttu, sonra bıçağın ucunu köke vurup, "Kahrolasılar," dedi. "Beni birkaç saat acılarımınla yalnız bırakamaz mısınız? Kimseyi dinlemek istemiyorum. Kaç kez sorarsanız sorun kararımı değiştirmeyeceğim. Şimdi def olun buradan."

Eragon'un içinde öfke ve acıma duygusu belirdi. Çünkü Sloan'ı çocukluğundan beri tanıyordu. Ne kadar ondan korksa ve sevmese de onu bu halde görmek Eragon'a garip geliyordu. "Rahat mısınız?" diye sordu antik dilde, hafif, melodik bir tonda.

Sloan tiksintiyle homurdandı. "Dilinizi anlamadığımı biliyorsunuz ve öğrenmek de istemiyorum. Sözcükler kulaklarımda gerekenden uzun süre çınlıyor. Eğer ırkımın dilinde konuşmayacaksanız hiç konuşmayın."

Eragon, Sloan'ın yalvarmalarına rağmen sorusunu ortak dillerinde yinelemedi, ama oradan ayrılmadı da.

Sloan küfrederek işine devam etti. Her darbeden sonra başparmağını yüzeyde gezdiriyor, oyduğu şeyi kontrol ediyordu. Aradan birkaç dakika geçtikten sonra yumuşak bir sesle, "Haklısınız," dedi.

"Ellerimle bir şeyler yapmak düşüncelerimi yatıştırıyor. Bazen... bazen neredeyse ne kaybettiğimi unuttur gibi oluyorum, ama hatıralar hep geri dönüyor ve onlarla boğuluyor gibi oluyorum.. Bıçağı keskinleştirmenize sevindim. Bir adamın bıçağı her zaman keskin olmalı."

Eragon, onu bir dakika daha seyretti, sonra dönüp Saphira'nın beklediği yere yürüdü. Eyere tırmanırken, Sloan fazla değişmişe benzemiyor, dedi.

Bu kadar kısa zamanda tamamen farklı biri olmasını bekleyemezsin.

Hayır, ama Ellesmera'da biraz bilgelik öğrenebileceğini ve suçlarından pişmanlık duyabileceğini düşünmüştüm.

Eğer hatalarını kabul etmeyi istemiyorsa onu kimse zorlayamaz. Zaten sen, onun için elinden geleni yaptın. Artık o payına razı olmanın bir yolunu bulmalı. Eğer bulamazsa ebedi uykuda teselli arayabilir.

Sloan'ın evinin yakınındaki meydandan havalanarak ağaçların üstünden geçtiler, olabildiğince hızlı kanat çırpıp kuzeye, Teel'naeir Kayalıklarına doğru uçtular. Sabah güneşi ufukta iyice yükselmiş, ağaçların üstlerine yayılan ışınlar uzun, karanlık gölgeler bırakıyordu.

Saphira, Oromis'in evinin yakınındaki meydanda alçaldı. Oromis ve Glaedr, onları bekliyordu. Eragon, Glaedr'in iki yüksek dikeninin arasında eyer olduğunu, Oromis'in de mavi ve yeşil renkte yolculuk giysileri giydiğini, üzerine altın rengi zırh geçirdiğini görüp şaşırdı. Sırtında uzun, elmas biçiminde bir kalkan vardı. Sol kolunun altında ise arkaik bir miğfer duruyordu. Belindeki kemerde bronz renkli kılıcı Naegling asılıydı.

Saphira kanatlarının altındaki havayla birlikte çimenlerin üstüne indi. Saphira diliyle havanın tadına bakarken Eragon yere kaydı. Bizimle Varden'e mi uçacaksınız, diye sordu. Kuyruğu heyecanla oynuyordu.

"Sizinle Du Weldenvarden'in kıyısına kadar uçacağız, ama ondan sonra yollarımız ayrılıyor."

Düş kırıklığına uğrayan Eragon, "Sonra Ellesmera'ya mı döneceksiniz?" diye sordu.

Oromis başını iki yana salladı. "Hayır Eragon. Gil'ead şehrine devam edeceğiz."

Saphira şaşkınlıkla tıslarken Eragon da bu hissi paylaşıyordu. "Neden Gil'ead'a?"

Çünkü Islanzadi ve ordusu Ceunon'dan oraya yürüdü ve şehri kuşatmak üzereler, dedi Glaedr. Zihninin garip, parlak yapıları Eragon'un bilincine süründü.

Ama sen ve Oromis varlığını imparatorluktan gizlemek istemiyor muydunuz, diye sordu Saphira.

Oromis gözlerini bir an kapadı, ifadesi içe dönük ve gizemliydi. "Gizlenme zamanı geçti Saphira. Glaedr ve ben, ikinize bu kısa sürede öğretildiğimiz her şeyi öğrettik. Düşündüğümüzden daha yetersiz bir eğitim oldu, ama üzerimizdeki baskıyı düşünecek olursak bu kadarını öğretebildiğimiz için bile şanslıyız. Glaedr ve ben, ikinizin Galbatorix'i yenmenize yardımcı olacak her şeyi öğrendiğinize inanıyoruz.

"Bu yüzden, bu savaş sona ermeden ikinizden birinin eğitim için buraya geri dönme şansı olmadığını ve Galbatorix hâlâ hayattayken ikimizin eğiteceği başka ejderha ve süvarisi çıkmayacağını düşünerek Du Weldenvarden'de gizlenmemize gerek kalmadığına karar verdik. Başka bir süvari ve ejderhanın bize gelmesi için boş bir rahatlık içinde beklemek yerine Islanzadi ve Varden'in

Galbatorix'i devirmesine yardım etmek daha önemli.

"Galbatorix, bizim hâlâ hayatta olduğumuzu öğrendiğinde bu onun güvenini sarsacaktır, çünkü onun katliamından kurtulan başka ejderhalar ve süvariler olup olmadığını bilemeyecektir. Ayrıca bizim varlığımızdan haberdar olan Elflerin ve Cücelerin kendine olan güvenleri artacak ve Yanan Ovalar'da Murtagh ve Thorn'la karşılaşmanın yarattığı kötü etkilerini silecektir. Ayrıca Nasuada'nın imparatorluktan topladığı savaşçı sayısını da artırabilir."

Eragon, Naegling'e baktı. "Tabii, ama kendiniz çarpışmaya katılmayı düşünmüyorsunuzdur herhalde, hocam?"

"Neden olmasın?" diye sordu Oromis başını yana eğerek.

Eragon, Oromis ve Glaedr'i gücendirmek istememesine rağmen buna nasıl cevap vereceğini bilmiyordu. Sonunda, "Beni bağışlayın hocam, ama biraz fazla enerji gerektiren büyüleri yapamazken nasıl dövüşeceksiniz? Hem ara sıra geçirdiğiniz nöbetler ne olacak? Eğer savaşın ortasında bir nöbet geçirirseniz ölümcül olabilir."

"Şu ana kadar bunu öğrenmiş olman gerekiyor; iki büyücü karşılaştığında sonucu nadiren güç belirler. Yine de kılıcımın içindeki mücevherde ihtiyacım olan bütün enerji var," diye karşılık verdi Oromis. Sağ elinin avucunu Naegling'in kabzasındaki sarı elmasa koydu. "Yüz yıldan uzun süredir Glaedr ve ben, her türlü enerjiyi bu elmasa biriktirdik ve başkaları da bu enerji havuzuna katkıda bulundu; haftada iki kez Ellesmera'dari birkaç Elf, beni ziyaret edip kendilerini öldürmeden mümkün olduğunca fazla enerjiyi mücevhere aktardılar. Bu taşın içindeki enerji çok büyük, Eragon; bununla bütün bir dağ yerinden oynatabilirim. Bu yüzden Glaedr'i ve kendimi kılıç, ok ve mızraklardan, hatta mancınıklarla atılan kayalardan korumak basit bir iş. Nöbetlerime gelince, savaş alanında güçsüz duruma düşersem beni zarar görmekten koruması için Naegling'deki taşta bazı korumalar koydum. Bu yüzden Eragon, Glaedr ve ben düşündüğün kadar çaresiz değiliz."

Azarlanan Eragon başını önüne eğip, "Evet hocam," diye mırıldandı.

Bunun üzerine Oromis'in ifadesi biraz yumuşadı. "Endişeni anlıyorum Eragon, endişelenmekte haklısın, çünkü savaş çok zorlu bir iş ve en becerikli savaşçılar bile ölümle karşılaşabilir. Ama bizim davamız önemli bir dava. Eğer Glaedr ve ben, ölüme gidiyorsak, bunu isteyerek yapıyoruz, çünkü bu fedakârlığımız sayesinde Alagaesia'yı Galbatorix'in zorbalığının gölgesinden kurtarabiliriz."

"Ama eğer siz ölürseniz," dedi Eragon, kendini çok küçük hissederek. "Ve biz Galbatorix'i öldürmeyi ve son ejderha yumurtasını kurtarmayı başarırırsak o ejderha ve süvarisini kim eğitecek?"

Oromis uzanıp omzunu kavrayarak Eragon'u şaşırttı. "Eğer böyle bir şey olursa, yeni ejderhayı ve süvarisini eğitmek senin ve Saphira'nın sorumluluğu olacak," dedi ciddi bir yüzle. "Ah, bu kadar endişeli bakma Eragon. Bu işte yalnız olmayacaksın. Islanzadi ve Nasuada kendi ırklarının en bilge âlimlerinin size yardım etmelerini sağlayacaklarından hiç kuşku yok."

Eragon'un içini garip bir huzursuzluk hissi kaplamıştı. Sıklıkla kendisine bir yetişkin gibi davramlmasını isterdi, ama yine de kendini Oromis'in yerini almaya hazır hissetmiyordu. Bunu düşünmek bile yanlış geliyordu. Eragon ilk kez sonunda yaşlı neslin bir parçası haline geleceğini ve bu olduğunda yanında kendisini yönlendirecek bir akıl hocasının olmayacağını anlıyordu. Boğazının sıkıldığını hissetti.

Oromis, Eragon'un omzunu bırakarak kollarındaki Brisingr'ı işaret etti. "Menoa ağacını uyandırdığında bütün orman sarsıldı Saphira. Ellesmera'daki Elflerin yarısı onun yardımına koşmamız için Glaedr ve bana deli gibi yalvardılar. Üstelik böyle şiddet içerikli yöntemler kullandığınız için sizi cezalandırmasını önlemek için Bilge Gilderien'le sizin adınıza görüşmemiz gerekti."

Özür dilemeyeceğim, dedi Saphira. Yumuşak ikna yolları için zamanımız yoktu.

Oromis başını salladı. "Anlıyorum ve seni eleştirmiyorum Saphira. Yalnızca hareketlerinin sonucunun farkında olmanı istedim." Oromis'in ricası üzerine Eragon yeni yapılmış kılıcını ona uzatıp, o kılıcını incelerken miğferini tuttu. "Rhunön kendini aşmış," dedi Oromis. "Buna eşdeğer çok az silah ya da kılıç vardır. Böyle etkileyici bir kılıç kullanacağın için çok şanslısın Eragon." Çeliğin üstündeki yazıyı okurken Oromis'in kaşları kalktı. "Brisingr... bir Ejderha Süvarisi kılıcı için çok uygun bir isim."

"Evet," dedi Eragon. "Ama nedense bu ismi ne zaman söylesem kılıç..." Tereddüt etti. Antik dilde ateş anlamına gelen brisingr sözcüğünü kullanmak yerine, "Alev alıyor," dedi.

Oromis'in kaşları biraz daha kalktı. "Gerçekten mi? Rhunön'un bu eşsiz olay için bir açıklaması var?" Kılıcı Eragon'a uzatıp miğferini geri aldı.

"Evet, hocam," dedi Eragon. Ve Rhunön'un iki teorisini tekrarladı.

Oromis mırıltıyla, "Acaba..." dedi. "Bakışları Eragon'un arkasındaki ufka gitti. Sonra başını hafifçe sallayıp, gri gözlerini tekrar Eragon ve Saphira'ya odakladı. Yüzü öncekinden de ciddi bir hal almıştı. "Korkarım benim yerime gururumun konuşmasına izin verdim. Glaedr ve ben çaresiz olmayabiliriz, ama senin de belirttiğin gibi ikimiz de sağlam değiliz. Glaedr yaralı ve benim de kendi.. zayıflıklarım var. Boşuna Bütün Olan Sakat denmiyor bana.

"Düşmanlarımız ölümlü olsa zayıflıklarımız sorun olmazdı. Şu andaki halimizle bile yüzlerce sıradan insanı yenebiliriz... yüzlerce ya da binlerce, fark etmez. Ama düşmanımız bizim ve bu ülkenin bu güne kadar gördüğü en tehlikeli düşman. Bunu kabul etmeyi hiç istemesem de Glaedr ve ben, dezavantajlı durumdayız. Bu savaştan kurtulma olasılığımız çok düşük. Uzun ve dolu bir hayat yaşadık, yüzyılların kederi üstümüzde bir baskı oluşturuyor, ama siz ikiniz genç, canlı ve umut dolusunuz. Sizin, Galbatorix'i yenme olasılığınızın herkesten fazla olduğuna inanıyorum."

Oromis, Glaedr'e bakınca yüzünde sıkıntılı bir ifade belirdi. "Bu yüzden sizin hayatta kalmanızı garanti altına almak ve olası ölümümüze karşı bir önlem olarak Glaedr, benim iznimle, şuna karar verdi..."

Size Kalplerimin Kalbi'ni vermeye karar verdim Saphira Parlak Pullar ve Eragon Shade Katili.

Saphira'nın şaşkınlığı da Eragonunki kadar büyüktü. Birlikte üstlerinde yükselen altın rengi heybetli ejderhaya baktılar. Hocam, bizi anlata mayacağımız kadar onurlandırdınız, ama... bize kalbinizi teslim etmek istediğinize emin misiniz?

Eminiz, dedi Glaedr. İri başını Eragon'un başının hafifçe yukarısında kalacak şekilde indirdi. Pek çok nedenden dolayı eminim. Eğer kalbimi tutarsan benimle ve Oromis'le iletişim kurabilirsiniz. Ne kadar uzak olduğumuz fark etmez. Zor durumda kaldığımızda gücümle size destek verebilirim. Eğer Oromis ve ben savaşta ölürsek bilgimiz ve deneyimimiz ve ayrıca benim gücüm hâlâ sizin emrinizde olacak. Bunu çok uzun süre düşündüm ve doğru olduğuna karar verdim.

"Ama Oromis ölürse," dedi Eragon yumuşak bir sesle. "Bir Eldunari olarak yaşamaya devam etmek istediğine emin misin?"

Glaedr başını çevirip, muazzam irilikteki gözlerinden birini Eragon'a dikti. Oromis'ten ayrılmak istemiyonum, ama ne olursa olsun, Galbatorix'i tahtından indirmek için ne gerekiyorsa yapmaya devam edeceğim. Bu bizim tek hedefimiz ve ölüm bile bizi bu amacımızdan saptıramaz. Saphira'yı kaybetme fikri seni dehşete düşürüyor Eragon ve bunda haklısın da. Ancak Oromis ve ben, yüzyıllardır böyle bir ayrılığın kaçınılmaz olduğuna kendimizi inandırdık. Ne kadar dikkatli olursak olalım yeterince uzun yaşarsak sonunda ikinizden biri ölecek. Bu mutlu bir düşünce değil, ama gerçek. Dünya böyle."

Oromis duruşunu değiştirdi. "Bu durum hoşuma gidiyormuş gibi yapamam, ama hayatın amacı istediğimizi yapmak değil, yapılması gerekeni yapmaktır. Kader bizden bunu istiyor."

Şimdi sormak istiyorum, Saphira Parlak Pullar ve Eragon Shade Katili, hediyemi ve gerektirdiği her şeyi kabul ediyor musunuz?

Ediyorum, dedi Saphira.

Ediyorum, dedi Eragon kısa bir tereddütten sonra.

Bunun üzerine Glaedr başını geri çekti. Karnındaki kaslar birkaç kez dalgalanıp sıkıştı, boğazı bir şey sıkışmış gibi sarsıldı. Bacaklarını açıp boynunu Eragon'un önüne doğru uzattı. Parlak pullarının altındaki bütün damarlar ve sinirler kabarmıştı. Glaedr'in boğazı artan bir hızla esneyip gevşemeye başladı ve sonunda başını Eragon'la aynı seviyeye indirdi. Devasa ağzından sıcak, pis kokulu bir hava çıktı. Eragon gözlerini kısıp öğürmemeye çalıştı. Glaedr'in ağzının derinliklerine bakarken ejderhanın boğazının son bir kez daha kasıldığını gördü. Üzerinden sıvılar damlayan, kan kırmızı dokunun arasında altın bir ışık görüldü. Bir saniye sonra otuz santim çapında yuvarlak bir nesne Glaedr'in kırmızı dilinden kayıp ağzından o kadar hızlı çıktı ki Eragon neredeyse kaçırıyordu.

Elleri kaygan, salya kaplı Eldunari'yi kavrarırken, Eragon yutkunup geriye doğru sendeledi, çünkü birdenbire Glaedr'in her türlü düşüncesini, duygusunu ve bedenindeki bütün duyuları hisseder olmuştu. Bu bilgi miktarı temaslarının yakınlığı gibi eziciydi. Eragon bunları bekliyordu, ama yine de Glaedr'in bütün varlığını ellerinde hissettiğini fark etmek onu şok ediyordu.

Glaedr yanmış gibi hızla geri çekilip, başını iki yana salladı ve zihnini hızla Eragon'dan gizledi. Yine de Eragon, onun duygularının genel rengi gibi değişen düşüncelerinin titreşimini de hissedebiliyordu.

Eldunari devasa altın bir mücevher gibiydi. Yüzeyi sıcaktı ve sayısız keskin yüzle kaplıydı. Bazılarının boyutu küçük, bazıları sivri, bazıları köşeli açılıydı. Eldunari'nin ortası kepenkleri kapalı bir fenere benzer şekilde donuk bir parıltıyla parlıyordu.

Yaygın ışık alçak, sabit bir vuruşla zonkluyordu gibiydi. İlk bakışta ışık değişmez görünüyordu, ama Eragon ışığa baktıkça içinde daha fazla ayrıntı gördü: küçük girdaplar ve akıntılar görünüşte rastgele yönlere doğru kıvrılıp dönüyor, iğne ucu büyüklüğünde noktalar bir an yanıp sönüyordu. Canlıydı.

"Al," dedi Oromis. Eragon'a sağlam bir çuval bezi uzattı.

Eldunari'yi torbaya koyar koymaz Glaedr'le aralarındaki bağlantının kesildiğini görmek Eragon'u rahatlatmıştı. Sarsılmış durumdaki Eragon, kumaş kaplı Eldunari'yi göğsüne bastırırken kollarını Glaedr'in özüne doladığını hissetmenin verdiği huşu duygusunu yaşıyordu. Onu ellerinden bırakırsa



neler olabileceğinden korkuyordun.

"Teşekkür ederim hocam," demeyi başardı, başını Glaedr'e doğru eğerek.

Kalbini hayatımız pahasına koruyacağız, diye ekledi Saphira.

"Hayır!" dedi Oromis haşın bir sesle. "Hayatınız pahasına değil! Bu kaçınmanız gereken bir şey. Yaptığınız bir dikkatsizlik yüzünden Glaedr'in kalbine bir şey olmasına izin vermeyin, ama onu, beni ya da bir başkasını korumak için kendinizi tehlikeye atmayın. Ne pahasına olursa olsun sizin hayatta kalmanız gerek. Yoksa bütün umutlarımız kaybolur ve her yer kararır."

Aynı anda Eragon diliyle, Saphira da düşünceleriyle, "Evet, hocam," dediler.

Nasuada'ya sadakat yemini ettiğiniz için eğer gerekirse ona kalbimi anlatabilirsiniz, ama yalnızca gerekirse. Geriye kalan çok az sayıda ejderha aşkına Eldunari'yle ilgili gerçeğin bilinmemesi gerekiyor.

Arya'ya söyleyebilir miyiz, diye sordu Saphira.

Ve Blödhgarm ve Islanzadi'nin beni koruması için gönderdiği diğer Elfler, diye sordu Eragon. "Saphira'yla birlikte Murtagh'la son dövüşmemizde zihnime girmelerine izin verdim. Savaşın ortasında bize yardım edersen senin varlığını fark edeceklerdir Glaedr."

Blödhgarm'a ve büyücülerine Eldunari'yi anlatabilirsin, dedi Glaedr. Ama ancak size gizlilik yemini ettikten sonra.

Oromis miğferini başına taktı. "Arya, Islanzadi'nin kızı ve bu yüzden bilmesi gerektiğini düşünüyorum. Ama söz konusu Nasuada olunca kesinlikle gerekmediği takdirde ona söylemeyin. Paylaşılan bir sır artık sır değildir. Eğer kendinizi disipline edebilir, Eldunari'yi hiç düşünmezseniz kimse bu bilgiyi zihinlerinizden çalamaz."

"Evet hocam."

"Artık gidelim," dedi Oromis. Elleri bir çift kalın zırhlı eldiven taktı. "Islanzadi'den Nasuada'nın Feinster'i kuşattığını öğrendim. Varden'in size ihtiyacı var."

Ellesmera'da çok uzun kaldık, dedi Saphira.

Belki, ama bu iyi değerlendirilmiş bir zamandı, dedi Glaedr.

Kısa bir başlangıç koşusu yapan Oromis, Glaedr'in ön bacağına, oradan dikenli sırtına çıkıp, eyere yerleşti, bacak kayışlarını geçirdi. "Uçarken son ziyaretin sırasında öğrendiğin gerçek isimlerin listesini gözden geçirebiliriz," dedi Oromis, Eragon'a.

Eragon, Saphira'nın yanına gidip dikkatle sırtına çıktı, örtülerden birini Glaedr'in kalbine örttü, kumaş yığınına eyer torbasına koydu. Bacaklarını aynı Oromis gibi bağladı. Arkasında Eldunari'nin sürekli enerji yaydığını hissedebiliyordu.

Glaedr, Tel'naeir Kayalıklarının kenarına yürüyüp geniş kanatlarını açtı. Altın ejderha bulutlu gökyüzüne doğru uçarken yer sarsıldı. Kanatlarını aşağıya doğru indirip aşağıdaki ağaç denizinden yükselirken hava gürleyip titredi. Saphira, onu takip edip kendini boşluğa bırakırken Eragon önündeki dikenlerden birine tutundu. Boşlukta birkaç yüz metre düştükten sonra Glaedr'in yanına yükseldiler.

İki ejderha güneybatıya doğru yönelirken Glaedr öndeydi. İkisi farklı tempoda kanat çırpıyor, geniş ormanın üstünde hızla yol alıyorlardı.

Saphira boynunu geriye atıp kulakları çınlatan bir şekilde kükredi. Öndeki Glaedr de aynı şekilde karşılık verdi. Korkutucu çığlıkları geniş gök kubbede yankılanırken aşağıdaki kuşlar ve diğer yaratıklar korkuyla kaçıştılar.

# Uçuş

Ellesmera'dan havalanan Saphira ve Glaedr, Elf ormanlarının üstünden hiç durmadan uçtular. Bazen bir açıklıktan göl veya kıvrılarak ilerleyen bir nehir görüyordu Eragon. Suyun kenarında genellikle küçük bir karaca sürüsü oluyor, hayvanlar durup başlarını kaldırarak yüksekte geçen ejderhalara bakıyorlardı. Ama Eragon aşağıdaki manzaraya pek dikkat etmiyordu, çünkü Oromis'in kendisine öğrettiği antik dili tekrarlamakla meşguldu. Eğer unuttuğu ya da yanlış telaffuz ettiği bir sözcük olursa Oromis, ezberleyene kadar sözcüğü tekrarlatıyordu.

Birinci gün öğleden sonra Du Weldenvarden'in kıyısına vardılar. Glaedr ve Saphira, ağaçlar ve ötesindeki çimenlik alan arasındaki gölgeli sınırın üstünde birbirinin etrafında döndüler. Kalbini güvende tut Saphira ve benimkini de, dedi Glaedr.

Tutacağım efendim, diye karşılık verdi Saphira.

Oromis, Glaedr'in sırtından bağırdı. "Güzel rüzgârlar size eşlik etsin Eragon, Saphira! Bir dahaki buluşmamız Urû'baen'in kapısında olsun."

"Size de güzel rüzgârlar eşlik etsin!" diye karşılık verdi Eragon. Glaedr dönüp ormanı batıya doğru takip etti. Böylece Isenstar Gölü'nün en kuzeydeki ucuna varıp oradan Gil'ead'a gideceklerdi. Saphira da daha önceki gibi güneybatıya devam edecekti.

Saphira, bütün gece uçtu. Yalnızca su içmek, Eragon'un bacaklarını açması ve tuvalet ihtiyacını gidermesi için yere indi. Ellesmera'ya uçuşlarının tersine baş rüzgârıyla karşılaşmadılar; hava berrak ve pürüzsüzdü, sanki doğa onların Varden'e varmaları için sabırsızlanıyordu. Güneş ikinci gün doğduğunda Hadarac Çölünün derinliklerindediler. İmparatorluğun güney sınırından geçmek için iyice güneye iniyorlardı. Karanlık ülkeyi ve gökyüzünü tekrar kuşatıp onları soğuk kucağıyla sarmalarken Saphira ve Eragon, kumlu arazinin sınırlarından kurtulmuş, tekrar imparatorluğun yeşil alanlarına girmişlerdi. Rotalarına göre Feinster'e giderken Urû'baen'le Tödosten Gölü arasından geçeceklerdi.

Saphira hiç uyumadan, iki gün iki gece uçtukten sonra daha fazla devam edemeyecek hale geldi. Bir gölün yanındaki beyaz kayın ağaçlarından oluşan bir koruda alçalıp gölgelerine kıvrıldı. Eragon nöbet tutup Brisingr'la talim yaparken Saphira birkaç saat kestirdi.

Oromis ve Glaedr'den ayrıldıklarından beri Feinster'de kendilerini nelerin beklediğini düşünürken hissettiği sürekli kaygı canını sıkıyordu. Ölüm ve yaralanmadan çoğu savaşçının olduğundan daha iyi korunduklarını bilmesine rağmen Yanan Ovalar'ı ve Farthen Dûr Savaşını düşündüğünde, kesilen uzuvlardan fişkıran kanları, yaralı adamların çığlıklarını, kendi bedenine saplanan kılıcın akkor acısını hatırladığında karnı bir yumru halini alıyor, kasları bastırılmış enerjiyle titriyor ve ülkedeki her askerle savaşmak mı istiyor yoksa tam aksi yöne dönüp kaçmak mı istiyor bilemiyordu.

Saphira'yla yolculuklarına devam ederken aşağıdaki tarlalarda yürüyen askerleri görünce korkusu daha da şiddetlendi. Orada burada yağmalanan şehirlerden soluk duman sütunları yükseliyordu. Bu kadar çok nedensiz tahribat midasını bulandırıyor. Bakışlarını kaçırarak, önündeki dikene sıkıca sarıldı, gözlerini iyice sıktı.

Ufaklık, dedi Saphira. Düşünceleri yorgun ve yavaştı. Bunu daha önce de yaptık. Seni rahatsız etmesine izin verme.

Eragon, onun uçuşunu engellediğine üzülerek, üzgünüm... dedi. Oraya vardığımızda düzelirim. Yalnızca bu iş bitsin istiyorum.

Biliyorum.

Eragon burnunu çekip, tuniğinin koluna sildi. Bazen dövüşmekten senin kadar hoşlanmak istiyorum. O zaman bu iş çok daha kolay olurdu.

Eğer hoşlansaydım bütün dünya ayaklarına kapanırdı, Galbatorix'de dâhil. Hayır, benim kan sevgimi paylaşmaman çok iyi. Biz birbirimizi degeliyoruz Eragon... Birbirimizden ayrıyken yarımız, ama birlikte bütünüz. Şimdi aklını bu zehirli düşüncelerden temizle de bana uyanık kalmamı sağlayacak bir bilmece sor.

Pekâlâ, dedi bir süre sonra. Kırmızı, mavi, sarı ve gökkuşağının bütün renkleriyim. Uzun, kısa, kalın ve inceyim. Genellikle kıvrılıp uyurum. Bir k e rede yüz koyun yiyebilirim ve karnım yine de açtır. Kimim ben?

Ejderha tabii ki, dedi Saphira, hiç tereddütsüz.

Hayır, yün bir kilim.

Peh!

Yolculuklarının üçüncü günü de acı veren bir yavaşlıkla geçti. Duydukları tek ses Saphira'nın kanat sesleri, hışırtılı solukları ve Eragon'un kulaklarının dibinden hızla geçen havanın donuk kükreyişiydi. Bacakları ve sırtı eyerde uzun süre oturmaktan ağrıyordu, ama rahatsızlığı Saphira'ninkine kıyasla çok hafifti; Saphira'nın uçarken kullandığı kasları dayanılmaz bir acıyla yanıyordu. Yine de devam ediyor ve şikâyet etmiyordu. Gücüne oraya vardığımızda daha çok ihtiyacın olacak, diyerek Eragon'un acısını büyüyle hafifletmesine de izin vermiyordu.

Karanlık çöktükten saatler sonra Saphira, yalpalayıp mide bulandırıcı tek bir sarsıntıyla birkaç metre düştü. Eragon telaşla doğruldu, bu rahatsızlığa neyin neden olduğunu görmek için etrafına bakındı. Ama aşağıda yalnızca karanlık ve yukarıda parlayan yıldızlar vardı.

Galiba Jiet Nehri'ne vardık, dedi Saphira. Buradaki hava nemli ve soğuk.

O zaman Fenster çok uzakta olamaz. Şehri karanlıkta bulabileceğinden emin misin? Yüz kilometre kuzeyinde ya da güneyinde olabiliriz.

Hayır, olamayız. Yön bulma hissim kusursuz olmayabilir, ama seninkinden ya da toprağa bağlı yaratıkların hepsinden kesinlikle daha iyidir. Eğer gördüğümüz Elf haritaları doğruysa, Fenster'in elli kilometreden kuzeyinde ya da güneyinde olamayız. Ve bu yükseklikten şehri kolayca görebiliriz. Bacalarından çıkan dumanın kokusunu bile alabiliriz.

Gerçekten de öyle oldu. O gece geç saatte, şafağa yalnızca birkaç saat kalmışken batı ufkunda donuk, kırmızı bir parıltı belirdi. Bunu gören Eragon dönüp eyer torbalarındaki zırhını çıkardı. Zırh gömleğini ve başlığını geçirip miğferini, kol ve bacak zırhlarını taktı. Kalkanının yanında olmasını diledi, ama Nar Garzhvog'la birlikte Thardûr Dağı'na koşmadan önce Varden'de bırakmıştı.

Eragon tek eliyle çantasındakileri karıştırıp Oromis'in kendisine verdiği gümüş Faelnirv şişesini buldu. Metal şişe soğuktu. Eragon büyülü likörden bir yudum aldı. Böğürtlen, alkol ve elma suyu

tadındaki içki ağzını yaktı. Yüzüne ateş bastı. Faelnirv'in iyileştirici özellikleri etkisini gösterirken birkaç saniye içinde yorgunluğu azalmaya başladı.

Şişeyi salladı. Endişelenerek içkinin üçte birinin bitmiş olduğunu gördü. Oysa daha önce yalnızca küçük bir yudum almıştı. Gelecekte daha dikkatli olmalıyım, diye düşündü.

O ve Saphira, şehre yaklaşırken ufuktaki parıltı ayrı ayrı binlerce ışık noktacığına dönüştü. Bu ışık noktacıklarının kimisi elde taşınan bir fenere, kimisi yemek ateşine, kimi gökyüzüne siyah bulutlar yayan katran ateşlerine aitti. Eragon ateşlerin kırmızı ışığında parlayan mızrak uçlarını, güçlendirilmiş şehrin duvarlarının dibinde dalgalanan miğferleri, aşağıdaki orduya oklar atmakla, kaynar yağ kazanları devirmekle, duvarların üstüne atılan ipleri kesmekle ve kuşatmacıların surlara dayadığı merdivenleri itmekle meşgul minik figürleri seçebildi. Aşağıdan belli belirsiz çığlıklar yükseliyor, şehrin demir kapılarına vurulan koç başlarının gümbürtüsü geliyordu.

Savaş alanını, adamların, binaların ve çeşitli savaş makinelerinin yerlerini incelerken Eragon'un kalan yorgunluğu da kayboldu. Feinster surlarının dışında yüzlerce harap olmuş kulübe birbirine yapışmış durumdaydı, aralarından bir atın bile geçmesi mümkün değildi. Burada şehrin ana kısmında yaşayamayacak kadar yoksul olanlar yaşıyordu. Kulübelerin çoğu boştu. Büyük bir bölümü de yıkıldığı için Varden'liler surlara kolayca yaklaşabiliyordu. Kulübelerin yirmi kadarı yanıyordu. Eragon bakmaya devam ederken yangın yayılıyor, bir kulübeden diğerine sırıyordu. Kulübelerin doğusunda Varden'lilerin kampını korumak için açılmış hendekler vardı. Şehrin diğer tarafında limanlar ve Eragon'un Teirm'den hatırladığına benzer iskeleler bulunuyor, karanlık ve huzursuz görünümlü okyanus sonsuzluğa uzanıyordu.

Eragon'un içinden vahşi bir heyecan duygusu geçti. Altındaki Saphira'nın da aynı anda ürperdiğini hissetti. Brisingr'ın kabzasını kavradı. Henüz bizi fark etmediler. Geldiğimizi haber verelim mi?

Saphira, Eragon'un dişlerini takırdatan bir şekilde kükreyip önlerindeki gökyüzünü kalın mavi bir ateş tabakasına boyadı.

Aşağıda, şehrin dibindeki Varden'liler ve surların üstündeki savunmacılar durakladı, bir an için savaş alanını sessizlik kapladı. Birden Varden'liler sevinç çığlıkları atıp mızraklarını ve kılıçlarını kalkanlarına vurmaya başladı. Şehir halkından büyük umutsuzluk iniltileri yükseldi.

Ah, dedi Eragon gözlerini kırparak. Keşke bunu yapmasaydın. Şimdi hiçbir şey göremiyorum.

Pardon.

Eragon gözlerini kırpmaya devam ederek, yapmamız gereken ilk şey yeni ölmüş bir at ya da başka bir hayvan bulmak olmalı, dedi. Böylece onların enerjisiyle senin deponu yenileyebilirim.

Bunu yapmak zorunda...

Başka bir zihin onlarınkine dokunurken Saphira sustu. Yarım saniyelik bir panikten sonra Eragon bunun Trianna olduğunu anladı. Eragon, Saphira, diye bağırdı büyücü heyecanla. Tam zamanında geldiniz! Arya ve başka bir Elf surlara tırmandı, ama büyük bir asker grubu onları kapana kısırdı. Birisi onlara yardım etmezse bir dakika bile dayanamazlar! Acele edin!

# Brisingr

Saphira, kanatlarını bedenine yaslayıp dik bir inişe geçti, şehrin karanlık binalarına doğru hızla inmeye başladı. Eragon yüzüne çarpan rüzgârın şiddetinden kurtulmak için başını eğdi. Saphira aşağıdaki okçuların kendisini vuramaması için sağına yatarken dünya etraflarında döndü.

Saphira dalıştan çıkarken Eragon'un uzuvları ağırlaştı. Saphira, kendini düzeltince Eragon'un üstüne bastıran ağırlık da kalktı. Oklar çığlıklar atan atmacalar gibi yanlarından hızla geçiyor, bazıları hedefi ıskalarken bazılarının yönünü Eragon'un koruması değiştiriyordu.

Şehrin dış duvarlarına doğru alçalan Saphira tekrar kükreyip pençeleri ve kuyruğuyla hamle yapıp siperdeki adamları yirmi metre aşağıya gönderdi.

Güney duvarının uzak köşesindeki uzun, kare biçimindeki kuleye dört adet mancınık kurulmuştu. Devasa yaylardan fırlatılan dört metre boyundaki mızraklar, şehrin kapılarında toplanan Varden'lilerin üstlerine yağmur gibi yağıyordu. Eragon ve Saphira perde duvarın içinde bir çift savaşçının etrafında yüz kadar askerin toplandığını gördü. İki savaşçı sırtlarını kuleye dayamış, kılıçlara karşı kendilerini çaresizce savunmaya çalışıyorlardı.

Eragon yüksekte olmalarına ve loş ışığa rağmen savaşçılardan birinin Arya olduğunu fark etti.

Saphira siperden aşağı atlayıp askerlerin ortasına indi, ayaklarının altındaki birkaç adamı ezdi. Gerisi korku ve şaşkınlıkla çığlık atıp kaçıştı. Saphira avının kaçmasına kızarak düş kırıklığı içinde kükredi. Kuyruğunu savurup bir düzine adamı devirdi. Bir adam koşarak yanından kaçmaya çalıştı. Saphira, saldıran bir yılan kadar hızlı olan askeri ağızıyla yakalayıp başını iki yana salladı, adamın omurgasını kırdı. Dört tanesini daha aynı şekilde saf dışı bıraktı.

O ana dek geriye kalan adamlar binaların arasında kaybolmuştu.

Eragon hızla bacaklarındaki kayışları gevşetip yere atladı. Zırhının ilave ağırlığı yüzünden bir dizinin üstüne çöktü. Homurdanıp ayağa kalktı.

"Eragon!" diye bağırdı Arya, ona doğru koşarak. Nefes nefese ve ter içindeydi. Tek zırhı destekli bir yelek ve istenmeyen ışığı yansıtmaması için siyaha boyanmış miğferdi.

"Hoş geldin Bjartskular. Hoş geldin Shade Katili," diye mırladı Blödhgarm. Kısa, turuncu dişleri fenerin ışığında parlıyor, sarı gözleri kıvılcımlar saçıyordu. Elfin sırtındaki ve ensesindeki tüyler diken diken, olmuştu. Bu da onun her zamankinden daha ürkütücü görünmesine neden oluyordu. O ve Arya kan içindeydiler, ama Eragon kanın onlara ait olup olmadığını anlayamıyordu.

"Yaralı mısınız?" diye sordu.

Arya başını iki yana salladı. Blödhgarm, "Yalnızca birkaç sıyrık, ama ciddi bir şey yok," dedi.

Takviyeniz olmadan burada ne yapıyorsunuz, diye sordu Saphira.

"Kapılar," dedi Arya nefes nefese. "Üç gün boyunca kırmaya çalıştık, ama büyü onlara bir şey yapamıyor ve koç başları ahşapta bir çentik bile açmadı. Bu yüzden Nasuada'yı ikna edip..."

Arya nefesini toparlamak için duraklayınca Blödhgarm kaldığı yerden devam etti. "Arya, Nasuada'yı bu gece saldırmak için ikna etti, böylece biz gizlice içeri sızıp kapıları içeriden açacaktık. Ne yazık ki bir büyücü üçlüsüyle karşılaştık. Bizi zihinleriyle yakalayıp büyü yapmamızı

engellediler, sırf sayılarıyla bize üstünlük sağlayacak askerleri topladılar."

Blödhgarm konuşurken Eragon elini ölen askerlerden birinin göğsüne koydu, kalan enerjiyi kendi bedenine, sonra da Saphira'ninkine aktardı. "Büyücüler şimdi nerede?" diye sordu başka bir cesedin yanına giderek.

Blödhgarm'ın tüy kaplı omuzları kalkıp indi. "Sizi görünce korkup kaçtılar, Shurtugal."

İyi etmişler, dedi Saphira.

Eragon üç askerin daha enerjisini aldıktan sonra son askerin kalkanına da el koydu. "Tamam o halde," dedi ayağa kalkarak. "Varden için kapıları açalım, olur mu?"

"Evet, hem de hiç gecikmeden," dedi Arya. Yürümeye başladıktan sonra Eragon'a yandan bir bakış fırlattı. "Yeni bir kılıcın olmuş." Bu bir soru değildi.

Eragon başını salladı. "Rhunön yapmama yardım etti."

"Peki, kılıcının adı ne Shade Katili?" diye sordu Blödhgarm.

Eragon cevap vermek üzereyken karanlık bir sokaktan mızraklı dört asker fırladı. Eragon seri bir hareketle Brisingr'ı kınından çekip öndeki adamın mızrağına vurdu. Ardından askerin kafasını uçurdu. Brisingr vahşi bir sevinçle parlıyor gibiydi. Arya ileri atılıp tepki veremeyen diğer iki askeri öldürdü. Blödhgarm yana kayıp son askeri kendi hançeriyle öldürdü.

"Acele edin!" diye bağırdı Arya, şehir kapılarına doğru koşarak.

Eragon ve Blödhgarm, onun peşinden koşarken Saphira yakından takip ediyor, pençeleri kaldırım taşlarında takırdıyordu. Okçular yukarıdaki siperlerden üzerlerine ok yağdırıyordu. Üç kez şehrin ana bölümünden askerler üzerlerine geldiler. Eragon, Arya ve Blödhgarm hiç yavaşlamadan saldırganları öldürdüler, onların ellerinden kurtulanlar Saphira'nın yakıcı ateşiyle kavruldu.

Şehrin on iki metre yüksekliğindeki kapılarına yaklaşırlarken kapıya indirilen darbelerin sesi gittikçe şiddetleniyordu. Eragon demir sürgülü kapının önünde dikilen siyah kaftanlı iki adam ve bir kadın gördü. Kollarını yukarıya kaldırmış bu üç kişi, antik dilde bir şeyler söyleyip iki yana sallanıyordu. Eragon ve arkadaşlarını fark eden büyücüler birden seslerini kesti. Kaftanları uçuşarak Feinster'in ana caddesinde koşmaya başladılar.

Eragon, onları takip etmeyi çok isterdi. Ama Varden'lileri şehre alması daha önemliydi. Böylece surlardaki adamların merhametine sığınmayacaklardı. Acaba nasıl bir kötülük planladılar, diye merak etti, büyü cülerin arkasından bakarak.

Eragon, Arya, Blödhgarm ve Saphira kapılara varamadan parlak zırhlar içindeki elli asker muhafız kulelerinden çıkıp devasa ahşap kapıların önüne yerleşti.

Askerlerden biri kılıcının kabzasını kalkanına vurup bağırdı. "Bizi asla geçemezsiniz, iğrenç şeytanlar! Burası bizim evimiz ve Urgalların, Elflerin ve insan olmayan başka canavarların buraya girmesine asla izin vermeyeceğiz! Gidin buradan, çünkü Feinster'de kan ve acıdan başka bir şey bulamayacaksınız!"

Arya kule muhafızlarını işaret edip, Eragon'a doğru mırıldandı. "Kapıları açan takımlar orada gizli."

"Git," dedi Eragon. "Sen ve Blödhgarm adamların etrafından dolaşip gizlice kulelere girin. Saphira

ve ben bu arada askerleri oyalarız."

Arya başını salladı. Blödhgarm'la birlikte Eragon ve Saphira'nın arkasındaki evleri kuşatan gölgelerde gözden kayboldu.

Eragon onunla olan bağı yüzünden Saphira'nın askerlerin üstüne atlamaya hazırlandığını hissedebiliyordu. Elini onun ön bacaklarından birine koydu.

Bekle, dedi. Önce bir şey denememe izin ver.

İşe yaramazsa hepsini parçalayabilir miyim, diye sordu dişlerini yala yarak.

Evet, o zaman istediğini yapabilirsin.

Eragon bir elinde kılıcı diğer elinde kalkanını tutarak yavaşça askerlere doğru yürüdü. Yukarıdan bir ok gelip, göğsünün doksan santim önünde durdu, hemen yere düştü. Eragon askerlerin ürkmüş yüzlerine baktı, sesini yükseltip, "Benim adım Eragon Shade Katili!" dedi. "Belki adımı duymuş, belki de duymamışsınızdır. İki şekilde de şunu bilin: Ben Ejderha Süvarisi'yim ve Varden'in Galbatorix'i tahttan indirmesine yardım edeceğime söz verdim. Söyleyin bana, içinizden biri Galbatorix'e yada İmparator'a antik dilde sadakat yemini etti mi?... Evet, ettiniz mi?"

Askerlerin komutanı gibi duran ve daha önce konuşan adam, "Boğazımıza kılıç dayasa bile krala sadakat yemini etmeyiz!" dedi. "Biz Leydi Lora na'ya sadığız. O ve ailesi bizi dört kuşaktır yönetiyor ve bizler onların yönetiminden memnunuz." Diğer askerler de onaylarcasına mırıldandı.

"O halde bize katılın!" diye bağırdı Eragon. "Silahlarınızı indirin. Size ve ailelerinize zarar gelmeyeceğine dair söz veriyorum. Varden, Surda, Cüceler ve Elflerin gücüne karşı Feinster'i elinizde fazla tutamazsınız."

"Öyle diyorsun," diye bağırdı askerlerden biri. "Ama Murtagh ve kırmızı ejderhası yine gelirse?"

Eragon biraz duraksadıktan sonra kendinden emin bir şekilde, "Onun gücü bana ve Varden'de savaşan Elflere eşit değil. Onu daha önce bir kere geri püskürttük." Eragon askerlerin solunda, Arya ve Blödhgarm'ın surların üstüne çıkan taş merdivenlerden birinin arkasında belirdiğini gördü. Sessiz adımlarla en soldaki muhafız kulesine doğru yürüyorlardı.

Askerlerin komutanı, "Biz krala söz vermemiş olabiliriz, ama Leydi Lorana verdi. Ona ne yapacaksınız? Öldürecek misiniz? Hapse mi atacaksınız? Hayır, güvene ihanet edip geçmenize izin vermeyeceğiz. Surlardaki o canavarlar da geçemez. Sen ve Varden, imparatorluğa hizmet etmek zorunda kalanlar için ölümden başka bir vaatte bulunmuyorsunuz!"

"Neden bizi rahat bırakmadın, ha, Ejderha Süvarisi? Neden huzur içinde yaşamamız için sesini kesmedin? Ama hayır, şan, şöhret ve zenginlik çok büyüktü. Hırslarını tatmin edebilmek için evlerimizi mahvetmeniz gerekiyordu. Sana lanet ediyorum Ejderha Süvarisi! Bütün kalbimle lanet ediyorum! Alagaesia'dan git ve bir daha asla geri dönme!"

Adamın laneti son Ra'zac'ın Helgrind'de söylediği lanete çok benzediği için Eragon'un içi bir an ürperdi. Angela'nın söylediği fal aklına geldi. Çaba göstererek düşüncelerini bir kenara koydu. "Seni öldürmek istemiyorum, ama gerekirse öldürürüm. Silahlarınızı bırakın!"

Arya en soldaki muhafız kulübesinin dibindeki kapıyı sessizce açıp içeri süzüldü. Vahşi bir kedi gibi sinsi Blödhgarm askerlerin arkasından diğer kuleye doğru yürüdü.



Askerlerden biri arkasına dönse onu görürdü. Askerlerin komutanı Eragon'un ayağına doğru tükürdü. "Sen kendin bile insana benzemiyorsun! Sen ırkına ihanet etmişsin!" Adam bunları söyledikten sonra kalkanını alıp kılıcını kaldırdı ve yavaşça Eragon'a doğru yürüdü.

"Shade Katili," diye gürledi. "Ha! On iki yaşındaki yeğenimin bir Shade öldürdüğüne inanmam daha mantıklı."

Eragon askerin birkaç adım kalana kadar yaklaşmasına izin verdi. Sonra ileri doğru tek bir adım atıp, Brisingr'ı adamın kabartmalı kalkanına sapladı. Brisingr adamın kalkanının altındaki koluna ve göğsüne saplanıp sırtından çıktı. Adam bir kez sarsılıp hareketsiz kaldı. Eragon kılıcını geri çekerken muhafız kulübelerinden birtakım gürültüler geliyordu. Dişliler ve zincirler dönmeye başlamış, şehir kapılarını kapatan büyük kirişler geri çekiliyordu.

"Silahlarınızı indirin yoksa ölürsünüz!" diye bağırdı Eragon.

Yirmi asker birden bağırp kılıçlarını sallayarak üzerine koştu. Diğerleri ya dağıldı ya da şehir merkezine doğru koşmaya başladılar. Bir kısmıysa Eragon'un tavsiyesine uyup kılıçlarını, mızraklarını ve kalkanlarını yere bırakıp elleri dizlerinde yol kenarına çöktüler.

Askerlerin arasından kendine yol açarken Eragon'un etrafını ince bir kan sisi kapladı. Bir taraftan diğerine dönüyor, askerler tepki veremedi saldıyordu. Saphira iki askeri devirip diğerini burun deliklerinden çıkardığı alevle zırhlarının içinde yaktı. Eragon en arkadaki askerin ayaklarının birkaç adım ötesinde kayarak durdu. Kılıç tutan kolu az önce yaptığı hamleyle uzanmıştı. Adamın önce üst, sonra alt yarısının yere yuvarlanmasını bekledi.

Kapılar inleyerek dışa doğru açılırken Arya ve Blödhgarm muhafız kulelerinden çıktı. Yukarıdaki okçular üzüntüyle bağırp savunabilir duruma geçtiler. Kapıların etrafında düzinelerce el belirip kapıları biraz daha aralarken Eragon kemerli girişin ötesinde haşın yüzlü Varden'lilerin, adamların ve Cücelerin beklediğini gördü.

"Shade Katili!" diye bağırdılar. "Argetlam!" "Hoş geldin. Bugünkü av çok iyi."

"Bunlar benim esirlerim!" dedi Eragon, Brisingr'la yolun kenarında çömelmiş askerleri işaret ederek. "Onları bağlayıp iyi davranın. Kendilerine hiçbir zarar gelmeyeceğine söz verdim."

Savaşçılar onun emirlerini yerine getirmek için koşturdular.

Varden'liler şehre akmaya başlarken şingırdayan zırhları ve yerde gümleyen çizmeleri sürekli bir gürültü çıkarıyordu. Eragon, savaşçıların dördüncü safında Roran, Horst ve Carvahallı birkaç adam daha görüp sevindi. Onlara seslenince Roran çekicini kaldırdı, ona doğru koştu.

Eragon, Roran'ın sağ kolunu sıkıp kabaca kucakladı. Geri çekilirken Roran'ın öncekine kıyasla daha yaşlı görüldüğünü ve gözlerinin çukura kaçmış olduğunu gördü.

"Buraya gelmenin zamanı geldi de geçti bile," diye homurdandı Roran. "Surlara çıkmaya çalışırken yüzlerce Varden'li öldü."

"Saphira ve ben olabildiğince hızlı geldik. Katrina nasıl?"

"İyi."

"Bu iş bittikten sonra ben gittiğimden beri neler olduğunu anlatacağsın."

Roran dudaklarını birbirine bastırıp başını salladı. Sonra Brisingr'ı işaret etti. "Kılıcı nereden

buldun?"

"Elflerden."

"Adı ne?"

"Bris..." demek üzereyken Islanzadi'nin kendisini ve Saphira'yı korumak için görevlendirdiği on bir Elf, adamların arasından çıkıp etraflarını sardı. Arya ve Blödhgarm da onlara katıldı. Arya kılıcının kaygan çeliğini sildi.

Eragon konuşmaya devam edemeden önce Jörmundur kapılardan geçip onu selamladı. "Shade Katili! Hoş geldin!"

Eragon da onu selamlayıp, "Şimdi ne yapacağız?" diye sordu.

"Neyi uygun görürsen," dedi Jörmundur, kahverengi atının dizginlerini çekerek. "Kaleye kadar savaşmamız gerek. Saphira evlerin arasından sığabilecek gibi görünmüyor. Bu yüzden etraflarından dolaşıp askerlerin kuvvetlerini taciz edebilirsiniz. Kaleyi yıkmanızın ya da Leydi Lorana'yı ele geçirmenizin çok yararı olur."

"Nasuada nerede?"

Jörmundur omzunun gerisini işaret etti. "Ordunun arkasında, Kral Orrin'le birlikte kuvvetlerimizi koordine ediyor." Jörmundur savaşçıların akışını seyredip tekrar Eragon ve Roran'a döndü. "Güçlü Çekiç, senin yerin adamlarının yanı, dedikodu yapmak için kuzenin yanı değil." İnce, ama kaslı komutan dönüp atını sürdü, Varden'e emirler yağdırarak loş sokaklarda ilerledi.

Roran ve Arya da onu takip ederken Eragon, Roran'ın kolunu yakalayıp kılıcıyla Arya'nın kılıcına dokundu. "Durun," dedi.

"Ne var!" dedi Arya ve Roran aynı sabırsız tonla.

Evet, ne var, diye sordu Saphira. Yapacak işimiz varken oturup sohbet edemeyiz.

Babam," dedi Eragon. "Morzan değil, Brom'muş."

Roran gözlerini kırıştırdı. "Brom mu?"

"Evet, Brom!"

Arya da şaşırmıştı. "Emin misin Eragon? Nereden biliyorsun?"

"Elbette eminim! Daha sonra açıklarım, ama size gerçeği söylemek için beklenemedim."

Roran başını iki yana salladı. "Brom... Hiç tahmin edemezdim, ama galiba mantıklı. Morzan'ın adından kurtulduğun için memnun olmalısın."

"Memnundanda öte," dedi Eragon sırtarak.

Roran, onun sırtını sıvazlayıp, "Kendine dikkat et," dedikten sonra Horst ve diğer köylülerin peşinden gitti.

Arya da aynı yönde ilerledi, ama birkaç adım gitmeden Eragon, ona seslendi. "Bütün Olan Sakat, Du Weldenvarden'den ayrılıp Gil'ead'da Islanzadi'ye katıldı." Arya'nın yeşil gözleri irileşti, dudakları aralandı, sanki bir soru sormak üzereydi. Ama içeri dolan askerler onu şehrin derinlerine sürdü.

Blödhgarm, Eragon'a yaklaştı. "Shade Katili, Kederli Bilge neden ormandan ayrıldı?"

"O ve arkadaşı imparatorluğa bir darbe indirmenin ve varlıklarını Galbatorix'e göstermenin zamanının geldiğini düşündü."

Elf in tüyleri dalgalandı. "Bu gerçekten önemli bir haber."

Eragon, Saphira'nın sırtına tırmandı. "Kaleye doğru ilerleyin," dedi Blödhgarm ve diğerlerine. "Orada buluşuruz."

Saphira, Elf in cevap vermesini beklemeden şehir duvarlarının tepesine çıkan merdivenlere sıçradı. Geniş siperlere tırmanırken taş merdivenler ağırlığı altında çatırdıyordu. Feinster'in yanık kulübelerinin üstüne uçup yükseklik kazanmak için hızla kanat çırdı.

Başka birine Oromis ve Glaedr'i anlatmadan önce Arya'nın bize izin vermesi gerek, dedi Eragon. Kendisi, Orik ve Saphira'nın, Ellesmera'yı ilk ziyaretlerinde Kraliçe Islanzadi'ye ettikleri gizlilik yeminini hatırlamıştı.

Eminim hikâyemizi duyduktan sonra izin verecektir, dedi Saphira.

Evet.

Eragon ve Saphira, Feinster içinde bir yerden bir yere uçup kalabalık bir grup adam ve Varden'linin başının belada olduğunu gördüklerinde yere indiler. Birisi hemen saldırıya geçmezse Eragon her grubu teslim olmaya davet etti. Başarılı olduğu kadar başarısız da oldu. Ama denediği için kendini daha iyi hissediyordu, çünkü sokakları dolduranlar eğitilmiş askerler değil sıradan Feinster vatandaşlarıydı. Her birine, "Bizim düşmanımız İmparator, siz değilsiniz. Bize karşı silah kullanmazsanız korkacak bir şey yok," dedi. Eragon bir kadın ya da çocuğun karanlık şehrin sokaklarında koştuğunu gördüğünde en yakın eve gizlenmelerini emretti ve istisnasız hepsi onu dinledi.

Eragon etrafındaki bütün insanların zihinlerini inceleyip kendilerine zarar verecek büyücüler olup olmadığını anlamaya çalıştı, ama daha önce görmüş olduğu üç büyücü hariç başka görmedi. Üçü de düşüncelerini ondan gizleme konusunda çok dikkatliydi. Herhangi bir şekilde savaşa katılmamaları Eragon'un dikkatini çekmişti.

Belki şehirden ayrılmayı düşünüyorlardır, dedi Saphira'ya.

Galbatorix savaşın ortasında ayrılmalarına izin verir mi sence?

Büyücülerini kaybetmek isteyeceğini sanmam.

Olabilir, yine de dikkatli ilerlememiz gerek. Ne planladıklarını kim bilebilir?

Eragon omuz silkti. Şu an yapabileceğimiz en iyi şey Varden'lilerin şehri bir an önce ele geçirmesine yardım etmek.

Saphira onaylayıp yakındaki bir meydanda gerçekleşen arbedeye yöneldi.

Şehirde savaşmak, Eragon ve Saphira'nın alışık olduğu gibi açık alanda savaşmaktan farklıydı. Dar sokaklar ve yakındaki binalar Saphira'nın hareketlerini engelliyor, Eragon geldiklerini çok önceden fark etse bile askerler saldırdığında tepki vermekte zorlanıyordu. Saphira birkaç kez kuyruğunun dikkatsiz bir hareketiyle bir evin ön tarafını harap etmişti. İkisi kalıcı yaralardan şans, beceri ve Eragon'un büyüleri sayesinde kurtulmayı başarmışlardı, ama saldırılar onları daha önceki savaşlarda

olduklarından daha dikkatli ve gergin yapmıştı.

Böyle beşinci çatışmadan sonra Eragon o kadar öfkelenmişti ki askerler, sonunda hep yaptıkları gibi, geri çekilmeye başladığında her birini öldürmeye kararlı bir şekilde peşlerine düştü. Ama askerler sokakta yön değiştirip bir şapka dükkânına dalarak onu şaşırttı.

Eragon kapının enkazının üstünden atlayarak onları takip etti. Dükkânın içi zifiri karanlıktı. Tavuk tüyleri ve parfüm kokuyordu. Dükkânı büyüyle aydınlatabilirdi, ama askerlerin kendisinden daha dezavantajlı olduğunu bildiğinden bunu yapmadı. Zihinlerinin yakında olduğunu hissedebiliyor, zorlama nefeslerini duyabiliyordu, ama onlarla arasında neler olduğunu bilemiyordu. Bastığı yeri ayaklarıyla hissederek dükkânın derinliklerine doğru ilerledi. Kalkanı önünde, Brisingr saldırıya hazır şekilde başının üstündeydi.

Bir ipin yere düşmesi kadar belli belirsiz bir sesle bir nesnenin üzerine geldiğini duydu.

Hızla geriye çekilirken bir gürz ya da çekiç kalkanına inip parçaladı. Çılgınlık yükseldi. Biri bir sandalye ya da masa devirdi, bir şey duvara çarptı. Eragon ileri atılınca Brisingr'ın ete ve kemiğe gömüldüğünü hissetti. Kılıcını çekince adam ayaklarının dibine düştü.

Dışarıda dar sokakta kendisini bekleyen Saphira'ya baktı. Ancak o zaman sokaktaki direkte asılı olan feneri gördü ve ışığı yüzünden askerlerin kendisini gördüğünü anladı. Hızla açık kapıya gidip kalkanın parçalarını fırlattı.

Dükkânın içinde bir şangırtı daha oldu ve bir karmaşanın ardından askerler geriye koşup merdivenlerden çıkmaya başladı. Eragon da peşlerinden gitti. İkinci kat dükkânın sahibi olan ailenin eviydi. Eragon labirenti andıran odalarda hızla koşarken insanlar bağırıyor, bir bebek ağlamaya başladı, ama bütün dikkatini avına veren Eragon onlara aldırmadı. Sonunda askerleri tek bir mumun titrek ışığının aydınlattığı sıkışık oturma odasında kıstırdı.

Kılıcının dört hamlesiyle dört askeri öldürürken üstüne sıçrayan kanlar nedeniyle yüzünü buruşturdu. Askerlerin birinden yeni bir kalkan alıp durdu, cesetleri inceledi. Orada, oturma odasının ortasında bırakmak kabalık olacağı için hepsini yakındaki bir camdan dışarı attı.

Merdivenlere geri dönerken köşeden bir figür çıkıp, hançerini Eragon'un kaburgalarına doğru salladı. Koruması sayesinde hançerin ucu Eragon'a birkaç santim kala durdu. İrkilerek Brisingr'ı havaya kaldırdı. Hançerin sahibinin kafasını omuzlarından ayırmak üzereyken onun on üçünden büyük olmayan bir çocuk olduğunu fark etti.

Eragon donup kaldı. Bu ben olabilirdim, diye düşündü. Onun yerinde olsam ben de aynı şeyi yapardım. Oğlanın arkasına bakınca gecelik ve örgü başlıklarıyla oturan bir adam ve kadın gördü. Birbirlerine sarılmış dehşet içinde ona bakıyorlardı.

Eragon bir an için ürperdi. Brisingr'ı indirip boşa kalan eliyle hançeri oğlanın gevşeyen elinden aldı. "Senin yerinde olsaydım savaş bitene dek dışarı çıkmazdım," derken sesinin şiddeti kendisini de şaşırttı. Sonra duraksayıp ekledi. "Üzgünüm."

Utanarak dükkândan koşarak çıktı, Saphira'ya katıldı.

Birlikte cadde boyunca yürüdüler.

Şapkacı dükkânından biraz uzaklaşmışlardı ki Kral Orrin'in birkaç adamıyla karşılaştılar. Adamlar az önce girdikleri malikânedeki altın şamdanlar, gümüş tabaklar ve mücevherler almışlardı.

Eragon, adamlardan birinin kolundaki kumaş yığınının doğru atıldı. "Onları geri koyun!" diye bağırdı bütün gruba. "Buraya bu insanlara yardım etmeye geldik, mallarını çalmaya değil! Onlar bizim kardeşlerimiz, annelerimiz, babalarımız. Bu seferlik sizi bağışlıyorum, ama eğer sizin ya da başkalarının yağmacılık yaptığınıza dair bir haber kulağıma gelirse hepinizi hırsızlar gibi kırbaçlatırım!" Saphira da onun söylediklerini vurgulamak için kükredi. Azarlanan savaşçılar, Eragon ve Saphira'nın dikkatli bakışları altında mermer malikânenin harabelerine geri döndüler.

Şimdi, dedi Eragon, Saphira'ya. Belki biz...

"Shade Katili! Shade Katili!" diye bağırdı bir adam, şehrin derinliklerinden onlara doğru koşarak. Silahları ve zırhı onun Varden'li olduğunu gösteriyordu.

Eragon, Brisingr'ı sıkıca kavradı. "Ne var?"

"Yardıma ihtiyacımız var Shade Katili. Ve senin de Saphira!"

Savaşçıyı takip edip büyük, taş bir binaya vardılar. Birkaç düzine Varden'li binanın önündeki alçak duvarın gerisine çömelmişti. Eragon ve Saphira'yı gördüklerine sevinmiş gibiydiler.

"Geride durun!" dedi Varden'lilerden biri. "İçeride bir grup asker var ve yaylarını üzerimize doğrultmuş durumdadır."

Eragon binanın görüş alanının hemen dışında durdu. Onları getiren savaşçı, "Askerlere ulaşamıyoruz. Kapılar ve pencereler kilitli. Kendimize yol açmaya çalışırsak bize ok atıyorlar."

Eragon, Saphira'ya baktı. Yapayım mı, yapmayayım mı?

Ben ilgilenirim, dedi Saphira. Kanatlarını açarak havalandı.

Saphira çatıya inerken bina sarsıldı, pencereler çatırdadı. Pençelerini taşların arasındaki boşluklara sokup büyük bir gayretle binayı parçaladılar ve dehşet içindeki askerlerin ortaya çıkmasını sağlayıp hepsini farelerin peşinde koşan bir kedi gibi katlederken Eragon ve diğer savaşçılar hayretle onu izledi.

Saphira, Eragon'un yanına döndüğünde Varden ondan yavaşça uzaklaştı. Bu vahşet gösterisinden çok korktuğu açıkça belli oluyordu. Saphira, onlara aldırılmayıp pençelerini yalamaya, kanı temizlemeye başladı.

Düşman olmadığımız için ne kadar mutlu olduğumu sana hiç söyledim mi, diye sordu Eragon.

Hayır, ama çok tatlısın.

Askerler şehir boyunca Eragon'u etkileyen bir kararlılıkla savaşıyordu; yalnızca zorda kaldıklarında teslim oluyor ve Varden'lilerin ilerlemesini durdurmak için ellerinden geleni yapıyorlardı. Kararlı dirençleri yüzünden Varden'liler kalenin bulunduğu şehrin batı yakasına şafağın ilk saatlerine kadar ulaşamadı.

Yüksek, kare biçiminde ve farklı yüksekliklerdeki sayısız kuleyle bezenmiş kale heybetli bir yapıydı. Çatı kayağan taşından yapılmıştı, bu yüzden saldırganlar orayı yakamıyordu. Kalenin önünde birkaç alçak müstemilatın bulunduğu ve dört mancınığın sıralandığı büyük bir avlu vardı. Avlunun etrafını aralarına daha küçük kulelerin serpiştirildiği kalın perde duvar çevreliyordu. Yüzlerce asker surlarda, yüzlercesi de avludaydı. Avluya yerden girmenin tek yolu, perde duvardaki geniş, kemerli geçitti. Bu geçit demir parmaklıklar ve kalın meşe kapılarla kapatılmıştı.

Birkaç bin Varden savaşçısı perde duvara bastırırken duvarların üstünden oklar gidip geliyordu. İki taraf da üstünlük elde edemiyordu.

Kapı, dedi Eragon, işaret ederek.

Saphira alçalıp burun deliklerinden püskürttüğü ateş ve dumanla surların üstünü temizledi. Eragon'u sarsarak duvarların üstüne indi. Git. Varden'lilere taş atmaya başlamadan önce mancınıklarla ilgileneceğim.

Dikkatli ol. Eragon, Saphira'nın arkasından surların üstüne indi.

Onlar dikkatli olmalı, diye karşılık verdi. Mancınıkların etrafındaki mızraklı adamlara hırladı. Yarısı dönüp içeri kaçtı.

Surlar Eragon'un yerden sıçrayamayacağı kadar yüksekti, bu yüzden Saphira kuyruğunu yandan aşağıya sarkıtıp, iki mazgal siperinin arasına kıstırdı. Eragon, Brisingr'ı kınına sokup Saphira'nın dikenlerini merdiven gibi kullanarak aşağıya indi. Kuyruğun ucuna vardığında elini bırakıp geriye kalan altı metreyi atladı. Varden'lilerin arasına inerken darbenin etkisini azaltmak amacıyla yuvarlandı.

"Selam Shade Katili," dedi Blödhgarm. Diğer on bir Elf le birlikte kalabalığın arasından çıktı.

"Selâm." Eragon, Brisingr'ı tekrar çekti. "Neden kapıyı Varden'liler için açmadınız?"

"Kapı pek çok büyüyle korunuyor Shade Katili. Kırmak çok büyük enerji gerektiriyor. Arkadaşlarım ve ben, sizi ve Saphira'yı korumak için buradayız.

Başka işlerle kendimizi yorarsak bu görevimizi yerine getiremeyiz."

Eragon söylenmemek için kendini tutarak, "Saphira ve benim kendimizi yormamızı mı tercih edersin Blödhgarm? Bu bizi daha güvende mi kılar?"

Elf bir an için Eragon'a bakarken sarı gözlerinde anlaşılmas bir ifade belirdi. Sonra başını hafifçe yana eğdi. "Kapıyı hemen açarız, Shade Katili."

"Hayır, açmayın," dedi Eragon. "Burada bekleyin."

Eragon, Varden'li savaşçıların ön tarafına doğru ilerledi. "Bana yer açın!" diye bağırdı savaşçılara işaret ederek. Varden gerileyip ona yer açtı. Balistadan fırlatılan bir cirit korumasından sekip ara sokağa girdi. Saphira avluda kükredi. Ardından kırılan keresteler ve kopan gergin ipin sesi duyuldu.

Eragon kılıcını iki eliyle kavrayıp başının üstüne kaldırdı. "Brisingr!" Kılıç mavi bir alev çıkarırken arkasındaki savaşçılardan hayret nidaları yükseldi. Eragon öne çıkıp ızgaranın demirlerine sertçe vurdu. Kılıç kalın metal parçasını yararken duvara ve çevredeki binalara kör edici bir ışık çarptı. Brisingr demir parmaklıkların korumalarını bozarken Eragon yorgunluğunda ani bir artış hissetti. Gülümsedi. Rhunön'un, Brisingr'a koyduğu karşı büyüler, düşmanın yaptığı büyüleri yenmek için yeterliydi.

Çabuk, ama sabit bir hızla demir parmaklıklarda büyük bir delik açtı. Büyük bir demir parmaklık parçası gürültüyle yere düşerken yana kaçtı. Demir parmaklıkların yanından geçip perde duvarın derinlerine gömülmüş olan meşe kapılara yürüdü. Brisingr'ı iki kapı arasındaki saç kılı inceliğinde çatlağa sokup kılıcını geçirdi, karşı taraftan çıkardı. Kılıca yaptığı enerji akışını artırarak çeliğin taze ekmeği kesen bir bıçak gibi rahatça tahtadan geçmesini sağladı. Kılıcın etrafından çıkan duman

genzini yakıp gözlerini sulandırdı.

Eragon kılıcı yukarı kaldırıp, içeriden kapatılmış kapıların arkasındaki kalın tahta kirişi yaktı. Brisingr'ın karşılaştığı direncin azaldığını hisseder hissetmez kılıcı çekip alevi söndürdü. Kalın eldivenler giyip bir kapının parlak kenarlarını kavradı, kaldırarak çekip açtı. Diğer kapı da dışarı doğru açılıyordu. Kendi başına açılıyor gibi görünse de bir süre sonra kapıyı açanın Saphira olduğunu gördü; girişin sağına oturmuş parlak mavi gözlerle ona bakıyordu. Arkasında dört mancınık harabesi yatıyordu.

Havayı gürültülü savaş çıgıllıklarıyla dolduran Varden'liler avluya doluşurken Eragon, Saphira'nın yanına gitti. Çabalarından yorgun düşen Eragon, Bilge Beloth Kemerine elini koyup kemerin içindeki on iki elmasa depoladığı enerjiyle gücünü yeniledi. Geri kalanını aynı şekilde yorgun olan Saphira'ya yöneltti, ama o reddetti. Kendine sakla. Fazla enerji kalmadı elmasta. Üstelik benim ihtiyacım olan tek şey yemek ve iyi bir gece uykusu.

Eragon, ona yaslanıp gözlerini yarı kapadı. Yakında, dedi. Yakında hepsi bitecek.

Umarım, dedi Eragon.

Yanlarından geçen savaşçıların arasında Angela da vardı. Yeşil ve siyah zırhını kuşanmış, hûthvir adındaki Cüce rahiplere ait olan iki kılıçlı asa silahını taşıyordu. Angela, Eragon'un yanında duraksayıp muzip bir ifadeyle, "Etkileyici bir gösteri," dedi. "Ama sence de biraz abartmıyor musun?"

"Ne demek istiyorsun?" diye sordu Eragon kaşlarını çatarak.

Angela tek kaşını kaldırdı. "Hadi ama, kılıcını ateşe vermek gerçekten gerekli miydi?"

Eragon, onun itirazını anlayınca ifadesi aydınlandı. Gülmeye başladı. "Demir parmaklıklar için hayır, ama hoşuma gitti. Üstelik bu elimde değil. Kılıca antik dilde Ateş adını verdim. Ne zaman bu sözcüğü söylesem kuru bir dal parçası gibi alevler içinde kalıyor."

"Kılıcına Ateş adını mı verdin?" Angela, ona inanamıyormuş gibiydi. "Ateş? Ne sıkıcı bir isim bu böyle? Alev Kılıcı deyip geçseydin bari. Demek Ateş. Hımm. Koyunıyen ya da Krizantem Satırı veya hayal gücünü kullanıp başka bir isim veremez miydin?"

"Burada bir Koyunıyen var zaten," dedi Eragon, elini Saphira'nın üstüne koyarak. "Başka bir taneye ihtiyacımız yok."

Angela kahkahalarla güldü. "Demek mizah yeteneğinden o kadar da yoksun değilmişsin! Sende bir umut olabilir." Çifte kılıçlı asasını sallayarak kaleye doğru dans edercesine ilerlerken, "Ateş? Peh!" dedi.

Saphira'dan alçak bir hırıltı yükseldi. Kime Koyunıyen dediğine dikkat et Eragon, yoksa seni de yerim.

Tamam Saphira.

# Kıyamet Gününün Gölgesi

Blödhgarm ve arkadaşları olan Elfler, avluda Eragon ve Saphira'ya katılmışlardı; ama Eragon onlara aldırmadan Arya'yı arıyordu. Atının üstündeki Jörmundur'un yanında koşan Arya'yı görünce el sallayıp dikkatini çekmek için kalkanını kaldırdı.

Arya, onu fark edip zarif adımlarla yanına geldi. Ayrıldıktan sonra Arya kendine bir kalkan, miğfer ve zincirli zırh yelek edinmişti. Zırhının metali, şehri kaplayan gri ışıktaki parlıyordu. Yanında dururken Eragon, "Saphira ve ben kaleye yukarıdan girip Leydi Lorana'yı esir alacağız. Bizimle gelmek istiyor musun?" diye sordu.

Arya kısa bir baş sallamayla cevap verdi.

Eragon bir sıçramayla Saphira'nın ön ayağına, oradan da eyerine çıktı. Onu takip eden Arya bir süre sonra arkasındaydı. Zincir zırhı sırtına dayanıyordu.

Saphira kadife kanatlarını açıp havalandı. Blödhgarm ve diğer Elfler düş kırıklığı içinde peşlerinden bakıyordu.

"Korumalarını bu kadar hafife almamalısın," diye mırıldandı Arya, Eragon'un sol kulağına. Saphira avlunun üstünde dönerken Arya kılıç kullandığı kolunu Eragon'un beline dolayıp ona sıkıca tutundu.

Eragon cevap veremedi. Glaedr'in engin zihninin dokunuşunu hissetti. Bir an için aşağıdaki şehir kayboldu ve yalnızca Glaedr'in görüp hissettiği şeyi görüp hissetti.

İki bacaklı yuvarlak kulaklıların dağınık orman mağaralarının üstünde yükselirken eşek arısı gibi yakıcı oklar karnından sekiyordu. Kanatlarının altındaki hava sakin ve doygun, uçmak için mükemmeldi. Oromis pozisyonunu değiştirirken eyeri pullarına sürtünüyordu.

Glaedr dişini çıkarıp havayı tattı. Yanık odunda pişmiş et akan kan kokusu alıyordu. Daha önce buralara defalarca gelmişti. Gençliğinde Gil'ead'dan farklı bir isimle biliniyordu ve o zamanlar orada bir tek ciddi kahkahalı sivri dilli Elfler ve Elflerin dostları yaşıyordu. Önceki ziyaretleri her zaman iyi geçmişti, ama çarpık zihinli Tövbekâr tarafindân öldürülen yuva eşlerini hatırlamak ona acı veriyordu.

Tek gözlü tembel güneş ufukta asılıydı. Kuzeyde büyük su Isenstar cilalı gümüş tabakası gibi dalgalanıyordu. Aşağıda Islanzadi komutasındaki sivri kulaklılar sürüsü dağılmış karınca yuvası şehrin etrafına dizilmişti. Zırhları ezilmiş buz gibi parlıyordu. Bütün bölgeyi sabah sisi kadar yoğun olan mavi bir duman örtüsü kaplamıştı.

Ve güneyden küçük öfkeli yırtık pençeli Thorn, Gil'ead'a doğru geliyor, herkesin duyacağı şekilde kükreyip meydan okuyordu. Morzan'ın oğlu Mutrtagh sırtında oturuyor, sağ elindeki Zar'roc parlıyordu.

İki sefil yavruya bakan Glaedr'in içi üzüntüyle doldu. Oromis'le birlikte onu öldürmek zorunda kalmamayı diledi. Bir kez daha ejderha, ejderhayla, süvari süvariyle dövüşmek zorunda ve bunun tek nedeni yumurta kıran Galbatorix. Glaedr kasvetli bir ruh hali içinde hızla kanat çırpıp yaklaşan düşmanlarını parçalamaya hazırlanmak için pençelerini açtı.

Saphira bir yana dönüp yirmi metre aşağıya indikten sonra dengesini sağlarken Eragon'un başı onun ensesine çarptı. Bunu sen de gördün mü, diye sordu Saphira.



Gördüm. Endişeli Eragon, Glaedr'in Kalplerin Kalbi'nin bulunduğu eyer torbalarına baktı. Saphira'yla birlikte Glaedr ve Oromis'e yardım etmeleri gerekip gerekmediğini düşündü, ama sonra Elflerin arasında sayısız büyücü olacağı konusunda kendini ikna etti. Öğretmenleri yardım istemeyecekti.

"Ne var?" diye sordu Arya.

Oromis ve Glaedr, Murtagh ve Thorn'la savaşmak üzere. Eragon, Arya'nın arkasında kaskatı olduğunu hissetti. "Nereden biliyorsun?"

"Daha sonra açıklarım. Ama umarım yaralanmazlar."

"Ben de umarım."

Saphira, kalenin üstünden uçup sessiz kanatlarla aşağıya süzüldü, en yüksek kulenin tepesine indi. Eragon ve Arya kalenin dik çatısına inerken Saphira, seninle aşağıdaki odada buluşuruz. Buradaki pencere benim için çok küçük, dedi. Ardından havalanırken kanat rüzgârı onlara çarptı.

Eragon ve Arya çatının kenarından aşağıya sallanıp iki metre aşağıdaki taş çıkıntıya atladılar. Eragon aşağı kaysalar kendilerini bekleyen baş döndürücü düşüşü umursamayıp çıkıntıda santim santim ilerledi, haç biçimindeki pencereye geldi. Buradan ok demetleri ve sıra sıra yayların bulunduğu büyük bir odaya girdi. Saphira indiğinde odada biri varsa bile şimdi kaçmıştı.

Arya da arkasından içeri girdi. Odayı inceleyip uzak köşedeki merdivenleri işaret etti. Deri çizmeleri taş döşemede ses çıkarmadan merdivenlere doğru gitti. Eragon, onu takip ederken aralarında garip bir enerji birleşimi olduğunu ve yakınlardaki beş kişinin düşüncelerini hissetti. Zihinsel bir saldırıdan korkarak kendi içine çekildi, dikkatini bir Elf şiirini tekrarlamaya verdi. Arya'nın omzuna dokunup, "Hissediyor musun?" diye sordu.

Arya başını salladı. "Blödhgarm'ı da getirmeliydik."

Birlikte sessiz olmak için her türlü çabayı göstererek merdivenlerden indiler. Kuledeki bir diğer oda sonuncudan çok daha büyüktü; tavan on metre yüksekliğindeydi ve kenarları panel camlarla kaplı bir fener sarkıyordu. İçinde sarı bir ışık yanıyordu. Duvarları yüzlerce yağlıboya tablolar kaplıyordu: süslü cüppeler içindeki sakallı adamların ve keskin, düz dişli çocukların arasında oturan ifadesiz yüzlü kadınların portreleri; boğulan denizcileri tasvir eden rüzgârlı deniz manzaraları; insanların Urgalları katlettiği savaş sahneleri. Kuzey duvarındaki yüksek, ahşap kepenkler taş korkulukları olan balkona açılıyordu. Pencerenin karşısında, uzakta kalan duvarın yanında küçük, yuvarlak masalar vardı. Üzerlerinde parşömen tomarları, kurumuş çiçek buketleriyle dolu aşırı büyüklükte iki piriç vazo ve yanında üç minderli sandalye vardı. Sandalyelerden birinde lavanta rengi elbise giymiş, kır saçlı, tombul bir kadın oturuyordu. Tablodaki adamların bazılarına çok benziyordu. Başında yeşim ve topazla süslenmiş bir taç vardı.

Odanın ortasında Eragon'un daha önce şehirde gördüğü üç büyücü duruyordu. İki adam ve bir kadın, birbirine dönmüştü. Cüppelerinin başlıkları geriye atılmış, kolları iki yana açılmıştı. Parmaklarının ucu birbirine değiyordu. Birlikte sallanıyor, antik dilde yabancı bir büyü söylüyorlardı. Dördüncü kişi oluşturdukları üçgenin ortasında oturuyordu: aynı şekilde giyinmiş bir adamdı bu, ama hiçbir şey söylemiyor, yalnızca acı içindeymiş gibi yüzünü buruşturuyordu.

Eragon, kendini, erkek büyücülerden birinin zihnine aktardı, ama adam yaptığı işe o kadar odaklanmıştı ki Eragon bilincine girmeyi, dolayısıyla onu teslim almayı başaramadı. Adam saldırıyı

fark etmemişti bile. Arya da aynı Şeyi denemiş olmalıydı ki kaşlarını çatıp fisıldadı. "İyi eğitilmişler."

"Ne yaptıklarımı biliyor musun?"

Arya başını iki yana salladı.

Lavanta rengi elbiseli kadın, başını kaldırıp bakınca taş merdivenlerde çömelmiş Eragon ve Arya'yı gördü. Kadın yardım istemeyerek Eragon'u Şaşırttı. Hatta parmağını dudaklarına götürüp onları çağırđı. Eragon, Arya'yla Şaşkın bir Şekilde bakıştı. "Bir tuzak olabilir," diye fisıldadı Eragon.

"Büyük olasılıkla."

"Ne yapmalıyız?"

"Saphira buraya varmak üzere mi?"

"Neredeyse."

"O zaman gidip ev sahiplerimizi selamlayalım."

Uyumlu adımlarla merdivenlerden inip gözlerini büyücülerden ayırmadan odaya girdiler. Kadının karşısına geldiklerinde, "Siz Leydi Lorana mısınız?" diye sordu Arya, yumuşak bir sesle.

Kadın başını yana eğdi. "Öyleyim, güzel Elf." Bakışlarını Eragon'a çevirdi. "Sen de hakkında çok Şey duyduğumuz Ejderha Süvarisi misin? Eragon Shade Katili misin sen?"

"Evet."

Kadının seçkin yüzünde rahatlamış bir ifade belirdi. "Ah, gelmeniz için umut ediyordum. Onları durdurmalısın Shade Katili." Büyücülerini işaret etti.

"Neden teslim olmalarını emretmiyorsunuz?" diye fisıldadı Eragon.

"Yapamam. Yalnızca krala ve ejderhasına hesap veriyorlar. Ben de Galbatorix'e sadakat yemini ettim, başka seçeneğim yoktu. Bu yüzden krala ya da hizmetkârlarına bir Şey yapamıyorum. Yoksa sonlarını kendim hazırlardım."

"Neden?" diye sordu Arya. "Neden bu kadar korkuyorsunuz?"

Lorana'nın gözlerinin etrafındaki deri gerildi. "Bu Şekilde Varden'i gerr püskürtemeyeceklerini biliyorlar. Galbatorix de bize yardım göndermedi. Bu yüzden, nasıl oluyor bilmiyorum ama bir Shade yaratmaya çalışıyorlar. O canavarın Varden'in aleyhine dönüp saflarında üzüntü ve kargaşa yaratacağını umuyorlar."

Eragon'nun içini büyük bir korku kapladı. Başka bir Durza'yla dövüştüğünü hayal bile edemiyordu. "Ama bir Shade, Varden gibi kendilerinin ya da Feinster'in aleyhine de dönebilir."

Lorana başını salladı. "Umurlarında değil. Yalnızca ölmeden önce olabildiğince acı ve tahribat yaratmak istiyorlar. Bunlar delirmiş Shade Katili. Lütfen, halkımın iyiliği için onları durdurmalısınız!"

Leydi Lorana konuşmasını bitirirken Saphira odanın dışındaki baklona indi. Bu arada kuyruğuyla korkuluğu yıktı. Tek bir pençe darbesiyle kepenkleri kırdı, başını ve omuzlarını odaya sokup gürlledi.

Büyücüler, onun varlığından habersiz bir Şekilde büyülerine devam ettiler.

"Oh Tanrım," dedi Leydi Lorana, sandalyesinin kenarlarına tutunarak.

"Tamam," dedi Eragon. Brisingr'ı alıp büyücülere doğru giderken Saphirada karşı yönden onlara yaklaştı.

Dünya Eragon'un etrafında dönerken kendini yine Glaedr'in gözleriyle bakarken buldu.

Kırmızı. Siyah, Yanıp sönen sarı. Acı... Karnında ve sol kanadında büyük bir acı. Yüz yıldır hissetmediği bir acı. Derken hayat ortağı Oromis'in yaralarını iyileştirmesiyle birlikte hissettiği büyük bir rahatlama.

Glaedr dengesini yeniden kazanıp Thornu araştırdı. Galbatorix'in müdahaleleri yüzünden küçük kırmızı kuş ejderha Glaedr'in beklediğinden güçlü ve hızlıydı.

Thorn, Glaedr'in ön bacağına kaybettiği için zayıf olan sol tarafına çarptı. Birbirlerinin etrafında dönüp yere doğru düştüler. Glaedr arka ayaklarıyla debelenip yırttı, tırmaladı, küçük ejderhayı teslim almaya çalıştı.

Beni yenemezsin minik, diye yemin etti kendi kendine. Ben, sen doğmadan önce de yaşlıydım.

Beyaz hançer pençeler, Glaedr'in kaburgalarını ve alt kısmını tırmaladı. Kuyruğunu esnetip hırlayan uzun diş Thorn'un bacağına vurdu, kuyruğundaki diken bacağına sapladı. Dövüş o kadar uzun sürmüştü ki ikisinin de görünmez büyülü kalkanları kaybolarak onları her türlü yaraya karşı savunmasız bırakmıştı.

Hızla dönen yer yalnızca birkaç yüz metre ötedeydi. Glaedr nefes alıp başını geriye attı. Boynunu gerip karnını sıktı, içinin derinliklerinden yoğun sıvı ateşi fişkırttı. Sıvı ateş boğazındaki havayla birleşip tutuştu. Ağzını iyice açıp kırmızı ejderhayı ateşle boyadı, kırmızı kozayla kuşattı. Kıvranan alevler Glaedr'in yanaklarının içini gıdıkladı.

Boğazını kapayıp kıvranan çığlık atan ejderhayla birbirlerinden ayrıldıklarında ateşin akışı kesildi. Glaedr, sırtındaki Oromis'in, "Güçleri azalıyor, " dediğini duydu. "Duruşlarından anlayabiliyorum. Birkaç dakika sonra Murtagh'ın konsantrasyonu azalacak ve düşüncelerini kontrol altına alabileceğim. Ya da onları kılıç ve dişlerimizle parçalayacağız."

Glaedr, onaylarcasına gürlledi. Oromis'le ikisinin genellikle yaptıkları gibi zihinleriyle iletişim kuramaması yüzünden düş kırıklığı içindeydi. Ilık rüzgârda yükselerek pençelerinden kırmızı kan damlayan Thorn'a döndü. Bir kez daha kükreyip onunla kapışmaya hazırlandı.

Eragon yönünü kaybetmiş bir şekilde tavana baktı. Kalenin kulesinde sırtüstü yatıyordu. Arya, endişeli bir yüzle yanına çömelmişti. Arya, onu kolundan tutup oturttu, dengesini bulmasına yardım etti. Eragon, Saphira'nın başını iki yana salladığını görüp şaşkınlığını hissetti.

Üç büyücü hâlâ kollarını uzatmış duruyor, iki yana sallanırken antik dilde büyü yapmaya devam ediyorlardı. Büyünün sözleri sıra dışı bir güçle çınlıyor, havada normalden daha uzun süre asılı kalıyordu. Ayaklarının dibinde oturan adam dizlerini kavramış, başını iki yana sallarken bütün bedeni titriyordu.

"Ne oldu?" diye sordu Arya, gergin bir tonla. Eragon'u yakınına çekip sesini biraz daha alçalttı. "Glaedr'in ne düşündüğünü bu kadar uzaktan nasıl bilebiliyorsun? Hem de zihni Oromis'e daha yakınken? İzin olmadan düşüncelerine dokunduğum için özür dilerim Eragon, ama sağlığın için

endişelendim. Sen ve Saphira'nın Glaedr'le aranızda nasıl bir bağ var?"

"Daha sonra," dedi, omuzlarını dikleştirerek.

"Oromis, sana Glaedr'le temas kurmanı sağlayan bir tılsım filan mı verdi?"

"Açıklamak çok uzun sürer. Daha sonra, söz veriyorum."

Arya duraksadı, sonra başını salladı. "Bekleyeceğim."

Eragon, Saphira ve Arya, büyücülere doğru ilerleyip her birini teker teker vurdular. Brisingr hedefi ıskalayıp geçerken metalik bir çınlama oldu. Aynı şekilde Arya'nın kılıcı ve Saphira'nın pençesi de korumadan sekti. Pençeleri taş zeminde gıcırdadı;

"Şuna yoğunlaşın!" diye bağırdı Eragon, en uzun boylu, karmakarışık sakallı, soluk renkli büyücüyü işaret ederek. "Acele edin, ruhları çağırmadan onu durduralım." Eragon veya Arya, kendi büyüleriyle büyücülerin korumalarını etkisiz hale getirebilirlerdi, ama başka bir büyücüye karşı büyü yapmak, büyücünün zihni sizin kontrolünüzde değilse her zaman tehlikeli bir iştir. Ne Eragon ne de Arya henüz bilmedikleri bir engel tarafından öldürülmek istemezlerdi.

Eragon, Saphira ve Arya neredeyse bir dakika boyunca sırayla sakalı büyücüye saldırdılar. Derken sonunda ancak çok küçük bir direnişten sonra Eragon, Brisingrın altında bir şeyin bel verdiğini hissetti ve kılıç yoluna devam edip büyücünün kellesini kopardı. Eragon'un önündeki hava titreşti. Aynı anda kendi koruma engelleri onu bilinmeyen bir büyüye karşı korurken gücünde ani bir düşüş hissetti. Saldırı birkaç saniye sonra kesilirken başı dönüyor, kendini sersemlemiş gibi hissediyordu. Midesi guruldadı. Yüzünü buruşturup Bilge Beloth Kemerinden enerjiyle kendini güçlendirdi.

Diğer iki büyücünün arkadaşlarının ölümüne gösterdiği tek tepki ruh çağırma hızlarını artırmak oldu. Ağızlarının kenarından sarı köpük sızarken dudaklarından tükürük uçuşuyor, gözlerinin beyazı görünüyordu, ama yine de kaçmaya ya da saldırmaya çalışmıyorlardı.

Eragon, Saphira ve Arya bir sonraki büyücüye –başparmaklarında yüzükler olan şişman bir adamdı– geçerek ilk büyücüde kullandıkları yöntemi tekrarladılar: engelleri yorana kadar vurmaya devam ediyorlardı. Bu şekilde adamı öldüren Saphira oldu. Pençesini savurarak adamı havaya fırlattı. Merdivenlerin kenarına çarparak kafatasını patlattı. Bu kez büyüye karşılık veren olmadı.

Eragon dişi büyücüye yönelirken, çok renkli ışık yığınları kırık kepenklerden içeri dolup yerdeki adamın üstünde toplandı. Parlak ruhlar adamın etrafında dönerken öfkeli zehirler saçıyor, nüfuz edilemez bir duvar oluşturuyordu. Adam kendini korumak istercesine kollarını havaya kaldırıp çığlık attı. Hava uğuldayıp titreşen kürelerden yayılan enerjiyle çatırdadı. Eragon'un dilini ekşi, demir gibi bir tat kapladı. Dişi büyücünün saçları dimdik olmuştu. Karşısındaki Saphira tıslarken sırtı dikleşti, bedenindeki bütün kaslar katılaştı.

Eragon içinde bir korku hissetti. Hayır, diye düşündü midesi bulana rak. Şimdi olmaz. Yaşadığımız bunca şeyden sonra olmaz. Durza'yla Tronjheim'de karşılaştığından beri daha güçlenmişti, ama Shade'in de ne kadar tehlikeli olduğunu daha iyi biliyordu. Bir Shade'i öldürdükten sonra hayatta kalan yalnızca üç savaşçı vardı: Elf Laetri, Süvari Irnstad ve kendisi. Bu başarıyı tekrarlayabileceğinden emin değildi. Blödhgarm, neredesin, diye bağırdı zihniyle. Yardıma ihtiyacımız var!

Derken etrafındaki her şey karardı ve etrafındakilerin yerine şunları görmeye başladı:

Beyazlık. Siyah beyazlık. Dövüşün boğucu sıcağından sonra soğuk yumuşak gökyüzü suyu Glaedr'in uzuvlarında rahatlatıcı bir etki yaratıyordu. Havaya sıçrayıp kuru yapışkan dilinde biriken ince nem tabakasını sevinçle karşıladı.

Bir kez daha kanat çırpıtı ve gökyüzü suyu önünde ikiye ayrılıp parlak yakıcı güneşi ve bulanık yeşil kahverengi toprağı ortaya çıkardı. Nerede o, diye merak etti Glaedr. Başını çevirip Thorn'u aradı. Küçük kırmızı yavru ejderha Gli'ead'ın üstüne, bir kuşun uçamayacağı kadar yükseklerle kaçmıştı.

Glaedr, arkamızda, diye bağırdı Oromis.

Glaedr döndü, ama çok yavaştı. Kırmızı ejderha sağ omzuna çarpıp yuvarlanmasına yol açtı. Glaedr hırlayarak tek ön bacağına ısırarak tırmalayan vahşi yavruya dolayıp, Thorn'un debelenen bedenindeki canı çıkarmaya çalıştı. Kırmızı ejderha kükreyip Glaedr'in kucağından yukarı tırmandı, pençelerini göğsüne batırdı. Glaedr başını geriye atıp dişlerini Thorn'un sol arka bacağına batırdı ve onu olduğu yere sabitlemeye çalıştı, ama kırmızı ejderha kapana kısılmış vahşi bir kedi gibi debeleniyor, tekmeliyordu. Glaedr'in ağzını sıcak tuzlu kan doldurdu.

Aşağıya doğru düşerlerken Glaedr, kılıçla dövüşen Oromis ve Murtagh'ın kalkanlara çarpan kılıçlarının sesini duyuyordu. Thorn dönünce Glaedr, Morzan'ın oğlunu gördü. Onun çok korkmuş görüldüğünü düşünüyordu, ama çok da emin değildi. Oromis'le bu kadar uzun süredir bağının olmasına rağmen iki bacaklı boynuzsuz yaratıkların ifadelerini çözmede hâlâ zorluk yaşıyordu.

Metal sesleri kesilince Murtagh, "Kendinizi daha erken göstermediğiniz için size lanet olsun! Lanet olsun size! Bize yardım edebilirdiniz! Bizi..." Murtagh bir an boğulur gibi oldu.

Görünmeyen bir güç düşüşlerini aniden durdururken Glaedr'in boğazından bir homurtu yükseldi. Thorn'u neredeyse ellerinden kaçırırken dördü birlikte yukarı, durmadan yukarı çekildi, sonunda aşağıdaki şehir yalnızca bir leke haline geldi, Glaedr bile nefes almakta zorlandı.

Ne yapıyor bu yavru, diye merak etti Glaedr endişelenerek. Kendini öldürmeye mi çalışıyor?"

Sonra Murtagh konuşmaya devam etmeye başladığında sesi öncekinden daha gür ve derindi. Üstelik sesi boş bir salondaymış gibi yankılanıyordu. Glaedr antik düşmanlarının sesini duyarken omuzlarındaki pulların dikildiğini hissetti.

"Demek hayattasınız, Oromis ve Glaedr," dedi Galbatorix. Sözcükleri deneyimli bir konuşmacının gibi akıcıydı. Ses tonu aldatıcı derecede dostçaydı. "Uzun süre Elflerin benden ejderha ve süvarisini gizlediklerinden şüphelendim. Şüphelerimin doğrulandığını görmekten memnunum."

"Def ol, iğrenç yemin bozan!" dedi Oromis. "Bizimle tatmin olamayacaksınız!"

Galbatorix güldü. "Ne sert bir karşılama. Utanmalısın Oromis-elda. Elfler geçen yüzyılda o ünlü nezaketlerini unuttular mı?"

"Sen kuduz bir köpekten daha fazla nezaket hak etmiyorsun."

"Cık-cık-cık, Oromis. Senin ve diğer Elflerin karşısında durduğumda söylediğini unuttun mu: 'Öfke zehirdir. Zihnini öfkeden temizlemelisin, yoksa iyi niyetini bozabilir.' Kendi tavsiyeni dinlemelisin."

"Yılan dilinle kafamı karıştıramazsın Galbatorix. Sen iğrenç bir yaratıksın ve hayatlarımıza mal olsa bile senin yok olmanı sağlayacağız."

"Neden hayatınıza mal olsun ki Oromis? Neden bana karşı savaşıyorsunuz? Nefretinin bilgeliğini çarpıttığını görmek beni çok üzüyor, çünkü sen bir zamanlar bilgeydin Oromis, belki de içimizdeki en bilge kişiydin. Ruhumu yiyen deliliği ilk tanıyan sendin ve diğer Elfleri bana başka bir ejderha yumurtası vermemeleri konusunda ikna eden de sendin. Çok akıllıydın Oromis. Boş, ama akıllı. Ve bir şekilde seni yaraladıktan sonra bile Kialandi ve Formora'nın elinden kurtulmayı basardın ve biri hariç bütün düşmanların ölene kadar saklandın. Bu da çok akıllıcaydı, Elf."

Galbatorix'in konuşmasında kısa bir duraksama oldu. "Benimle savaşa devam etmene gerek yok. Gençliğimde korkunç suçlar işlediğimi kabul ediyorum, ama o günler geçmişte kaldı ve döktüğüm kanı düşündüğümde vicdan azabı çekiyorum. Yaptıklarım geçmişte kaldı. Artık en büyük isteğim kendimi lord ve efendi olarak gördüğüm imparatorlukta huzur ve refahı sağlamaktır. İntikam duygumu kaybettiğimi göremiyor musun? Beni yıllardır harekete geçiren öfke artık yanıp kül oldu. Kendine şunu sor Oromis: Alagaesia'yı kasıp kavuran savaşın sorumlusu kim? Ben değilim. Bu çatışmayı kıskırtan Varden'dir. Ben kendi halkımı yönetip Elfleri, Cüceleri ve Surda'lıları kendi haline bırakmaktan memnuniyet duyarım.

Saphira'nın yumurtasını çalan ve dünyayı ceset dağlarıyla dolduranlar onlar. Ben değilim. Sen daha önce bilgeydin Oromis ve tekrar bilge olabilirsin. Nefretinden vazgeç ve Ilirea'da bana katıl. Yanımda sen olursan bu çatışmaya bir son verebiliriz ve bin yıl, belki de daha uzun sürecek bir huzur çağı başlatabiliriz."

Glaedr ikna olmamıştı. Ezici delici çenesini sıkıp, Thorn'un acıyla ulumasına neden oldu. Acı dolu çığlık Galbatorix'in konuşmasından sonra inanılmaz derecede yüksekti,

Oromis, çınlayan, berak sesiyle, "Hayır," dedi. "Tatlı yalanlarınla yaptığın kötülükleri unutmamızı sağlayamazsın. Bizi bırak! Bizi burada uzun süre tutacak gücün yok ve ben de senin gibi bir hainle anlamsız sohbetlere girmek istemiyorum."

"Ah! Seni yaşlı, ahmak bunak," dedi Galbatorix. Sesinde sert, öfkeli bir ton vardı. "Teklifimi kabul etmeliydin; kölelerimin arasında en önemli kişi olabilirdin. Kendini sözde adalete böyle akılsızca adamaktan pişman olacaksın. Ve yanıyorsun. Sizi istediğim kadar tutabilirim, çünkü artık bir tanrı kadar güçlüyüm ve beni durdurabilecek kimse yok!"

"Kazanamayacaksın," dedi Oromis. "Tanrılar bile sonsuza dek kalıcı değildir."

Galbatorix bu noktada kötü bir yemin etti. "Felsefen beni bağlamıyor Elf! Ben en büyük büyücüyüm ve yakında daha da büyük olacağım. Ölüm beni alamaz. Oysa sen öleceksin. Ama önce acı çekeceksin. İkiniz de hayal bile edemeyeceğiniz acılar çekeceksiniz. Ardından seni öldüreceğim Oromis, senin de Kalplerin Kalbini alacağım Glaedr. Böylece zamanın sonu gelene kadar bana hizmet edeceksin."

"Asla!" diye karşılık verdi Oromis.

Glaedr yine kalkanlara çarpan kılıç sesleri duydu.

Glaedr, kavga süresince Oromis'i zihninden çıkarmıştı, ama bağlantı bilinçli düşünceden daha derindeydi, bu yüzden Oromis, kemik solduran sinir çürüten yakıcı acıyla etkisiz hale gelip kaskatı kesilince bunu hissetti. Telaşlanarak Thorn'un bacağını bıraktı, kırmızı ejderhayı tekmeleyerek

uzaklaştırmaya çalıştı. Thorn bu darbenin etkisiyle uludu, ama olduğu yerde kaldı. Galbatorix'in büyüü ikisini olduğu yerde tutuyordu... İkisi de birkaç adımdan öteye gidemiyorlardı.

Yukarıdan yine metalik şangırtılar geldi ve Glaedr, Naegling'in yanından düştüğünü gördü. Altın kılıç yere doğru düşerken parlayıp ışık saçıyordu. Glaedr korkunun soğuk pençesini ilk kez hissetti. Oromis'in enerjisinin çoğu kılıcın içine depolanmıştı, korumaları da kılıca bağlıydı. Kılıç olmadan Oromis savunmasızdı.

Glaedr, kendini Galbatorix'in büyüünün sınırlarına fırlattı, bütün gücüyle kurtulmaya çalıştı. Ama bütün çabalarına rağmen kaçamadı. Oromis toparlanmaya başlarken Glaedr, Zar'roc'un Oromis'te omzundan kalçasına kadar bir yarık açtığını hissetti.

Glaedr uludu.

Glaedr bacağını kaybettiğinde Oromis'in uluduğu gibi uludu.

Glaedr'in karnında açıklanamaz bir güç belirdi. Bunun mümkün olup olmadığını düşünmeden Thorn ve Mutrtagh'ı büyüyle geri püskürttü, rüzgârda uçan yapraklar gibi savurdu. Sonra kanatlarını iki yanına bastırıp Gil'ead'a doğru dalışa geçti. Oraya yeterince hızlı varabilirse Islanzadi ve büyücüleri Oromis'i kurtarabilirdi.

Ama şehir çok uzaktaydı. Oromis'in bilinci zayıflıyor... kayboluyordu.

Glaedr kendi gücünü Oromis'in zayıf bedenine aktardı, yere varana kadar onu korumaya çalıştı. Ama Oromis'e verdiği bütün enerjiye rağmen Oromis'in kanaması... korkunç kanaması durmuyordu.

Glaedr... beni bırak, diye mırıldandı Oromis zihniyle.

Bir dakika sonra, diye fısıldadı daha zayıf sesle. Benim için yas tutma.

Ve Glaedr'in ortağının hayatı boşluğa kaydı.

Gitti.

Gitti!

GİTTİ!

Simsiyah. Boşluk.

Artık yalnızdı.

Kırmızı bir bulut dünyanın üstüne alçaldı, nabzıyla birlikte attı. Kanatlarını açıp geldiği yöne döndü, Thorn ve süvarisini aradı. Kaçmalarına izin veremezdi; onları yakalayıp parçalayacak, onları dünyadan silene dek yakacaktı.

Glaedr kırmızı yavru ejderhanın üzerine doğru dalışa geçtiğini gördü. Kederli bir şekilde kükreyip hızını arttırdı. Kırmızı ejderha, onun yanından geçmek için son anda yana kaydı, ama Glaedr'den kaçmak için yeterince hızlı değildi. Glaedr ileri atılıp kırmızı ejderhanın kuyruğundan bir metrelik bir parçayı ısırıp kopardı. Açıkta kalan kuynık kısmından kan fişkırmaya başladı. Acı içinde inleyen kırmızı ejderha kıvrılarak uzaklaşıp Glaedr'in arkasından ileri atıldı. Glaedr, onunla karşılaşmak için kendi etrafında dönmeye başladı, ama küçük ejderha çok hızlı, çok çevikti. Glaedr kafatasının arkasında keskin bir acı hissetti, görüşü zayıfladı.

Neredeydi?

Yalnızdı.

Yalnız ve karanlıktaydı.

Yalnız ve karanlıktaydı ve kıpırdıyamıyor ya da göremiyordu.

Yakındaki diğer yaratıkların zihinlerini hissedebiliyordu, ama bunlar Thorn ve Murtagh'ın değil, Eragon, Arya ve Saphira'nın zihinleriydi.

Glaedr nerede olduğunu fark etti ve durumun gerçek dehşeti kendini gösterdi. Karanlıkta şiddetli bir feryat kopardı. Tekrar tekrar feryat etti. Geleceğin kendisine ne getireceğini umursamadan kendini acıya bıraktı, çünkü Oromis ölmüştü ve o yalnızdı.

Yalnız!

Eragon irkilerek kendine geldi.

Bir top halinde yatıyordu. Yüzü yaşlarla çizgi çizgi olmuştu. Hava almaya çalışarak doğruldu, Saphira ve Arya'ya baktı.

Gördüklerini anlaması biraz zaman aldı.

Eragon'un saldırmak üzere olduğu kadın büyücü tek bir kılıç darbesiyle ölmüş, önünde yatıyordu. Onun ve arkadaşlarının çağırdığı ruhlar ortalıkta görünmüyordu. Leydi Lorana hâlâ sandalyesinde oturuyordu. Saphira odanın karşısında ayağa kalkmaya çabalıyordu. Üç büyücünün ortasında yerde oturan adam yanında dikilmiş, Arya'yı boğazından havaya kaldırmıştı.

Adamın derisindeki kan çekilmiş, bembeyaz görünüyordu. Kahverengi olan saçları artık parlak kırmızıydı. Eragon'a bakıp gülümseyen gözleriye vişne çürüğü rengindeydi. Adam her yönüyle Durza'ya benziyordu.

"Adımız Varaug," dedi Shade. "Bizden korkun." Arya, onu tekmeledi, ama darbeleri etkili olmadı.

Shade'in bilincinin yakıcı baskısı Eragon'un zihnini zorluyor, savunmalarını kırmaya çalışıyordu. Saldırının etkisi Eragon'u etkisiz hale getirmisti; yürümek ya da kılıç kullanmak bir yana Shade'in zihninin uzantılarını zorlukla geri püskürtüyordu. Nedeni her neyse Varaug, Durza'dan daha güçlüydü ve Eragon, Shade'in gücüne ne kadar dayanabileceğini bilmiyordu. Saphira'nın da saldırı altında olduğunu görebiliyordu; dişlerini gösteren bir hırıltıyla balkonun yanında hareketsiz oturuyordu.

Arya'nın alnındaki damarlar kabardı, yüzü kızarıp morardı. Ağzı açtı, ama nefes almıyordu. Sağ elinin avuç içiyle Shade'in dirseğine vurdu ve bir çatırtıyla eklemine kırdı. Varaug'un kolu sarktı ve bir an için Arya'nın parmak uçları yere değdi, ama sonra Shade'in kolundaki kemikle tekrar yerine oturdu ve Arya'yı daha da yükseğe kaldırdı.

"Öleceksin," diye gürlledi Varaug. "Bizi bu soğuk, sert kilde hapsettiğiniz için hepimiz öleceksiniz."

Arya ve Saphira'nın hayatlarının tehlikede olduğunu bilmek, yatışmaz bir kararlılık dışında Eragon'un bütün duygularını yok etti. Düşünceleri bir cam parçası kadar keskin ve berrak bir şekilde kendini Shade'in kımıl kımıl bilincine fırlattı. Varaug çok fazla güçlüydü ve içindeki ruhlar Eragon'un etkisiz hale getirip kontrol edemeyeceği kadar farklıydı, bu yüzden Eragon, Shade'i yanıltmaya çalıştı. Varaug'un zihnini kendi zihniyle kuşattı: Varaug ne zaman Saphira veya Arya'ya uzansa, Eragon



zihinsel ışını engelliyor, Shade ne zaman bedenini hareket ettirmeye kalksa, Eragon bu isteğe kendi komutuyla karşılık veriyordu.

Düşünce hızıyla savaşıyor, Shade'in zihninin çeperinde ileri geri gidip geliyorlardı. Shade'in zihni o kadar karışık ve tutarsızdı ki Eragon oraya uzun süre bakarsa delireceğinden korkuyordu. Eragon, Varaug'la dövüşürken kendini sonuna kadar zorluyor, Shade'in her hareketini önceden tahmin etmeye çalışıyordu, ama mücadelelerinin yalnızca kendi yenilgisiyle sona ereceğini biliyordu. Eragon çok hızlı olsa da Shade'in içindeki sayısız zekâdan hızlı düşünemiyordu.

Sonunda Eragon'un konsantrasyonu dağılmaya başladı ve Varaug, Eragon'un zihnine biraz daha sokulmak, onu kapana kısırmak... olduğu yere sabitlemek... Eragon yalnızca donmuş bir öfkeyle Shade'e bakmaktan başka bir şey yapamayacak hale gelene kadar düşüncelerini bastırmak için bu fırsatı kullandı. Ruhlar bedeninde ve bütün sınırlarında dolaşırken Eragon'un uzuvlarında dayanılmaz bir acı oluştu.

"Yüzüğün ışıkla dolu!" dedi Varaug heyecanla. Gözleri zevkle irileşmişti. "Güzel ışık! Bizi uzun süre doyuracak!"

Arya bileğini tutup üç yerinden kırınca acıyla hırladı. Varaug kendini iyileştiremeden Arya kendini, onun elinden kurtardı. Yere düşüp nefes almaya çalıştı. Varaug, ona bir tekme savurdu, ama Arya yerde yuvarlanarak ondan kaçtı. Yere düşen kılıcına uzandı.

Eragon, Shade'in baskıcı varlığını uzaklaştırmaya çalışırken titriyordu.

Arya'nın eli kılıcın kabzasını kavradı. Shade'den sözsüz bir çığlık koparken Arya'nın üstüne atıldı. Birlikte yerde yuvarlanıp silahın kontrolünü ele geçirmeye çalıştılar. Arya haykırıp kılıcın kabzasıyla Varaug'un şakağına vurdu. Shade bir an hareketsiz kaldı, Arya geriye sürünüp hemen ayağa kalktı.

Eragon bir anda kendini Varaug'dan kurtardı. Kendi güvenliğini hiç düşünmeden Shade'in bilincine saldırmaya devam etti. Bir tek Shade'i birkaç dakika için hapsetmeyi düşünüyordu.

Varaug bir dizinin üstünde doğruldu, ama Eragon çabalarını iki katına çıkarınca Shade sendeledi.

"Yakalayın onu!" diye bağırdı Eragon.

Arya siyah saçları uçuşarak ileri atılırken...

Ve kılıcı Shade'in kalbine soktu.

Shade, Arya'dan ve kılıcından uzaklaşırken Eragon yüzünü buruşturup kendini Varaug'un zihninden çekti. Shade ağzını açıp delici, sinir bozucu bir çığlık koyuverdi. Arya'ya uzanıp ona doğru sendeledi, derisi solarken durdu, şeffaf hale geldi, teninde kapana kısılmış düzinelerce ruh ortaya çıktı. Ruhlar gitgide genişlerken Varaug'un karın derisi yarıldı. Ruhlar son bir ışık patlamasıyla Varaugu parçalayıp taşlar madde değilmiş gibi duvarlardan geçerek kule odasından kaçtılar.

Eragon'un nabızı ağır ağır yavaşladı. Kendini çok yorgun ve yaşlı hissederek, eliyle boynunu tutmuş, bir sandalyeye dayanan Arya'ya doğru yürüdü. Arya öksürüp kan tükürdü. Konuşamıyor gibi görüldüğü için Eragon elini onun elinin üstüne koyup, "Waise heill," dedi. Yaralarını iyileştirmek için gereken enerji içinden akıp giderken Eragon'un bacakları gevşedi, sandalyeye tutunmak zorunda kaldı.

"Daha iyi misin?" diye sordu büyüü sonlandırırken.

"İyiyim," diye fısıldadı Arya, ona güçsüz bir şekilde gülümseyerek. Vāraug'un olduğu yeri işaret etti. "Onu öldürdük... Onu öldürdük, ama ölmedik." Sesi şaşırmış gibiydi. "Shade'i öldürüp hayatta kalan çok az kişi vardır."

"Çünkü onlar yalnız dövüşüler, bizim gibi beraber değil."

"Hayır, bizim gibi değil."

"Farthen Dûr'da bana, sen yardım ettin, burada da ben, sana."

"Evet."

"Şimdi de ben, sana Shade Katili diyeceğim."

"İkimiz de..."

Saphira uzun, kederli bir feryat koyuverip ikisini de şaşırttı. Ağıt yakmaya devam ederek pençelerini yere sürttü, taşları kırıp çizmeye başladı. Kuyruğu bir o yana, bir bu yana, savrulup mobilyalara, duvarlardaki kasvetli tabloları çarptı. Gitti, diye haykırdı. Gitti! Sonsuza dek gitti!

"Saphira ne oldu?" diye sordu Arya şaşkınlık içinde. Saphira cevap vermeyince Arya sorusunu Eragon'a sordu.

Eragon kullandığı sözcüklerden nefret ederek, "Oromis ve Glaedr öldü," dedi. "Galbatorix öldürdü onları."

Arya vurulmuş gibi sendeledi. "Ah," dedi. Sandalyesinin arkasını o kadar sert tuttu ki parmak eklemleri bembeyaz oldu. Çekik gözlerine yaşlar dolup yanaklarından aşağıya süzüldü. "Eragon." Uzanıp Eragon'un omzunu tuttu ve Eragon birden onu kollarında buldu. Kendi gözleri de yaşarmıştı. Dik duruşunu sürdürürebilmek için çenesini sıkı; ağlamaya başlarsa duramayacağını biliyordu.

Uzun süre öylece durup birbirlerini teselli ettiler. Sonra Arya geri çekildi. "Nasıl oldu?"

"Oromis nöbet geçirdi ve o felç olmuş durumdayken Galbatorix, Murtagh'ı kullanarak..." Eragon sesi titreyince durup başını iki yana salladı. "Sana, Nasuada'yla birlikte anlatırım. Onun da bilmesi gerekiyor ve ben birden fazla anlatmak istemiyorum."

Arya başını salladı. "O zaman gidip onu görelim."

# Güneşin Doğuşu

Eragon ve Arya, Leydi Lorana'yı kuledeki odadan aşağıya indirirken merdivenleri dörder dörder çıkan Blödhgarm ve on bir Elf le karşılaştı.

"Shade Katili! Arya!" dedi uzun siyah saçlı dişi Elf. "Yaralı mısınız? Saphira'nın feryadını duyduk ve ikinizden birinin öldüğünü sandık."

Eragon, Arya'ya baktı. Kraliçe Islanzadi'ye verdiği gizlilik yemini yüzünden, kraliçenin, Arya'nın veya Islanzadi den sonra tahta kim çıkacaksa ondan izin almadan Leydi Lorana gibi Du Weldenvarden'den olmayan birinin yanında Oromis ve Glaedr hakkında konuşmaması gerekiyordu.

Arya başını salladı. "Yemininizi kaldırıyorum Eragon, ikinizin de. Onlardan istediğiniz kişiye bahsedebilirsiniz."

"Hayır, yaralanmadık," dedi Eragon. "Ama Oromis ve Glaedr, Gil'ead'ın üstündeki çarpışmada öldüler."

Elfler aynı anda şok geçirircesine çılgınlık atıp Eragon'a birçok soru yöneltmeye başladı. Arya elini kaldırdı. "Kendinize hâkim olun. Şimdi merakınızı tatmin etmenin yeri ve zamanı değil. Etrafta hâlâ askerler var ve bizi kimlerin dinlediğini bilmiyoruz. Hepimiz güvende olana kadar kederinizi yüreklerinizde saklayın." Duraklayıp Eragon'a baktı. "Ben öğrenince ölümleriyle ilgili durumu size aktaracağım."

"Nen ono weohnata, Arya Dröttningu," diye mırıldandılar.

"Çağırımı duydun mu?" diye sordu Eragon, Blödhgarm'a.

"Duydum," dedi kürk kaplı Elf. "Olabilirdiğince çabuk geldik, ama arada pek çok asker vardı."

Eragon, Elfler gibi elini göğsünde döndürdü. "Sizi geride bıraktığım için özür dilerim Blödhgamrelda. Savaşın şiddeti beni aptallaştırdı ve kendime aşırı güvenmeme yol açtı. Bu hatam yüzünden neredeyse ölüyorduk."

"Özür dilemenize gerek yok, Shade Katili. Bugün biz de hata yaptık ve tekrarlamayacağımıza söz veriyorum. Şu andan itibaren sizin ve Varden'in yanında savaşacağız."

Hep birlikte avluya giden merdivenlerden indiler. Varden kalenin içindeki askerlerin çoğunu ele geçirmiş ya da öldürmüştü. Hâlâ savaşmakta olan birkaç asker de, Leydi Lorana'nın Varden'in gözetiminde olduğunu görünce teslim oldu. Merdivenler kendisi için çok dar olduğundan Saphira avluya uçarak inmişti ve aşağıya vardıklarında onları avluda bekliyordu.

Varden'den biri Jörmundurü bulurken Eragon, Saphira ve Arya'nın yanında dikildi. Jörmundur, onlara katıldığında ona kulede olanları anlatarak çok şaşırttı. Ardından Leydi Lorana'yı onun gözetimine teslim ettiler.

Jörmundur, ona selam verdi. "Size konumunuzun gerektirdiği saygıyı göstereceğimizden emin olabilirsiniz Leydi Lorana. Düşmanınız olabiliriz, ama yine de medeni insanlarız."

"Teşekkür ederim," dedi Leydi Lorana. "Bunu duyduğuma sevindim. Ancak şimdi benim en büyük endişem tebaamın güvenliği. Eğer mümkünse lideriniz Nasuada'yla konuşup onlar hakkındaki planlarını öğrenmek istiyorum."

"Sanırım o da sizinle konuşmak istiyor."

Ayrılrırken Leydi Lorana, "O canavarı Feinster'e keder ve tahribat getirmeden önce öldürdüğünüz için sana minnettarım Elf ve sana da Ejderha Süvarisi. Kader bizi bu çarpışmanın karşı saflarına koydu, ama bu cesaretinize ve becerinize hayran olmadığım anlamına gelmez. Bir daha asla görüşmeyebiliriz, bu yüzden ikinize de iyilikler diliyorum."

Eragon selam verip, "Biz de size iyilikler diliyoruz, Leydi Lorana," dedi.

"Yıldızlar sizi korusun," dedi Arya.

Feinster'de Nasuada'yı ararlarken Blödhgarm ve komutasındaki Elfler Eragon ve Arya'ya eşlik ettiler. Onu gri caddelerde atıyla dolaşp hasar tespiti yaparken buldular.

Nasuada, Eragon ve Saphira'yı belirgin bir rahatlamayla selamladı. "Sonunda geri döndüğünüze sevindim. Son birkaç gündür burada size ihtiyacımız vardı. Görüyorum ki yeni bir kılıcın var Eragon, bir Ejderha Süvarisi kılıcı. Onu sana Elfler mi verdi?"

"Dolaylı olarak evet." Eragon yakınlardaki insanlara bakıp sesini alçaktı. "Nasuada, yalnız konuşmamız gerek. Önemli."

"Tamam." Nasuada caddede sıralanan binaları inceleyip terk edilmiş gibi görünen bir evi işaret etti. "İçeride konuşalım."

Nasuada'nın korumalarından ikisi koşup binaya girdi. Birkaç dakika sonra dışarı çıkıp Nasuada'ya selam verdiler. "İçerisi boş, leydim."

"Güzel. Teşekkür ederim." Nasuada atından inip dizginleri maiyetindeki adamlardan birine verdi, içeri yürüdü. Eragon ve Arya da onu takip etti.

Üçü eski püskü binaya girip penceresi Saphira'nın başının sığacağı kadar büyük olan bir oda buldular. Eragon kepenkleri açtı, Saphira başını ahşap tezgâha yasladı, Nefesi mutfığı yanmış et kokusuyla doldurdu.

"Korkusuzca konuşabiliriz," dedi Arya, kendilerini kimsenin dinlememesi için gereken büyüü yaptıktan sonra.

Nasuada kollarını ovuşturup ürperdi. "Neler oluyor Eragon?"

Eragon yutkunurken Oromis ve Glaedr'in kaderi hakkında konuşmak zorunda olmamasını diliyordu. "Nasuada.. Saphira ve ben, yalnız değildik.. Galbatorix'e karşı olan bir ejderha ve süvarisi daha vardı."

"Biliyordum," dedi Nasuada gözleri parlayarak. "Mantıklı tek açıklama buydu. Ellesmera'daki öğretmenleriniz onlardı, değil mi?"

Evet, ama artık değiller, dedi Saphira.

"Değiller mi?"

Eragon dudaklarını birbirine bastırıp başını iki yana salladı, yaşlar yüzünden görüşü bulanıklaşmıştı. "Bu sabah Gil'ead'da öldüler. Galbatorix onları öldürmek için Thorn ve Murtagh'ı kullandı; Galbatorix'in Murtagh aracılığıyla onlarla konuştuğunu duydum."

Nasuada'nın yüzündeki heyecan söndü, yerini donuk, boş bir ifade aldı. En yakın sandalyeye

çöküp, soğuk şöminedeki küllere baktı. Oda sessizdi. Sonunda kıpırdanıp, "Öldüklerine emin misiniz?" diye sordu.

"Evet."

Nasuada kolunun ucuyla gözlerini sildi. "Bana onları anlat Eragon. Lütfen."

Eragon sonraki yarım saat boyunca Oromis ve Glaedr'i anlattı. Süvarilerin çöküşünde nasıl hayatta kaldıklarını ve sonrasında neden gizlendiklerini açıkladı. Sakatlıklarını, kişiliklerini ve onlardan ders almanın nasıl bir şey olduğunu anlattı. Tel'naeir Kayalıklarında Oromis'le geçirdiği uzun saatleri, Elf in o ve Saphira için yaptığı onca şeyi düşünürken Eragon'un kayıp hissi daha da şiddetlendi. Gil'ead'da Thorn ve Murtagh'la karşılaşmalarına yaklaşıırken Saphira başını tezgâhtan kaldırıp yeniden ağıt yakmaya başladı. Kederli iniltisi yumuşak ve ısrarlıydı.

Nasuada daha sonra içini çekip, "Keşke Oromis ve Glaedr'le tanışabilseydim," dedi. "Ama artık bu mümkün değil... Ama hâlâ anlamadığım bir şey var Eragon. Galbatorix'in onlarla konuştuğunu duyduğunu söyledin. Bu nasıl olabildi?"

"Evet, bunu ben de öğrenmek istiyorum," dedi Arya.

Eragon içecek bir şeyler arandı, ama mutfakta içecek su ya da şarap yoktu. Öksürüp Ellesmera'ya yaptıkları son yolculuğu anlatmaya başladı. Saphira ara sıra yorum yapıyordu, ama hikâyeyi anlatmayı çoğunlukla Eragon'a bıraktı. Eragon anne babasıyla ilgili gerçekten başlayıp orada kaldıkları süre içinde gelişen olayları, Menoa ağacının altında parlak çeliği buluşlarını, Brisingr'i yapışını tek tek anlattı. Son olarak da Arya ve Nasuada'ya Kalplerin Kalbi'ni açıkladı.

"Evet," dedi Nasuada ayağa kalkıp mutfağın bir ucundan diğerine yürüyerek. "Sen Brom'un oğlusun ve Galbatorix bedenleri ölen ejderhaların ruhlarını emiyor. Bütün bunlar akıl almayacak gibi..." Kollarını birbirine sürttü. "En azından artık Galbatorix'in gücünün gerçek kaynağını biliyoruz."

Arya sersemlemiş bir ifadeyle hareket etmeden, hatta nefes bile almadan duruyordu. "Ejderhalar hâlâ hayatta," diye fısıldadı. Ellerini dua eder gibi birleştirip göğsüne koydu. Bunca yıl sonra hâlâ hayattalar. Oh, keşke ırkımın diğer üyelerine de söyleyebilsek. Buna ne kadar sevinirlerdi! Ve Eldunari'nin köleleştirildiğini duyduklarında nasıl öfkeden deliye dönerlerdi! Doğruca Urû'baen'e gider, bu arada kaçımız ölürsek ölelim Galbatorix'in kontrolündeki kalpleri ele geçirmeden rahat etmezdik."

Ama onlara söyleyemeyiz, dedi Saphira.

"Evet," dedi Arya başını eğerek. "Söyleyemeyiz. Ama keşke söyleyebilseydik."

Nasuada, ona baktı. "Lütfen alınma, ama keşke annen bu bilgiyi bizimle paylaşırdı. Uzun zaman önce kullanabilirdik."

"Katılıyorum," dedi Arya kaşlarını çatarak. "Murtagh, Yanan Ovalar'da ikinizi yenmeyi başardı çünkü Galbatorix'in Murtagh ve Thorn'a Eldunari sinin bir kısmını verdiğini bilmiyordunuz ve buna uygun şekilde tedbirli davranmadınız. Murtagh'ın merhameti olmasa ikiniz de şimdi Galbatorix'in hizmetindeydiniz. Oromis, Glaedr'in ve annemin Eldunari'yi gizlemek için iyi nedenleri vardı, ama bu ketumlukları neredeyse sonumuzu getiriyordu. Bir dahaki karşılaşmamızda bu konuyu annemle konuşacağım."

Nasuada tezgâhla şömine arasında gidip geldi. "Bana düşünmem gereken bir sürü şey anlattın

Eragon.." Çizmesinin ucuyla yere vurdu. "Varden tarihinde ilk kez, Galbatorix'i nasıl öldürmemiz gerekiyor biliyoruz. Eğer onu Kalplerin "Kalplerinden ayırabilirsek gücünün büyük kısmını kaybeder, sonra da sen ve diğer büyücüler onu etkisiz hale getirebilirsiniz."

"Evet, ama onu kalplerden nasıl ayıracağız?" diye sordu Eragon.

Nasuada omuz silkti. "Bunu bilmiyorum, ama eminim mümkündür. Şimdi bunun için bir yöntem bulmak için uğraşacaksınız. Daha önemli hiçbir şey yok."

Eragon, Arya'nın olağanüstü bir dikkatle kendisini incelediğini hissetti. Rahatsız olarak ona sorarcasına baktı.

"Her zaman merak etmişimdir," dedi Arya. "Saphira'nın yumurtası neden boş bir tarlada değil de senin karşında belirdi. Tamamen şans eseri olamayacak kadar büyük bir tesadüf bu, ama aklıma başka makul bir açıklama gelmiyor. Ama artık anlıyorum. Senin, Brom'un oğlu olduğunu tahmin etmeliydim. Bromu biraz tanıyordum, ama yine de ona çok benzediğini söyleyebilirim."

"Öyle mi?"

"Brom, baban olduğu için onur duymalısın," dedi Nasuada. "O her yönüyle olağanüstü bir adamdı. O olmasaydı Varden olamazdı. Onun görevini senin devralman çok uygun."

"Eragon, Glaedr'in Eldunari'sini görebilir miyiz?" diye sordu Arya.

Eragon biraz tereddüt ettikten sonra dışarı çıkıp Saphira'nın eyer torbasından Eldunari'yi getirdi. Ona dokunmamaya dikkat ederek üstteki ipleri çözdü, torbanın altın rengi, mücevhere benzer taşın etrafından sıyrılmasına izin verdi. Onu son gördüğü zamankinin tersine Kalplerin Kalbi soluk ve zayıftı.

Nasuada öne eğilip Eldunari'nin ortasındaki girdaba benzer şekle baktı. Gözleri yansıyan ışıkla parlıyordu. "Glaedr gerçekten bunun içinde mi?"

Evet, dedi Saphira.

"Onunla konuşabilir miyim?"

"Deneyebilirsin, ama cevap vereceğinden kuşkuluyum. Süvarisini yeni kaybetti. Bu şoktan kurtulması uzun sürecek, hatta belki de hiç kurtulamayacak. Lütfen, onu rahat bırakalım Nasuada. Eğer seninle konuşmak istese bunu şimdiye kadar yapardı."

"Elbette. Bu yaşlı döneminde onu rahatsız etmek istemem. Kendini toparlayana kadar beklerim."

Arya, Eragon'a yaklaşıp ellerini Eldunari'nin iki yanına, yüzeyin birkaç santim uzağına koydu. Taşa büyük bir saygı ifadesiyle baktı. Derin düşüncelerde kaybolmuş bir halde antik dilde bir şeyler söyledi. Glaedr'in bilinci tepki veriyormuş gibi hafifçe parladı.

Arya ellerini indirdi. "Eragon, Saphira, size çok ciddi bir sorumluluk verilmiş: başka bir hayatı saklama sorumluluğu. Ne olursa olsun Glaedr'i korumalısınız. Oromis gittiğine göre, Glaedr'in bilgeliğine ve gücüne her zamankinden fazla ihtiyacımız olacak."

Endişelenme Arya, ona kötü bir şey olmasına izin vermeyiz, diye söz verdi Saphira.

Eragon, Eldunari'yi tekrar torbasına koydu, iplerini bulmaya çalıştı. Yorgunluğu yüzünden sakarlaşmıştı. Varden önemli bir zafer kazanmıştı ve Elfler Gil'ead'ı almıştı, ama bu bilgi ona mutluluk getirmedi. Nasuada'ya baktı. "Şimdi ne olacak?"

Nasuada çenesini kaldırdı. "Şimdi, kuzeye, Belatona'ya gideceğiz. Orayı alınca Dras'Leona'ya, ardından da Urû'baen'e geçecek ve Galbatorix'i devirmeyi deneyecek ya da bu uğurda öleceğiz. Şimdi yapacağımız şey bu, Eragon."

Nasuada'nın yanından ayrıldıktan sonra Eragon ve Saphira, Feinster'den ayrılıp Varden'in kampına gitmeye karar verdiler. Böylece şehrin gürültüsünden rahatsız olmadan dinlenebileceklerdi. Blödhgarm ve Eragon'un diğer korumaları etraflarını sardı, birlikte Feinster'in ana kapılarına doğru yürüdüler. Glaedr'in Kalplerin Kalbi hâlâ Eragon'un kucağındaydı. İkisi de konuşmuyordu.

Eragon yere, ayaklarının dibine bakıyor, yanlarından koşarak geçenlere aldırıyordu; onun savaştaki rolü bitmişti. Bütün yapmak istediği yatıp günün üzüntülerini unutmaktı. Glaedr'den aldığı son duyular hâlâ zihninde çalkalanıyordu: Yalnızdı. Yalnız ve karanlıktaydı... Yalnızdı! Midesi bulanmaya başlarken Eragon'un nefesi kesilir gibi oldu. Demek süvarini ya da ejderhanı kaybetmek böyle bir şey. Galbatorix'in delirmesine şaşmamak gerek.

Biz sonuncuyuz, dedi Saphira.

Eragon anlamayarak kaşlarını çatı.

Son özgür ejderha ve süvari, diye açıkladı Saphira. Geriye bir tek biz kaldık. Biz...

Yalnızız.

Evet.

Eragon'un ayağı bir taşa takılıp sendeledi. Perişan bir halde bir an için gözlerini kapattı. Bunu kendi başımıza yapamayız, diye düşündü. Yapamayız! Hazır değiliz. Saphira aynı fikirdeydi. Kendisinininkiyle birleşen Saphira'nın acısı, kaygısı onu neredeyse hareket edemez hale getiriyordu.

Şehrin kapılarına vardıklarında Eragon durakladı. Feinster'den kaçmaya çalışan kalabalığın arasından kendine yol bulmaya çalışmak istemiyordu. Başka bir yol bulmak için etrafına bakındı. Gözleri dış duvarda gezerken aniden şehri gün ışığında görme arzusu içini kemirmeye başladı.

Saphira'dan uzaklaşıp surların üstüne çıkan merdivenlere koştu. Saphira kısa bir memnuniyetsizlik homurtusu çıkarıp peşine düştü. Kanatlarını yarı açarak tek bir sıçrayışta caddeden siperliğe çıktı.

Yaklaşık bir saat surlarda kalıp gün doğuşunu seyrettiler. Soluk altın ışıklar teker teker doğudaki yeşil tarlalara yayılıp, havada süzülen sayısız toz zerreciğini aydınlattı. Güneş ışınları duman bulutuna çarparken duman turuncu ve kırmızı bir renk aldı, yenilenmiş bir telaş hissiyle kabardı. Şehir surlarının dışındaki kulübelerdeki yangınlar neredeyse sönmüştü, ama Eragon ve Saphira geldiğinden beri Feinster'in içindeki yirmi kadar ev de yanmıştı. Dağılan evlerden yükselen alev sütunları şehir manzarasına ürkütücü bir güzellik katıyordu. Feinster'in arkasındaki titreşen deniz uzaklardaki ufka kadar uzanıyordu. Kuzeye doğru yol alan bir geminin yelkenleri zorlukla görülüyordu.

Güneş zırhının altından Eragon'u ısıtırken içine düştüğü melankolik durum aşağıdaki nehrin üstündeki sis gibi yavaşça dağıldı. Derin bir nefes alıp içini çekti, kaslarını gevşetti.

Hayır, dedi. Yalnız değiliz. Benim için sen varsın, senin için ben varım. Arya, Nasuada, Orik ve bize bu yolda yardım edecek daha pek çokları var.

Ve de Glaedr.

Evet.

Eragon kollarındaki Eldunari'ye bakıp Kalplerin Kalbi'ne sıkışıp kalmış ejderhaya karşı büyük bir anlayışla koruyucusu olduğunu hissetti. Taşı göğsüne biraz daha bastırıp elini Saphira'ya uzattı. Varlığı için müteşekkirdi.

Bunu başarabiliriz, diye düşündü. Galbatorix mağlup edilemez biri değil. Zayıf noktası var ve bu zayıflığı ona karşı kullanabiliriz... Bunu yapabiliriz.

Yapabiliriz ve yapmalıyız, dedi Saphira.

Dostlanmız ve ailemiz aşkına...

...ve Alagaesia için...

...bunu yapmalıyız.

Eragon, Glaedr'in Eldunarisini başının üstüne kaldırıp güneşe ve yeni güne sundu. Yaklaşan yeni savaşlar için sabırsızlanarak gülümsedi. Sonunda o ve Saphira, Galbatorix'le karşılaşp karanlık kralı öldürecekti.



Miras Döngüsü'nün üçüncü kitabı burada sona eriyor.

Hikâye dördüncü kitapta devam edip sona erecek.

# Telaffuz Rehberi ve Sözlük

# İsimlerin Kaynağı Konusunda

Sıradan bir gözlemci için, korkusuz bir yolcunun Alagaesia'da karşılaşacağı isimler, herhangi bir bütünlüğü, kültürü veya tarihi olmayan rasgele etiketler koleksiyonu olarak görülebilir. Bununla birlikte, farklı kültürler ve –bu örnekte farklı ırklar söz konusu– tarafından tekrar tekrar sömürgeleştirilen her toprakta olduğu gibi Alagaesia'da Elflerden, Cücelerden, insanlardan ve hatta Urgallardan gelen isimleri biriktirmiştir. Bu yüzden Palancar Vadisi'ni (insan ismi), Anora Nehri'ni ve Ristvak'baen'i (Elf isimleri) ve Utgard Dağı'nı (Cüce ismi) birbirinden birkaç kilometre uzakta bulabiliriz.

Bu, büyük bir tarihsel ilgi olsa da, doğru telaffuz söz konusu olduğunda genellikle kafa karışıklığına neden olur. Ne yazık ki, acemiler için belirli kurallar yok. Kaynak dilini hemen anlayamıyorsanız, her ismi kendi bağlamında öğrenmeniz gerekir. Pek çok yerde yabancı sözcüklerin imla ve telaffuzlarının, orada yaşayan halk tarafından kendi dillerine uyacak şekilde değiştirildiğini fark ettiğinizde konu daha da karmaşıklaşmaktadır. Anora Nehri belli başlı bir örnektir. Orijinal olarak anora, aenora olarak yazılır, antik dilde geniş anlamına gelir. İnsanlar yazılarında bu sözcüğü anora olarak basitleştirmişlerdir ve bu, ae'nin (ay-eh) daha basit bir şekilde a (ah) olarak söylendiği ünlü değişimiyle birleşerek ismin Eragon'un zamanında bu şekilde görünmesine neden olmuştur.

Okuyucuların işini zorlaştırmamak için aşağıdaki liste sunulmuştur, ama bunların yalnızca gerçek telaffuzlar konusundaki basit kurallar olduğunu belirtmek gerekir. Konuyla ilgilenenlerin, gerçek karmaşıklıklar konusunda ustalaşmak için dillerin kaynağını incelemeleri önerilir.

# Telaffuz

**Ajihad:** AH-zhi-hod

**Alagaesia:** al-uh-GAY-zee-uh

**Arya:** Ar-ee-uh

**Blödhgarm:** BLAWD-gram

**Brisingr:** BRISS-ing-gur

**Carvahall:** CAR-vuh-hall

**Dras-Leona:** DRAHS-lee-OH-nuh

**Du Weldenvarden:** doo WELL-den-VAR-den

**Ellesmera:** el-uhs-MEER-uh

**Eragon:** EHR-uh-gahn

**Farthen Dûr:** FAR-then DURE (dure lure gibi okunur.)

**Galbatorix:** gal-buh-TOR-icks

**Gil'ead:** GILL-ee-id

**Glaedr:** GLAY-dr

**Hrothgar:** HROTH-gar

**Islanzadi:** iss-lan-ZAH-dee

**Jeod:** JODE (load gibi okunur.)

**Murtagh:** MUR-tag (mur purr gibi okunur.)

**Nasuada:** nah-SUE-ah-dah

**Nolfavrell:** NOLL-fah-vrel

**Oromis:** OAR-oh-miss

**Ra'zac:** RAA-zack

**Saphira:** suh-FEAR-uh

**Shruikan:** SHREW-kin

**Silthrim:** SEAL-thrim (sil sözcüğünü tam olarak yazmak çok zor; dilin ucunun damağa vurulmasıyla çıkarılıyor.)

**Skghagrezh:** skuh-GAH-grezh

**Teirm:** TEERM

**Trianna:** TREE-ah-nuh

**Tronjheim:** TRONJ-heem

**Urû'baen:** OO-roo-bane

**Vrael:** VRAIL

**Yazuac:** YAA-zoo-ack

**Zar'roc:** Zarrock

# Antik Dil

**Adurna risa:** Su, yüksel.

**Agæti Blödhren:** Kan Yemini Kutlaması (Elflerle ejderhalar arasındaki anlaşmayı kutlamak için yüzyılda bir yapılan kutlama.)

**Alfa-kona:** Elf kadın

**Athalvard:** Elflerin şarkılarını ve şiirlerini korumaya adanmış dernekleri.

**Atra du evarinya ono varda, Dâthedr vodh:** Yıldızlar seni korusun, onurlu Dâthedr.

**Atra esterni ono thelduin, Eragon Shur'tugal:** İyi şans hep yanında olsun, Eragon Ejderha Süvarisi.

**Atra gulia un ilian tauthr ono un atra ono waise sköliro fra rauthr:** Şans ve mutluluk hep yanında olsun ve talihsizliklerden korun.

**Audr:** Yukarı

**Bjartskular:** Parlak pullar

**Blödhgarm:** Kan Kurdu

**Brisingr:** Ateş

**Brisingr, iet tauthr:** Ateş, beni takip et.

**Brisingr, raudhr!:** Kırmızı ateş!

**Deyja:** Öl

**Draumr kópa:** Rüya bakıcı

**Dröttningu:** Prenses

**Du deloi lunæa:** Toprağı düzleştir.

**Du Namar Aurboda:** İsimlerin Sürgünü

**Du Vrangr Gata:** Dolambaçlı Yol

**Edur:** Çıkıntı

**Eka eddyr ai Shur'tugal... Shur'tugal... Argetlam:** Ben Ejderha Süva-risiyim.. Ejderha Süvarisi... Gümüş El.

**Eka eirun ono:** Teşekkür ederim.

**Elda:** Cinsiyetten bağımsız büyük övgü sözü

**Eldhrimner O Loivissa nuanen, dautr abr deloi / Eldhrimner nen ono weohnatai medh solus un thringa / Eldhrimner un fortha onr feon vara / Wiol allr sjon:** Büyü, Oh güzel Loivissa, toprağın kızı, güneşle ve yağmurla büyü / Büyü ve bahar çiçeğini göster / Herkes görsün.

**Eldunari:** Kalplerin Kalbi

**Erisdar:** Elflerin ve Cücelerin kullandığı alevsiz fener (icat eden Elf in adı verilmiş)

**Faelnirv:** Elf likörü

**Fairth:** Kayağan taşı üzerine büyülu yollarla aktarılan resim

**Fell:** Dağ

**Finiarel:** Büyük umut vaat eden genç bir adam için kullanılan ek

**Flauga:** Uç

**Fram:** İleri

**Fricai onr eka eddyr:** Ben senin dostunum.

**Ganga:** Git

**Garjzla, letta:** Yavaş, dur!

**Gedwey ignasia:** Parlayan avuç

**Helgrind:** Ölümün Kapıları

**Indlvarn:** Bir süvari ve ejderhası arasındaki belirli bir gruplanma

**Jierda:** Kır, vur

**Könungr:** Kral

**Kuldr, risa lam iet un malthinae unin böllr:** Altın, elime yüksel ve bir küre oluştur.

**Kveykva:** Yıldırım

**Lamarae:** Çapraz örgülü yünlü kumaş

**Letta:** Dur

**Ludien Kvedhi:** Şiirsel yazı

**Loivissa:** İmparatorlukta yetişen mavi zambak

**Maela:** Sessiz

**Naina:** Parla

**Nalgask:** Deriyi nemlendirmek için kullanılan balmumu ve fındık yağı karışımı

**Nen ono vveohnata, Arya Dröttningu:** Nasıl istersen Prenses Arya.

**Seithr:** Cadı

**Shur'tugal:** Ejderha Süvarisi

**Slytha:** Uyu

**Stenr risa:** Taş, yüksel!

**Svit-kona:** Bilge Elf kadın

**Talos:** Helgrind yakınlarında bulunan kaktüs

**Thaefathan:** Kalınlaş

**Thorta du ilumeo:** Gerçeği söyle!

**Vakna:** Uyan

**Vodhr:** Orta sınıfa özgü övgü eki

**Waise heill:** İyileş!

**Yawe:** Güven bağı



# Cüce Dili

**Ascûdgamin:** Çelik yumruk

**Az Knuridrathn:** Taştan Ağaçlar

**Az Ragni:** Nehir

**Az Sartosvrenht rak Balmung, Grimstnzhorith rak Kvisagûr:** Kvisagûrla Kral Balmung Efsanesi

**Az Sindriznarrvel:** Sindri Taşı

**Barzûl:** Birine kötü kaderle lanet etmek.

**Delva:** Cüceler arasındaki sevgi sözcükleri; ayrıca Beor Dağları'ndaki Cücelerin büyük değer verdiği altın yumru biçimi

**Dûr:** Bizim

**Dûrgrimst:** Klan (kelimenin gerçek anlamıyla "evimiz")

**Dûrgrimstvren:** Klan savaşı

**Eta:** Hayır

**Eta! Narho ûdim etal o isû vond! Narho ûdim etal os formvn mendûnost brakn, az Varden, hrestvog dûr grimstnzhadn! Az Jurgenvreri qathrid ne dömar oen etal:** Hayır! Buna izin vermeyeceğim! Bu sakalsız aptalların, Varden'in ülkemizi tahrip etmesine izin vermeyeceğim. Ejderha Savaşı bizi zayıf düşürdü ve...

**Fanghur:** Ejderhaya benzer, daha küçük daha az zeki yaratıklar (Beor Dağları'na özgü)

**Farthen Dûr:** Babamız

**Feldûnost:** Donuk Sakal (Beor Dağları'na has keçi türü)

**Galdhiem:** Parlak kafa

**Ghastgar:** Feldûnostiann üstünde yapılan cirit atma yarışı.

**Grimstborith:** Klan şefi (kelimenin gerçek anlamıyla "ev şefi"; çoğulu grimstborithn)

**Grimstcarvlorss:** Evin düzenleyicisi

**Grimstnzborith:** Cücelerin yöneticisi, kral veya kraliçe (gerçek anlamıyla "evlerin şefi")

**Hûthvir:** Dûrgrimst Quan tarafından kullanılan iki bıçaklı asa

**Hwatum il skilfz gerdûmn!:** Sözlerimi dinle!

**Ingeitum:** Ateş işçileri, demirciler

**Isidar Mithrim:** Yıldız Gülü (yıldız safir)

**Knurla:** Cüce (çoğulu knurlan); kelime anlamıyla "taştan olan"

**Knurlaf:** Kadın/o

**Knurlag:** Erkek/o

**Knurlagn:** Erkekler

**Knurinien:** Taşın kalbi

**Ledwonnû:** Kilfin kolyesi; ayrıca kolye için kullanılan genel terim

**Menknurlan:** Taş olmayanlar (Cüce dilindeki en kötü hakaret; tam olarak tercüme edilemiyor.)

**Merna:** Göl

**Nagra:** Dev domuz (Beor Dağları'na özgü)

**Nal, Grimstnzborith Orik:** Selam, Kral Orik!

**Ornthrond:** Kartal göz

**Ragni Darmn:** Küçük Kırmızı Balık Nehir

**Ragni Hefthyn:** Nehir Koruma

**Shrrg:** Dev kurt (Beor Dağları'na özgü)

**Skilfz Delva:** Benim Delvam (bkz. Delva)

**Thriknzdal:** Farklı tavllanmış silahın çeliğindeki tav çizgisi

**Tronjheim:** Devlerin Miğferi

**Ûn qroth Gûntera!:** Böyle buyurdu Gûntera!

**Urzhad:** Dev mağara ayısı (Beor Dağları'na özgü)

**Vargrimst:** Klansız/sürülmüş

**Vrenshrrgn:** Kar Kurtları

**Werg:** Cücelerin ahh anlamına gelen ifadeleri (Werghadn yerine kullanılır; Werghadn "ugh ülkesi" veya kelimenin gerçek karşılığıyla "çirkin ülke" olarak çevrilir.)

# Göçebe Dili

**No:** Saygı duyduğunuz biri için kullanılan onurlandırıcı ek

# Urgal Dili

**Herndall:** Kabilelerini yöneten Urgal anaları

**Namna:** Urgal ailelerinin hikâyelerini anlatan ve kulübelerinin girişine asılan dokuma kumaşlar

**Nar:** Büyük saygı ifadesi

**Urgralgra:** Urgalların kendileri için kullandıkları isim (kelimenin gerçek anlamıyla "boynuzlular")

# Teşekkür

Kvetha Fricaya. Selam, Arkadaşlar.

Brisingr'ı yazmak eğlenceli, yoğun ve bazen zor bir işti. Başladığımda hikâyenin herhangi bir ipucu veya talimat olmaksızın çözmek gereken geniş, üç boyutlu bir yapboz gibi olduğunu hissettim. Ara sıra karşılaştığım zorluklara rağmen bu deneyim son derece tatmin ediciydi.

Karmaşıklığı yüzünden Brisingr beklediğimden çok daha kalın bir kitap oldu. Hatta o kadar kalın ki seriyi üç kitaptan dört kitaba çıkarmak zorunda kaldım. Bu yüzden Miras üçlemesi, Miras döngüsü haline geldi. Bu değişiklikten memnunum. Seride bir kitabın daha olması karakterlerin kişiliklerini ve ilişkilerini daha doğal bir hızda keşfedip geliştirmemi sağladı.

Eragon ve Eldest'te olduğu gibi çok sayıda yetenekli insanın desteği olmasaydı bu kitabı tamamlayamazdım. Bu kişiler:

Evde: Yemek, çay, tavsiye, anlayış, sonsuz sabır ve iyimserlik için anneme; eşsiz bakış açısı, hikâye ve yazı konusundaki keskin gözlemleri, kitaba isim vermede bana yardım etmesi ve Eragon'un kılıcının ismini her söyleşinde alev alması fikrini bulan (çok güzeldi) babama; karakterini kopyalamama bir kez daha izin vermesi ve isimler, bitkiler ve yünlü olan her şey hakkındaki eşsiz bilgisi için biricik ablam Angela'ya...

Yazarlar evinde: Telif hakları temsilcisi Simon Lipskar'a, dostluğu, sıkı çalışması ve beni çok ihtiyaç duyduğum şekilde zorlaması (o olmasaydı kitabı bitirmem iki yıl daha sürebilirdi) için; Simon ve Miras üçlemesi için yaptığı her şey için yardımcısı Josh Getzler'a.

Knopf'ta: Müsveddeyi düzeltip toparlamam konusunda (ilk taslak çok daha uzundu) müthiş yardımı için editörüm Michelle Frey'e; düzeltmelerle uğraşıp Eragon ve Eldest'in özetlerini çıkarmama yardımcı olan yardımcı editör Michele Burke; en başından beri serileri ülkede duyuran iletişim ve pazarlama şefi Judith Haut'a; reklam direktörü Christine Labov'a; böyle zarif görünümlü bir kitap meydana getirdikleri için sanat yönetmeni Isabel Warren-Lynch ve ekibine; muhteşem kapak resmi için John Jude Palencar'a (dördüncü kitapta bunu nasıl aşacağını bilmiyorum!); Brisingr'daki gerçek veya uydurma sözcükleri büyük bir dikkatle kontrol eden Artie Bennett'e; Random House'daki Çocuk Kitapları Bölümü'nün büyük ustası Chip Gibson'a; sarsılmaz desteği için Knopf Yayın Yönetmeni Nancy Hinkel'e; satış müdürü Joan DeMayo ve ekibine (çok teşekkürler!); ekibi etkileyici materyaller tasarlayan Pazarlama Şefi John Adamo'ya; online pazarlamadaki bütün çabaları için Unda Leonard'a; Linda Palladino, Milton Wackerow ve Carol Naughton prodüksiyona; Miras döngüsünün dünyanın dörtbir köşesinde yayınlanmasını sağlayan Pam White, Jocelyn Lange ve ekibine; kopya düzelti için Janet Renard'a; Knopf'ta beni destekleyen herkese.

Listening Kütüphanesi'nde: Alagaesia dünyasını hayata geçiren Gerard Doyle'a; yabancı dillerin telaffuzlarının doğru olmasını sağlayan Taro Meyer'e; bütün ipleri bir araya getiren Orli Moscowitz'e; ve Listening Kütüphanesi'nin yardımcısı Amanda D'Acerno'ya...

Çok teşekkürler.

"Metalin Üzerindeki Zihin" bölümünü yazarken kılıç yapımını anlatmak için ihtiyacım olan bilgiyi, Leon ve Hiroko Kapp ve Yoşindo Yoşihara tarafından yazılan The Craft of the Japanese Sword'da

fazlasıyla buldum. Kılıç yapımıyla (özellikle Japon kılıcı) ilgili daha fazla bilgi edinmek isteyen herkese bu kitabı tavsiye ederim. Japon demircilerin eskiden ateşlerini, demir bir çubuğun ucunu kıpkırmızı olana dek dövdükten sonra sülfürle kaplı sedir ağacından padavraya bastırarak başlattıklarını biliyor muydunuz?

Ayrıca, Eragon ve Arya kamp ateşinin başında otururken geçen "yalnız tanrı" atfını anlayanlar için tek bahanem Doktor'un her yere, hatta başka gerçekliklere bile seyahat edebilmesidir.

Hey, ben de bir hayranım!

Son olarak ve en önemlisi de size teşekkür ederim. Brisingr'ı okuduğunuz için teşekkür ederim. Ve yıllardır Miras döngüsüne bağlı kaldığınız için teşekkür ederim. Sizin desteğiniz olmasa bu seriyi yazmayı başaramazdım ve başka bir şey yaptığımı hayal bile edemiyorum.

Eragon ve Saphira'nın maceraları bir kez daha sona erdi ve bir kez daha bu dolambaçlı yolun sonuna geldik... ama yalnızca şimdilik. Önümüzde hâlâ kilometrelerce uzunlukta yol var. Dördüncü kitap ben bitirir bitirmez yayınlanacak ve size söz veriyorum serinin en heyecanlı kitabı olacak. Okumanız için sabırsızlanıyorum.

Se onr sverdar siþja hvass!

Christopher Paolini  
20 Eylül 2008

# Yazar Hakkında

Christopher Paolini'nin sonsuz fantezi ve bilimkurgu sevgisi ona, on beş yaşında liseden mezun olduğundan ilk romanı Eragon'u yazması için ilham verdi. On dokuz yaşında New York Times'ın en çok satan kitaplar listesindeki yazarlardan biri oldu. Christopher, dramatik manzaralarıyla Alagaesia'yı esinlenmesine olanak veren Montana'da yaşamaktadır.

[www.alagaesia.com](http://www.alagaesia.com)'da Christopher, Eldest ve Miras hakkında daha fazla şey bulabilirsiniz.

# Dipnotlar

[1] Antik çağlarda kullanılan bir tür kılıç.